

Giới thiệu Chủ Mẫu Mạnh Nhất

Thể loại: phúc hắc, nữ cường, 1v1, cực cưng

Edit: Tuyết Huệ, Lãnh Mị Nguyệt, Lam Lan, bibibibili, Shaila, Yên Ngữ, hoangochuuly, Bất Niệm, Băng Thần...

Beta: Diễm, Tuyết Huệ, Hiếu Khiết, ...

Nàng, Tô Văn, sát thủ quốc tế của thế kỉ XXI, xuyên qua đến Lâu gia làm tứ tiểu thư phế vật. Phế vật bị người đời khi dễ, lại không thèm quay đầu nhìn. Nhưng mà lúc phế vật vùng dậy, hai mắt lại sáng ngời như sao.

Nàng sử dụng thủ đoạn ti tiện thu thập người ti tiện, lấy nhu thuận đáp lại yêu thương. Giả trư ăn hổ, bàn tay trắng nõn phiên Vân.

Thiên hạ đệ nhất Vương gia thế nhưng lại chỉ đích danh muốn lập phế vật tiểu thư làm phi, là âm mưu? Hay là dương mưu?

Nữ chính: nhu thuận, ti tiện, vô tội, phúc hắc, thú vị...

Nam chính: phúc hắc, giáo hoạt, tiêu sái, cường đại ngầm...

Đoạn ngắn 1:

Đêm động phòng, có người ám sát Vương phi, ám sát nàng, nàng đào mộ tổ tiên của người đó.

“Vương gia, Vương phi đi đào mộ tổ tiên nhà người ta.”

“Ừ. Phải binh đi trợ giúp, nhớ kỹ phải bảo vệ Vương phi an toàn.”

... ..

Đêm tân hôn đầu tiên, Vương phi giả y đổ rọc ngồi trên tháp, trên giường toàn là nữ tử xinh đẹp, Vương gia nghi hoặc nhũ mày hỏi: “Vương phi đây là?”

“Tặng cho phu quân đại nhân, không biết ngài có thích không?”

“Ách, bốn vương chỉ thích Văn Văn.”

“Văn Văn buồn chán nhạt nhẽo, vũ cơ mới là đẹp nhất.” Dứt lời, nàng vỗ tay hoan nghênh, “Các cô nương, hảo hảo phụng bồi vị đại gia này đi.”

Đoạn ngắn 2:

Đêm dài, nàng nhìn phu quân hoàn mỹ đang che mặt, nói một câu thật tình: “Ta không thích người.”

Chàng tươi cười giáo hoạt. Ở dưới ánh trăng phiếm xuất quang hoa: “Ta thích nàng là đủ rồi.”

“Phế vật không có gì để thích.” Nàng khinh thường, lạnh lùng nói.

“Bốn vương không cần thê tử có tuyệt kỹ, bởi vì bốn vương sẽ bảo vệ nàng một đời! Nàng muốn lên trời hay xuống đất đều được!” Con người như hồ ly lộ ra tia chân thành.

“Tốt lắm! Bắt đầu từ hôm nay, người là nam nhân của ta!”

“Đương nhiên, bởi vì nàng là thê tử duy nhất của bốn vương mà!”

Đoạn ngắn 3:

Chưa cùng phòng, lại mặc danh kỳ diệu người mang lục giáp, hơn nữa vượt qua sủng vật thời đại, nàng nuôi Bạch Hồ. Quý Linh Tinh này trưởng thành tốc độ kinh người, nàng chỉ dạy nó hành vi.

...

“Mẫu thân, cho ta 3000 lượng! Ta cam đoan làm cho họ Việt kia hưu bà.” Tiểu bảo bảo đáng yêu phấn nôn, chân tay nhỏ bé trắng nõn, đứng ở trước mặt nàng. Tô Văn đầu đầy hắc tuyến... Bất quá nàng rất nhanh lấy lại bình tĩnh.

Nhưng mà tiểu quý lại quay đi, “Phụ vương, cho ta 5000 lượng! Ta cam đoan ông có thể ôm mỹ nhân, ông mà không động thủ, mẫu thân ta sẽ bị người khác cướp đi. Hắc hắc, nể tình ông là Vương gia, ta đã bỏ bớt chiết khấu rồi đấy.” Tay cầm bàn tính, di chuyển hạt châu theo dõi Vương gia tuyệt sắc kia, cười tủm tỉm nói.

Tự giới thiệu: ta là tiểu thế tử — Việt Gia Bảo! Ta thực cùng, cùng chỉ còn bạc. Máu thân ta là người xuyên không, ta là xuyên nhị đại, coi máu thân là trời, giết người, phóng hỏa, tang trử đầu lâu, mọi thứ ta đều tinh thông. Muốn hỏi ta yêu cái gì nhất, trừ bỏ cha mẹ vô lương cha mẹ, đương nhiên là tiền!

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẩu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Xuyên qua

Trong dòng nước lạnh như băng, tóc đen lay động xinh đẹp, tay Tô Văn khẽ giãy giụa, lại cảm giác thấy nước không ngừng tràn vào cơ thể, hô hấp trong nháy mắt bị đình chỉ, ngay cả nhịp tim cũng có chút không bình thường. Càng giãy giụa, đầu càng đau. . .

SHIT! Bị bom nổ, thế nào lại có cảm giác chết chìm này. Không thể, Tô Văn nàng tuyệt đối không thể đầu hàng. Tay vát và bơi ở trong dòng nước lạnh như cắt da thịt, bỗng nhiên một bàn tay mang theo lực nắm lấy tay của nàng, lạnh giá chọt tăng lên!

Nhưng ở trong nước không thể khống chế con đầu!

Trong lúc mông lung, hai mắt hơi khép, chỉ thấy hé ra khuôn mặt tuấn tú như bạch ngọc, sau trong đôi mắt ẩn chứa nhẹ vui mừng, giống như là vì nàng làm cho vui mừng. Không nhớ rõ, đầu rất đau, mí mắt rất nặng.

Đồng!

Một tiếng ngã xuống.

Lần nữa có cảm giác, lúc có cảm giác, thân thể đã ảm áp lên không ít, đầu vẫn như cũ có chút đau, mà còn một phần tựa như hình ảnh của bộ phim cũ không ngừng phát ra. Giống như phim cổ trang nhiều tập, thứ nữ không được sủng ái, đại tỷ khi dễ, còn có phụ thân nghiêm khắc chưa bao giờ liếc nhìn nàng một cái, trong thâm tâm ghét bỏ Đại phu nhân của nàng, Nhị phu nhân.

Lâu Văn? Ai vậy? Nàng không gọi là Lâu Văn! Nàng gọi là Tô Văn! Chẳng lẽ? Chọt mở hai mắt, đập vào mắt là phòng lương nhà ngói, còn có mạng nhện. Cùng hình ảnh trong đầu giống nhau như đúc, trở người dưới, nhanh chóng quan sát toàn bộ gian phòng, đi tới trước gương đồng, là khuôn mặt trong hình ảnh! Nheo lông mày ngạc nhiên, môi mấp máy, thanh âm xa lạ từ bản thân phát ra: "Đây là ai?"

Vừa dứt lời, cửa chi nha một tiếng bị người mở ra, "Tiểu thư, người đã tỉnh."

Tô Văn quay đầu, nhìn tiểu cô nương chải búi tóc song hoàn*, Thùy Nguyệt? Tỷ nữ của Lâu Văn, gọi nàng tiểu thư? Như vậy là nàng đã chết? Đến nơi này? Còn đến trên người của Lâu Văn.

"Ta làm sao vậy?" thanh âm của Tô Văn lộ ra lạnh nhạt.

Thùy Nguyệt vắt khăn lông tiến lên, cứng rắn kéo nàng lại trên giường "Tiểu thư, người ngã vào trong hồ, may là tự mình leo lên, bằng không không chết vì lạnh không được. Xem ra ông trời đối với tiểu thư của chúng ta vẫn còn công bằng."

Tô Văn cười lạnh một tiếng, công bằng? Ở nơi này khiến người ta cảm thấy xã hội ghê tởm, sẽ có hai chữ công bằng này? Công bằng đều là tự hai tay biến đổi.

Mới vừa suy nghĩ đến đây, cánh cửa bỗng chốc bị người một cước đá văng, hai người ghé mắt, chỉ thấy hai nữ nhân xinh đẹp, tay cầm trường kiếm, toàn thân tản ra sát ý. Một là Lâu Nghiên, một là Lâu Tự.

Lâu Nghiên, là nữ, cả thân tập hợp muôn vàn sủng ái, thuở nhỏ tập võ, theo Lâu đại tướng quân lập được không ít công trạng, chính là vì kiêu ngạo, không biết điều, hơn nữa thích nhất chính là trừng phạt biểu muội con của kỹ nữ này!

Lâu Tự, Nhị tiểu thư, biết một chút sơ sơ công phu, nhưng ý thể hiếp người, tuyệt đối là một người bị cả nhà làm hư, chẳng qua cũng chỉ là một con cọp giấy.

Nhìn hai vị tỷ tỷ khí thế náo nhiệt, Tô Văn vén chăn giường lên, cười híp mắt đi lên trước, "Không biết hai vị tỷ tỷ là tới xem ta chết chưa? Hay là đến đem ta tiễn đi!"

Lâu Tự nhìn thái độ này của Tô Văn, trong mắt thoáng qua tức giận, đi lên trước xách lấy cổ áo Tô Văn, thấp giọng: "Đây là thái độ đối với tỷ tỷ sao?"

Tô Văn nhìn tay của Lâu Tự, khẽ lui một bước, cười đến mức làm cho người ta có chút rợn cả tóc gáy, "Có đúng hay không phải xem đối đãi chứ?" Lời còn chưa dứt....Bốp ! Một cái tát đầy si nhục dán lên mặt của Lâu Tự.

Lâu Tự kinh động hét chói tai, che gò má bị đánh, hai mắt mông lung nhìn Lâu Nghiên." Đại tỷ, tiện nha đầu này cư nhiên động thủ đánh ta, thật là nham hiểm!"

Lâu Nghiên đau lòng vuốt ve gò má của muội muội, trong mắt thoáng qua nhè nhẹ không vui, lúc vung tay lên liền muốn đánh Tô Văn, Thủy Nguyệt bị dọa đến sợ phủ phục, phịch một tiếng quỳ trên mặt đất cầu xin: "Đại tiểu thư, người thủ hạ lưu tình, tiểu thư rơi vào dòng sông, thân thể cũng chưa có hồi phục, người không thể đánh nàng như vậy a!"

Tô Văn nắm thật chắc cổ tay của Lâu Nghiên, liếc một cái Thủy Nguyệt đang quỳ dưới đất, trong lòng có một tia xúc động, mắt sáng lưu chuyển, nhìn Lâu Nghiên hỏi: "Người cũng muốn một cái tát sao?"

"Láo xược! Người đánh nhau thì tự mà đánh, còn kiêu căng như vậy, lấy tư cách Đại tiểu thư của tướng quân phủ, hôm nay không dọn dẹp một chút, chẳng phải là ô nhục mặt mũi Lâu gia ta". Lâu Nghiên chột rút tay ra, rút trường kiếm nhắm ngay cổ họng của Tô Văn.

Nàng liếc một cái lên trường kiếm sắc bén, cuối cùng khẽ cười ra một tiếng." Lâu Tự đó là đáng đời, thân là Nhị tiểu thư lâu gia, lại có thể khi dễ muội muội của mình, mưu đồ mưu sát, đem ta đẩy vào hồ, Đại tiểu thư, chắc chắn người cũng biết chứ? Bằng không bây giờ cũng sẽ không đến xem, ta cuối cùng chưa có chết"

Lâu Nghiên mặc dù có chút hoảng sợ nho nhỏ, nhưng vẫn hung hăng càn quấy, trường kiếm nhẹ nhàng, một luồng tóc đen bay xuống giữa không trung, rõ ràng từng chữ tỏ giác Tô Văn: "Mạng người có rác dè hèn, ta có đánh chết người, phụ thân đại nhân cũng sẽ không quan tâm!"

Tô Văn lạnh lùng cười một tiếng, "Phải không? Vậy chúng ta dùng phương pháp của mình giải quyết chuyện này, ba ngày sau tranh tài, nếu như ta thua, người đánh ta bao nhiêu cái tát cũng được. Thế nhưng người thua, phải quỳ xuống nói ta sai rồi. Vì đề công bằng, nên đề phụ thân đại nhân đứng ngoài quan sát đi"

Lâu Nghiên bỗng thu hồi trường kiếm, cúi người nhìn Tô Văn, tuyệt mị cười một tiếng." Đây là tự người tự tìm đường chết!"

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Nhìn trộm trên nóc nhà

Lâu Nghiên bỗng thu hồi trường kiếm, cúi người xuống nhìn Tô Văn, cười tuyệt mị: "Đây là người tự tìm đường chết!"

"Đúng không" Tô Văn thân nhiên đáp lại, xoay người kéo Thủy Nguyệt đang quỳ trên mặt đất, thanh âm ôn hòa nói: "Tứ tiểu thư mệt mỏi, phiền toái hai vị tỷ tỷ không quấy rầy."

Lâu Nghiên hừ lạnh một tiếng, kéo tay của Lâu Tự liền xoay người rời đi, Lâu Tự lại ừm khuất nói: "Tỷ, chẳng lẽ tiện nghi như vậy cho tiện nhân này!"

"Đề cho nó sống lâu thêm mấy ngày đi." Con người Lâu Nghiên liếc mắt một cái nhìn chỗ lúc này Tô Văn đứng, trong đáy mắt tất cả đều là khinh thường cùng lãnh ý.

Nhìn bóng dáng hai người xa dần, Thủy Nguyệt sợ hãi giữ chặt tay Tô Văn hỏi: "Tiểu thư, người thật sự muốn đi thi đấu sao? Cho tới nay, người đều là tay trời gà không chặt, làm sao có thể đánh thắng được Đại tiểu thư."

Tô Văn ngáp một cái ngồi vào trên tảng đá gần vườn hoa, nhìn Thủy Nguyệt hỏi: "Làm sao? Coi thường tiểu thư người thế này, thu thập nữ nhân sẽ dùng thủ đoạn như vậy."

Thủy Nguyệt khó hiểu lắc đầu: "Thật sự thi đấu sao, người muốn làm sao bây giờ?"

Tô Văn vỗ vỗ bả vai của Thủy Nguyệt, "Không cần nghĩ nhiều như vậy, Tứ tiểu thư biết xử lý như thế nào, ngoan, đi làm chút thức ăn đi. Ta thật sự rất đói bụng." sau khi vùng vẫy trong nước, cảm giác bụng rỗng này, thật sự không quá thoải mái.

Thủy Nguyệt vâng một tiếng, liền đi làm thức ăn cho Tô Văn.

Ngày tiếp theo, Tô Văn cực kỳ tiêu dao tự tại, Chuyện nàng cùng với Đại tiểu thư tỷ thí, truyền khắp toàn bộ phủ. Vị Nghiêm phụ thân chưa từng gặp mặt kia, cư nhiên bằng quan đáp ứng. Lúc này đây nàng phải thay đổi cuộc sống của nàng, đi hướng Tiểu Khang!

Tô Văn ăn uống no đủ lười biếng duỗi thắt lưng, vừa vận nhìn thấy ánh trăng bên ngoài cửa sổ, tới nơi này đã được vài ngày, chậm rãi theo thói quen hàng ngày, có điều cũng có thể hoạt động gân cốt.

Đẩy cửa sổ ra, nhún người nhảy ra ngoài, lẳng lặng đứng ở trong hoa viên, theo nhiều ngày quan sát của nàng, đây là tòa nhà hẻo lánh, nghèo túng nhất của phủ Đại Tướng Quân. Cũng là chỗ có vị trí cao nhất, nhìn nhìn phòng lương, nhớ lại phương pháp trong trí nhớ, vận dụng nội lực, thả người nhảy lên nóc nhà.

Lâu Văn không chỉ cho nàng một đoạn trí nhớ, còn có dung nhan khuynh thế, ngoài ra còn một bộ nội công tâm pháp không làm người tức. Bằng IQ 200 của nàng, muốn học, quả thực là một bữa ăn sáng.

Ngồi ở trên phòng lương, nhìn toàn bộ trong phủ, có thể phân tích chỗ nào là của người nào, cái nhà này có thể so sánh với Tử Cẩm thành, hơn nữa có quan hệ phức tạp có thể cùng Hồng Lâu Mộng so sánh.

Đứng lên, nhìn bầu trời xanh thẳm, tâm tình bỗng dưng cảm thấy tốt. Thân mình nhẹ nhàng phóng qua một tòa lại một tòa đại ốc, kinh công cảm giác thật không sai. Nữ nhân kêu Lâu Văn này, cất dấu nội công tâm pháp tuyệt thế, rốt cuộc là muốn cuộc sống bình tĩnh (bình yên + tĩnh lặng), hay là muốn cuộc sống từ chìm sẽ thành phượng hoàng? Nàng không biết, thế nhưng nếu nàng thay thế nữ nhân này sống sót, như vậy thì nàng sẽ đem mọi thứ lúc trước thành giấy thả bay đi.

Mũi chân dừng ở trên phòng lương, đang lúc mơ hồ, một ít tiếng vui cười lọt vào tai, khuê nhạc? Tà ác nằm úp sấp trên mái nhà, lấy ra một miếng ngói, nhìn trong gương phòng trình diễn phim cấp ba!

Nam nhân có một đôi mắt đào hoa mị hoặc lòng người, ngực rộng, thoát nhìn là trường kỳ tập võ, nhuyễn ngọc ôn hương trong lòng hân, mảnh mai, cái đầu như bị dã thú công kích run lên run lên.

Nhìn như vậy, Tô Văn lại thấy so với thế kỉ 21 còn kích thích hơn hẳn. Đây tri thức cổ đại, thật sự là bác đại tinh thâm nha.

Bất quá nửa khắc (1 khắc = 15') sau, đôi nam nữ kia thay đổi tư thế “quan âm tọa liên”, hơn nữa nữ nhân kia hanh âm đặc biệt mị hoặc, cơ hồ có thể cho nam nhân điên cuồng.

Nhưng là vì sao có chút quen thuộc, chẳng lẽ Lâu Văn nhận thức được? Cần thận tâm tòi! Mất Lý Thiểm quá tinh quang, nguyên lai nam nhân kia là đệ đệ ruột của đại phu nhân——Úc Băng. Tiểu mỹ nhân kia cư nhiên là vợ nhỏ của Lâu Văn Nghiêm——Nam Cung Như Doanh.

A, gian phu dâm phụ, rất sung sướng nha.

Lâu lão nhân đánh chết cũng sẽ không biết cậu em vợ của mình cư nhiên làm chuyện này với tiểu lão bà thân yêu của mình. Xem ra trong phủ đại tướng quân chuyện vui này, thật đúng là không ít.

Nghĩ đến đây, đánh ngáp một cái, làm động tác thường thức xong rồi, gân cốt cũng mỏi, hẳn là về nhà nghỉ ngơi đi. Chậm rãi đem mái ngói hợp lại, lúc xoay người chuẩn bị rời đi, lại cảm giác được sau lưng có một đạo ánh mắt mị hoặc. Trái tim có chút chịu không nổi kích thích, nhảy lên nhanh hơn, xoay người, cười tủm tỉm vẫy tay: "Xin chào."

"Tiểu Văn Văn, như thế nào? Xem xong thì chạy? Sao không trả tiền." Úc Băng đã mặc trường bào che đậy, ngực rộng ở dưới ánh trăng có vẻ càng thêm mê người. Một đầu tóc đen nhu thuận xoa trên vai, thoát nhìn giống yêu tinh!

Tâm Tô Văn lộp bộp một chút, nguyên lai tứ tiểu thư này, cũng có người nhận thức. Biết mình trốn không thoát, ngồi trên phòng lương, giả ngu, nói: "Theo lý, ta hẳn là gọi người biểu cữu (chú họ) đi. Nha nha, thật sự là ý tứ không tốt lắm, thấy được biểu cữu cùng di nương (mẹ nhỏ) làm việc này, bất quá, Văn Văn là biết lễ tiết. Sẽ thay biểu cữu giấu diếm, bất quá..." tay nhỏ bé tuyệt trắng mở ra, chà chà vài cái.

Úc Băng đã sớm nghe nói Lâu Văn cùng với Lâu Nghiêm có trận đấu, hôm nay vừa thấy, nha đầu kia quả nhiên là đại biến, tựa hồ càng thêm có ý tứ. tay thon dài cầm tay mềm của nàng, chớp chớp mắt hoa đào mị hoặc nói: "Không bằng, biểu cữu cũng sung sướng tiểu Văn Văn một hồi đi! Như vậy đủ thù lao rồi chứ!"

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mâu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Tranh tài

Gió đêm quất vào mặt, đêm trắng mùa xuân làm cho người ta thấy lạnh, lời của Úc Băng càng dọa người, đây chính là một mầm móng hoa tâm, Tô Văn chợt rút tay về, vô tội lắc đầu: "Biểu cữu, vậy sao được! Cha mẹ cậu không có dạy cậu sao?"

"Biểu cữu ngoài trừ thân thể này, không có gì cho thể cho người, phiếm miệng làm sao bây giờ?" Úc Băng mắt phượng híp lại, thâm ý bên trong Tô Văn nhìn không thấu.

Tô Văn không tin nhìn Úc Băng: "Ta mới không tin, ta muốn bạc! Biểu cữu, cái này, cậu rất nhiều. Ta muốn, ít nhất phải một trăm lượng."

Úc Băng đẩy Tô Văn ngồi xuống, một bên giả bộ thương cảm đứng lên: "Tiểu Văn Văn, đừng nhần tâm với biểu cữu như vậy, biểu cữu thật không có một trăm lượng, để biểu cữu lấy thân báo đáp đi".

Hừ! Nam nhân này còn trơ mặt mũi, quả thật chính là buồn nôn. Nhìn bộ dạng dụ hoặc này, không đến Thái Lan giải phẫu, thật đúng là đáng tiếc. Con

ngươi trong veo nhẹ chuyển, chợt di chuyển đến cách hần một tấc, "Nếu như biểu cữu không có bạc, làm hộ vệ cho Tiểu Văn Văn đi, cậu cũng biết, phủ tướng quân tất cả mọi người đều thích khi dễ Văn Văn."

Úc Băng không nhịn được thở dài, tiểu nữ nhân học thông minh đấy. Hần thật đúng là chịu thiệt, bị lừa gạt rồi. Suy tư hồi lâu, đột nhiên cuốn một lọn tóc đen lên nói: "Tiểu Văn Văn, nếu như biểu cữu không muốn, ngươi có phải thật hay không đi đến chỗ phụ thân ngươi tố cáo biểu cữu."

"Đó là đương nhiên! Ta thích nhất là náo nhiệt! Biểu cữu cùng đi nương gian dẫu, chuyện biết bao nhiêu náo nhiệt a! Ngấm lại phụ thân đại nhân nhất định tức giận đến mức cầm đao chém tiểu đệ đệ của ngươi!" Tô Văn hưng phấn chụp lấy tay, đắc ý quay đầu cười nói.

Úc Băng nghe được sùng sốt một chút, "Tiểu đệ đệ? Vật gì vậy?"

Tô Văn lúc này mới phát hiện, chính mình nhanh miệng, không cẩn thận nói đến từ ngữ hiện đại, thêm vào khoe miệng câu lên đầy thâm ý, ngoác ngoác ngón trỏ, Úc Băng thật sự ngoan ngoãn tiến lên trước, nâng lại búng mạnh ở trán của hần một cái, sau đó vui vẻ nhảy lên: "Biểu cữu, chớ quên nhé! Hộ vệ của ta, nếu như nhị tỷ và đại tỷ khi dễ ta, cậu không có mặt, biết kết cục rồi đấy! hừ hừ . . ." Nói xong, chân điểm nhẹ một chút, bộ bạch y phiêu phiêu, giống như là tiên tử dưới ánh trăng.

Người đã đi xa, trong mũi Úc Băng vẫn còn mùi của tiểu chất nữ kia. Thật sự là một cô gái nhỏ thú vị, khinh công này học được khi nào?

. . .

Hiện trường thi đấu ba ngày sau.

Trận đấu của phủ tướng quân, Lâu gia trên dưới hầu như đều đông đủ vây xem, đa số là đến xem kịch vui. Hai cái trống lớn trưng bày ở vị trí đồng tây, hạ nhân cầm dùi dùng sức mà đánh, tiếng trống giống như là đánh ở trong lòng.

Thủy Nguyệt khăn trang nắm góc áo Tô Văn, lo lắng hỏi: "Tiểu thư, người lấy cái gì lên sân? Nghe nói kiếm pháp của đại tiểu thư là hạng nhất"

Tô Văn vỗ vỗ vai Thủy Nguyệt, nghịch ngợm cười một tiếng, "Đừng lo lắng, tứ tiểu thư nhà ngươi không phải là ngồi không, mấy ngày nay ngươi không phải nấu rất nhiều thịt cho ta ăn sao?"

Thủy Nguyệt thật sự dở khóc dở cười, vị tiểu thư này vào lúc này còn có tâm tình đùa giỡn.

Trận đấu bắt đầu, Lâu Thương Trạch lúc này mới chậm rãi từ chính uyển tới, trên mặt tuổi đã hơn năm mươi, vẫn có thể thấy tư thế oai hùng lúc trẻ, trong hai mắt sâu che giấu khôn khéo.

Lâu Nghiên tay cầm trường kiếm, đi theo phía sau Lâu Thương Trạch, lúc nhìn lên Tô Văn, xem thường cười nhạt, bọc hai tay nghiêng đầu qua chỗ khác, "Có người không sợ chết, bản tiểu thư tuyệt đối sẽ không lưu tình"

Tô Văn làm như không nghe thấy, đi tới trước mặt Lâu Thương Trạch, thận trọng làm một lễ: "Phụ thân đại nhân, hôm nay làm phiền người tới thay Văn Văn làm chủ, hi vọng ngài giống lúc dụng binh, tuyệt không thiên vị"

Lâu Thương Trạch nghe nói, trong mắt thoáng qua một tia kinh ngạc, xem ra hần quá lâu không có quan tâm tiểu nữ này rồi, khí chất trên người cũng thay đổi không ít. Gật đầu, trầm giọng nói: "Vi phụ từ trước đến nay không thiên vị, trái lại Văn Văn không nên cậy mạnh mới phải"

"Thân là nữ nhi của Bưu kỵ đại tướng quân, tự biết mình" Trong lúc Tô Văn cúi đầu ngẩng đầu lên, không chỉ lộ ra là một tiểu thư khuê tú đại gia đạt lễ, mà lời nói còn có chừng mực. Ở đây khiếp sợ không chỉ có Lâu Thương Trạch, còn có mọi người.

Lâu Thương Trạch ừm một tiếng, nhìn về phía Lâu Nghiên, "Chớ sơ suất, bắt đầu đi!"

"Vâng! Phụ thân đại nhân"

Lâu Nghiên và Tô Văn nhìn thẳng vào mắt nhau một cái, một người cao ngạo ngông cuồng tự đại, một người trấn định bình tĩnh như nước. Một như gió, một như mưa, nhưng là mỗi người mỗi vẻ, cuộc tỷ thí này rốt cuộc ai thắng ai thua, không biết . . .

Đi tới đài tỷ thí làm toàn bằng gỗ, Tô Văn cung kích đáp lễ: "Tỷ tỷ, đa tạ!"

Lâu Nghiên hừ lạnh một tiếng, một tiếng ba rút kiếm ra, cao ngạo nhắm ngay cổ họng Tô Văn, "Nhận thua đi! Bằng không bản tiểu thư khiến ngươi ở trước mặt mọi người xấu mặt!"

Tô Văn bình tĩnh cúi về phía sau một bước, liếc qua một hàng binh khí kia, chợt mũi chân điểm nhẹ bắt được một anh thương, đánh một cái, chóc lát vũng vàng cầm ở trong tay, "Tỷ tỷ, muội muội là lần đầu tiên nghịch thương! Ngươi phải nhanh chóng một chút, bằng không ngươi bị thương, thì không tốt lắm"

"Ra chiêu đi!" Lâu Nghiên nóng ruột! Ở trong mắt nàng, một thứ nữ thấp kém, dựa vào cái gì có thể bình tĩnh như thế này, nàng có tư cách gì, cao ngạo của nàng tuyệt đối không có khả năng bị làm nhục! Tuyệt đối!

Tô Văn lẳng lặng đứng tại chỗ nhìn Lâu Nghiên như một nữ nhân điên xông lại, mũi kiếm mang nồng nặc sát khí, nàng thật sự là hận mình thấu xương. Con mắt hơi khép lười biếng, chợt chân chia xuống đất, phóng người lên, anh thương về một đường, tất cả động tác liền mạch lưu loát.

Cheng!

Anh thương và trường kiếm phát ra thanh âm chói tai!

Mọi người ngừng thở, nhìn một màn kinh ngạc trước mắt, khó tin che miệng lại, một tiểu thư củi mục, đột nhiên lại có khinh công, mà còn đem anh thương điều khiển giỏi như vậy.

Trên dưới Lâu gia, không người nào dám cầm anh thương, bởi vì đó là binh khí dành cho đại tướng quân, không người nào dám ở trước mặt đại tướng quân làm hổ, vị tiểu thư thứ nữ này lại. . .

Lâu Nghiên cảm giác được kiếm trong tay có chút không chịu nghe bản thân khống chế, không nhịn được có chút bối rối, nhưng nàng không thể chịu thua, nắm thật chặt trường kiếm, lần nữa xuất kích!

Tô Văn cười khanh khách thu hồi anh thương, đã không làm cho kiếm Lâu Nghiên rơi, thế nhưng vị tỷ tỷ này căn bản không biết hảo ý của nàng, nếu đã thích mất mặt như vậy, thì ném một cú. Ở trước mặt phụ thân, đùa giỡn nàng cũng thích hợp.

Thân thể nhẹ nhàng né tránh công kích của Lâu Nghiên, anh thương gấp rút tiến lên không kịp đề phòng công kích, hướng bên phải nhẹ nhàng, một lọn tóc đen rơi giữa không trung.

Lâu Nghiên tức giận liếc nhìn chằm chằm Tô Văn, hận không thể đem nàng xé rách, kiếm pháp bắt đầu lộn xộn. Tô Văn nhìn được ác ý của Lâu Nghiên, hoàn toàn không hạ thủ lưu tình, anh thương nặng nề đánh vào tay của nàng.

"A . . . "

Lạch cạch!

Trường kiếm rơi xuống đất.

Anh thương trực tiếp nhắm ngay gáy cái cổ ngọc ngà của Lâu Nghiên, Tô Văn cười đến mức súc sinh vô hại hỏi:" Tỷ tỷ, thật là ngượng ngùng, làm rớt một lọn tóc đen quý báu của tỷ"

Lâu Thương Trạch đi lên trước, nhặt trường kiếm lên, ném tới tay của Lâu Nghiên, hắng giọng một cái:" Tỷ thí hôm nay đến đây kết thúc, Lâu Văn, con đến thư phòng của ta"

"Vâng! phụ thân đại nhân!" Tô Văn cười khanh khách đi tới trước mặt Lâu Nghiên, vỗ vỗ vai của nàng:" Tỷ tỷ, đợi lát nữa ta tới tìm người nhân thành quả chiến đấu, nhớ kỹ lời hứa của người!"

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Hôn ước

Tô Văn theo Lâu Thương Trạch đi qua chỗ thao luyện, trên con đường đá bằng phẳng, qua cái cổng vòm, vượt qua mấy ngọn núi giả, lại tới cửu khúc kiều, rồi mới đến được chính uyển, kéo kệt một tiếng, cánh cửa bị đẩy ra, đại nha hoàn đang ngăn người ở chính uyển, vội vàng bật người đẩy thay hai người dâng trà Bích Loa Xuân.

Lâu Thương Trạch ngồi vào chiếc ghế làm bằng cây tử đàn, liếc qua Tô Văn, thân nhiên nói: "Ngồi xuống đi."

"Tạ ơn phụ thân đại nhân." Tô Văn cảm thấy vẻ mặt của Lâu Thương Trạch không đúng lắm, nàng bắt đầu có chút đắn đo, vị phụ thân này rốt cuộc là đang hi nàng? Vẫn là ưu nàng?

Lâu Thương Trạch dựa lưng vào ghế dựa, nghiêng đầu nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, sâu kín nói: "Mẫu thân người qua đời đã bao lâu rồi."

"Đại khái khoảng mười năm." Tô Văn âm thầm thở phào một hơi, thật may mắn lúc trước nàng đã được nghe qua chuyện này từ Lâu Tứ tiểu thư một lần, nếu không nàng không biết phải trả lời ra sao, thật đúng là. . .

Lâu Thương Trạch thở dài một hơi, vuốt cằm: "Đúng nha! Mười năm." Dứt lời, đứng dậy, đi đến trước giá sách, tìm cái gì đó. Hành động này, làm cho Tô Văn khó hiểu, không có việc gì mà lại gọi nàng tới, càng sẽ không phải là phiên muộn chuyện mẹ nàng đã chết mười năm đi?

Suy tư đến tận đây, ngược mắt lên, chỉ thấy Lâu Thương Trạch đem một quyển sách đã ố vàng đưa tới trước mặt của nàng: "Lấy cái này đi tu luyện thật tốt, đừng làm mất mặt của ta."

Thuật bán sủng? Cũng bởi vì vừa nãy nàng có ý đùa giỡn mấy chiêu kia, người gọi là phụ thân này coi trọng nàng, muốn cho nàng làm người nổi nghiệp, a nha nha, phóng chừng hai tỷ muội kia, mặt đã tái nhợt hết rồi. Vui mừng tiếp nhận sách, thi lễ nói: "Phụ thân đại nhân, Văn Văn tuyệt đối không phụ sự kỳ vọng của ngài."

Lâu Thương Trạch vừa lòng ừ một tiếng, bàn tay mang một chút thô vồ vồ bả vai của nàng: "Mấy chiêu mà ngươi vừa sử dụng kia, tuy rằng vì phụ chưa từng thấy qua, nhưng quả thật không tồi. Cố gắng học thật tốt, biết không?"

"Dạ hiểu" Tô Văn cúi đầu, bề ngoài nhu thuận bình tĩnh, trong lòng lại hưng phấn đắc ý nhảy dựng lên. Bước đầu tiên của nàng đã thành công, khiến cho vị nghiêm phụ này chú ý, bước tiếp theo chính là thay thế những đứa con cao quý của tướng quân phủ, cùng phụ thân sống vai, cho mấy người coi khinh nàng nhìn thấy...

"Việt vương đã tỏ ý muốn ở cùng ngươi, cũng chọn trúng ngươi rồi. Đừng làm gì bốc đồng nữa, hảo hảo đợi ngày gả đi." Lâu Thương Trạch ngồi lại lên chiếc ghế làm bằng cây tử đàn, đột nhiên nói.

Tô Văn vừa nghe lời này, vẻ mặt hoàn toàn cứng đờ, cái gì? Cùng Việt vương có hôn ước? Có chuyện này sao? Nàng cố gắng ở trong trí nhớ của Lâu Văn tìm tòi, không nghĩ lại hoàn hảo vậy, tưởng tượng thật sự phải học máu!

Nữ nhân này chưa bao giờ đưa ra bất cứ yêu cầu gì, một tiểu thư phế vật cư nhiên lại muốn gả cho Việt vương, ngày ấy Lâu Tự đem nàng đẩy xuống hồ, cũng là bởi vì việc này. Mấu thân, thế này là sao?

Lâu Thương Trạch nhìn bộ dáng Tô Văn tim đập mạnh và loạn nhịp, buồn cười nói: "Sao nào? Rất cao hứng sao. Việt vương từ trước đến nay làm việc rất quý quái, lần này có hứng thú với ngươi, thật sự là làm cho người đời kinh ngạc một phen."

Tô Văn lui ra phía sau mấy bước, sợ hãi nói: "Phụ thân đại nhân, không biết Văn Văn có thể đưa ra yêu cầu được không?"

"Sao?"

"Văn Văn không muốn gả, bởi vì Văn Văn muốn làm bạn với phụ thân, hầu hạ ngài đến già, ở trong mắt Văn Văn, phụ thân là người thân duy nhất của nữ nhi, hiện giờ phải gả cho Việt vương, nữ nhi thật sự." Nói xong lời cuối cùng, nàng hoàn toàn nghẹn ngào, biểu tình kia giống như là đau đến cắt da cắt thịt.

Lâu Thương Trạch đứng dậy, nâng nàng dậy đặt lên trên ghế, thở dài một hơi: Đứa nhỏ này, xảy ra chuyện gì vậy, mấy ngày trước trước còn can kiêu của vị phụ, cứng rắn nói phải gả cho Việt vương, mà nay lại."

"Thỉnh phụ thân trách phạt, Văn Văn lo lắng không chu đáo, gây thêm phiền toái cho phụ thân." Mi mắt Tô Văn gắt gao nhú lên cùng một chỗ, bắt đầu ưu sầu đứng lên. Hiện tại chuyện nàng không phải phế vật còn chưa truyền ra ngoài, người gọi là Việt Vương kia cư nhiên lại muốn kết hôn với đệ nhất thiên hạ phế vật tiểu thư, thật không hiểu nổi! Đầu óc tên nam nhân này quả thực có vấn đề.

Lâu Thương Trạch thở dài một hơi, "Không phải vì phụ không giúp ngươi, mà là không giúp được ngươi, chuyện này đã được quyết định, tuy rằng Thái Hậu không đồng ý, thế nhưng bệ hạ cũng đã gặt đầu."

Tô vẫn kinh ngạc ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ mông lung, bộ dáng sắp khóc, "Phụ thân."

"Cứ như vậy đi. Phụ thân còn phải đi gặp khách, Trương Tư đã sắp xếp, hôm nay ngươi dọn tới Lâm Thủy Uyển mà ở." Lâu Thương Trạch yêu thương vỗ vỗ bả vai của Tô Văn, an ủi.

Tô Văn cũng biết nếu tục dây đưa thêm nữa, cũng không có lợi gì, không muốn lại lãng phí tinh lực, liền xoay người rời đi. Lúc nàng bước ra khỏi thư phòng, quay đầu nhìn lại cánh cửa kia, trong mắt lóe ra chút hung ác nham hiểm.

Thái độ Lâu Thương Trạch chuyển biến lớn, chẳng qua là bởi vì nàng có lợi. Hiện tại cho dù nàng muốn ở lại, vị phụ thân này chắc chắn cũng sẽ không vì một nữ nhân, mà đi đắc tội với hoàng thượng và vương gia.

FUCK! SHIT! Ngươi bất nhân, không nên trách ta bất nghĩa, tốt như vậy! Chờ đại viện thượng hạ của ngươi bị ta đùa giỡn đi! Tô Văn nàng là người thù dai vô cùng!

Trương Tư dẫn nàng đi đến Lâm Thủy Uyển, nhìn hai nha đầu vừa mới tới đối với Thủy Nguyệt, đậm nhạt a một tiếng, "Thủy Nguyệt, ngươi tới thu thập các nàng đi! Tứ tiểu thư tâm tình không tốt lắm. Muốn tìm mấy tỷ tỷ gây chuyện."

Trương Tư thấy hai tỷ nữ này đều khá được Đại phu nhân điều tới, ở trong mắt các nàng ta, Thủy Nguyệt chẳng qua chỉ là nha đầu thấp kém, cư nhiên lại dám cho Thủy Nguyệt quản lý các nàng, tự nhiên có chút không phục, thế nhưng hiện nay Tứ tiểu thư đang được coi trọng, nên chỉ biết cúi đầu.

Khoảng cách của Lâm Thủy Uyển với lầu son của Đại tiểu thư cực kỳ gần, nàng một người đá văng cửa lớn, cười đến vô hại: "Đại tỷ, đến đây đi. Ta đã chuẩn bị rất tốt." Khi nói chuyện, còn khinh miệt ngoắc ngoắc đầu ngón tay.

Lâu Nghiên ngồi ở trên giường nhỏ, cúi đầu uống trà, hoàn toàn không đem Tô Văn để vào mắt.

Tô Văn rất hứng, một phen quảng ly trà bằng sứ hảo hạng: "Lỗ tai của ngươi bị điếc sao? Ta bảo ngươi quỳ xuống giải thích! Đây chính là lời hứa hẹn của ngươi, đừng có nói cho ta biết, Lâu Đại tiểu thư ngươi thêu không dậy nổi."

Lời của nàng vừa cất lên, trong nội đường liền truyền đến giọng nói của phụ nhân trung niên, mang theo chút khinh thường: "Tứ tiểu thư, đây là phong phạm tiểu thư của người sao?"

Ngước mắt lên, chỉ thấy một người phụ nữ trung niên mặc trang phục đẹp đẽ cùng tỷ nữ đi tới, giả dạng hoa lệ, toàn thân không phải châu báu phi thúy, thì cũng là lẳng la tơ lụa, thì ra là Đại phu nhân. Vị tỷ tỷ này thật sự là chơi rất khá, đấu với mình không lại, đánh thua, liền tìm mẹ đến chống lưng.

Tô Văn vẫn giữ lễ tiết, nửa ngồi chồm hờn: "Lâu Văn xin chào Đại phu nhân."

"Quên đi, lễ của Tứ tiểu thư, bản phu nhân không nhận nổi. Chuyện hôm nay cứ như vậy quên đi, Yên La đưa Tứ tiểu thư quay về Lâm Thủy Uyển nghỉ ngơi. Đồng thời đi đến phòng bếp lấy cháo tổ yến cho Tứ tiểu thư hạ hỏa." Đương gia chủ mẫu chính là đương gia chúa mẫu, nói chuyện đều êm tai như vậy, hơn nữa còn quang minh chính đại che chở cho con gái của mình.

"Đại phu nhân thật là tốt, Lâu Văn xin nhận, nhưng đại tỷ Lâu Nghiên phải xin lỗi ta, đây chính là do phụ thân chỉ định, nàng thua nên phải tuân thủ theo quy tắc trận đấu." Tô Văn vốn một bụng không thoải mái, đến nơi này để trút giận, ai biết vị Đại phu nhân này, lại xuất hiện làm cho nàng ngọt ngào.

Lâu Nghiên thấy Tô Văn không có ý định buông tha, ánh mắt xin giúp đỡ nhìn Đại phu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Nhận thành quả chiến đấu

Sắc mặt Đại phu nhân hơi run, nhìn chăm chăm Tô Văn, chợt đứng dậy, đi tới trước chân của nàng, "Lâu Văn, người không nhớ rõ thân phận của người sao? Hôm nay lão gia không có ở trận đấu, để cho Lâu Nghiên ngay tại chỗ xin lỗi người, đã nói lên lão gia hi vọng các người sống chung hòa bình"

Tô Văn hiểu ý lão nhân kia, thế nhưng nàng hiện giờ rất bức bối, khẩu khí này không xuất ra không được, nàng càng muốn áp chế nhục khí của vị Đại tiểu thư này. Cười híp mắt gật đầu, biểu thị tán thành, chợt người lại tiến đến bên tai Đại phu nhân, "Đại phu nhân, không biết chuyện của Tam di nương, người có hứng thú hay không?"

Đại phu nhân nghe nói, mắt sắc bỗng lạnh lẽo, hai mắt khóa chặt trên người Tô Văn, tựa hồ muốn đem cả người nàng nhìn thấu, thế nhưng Tô Văn lại xem nàng là không khí, vẫn cười như vô tội.

Do dự trong chốc lát, Đại phu nhân cho Yên La một ánh mắt, nàng hiểu ý dẫn tỷ nữ lui ra khỏi chính đường, Đại phu nhân lúc này mới sâu kín nhìn về phía Lâu Nghiên nói: "Nói xin lỗi Tứ tiểu thư đi!"

Lâu Nghiên vừa nghe, hai mắt kinh ngạc trừng lớn, "Mẫu thân, người lại có thể để cho ta xin lỗi nàng?"

"Đứng! Lấy tư cách là nữ nhi Lâu gia, đạo lý đơn giản người cần phải hiểu! Nếu đã thua, sẽ phải tuân giữ lời hứa". Đại phu nhân giận đến lồng ngực lên xuống, trong đáy mắt đều là căm giận.

Tô Văn hưng phấn muốn nằm lăn lộn trên đất, Đại phu nhân xanh mặt, thật sự là quá tuyệt vời.

Lâu Nghiên quát cường nhìn chăm chăm Đại phu nhân, "Không muốn! Mẫu thân. . ."

Đại phu nhân vừa nhìn nữ nhi ngỗ nghịch, không nghe lời như vậy, kích động tiến lên đem nàng cứng rắn từ trên tháp kéo xuống, "Xin lỗi, bằng không thì theo xử theo gia pháp!"

Lâu Nghiên ần nấn nước mắt trong hốc mắt, ánh mắt khóa chết trên người Tô Văn, lúc đang muốn mở miệng, Tô Văn đột nhiên tiến đến trước nàng: "Ta nhớ kỹ là quỳ trước mặt mọi người xin lỗi!"

"Người. . ." Lâu Nghiên mặt như heo, ánh mắt giống như một lưỡi dao, muốn đem Tô Văn xé ra vậy.

Đại phu nhân xoay người, giọng điệu đậm mạc nói: "Làm theo lời Tứ tiểu thư, Đại tiểu thư Lâu gia có được dẫn được"

Tại sao Tô Văn nghe lời này, thế nào cảm giác giống như âm thầm mắng nàng không phóng khoáng, thì không phóng khoáng làm sao chứ? Nếu như đã bị người khác làm nhục như vậy, thậm chí thiếu chút nữa chết đuối trong hồ, đều không đáp trả, vậy không phải là bình hoa sao.

Hai đầu gối Lâu Nghiên chợt rơi xuống đất, cúi đầu, tư thế cương quyết nói: "Lâu Văn, xin lỗi!"

Tô Văn cười híp mắt cầm tay của Lâu Nghiên, "Tỷ tỷ thật là tác phong lớn nghiêm nghị, Văn Văn nhất định sẽ hướng theo tỷ học tập thật tốt, được rồi, có một việc còn phải lãnh giáo tỷ tỷ"

Bầu không khí chính đường chợt động lại, Lâu Văn này đang chơi trò gì, mời vừa rồi còn làm nhục Lâu Nghiên như vậy, bây giờ lại đột nhiên thân thiết hướng về nàng lãnh giáo!

Về mặt của Lâu Nghiên gương gao, nhìn chăm chăm nàng, còn chưa mở miệng nói. Tô Văn đã từ bên hông móc ra quyển sách ó vàng, mở ra một trang trong đó, "Tỷ tỷ, cái chữ này đọc là gì nha? Tỷ biết, muội muội một mực ở phế nhân, không biết bao nhiêu chữ, dĩ nhiên là không thể cùng Đại tiểu thư so sánh. Tỷ sẽ không keo kiệt nga . . ."

Khi Lâu Nghiên và Đại phu nhân thấy quyển sách ó vàng kia, sắc mặt đại biến, trong mắt Lâu Nghiên tất cả đều là đồ kị diên cuồng, một tay nặng nề ném roi quyển sách, thấp giọng:" Lâu Văn, phụ thân đem thương phổ quan trọng cho ngươi, ngươi rốt cuộc còn muốn như thế nào?"

Tô Văn mặt mở a một tiếng, vội vàng nhặt quyển sách lên, đau lòng vỗ vỗ bụi,"Quan trọng nha? Ta cho rằng chỉ là một quyển sách về thương thông thường, muội muội vô tình làm cho tỷ tỷ mất hứng, thật là xin lỗi, vậy muội muội không quấy rầy. Tạm biệt." nói xong, lập tức ôm quyển sách rời đi.

Lâu Nghiên tức giận một cước đem chậu hoa đá ngã, níu góc áo Đại phu nhân:" Mẫu thân, người xem tiện nhân kia, cư nhiên kiêu ngạo như vậy. Tiếp tục như vậy nữa, sớm muộn gì sẽ đem tất cả mọi thứ cướp đi"

Đại phu nhân liếc mắt nhìn nàng một cái, lạnh nhạt nói:" Ngươi cũng không tỉnh táo lại, diên diên khùng khùng, ta cũng không biết nàng đang suy nghĩ gì"

"Xem ra nàng thật không lưu được, bằng không chẳng những sẽ đoạt đi tất cả sự sủng ái của ngươi, sẽ còn đem đến rất nhiều chuyện . . ." Đại phu nhân ngồi ở trên ghế hoa hồng, nói ra điều lo lắng.

Bất chợt, Tô Văn bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt hai người, mờ mịt chỉ chỉ cái mũi của mình nói:" Cái gì? Ta không lưu được? Đại phu nhân, người sẽ không đem ta giết đi chứ?"

Đại phu nhân gần như sắp tê liệt mặt, lập tức cười nói:" Văn Văn, ngươi lại nghĩ đi nơi nào, ta và Nghiên đang nói con mèo mun không lưu được, suy nghĩ nhiều"

"A . . . Như thế à, hắc hắc. Vậy ta đi, tạm biệt, tỷ tỷ, Đại phu nhân"

Sau khi xác định Tô Văn đi xa, Lâu Nghiên lớn tiếng gầm thét:" Yên La, ngươi mù sao? Nữ nhân kia lúc nào tiến vào, ngươi lại có thể không báo một tiếng"

Yên La vô tội cúi đầu, "Nô tỳ đang thay tiểu thư pha trà"

Đại phu nhân thờ dài một hơi, mệt mỏi nói:" Được rồi, an tĩnh một chút. Yên La, ngươi đỡ ta trở về, thật là làm cho đau đầu"

Lâu Nghiên tức giận dậm chân, sau cùng đem khó chịu trút lên hoa trên kệ bình hoa toàn bộ rơi xuống đất, lấy làm phát tiết.

.. .

Xoảng. . .

Bình hoa cổ tinh xảo trên mặt bàn bị Đại phu nhân mạnh mẽ ném rơi xuống đất, rơi thành mảnh nhỏ, Úc Băng đi tới, nhảy qua từng mảnh nhỏ, cười híp mắt hỏi:" Biểu tỷ, không biết chuyện gì làm cho người tức giận như vậy"

Đại phu nhân tức giận trừng Úc Băng một cái," Ta cho ngươi biết, an phận một chút cho ta, nếu như lần nữa làm cho xảy ra chuyện gì, ngươi liền cắt ra khỏi phủ tướng quân đi"

"Chắc chắn, biểu tỷ, lửa giận này không phải là lớn bình thường." Úc Băng vẫn như cũ đáng vẻ cả lơ phát phơ, hoàn toàn không bởi vì tức giận của Đại phu nhân, có một chút thay đổi.

Đại phu nhân nhìn dáng vẻ của Úc Băng càng giận, một cái tát nặng nề vỗ vào trên án kỷ," Ta cảnh cáo ngươi, nếu như cùng nữ nhân kia dây dưa không rõ, vậy thì hậu quả chính ngươi chịu"

"A? Thì ra người vì chuyện này tức giận nha. Biểu tỷ, người cũng làm chủ cho ta, nữ nhân chết tiết kia quán lấy ta không tha, ta có biện pháp gì." Úc Băng làm một vẻ mặt chuyện không liên quan đến ta.

Đại phu nhân tức giận muốn một phát đem hần bóp chết, trầm ngâm trong chốc lát nói:" Lâu Văn kia trở nên lớn mạnh, hơn nữa lão gia còn đưa sách thương cho nàng. Ngươi lại nghĩ cho ta một biện pháp, tiếp tục như vậy nữa, vị trí chủ mẫu của ta khó giữ được!"

"Rất đơn giản, đợi biểu đệ làm nàng gục trên giường, mọi vấn đề đều được giải quyết rồi" Úc Băng giả vờ nghiêm túc nâng đầu nói.

"Haha . . . ngươi nếu có thể gục là tốt rồi, qua trận đấu kia là tiện nhân kia gả tới cho Việt vương phủ rồi, Vương gia chỉ đích danh muốn Lâu Văn tiểu thư củi mục kia, Tự nhà chúng ta không có cơ hội" Đại phu nhân toàn tâm toàn ý muốn đem nữ nhân đưa vào hoàng cung, nhưng thật không nghĩ tới, Việt vương gia muốn Lâu Văn, không muốn Lâu Tự.

Úc Băng nga một tiếng thật dài, suy tư điều gì, cũng không có quan tâm Đại phu nhân, nàng tức giận thật muốn tát một cái, thật không biết có phải hay không là người nhà mẹ nàng, lại có thể thờ ơ như vậy.

Chương 6: Lấy mình làm trung tâm

Tô Văn trở lại Lâm Thủy Uyển của mình, hưng phấn ở trên giường đánh vài cái, khẩu vị tăng lên không ít, sau bữa tối, đi ra vườn luyện tập thuật bắn súng. Dựa vào sự thông minh trí tuệ của nàng, liếc mắt một cái, cơ hồ có thể nhớ kỹ toàn bộ chiêu thức, so với trong tưởng tượng đơn giản hơn nhiều, bất quá không đơn giản như thế kỷ 21, nhanh, có không ít sụn.

Trải qua mấy ngày nghiên cứu của nàng, không chỉ đem những sụn trong thuật bắn súng loại bỏ, còn nghiên cứu ra một ít chiêu thức mới, hạ bút viết vào, vui vẻ vỗ vỗ tay, đây là bản thuật bắn súng Tô Văn nàng biên soạn lại!

Thủy Nguyệt nghi hoặc quay đầu lại dò xét, nhìn nàng bức tranh tiểu nhân, "Tiểu thư, đây là?"

"Thủy Nguyệt là cô gái ngoan, những hứng thú này chỉ nam nhân mới có, ngươi cũng không cần biết, thế nhưng chuyện này không thể nói ra ngoài, hiểu chưa?" Tô Văn nhìn cái trán Thủy Nguyệt, dặn dò. Nếu cho Lão đầu nhi kia biết nàng đem bảo bối thuật bắn súng của hân sửa lại, nàng liền xong đời.

Thủy Nguyệt nga một tiếng, không rõ cho nên chỉ gật đầu, đáp ứng lui xuống dưới.

Tô Văn quay đầu nhìn hai nha đầu ở bên ngoài điện, lúc này mới đi vào sương phòng của mình để nghỉ ngơi, đem sách đặt vào trong ngăn kéo, đồng thời dặn dò: "Sương phòng của ta, những người khác không được cho vào, người đi vào quét dọn là được."

"Hiểu ạ! Bây giờ tiểu thư ngươi phải đi ra ngoài sao? Tối rồi, để cho Thủy Nguyệt hầu hạ người tắm rửa, nghỉ ngơi nha." Thủy Nguyệt nhìn hành động của nàng, hỏi.

Tô Văn khoát tay áo, "Vừa mới com nước xong, ta phải đi ra ngoài tản bộ nha, nếu không sẽ trở thành tiểu heo mập." Nàng nhìn chăm chăm Thủy Nguyệt, trở mình một cái xem thường, nói thầm nói.

Thủy Nguyệt phì một tiếng bật cười.

Tô Văn đi đến hậu viên, thả người nhảy lên trên mái nhà, thân thể lười biếng nằm xuống, nhìn bầu trời đầy sao. Bầu trời ở cổ đại đặc biệt mỹ lệ, không có ô nhiễm công nghiệp, có màu xanh đặc biệt.

Một trận gió lướt qua hai má, nàng nhạy cảm cảm giác được có người đánh úp lại, tinh táo nhảy lên, vươn tay chế trụ yết hầu của người vừa tới, phát hiện thì ra là Úc Băng, nàng thâm ý cười hỏi: "Như thế nào rồi? Ngươi bị biểu tỷ của ngươi thu thập mà?"

"Tiểu Văn Văn, ngươi quả nhiên là tâm ngoan, ta muốn tránh xa một chút, đã bị biểu tỷ thu thập suýt thành thịt vụn, ngươi thật sự là bướng bỉnh, dám vu đùa như vậy." Úc Băng vô tội nhắm hai mắt, đáng thương hể hể nhìn Tô Văn, bộ dạng đàn bà ra mặt, có biểu tình bán manh, quả thực là sét đánh cuộn cuộn.

Tô Văn cũng chỉ cười nhạt, cách xa hân một chút, dùng tay ra hiệu dừng lại, "Dừng! Theo lý chúng ta căn bản không có quan hệ thân thích, nếu Đại phu nhân không là chủ mẫu, ta ngay cả một tiếng biểu cửu cũng lười gọi ngươi. Hơn nữa việc rình coi ngươi, ta cũng không phải cố ý, tại vì sự kiện lúc sáng nên bắt đắ dĩ, ai bảo biểu tỷ của ngươi rất chiều cổ nữ nhi làm gì. Ta luôn luôn lấy mình làm trung tâm, vì lợi ích của bản thân, ngay cả bạn bè thân thiết cũng bán đứng! Hiểu chưa? Biểu cửu."

Úc Băng nghe xong, ngẩng đầu nhìn sao trời, suy nghĩ sâu xa trong chốc lát, quay đầu nói: "Tiểu Văn Văn, xem ra biểu cửu thật sự muốn đem ngươi gục trên giường, nếu không ta thật không biết có thể bị ngươi bán đứng vài lần hay không?"

Phốc.

Tô Văn vừa nghe, ngay cả nước miếng cũng phải phun ra, hai mắt híp lại, trong mắt mang theo tia bén nhọn, nhanh tay lẹ mắt chế trụ cổ họng của hân, "Muốn áp đảo ta? Biểu cửu, ngươi rất tự tin, ta cũng không có trình độ bụng đói ăn quảng tìm vịt chết (vịt có nghĩa là trai bao đó Huệ) Cho nên, ngươi miễn. Cách xa ta một chút!"

Thực lực Úc Băng đúng là không thể khinh thường, cư nhiên có thể dễ dàng tránh khỏi công kích của Tô Văn, hơn nữa hoàn hảo không tổn hao gì đứng ở trước mặt của nàng tiếp tục lăng lo, lười biếng vuốt tóc, mắt hoa đào lóe ra, "Nữ nhân mà Úc Băng coi trọng, không thể thoát. Tiểu Văn Văn, ngươi là chất nữ của ta, cũng không thể đào thoát khỏi lòng bàn tay của ta."

Lời còn chưa dứt, một trận gió mang hơi thở nam tính độc đáo đánh úp lại, cánh tay dài của hân duỗi ra, muốn đem cả người Tô Văn ôm vào trong ngực, thế nhưng nàng lại linh hoạt từ dưới tay của hân tránh thoát, đồng thời tà ác nâng chân, đá vào trên mắt cá chân của hân.

Úc Bắg hoàn toàn không ngờ tiểu nữ tử này sẽ dùng một chiêu như vậy , trọng tâm không vững nên hướng phòng ốc bên kia lăn đi. May mà kịp thời thả ra một dải lụa trắng ôm lấy mái cong, lau mồ hôi lạnh trên trán "Tiểu Văn Văn, người cư nhiên đùa giỡn ta, đây không phải là chuyện quân tử nên làm."

"Biểu cửu, Văn Văn không phải quân tử, hơn nữa ta nói rồi, ta lấy mình làm trung tâm." Tô Văn khinh miệt, trong mắt là chán ghét, thật sự là ghê tởm, muốn làm nhục nàng, quả thực là ngại tiểu đệ đệ (JJ) sống lâu quá rồi.

Úc Bắg lười biếng dựa vào đỉnh mái cong, tóc đen che mắt, có chút không nhìn rõ biểu tình trong mắt của hắn, ánh trắng như nước, trên trường bào trắng noãn tỏa ra một vàng sáng mỏng manh .

Tô Văn quét mắt nhìn hắn một cái, cảm giác được hơi thở có một chút không đúng, lạnh nhạt hừm một tiếng, vẫy quanh hai tay: "Biểu cửu, chất nữ Văn Văn không phụng bồi, đêm xuân lạnh, biểu cửu cẩn thận thân thể ." Dứt lời, lập tức xoay người rời đi. Người nam nhân này cùng mình không có quan hệ, nàng mặc kệ tức giận hay không tức giận. Ngay tại lúc nàng đang suy tư, thanh âm Úc Bắg thỉnh thoảng vang lên: "Lâu Văn, tự mình cẩn thận."

Thân Thể Tô Văn sợ run một chút, có chút lú lờ, người nam nhân này đang quan tâm mình?

.....

Sau sự kiện đó, Úc Bắg không còn đến quấy rầy nàng, nhưng lại tới một vị nữa làm nàng đau đầu, phu quân tương lai của nàng —— Việt Vương! Theo trong miệng tỷ nữ, mơ hồ biết được một số việc của người nam nhân này .

Nghe nói, rất hoa tâm, nuôi cả đàn vũ cơ. (lộn giọng! Sớm muộn gì cũng tỉnh trùng lên não mà chết!)

Nghe nói, võ nghệ hạng nhất, 8 tuổi ra chiến trường. (Thiên Tài? Hừ, Tô Văn nàng cũng là thiên tài! Khinh thường, khinh thường)

Nghe nói, là thiên hạ đệ nhất mỹ nam. (ở trong mắt Tô Văn nàng, dung mạo đều là shit chó.)

Bức tranh trong không trung bay lên thành một đường cong hoàn mỹ, Thủy Nguyệt lập tức tiếp được. Tô Văn tao nhã nằm ở trên tháp thượng, hai mắt nhắm hờ, giọng điệu lười biếng hỏi: "Thủy Nguyệt, Trương Tư có nói nam nhân kia khi nào thì đến đây sao?"

"Nói là sau giờ Dậu."

Tô Văn nga một tiếng thật dài, nếu như sau giờ Dậu, như vậy nàng sẽ khiến cho hắn không có cơ hội bước vào phủ tướng quân . Nghĩ vậy, liền nhin không được hưng phấn cười ra tiếng.

Thủy Nguyệt kỳ quái dò xét nhìn Tô Văn, "Tiểu thư, người bị sao vậy? Không thoải mái sao? Không cần quá cao hứng nha, nếu không người nghỉ ngơi trước đi."

Tô Văn bắt lấy tay của Thủy Nguyệt , nghiêm mặt hỏi: "Tìm cho ta một bộ quần áo đơn giản thuận tiện để đi ra ngoài một chút, không cần loại váy hay dây đeo tơ tằm, đơn giản! Biết không?"

Thủy Nguyệt mờ mịt a một tiếng, liền mở ra tủ quần áo tìm, tìm nửa ngày, vẫn là bộ váy đặc biệt thực nữ này, cuối cùng linh quang nàng chợt lóe, "Ta muốn quần áo gia đình ."

"Tiểu thư, người"

"Chạy nhanh!"

Thủy Nguyệt cuối cùng chỉ có thể lựa chọn thỏa hiệp, Tô Văn thay quần áo gia đình liền từ cửa sau tướng quân phủ trốn ra.

Giờ Dậu.

Xe ngựa hoa lệ lộc cộc chạy ở trên đường, bốn góc xe ngựa treo chuông đồng, phát ra tiếng đình đình đang đang dễ nghe, cùng với tiếng bánh xe của xe ngựa, lác lác lác đích đi trước .

Điều khiển xe ngựa là một nam nhân mặc trường bào màu xám, màu da thập phần khỏe mạnh, lại lộ ngực tư thế oai hùng. Roi ngựa vung lên, thanh âm to lớn khỏe mạnh vang lên, "Hây."

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mâu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Vương gia, ta không lấy chồng

Tà Diễm nhìn tên ăn mày đang chắn trước xe ngựa, lập tức kéo mạnh yên cương, nhỏ giọng nói: “Vương gia, có một tên ăn mày đang cản xe ngựa.

“Vòng qua.” Giọng nói trầm thấp mang theo từ tính truyền ra từ phía sau rèm truyền ra, nghe âm thanh có thể đoán được nam nhân trong kiệu có bao nhiêu tuấn nữ, mê người.

Nhưng trong mắt Tô Văn người trong kiệu chẳng là cái gì, nàng đã từng nhìn đến không ít soái ca a!

Mà có vẻ vị Vương gia này tính tình tự cao tự đại, định không nhìn nàng, được lắm! Để cho hán hiểu thế nào là tự cao tự đại, chính mình thay một bộ quần áo ăn mày, vô tội ngã đầu lên: “Vương gia, cho ta ít com. Đã mấy ngày tiểu nhân không được ăn com. Vương gia...”

Tà Diễm lấy một thỏi bạc trong túi tiền ra thả vào cái chén bễ trong tay Tô Văn, nàng nhìn trong bát thấy toàn bạc, đột nhiên lại nảy ra một kế, vội vàng chạy lên phía trước: “Vương gia, cảm ơn bạc của ngài, tiểu nhân rất cảm kích đại ân đại đức của ngài, tiểu nhân nguyện lấy thân báo đáp!”

Tà Diễm không thèm nhìn đến, tăng nhanh tốc độ xe ngựa, Tô Văn bước chân cũng tăng nhanh, oanh một tiếng đứng che trước xe ngựa, bởi vì quá bất ngờ, Tà Diễm không kịp giữ chặt dây cương.

Tiếng ngựa hí vang lên một tiếng dài, vó ngựa chồm lên như muốn phá nát đầu nàng, nhưng là tên nam nhân trong kiệu kia cũng không có ý định giương tay cứu người! Ta thêm vào! Đúng là xú nam nhân bạc tình. . .

“A...Đau...Ồ ô...Đau quá...” Thân thể nặng nề ngã trên mặt đất, cái mông đáng thương cùng với mặt đất hôn mê.

Tà Diễm nhảy xuống xe ngựa: “Ngươi rốt cuộc muốn như thế nào, ta cho ngươi bạc, sao ngươi còn đứng chắn xe ngựa!”

“Ta muốn gặp Vương gia trong xe! Ta có một câu muốn nói với hán...” Tô Văn lau nước mắt, chu đôi môi đỏ mọng, chỉ chỉ hướng nam nhân trong kiệu nói.

Mặt Tô Diễm lộ vẻ khó xử, đi đến trước xe ngựa: “Vương gia, tên ăn mày này muốn gặp người!”

Nam nhân trong xe nặng nề ân một tiếng, đôi tay dài trắng nõn khóp ngón tay dài, rõ ràng từ từ vém rèm kiệu, trường bào tùy ý bay trong gió, khuôn mặt như tượng khắc, đôi mắt như ngôi sao sáng, đầy mắt phiêu tán xinh đẹp, người nam nhân này có vẻ đẹp đến yêu mị

Khuôn mặt khiến người khác phải kinh sợ như thế, lại có một mái tóc màu bạch kim, thoát nhìn đặc biệt chói mắt, quả thực đây rõ ràng là yêu nghiệt.

Hán bước xuống xe, còn chưa mở miệng, tiểu khất cái đã nhào vào trong lòng hán khóc lóc. Đem nước mắt, nước mũi đều cọ lung tung trên trường bào dài.

Tà Diễm đứng bên cạnh lau mồ hôi lạnh trên trán, hoàn toàn không dám tưởng tượng cảnh tượng kế tiếp.

Tô Văn khoa trương khóc lớn, mớ hồ không nói rõ: “Việt vương gia, van cầu ngươi không cần lấy ta có được không? Ta chỉ là một tiểu thư bỏ đi, hơn nữa đáng đáp còn xấu như vậy, lại còn là tên ăn mày bẩn thỉu...Ồ...ô...ô...”

Tà Diễm vừa nghe lời nói của Tô Văn, tròn mắt như muốn rơi ra ngoài, đường đường là Lâu Tứ tiểu thư, còn sắp làm Vương phi! Trời ạ... Hán quả nhiên là được mở rộng tâm mắt, từ lâu đã nghe vị tiểu thư này chỉ là phế vật, lại thật không ngờ....

Việt vương tên đầy đủ là Việt Băng Ly, đây là tên tự tiên hoàng ban cho.

Việt Băng Ly nghe được tên khất cái này là là tứ tiểu thư của Đường lâu, cũng không phản ứng gì, ngược lại còn cười ôn hòa, cặp mắt cong cong, thoạt nhìn như một vị tiên có bàn tay ấm áp, tay hán đưa lên hai má của Tô Văn, lau đi nước mắt của nàng, vuốt sợi tóc bị rơi ra: “Hóa ra lại là một vị tiểu thư đáng yêu!”

Tô Văn nhất thời mặt mày co quắp, tuy rằng bộ dạng của người nam nhân kia lúc này rất đẹp, nhưng vì sao lại khiến nàng có cảm giác kì quái như vậy! Hán rất giống yêu nghiệt, thâm sâu khó lường!

“Việt vương...”

“Không ngại không ngại, bốn vương rất thích tính tình thẳng thắn của tiểu thư!” Trong mắt tràn đầy ấm áp, làm cho phái sau hán giống như nở ra hàng trăm đóa hoa tươi.

Tô Văn buồn bực đẩy hán ra, cởi bộ đôi giày bản thiu đang đeo, giọng cao lên: “Vương gia, ta không lấy chồng!”

Việt Băng Ly nhìn nàng, khuôn mặt tràn đầy vẻ sùng nịch, tiến đến cầm đôi giày bản, ném một đường vòng cung đến bụi cỏ bên đường: “Hoàng huynh đã hạ chỉ, hơn nữa thân thể của Tứ tiểu thư ta đã chạm đến, bản chân ngọc ngà cũng đã xem qua, theo lý bốn vương phải chịu trách nhiệm, cho nên Tứ tiểu thư phải gả cho bốn vương!”

Linh hồn Tô Văn như muốn nổ tung! Cô đại quái dị! Chỗ nào cũng thấy âm mưu, chỉ là chạm vào người cũng phải chịu trách nhiệm! Quạt cuồng nhìn Việt Băng Ly, lắc đầu: “Việt vương, ngài vĩ đại như vậy. Tô Văn ta thật không xứng đáng với ngài, xin ngài hãy chủ động giải trừ hôn ước đi!”

Việt Băng Ly lắc đầu, đi đến trước ôm thân thể Tô Úy: “Tứ tiểu thư, nàng không nên nói lung tung như vậy, nếu không chính là cãi lại thánh chỉ, nàng

muốn cả nàh bị trăm sao?”

Ta thêm vào! Trăm sao! Được! Đem đầu cả nhà nàng chắm hết đi, để lại một mình nàng lưu lạc giang hồ. Đôi tay có ý đồ đẩy Việt Bắg Ly đang ôm ấp nàng, lại phát hiện đây thế nào cũng không ra, nàng cũng không thể để lộ ra bản thân mình có võ công.

SHIT! Làm mình đến cái thế giới hỗn độn này! Chuyện khôi hài nhất là tên Việt Bắg Ly vô si ôm nàng vào trong xe ngựa.

Tô Văn cuộn mình trong góc, ánh mắt mang ý châm biếm nhìn chằm chằm Việt Bắg Ly: “Vương gia, chúng ta còn chưa có thành hôn, không cần dựa gần ta như vậy!”

Việt Bắg Ly không thèm nghe lời nói của nàng, lấy quần áo Tả Diễm đi mua, tiến đến cười ôn hòa: “Nếu để Lâu đại tướng quân nhìn thấy Văn Văn ăn mặc như vậy, hậu quả sẽ là gì? Cũng không cần bốn vương nói thẳng.”

Tô Văn nhất thời cả kinh, nếu để cho Lâu lão đầu biết, nhất định nàng phải ném mùi đau khổ. Buồn bực muốn sờ đến y phục, bộ quần áo lúc này đã rách nát không biết lúc nào đã càng rách nát hơn, da thịt trắng nõn liền hoàn toàn lộ ra.

To Văn luống cuống dùng tay che lấy chính mình, một quyền hung hăng đánh tới Việt Bắg Ly: “Sắc lang, sao ngươi lại cởi quần áo của ta?”

Nắm đầm nhỏ của nàng dễ dàng bị bị chấn lại bởi bàn tay rộng lớn của Việt Bắg Ly, hấn cười so với yêu tinh còn muốn đẹp hơn, chậm rãi tiến đến: “Văn Văn, mấy ngày nữa chúng ta sẽ thành hôn, sớm muộn gì nàng cũng là người của bốn vương, nhì một chút cũng không ngại.”

Tô Văn nắm mái tóc bạc dài của hấn, cô tội cười: “Vương gia, Lâu gia là đại gia tộc, từ nhỏ đã dạy Văn Văn học khuê huấn, chỉ cần một ngày ta chưa là thê tử của vương gia, thì ngày ấy không thể có quan hệ xác thịt.”

“Văn Văn không nói, bốn vương không nói, sẽ không có người biết. Cho nên để bốn vương giúp Văn Văn thay quần áo đi!” Mối Việt Bắg Ly ngày càng dựa vào gần, nàng càng luống cuống hấn càng muốn làm khó nàng, nghĩ đến liền điểm chỉ bên hông nàng.

Điểm huyết! Nàng ở cổ đại cái gì cũng học, lại quên mất học điểm huyết. Thật sự là cẩn thận mấy cũng có lúc sai sót! Việt Bắg Ly! Hận hôm nay, Tô Văn tuyệt đối sẽ nhớ kỹ, một ngày nào đó nhất định sẽ báo thù! Đòi lại gấp mấy lần!

Việt Bắg Ly cười đến so với nàng còn muốn ôn hòa, nhu thuận hơn, chậm rãi cởi bộ trang phục khất cái trên người nàng, thay bộ váy dài màu vàng nhạt, còn biến thất đến mức cầm chiếc lược ngà giúp nàng chải tóc.

Không biết có phải hấn hay chải tóc hay không mà tự nhiên lại có thể chải đẹp như vậy, Ngay khi nàng còn đang hết sức kinh ngạc, lại còn lấy ra một chiếc châm, ôn nhu cài lên tóc nàng.

Tô Văn tức đến khoe miệng run rẩy, thật sự là thông minh một đời lại nhất thời hồ đồ, lại có thể thua vì điểm huyết. Nàng thề, sau khi thoát thân, nàng lập tức đi học điểm huyết, nhất định phải học đến cảnh giới cao nhất.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Chỉ thú một mình Tô Văn ngươi

Xe ngựa lao đảo lốc lư đi tới phủ của Lâu đại tướng quân, Đại quân sự đã đứng trước cửa chuẩn bị nghênh đón lúc Việt vương gia hạ kiệu, nhìn thấy bên cạnh là Tứ tiểu thư nhà mình, thì có chút giật mình.

Việt Bắg Ly bước xuống xe ngựa, vô cùng thân thiết nắm tay Tô Văn đi lên thêm đá, Tô Văn muốn rút ra nhưng nàng không thể xúc động như vậy, thù hôm nay, nàng nhất định nhớ cho kỹ.

Đi đến chính sảnh.

Lâu Thương Trạch chào đón: “Vi thần khấu kiến Việt vương, Việt vương thiên tuế thiên thiên tuế!”

Việt Bắg Ly cười ôn hòa, một tay đỡ Lâu Thương Trạch dậy: “Lâu tướng quân không cần đa lễ, hôm nay bản vương đến bái phỏng là muốn trao đổi về hôn lễ, không ngờ trên đường đến lại trùng hợp gặp Tứ tiểu thư, liền đi cùng nàng luôn, còn chỗ nào thất lễ. xin Lâu đại tướng quân lượng thứ!”

Lâu Thương Trạch nghe nói, ánh mắt hướng sang Tô Văn, nàng nhu thuận đứng tại chỗ, hai tay vãi tóc, thanh âm như ngâm thơ nói: “Phụ thân, lời này của Vương gia là sự thật!”

Lâu Thương Trạch trầm ngâm nửa khắc, bảo Trương Tư đưa Tô Văn tới hậu phòng, rồi mới cùng Việt Bắg Ly nói chuyện về đại hôn,

Đi đến sảnh hậu viện, Trương tư cười khanh khách nói: “Tứ tiểu thư, việc hôm nay có Vương gia che chở, nên không sao. Nhưng nếu không có Vương

gia, việc Tiểu thư tự ý rời phủ, đại phu nhân nhất định sẽ truy cứu!”

Ngữ khí của Trương Tư nhẹ nhàng không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, trong lời nói có ý nhắc nhở, Tô Văn là người thông minh, làm sao có thể không hiểu, tháo chiếc vòng đang đeo trên tay nhét vào trong tay Trương Tư: “Trương Tư cô nương trí tuệ hơn người, Lâu Văn hiểu được.”

Trương Tư bình tĩnh đeo vòng ngọc lên tay, cười nhẹ: “Tứ tiểu thư, một mình tiểu thư về Lâm Thủy uyển đi. Trương Tư còn có chuyện khác muốn xử lý!”

Tô Văn ân một tiếng, tự mình đi đến Lâm Thủy uyển, lúc này chắc Đại phu nhân đang đi khắp nơi tìm nhược điểm của nàng. Ha ha, như vậy có thể làm nàng bận rộn một thời gian rồi.

Ban đêm Việt vương ở lại Vương phủ dùng cơm, đại phu nhân, nhị phu nhân cùng đại tiểu thư của Lâu gia Lâu Nghiên, Lâu Tư, tam thiếu gia Lâu triết, biểu thiếu gia Úc Băng đều đến đại sảnh dùng cơm.

Ở kaau gia từ trước đến nay, đây là lần đầu tiên Tứ tiểu thư vào đại sảnh ăn cơm tiếp khách, mọi người đều cẩn thận nhìn nàng, sợ xảy ra việc gì nhiều loại làm mất mặt Lâu gia.

Tô Văn cười thầm, tay kéo thân váy dài, tay cầm khăn lụa đi đến đại sảnh, vừa đến đã thấy Lâu Tư trang điểm xinh đẹp bám lấy Việt Băng Ly.

Bữa cơm bắt đầu, lúc Lâu Tư ngồi xuống bên phải Việt Băng Ly, Tả Diễm lại đột nhiên tiến lên nói: “Thật xin lỗi, Lâu nhị tiểu thư, vị trí này hẳn phải thuộc về Lâu tứ tiểu thư, mời tiểu thư chọn chỗ ngồi khác!”

Lâu Tư nhất thời mặt mày đỏ bừng, xấu hổ vô cùng bước lùi từng bước, Tô Văn lại chân thành tiến lên cười nói: “Tỷ tỷ không hiểu biết, mong Vương gia thứ lỗi!”

Việt Băng Ly ôn hòa vuốt cằm cười, tự mình kéo đôi tay mềm mại của Tô Văn ngồi xuống, đồng thời vui lòng khen ngợi: “Lâu tứ tiểu thư quả nhiên hiểu rõ đạo lý. Bôn vương có thể lấy Văn Văn, là phúc phận của ta!”

Tô Văn nghe xong âm thầm cười lạnh: nam nhân này đáng kịch so với nàng còn muốn giỏi hơn, trước mặt nhiều người như vậy vẫn có thể giả bộ tao nhã, đúng là hoàn mỹ.

Tô Văn gài bộ ngưng ngưng cúi đầu, thân hình nhỏ nhắn dựa sát vào người Việt Băng Ly, động tác này khiến cho Lâu Tư mặt mày biến sắc, một bữa cơm này có ăn cũng không nuốt trôi. Liên đại phu nhân cũng bị ảnh hưởng, dù sao đối với hôn sự này người mất hứng nhất chính là nàng.

Đây là lần đầu tiên Tô Văn gặp nhị phu nhân cùng Tam thiếu gia, quả nhiên giống như trong suy nghĩ của Lâu Văn, Nhị phu nhân sinh ra trong một gia đình thương gia, ở cô địa này, thương gia địa vị thấp, cho nên tính tình nàng rất khiêm tốn, không vì sinh con trai cho Lâu gia mà kiêu ngạo. Vị Tam thiếu gia mười ba tuổi kia, bộ dạng béo tròn, đúng là được nuôi tốt.

Bữa tối này diễn ra hòa thuận vui vẻ, ở trong mắt Lâu gia, vị Vương gia này là người hiền hòa, hơn nữa còn hết mực săn sóc Tô Văn, vì nàng mà gấp thức ăn, lại còn dặn này dặn kia.

Chỉ có Tô Văn biết, hẳn ta chính là loài cáo đội lốt dê, một Vương gia hoàn mỹ lại lấy một tiểu thư vớt đi, không biết trong lòng hẳn đang suy tính cái gì, nhưng Tô Ủy nàng vẫn hết sức khinh thường hẳn.

Sau bữa tối, Việt Băng Ly cùng Lâu Thương Trạch cùng nhau đến thư phòng nói có chút chuyện quan trọng. Một mình Tô Văn bước vào trong vườn, bóng hình xinh đẹp in trên mặt hồ, có một yia trong treo nhưng lạnh lùng.

Tiếng chân ồn ào hỗn độn truyền đến, Tô Văn nghe được liên biết của ai. Bình tĩnh đứng trên mặt hồ, khóe miệng giương lên ý cười thần nhiên.

“Lâu văn, không phải vì được gả cho Vương gia mà người muốn khoe khoang, người thật sự nghĩ Vương gia sẽ lấy một tiểu thư bỏ đi như người sao? Chờ đến khi bị hưu đi!”

Lâu Tư từ lâu đã ái mộ Việt băng Ly, thái hậu cũng nhìn trúng nhị tiểu thư, ai lại biết Việt băng Ly chỉ cần một tiểu thư vớt đi, ngay cả Hoàng thượng cũng đồng ý chuyện này. Lậu Tư bị nhục nhã như vậy, nàng có thể bỏ qua, có thể cam tâm sao? Hiện tại nghĩ đến, Tô Văn cảm thấy nếu như nàng ta đẩy mình xuống nước cũng là chuyện bình thường.

Tô Văn chậm rãi xoay người, đi đến trước mặt Lâu Tư, tay mềm nhẹ nhàng lướt qua gò má như hao như ngọc của nàng ta: “Tỷ tỷ, Văn văn biết người ái mộ Việt vương. Nếu không người đi tìm cha nói, đừng đem gả Văn Văn đi!”

Lâu Tư cười lạnh lùng. Nặng nề mà gạt đôi tay mềm của nàng: “Người quá là hảo tâm mà, vừa mời ở trên bàn cơm không phải cùng Việt vương gia rất ân ái sao?”

“Thân là nữ nhi của gia tộc, lễ nghi tối thiểu cũng phải có, chẳng lẽ tỷ tỷ muốn Văn Văn lạnh lùng với Vương gia, Nếu như văn Văn là tỷ tỷ, nhất định sẽ thối lộ với Việt vương. Hạnh phúc phải là tự mình giành lấy!” Tô Văn nhẹ nhàng naang tay nói.

Lâu tư sắc mặt hơi hòa hoãn, tựa hồ cảm giác được sự thành tâm của Tô văn, mím môi: “Nhưng là...”

“Đừng nhưng là nữa, Văn Văn cungfyr tỷ đi, ta ở phía sau thay tỷ nói thêm vào. Vừa lúc này Việt vương còn hẹn văn Văn giờ Tuất gặp nhau ở hoa viên mà!” Tô Văn thật sự muốn giúp tỷ tỷ đang thương, dù sao chính nàng cũng không muốn gả mà.

Lâu Tự có chút do dự, gất gao lắc lắc khăn lụa: “Ta nói với ngài ấy là ta thích ngài ấy, Vương gia cũng xẽ không thú ta, dù sao chuyện của các người cũng đã hạ chi!”

Tô Văn nghe đến đó, đột nhiên sinh tâm kế, đi đến bên Lâu Tự nói nhỏ với nàng ta vài câu, nàng nghe xong hai má bỗng chốc đỏ bừng lên: “Nưh vậy thật dọa người a! Không muốn không muốn.. Nếu mẫu thân biết được nhất định sẽ đánh chết ta.”

Tô Văn nhún vai, mwor ra hai ta: “Nưh vậy ta cũng đành chịu a.”

Lâu Tự tức giận chà chà chân, xoay người rời đi. Tô Văn chớp chớp hai mắt, thật sự là nữ nhân không có tiền đồ, xem ra phiền toái này không lời đại phu nhân vào không được,

Suy nghĩ đến đây, đôi bàn tay ôn hòa bỗng dưng đặt lên vai nàng, hương thơm quen thuộc xộc đến, theo bản năng muốn công kích, cũng dừng lại “Vương gia...”

“Văn Văn thực chán ghét bốn vương đến vậy sao? Muốn đem bản vương đến cho người khác? Nhưng bốn vương muốn nói rõ ràng cho Văn Văn, bốn vương chỉ thú một mình Văn Văn người!” Việt Băng Ly hai mắt tràn đầy thâm tình, nắm chặt đôi tay mềm của nàng, như muốn đồng ý thề non hẹn biển.

Anh này chắc hồ ly chuyển thế~Yêu nghiệt a

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Chúng ta động thủ đi

Tô Văn ách một tiếng, nhất thời nghĩ không ra lời để phản bác lại nam nhân này, tay nhẹ nhàng đẩy thân thể Việt Băng Ly: “Thỉnh Vương gia tự trọng. . .”

Khóe miệng Việt Băng Ly mỉm cười, mặt mày cong cong, so với yêu nghiệt còn yêu nghiệt hơn vài phần, “Tốt. Bốn Vương đi nghỉ ngơi, ngày khác nhất định sẽ mang đại kiệu tám người mời Văn Văn hồi phủ”

Dứt lời, hần hắt trường bào màu tím xoay người rời đi. Tô Văn nhìn bóng lưng của hần, trong con người mang theo tia âm hàn, không được! Nàng nhất định thúc đẩy để Lâu Tự thành công chuyện này, nếu cùng hồ ly này sinh hoạt, nàng sẽ trở thành hiền thê lương mẫu thật sự mất.

Nghĩ liền xoay người đi vào vườn thuốc Lâu gia, dựa theo sắp xếp trong sách thuốc, đem mấy vị thuốc tập hợp một chỗ, một dược phẩm thuốc mê ra đời. Tô Văn nàng không tính là thiên tài y học, nhưng ở thế kỷ 21, sát thủ quốc tế, phải biết mấy thứ nhỏ nhặt này, mới có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ.

Đi tới Yên Chi Các của Lâu Tự, Lâu Nghiên ở chính uyển của Đại phu nhân, tránh khỏi nữ nhân này, quả nhiên sẽ ít đi nhiều phiền phức.

Lâu Tự thấy nàng tới, sắc mặt u ám nói: “Làm gì? Hơn nửa đêm đến ché giễu, Lâu Văn người chơi đùa còn chưa đủ?”

Tô Văn không có tức giận, vẻ mặt bình tĩnh đem một túi đồ vật nhét vào tay của nàng “Ngâm rượu, cũng đừng ăn”

Lâu Tự nhìn đồ vật trong tay, vừa nhìn về phía Tô Văn, chợt nghĩ đến chuyện lúc hai người ở hoa viên nói, suy nghĩ có phần do dự, nhưng ở trong sương phòng đi tới đi lui, làm sao cũng không có cách nào đi vào giấc ngủ.

Tô Văn ngáp một cái nhìn sắc trời không còn sớm, nên đến sương phòng nghỉ ngơi, ngày mai còn dậy xem kịch vui. Hồ ly Việt Băng Ly? Xem người thế nào! Cho dù Lâu Tự không thành công, nàng cũng cho vị Đại phu nhân kia thêm chút phiền toái, để cho bà ta nhìn nàng là cái gai trong mắt. Đắc tội Tô Văn nàng, không có kết cục tốt.

Sáng sớm, chim chóc liu riu trên đầu cành vui sướng hát ca, cánh cửa kéo kẹt một tiếng bị người đẩy ra, Lâu Nghiên thô lỗ một phen xốc chăn gấm, kiêu căng phách lối gào thét: “Lâu Văn, người rút cuộc đối với muội muội ta hạ được gì, vì sao nàng làm ra chuyện như vậy”

Tô Văn ưu nhã ngáp một cái, thân thể nhẹ nhàng tránh trường kiếm của Lâu Nghiên, cầm quần dài trên kệ áo xoay người mặc quần áo, lúc này mới lười biếng dựa vào tiểu tháp: “Lâu đại tiểu thư, xin hỏi người đang nói cái gì? Cho dù tức giận đi nữa, xin đừng thất đức như vậy, quấy rầy mộng đẹp của người khác nha!”

Lâu Nghiên nặng nề bỏ trường kiếm xuống, nắm lấy tóc Tô Văn, “Lâu Văn, người rút cuộc muốn giả bộ tới khi nào, nữ nhân tâm địa rắn rết này. Không muốn giả cho Việt Vương, thì tìm Hoàng Thượng tranh luận đi, tại sao phải đem muội muội ta đẩy vào hố lửa”

Hai mắt Tô Văn chậm rãi mở ra, trong con người lưu lộ lộ tinh mang, gằn từng chữ rõ ràng nói: “Lâu tiểu thư, đây là thái độ người đối với Vương Phi chủ mẫu tương lai sao? Buông tay . . .”

Lòng của Lâu Nghiên mạnh mẽ bị khiếp sợ, chưa từng có gặp qua ánh mắt của củi mục này có thể sắc bén như vậy, vẻ mặt có chút bối rối lui về phía sau một bước, găm thét lên." Danh dự của muội muội ta bị hủy! Ngươi bây giờ cao hứng lắm chứ gì !"

Tô Văn chống đỡ ngồi dậy, trực tiếp đi ra khỏi hậu sương, ngồi vào chánh đường, nâng lên trà ngon do Thủy Nguyệt chuẩn bị," Phát sinh chuyện gì, Thủy Nguyệt nói đi."

"Ách . . ." Thủy Nguyệt có chút kiêng kỵ Lâu Nghiên, nhìn sắc mặt nàng một chút, sợ ách một tiếng.

"Tứ tiểu thư nhà ngươi ở chỗ này, ai dám đem ngươi làm gì, ta liền trả lại gấp bội. Đừng tưởng rằng dễ khi dễ Lâu tứ tiểu thư ta như vậy!" Tô Văn vẻ mặt nghiêm nghị nói.

Thủy Nguyệt gật đầu, đem sự thật nói ra, thì ra là Việt Vương ở Vân Thư Uyển, trên giường Việt Vương, Nhị tiểu thư toàn thân trần trụi nằm trên đó, nhưng Việt Vương để lại giấy, giờ tỷ trở lại Vương phủ.

Lâu gia trên dưới liền biết Lâu nhị tiểu thư chẳng biết xấu hổ, muốn quyến rũ Việt Vương, nhưng chưa thành công.

Tô Văn nghe nói, nhìn Lâu Nghiên, gác lại ly trà, cười khanh khách hỏi ngược lại." Tỷ tỷ, chân là của Nhị tỷ, suy nghĩ trong đầu là do tỷ ấy làm chủ, ngươi vì sao lại nghĩ ta hại nàng chứ?"

Lâu Nghiên lạnh lùng cười một tiếng." Ngươi không muốn gả cho Việt Vương, liền muốn khiêu khích Tự đi quyến rũ Việt Vương, nếu như ngươi không đi khiêu khích, vì sao nàng làm như vậy!?"

Tô Văn nga một tiếng, chân mày ngả ngón, trái lại giọng mỉa mai : " Nếu như ta nói nàng đi chết, nàng sẽ đi sao?"

"Ngươi . . . mất nết!" Lâu Nghiên thật không ngờ nàng lại gian xảo, hơn nữa chuyện này chỉ có một mình nàng biết, hiện tại toàn gia trên dưới đều nhìn Lâu Tự không tự trọng, không biết xấu hổ.

Tô Văn khẽ ngẩng đầu, khinh thường cười nhạt." Muội muội là mất nết, tỷ tỷ của muội là không đứng đắn!"

Lâu Nghiên tức giận lại muốn rút kiếm, nghĩ lại đã biết sự lợi hại của củi mục tiểu thư này, cứng đối cứng như vậy, hại về mình mà thôi, chuyện này nàng nhất định phải giao cho mẫu thân xử lý. Suy tư, nhìn Tô Văn cảnh cáo một cái, cuối cùng nghênh ngang mà đi,

Thủy Nguyệt sau khi thấy nàng rời đi, lau mồ hôi lạnh," Tiểu thư, vậy . . ."

"Thủy Nguyệt, Tứ tiểu thư đói bụng, bữa sáng chuẩn bị xong chưa." Tô Văn cất bước, đuổi người, thất lưng cực kỳ mệt mỏi, nhìn bàn dài bên sườn thính, chờ đợi bữa sáng của nàng.

Thủy Nguyệt a một tiếng." Liên Hương đang chuẩn bị, tiểu thư, người sẽ không có chuyện gì chứ? Mấy ngày nữa, người gả cho Vương gia rồi, bây giờ . . ."

Tô Văn vỗ vỗ vai Thủy Nguyệt." Ngươi nha, muốn lên làm mẫu thân ta à, đừng dài dòng như vậy, mọi việc có Tứ tiểu thư lo"

"Dạ"

. . .

Nói chia hai nơi, lại nói Yên Chi Các.

Lâu Nghiên đi vào chính đường, thấy Đại phu nhân ngồi nghiêm chỉnh chờ nàng quay về, cúi đầu hướng về phía nữ tỷ nháy mắt, mấy người liền hiểu lui ra, cài cửa lại.

"Mẫu thân . . . "

"Ta phải nói cho người bao nhiêu lần, dán mắt muội muội một chút, hiện tại gây ra chuyện này, phụ thân ngươi tức giận muốn đem muội muội ngươi đưa đến kinh thành kia." Đại phu nhân sắc mặt khó coi nhìn chằm chằm Lâu Nghiên.

Lâu Nghiên ngẩng đầu lên, nắm tay áo Đại phu nhân," Mẫu thân, Tự nói cho ta biết, là Lâu Văn dạy nàng làm như vậy. Nữ nhân kia tâm như rắn độc, mẫu thân người nhất định vì Tự làm chủ"

"Đù rồi, ngươi nghĩ mẫu thân có thể làm cái gì? Tô cáo lão gia, là tiện nhân Lâu Văn kia khiêu khích sao? Hiện tại Lâu Văn là bảo bối trong tay phụ thân ngươi, lại có Việt Vương làm chỗ dựa, ngươi cảm thấy ngươi có thể động tới à sao?" Đại phu nhân tức giận lồng ngực phập phồng, dù sao cũng không nghĩ đến, Lâu Văn lại có thể dùng chiêu này đối phó mình.

Xem ra Lâu Tự ngày hôm đó thật không nên nương tay, trực tiếp đánh chết củi mục này, thần không biết quỷ không hay, bằng không cũng sẽ không có chuyện ngày hôm nay phát sinh. Á muốn đứng lên trả thù, cuộc sống sau này của mình còn có thể yên ổn sao?

Chuyện của Úc Băng cùng Nam Cung Nhượng Doanh, còn bị à nắm trong tay, hiện tại thật sự tiến thoái lưỡng nan.

Lâu Nghiên nóng nảy đi lại giữa đại sảnh, đột nhiên dừng chân, nghiêm mặt nói: "Mẫu thân, chúng ta động thủ đi! Chúng ta tuyệt đối không để nàng làm thịt, mẫu thân. . ."

Đại phu nhân nghe được lời của Lâu Nghiên, suy tư chốc lát, cuối cùng xoay người, trong đáy mắt đều là ánh sáng âm lãnh: "Nấu như là ngoài ý muốn, vậy cũng sẽ không có người truy cứu, hơn nữa thu dọn cái đình trong mắt, có sao không làm"

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Phong ba nhỏ nhỏ

Lâu Nghiên nghe được lời nói của Đại phu nhân, vui sướng nhìn nàng hỏi: "Mẫu thân, người thật sự quyết định làm như vậy sao? Như vậy nhất lao vĩnh đạt (một lần vất vả suốt đời nhàn nhã) nha!"

"Đương nhiên. Người thông minh chút cho ta, đừng gặp phải chuyện gì nữa, nếu không ta thật sự là không giúp được hai người tỷ muội các con." Đại phu nhân thu lại âm lãnh ở đáy mắt, cảnh cáo nhìn chăm chăm Lâu Nghiên.

"Con hiểu. Lời nói của mẫu thân, Nghiên nhi sẽ nhớ kỹ." Lâu Nghiên âm thầm nắm chặt khăn lụa, hận ý đối với Lâu Văn lại sâu sắc thêm vài phần, nàng hận không thể làm cho tiện nhân kia biến mất trên cái thế giới này.

Cùng lúc đó, bên Lâm Thủy Uyển. Tô Văn hoa lệ hất xi một cái, nàng nhu nhu cái mũi, khẽ nhủ mi, tại cái địa phương này, có người nhớ đến nàng, chắc hẳn là muốn giết nàng đi.

Thủy Nguyệt lại khẩn trương lo nàng bị phong hàn, lo lắng hỏi: "Tiểu thư, ngài sẽ không bị phong hàn chứ?"

"Phong hàn gì chứ, ta bảo người tìm bộ sách đã tìm được chưa?" Tô Văn không cho là đúng cười cười, thân thể của nàng vô cùng khỏe mạnh, trước kia Lâu Văn cũng có âm thầm học tập nội công tâm pháp, cuối cùng cũng làm cho thân thể hư hỏng này có vài vắn chân khí.

Thủy Nguyệt dạ một tiếng, đem một quyển sách ó vàng đưa cho Tô Văn, "Tiểu thư, người khi nào thì đối với loại sách này có hứng thú?" Trong đầu nàng nghĩ vẫn vô cùng, tiểu thư từ sau khi ngã vào hồ nước, đã thay đổi!

Tô Văn thần nhiên phát phát tay: "Ta hơi khát, phiền toái Tiểu Nguyệt Nguyệt đáng yêu đi thay Tứ tiểu thư chuẩn bị một chén nước trà, cảm ơn."

Thủy Nguyệt không nói gì mà chỉ thờ dài, vị Tứ tiểu thư này dù sao vẫn như vậy, nàng vẫn nên thức thời đi pha trà. Mới vừa ra đường chính, đại nha hoàn Trương Tư vội vàng đến té ngã ở trong vườn, kêu nàng: "Thủy Nguyệt, nói cho tứ tiểu thư người biết, dọn dẹp một chút, giờ Tỵ Việt vương qua đón Tứ tiểu thư cùng nhau tiến cung gặp Hoàng Thượng."

Thủy Nguyệt vừa nghe, kinh hãi vô cùng, bật người ôi chao một tiếng nói: "Cảm ơn Trương Tư cô nương, Thủy Nguyệt thay tiểu thư rửa mặt chải đầu ngay."

"Ừ." Trương Tư ừ một tiếng, liền xoay người rời đi.

Tô văn vừa nghe được tin này, lười biếng duỗi thắt lưng một cái, mở tủ quần áo ra, lấy kiện màu trắng bạc ra, thần nhiên nói: "Một bộ quần áo đơn giản là được rồi."

Thủy Nguyệt có chút lú lờ, "Tiểu thư, người gặp Hoàng Thượng, đừng ăn mặc mộc mạc như vậy."

"Làm nhanh dựa theo phân phó của ta, rửa mặt chải đầu, ta muốn dành thêm nhiều thời gian xem sách thêm một chút." Tô Văn ghét nhất loại lễ nghi phiền phức này, cuộc sống cổ đại làm cho người ta rối rắm chính là buồn tẻ vô vị như vậy.

Sau một lúc sau, rốt cục rửa mặt chải đầu xong, Việt Băng Li lại đúng lúc xuất hiện, Tô Văn nhìn không được muốn hét toáng lên: Đây, người là quý sao? Đi đường không có thanh âm, nói đến là đến. Nhưng mà chỉ có thể trong lòng YY (tự ki) một chút, mặt ngoài ôn hòa nhu thuận nói: "Lâu Văn bá kiến Việt vương."

"Văn Văn, ta và nàng đã sắp thành hôn, không cần khách khí như thế." Việt Băng Li vẫn như cũ trước sau như một ôn hòa, cười nhẹ nhàng, thoạt nhìn là một loại biểu tình đặc biệt làm cho người ta cảm giác được ấm áp.

Tô Văn khép mắt, chỉ thần nhiên ừ một tiếng, cùng Việt vương dắt tay đi ra Lâm Thủy Uyển, lúc đang đi ở giữa đường mòn, lại trùng hợp gặp được Lâu Tự thu thập túi đồ đi về nhà ở kinh thành. Lúc nàng đang nhìn đến Tô Văn thì cảm xúc dao động lớn hết sức, rút ra trường kiếm trong túi quần áo, nhảy đến trước mặt Tô Văn: "Tiện nhân! Người chết không được từ tế."

Tô văn vô tội nhìn Lâu Tự, kinh hoàng lui ra phía sau vài bước: "Nhị tỷ, tỷ đang làm gì vậy?"

"Ha hả. Gia bộ? Nếu không phải người đẩy ta, ta sẽ rơi xuống nông nỗi thân bại danh liệt như vậy sao? Lâu Văn, ta muốn giết người. Tiệp nhân. . . ." Lâu Tự cảm xúc thập phần không ổn định, Tô Văn tựa hồ có thể tưởng tượng năng lực này chịu đã dả kích. Nhưng mà chỉ là đồng tình, nàng không có đồng tình đến nỗi cho nàng ta chém nàng.

Mắt thấy trường kiếm đã muốn tập kích tới cổ họng, nàng chính là sợ hãi tiến vào trong lòng Việt Băng Li, cái nam nhân này đêm giờ còn không có ra tay, hẳn là muốn thử nàng đi.

Tả Diễm nhanh tay lẹ mắt cầm trường kiếm, một tay bẻ gãy: "Lâu nhị tiểu thư, Tả Diễm không thể cho người xúc phạm một chút nào tới Vương Phi tương lai."

Việt Băng Li đỡ lấy thân thể Tô Văn, sẵn sốc lấy ra khăn tay thay nàng lau mồ hôi lạnh trên trán, ôn nhu hỏi: "Không có việc gì, nàng lên xe ngựa trước, bốn vương sẽ tới sau."

Đôi mi thanh tú của Tô Văn khẽ nhú, "Vương gia."

Bàn tay to lớn của Việt Băng Li ở trên đầu vai của nàng, cho một ánh mắt cái ôn nhu lại mang an ủi, lập tức nghiêng đầu đối với Thủy Nguyệt thân nhiên nói: "Giúp đỡ Tứ tiểu thư nhà người lên xe ngựa."

"Vâng, Vương gia."

Tô Văn nghi hoặc cùng Thủy Nguyệt ra khỏi tướng quân phủ, cũng có thể cảm giác được người kia tỏa ra sát khí. Việt Băng Li rốt cuộc xử lý chuyện này như thế nào? Dù sao Lâu Tự là bởi vì hấn mã.

Không thêm quan tâm nữa.

Nhìn Tô Văn đi xa, Việt Băng Li tiến lên, con người hồ ly cụp xuống, tóc bạc tung bay, cười khanh khách nói: "Thân là con nhà tướng, nhị tiểu thư hẳn là học được lễ giáo cần thiết, hơn nữa nàng là một nữ tử tài giỏi, Việt Băng Li không dám trèo cao, ngày khác sẽ có tài tử xứng với giai nhân."

Lâu Tự tim đập mạnh và loạn nhịp, không dám tin nhìn Việt Băng Li, nước ở hốc mắt đảo quanh, trong nháy mắt đó, nàng đột nhiên cảm thấy được mình mất mặt cỡ nào. Một lần lại một lần làm xấu mặt trước nam nhân cao quý tao nhã này. Nắm chặt lấy hành trang, sâu kín xoay người, nghẹn ngào nói: "Tâm của Tự từ trước tới giờ đều đặt trên người vương gia, nếu nước chảy vô tình, Tự cũng sẽ không dây dưa thêm. Hẹn không gặp lại."

Việt Băng Li lạnh nhạt cười, trường bào tung bay, xoay người cất bước đi ra khỏi tướng quân phủ, ngồi trên xe ngựa. Ngón tay thon dài nhấc lên, yêu thích không rời tay mon tron hai má Tô Văn, "Vừa mới làm cho Văn Văn chấn kinh, bốn vương thật sự là thật có lỗi."

Thôi đi. Chứ không phải người muốn nhìn thấy cục diện như thế này sao? Làm bộ háo tâm, ghê tởm. Âm thầm khinh bỉ một phen, mặt ngoài thần sắc thân nhiên, xê dịch thân thể, "Quấy rầy Vương gia, Lâu gia mới là có lỗi."

"Bốn vương thật sự rất ngạc nhiên, rốt cuộc muốn như thế nào mới nhìn được tâm của Văn Văn, biết được Văn Văn vì sao không cam lòng gả cho bốn vương như thế. Là bởi vì Văn Văn có người trong lòng sao?" tay Việt Băng Li mang chút bá đạo vuốt mặt nàng, con người trời đất dung nhan như ngọc của nàng, tựa hồ muốn nhìn ra một chút manh mối.

Tô Văn bình tĩnh nói: "Văn Văn thâm nghĩ cả đời làm bạn với phụ thân, hơn nữa Văn Văn tự biết thân phận hèn mọn, không xứng với vương gia, lúc này mới muốn từ hôn, càng muốn Việt vương thú tỷ tỷ Lâu Tự."

"Bốn vương nói xứng đôi là xứng đôi, bốn vương đã nói, cuộc đời này ta chỉ thú một Lâu Văn nàng, còn chuyện gì khác, đừng nghĩ nhiều. Bốn vương càng không muốn nhìn thấy chuyện tình tương tự phát sinh." Việt Băng Li hai mắt híp lại, như là cảnh cáo, qua việc tới nay, hẳn rõ ràng biết. Con tiểu bạch thỏ này, cũng không thể dung túng, nếu không thật sự sẽ nổi loạn.

Tô Văn không cam lòng nắm khăn lụa, ản ản uấn giận, chết tiệt xú nam nhân, cư nhiên giáo huấn nàng? Thao (chửi bậy = ĐMM)! Người có tư cách gì, thực TMD muốn một thương đâm chết hẳn.

Việt Băng Li thấy nàng không nói, tay lạnh như băng chỉ phút chốc dời tới vai của nàng, nhanh nhẹn kéo váy mỏng, bờ vai mê người, phút chốc cúi xuống nhìn vào da thịt trắng nõn.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 11: Ấn ký của bốn vương

Tô Văn mặt lạnh nhìn dấu hôn đỏ chót trên vai, đầu đầy hắc tuyến. Nàng kéo váy, nhìn chăm chăm Việt Băng Li, còn hẳn thì lại cười như súc vật vô hại." Đây là ấn ký của bốn vương, về sau không được để mất. Cho dù mất bốn vương cũng sẽ tìm trở về."

Tức giận đến nội thương, thật sự là tức tới nội thương. Hai mắt nàng hung hăng khóa chặt trên người Việt Bổng Li, bực tức bộc phát trong phút chốc “Vương gia, đây là tác phong người nên có sao?”

Việt Bổng Li tiếp tục nâng tay mềm của Tô Văn lên môi hôn. Nàng nhất thời như mèo bị giật đuôi, luống cuống đến lòng tơ toàn thân đều dựng lên. Cố gắng kiềm chế cái chân đang dơ lên cao, nàng nhìn, phải nhìn.

“Vương gia, nguy rồi! Văn Văn vừa nhớ lúc nãy ra khỏi cửa, nhìn thấy trước cửa tướng quân phủ có một con mèo con rất đáng yêu nên kim lòng không đậu đã sờ sờ nó. Không biết có cái gì... dơ bẩn hay không, ngại nhanh xuống xe uống miếng nước đi.” Tô Văn phút chốc kinh ngạc trừng lớn hai mắt, lo lắng nhìn Việt Bổng Li, khẩn trương nói.(@@..chị Văn làm tụt hứng quá đi..tướng sắp có H cơ)

Thần sắc Việt Bổng Li phút chốc cứng đờ, vén màn nói với Tả Diễm “Dừng lại tìm một quán trà, bổn vương khát!”

Tả Diễm khó xử nhìn nhìn sắc trời “Vương gia, cũng sắp trễ rồi, nếu chậm trễ thời gian của hoàng thượng và thái hậu, chỉ sợ...”

“Bổn vương khát nước, người không nghe thấy sao!” Việt Bổng Li sắc mặt âm lãnh, làm người ta lui về phía sau ba bước. Tả Diễm cảm nhận được hình như vương gia nhà hần có điều bất thường, bèn ngoan ngoãn tìm quán trà rồi dừng chân.

Tô Văn hưng phấn múa máy tay chân, sau đó nam nhân nào đó nhìn thấy, không vui, liền một phen giữ chặt đầu nàng, môi mỏng nặng nề đặt trên môi nàng, còn tham lam mút một cái “Văn Văn, người cũng uống trà với ta đi.”

Mẹ kiếp! Tên nam nhân này hẹp hòi vậy sao? Dùng phương pháp của nàng để chơi lại chính nàng! Được, nhớ kỹ đó! Việt Bổng Li!

Bởi vì chuyện này, hai người tiến cung chậm mất một canh giờ (1 canh = 2 tiếng). Chỉ là Việt Bổng Li không thêm để ý, vẫn bày ra khuôn mặt tươi cười trò chuyện vui vẻ như cũ. Xe ngựa chạy nhanh đến đại môn hoàng cung, mãi cho đến Kiền Thanh Điện.

Việt Bổng Li và Tô Văn nhẹ nhàng đi tới đại điện “Chúng thần diện kiến hoàng thượng. Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

“Miễn lễ. Ban thưởng tọa cho Việt Vương và Lâu tứ tiểu thư.” Thanh âm hồ hững vang lên giữa đại điện lộng lẫy, nghe không ra giọng điệu gì. Không biết có phải do tại hai người đến trễ không?

Hoàng thượng đương triều Việt Huyền Tấn, phong hào là Huyền Đế, đăng cơ vào tháng ba năm trước, trong thời gian một năm ngắn ngủi đã đạt được chiến tích huy hoàng. Trong trí nhớ của Lâu Văn không có người này, xác định đây là lần đầu tiên gặp.

Việt Huyền Tấn bước xuống ghế, tự mình nâng Việt Bổng Li dậy, lúc này mới tới trước mặt Tô Văn “Lâu tứ tiểu thư quả nhiên dung nhan khuynh thế, Li đệ quả nhiên không nhìn nhầm”

Trong lòng Tô Văn lộp bộp một cái, hơi thở rất quen thuộc, nhưng khi tới trước mặt nàng lại trở thành một loại cảm giác đặc biệt. Nàng gật gật đầu, nhu thuận lễ lễ nghiêm nói “Hoàng thượng quá khen, Văn Văn không dám.”

“Ha ha, Lâu đại tướng quân thật sự đã sinh ra một thư hương tiểu thư. Tính tình so với hai vị tiểu thư khác của Lâu gia hoàn toàn bất đồng. Ban thưởng ngồi. Về sau đều là người một nhà, không cần khách khí với trẫm. Người nói có đúng không, Li đệ?” Việt Huyền Tấn hướng mắt về phía Việt Bổng Li, cười hỏi.

Việt Bổng Li gật đầu tỏ vẻ đồng ý, vô cùng thân thiết kéo tay Tô Văn ngồi xuống. Nàng lúc này mới nhìn rõ dung mạo của Việt Huyền Tấn. Quả không hổ là đế vương, trong mắt ẩn chứa khí phách.

Quan hệ của Việt Bổng Li và Việt Huyền Tấn thoát nhìn có vẻ rất tốt. Vừa ngồi xuống liền bàn chuyện quốc gia đại sự, Tô Văn ngồi một bên nghe cứ ngủ gà ngủ gật.

Ngay lúc hai người kia đang hứng thú dâng cao, tiếng nói lạnh lạnh của thái giám vang lên “Hoàng thượng, thái hậu nghe được Lâu tứ tiểu thư tiến cung, cho nên thỉnh tứ tiểu thư qua đó dùng trà.”

Việt Huyền Tấn nghe vậy thì bình tĩnh, nhìn về phía Tô Văn “Nhìn xem chúng ta bỏ rơi tứ tiểu thư ngồi buồn chán một chỗ kia. Nếu thái hậu đã mời thì người theo Tiểu Đức từ qua đó đi. Trẫm có việc muốn nói với Li đệ.”

Tô Văn nhìn về phía Việt Bổng Li, hần vô cùng thân thiết cầm tay nàng, gật đầu nói “Bổn vương lát nữa tìm nàng, đừng sợ, mẫu hậu rất hiền từ.”

Tô Văn gật đầu đứng dậy, chậm rãi lui về phía sau vài bước rồi mới rời khỏi Kiền Thanh Điện, theo tiểu Đức từ đến Dục Khôn cung, tầm điện của thái hậu.

Hoàng cung này lớn như Tử Cấm thành. Đường đi trong cung lần lượt thay đổi, núi giả, ao nhỏ, trăm hoa chẳng chịt xếp hàng, mỹ lệ như một bức tranh khiến người ta đui mù. Cho dù Tô Văn đã từng gặp qua di tích của nhiều quốc gia, cũng lú lờ không nói nên lời.

Tới Dục Khôn Cung, nàng vừa tiến lên một chút thì một trận gió lạnh lập tức quét vào mặt, một cành hoa đào đập vào đầu nàng, hơi hơi đau. Trên cây đào, một nữ tử váy xanh áo trắng, ánh mắt lạnh lùng giương trường kiếm lên.

Tiểu Đức từ ngay tức khắc nói “Đây là Đức Lâm công chúa, người luôn luyện kiếm ở rừng hoa đào trong Dục Khôn Cung. Lâu tứ tiểu thư hôm nay thật may mắn, được mở rộng tầm mắt nha.”

Lông mày Tô Văn khê nhíu, ngay cả một thái giám nhỏ cũng dám

giấu cột nằng. Mẹ ơi, chẳng lẽ chuyện Lâu Văn là phé vật thiên hạ ai cũng biết?

Đức Lâm công chúa hình như chú ý thấy Tô Văn đến, xoay người, mắt nhìn chăm chăm Tô Văn. Phút chốc trường kiếm khê vung lên, mái tóc đen của Tô Văn bay giữa không trung, mà nàng thì như chột bưng bình, vẫn đứng yên tại chỗ.

Đức Lâm nhìn phản ứng của Tô Văn, cười lạnh "Thật đúng là phé vật tiểu thư, thật không biết người có tư cách gì mà gả cho Li ca ca làm phi. Trèo cao cũng không sợ mất mặt."

Tô Văn cúi đầu, bước đến trước mặt Đức Lâm "Công chúa điện hạ, là vương gia chọn Lâu Văn làm phi, nếu công chúa điện hạ có dị nghị, mời người đến lý luận với Việt Vương đi. Nếu có thể từ hôn thì càng tốt."

Đức Lâm nhìn Tô Văn khinh thường như thế, tức giận nhíu mày, trừng mắt nói "Một phé vật vô dụng, dựa vào cái gì dám hô to gọi nhỏ với bản công chúa. Có bản lĩnh chúng ta ti thí một chút."

Tô Văn liếc mắt nhìn chính điện một cái, thế mà lại không có người. Giọng nói của Đức Lâm to như vậy mà thái hậu cũng không biết. Xem ra việc Đức Lâm công chúa gây khó dễ là có người sai sử. Trước kia đã sớm nghe nói thái hậu coi trọng Lâu Tự, ngôi Việt vương phi lại để cho phé vật nằng làm, thái hậu bị nhĩ tử chống đối, giận không có chỗ phát tác nên phải tìm kẻ gây rối trút giận.

Nghĩ đến đây, Tô Văn lạnh nhạt cười, lại còn nói "Được, Lâu Văn ti thí cùng công chúa, bất quá xin công chúa thủ hạ lưu tình."

Đôi môi đỏ mọng của Đức Lâm nhếch lên, đôi mắt hiện lên sự u ám lạnh lẽo. Tô Văn có thể cảm nhận được nàng ta đối với mình có địch ý, thủ hạ lưu tình? Còn không phải hận đến nỗi không đem mình cắt thành thịt vụn thì có. Sự hung hãn này từ đâu mà có? Chắc là do từ nhỏ được hàng vạn hàng nghìn sủng ái nuôi ra được cái tính điều ngoa này.

Kiểm pháp của Đức Lâm so với Lâu Tự mà nói, cao hơn rất nhiều. Nhưng so sánh với Lâu Nghiên thì lại kém xa. Nàng không ra tay, chỉ né những đòn đánh của nữ nhân này, quả thực dễ như ăn sáng. Sát thủ am hiểu nhất không phải là giết người rồi bỏ trốn sao!

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Vì nàng mà bị thương

Hoa đào bám vào thân kiếm, trong mưa hoa đào, thân thể Tô Văn nhẹ nhàng né tránh công kích của Đức Lâm, căn bản không hề ra tay đánh trả, khỏe mỗi mang theo nụ cười thần nhiên. Trong mắt Đức Lâm lại coi đó là coi thường. Trong cơn giận dữ, kiếm xoay tạo gió làm cánh hoa đào bay loạn, trường kiếm vô tình đâm thẳng vào cổ Tô Văn, con người như ngọc thạch của nàng hiện lên một tia ác độc.

Ngay lúc Tô Văn muốn ra tay, một mùi hương quen thuộc bỗng ủa vào khứu giác (mũi), thân thể lọt vào trong một khuôn ngực ấm áp.

Xoẹt...

Đức Lâm không kịp thu kiếm lại, đường kiếm sắc bén xuyên qua tơ lụa cao cấp, trực kích đâm vào da thịt trắng nõn, giọt máu đỏ tươi trào ra. Nàng hoảng sợ ném kiếm đi: "Ly ca ca, người bị thương rồi!"

Tô Văn ngạc nhiên tròn to hai mắt, thấy vết thương trên tay Việt Băng Ly, mày nhíu lại, căn bản không nghĩ ngợi gì, lấy khăn lụa của mình băng vết thương trên tay hắn, nhẹ giọng hỏi: "Vương gia, người không sao chứ? Mời thái y đến xem."

Việt Băng Ly cười ấm áp, nhìn Tô Văn: "Văn Văn không có việc gì là bản vương an tâm rồi. Chút vết thương nhỏ này không là gì..."

Đức Lâm lại tức giận đẩy Tô Văn ra, nhìn không được trách mắng: "Tô Văn, người là đồ yêu tinh hại người, đều tại người, bằng không thì sao Ly ca ca sẽ bị thương, người có biết vì...huhu..." Việt Băng Ly nhanh nhẹn bịt miệng Đức Lâm, cười nói: "Văn Văn, tính tình Đức Lâm luôn thế, nàng đừng để trong lòng."

Tô Văn gạt đầu, áy náy nói: "Chuyện này là do Văn Văn gây ra, hại Vương gia chịu thương, thực sự là..."

"Được rồi, thái hậu ở chính đường, nàng vào đi. Bản vương sẽ tự đến thái y viện bôi thuốc." Sắc mặt của Việt Băng Ly hơi trắng ợt, vỗ vỗ vai Tô Văn, đồng thời nháy mắt với Đức Lâm, nàng bỗng khéo léo đi lên phía trước: "Người đi theo ta vào."

Tô Văn "ừ" một tiếng, trước khi rời đi thì nhìn thoáng qua Việt Băng Ly một cái, vì sao luôn cảm thấy có chút kỳ quái. Phản ứng của Đức Lâm? Sắc mặt của hắn? Còn bộ dạng cuồng quít của Tả Diễm bên cạnh nữa.

"Công chúa điện hạ, Vương gia không thể bị thương sao?" Tô Văn thử hỏi Đức Lâm.

Đức Lâm thật không ngờ Tô Văn lại nhanh chóng nhìn thấu như vậy, xoay người, hai tay ôm chặt lấy gương mặt của Tô Văn: "Vì sao ngươi lại tránh được công kích của ta nhanh như vậy, vì sao ngươi lại dễ dàng lấy được trái tim của Ly ca ca. Ngay cả tính mạng hẳn cũng không để ý mà cứu ngươi."

"Điều công chúa hỏi cũng là câu hỏi của Tô Văn. Sắc mặt của Vương gia hơi khó coi, hay ta đi thái y viện nhìn đã. Công chúa điện hạ, làm phiền ngươi..." Tô Văn luôn cảm thấy Việt Băng Ly có chuyện gì đó gât nằng.

Đức Lâm liếc mắt, giọng mỉa mai: "Ngươi còn giả bộ làm gì, lẽ nào ngươi không nhìn ra được à? Ca ca không thể bị thương... Nhưng mà giờ ngươi phải đi gặp mẫu hậu đã."

Tô Văn nhàn nhạt "ừ" một tiếng, thì ra là thân thể của nam nhân này thật sự có vấn đề, không thể bị thương? Có nguyên nhân gì khác? Đường đường là một Vương gia, làm sao lại yếu ớt như vậy?

Đang suy nghĩ thì đã tới chính đường, thái hậu ngồi phía sau lớp rèm dày, Cổ ma ma nhìn Tô Văn: "Ngươi bây giờ mới tới nhì, để thái hậu chờ ngươi, lá gan cũng lớn ghê?"

Đức Lâm trừng mắt Cổ ma ma một cái: "Cũng bởi vì ta làm chậm trễ thời gian, muốn trách thì cứ trách ta, đừng tưởng rằng mẫu hậu cưng chiều là ngươi có thể vô lễ như thế, đầu gi nằng cũng là Vương phi tương lai."

Cổ ma ma không ngờ Đức Lâm lại giúp đỡ Tô Văn nói chuyện, sợ hãi khom người: "Lão nô không biết chuyện, xin công chúa điện hạ trách phạt."

Tô Văn nhìn Đức Lâm, ánh mắt hơi xoay chuyển, thì ra nha đầu này không căm thù mình nhiều lắm, chắc là vì tỷ thí vừa rồi làm nàng nhìn mình với cặp mắt khác xưa.

Lúc này, thanh âm của thái hậu vang lên từ phía sau rèm, "Đức Lâm, ngươi và Cổ ma ma đi xuống đi. Ai gia muốn trò chuyện riêng với Tô tiểu thư."

Đức Lâm hiểu chuyện, lên tiếng trả lời, thối lui ra khỏi chính đường.

Chính đường hoàn toàn yên lặng, cái lò trước rên phun ra làn khói thơm, khói trắng lượn lờ, mùi thơm đặc biệt tràn đầy cả sảnh đường, thanh âm của thái hậu yếu ớt vang ở phía sau rèm: "Lại đây..."

Tô Văn gật đầu, tới phía sau rèm, hành lễ: "Tô Văn bái kiến thái hậu, thái hậu vạn phúc."

Thái hậu không có lập tức cho đứng dậy, cặp mắt cẩn thận quan sát nữ tử trước mặt, trì thư đặt lễ (học rộng và cư xử đúng lễ nghi), trên người quả nhiên không có khí phách con nhà tướng. Nhân nhạt gọi dậy, ban cho ngồi.

Tô Văn ngồi gần thân thể của nàng, lúc này mới phát hiện vị thái hậu này thực sự là còn trẻ trung xinh đẹp, quần áo hoa lệ trên người, trâm cài cắm trên kiểu tóc phức tạp. Dư âm thủy mị của tuổi trẻ, quả thực là người đẹp cổ điển. Nhưng cả người lại tản ra một loại hơi thở không thể coi thường, đây là thiên tính của sát thủ, mặc dù đối phương che giấu sâu thẳm thế nào, cũng có thể cảm giác được.

Trong lúc suy tư, thái hậu phút chốc nắm chặt lấy tay Tô Văn, hai mắt sắc bén như chim ưng nhìn chằm chằm nàng: "Ngươi thật lòng muốn gả cho Ly nhi sao?"

Tô Văn không dám thờ ơ mạnh, thái hậu này giống như quỷ, đột nhiên nắm tay người ta, làm nàng sợ đến nổi suýt chút nữa bóp cổ họng của nàng ta rồi. Quả thực là nữ nhân quái quỷ. Giả bộ sợ hãi cúi đầu, giọng nói như tiếng muỗi vo ve: "Tô Văn nghe lời cha, Việt vương chọn trúng dân nữ là phúc khí của dân nữ, đương nhiên là thật lòng."

"Ừ." Thái hậu nặng nề ừ một tiếng, dựa đầu vào nệm thấp (giường nhỏ dùng để ngồi hoặc nằm khi tiếp khách) làm bằng gỗ tử đàn, mắt phượng hơi mở, nói lần nữa: "Tơ tử tiểu thư, người trong thiên hạ đều biết ngươi là phé vật, ngươi cảm thấy ngươi có đủ tư cách để đứng bên cạnh Ly nhi sao, Tô Văn?"

Đáy mắt Tô Văn phút chốc trở nên lạnh tanh, nhưng nàng cúi đầu, thái hậu căn bản không nhìn thấy vẻ mặt lúc này của nàng, tay nắm thật chặt làn váy, một lát không lên tiếng. Lão vu bà (bà phù thủy già)chết tiệt, cố ý làm khó nàng.

Nếu như tự ý lộ ra bản tính cuồng vọng, chỉ làm cho mình thêm phiền phức, chỉ có thể để thái hậu thấy sự "Phé vật" của mình, thì bà ta mới không đụng tới mình? Nhưng không phải điều mình muốn là không để bất cứ ai khi dễ mình sao? Đó không phải tác phong của Tô Văn nàng, ngay lúc nàng đang suy tư nên trả lời thế nào, một thanh âm vang dội vang lên phía sau rèm: "Mẫu hậu, nhi thần thích Văn Văn, cho dù nàng là phé vật đệ nhất thiên hạ, nhi thần cũng thích nàng. Ở trong Ánh Tuyết quốc này, cũng chỉ có một mình Tô Văn mới xứng đôi với nhi thần."

Lòng Tô Văn lộp bộp một tiếng, ánh mắt không thể tưởng tượng nổi, xuyên thấu qua bức rèm che, mơ hồ có thể thấy được trường bào xanh đen của Việt Băng Ly đứng ở chính đường. Trên người lộ ra địch ý nhẹ nhàng, như là cố ý đối nghịch với thái hậu.

Thái hậu đứng dậy, nhảy xuống thấp, dứt bỏ bức rèm che, tới trước mặt Việt Băng Ly, đau lòng nói: "Ngươi nhất định phải đối xử tàn nhẫn với mẫu hậu như vậy sao?"

"Mẫu hậu, tại sao phải ép nhi thần cưới một nữ tử không thích. Ngươi nói tiểu thư tướng phù như thế, rốt cuộc muốn nhi thần phải nói sao với tướng quân?" trong mắt của Việt Băng ly nhìn không thấy một tia quyền uy đối với mẫu thân, ngược lại là nồng nặc chán ghét.

Thái hậu nhủu mày thật chặt, nước mắt trượt ra ngoài, chột gạt trường bào của Việt Băng Ly thật mạnh: "Cút! Cút hết ra ngoài cho ai gia!"

[Diễn : tại sao anh ý lại không thể bị thương nhỉ, tiểu đường chẳng.Ari:Thời đó có tiểu đường rồi hả??Theo Ari thì có thể máu anh không đông..theo phim là thế : ">)]

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Mục đích cưới nàng

Màn vải tung bay, giữa chánh đường xinh đẹp một cỗ không khí quý dị, Tô Văn lẳng lặng đứng bên Băng Ly, hần biếng nhác như cáo đòi mắt nhủu lại dừng trên người Thái hậu. gần từng tiếng rõ rệt: "Nhi thần không thể không cưới Lâu Văn!" Dứt lời, hần gặt gao nắm bàn tay mềm mại của Tô Văn, xoay người rời đi.

Lần đầu tiên Tô Văn thấy nam nhân kia phần nộ, toàn thân cao thấp đều lộ ra vẻ thê lương, còn có chán ghét, căn bản không phải thái độ của người con đối với mẫu thân. Nàng không truy vấn, cũng không muốn biết này nam nhân này cùng thái hậu có quan hệ gì, đến Thượng Lâm Uyển, vén tà áo dài của hần xem xét miệng vết thương, nhủu này:

"Máu sẫm cả vải, băng vết thương một lần nữa đi."

Việt Băng Ly rút tay về, âm trầm xoay người nhìn ao nước xanh biếc, "Bổn vương muốn ở một mình, ngươi đi đi."

Tô Văn dịu dàng trả lời, "Vâng, Vương gia." Dứt lời, lúc xoay người chuẩn bị rời đi, Việt Băng Ly ột nhiên duỗi tay, đem cả người nàng gặt gao áp vào lòng ...

Tô Văn không có nửa điểm giãy dụa, đáng ghét, muốn nàng đi, lại đột nhiên làm vậy, rốt cuộc muốn gì đây! Quả thực là một nam nhân kỳ quặc. Ngay lúc muốn giãy giụa, lại cảm giác được thân thể hần khác thường.

Thậm chí có một chút phan lại, hần...

Tâm không hiểu sao mềm xuống, nam nhân này rốt cuộc trên người gánh vác những gì, vì sao lại muốn cưới phé vật như nàng? Vì sao lại đối đãi với mẫu hậu mình như vậy? Vì sao không thể bị thương? Trong thân thể rốt cuộc che giấu cái gì? Nam nhân tựa hồ khiến nàng rất hiếu kỳ.

Việt Băng Ly lần nữa ngược mắt lên, đã khôi phục thái độ ôn hòa, mặt mày loan loan, cười nói: "Nhuyễn ngọc ôn hương bên người, trái tim Bổn vương rung động nha, hôm nay ở lại trong cung đi."

Tô Văn lông mày phút chốc vắn cùng một chỗ, đèn nén giận dừ xuống nói: "Nếu Văn Văn không thể hồi phủ đúng giờ, phụ thân sẽ lo lắng. Đường đường là Việt vương, sẽ không lỗ năng với người khác."

Trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn, vừa này xảy ra như vậy, hiện tại lại cười như vậy, làm gánh hát Xuyên kịch [1] biến sắc nha. Thật sự là làm cho người ta chán ghét, lại cảm thấy ghê tởm. Mới vừa rồi lòng có chút đồng tình, chỉ có thể là bô thí cho chó.

Việt Băng Ly ho khan hai tiếng, đến trước mặt Tô Văn, một tay nắm tay nàng, "Đi Thái Y viện lấy thuốc đi."

"Vâng"

Dọc đường đi ai cũng không có nói gì, Tô Văn lười phỏng đoán tâm tư của nam nhân này, bắt kể việc vớ vẩn gì. Đi đến Thái Y viện, trùng hợp gặp Đức Lâm công chúa.

"Nha. Lâu tứ tiểu thư ngươi cư nhiên còn sống sao, lại còn dựa Ly ca ca ta. Thật sự là vô dụng." Vị Đức Lâm công chúa thật là không nói lời ác độc sẽ chết người.

Nàng Tô Văn không cùng tiểu nữ này so đo, Tiểu Doanh doanh nói: "Lâu Văn phải gả cho Vu Việt Vương, đương nhiên muốn dựa vào Việt vương, công chúa điện hạ về sau cũng phải làm thế."

"Phé vật chính là phé vật, không dùng được. Ngươi đừng cùng ca ca ta đi vào lấy thuốc, ta có việc muốn nói với ngươi." Đức Lâm khinh thường khoanh tay, nói xong liếc mắt, đồng thời nhìn Việt Băng Ly: "Ca ca, mượn người một lúc, không keo kiệt như vậy chứ?"

Việt Băng Ly đối đãi Đức Lâm, trên mặt chỉ có sùng nịch, cười đến so với mùa xuân dương quang còn muốn ấm áp, "Đương nhiên, ca ca chưa bao giờ cự tuyệt thỉnh cầu của muội muội, các ngươi là nữ nhân nói cũng nhiều. Đi thôi, Văn Văn."

Tô Văn vuốt cằm, liền tùy theo Đức Lâm đến Thượng Lâm Uyển Thạch ngồi xuống, tỷ nữ bên người công chúa dâng trà Long Tỉnh, hương khí đặc biệt

thuần chính, ở thế kỷ 21 nàng uống trà Trung Quốc không nhiều lắm, nhiều nhất là Anh quốc hồng trà, cái loại này hương vị thực độc đáo, nàng đặc biệt thích.

Hiện tại phẩm trà Long Tỉnh hương vị cũng không sai...

"Công chúa điện hạ, có việc?" Nha đầu kia là vô sự không đáng tam bảo điện, hé ra khuôn mặt đơn thuần như giấy trắng, ngăn ngừa một canh giờ ở chung, nàng sẽ đem nàng ta hoàn toàn nhìn thấu.

Đức Lâm ách một tiếng, giảo bắt tay vào làm khăn, xoay quá nhìn tỷ nữ nhà mình nháy mắt, nàng hiểu được vuốt cằm: "Lâu tứ tiểu thư, công chúa nhà ta muốn thỉnh giáo ngươi, làm thế nào có thể phát ra công kích, giống như vừa mới ở rừng hoa đào như vậy." Tỷ nữ vừa dứt lời, Tô Văn còn chưa mở miệng, Đức Lâm lại chốt vù vù ngăn giọng nói: "Bản công chúa không muốn phế vật như ngươi thỉnh giáo, chỉ muốn biết nguyên nhân thôi. Đừng tự mình đa tình, ngươi đừng nghĩ chính mình lợi hại."

Tô Văn che miệng cười nhẹ, làm nổi bật đôi mắt lưu ly như hoa anh đào, có vẻ càng thêm xinh đẹp, khuynh quốc khuynh thành, ngón tay nhẹ nhàng xoay tròn chén sứ men xanh, "Công chúa điện hạ, có thể tập một ít nội công tâm pháp, hơn nữa mỗi ngày luyện tập, thân thể tự khắc sẽ nhanh."

Đức Lâm vừa nghe, có chút mê mẩn nhìn chăm chăm nàng, thắc đầu nói: "Ngươi đã từng tập? Nhưng vì sao không tập võ công, bằng không cũng không bị người ta mắng là phế vật."

"Lâu Văn chỉ thích tĩnh." Tô Văn cảm thấy đứa nhỏ này thật sự là đáng yêu, xem tuổi đại khái mới mười sau. Mười sáu tuổi, ở thế kỷ 21 mới chỉ là một cô gái nhỏ, tại đây lại phải đàm hôn luận giá. Bất quá khối thân thể Lâu Văn này, tựa hồ cũng mới mười tám, lớn hơn không bao nhiêu. Nàng Tô Văn đến đây cũng là cái lão hoàn đồng.

"Ngươi dạy ta nội công tâm pháp đi, tự nhiên bản công chúa sẽ không chiếm tiện nghi của ngươi. Ngươi sắp trở thành thê tử của ca ca ta, đương nhiên nên suy nghĩ giảm đi một chút, đỡ phải chạm điều cấp kỵ..." Đức Lâm ngón tay nhẹ nhàng mà gõ trên nền đá, cười rộ lên cùng Việt Băng ly đều ảm áp như nhau.

Tô Văn suy tư, công chúa này nói không sai, nếu muốn học, vậy thì học thôi. Nhiều bằng hữu, tốt hơn có một kẻ địch, tuy rằng nàng khinh thường Tô Văn.

"Hảo, quá mấy ngày Lâu Văn đem sách tới cho công chúa." Tô Văn không hề suy nghĩ, vuốt cằm, mỉm cười nói.

Đức Lâm vừa nghe, vui sướng bắt lấy tay Tô Văn? "Cảm ơn ngươi, Lâu Văn, hiện tại ta thấy ngươi cũng xứng với ca ca, ca ca ta cũng là người tốt nhất."

Tô Văn khoe miệng nhẹ nhàng run rẩy đứng lên, đứa nhỏ này thay đổi nhanh thật, cùng Việt Băng Ly quả thực không khác biệt. Bỏ qua thần sắc, vỗ bàn tay mềm mại của Đức Lâm: "Lâu Văn đi Thái Y viện nhìn Vương gia xem, cáo từ."

"Ta còn chưa nói cho ngươi chuyện của ca ca, ta biết ngươi sẽ không nuốt lời, nên ta sẽ nói cho ngươi, Ca ca không thể bị thương là vì thân thể có bệnh, sinh ra suýt chút nữa là chết non, về được một tiểu thư phú thương nuôi dưỡng, sau mới trở lại hoàng cung làm Vương gia, Thân thể ca ca thực sự suy yếu, nhưng võ công vô cùng tốt, ngươi lo mà cố chiếu ca ca nhà ta." Đức Lâm tính tình thẳng thắn, đem toàn bộ chuyện nói ra.

Tô Văn nghe xong cau mày? sinh ra thiếu chút nữa chết non? Lại được tiểu thư phú thương nuôi dưỡng? Chẳng lẽ thái hậu từng vứt bỏ hắn? Cho nên hắn mới hận thái hậu như vậy? Thậm chí còn không vâng lời thái hậu, cưới phế vật như nàng.

Phút chốc liên tưởng đến mọi thứ, hai mắt hẹp lại, nhìn chăm chăm Đức Lâm, mở miệng hỏi: "Hắn cưới ta, chỉ vì không thích Thái hậu?"

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mối Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Phải giải nguy trang

Gió nhẹ phát qua hai má, Đức Lâm lui ra phía sau từng bước, nhìn thấy vẻ mặt của Tô Văn tâm không nhịn được rơi lộp bộp một trận.

Tô Văn bình tĩnh ngồi xuống, hạ mắt, ngón tay nhẹ nhàng xoay tròn ly trà, nghe Đức Lâm trả lời nhất thời cũng không hề rằng nói lời nào, một lúc sau mới phát ra một tiếng đơn giản, "Ách... Cái kia.. Ta..."

"Ha ha... Làm sao có thể chứ? Đường đường là Việt vương sẽ không có khả năng làm như vậy, lời vừa rồi của Lâu Văn thỉnh công chúa điện hạ không cần để trong lòng." Tô Văn gần như cắn răng, bình thản nói.

Đức Lâm thấp thỏm lo âu ngồi xuống, nhìn Tô Văn nói, "Cho dù ca ca thật sự là muốn diễn trò cũng không thể không để ý thân thể của mình, chạy tới cứu ngươi được. Chuyện ca ca không thể bị thương, chính ca ca biết rõ nhất. Cho nên, Lâu tứ tiểu thư, ngươi vẫn là không cần..."

“Phốc... Công chúa điện hạ, người nghĩ nhiều rồi. Ta không sao.” Tô Văn cười tươi như hoa, lông mi cũng cong hết lên, con ngươi sáng như lưu ly rất cuộc che giấu cảm xúc gì bên trong, công chúa dĩ nhiên là không biết.

Đức Lâm kêu lên một tiếng thật dài, nhưng vẫn còn chút lo âu, ánh mắt gắt gao khóa trên người Tô Văn, ảo não cực kỳ, sớm biết thế này nàng sẽ không nói nhiều như vậy. Nếu khiến ca ca cùng Lâu Văn có hiềm khích thì tội của nàng cũng quá lớn đi. Ca ca ở dân gian vốn đã phải chịu nhiều đau khổ rồi. Nàng thật hối hận a...

Tô Văn tựa hồ là nhìn ra tâm sự của Đức Lâm, nha đầu này nghĩ cái gì trong đầu đều viết hết trên mặt, nếu không phải có Thái Hậu bảo hộ, có lẽ đã sớm bị người khác tính kế.

Được nuông chiều nhưng không hư hỏng, tâm địa nói chung vẫn là thiện lương. Tô Văn tháo ngọc bội bên hông ra nói, “Công chúa, ngọc bội này làm từ Điện Ngọc tốt nhất, có hiệu quả an thần. Người mang theo bên người đi.”

Đức Lâm vừa thấy ngọc bội quý giá, nghĩ Lâu tứ tiểu thư ở phu tướng quân không được sủng ái, ngọc bội này chắc phải rất quan trọng. Lắc đầu, “Không cần, đó là của người mà.”

“Bảo người cầm thì cầm đi.” Tô Văn ném ngọc bội vào tay Đức Lâm, liền xoay người đi tới Thái Y viện. Nàng biết nha đầu này về sau sẽ đứng về phía mình.

Đức Lâm nắm chặt ngọc bội, bên trên vẫn còn lưu lại hơi ấm của Tô Văn, có chút khiếp sợ nhướn mi. Nữ tử Lâu Văn này, vì sao có thể khiến người ta cảm thấy thoải mái như vậy? Sáng khoái hơn cả võ tướng trong triều, lại không có chút tính khí tiểu thư quan gia.

Ánh Tuyết quốc coi trọng võ thuật, tiểu thư, thiếu gia nhà quan đều tập võ, hơn nữa quan võ ở Ánh Tuyết quốc chiếm đa số so với quan văn. Trong truyền thống của cô đại, nữ tử không ra khỏi nhà, nam tử lấy học hành đỗ đạt Trạng Nguyên làm vinh dự. Nhưng quốc gia này lại lấy võ nghệ làm vinh dự. Nữ tử cũng có thể vào triều, ra chiến trường. Người người đều kiêu ngạo nắm vũ khí trong tay xông pha thế giới.

.....

Trên đường tới Thái Y Viện, Tô Văn trùng hợp gặp Việt Băng Ly, “Văn Văn quả nhiên là quan tâm bốn vương, khiến bốn vương rất vui vẻ nha.”

Tô Văn đậm mặt liếc hẩn một cái, đi đằng trước, thần nhiên nói, “Vương gia, quốc gia lấy võ làm trọng, người cảm thấy Văn Văn có thể mang lại lợi ích gì cho người?”

Việt Băng Ly nghe, dừng một chút mới đi lên giữ chặt hai vai nàng, “Đương nhiên là có lợi, nàng có thể giúp chồng dạy con, thay bốn vương sinh con thừa tự, hơn nữa bốn vương thích nàng, mặc kệ có lợi ích hay không, nàng đều là thê tử của bốn vương.”

“Nga? Phải không? Vương gia nói thật sao?” Tô Văn trên mặt không chút gợn sóng.

Việt Băng Ly nhếch đuôi lông mày, ngón tay khẽ xẹt qua ngũ quan Tô Văn, ép mặt nàng vào vị trí trái tim của mình, “Nghe thử xem, tiếng lòng của bốn vương, có nghe được không? Rốt cuộc nó đang nói cái gì...”

Tô Văn cảm giác lông tơ toàn thân đều dựng hết lên, da gà rớt đầy đất, rút đầu về, nghiêng đầu nhìn các loại dược liệu trong Thái Y Viện, “Vương gia, thời gian không còn sớm, nên xuất cung hồi phủ, nếu không thì không tốt lắm.”

Việt Băng Ly vuốt cằm, “Được...”

Lên xe ngựa, ai cũng không nói nữa, Tô Văn lẳng lặng ngồi trong xe, nghe âm thanh bánh xe chạy trên đường, cảm giác làm một tiểu thư nữ tính cũng chẳng dễ dàng gì.

Việt Băng Ly cũng không sợ mệt, vẫn duy trì một tư thế.

Xe ngựa đột nhiên xóc nảy, Tô Văn mất đi trọng tâm, thiếu chút nữa rơi xuống đường, Việt Băng Ly tay mát lạnh lẹ vững chắc đỡ được nàng, cười nói, “Văn Văn, cẩn thận...”

Tô Văn nhanh nhẹn đẩy hẩn ra, ở trong lòng chán ghét: coi người khác như quân cờ chơi vui như vậy sao? Tô Văn nàng sẽ để cho hẩn thành công sao? Tuyệt đối sẽ không.

Việt Băng Ly giống như cảm giác được Tô Văn đang hờn giận, kéo tay nàng cẩn thận hỏi, “Sao vậy? Đức Lâm làm khó dễ nàng? Từ lúc từ Thượng Lâm Uyên trở về, sắc mặt của nàng đều rất khó chịu.”

Tô Văn phản cảm hất tay hẩn, “Đừng chạm vào ta!”

Mặt Việt Băng Ly khế cứng, hai mắt gắt gao nhìn Tô Văn, Tô Văn cảm giác được ánh mắt hẩn có điểm khác thường, nắm chặt tay, nàng có phải là đã quá bốc đồng không, đây không phải là chuyện hiện tại nàng nên làm.

Nếu Việt Băng Ly biến nàng thành quân cờ của hẩn, vì sao nàng không lợi dụng hẩn để lật ngược thế cờ? Tại cái quốc gia trọng võ này, chỉ khi học được cách nguy trang bản thân thì mới có thể tiến xa được.

Bình tĩnh.

Việt Bằng Ly không buông tay của Tô Văn ra, nàng cũng không giấy dục nữa, cố ý hấp hấp cái mũi, “Về sau, thỉnh vương gia không cần mang Văn Văn tiến cung gặp Thái Hậu nữa, ân oán của các vị, Văn Văn không muốn liên quan.”

“Nàng biết?” Việt Bằng Ly kinh ngạc, nữ tử trước mặt này tuyệt đối không đơn giản, có thể tránh được chiêu thức của Đức Lâm, hơn nữa Đức Lâm còn nói giúp nàng, như vậy nha đầu này nhất định cũng là người lạnh lùng lạnh miệng. . .

Tô Văn quay đầu lại, cười cười, “Vương gia, người cảm thấy là thế nào?”

Việt Bằng Ly mím môi, nhìn Tô Văn, “Thật có lỗi, khiến nàng chịu ủy khuất, về sau sẽ không đi gặp Thái Hậu nữa. Chuyện trong Vương phủ, nàng phải đứng ra làm chủ mẫu.”

Tô Văn thờ ơ đáp một tiếng, nàng mới không tin nam nhân này sẽ có hảo tâm như vậy.

.....

Xe ngựa dừng lại trước cổng phủ tướng quân, Tô Văn xuống xe, Việt Bằng Ly liền vội vàng rời đi, nhìn tấm biển to lớn trước phủ, nàng cũng không quá nguyên ý bước vào bên trong.

Thu bước chân lại, Tô Văn quay người chạy tới chợ.

Đi trên đường cái rực rỡ muôn màu, ánh nắng thân nhiên nhìn người qua đường, cơ hồ mỗi người đều biết võ như trong tin đồn, ngay cả một tiểu thương bán đồ ăn cũng biết mấy chiêu quyền đơn giản.

Khó trách Lâu Văn lại là thiên hạ đệ nhất phế vật, thực sự đúng là có chút cảm giác này.

Ngáp một cái, Tô Văn chuẩn bị xoay người đi tới trà lâu uống ly trà, một hồi vô ngựa cấp tốc truyền tới, ngoái đầu nhìn lại, chỉ thấy một tiểu cô nương ba tuổi đang ngồi giữa lòng đường.

Nhân tình lạnh bạc, quả là như thế, xe ngựa sắp chạy lại đây thế nhưng không có ai ra tay cứu giúp. Tô Văn âm thầm nắm chặt hai nắm đấm, vừa muốn ra tay liền ngạc nhiên nhìn một tà áo trắng phiêu phiêu lướt cực nhanh ngang qua mình.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Ngọc Diện công tử

Thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, vô ngựa chưa dừng, đứa nhỏ đã được bảo vệ an toàn. Bóng áo trắng kia cũng không còn nhìn thấy, dân chúng xung quanh đồng loạt vỗ tay. Tiểu cô nương ngọt ngào hô to với không trung: “Ngọc diện ca ca, cảm ơn huynh. . .”

Tô Văn nhướn mày mi, Ngọc Diện ca ca? Nam nhân này có thân phận gì, vì sao mọi người đều biết, cũng không dừng lại? Lúc nàng còn đang nghi hoặc, một mùi hương kỳ quái xộc vào mũi, xoay người đã thấy nam tử áo trắng đứng trước mặt mình, mi nhẹ nâng lên, làm như không thấy người đó bước vào trà lâu.

Khi nàng ngồi xuống, Ngọc Diện công tử kia cũng ngồi xuống, đồng thời dùng ánh mắt kì dị đánh giá nàng, giờ cao ly trà sứ men xanh: “Cô nương, lần đầu tiên gặp mặt, hạnh ngộ, hạnh ngộ...” (ý nói vui mừng được gặp mặt.)

Hạnh ngộ cái nhà người! Cái phương thức làm quen ghê tởm này cũng dùng tới, cũng thật khó, Lâu Văn này dung nhan tuyệt sắc, rất khó làm nàng quay đầu lại. Lạnh nhạt lướt qua mặt Ngọc Diện công tử, ngón tay nhẹ chuyển ly trà, một ngụm uống cạn ly trà Bích Loa Xuân, ánh mắt chuyển hướng xuống phía đường.

Cao ngạo, trong trẻo, lạnh lùng, biểu hiện phải nói vô cùng nhuần nhuyễn. Đôi mắt Ngọc Diện công tử đột nhiên trở nên lạnh lẽo, đặt sáo ngọc lên trên bàn: “Cô nương, tỷ thí một trận đi!”

Tô Văn lạnh nhạt liếc nhìn Ngọc Diện công tử, chột khoa trương bật cười: “Thế nào? Không biết bốn cô nương chính là thiết hạ đệ nhất phế vật Văn Lâu sao? Tỷ thí? Người đây là muốn làm nhục ta hay muốn thế nào?”

Trái tim Tô Văn lập bộp một cái, tên nam nhân này cự nhiên lại muốn dùng kế khích tướng, nàng thế nhưng lại suýt trúng kế của hắn, SHIT! Tô Văn vẫn tiếp tục ngồi yên, đôi mắt rũ xuống, về mặt nhàn nhạt tiếp tục uống trà.

Ngọc Diện công tử nhìn về mặt Tô Văn vẫn lạnh nhạt như thế, đập một cái nặng nề xuống bàn, nước trà văng khắp nơi. Tô Văn cũng không tránh ra. Hắn giơ chân, dùng nội lực, thẳng hướng Tô Văn mà công kích.

Ai ngờ...

Nàng lười nhác đứng dậy, không chỉ tránh đi được công kích của hắn, mà còn nhàn nhã ngồi nhìn cảnh tượng náo nhiệt trên đường. Đồng thời, nàng mở mắt xoay người, nhìn cái chân đang đứng cạnh chiếc bàn dài, chắc chắn hai tiếng: “Ta nói thế giới này tốt đẹp như thế, người lại táo bạo như vậy, thật không ổn, không ổn!”

Ngọc Diện công tử hít hai mắt lại, đôi mắt khóa chặt vào người nữ tử trước mặt, phút chốc đi đến trước mặt cô: “Lâu tiểu thư, hôm nay thật làm cho bản công tử được mở rộng tầm mắt, chúng ta còn gặp lại. Tạm biệt!”

Tô Văn cười nhạt, không có vẻ mặt gì. Cúi đầu thân nhiên uống trà, chỉ một cơn gió thoảng qua, vị Ngọc Diện công tử kia lập tức biến mất. Người nam nhân này mới gặp nàng lần đầu tiên đã muốn khiêu chiến, ha ha... Bất kể là tiết mục gì, Tô Văn nàng đều có thể tiếp hết.

Tiểu nhị đi lên trước, thay nàng đổi trà, cười nói: “Lâu Tứ tiểu thư, cô đứng thật rất may mắn, có thể giải quyết được công kích của Ngọc Diện công tử!”

“Lời này giải thích như thế nào, Tiểu nhị ca?” Tô Văn học giọng người cổ đại, nghi ngờ hỏi.

“Ngọc Diện công tử là cung chủ Linh Cung trên giang hồ, luôn mặc áo trắng, dùng âm luật cùng nội công để công kích đối thủ, chỉ một cây sáo ngọc cũng đủ để đưa người ta đến chỗ chết. Linh Cung này là truyền kỳ trên giang hồ!” Khi nhắc tới Ngọc Diện công, tiểu nhị nói hết sức kích động.

Tô Văn có thâm ý nga một tiếng, khoe miệng mỉm cười. nói một tiếng cảm tạ, liền đem bạc đặt trên mặt bàn, rồi khời trà lâu. Linh Cung trên giang hồ, cũng chính là một loại tổ chức. Trong đầu thoáng qua ý nghĩ, nàng nghĩ nàng có thể làm một cái như vậy.

.....

Trở lại phủ tướng quân, đã qua giờ dùng cơm tối, trở lại Lâm Thủy Uyển, bụng đói kêu vang chưa kịp bước vào, đã nghe thấy tiếng ồn ào. Tay mềm âm thầm nắm chặt, đang muốn xoay người bước đi, nàng lại nhịn xuống.

Ba...

Một cái tát nặng nề giáng trên mặt Thủy Nguyệt, nàng hoảng sợ ngã ngồi trên mặt đất, bắt lực hô lớn: “Cho dù là đại phu nhân phân phó, cũng không thể động đến tiểu thư!”

“A, rốt cuộc có gì mờ ám, người lại che chở như vậy cư nhiên lại không cho chúng ta xem. Nếu tiểu thư không thẹn với lương tâm, thì người sợ cái gì?” Đây chính là nha đầu Nghênh Xuân do đại phu nhân cử tới.

Trước đây, Tô Văn cho Thủy Nguyệt quyền lợi, để nàng trông coi hai nha đầu này, hai nha đầu này dù sao cũng là đại nha hoàn, bị một nha hoàn cấp thấp như Thủy Nguyệt quản chế, dĩ nhiên không phục. Hôm nay mới nhân lúc nàng không ở đây mà ra tay với Thủy Nguyệt.

Shit! Xú nữ nhân đáng chết, có phải đang ngại

mình sống quá lâu?

Nghĩ tới đó, tiếng ồn ào lập tức truyền đến tai, Thủy Nguyệt chăm chăm nhìn Hoa Xuân: “Đó là sương phòng của Tứ tiểu thư, toàn bộ đồ vật bên trong đều là của Tứ tiểu thư, không có lệnh của tiểu thư, các người không có tư cách động vào! Thủy Nguyệt này thế hôm nay nhất định phải bảo vệ đồ đạc cho tiểu thư!”

Hoa Xuân vẻ mặt ghen ghét nhìn về hướng A Bích: “A Bích, người dè con nha đầu chết tiệt này lại, ta đi vào lục soát đồ, ta không tin hôm nay chúng ta không thể chế áp con nha hoàn thấp kém này.” Lời của nàng ta vừa dứt, Một tiếng Ba vang lên! Một bàn tay tát bốp một cái vào mặt.” Cái tát này là đánh thay Thủy Nguyệt! Còn thế nào đây? Muốn đồ gì trong phòng bản tiểu thư, để ta tự đưa cho người!”

Hoa Xuân che gương mặt bị đánh, hung tợn nhìn chăm chăm Tô Văn: “Đại phu nhân lệnh cho ta đến tìm bản thương phở kia, trước đó vài ngày, ta nhìn thấy người lấy thương phở, đó là bảo vật gia truyền của Lâu gia!”

Tô Văn thờ dãi nga một tiếng: “Hóa ra Đại phu nhân muốn nha! Sớm nói một chút, đợi một chút, ta lấy cho người!” Khi đang nói chuyện, nàng đẩy Hoa Xuân ra, đi tới sương phòng lấy thương phở từ trong ngăn kéo ra, cười nhẹ nhàng đi ra ngoài: “Đi thôi, chúng ta cùng đi đến chính uyển, để cho đại phu nhân tận mắt nhìn quyền thương phở này đi!”

Hoa Xuân thật không thể nghĩ ra Tô Văn có thể làm như vậy, trong lòng mừng thầm, suy nghĩ thật may mắn vì không làm nhục mệnh, rốt cục cũng có thể làm được. Mặc dù bị một cái tát, nhưng cũng rất giá trị. Tiểu thư phở vật này, quả nhiên là phở vật. cư nhiên lại ngu dốt đưa đến tận cửa.

Tô Văn nhìn thấu tâm tư của nàng ta. Đây mắt tán ra một loại tàn bạo, đi tới trong vườn, quét mắt nhìn A Bích thân nhiên nói: “Đỡ Thủy Nguyệt đi vào, sau đó người cùng chúng ta đi đến chính uyển đi!”

A Bích kinh hoàng nhìn Tô Văn: “Tứ tiểu thư, chuyện này nô tì không hề tham gia, nô tì muốn ở bên cạnh tiểu thư hầu hạ ngài!” Tô Văn không nói lời nào, chẳng qua là bình tĩnh nhìn về phía Thủy Nguyệt, môi của nàng chuyển động một cái: “Tiểu thư, để A Bích lại đi!”

Tô Văn bình tĩnh vuốt cằm, sau đó liếc nhìn Hoa Xuân vẫn còn hưng phấn đằng sau, càng thấy vui vẻ hơn: “Đi thôi, cùng đi lĩnh thưởng.” A Bích còn biết

điều, biết lần này đi nhất định không có kết quả tốt, Hoa Xuân? Hoa mùa hè đón xuân? Ha ha, đáng tiếc không có thông minh, chờ chết đi, dám đánh Thủy Nguyệt của nàng!

Đi mấy bước liền tới chính uyển, Đại phu nhân tựa hồ đang sớm chờ kết quả này, đi đến chánh đường, lập tức tiến đến nhận quyền thương phở, ánh mắt sáng lên trong giây lát, lập tức mặt mày trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Trộm gà không được còn mất năm gạo

Tô Văn nhìn thần sắc khiếp sợ của đại phu nhân, trong lòng cực kỳ hưởng thụ. Khiến nữ nhân này lần nữa bại dưới tay mình, quả thật so với cái gì cũng vui hơn.

Giả bộ ngoan ngoãn, vô tội nhìn Đại phu nhân nói “Đại phu nhân, có nghi ngờ gì sao? Nếu không có gì xin người thủ hạ lưu tình. Văn nhi biết rõ đây là vật phụ thân yêu thích, tự nhiên là muốn bảo quản cho tốt.”

Đại phu nhân miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, tự mình bước xuống ghế, kéo tay Tô Văn nói “Con biết quý trọng đồ của tướng quân thì tốt. Không có việc gì. Bản phu nhân chỉ là nghe nói hôm qua có kẻ trộm xâm nhập, cho nên mới bảo Nghênh Xuân cảm thương phở đến xem. Con cũng biết phụ thân con lo lắng mấy thứ này ra sao mà.”

Tô Văn ra vẻ hiểu rõ gật đầu, nhận lấy thương phở nói “Nếu như không có gì Văn nhi xin phép cáo từ trước. Đại phu nhân bảo trọng.” Hai chữ cuối cùng nàng nói rất mạnh, khóe miệng tươi cười lóe mắt như Ngu mỹ nhân.

Đại phu nhân vẫn bảo trì thần thái đoan trang như cũ, giống như mẹ hiền vỗ vỗ cổ tay Tô Văn “Từ trong cung trở về muộn như vậy hẳn là chưa ăn cơm đi? Ta đã kêu Yên La vào bếp chuẩn bị cho con, trở về nghỉ ngơi cho tốt, biết chưa?”

Tô Văn cảm động lui về phía sau từng bước, hành lễ thỏa đáng “Văn nhi đa tạ chủ mẫu quan tâm.”

“Không cần khách khí, Yên La, đưa tứ tiểu thư trở về.” Đại phu nhân che dấu sự chán ghét trong mắt, nghiêng người nhìn Yên La phân phó.

“Vâng, đại phu nhân.”

Tô Văn tay cảm thương phở, chậm rãi ra khỏi chính uyển. Trăng sáng trên cao, không khí có chút lạnh, nhưng miệng nàng cười đến là ấm áp. Bên tai có thể mơ hồ nghe thấy tiếng khóc...

Trở lại Lâm Thủy Uyển, Thủy Nguyệt kích động giữ chặt nàng xem tới xem lui, đồng thời kinh hoàng hỏi “Tiểu thư, người có sao không, người làm ta sợ muốn chết. Đại phu nhân rốt cuộc có đem người...”

“Thủy Nguyệt, người đang nói chuyện buồn cười gì vậy. Chủ mẫu rất quan tâm tứ tiểu thư ta, sao có thể làm gì ta chứ... Đúng không, Yên La?” Tô Văn nói chuyện, nghiêng đầu về phía Yên La. Nàng ta sợ hãi cúi đầu “Đúng ạ... tứ tiểu thư đã trở về uyển, vậy Yên La đến phòng bếp chuẩn bị bữa tối cho người. Xin cáo lui.”

“Làm phiền người.” Tô Văn kiêu ngạo không đổi, thần nhiên nói.

Thủy Nguyệt kinh ngạc nhìn về phía Tô Văn, đột nhiên cười tươi như hoa nói “Tứ tiểu thư chúng ta lúc nào cũng có thể cảm hóa được cái xấu.”

“Đưa ngọc.” Tô Văn cung chiêu nói, gõ nhẹ trán nàng ta một cái.

A Bích đứng một bên sợ hãi bước tới trước mặt Tô Văn, đột ngột quỳ xuống đất “Tứ tiểu thư, Nghênh Xuân thật sự không cố ý muốn hại người, xin người cứu nàng ấy...”

Tô Văn nhàn nhạt liếc mắt một cái, nắm lấy tay Thủy Nguyệt, giả bộ như không nghe thấy nói “Thay bốn tiểu thư đem thứ này cất vào khuê phòng, tiện thể lấy mấy bộ sách y dược ra đây, ta muốn đọc sách.”

Thủy Nguyệt nhìn thoáng qua A Bích, bình tĩnh vâng một tiếng, sau đó ngoan ngoãn bỏ đi.

A Bích thấy Tô Văn muốn tới thư các đọc sách, kích động nắm lấy váy nàng, cầu xin “Tứ tiểu thư, nô tỳ van cầu người, cứu lấy Nghênh Xuân có được không?”

Thân thể Tô Văn đứng lại, ngẩng đầu lên, thần sắc nghiêm nghị nói “Tứ tiểu thư ta không phải vạn năng. Ta chỉ có thể bảo vệ người của mình, không phải người của ta, lòng không an phận, nghĩ muốn bảo vệ cũng không giữ được! Người hiểu chưa?”

A Bích nhất thời buông tay, tim đập loạn nhịp nhìn bóng dáng của Tô Văn, trong nháy mắt nàng như hiểu được tất cả. Chậm rãi đứng lên, cung kính đi theo sau lưng thân thể phía trước nó” Từ tiểu thư, A Bích hiểu rõ.”

Tô Văn khoát tay, lạnh nhạt nhìn A Bích một cái. Hy vọng nàng ta thật sự hiểu được, nếu không sau này lại phát sinh chuyện gì, nàng tuyệt đối sẽ không lưu tình nữa. Lúc này coi như một lời cảnh cáo đi!

.... Cùng lúc đó...

Chính Uyển

Đại phu nhân hai mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Nghênh Xuân đang quỳ trên đất, tàn nhẫn nói “Nghênh Xuân có hành vi gây rối, có ý đồ muốn hãm hại từ tiểu thư, lấy gia pháp của Lâu Gia xử lý, phạt năm mươi đại bản.”

Đồng tử của Nghênh Xuân tròn lớn, kinh hoàng nhìn Đại phu nhân. Tay run lên, khóc lóc cầu xin “Đừng mà! Đừng mà... Đại phu nhân, nô tỳ van cầu người, nô tỳ nhất định sẽ làm việc tốt, đừng mà...”

Yên La một bên kêu gia đình tới, hai gia đình mặc trang phục màu tím nhanh nhẹn đem Nghênh Xuân kéo ra khỏi chính đường, đi vào vườn, đặt nàng ta trên ghế dài lạnh lẽo, bần tử giờ cao.

Bốp...

A...

Tiếng thét chói tai vang lên.

Yên La hét hồn quay lại chính đường, giọng điệu run rẩy nói “Đại phu nhân, chuyện ở trường phòng còn một ít chuyện chưa xử lý, cần dọn dẹp hết sao?”

Đại phu nhân quay đầu nhìn Yên La, chậm rãi cử động thân thể, gần từng tiếng nói “Nhìn cũng rất đau đi? Đây là hậu quả của việc vô dụng! Yên La, nhớ kỹ!”

“Vâng... Đại phu nhân.” Yên La sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, ngay cả chân cũng run cầm cập. Mấy năm nay, đây là lần đầu tiên thấy cảnh tượng như vậy. Dù sao trước kia ở phủ an bình tới cỡ nào? Chỉ là Lâu tứ tiểu thư từ khi nào trở thành mối uy hiếp của Đại phu nhân, đều không ai biết được.

Đi ra khỏi chính uyển, hai người một hàng đến trường phòng. Lúc đi qua hoa viên, Yên La len lén nhìn Nghênh Xuân. Quần nàng ta đã rách nát hết, móng toàn máu. Năm mươi đại bản, mấy ai có thể chịu được chứ?

.....

Đêm đặc biệt yên tĩnh.

Tô Văn lẳng lặng ngồi trên nhà xà nhà trong phòng, ngẩng đầu ngắm sao nhìn trời, từng ngôi sao lấp lánh. Trong một ngày đã xảy ra quá nhiều chuyện. Sự tồn tại của nàng thật sự rất giống người thừa. Mỗi người đều muốn tính kế nàng, đối phó nàng.

“Ồ... Tiểu Văn Văn, ngươi đang suy nghĩ gì?” Một thanh âm đào hoa vang lên bên tai, có hơi chút the thé. Tô Văn theo bản năng giật mình một chút, cảnh cáo nói “Đừng tới gần ta.”

“Ngươi không phải là thương xót Nghênh Xuân trong vườn đi?” Úc Băng không sợ chết nói.

Tô Văn ánh mắt hơi hơi lạnh lại, quay đầu nhìn Úc Băng, buồn cười hỏi “Bộ ngươi thấy bộ dạng ta giống như đau lòng lắm sao? Ngươi làm vậy cũng không phải ta, có đánh chết cũng không liên quan tới ta.”

“Chắc chắn, tiểu Văn Văn thật nhẫn tâm. Ta nhớ trước kia ngươi ngay cả con kiến cũng không nỡ giết.” Úc Băng cố ý khoa trương nói.

Tô Văn cười giễu cợt, liếc Úc Băng “Ta nhớ là ta giết cũng không ít kiến, nhưng chắc chắn không nhiều bằng biểu cừu đâu. Ngươi nào phải chỉ giết kiến, ngay cả gái nhà lành cũng muốn dụ dỗ, chắc chắn...”

Sắc mặt Úc Băng đột nhiên lạnh lẽo, nhìn Tô Văn, nghiêm mặt nói “Ta thích Nhượng Doanh, ngươi tin không?”

“Không biết. Chuyện của ngươi không liên can tới ta.” Tô Văn hồ hững nghiêng đầu sang chỗ khác, lộ ra vẻ mặt không liên quan tới mình.

“Trong đại viện đều lộ ra sự vô tình bạc bẽo, có mấy người có chân tình? Nhượng Doanh không muốn làm tiểu thiếp của Lâu đại tướng quân, chỉ là người nhà nàng bắt buộc nàng ấy phải theo con đường này.” Thần sắc Úc Băng có điểm đau thương.

Tô Văn gờ mới hiểu, thì ra là bị kịch hôn nhân cổ đại. Những chuyện như vậy nghe không ít, Lương Chúc chính là ví dụ điển hình. Nàng không cho là đúng hỏi hần “Tại sao không trốn? Vô công ngươi không phải rất tốt đi?”

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17: Đụng đến ta, muốn chết?

Úc Băng nghe lời nói của Tô Văn, nghi ngờ nói: “Ý của ngươi là, làm cho ta giống như đã bỏ trốn, ngươi sẽ giúp chúng ta sao?”

Tô Văn cảm thấy rất chán ghét mùi phấn son này, hẳn là Nam Cung Như Doanh, theo bản năng lùi lại hai bước, vờn đôi tay nhỏ bé trắng ngần: “Ta sẽ chứng tỏ cho ngươi thấy!”

“Ngươi có biết biểu cữu rất nghèo?” Úc Băng buồn bực hỏi.

Tô Văn nhún nhún vai: “Vậy thì quên đi, ngươi phải biết rằng không bao giờ ta làm ăn lỗ vốn, hơn nữa nếu biểu tỷ của ngươi biết ta giúp cô bỏ trốn, không biết chủ mẫu sẽ truy cứu ta như thế nào đây?”

Úc Băng nghe cô nói vậy, thất vọng thờ dài một hơi: “Ai. Xem ra không có hi vọng, ngay cả Văn Văn thiện lương cũng không thể giúp ta.”

Tô Văn khẽ nhếch môi, lạnh lùng cười nói: “Ngươi thật sự định bỏ trốn như vậy, sao không làm từ sớm, bây giờ lại đến cầu ta, ngươi thật sự thấy đệ nhất thiên hạ phế vật có thể làm sao? Hay là ngươi có dụng ý khác?”

Úc Băng lại thờ dài một tiếng: “Văn Văn thế nhưng lại hoài nghi biểu cữu của ngươi, có trời đất chứng giám, biểu cữu ta nhất định không có tính kế gì với ngươi, nếu không lập tức bị thiên lôi đánh chết!”

Tô Văn giả cười hai tiếng: “Ha ha, vậy sao. Biểu cữu, thời gian không còn sớm, ta muốn nghỉ ngơi, bye bye.” Dứt lời, liền thả người nhảy xuống, làn váy trắng nhẹ tung bay, thân thể nàng chậm rãi rơi xuống đất.

Úc Băng nhìn bóng dáng của nàng đi xa, đáy mắt hiện lên chút tán thưởng, nữ nhân này quả thực trong tưởng tượng của nàng có chút bất đồng.

Tô Văn trở lại sương phòng, rút trường kiếm thô lỗ chém chiếc ghế ra làm hai, đồng thời hướng về phía Thủy Nguyệt hô to: “Đem đồ bỏ đi này vứt đi. Ai làm ta mất hứng, nhất định ta sẽ làm cho kẻ đó như đồ bỏ đi này!”(Ari:Mất hình tượng quá ^^)

Thủy Nguyệt chần chừ vâng một tiếng, lập tức thu dọn. Úc Băng ở trên nóc nhà nhìn thấy cảnh tượng như vậy, cười nhẹ thành tiếng, hóa ra nàng ta là một tiểu hồ.

.....

Ngày đại hôn càng ngày càng đến gần, Tô Văn càng ngày càng luống cuống, gần như mỗi ngày đều phải phá hư một cái ghế con hoặc là cây cảnh trong nhà. Làm cho Thủy Nguyệt cùng A Bích sợ đến mức e dè, làm gì cũng đặc biệt cẩn thận.

Nàng cảm thấy rất phiền chán, ngay cả chuyện cho Đức Lâm công chúa Nội công tâm pháp cũng bỏ quên. Nhưng vị công chúa không câu nệ tiểu tiết này chạy thẳng đến quý phủ, làm cho cho toàn bộ phủ tướng quân náo loạn cả lên, bận làm chuyện này đến chuyện kia.

Đức Lâm công chúa không quen nằm trên tiểu tháp, lười biếng vịn thất lưng: “Lâu Văn, ngươi ở nơi này thật thoải mái, nếu không ta ở đây thêm vài ngày đi. Ở trong cung thật buồn, ngươi biết không, ở đây chẳng có ai chơi với ta. Ta ở đây, ngươi còn có thể dạy ta tập nội công.”

Tô Văn chần chừ ách một tiếng: “Này này, như thế sao được. Nếu dọa đến Thái Hậu và Hoàng thượng, hơn nữa công chúa nhìn cảnh tượng phủ tướng quân bây giờ đi,ngươi muốn nhìn thấy cảnh tượng như thế này?”

“Không muốn, ngươi giúp ta bảo các nàng đi, nói thế nào cũng được. Dù sao bản công chúa cũng quyết định sẽ ở đây rồi...” Đức Lâm hưng phấn nói xong, đồng thời ôm một cánh tay của Tô Văn, làm ra dáng vẻ dù có đánh chết cũng không buông tay.

Cuối cùng Tô Văn chỉ có thể đầu hàng.

Ban đêm Tô Văn đưa Đức Lâm công chúa đi ngắm sao, ban ngày lại đưa nàng ấy đến hoa viên luyện nội công. Hai người cứ thế chơi đùa, nhưng mà sự yên tĩnh này chẳng kéo dài được bao lâu.

Đức Lâm công chúa là công chúa đương triều duy nhất. Hoàng thượng, vương gia, thái hậu đều coi nàng ấy là bảo bối mà cưng chiều. Quyền lực của nàng ấy lớn như vậy, nếu mượn quyền lực để báo thù cũng có thể.

Tô Văn mang theo Đức Lâm, nhảy lên nóc nhà của phủ tướng quân, hai người đứng trên một tòa viện có vẻ hoang vắng,cũng đã là đêm khuya, nhưng đèn vẫn sáng như thế.

Đức Lâm tò mò hỏi: “Tướng quân phủ đã trẻ như vậy còn có người làm việc sao? Thật kì lạ, Lâu Văn chúng ta xuống xem đi!”

“Không cần, ở trên này nhìn coi là được rồi!” Tô Văn thần bí chỉ viên gạch ngói, Đức Lâm hưng phấn vỗ tay:”Ngươi quả nhiên rất thông minh, mở ngói ra

xem là biết bên trong đang làm gì!”

Mở gói ra, nhìn vào trước mặt, nữ nhân kia chính là đại phu nhân, nàng đang xem xét sổ sách. Chiếc túi lụa đang bọc kia chính là tiền bạc của phủ tướng quân.

Bà nghiêm túc xem xét sổ sách, sau khi đếm bạc xong, lấy một chiếc túi từ bên hông mình xuống, bỏ một đĩnh bạc từ trong túi của mình vào trong túi tiền của phủ.

Đức Lâm nhẹ nhàng mảy, nghi hoặc hỏi: “Phu nhân đang làm cái gì? Sao lại lấy bạc của chính mình cho vào chiếc túi kia, còn sửa lại sổ sách?”

Tô Văn chớp mắt, trước đó vài ngày nàng đã đến phòng thu chi, có mấy nhóm thu chi là báo sai, đặc biệt là chuẩn bị gia cụ cho Lâm Thủy Uyển. Nàng cũng cảm thấy rất kì quái, không nghĩ tới khi Đức Lâm xuất hiện, nàng vận khí tốt lại bắt gặp cảnh tượng này.

Tô Văn không nói gì, kéo tay Đức Lâm nhảy xuống vườn, đi thẳng vào phòng thu chi.

Đại phu nhân thấy có người xông tới, hoảng sợ ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tô Văn và Đức Lâm đứng trước mặt, sắc mặt lập tức trắng bệch, ngay cả lời nói cũng run rẩy: “Công. công chúa điện hạ, các người...”

Đức Lâm cười híp hai mắt tiêu sái đi đến, cầm lấy sổ sách, tặc lưỡi hai tiếng, ngạc nhiên nói: “Hóa ra Đại phu nhân vẫn ở đây chỉnh sửa sổ sách nha! Khó trách lúc này vẫn còn ở lại làm việc, ta tưởng mọi người trong tướng quân phủ rất chăm chỉ, hóa ra...”

Tô Văn thần sắc bình tĩnh nhẹ nhàng đi đến nắm lấy tay Đức Lâm: “Công chúa, ngài đang hiểu lầm Đại phu nhân rồi! Nàng ấy là chủ mẫu, sao có thể...”

Đức Lâm thô lỗ hất tay Tô Văn: “Lâu Tứ thiếu thư, cũng bởi vì nàng ta là chủ mẫu, làm như vậy càng không thích đáng!”

Đại phu nhân thấp thỏm nhìn hai người trước mặt, cuối cùng cũng hiểu được vị công chúa này muốn nhúng tay vào chuyện này, vậy tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì? Vị trí chủ mẫu của bà ta còn có thể giữ lại sao?

Đêm nay nhất định không yên tĩnh.

Giờ Tý (từ 11h đêm đến 1h sáng): Trong đại sảnh của tướng quân phủ.

Lâu Thương Trạch sắc mặt tái xanh ngồi trên ghế, bên cạnh là Đức Lâm công chúa, phía dưới là Nhị phu nhân, bên phải là tiểu thiếp Nam Cung Như Doanh, Úc Băng. Lâu Nghiên hợp lại đứng ở bên kia. Lâu Văn lặng lẽ đứng thẳng trên đại điện.

“Văn Văn, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?” Lâu Thương Trạch trầm giọng hỏi.

Lâu Văn nghiêng nửa thân nói: “Văn Văn và công chúa đang đi ngắm sao, thấy đã là giờ Tí mà trong phòng thu chi vẫn sáng đèn, hiếu kỳ liền đến xem có ai đang làm gì bên trong, thì không ngờ nhìn thấy Đại phu nhân đang sửa lại sổ sách, rút bớt tiền của phủ. Hơn nữa, Văn Văn đã nhìn qua sổ sách, nhìn thấy đồ đạc mà Lâm Thủy Uyển mua thêm tất cả đều báo khống. Tỷ như ghế là từ gỗ cây lê so với gỗ đàn hương còn kém xa nhưng trong sổ sách lại viết là của gỗ đàn hương”

Lâu Thương Trạch nghe xong, tức giận hất vó tan mấy ly trà, thấp giọng nói: “Úc Tiêm Tiêm, người còn muốn nói gì sao?”

Đại phu nhân hoảng sợ trừng lớn hai mắt, nhìn Lâu Thương Trạch trước mặt, toàn thân tím tái, chưa bao giờ thấy lão gia quát lớn như vậy, nước mắt liền trào ra. “Lão gia, đúng là khi Lâm Thủy Uyển mua thêm gia cụ, quản gia đứng giữa ăn hoa hồng, Nhưng đêm nay, thiếp thân đã lấy bạc ra bù vào!”

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Xinh đẹp phản kích lại!

Ánh nến của đèn lồng trên mái hiên như đang run rẩy, tỷ nữ canh giữ đại sảnh phủ tướng quân ngáp một cái, gia sự lúc này thật đúng là không như bình thường, giờ tý bắt đầu đại hội.

Toàn bộ đại sảnh phía trên, không khí một mảnh quỷ dị, mọi người ngay cả thờ mệnh cũng không dám, chỉ có một người thần sắc lạnh nhạt, nhìn như không liên quan đến mình. Ánh mắt Úc Băng nhẹ nhàng mà quét qua Lâu Văn, đáy mắt lộ ra tia thâm ý, xem ra nữ tử này thật sự không dễ chọc.

Đại phu nhân nghe được Lâu Thương Trạch nói, kinh ngạc nhìn người được gọi là phu quân trước mặt, nhưng mà bà còn chưa ra tiếng, Lâu Thương Trạch lại tiếp tục nói: "Lấy tiền công từ quản gia, và phải làm không công cho Lâu gia cả đời, đến phòng bếp làm hạ nhân đi! Mặt khác, vị trí chủ mẫu của phủ tướng quân tạm thời do Nhị phu nhân xử lý. Đại phu nhân đến Tĩnh Uyển nghỉ ngơi đi!" Dứt lời, quay đầu nhìn về phía Đức Lâm công chúa, "Công chúa điện hạ, đêm khuya như vậy còn quấy rầy ngài, thật sự là áy náy, xin hãy để cho tỷ nữ đỡ ngài trở về phòng nghỉ ngơi."

Đức Lâm đứng dậy, đánh ngáp một cái, vô cùng thân thiết tiến lên kéo Lâu Văn: "Văn Văn, đi thôi! Trở về phòng nghỉ ngơi đi, bản công chúa muốn đến khuê phòng của ngươi."

"Công chúa không ngại là tốt rồi."

"Không, sẽ không đâu...."

Mọi người hai mặt nhìn nhau, kinh hãi nhìn hai người trước mắt, Từ tiểu thư cho tới bây giờ đều là đại môn không ra, nhị môn không bước, lần trước đi một lần ra ngoài là tới hoàng cung, còn lại thời gian căn bản không có đi ra ngoài, khi nào lại thân như tỷ muội với công chúa điện hạ vậy?

Không biết...

Đại phu nhân cúi đầu cũng đưa Lâu Thương Trạch rời đi, đáy mắt lộ vẻ hận ý. Lâu Nghiên vội vàng nâng Đại phu nhân dậy: "Mẫu thân, người mau mau đứng lên đi. Săn rất lạnh."

Bà mắt hồng hồng vừa đứng lên, nhìn nhị phu nhân, mở môi: "Muội muội, ngày mai muội đến uyển lý đi."

Nhị phu nhân đi về phía trước đột nhiên dừng lại, trong tay giắt tam thiếu gia, chậm rãi trở lại, cung kính khom người: "Được, tỷ tỷ. Ngày mai, Ôn Bội nhất định sẽ đến đúng giờ."

"Ân."

Đại phu nhân trong lúc rời đi, còn có thâm ý nhìn thoáng qua Úc Băng. Khỏe miệng tươi cười cứng ngắc, nhiệm vụ của Úc Băng đã thất bại, cho nên mới đưa tới mầm tai vạ này! Lâu Văn này, hiện tại quả nhiên là đủ lông đủ cánh rồi!

...

Tô Văn cùng Đức Lâm trở lại Lâm Thủy uyển, vừa mới chuẩn bị xong giường, Đức Lâm liền thần bí đuổi tất cả tỷ nữ đi, tà ác kéo tay mềm của Tô Văn, "Ngoan ngoan nói ra hết đi? Phía sau còn có cái gì hay, ta hôm nay phối hợp cho hết mỹ đi."

Tô Văn tươi cười thân nhiên, ánh mắt nhẹ nhàng mà dịu dàng, nhân đang có quà vì làm con thừa tự, trong phút chốc cầm lấy viên ngọc trai trước bàn trang điểm không chút lưu tình ném về nóc phòng! Châu ngọc xuyên qua mái ngói, lập tức công kích người nghe lén.

Đức Lâm nhìn lỗ hồng to trên nóc phòng, không thể ngờ trùng lớn hai mắt, "Ngươi ngươi..."

"Tốt lắm, người đáng ghét đi rồi." Tô Văn vỗ vỗ bàn tay, cười đến đặc biệt xinh đẹp, tùy ý nằm ở giường nhỏ nói: "Công chúa điện hạ, người hãy lưu lại vài ngày, hơn nữa nội công tâm pháp cũng không sai biệt lắm, làm trò cũng xem xong rồi, hẳn là..."

"Ngươi cứ nhiên lệnh đuổi khách, người có biết bản công chúa có thể phán ngươi từ tội không! Hừ, bản công chúa muốn chiếm chỗ nào của ngươi trong tòa nhà này đều có thể, Lâu Văn, ngươi tốt nhất ngoan ngoan thần phục đi." Đức Lâm không có nghe thấy hứng thú trong lời nói của chính mình, giống như một đứa nhỏ vùng vẫy đứng lên.

Tô Văn đánh ngáp một cái, lập tức cời bỏ đai tơ tằm mang bên hông, "Công chúa điện hạ nghỉ ngơi đi, ngày mai nói sau ha, ngủ ngon."

Đức Lâm mặt đỏ một trận, xanh một trận, có bao nhiêu mọi người nịnh bợ nàng, mà Lâu Văn này, thiên hạ đệ nhất phế vật, lại hết lần này tới lần khác tụt mất cảm xúc của nàng, hơn nữa căn bản không đem nàng để vào mắt. Lợi dụng nàng, còn muốn vứt bỏ nàng..

Nữ nhân ác độc a...

Suy tư đến tận đây, Tô Văn đột nhiên duỗi cánh tay ra, đem Đức Lâm ương ngạnh túm vào trong chăn, đồng thời đậm mặt nói: "Trò hay, làm người bình thường, sau này có hi vọng, nhất định mời người xem."

"Trên nóc phòng có lỗ hồng lớn không chuyện gì chứ?"

"Hẳn là không đáng ngại..."

Hai nữ nhân như thế đắp chăn ngủ thiếp đi, nhưng mà nửa đêm, đột nhiên mưa rền gió dữ, làm A Bích và Thủy Nguyệt sợ tới mức dậy đóng cửa sổ, nhưng khi đến khuê phòng của tiểu thư, lại nhìn đến thảm hoàn toàn bị ướt nhẹp, trên nóc phòng, một lỗ hồng, siêu lớn!

Sau đó, Tô Văn thẳng thắn: tuyệt đối không thể vì trừ độc mà hủy địa bàn của mình, nếu không bị thương tổng chính là mình.

"Hắt xì... Hắt xì... Lâu Văn, ngươi gây họa, bản công chúa ngã bệnh, bây giờ ta ở lại nơi này thật luôn, không đi luôn." Đức Lâm không ngừng hắt xì, dùng khăn lụa đáng thương lau mũi, lên án.

Tô Văn cuối cùng chỉ có thể bắt đắc dĩ thỏa hiệp.

Lâu Nghiên bởi vì Đức Lâm ở Lâm Thủy uyển, căn bản không dám hành động thiếu suy nghĩ, cố nén vài ngày xuống, đánh hồng vài bộ trà cụ màu trắng. Tô Văn cùng Đức Lâm cười đến lăn lộn trên giường.

"Lâu Văn! Bản công chúa bảo hộ ngươi, ngươi ít nhất nên có một chút ra vẻ đi." Đức Lâm cùng Tô Văn càng ở chung lâu, càng thích nữ tử này, thích nàng không chút nào che giấu giả dối, có chút giả ngu sung lãng nhu thuận, càng thêm thích nàng không tìm không phôi.

Tô Văn ách một tiếng, bỗng nhiên lại nhún nhún vai, "Công chúa điện hạ, ngươi xem xem khuê phòng ta to lớn nhưng chẳng có gì, có thể nói nhà chỉ có bốn bức tường, nào có cái gì này nọ đến bồi thường ngươi được đâu. Ra về cái gì, quên đi!"

Đức Lâm thật là khóc không ra nước mắt, cuối cùng vẫn là lựa chọn thỏa hiệp. Mặc dù nàng muốn tiếp tục ở lại phủ tướng quân, nhưng Hoàng Thượng hạ chỉ, làm cho đại thần đi bất buộc hồi cung, cuối cùng nàng vẫn là chảy nước mắt rời đi.

Đức Lâm chân trước mới vừa đi, lâm Thủy uyển liền náo nhiệt lên, Lâu Nghiên thập phần không khách khí một cước đá văng cửa chính. Tô Văn ở trên ngai vàng đứng dậy, đau lòng chặc chặc hai tiếng: "Lâu đại tiểu thư, cửa ngươi đã hỏng hết rồi, tội quá à."

Lâu Nghiên không nói lời nào, lập tức rút trường kiếm ra khỏi vỏ, điên cuồng quơ quơ, Tô Văn không đánh trả, đánh một quyền ra, trường kiếm bổ vào hoa, khiến cho lá hoa rơi xuống đất, "A nha nha... Lâu đại tiểu thư, thực vật cũng là sinh mệnh! Hoa này là cây từ đàn, rất nhiều tiền, ngươi có thể dùng cho mẫu thân ngươi khó xử hay không, a... Không phải, bây giờ là nhị phu nhân khó xử..."

"Lâu Văn, hôm nay ta không thể giáo huấn ngươi, hại mẫu thân ta mất đi vị trí chủ mẫu. Ngươi không coi ai ra gì, khiến cho toàn bộ gà chó tướng quân phủ không yên..."

Xoàng...

Trên bàn, ly trà bằng sứ men xanh một bộ rớt xuống, Tô Văn đau lòng vuốt vuốt ngực, "Lâu đại tiểu thư, trà cụ men sứ của ta! Ngươi làm sao có thể khiến Lâm Thủy Uyển ta gà chó không yên đây?" Lâu Nghiên phát điên công kích Tô Văn, nhưng lại không đụng được đến sợi tóc của Tô Văn, tức giận công tâm, trường kiếm cang đánh ra cang mất đi kết cấu, thậm chí bị kiếm cang nuốt cả hiểm nghi.

Ngay tại thời điểm Tô Văn chuẩn bị xem kịch vui, một đạo hồng bào bay xuống, thân hình Úc Băng né qua trước mặt Lâu Nghiên, điểm trụ các đại huyết mạch của nàng, nhìn nhìn Tô Văn liếc mắt một cái: "Điểm đến tức chỉ..."

"Biểu thiếu gia, là Lâu đại tiểu thư bức ngươi, ta từ đầu đến cuối, đều không có đánh trả, ngươi thật đúng là kỳ quái." Tô Văn liếc mắt, khinh thường nói.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Nhìn chung tình thế

Trên chánh đường trở nên ngổn ngang, Tô Văn không kềm chế được liếc Úc Băng một cái, biểu tình cao ngạo, hoàn toàn không nhu thuận như bình thường. Úc Băng đáy mắt xẹt qua chút kỳ dị, nhưng lại vuốt cằm: "Không phải mỗi người đều đã trở thành quân cờ trong tay ngươi sao, tùy ý ngươi bài bố."

Tô Văn nghe, giống như bị thiên hạ chê cười, "Rốt cuộc là ai khống chế ai thành quân cờ, ta muốn sống yên ổn, các ngươi sẽ cho ta sống yên ổn hay sao? Mấy ngày nữa, Lâu Văn phải gả cho Vu Việt vương, nhưng nếu nói là thân nhân tướng quân phủ, lại còn muốn thừa dịp này đá một cước. Ta không thích ném mùi bị người khác đập..."

Úc Băng mím môi, không hề nói gì, có thâm ý nhìn thoáng qua Tô Văn, lúc này mới ôm lấy Lâu Nghiên Ly ra khỏi Lâm Thủy uyển. Thủy Nguyệt đứng ở trong góc, thật sự là thấy chủ tử nhà nàng không đáng, lão chủ tử cứ hai ba ngày là bị đến quấy rối, có công chúa ở lại, thì an tâm vài ngày, này công chúa mới vừa đi, liền...

Ai...

A Bích thức thời bước tới chính đường, đem những khay trà bị vỡ, bàn trà, và ghế chuẩn bị đi ra ngoài, Tô Văn đột nhiên nói: "Không cần dọn dẹp, cứ để như vậy."

A Bích khó xử nhìn Tô Văn, nhìn đến đôi mắt kiên định của nàng, cuối cùng lựa chọn nghe theo.

Buổi trưa, đại nha hoàn tướng quân phủ đi qua đưa cho Tô Văn thư giá y [y phục xuất giá] lúc nhìn thấy chính đường lộn xộn, liền biết xảy ra chuyện gì, Tiểu Doanh Doanh nhìn Thủy Nguyệt: "Thủy Nguyệt, tiểu thư nhà ngươi ở nơi nào?"

"Đang nghỉ ngơi trên nhuyễn tháp tại hậu đường, Thủy Nguyệt đưa Trương Tư tỷ tỷ đi."

Thủy Nguyệt có chút xấu hổ nhìn chính đường hỗn độn, hi vọng Trương Tư tỷ tỷ không nghĩ mình là tỷ nữ lười biếng không dọn dẹp.

Trương Tư mỉm cười, một tiếng thân nhiên "Làm phiền ngươi".

Bước tới hậu đường, Tô Văn nghe được tiếng bước chân, chậm rãi mở hai mắt, "Làm phiền Trương Tư tự mình đi một chuyến, tứ tiểu thư thật sự là ngượng ngùng." Đây là sự độc đáo của Tô Văn, thích nhất là tự xưng tứ tiểu thư.

Trương Tư đi tới gần, vô cùng thân thiết cười cười: "Nói gì vậy, tướng quân đem công việc thành thân của tứ tiểu thư cho Trương Tư phụ trách, đây là vinh hạnh của Trương Tư, cũng phải làm tận tâm hết sức vì tứ tiểu thư."

Tô Văn chậm rãi đứng dậy, hướng về Thủy Nguyệt nháy mắt, nhìn giá y trong tay Trương Tư, hai mắt híp lại, châm pháp cực kỳ tinh xảo, tơ vàng kia như thể lấy ra từ Thanh Loan vậy.

Nàng là Vương phi, địa vị gần như sau hoàng hậu, cho nên Hoàng là Phượng Hoàng, Vương phi là Loan. Ngón tay thon dài nhẹ nhàng lướt qua tấm vải thượng hạng kia xem xét, thanh âm ôn nhu hỏi: "Tồn bao nhiêu tâm tư đây."

"Tướng quân được tứ tiểu thư sau này thân phận tôn quý, liền tìm các đại sư phụ về gắm vóc trong kinh đô làm gáp cho tiểu thư. Tiểu thư, xem thử đi ạ." Trương Tư nhẹ nhàng mà mở ra bộ giá y có thể làm hồng mắt.

Tô Văn ở 21 thế kỷ gặp qua không ít việc đời, nhưng rất ít thứ có thể khiến cho người ta kinh ngạc. Vui sướng với bộ y phục trên thân, đặc biệt vừa người, hơn nữa khiến nàng càng thêm xinh đẹp.

"Thật là đẹp mắt, nếu tướng quân đại nhân nhìn thấy, nhất định sẽ ban thưởng cho đại sư phụ. Đáng tiếc tướng quân gần đây bận việc trộm cướp trong thành ở kinh đô, nếu không nhất định sẽ đến tự mình xem tứ tiểu thư mặc bộ giá y này." Trương Tư như là vô tình đề cập, cũng như là cố ý đề cập. Nhưng mà cũng lọt vào tai Tô Văn ngay tức khắc.

Tô Văn giả bộ ngạc nhiên nhìn Trương Tư hỏi: "Trương tư, tỷ tỷ sao lại không đi phụ giúp xử lý vậy? Ta nghe nói, tỷ tỷ trước kia rất hay đi cùng phụ thân trong chiến trường."

Trương Tư nghe, khóe miệng ý cười làm sâu sắc, vỗ vỗ vai Tô Văn, "Tứ tiểu thư phải hiểu được quy tắc sinh tồn của đại gia tộc, một người phạm sai lầm, sẽ liên hệ cả người trên lẫn dưới."

Tô Văn trong mắt ánh sao lóe ra, thì ra là thế...

Hơi hơi vuốt cằm, nhìn Trương Tư vô cùng thân thiết cầm tay nhẫn nhịn của nàng, thanh âm mềm mại hỏi: "Trương Tư, tứ tiểu thư đối với chuyện phụ thân thực tò mò, người cũng biết trước đây tứ tiểu thư ở hậu viện, đối chuyện Tiền viện biết lại càng ít..."

Trương Tư làm sao có thể không hiểu dụng ý của Tô Văn, đều là người thông minh, nàng cố ý giúp tứ tiểu thư, dĩ nhiên cũng sẽ giúp đến cùng, liền đem chuyện loạn tặc ở kinh đô nói nhanh.

Trương Tư đã tới mùa ra hoa, lại đến nay chưa gả, nhưng có thể ngồi vào vị đại nha hoàn phủ tướng quân (D: đừng tưởng đại nha hoàn là thấp kém nha, đặc biệt ở nhà giàu, đại nha hoàn còn giàu hơn người buôn bán ở chợ), tuyệt đối không phải người bình thường có thể đạt được. Ở trong trí nhớ Lâu Văn, Tô Văn có thể mơ hồ biết vị Trương Tư cô nương này tựa hồ cũng là một cao thủ. Hình như là nữ tử truyền nhân của phái Cổ Mộ, chẳng qua là phái Cổ Mộ bí ẩn, không tham dự giang hồ phân tranh, rất nhiều chuyện cũ, có nói là bị triều đình chiêu an, cũng có nói là tu tiên, cũng có nói là võ nghệ tuyệt tích, không thể sống yên trong giang hồ (D: sai hết, ngta đi đóng phim Thần điêu đại hiệp nha □).

Đang nghĩ đến tình cảnh của Trương Tư, ý kiến chiêu hàng có vẻ thỏa đáng.

Trương Tư để lại giá y, liền về chỗ của mình, trước khi đi còn nói ngày mai sẽ đem trang sức cho tiểu thư xem.

...

Xuân Nguyệt Dạ, giờ Tuất.

Một bóng đen từ phủ tướng quân nhảy ra, chân nhẹ nhàng đặt xuống đất, cặp mắt như lưu ly kia trong bóng đêm phát sáng như ngọc Minh Châu. Trong mắt có cao ngạo, lãnh ý, tuyệt đối có thể khiến người khác sợ hãi.

Tô Văn thân hình cực nhanh bay qua phòng Lương, dựa vào lời kể của Trương Tư vẽ ra bản đồ qua loa, tới địa điểm mai phục của Lâu Thương Trạch. Vùng ngoại thành cách Kinh Đô khoảng trăm dặm.

Đại bộ phận kinh đô phần lớn là đồng bằng, dãy núi cực nhỏ, cho dù có, cũng chỉ là chút sườn núi thấp.

Một đám nam tử y phục màu đen ẩn núp ở cây cối lớn, tay cầm cung tiễn hoặc nỏ, duy nhất có một nam tử tay cầm (đàn), chính là Lâu Thương Trạch. Lâu Thương Trạch dẫn quân vào ban đêm, đã ẩn núp ba canh giờ, chẳng qua là vì bất kể trộm trong núi.

Bọn loạn tặc từ Man Di chạy tới, tính tình hung tàn, hơn nữa võ nghệ cao cường. Lâu Thương Trạch trải qua mấy ngày mưu kế mới đưa nhóm người này tìm đến kinh đô vùng ngoại thành. Ở trong thành căn bản không động thủ được, sẽ tổn hại đến dân chúng, hơn nữa nhiễu loạn trật tự kinh đô.

Tô Văn đã đến, Dạ quân tựa hồ không có phát hiện, nàng hô hấp nhẹ nhàng, hơn nữa cũng không giống những người tập võ, ngay cả bước chân cũng trầm ổn hơn rất nhiều. Chỉ cần người tập võ, cũng sẽ cảm giác được...

Giờ Tuất, loạn tặc cuối cùng cũng có động tĩnh, Lâu Thương Trạch hoàn toàn có tinh thần, âm thầm hướng về phía quân đưa ra một dấu hiệu, mọi người hiểu được vượt cấm.

Tô Văn ngồi ở đại thụ đánh ngáp một cái thật dài, thích ý duỗi cánh tay, hai mắt hơi khép, trước nhắm mắt một chút. Nếu không đợi lát nữa sẽ không có tinh thần, nha đầu Trương Tư này sao lại muốn nàng tới sớm như thế.

Ngay tại lúc nàng ngủ, hàng loạt âm thanh truyền đến, nhưng mà đó là âm thanh đao kiếm chạm vào nhau, Tô Văn giật mình, mở hai mắt, tỉnh xem thế cục.

Xem kiểu ăn mặc của loạn tặc, hẳn là thuộc loại dị tộc, hơn nữa chiêu thức cũng thập phần kỳ quái, người người lấy quyền phóng ra, không mang theo vũ khí, lại có thể đối định với nhóm quân này trong ban đêm. Xem ra đối thủ thật đúng là không phải bình thường, chẳng lẽ lão cha vì như vậy mà đau đầu.

Nửa canh giờ đi qua, hai bên trình độ không phân cao thấp, Lâu Thương Trạch tựa hồ bắt đầu có chút mất đi kiên nhẫn, nếu kéo dài trận đánh đối với bên họ, thập phần bất lợi, dù sao khi trời sáng, trận này chiến này cũng sẽ thất bại.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Âm thầm giúp đỡ

Đã qua nửa canh giờ, thế nhưng hai bên vẫn không phân được kẻ thắng người thua, Lâu Thương Trạch bắt đầu có chút mất kiên nhẫn, nếu loại chuyện này kéo dài thêm thì vô cùng bất lợi với đôi bên, dù sao trời vừa sáng, trận chiến này sẽ kết thúc.

Tô Văn nghiêm túc quan sát kỹ một lần, phát hiện loạn tặc dùng trọng tâm ở trên nắm tay, phần dưới lại không có trụ cột nhiều, nếu công kích phần dưới, chắc chắn sẽ phản kích thành công.

Trong lúc suy tư, lấy ra một cái túi nhỏ bên hông, lấy ra mấy viên Tiểu Hồng Tinh lờ lờ tỏa sáng. May mắn ở chỗ đại có mấy thứ này bằng đồng, nếu không thì đồ vật này sẽ không xuất hiện. Ngón tay kẹp lấy Tiểu Hồng Tinh, hai mắt híp lại, âm thầm vận nội lực, đứng dậy, chạm nhẹ thân cây, Tiểu Hồng Tinh xoẹt xoẹt xoẹt bay ra.

A a.

Một tiếng thét chói tai vang lên.

Hai chân loạn tặc bị công kích, Tiểu Hồng Tinh đã ngấm một lượng lớn thuốc độc, thuốc độc sẽ thông qua mạch máu truyền đi khắp cơ thể với tốc độ nhanh chóng. Nếu ở thế kỷ 21, tuyệt đối sẽ không để người kia sống quá một phút đồng hồ. Cô đại có thiết bị hữu hạn, chắc chắn sẽ chết.

Lâu Thương Trạch nhận thấy được có người âm thầm hỗ trợ, ngay lập tức chỉ huy Dạ Quân, lấy một tư thái hoa lệ bắt được tất cả loạn tặc, cuối cùng bắt sống kẻ đầu lĩnh.

Tô Văn thấy nhiệm vụ hoàn thành, vui mừng vỗ vỗ tay, cột túi nhỏ vào bên hông, thả người chuẩn bị rời đi, lại vừa lúc thấy cha cản đường của mình lại, mặt mếu máo, muốn đào tẩu theo phương hướng khác, một tên Dạ quân lại cản đường đi của nàng. Nàng cũng không muốn xuống tay với người của phụ thân, cuối cùng ngoan ngoãn kéo khăn che mặt xuống, khom người: "Phụ thân đại nhân."

"Lâu Văn?" Lâu Thương Trạch không chỉ có khiếp sợ, khi kiểm tra chân loạn tặc có ám khí, liền phát hiện mặt trên dính độc nặng, đó là độc được chỉ có ở dược uyển của hắn. Hắn nghĩ đến Lâu Nghiên, nhưng đại nữ nhi của hắn không có khả năng như vậy, thật không ngờ chính là người con gái này của ông.

Tô Văn ngẩng đầu, cười vô hại: "Phụ thân đại nhân, Trương Tư tỷ tỷ thử giá y cho nữ nhi, nữ nhi đã lâu không gặp phụ thân, rất là nhớ người, liền lắm miệng hỏi một câu, cho nên."

Lâu Thương Trạch trầm ngâm một lát, thân nhiên phân phó với các dạ quân đang bao vây lấy Tô Văn: "Đem kẻ thù lĩnh mang về Thiên Lao, ngày mai bản tướng quân sẽ xử lý. Các người đều lui xuống trước đi." Nói xong, nhìn Tô Văn, vờn tay: "Văn Văn, về nhà đi."

Một câu "Văn Văn, về nhà đi." của Lâu Thương Trạch làm cho Tô Văn cảm giác được sự yêu thương của phụ thân, cái loại ấm áp này không thể diễn tả bằng từ. Trong một thế giới dùng võ để quyết định mọi thứ, nàng chỉ có ý tưởng phải cường đại, mới có thể được đến những thứ mình muốn. Vui vẻ tiến lên, cầm chặt bàn tay đầy vết chai của Lâu Thương Trạch, "Phụ thân đại nhân."

"Ngày mai theo cha tiến cung, phụ thân muốn cho mọi người trong thiên hạ biết Lâu tứ tiểu thư là thiên tài, không phải phế vật!" giọng nói của Lâu Thương Trạch không kìm nén nổi vui mừng, một Lâu Nghiên chỉ có thể miễn cưỡng làm thanh danh của hắn không bị suy sụp, nhưng một Lâu Văn có thể làm cho Lâu gia rạng rỡ tổ tông.

Tô Văn nghe vậy, cũng không vui vẻ như trong tưởng tượng của Lâu Thương Trạch, ngược lại mếu máo nói: "Ta không vào cung, mấy thứ hoàng thượng

ban cho thì phụ thân đều đã cho, nếu có thể không lấy Việt vương thì ta có thể đi một chuyến."

Lâu Thương Trạch ừ một tiếng, nhìn chăm chăm cô gái nhỏ trước mặt, búng trán nàng: "Không được nói chuyện không lấy chồng! Còn nữa, ngươi phải tiến cung, ngươi không chỉ là Vương Phi, còn có thể là đệ nhất thiên hạ nữ tướng."

Tô Văn âm thầm ‘aaaaaa’ một tiếng thật dài, nguyên lai phụ thân có ý muốn này, hẳn muốn để nàng làm Lâu gia có thể diện. Xí! Buôn bán lỗ vốn thì nàng không làm, quay đầu nhìn Lâu Thương Trạch: "Phụ thân, Văn Văn thật sự không đi, tất cả là công lao của phụ thân, Văn Văn đi xem nào nhiệt thôi. Không phải sao?"

"Nha đầu, ngươi muốn vẫn làm phế vật?" Lâu Thương Trạch cực kì khó hiểu.

"Ta không muốn làm phế vật, nhưng ta muốn dựa vào sức lực của chính mình, phụ thân, ngươi chờ xem, sẽ có một ngày Văn Văn trở thành người đề ngài kiều ngạo." Nàng Tô Văn, làm cho tất cả những người từng khinh bỉ nàng, sẽ bị thần phục bên chân nàng, cho dù để hoàn thành mục tiêu này, xương trắng chất đầy thành đồng, nàng vẫn sẽ làm. Từ xưa đến nay, người nào thành công mà không phải như thế. (Ari: Tỷ thật vip..cơ mà em thích)

Lâu Thương Trạch không muốn ép nữ nhi nhà mình, suy tư một lát nói: "Ngươi giúp phụ thân, chẳng lẽ không muốn gì sao?"

"Ta muốn Tương Tư! Còn muốn tên thủ lĩnh mà hôm nay ngươi bắt được." Tô Văn nhếch nhếch lông mày, trông mắt chạy tới chạy lui, rất tinh quái, ôm lấy cánh tay của Lâu Thương Trạch, nói.

Lâu Thương Trạch cứng đờ thân thể, "Ngươi muốn tên thủ lĩnh kia làm gì? Tương Tư là đại nha hoàn của phủ, nếu ngươi nhìn trúng, phụ thân có thể cho nàng làm của hồi môn nha hoàn của ngươi, mặt khác hai nha đầu ở sân của ngươi cũng có thể mang theo, ở Vương Phủ có thể giúp đỡ ngươi."

Được đến Tương Tư là điều bình thường, nhưng được kẻ thủ lĩnh kia, chỉ sợ phải có một chút khó khăn, nhưng nàng nhất định sẽ thành công. Mắt hứng buông cách tay cha ra, trừng mắt Lâu Thương Trạch: "Cái gì mà cái gì? Phụ thân keo kiệt như vậy, ta muốn thủ lĩnh kia làm bảo tiêu của ta."

"Nha đầu này, đúng là tâm cao khí ngạo. Một tên loạn tặc cũng muốn để làm bảo tiêu, nhưng yêu cầu này phụ thân thật khó xử, bây giờ đã giải người về Thiên Lao của triều đình, muốn thả hẳn, nói dễ hơn làm đấy!" Lâu Thương Trạch bắt đầu giảng hai tay,.

Suy nghĩ một lát, đột nhiên nàng đứng trước mặt Lâu Thương Trạch: "Văn Văn có một mưu kế, chờ phụ thân gạt đầu hay không gạt đầu thôi."

"Hử?"

"Văn Văn tự mình đi cướp ngục, phụ thân cứ nói nói tay một tí, như vậy Văn Văn có thể thành công, hơn nữa. còn phải phiền toái phụ thân cho tên thủ lĩnh kia ăn. Sau này, sẽ có một bảo tiêu nhỏ ngoan ngoãn sinh ra." Tô Văn giơ tay nhắc chân đều như một nữ nhi bảo bối làm nũng trước mặt phụ thân. Tuy rằng Lâu Thương Trạch chinh chiến nhiều năm, nhưng rất cuộc vẫn mềm lòng, nhìn nữ nhi muốn như vậy, lại giúp chính mình, không giúp nàng, hình như cũng quá.

Dù sao vài năm nay, hẳn đã để nữ nhi thua thiệt rất nhiều. Nàng biết chuyện về mẫu thân của nàng, cũng sẽ là một bi kịch lớn. Nàng cương đại rồi, nếu có một ngày biết được chuyện của mẫu thân, sẽ ngoan ngoãn kêu hẳn một tiếng phụ thân sao?

Tự hỏi về phương diện này một lúc, xuất phát từ áy náy mà che dấu, cuối cùng Lâu Thương Trạch vẫn đáp ứng yêu cầu vô lý của Tô Văn. Tô Văn thật không ngờ lại dễ dàng như vậy, vui vẻ nhảy nhót, như một hài đồng đơn thuần.

Lâu Thương Trạch nhận lấy viên thuốc trong tay Tô Văn, ngửi ngửi mùi một chút, các loại dược hợp cùng một chỗ, tìm tòi nghiên cứu mãi mà không rõ, rốt cuộc là loại dược gì, "Đây là cái gì vậy? Ngươi bắt đầu nghiên cứu dược khi nào?"

"Điều này phải giữ bí mật! Nữ nhân dù sao cũng phải có bí mật của chính mình, phụ thân cứ làm như lời Văn Văn là dược! Hơn nữa, Văn Văn cam đoan, sẽ không để phụ thân thêm phiền toái." Tô Văn nhẹ xoay tròn mắt, trong lòng bắt đầu tính toán nhỏ nhặt cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Khép lại lòng người tối tăm

Đấy mắt Lâu Thương Trạch mang theo nghi hoặc đồng thời càng nhiều phần quý dị. Nữ nhi này, hẳn không để tâm lâu lắm rồi, hiện tại phát hiện càng ngày càng không giống với trước kia, tựa hồ đã bắt đầu chậm rãi gỡ khỏi lòng bàn tay của hắn.

Trong lúc suy tư, không khỏi có chút đau đầu. Nên bảo trụ, vĩnh viễn bảo trụ.

Tô Văn nhìn biểu tình của Lâu Thương Trạch, tươi cười bên khóe miệng giảm đi, ngồi vào xe ngựa, một mồi dựa vào thành xe, tiến vào giấc ngủ. Trong lúc đó, nàng cảm giác được phụ thân đem áo choàng khoác lên người mình, còn nói một câu nhẹ nhàng phiêu đảng: "Kinh diễm giống y như nàng ấy năm đó."

Tám chữ (nguyên văn 8 chữ mà ghi câu cú cho dễ đọc) ngắn gọn như lạc vào tâm trí của nàng, dâng lên một cổ cảm giác kỳ dị, khó chịu! Cho là phản ứng bản năng của Lâu Văn đi! Mẫu thân của Lâu Văn này rốt cuộc là một nữ tử khuynh thành như thế nào? Vì sao Lâu Văn lúc đó tình nguyện mình bị khi dễ, cố tình giấu diếm chuyện mình có nội lực?

Trên người Lâu Văn có rất nhiều bí mật mà nàng không thể coi bỏ, Lâu Văn, Tô Văn nàng nếu thay thế cô sống sót, như vậy tôi sở hữu hết thảy trên người của cô, tự nhiên cũng sẽ hoàn toàn đón nhận, bao gồm : cừu nhân của cô, người cô thương, cô yêu!

Ngày kế Lâu Thương Trạch đã đem chuyện muốn đem Trương Tư làm nhà hoàn hôn môn cho Tư tiểu thư tuyên bố xuống, toàn quý phủ trên dưới hoàn toàn khiếp sợ không thôi. Trương Tư là đại nha hoàn, là chủ tử của toàn bộ tỷ nữ cao thấp trong Vương phủ. Nhu thuận, trí tuệ, hơn nữa võ nghệ cao cường, có năng ở đây, quả thực tương đương ở trong vương phủ chiếm một vị trí chủ yếu.

Hiện tại...

Lại bị một Tư tiểu thư không được sủng ái mang đi .

"Mấy ngày gần đây Trương Tư ở lại Lâm Thủy Uyển hầu hạ Tư tiểu thư đi. Mặt khác, trước đó vài ngày ta sẽ sắp xếp của hồi môn, châu báu thêm gấp đôi, biết không?" Nhìn Trương Tư đứng ở một bên nói xong, lại nhìn về phía Nhị phu nhân.

Nhị phu nhân hiểu được vuốt cằm, "Hiểu được, thiếp thân nhất định sẽ hảo hảo để ý, lão gia không cần lo lắng." Nhị phu nhân tươi cười diêm dạm, thời điểm nhìn về phía Tô Văn, đặc biệt ôn nhu: "Văn Văn, buổi chiều để cho Thủy Nguyệt đến ta nơi của ta chọn đồ, thích gì ta sẽ cho người mang đến."

Tô Văn nhu thuận cười duyên nói: "Phiền toái Nhị nương, Văn Văn vô cùng cảm kích."

"Nha đầu ngốc, người một nhà không cần khách khí như vậy." Nhị phu nhân sống ở tướng quân phủ giới nhất chính là bo bo giữ mình, bởi vì với bà con là tất cả. Vị Tư tiểu thư này lúc đầu không ai thêm quan tâm tới, lúc này lại được tướng quân ưu ái như thế, thủ đoạn cũng không phải bình thường, nịnh hót nằng như thế nào đây? Chỉ cần nàng ấy không đánh chú ý lên bà, lên con bà là được.

Giờ ngoi thiện, cực kỳ ảm áp, thoải mái. Trên bàn thiếu đi hai người, đại phu nhân và Lâu Nghiên, Lâu Thương Trạch có chút không quen, nhìn về phía nhị phu nhân, "Từ ngày mai để cho đại phu nhân đến chính sảnh dùng bữa đi."

"Vâng, lão gia."

Nghe vào tai Tô Văn, đập vào mắt nàng, nguyên lai vị tướng quân đại nhân này cũng là người để ý tình cảm vợ chồng. Úc Tiêm Tiêm, cũng chính là đại phu nhân, tốt xấu cũng được gả cho hân, sinh hạ cho hân hai nữ nhi, tuy rằng không có sinh hạ con nối dòng, nhưng cũng là vợ chồng son, như thế nào cũng có một chút cảm tình.

Trở lại Lâm Thủy Uyển, Tô Văn nghĩ ra một chủ ý, từ lúc đến thư uyển của Lâu Thương Trạch để thương lượng sự tình. Sau khi quyết định, tảng đá trong lòng nàng rốt cục cũng hạ xuống, chỉ chờ buổi tối liền ra tay, như vậy Tiểu thủ lĩnh chính là quân cờ trong tay nàng.

Trở lại Thủy Uyển, vừa vặn thấy Thủy Nguyệt cầm đồ lại đây, thân nhiên nhìn vài lần, nhìn về phía Trương Tư: "Trương Tư, người giúp ta chọn xem, chỉ cần không mất lễ tiết, là có thể hết! Mấu chốt nhất là thể diện, tuyệt đối không thể làm mất mặt phụ thân."

Trương Tư hiểu ý nói: "Tư tiểu thư cứ yên tâm đi, Nhị phu nhân vì người mà tìm thợ làm trang sức nhưng đồ đệ của đại sư phụ này lại tư chế trong phòng ở ngoài hoàng cung. Tay nghề siêu quần, nghe Nhị phu nhân nói vì thỉnh vị sư phụ này đến, mất không ít công sức."

Tô Văn nghe vậy, có hứng thú đáp một tiếng, nhìn Trương Tư vỗ vỗ vai nàng: "Trương Tư luôn tâm lý làm cho bốn tiểu thư cũng thán phục nha, chỗ Nhị phu nhân đợi lát nữa ta sẽ tự mình đi qua. Ở lại về cái này cho ta đi."

Trương Tư gật đầu, thi lễ: "Nếu về sau Trương Tư là tỷ nữ của Tư tiểu thư, đương nhiên một lòng vì Tư tiểu thư lo lắng."

Tô Văn nghe xong lập tức kéo tay nàng, ghé vào bên tai, "Lâm Thủy Uyển này trừ bỏ A Bích, Thủy Nguyệt còn có người chiếu cố, Lâu Văn ta vô cùng cảm kích."

Trương Tư nghe Tô Văn nói vậy, cảm thấy chấn kinh một phen, thật không ngờ Tư tiểu thư như vậy cư nhiên sẽ để ý một tỷ nữ như thế, nhưng lại là nha hoàn thân phận thấp ở tướng quân phủ. Thủy Nguyệt từng cùng theo nàng ấy hơn mười năm, chưa bao giờ vứt bỏ nàng ấy, yên lặng thay nàng ấy thừa nhận không ít chuyện (ý là bảo kê, nhận lỗi dùm í) . Vị tiểu thư này mỗi thứ đều luôn để ý trong mắt như vậy, hơn nữa còn biết cảm ơn. Thật sự là đáng giá để Trương Tư nàng nguyện dùng cả đời làm tùy tùng.

Tô Văn nhìn biểu hiện thất kinh của Trương Tư, rời khỏi Lâm Thủy Uyển. Tới uyển của Nhị phu nhân, nàng hơi sững sốt một chút, không giống uyển của đại phu nhân xa hoa như vậy, vô cùng đơn giản, cây anh đào đủ loại, gió thổi qua, còn có một loại mùi thơm ngát đặc phần phát trước mặt.

Tỷ nữ Hàm Thúy bên người Nhị phu nhân nhìn thấy nàng đến, có chút sợ hãi khom người: "Tư tiểu thư, Hàm Thúy lĩnh mệnh dẫn người đến chính đường."

Tô Văn ừ một tiếng, nhìn Hàm Thúy, hẳn là một trong hai nha hoàn bên người Nhị phu nhân đi, Thanh Tú là người nội liễm, tính tình cùng Nhị phu nhân giống nhau. Khiến Tô Văn nhớ tới một câu, người đáng sợ không phải người hung hãn, mà thường thường chính là người che giấu sâu đậm (aka hồ ly).

Nhị phu nhân tựa hồ thật không ngờ Tô Văn lại tự thân lại đây, sai người pha Bích Loa Xuân (một loại trà cao cấp rất nổi tiếng lúc ấy), vô cùng thân thiết kéo tay nàng qua ngồi vào nhuyễn thất, "Văn Văn để cho Thủy Nguyệt tới là được rồi, sao là tự mình lại đây?"

"Văn Văn nghe Tương Tư nói, biết được Nhị nương vì hôn sự Văn Văn lo mọi chuyện rất vất vả, thật cảm động, Văn Văn từ nhỏ đã mất đi mẫu thân, tuy rằng gọi người là Nhị nương, lại luôn cảm thấy thiếu thốn một tý gì đó, không biết Nhị nương có thể đáp ứng thu Văn Văn làm nữ nhi không? Phụ thân nơi đó, ngài không cần lo lắng, Văn Văn sẽ làm hấn gặt đầu." Tô Văn mâu quang khinh chuyển, con người như lưu ly làm cho người ta thấy đẹp đến kỳ dị.

Nhị phu nhân nghe Tô Văn nói như vậy, kinh ngạc nhảy dựng lên, bất khả tư nghị (không thể tin được) che miệng, "Tứ tiểu thư, tài hoa hơn người, Nhị nương nào có..."

"Nhị nương, người cũng không kém người khác đâu, người thay phụ thân sinh con trai trưởng cho tướng quân phủ, lại là chủ mẫu đương gia, công lao không nhỏ, người lại tự coi nhẹ mình nữa rồi." Tô Văn sáng sớm liền hỏi thăm hết thấy mọi chuyện, vị Nhị phu nhân này đến từ gia đình thương gia, hơn nữa là gia đình tài phú giàu có nhất Giang Nam. Nàng ấy thế nhưng thật sự là người nội liêm, nhân cơ hội mọi người lợi dụng lẫn nhau. Nàng che giấu thâm sâu như vậy, như vậy đối với mình mới có lợi, địch nhân cũng ít đề ý đến. Lại nói, sau này nàng gả vào Vương phủ, cũng không đến mức rơi vào kết quả không có mẫu thân đỡ đầu.

Tuy rằng nàng (Tô Văn) không thêm đề ý này nọ, nhưng Lâu Văn đề ý, nàng ấy là một người cổ đại chân chính, nàng ấy muốn có một hôn lễ thật long trọng.

Nhị phu nhân kinh ngạc ngồi bất động, có chút câu nệ nhìn Tô Văn, "Văn Văn, chuyện này vẫn nên thương lượng lại đi, ta đến từ một gia đình thương gia, có mẫu thân như vậy, người không có bao nhiêu tác dụng. Ta không nghĩ..."

Tô Văn nghe được lời của nàng ra, phất chốc hiểu được, thương gia tại quốc gia này địa vị rất thấp đến không thể thấp hơn. Căn bản chính là đối tượng cho quý tộc nhà cao cửa rộng ức hiếp, nếu không với tiền tài của Ôn gia, làm sao có thể cam tâm để cho nhị phu nhân Ôn Bội làm trắc phu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Tứ tiểu thư vạn tuế

Ngồi trong Hoàn Bội Uyển, gió thổi qua, luôn có một ít cánh hoa nhẹ nhàng bay trước cửa sổ, Tô Văn như một cô nương trong trắng giang hai tay đón lấy cánh hoa, cười ra tiếng 'khanh khách'.

Nhị phu nhân nhìn thấy, ánh mắt đầy vui mừng, nàng lặng lẽ ngắm nhìn bức tranh trời đất tạo nên này một hồi lâu, nhìn Tướng quân phủ xảy ra liên tiếp những việc lớn. Nàng nhìn từ từ trước mặt, tuyệt đối không thể tiếp cận, khi thấy nàng ấy nở nụ cười đơn giản mà trong sáng, trái tim lại có chỗ mềm mại.

"Nhị nương, chuyện này cứ quyết định như vậy đi, người đừng lo lắng gì nữa." Tô Văn quay đầu, cười tươi như hoa, vô cùng đơn giản, tiếng cười giòn giã, giọng nói như ngọc bội leng keng va vào nhau.

Nhị phu nhân sợ run một giây, rồi gật đầu: "Chỉ cần tướng quân không có ý gì, Nhị nương nguyện ý sẽ nhận Văn Văn làm nữ nhi, chỉ sợ là không thể đến giúp Văn Văn cái gì."

"Nhị nương, người cảm thấy Văn Văn cần người giúp cái gì? Văn Văn muốn gì đều có thể lấy được, ta chỉ muốn một mẫu thân, chỉ thế thôi." Một câu vô cùng đơn giản, từ miệng Tô Văn nói ra lại có cảm giác rất dễ nghe.

Nhị phu nhân nở nụ cười không màng danh lợi. . . .

Đi ra khỏi Hoàn Bội Uyển, nàng lặng lẽ đi trên con đường lát đá, lúc qua chỗ hạ nhân ở thì nghe được tiếng đánh chửi, tò mò nên ngừng chân.

Từ hạp viện, trong vườn, một nữ tử có sắc mặt trắng bệch quỳ rạp trên mặt đất, trong tay găt gao cầm một cái bánh mì cứng ngắt, ở trong vườn, tỷ nữ, gia đình từng bị nàng khi dễ đều tay đâm chân đá với nàng. Trong mắt đều lộ rõ sự chán ghét.

Lúc nàng còn là nha hoàn thượng đẳng, vinh quang cỡ nào.

Bây giờ còn không bằng một kẻ ăn mày.

Tô Văn lặng lẽ nhìn, nàng thật sự không ngờ Đại phu nhân xử sự âm ngoan tới trình độ này, đem Nghênh Xuân đánh cho tàn phế , còn giữ ở lại trong vương phủ để người khi dễ.

Nhị không được lưu luyến, nàng hại nàng ta thành như vậy, nàng ta sẽ đối đãi với nàng ra sao? Làm hại con gái của nàng ta bị đuổi tới ở nông thôn, hại nàng ta mất đi thân phận chủ mẫu, ngay cả nữ nhân kia cũng đang bị liên lụy.

Nhẹ nhẩn mày, Đại phu nhân sẽ không từ bỏ ý đồ rồi! Nghênh Xuân, kết cục của người quả nhiên là để nhắc nhở Tô Văn nàng, nếu không nàng thực sự bỏ qua cho nữ nhân có tâm địa độc ác kia.

Chậm rãi ngồi xổm người xuống, giật lấy bánh mì trong tay Nghênh Xuân, tròn mắt lấp lánh như ánh sao nhẹ dịch chuyển: "Nghênh Xuân?"

Nghênh Xuân nghe được giọng nói của Tô Văn, sợ hãi lui ra phía sau một bước thật dài, ôm lấy thân thể, sợ hãi nhìn nàng, đầu lắc như bầm tòi, "Đừng, tứ tiểu thư, đừng mà. ta thật sự rất an phận."

Tô Văn lại nhủ mày trong phút chốc, một thôi bạc bay đến trước mặt nàng, "Dọn dẹp một chút, chuẩn bị trở về nhà mẹ đẻ đi. Chỗ nhị phu nhân ta sẽ nói giùm."

Nghênh Xuân nghe vậy, mắt hiện lên vui sướng, nhìn Tô Văn trước mặt, nước mắt tràn ngập, lúc ấy nếu nàng đi theo tứ tiểu thư thì sẽ có kết cục hôm nay sao? Cánh cửa hậu viện sâu như biển, mặc dù nàng có cơ hội ra ngoài, cũng phé đi nửa cái chân.

Tô Văn không muốn nhìn nữa, nàng không nghĩ bị hình ảnh dư thừa này quấy rầy ý nghĩ của nàng, nàng không sai! Là Nghênh Xuân tính kế nàng trước, rơi vào kết cục như thế, cũng chỉ là báo ứng!

Mọi người sẽ vì chuyện mình làm sai mà trả giá. Nàng Tô Văn đã ở đây, Tô Văn nàng sẽ đòi lại tất cả. Nàng tuyệt đối không tin số mệnh!

. Dải phân cách.

Nửa đêm, quạ đen bay trên trời, phát ra tiếng kêu thảm thiết. Một bóng đen xẹt qua, chân chạm nhẹ ngồi lưu ly, dừng lại thì đã pù phía trên tường vôi của Thiên Lao, một đôi con người khôn khéo cẩn thận đánh giá trong đêm đen.

SHIT! Cha đùa bốn nàng sao? Tự nhiên lại cho thêm nhiều thị vệ như vậy, hơn nữa không phải là quân dưới tay hắn, chẳng lẽ có đường rẽ gì xuất hiện, phụ thân cũng chưa kịp đến thông báo.

Không được!

Nàng không có thời gian, về sau trở thành Vương Phi, cơ hội làm sự tình này càng ít, dù nàng sắp rời đi, phụ thân vẫn phải giúp đỡ nàng.

Lấy một viên thuốc từ bên hông ra, ném trên mặt đất, một làn khói mỏng nổi lên bốn phía.

phịch phịch.

Thị vệ đều ngã xuống.

Lấy ra bản đồ phụ thân cho, từ cửa chính đi vào, cũng chỉ có một phòng giam cuối cùng. Thả người nhảy xuống tường, kéo một thị vệ đến sau rừng cây, đổi y phục của hắn, lấy rượu ngon mà sáng sớm phụ thân chuẩn bị ở dưới tường vôi. Lúc này mới nghênh ngang tiêu sái tiến vào trong thiên lao.

"Bạn hữu, đêm xuân này thật lạnh, đến đến, đây chính là bảo bối của ta, tuyệt đối thơm ngon." Tô Văn học cách nói năng của nam nhân, đi đến trước cửa Thiên Lao, cười tủm tỉm.

Vài ngục tốt nhìn nhìn nàng, lúc nhìn thấy rượu ngon, hai mắt sang lấp lánh, "A, rượu của huynh đệ nhà người chính là rượu ngon, người thật sự dâng cho chúng ta?"

"Ca không cần khách khí, lấy ra là để cho các người uống, ta còn có một thứ tốt nữa." Khi nói chuyện, lấy ra một bọc giấy dầu bọc cái gì đó, "Đây, đây tuyệt đối làm từ thịt bò tốt nhất, không ngon thì tiểu đệ sẽ chém đầu để ca làm cầu đá."

"Ha ha. Tiểu tử, người đúng là biết ăn nói, đến, để ca ném thử nào." Ba ngục tốt hưng phấn cầm thịt bò ăn, vừa đến miệng đã hưng phấn kêu to.

Quả nhiên là mỹ vị nhân gian.

Không ngon mới lạ.

Không ngon mà lừa chó được à. Đây chính là thịt bò tốt nhất mà Tô Văn nàng chọn mua ở kinh thành, tự tay chế biến, cổ đại này không có đầu, có người muốn kiểm tra cũng kiểm tra không ra.

Ba người cai ngục có rượu ngon, đồ ăn ngon, không đến ba phút đồng hồ thì gục người.

Tô Văn tiêu sái đến phòng giam thủ lĩnh loạn tặc ở Thiên Lao, gõ cánh cửa, "Tiểu tử, người khỏe không?"

Thủ lĩnh loạn tặc có vẻ mặt râu quai nón, xấu muốn chết, nếu không nhìn thấy hắn có tư chất lãnh đạo, võ nghệ cũng không sai, Tô Văn nàng mới không mạo hiểm.

Thủ lĩnh cười nhạt, nghiêng đầu sang chỗ khác, "Ta không thích những kẻ ghê tởm người Trung Nguyên các người."

Ta nhỏ vào! Đây là kỳ thị sao? Được! Tiếp tục kỳ thị đi, sẽ có một ngày đem người dẫm nát dưới chân, hô to: tứ tiểu thư vạn tuế, vạn tuế vạn vạn tuế. . .

Không tiếp tục vô nghĩa, lập tức mở cửa lao, một phen túm lấy tay hắn, dùng phương pháp điểm huyệt mà nàng học được, ngăn nội lực, đỡ việc hắn ra tay phản kháng.

"Người muốn đem ta đi đâu?" Thủ lĩnh nhìn gần khuôn mặt của Tô Văn, lúc này mới phát hiện thì ra là một nữ nhân, có chút chán ghét muốn rút tay về.

Tô Văn lại tao nhã cười: "Muốn sống thì tốt nhất ngoan ngoãn cho ta."

"Người."

"Câm miệng!"

Từ cổng Thiên Lao chạy thoát ra ngoài, chính là sông đào bảo vệ thành, Tô Văn lôi kéo tay người thủ lĩnh lập tức nhảy lên thuyền đã chuẩn bị từ sáng sớm, chuồn mất.

Đứng ở xa xa, mặc trường bào màu tím, khóa môi cong cong, tươi cười như ánh mặt trời ngày xuân ấm áp, nam tử bên cạnh hẩn khom người hỏi: "Gia, có đuổi theo không?"

"Không đuổi theo, việc hôm nay, sáng mai bốn vương sẽ với giải thích Hoàng thượng." Việt Bạng Li ưu nhã ra động tác ngăn lại, ánh mắt lấp lánh, không người nhìn thấy.

Tà Lai không hiểu gia nhà hắn đang nghĩ gì, Vương Phi tương lai giả làm phế vật, nhưng lại can đảm đi cướp Thiên Lao, hẩn thê nhưng coi như không thấy.ị như thê nào nhé!

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Cho làm con thừa tự

Dưới thành Hà Diện ánh trăng chiếu sáng, thoát nhìn đặc biệt xinh đẹp. Tiểu thủ lĩnh ngồi đối diện Tô Văn thần sắc khó hiểu nhíu mi: "Vì sao người muốn cứu ta, muốn Hà cầu hà? Người ta nói người Trung Nguyên gian trá, ta không tin người lại tốt như vậy "

Tô Văn đầy ý cười lên tiếng, "Đúng rồi! Tô Văn ta thực không phải người tốt, hơn nữa là một người hoàn toàn gian xảo. Ta cứu người, là muốn đem người thu hồi để mình dùng."

Vĩ Thác nghe vậy, giống như nghe được chuyện hài buồn cười, "Ta đã sớm nghe nói nữ tử Trung Nguyên có tập võ, nhưng Vĩ Thác ta thật không tin, một tiểu nữ tử nhu nhược như thế mà lại có thể đánh đồng với một nam tử hẩn như ta."

"Chắc chắn, khiêu khích như vậy có ý tứ gì đây. Ta chỉ xài tâm kế, người thì đã sao, đã sớm nằm trong phạm vi tính kế của ta. Không ngoài sở liệu của ta, nếu bây giờ người vận công, có thể cảm giác được hoàn toàn không thể vận khí, bởi vì trong cơ thể người đã trúng được vật của bốn tiểu thư. Nếu như người không ngoan ngoãn nghe lời, hi hi... Hậu quả, biết chưa?" Tô Văn hạ mắt dựa vào thuyền, uyển chuyển tươi cười, sóng mắt lưu chuyển, kinh diễm tuyệt sắc.

Vĩ Thác sắc mặt kinh hãi, ngồi xuống vận nội lực, lại phát hiện quả nhiên như lời của Tô Văn, kích động chỉ vào mũi nàng nói: "Cái nữ tử Trung Nguyên gian trá này, người rốt cuộc muốn thế nào?"

"Thế nào? À! Ngoan ngoãn đem râu xồm xoàm này cạo xuống a!" Khi nói chuyện, Tô Văn không để ý lễ tiết tiến lên, cầm chủy thủ, xoẹt xoẹt cạo râu ria xồm xoàm của Vĩ Thác xuống.(Ari:Haha..chị Văn thật là cường..chưa có sự đồng ý mà đã xoẹt xoẹt rồi :)))

"À há...Cũng không tệ lắm nha! Người để râu thật xấu, sẽ mất hết mặt mũi của ta, như thế sẽ uổng phí tâm ý bốn tiểu thư." Tô Văn nâng tay lên, vui sướng nhìn thành quả chính mình.

Vĩ Thác kinh hoàng muốn tìm hồ nước đến xem bộ dáng của mình, Tô Văn nhanh nhẹn túm quần áo hắn, "Xem ở chỗ này."

Tô Văn giơ lên cao lăng kính (aka gương), khi Vĩ Thác nhìn thấy mình, cơ hồ thiếu chút nữa hét chói tai, "Thế này cùng với tiểu bạch kiểm có gì khác nhau, Tô Văn, người cái con a đầu này rốt cuộc là muốn làm gì?"

"Ngoan ngoãn đi, về sau người tên là Tiểu Bạch, Vĩ Thác cái gì nghe ghê tởm muốn chết, vừa nghe là biết người bên ngoài. Bắt đầu từ ngày mai, người là phó môn chủ của Âm Dạ Môn của ta." Tô Văn gian trá cười, vỗ vỗ khuôn mặt Tiểu Bạch, tao nhã nói.

Tiểu Bạch hoảng sợ lui ra phía sau mấy bước, hẩn chưa từng bị nữ tử chạm qua, không ngừng vỗ vỗ hai má, "Nam nữ thụ thụ bất thân, người thật sự

không biết thẹn à!"(Ari: Các bạn hãy tưởng tượng một bé tiểu thụ mà võ mã thì đối với các bạn hũ sẽ ntn. .hắc hắc*cười nham hiểm*

"ĐM! Người một đại nam nhân mà lại nhún nhó như vậy, cùng với đàn bà không khác gì nhau cả, Cái gì mà thân hay bắt thân, vừa rồi lúc tỷ tỷ cứu người ra, trên người người có chỗ nào không bị ta sờ qua! Ta nói cho người biết, người lại kêu nữa, ta trực tiếp đem người XXX." Tô Văn không hề để ý hình tượng vén hai chân, híp lại hai mắt, áp chế nói. (Sally: haha chị cũng quá xảo trá rồi)

Tiểu Bạch vừa nghe, sợ hãi vây quanh thân thể mình, hỏi: "Cái gì Âm Dạ Môn, ta chưa từng nghe qua có môn phái này."

"Bốn tiểu thư mới lập, ta là môn chủ, người là phó. Cho người mặt mũi rồi đó, hôm nay chúng ta nói tới đây thôi, có việc, ta sẽ tự mình tìm người. Cẩm bán đồ và bạc này, hảo hảo để ý Âm Dạ Môn cho ta. Đừng mơ mang mà bỏ trốn, phải biết rằng ta không gì không làm được đó nha." Tô Văn cảnh cáo nhéo mũi hần, gằn gừi cười nói.

Mặt Tiểu Bạch nhất thời đỏ bừng, trên người Tô Văn có hương vị độc đáo cơ hồ có thể hoàn toàn mê hoặc thần trí hần, cỡ nào lại có nữ tử quyết đoán như vậy, không câu nệ tiểu tiết!

Lúc lấy lại tinh thần, đã thấy Tô Văn thả người nhảy xuống hồ, giống một mỹ nhân ngư, lưu động trong hồ, phiêu nhiên, dáng người tuyệt đẹp, sợi tóc hòa vào nước, một loại mỹ hoặc chết người.

Hần hoàn toàn giật mình tại chỗ...

Nữ tử này là cỡ nào kinh người.

...

Tô Văn trở lại tướng quân phủ, lập tức Trương Tư chuẩn bị nước tắm, ngâm người đến gần bình minh, lúc này mới đứng lên, tiến vào ổ chăn ngủ ngọt ngào, đồng thời phản phó: "Không có chuyện lớn gì thì không đến quấy rầy bốn tiểu thư, trừ phi lão cha ta chết."

Trương Tư nhất thời cứng đờ, tiểu thư này nửa đêm đi ăn trộm gà, cư nhiên ướm sững trở về. Thế nhưng lại nói ra lời nói đại nghịch như vậy, vị tiểu thư này rất đặc biệt, thật đúng là không giống với tướng tượng của mình.

Mặt trời lên cao, Tô Văn từ mộng đẹp thức dậy.

Rửa mặt xong, ngồi ở đại sảnh, Lâu Thương Trạch nhìn bộ dáng tinh thần của nàng không tốt, tự nhiên biết nàng tối hôm qua đi đâu làm gì, nhẹ nhàng ho khan một tiếng, nàng lập tức hiểu được, sửa sang lại tinh thần, vẻ mặt mỉm cười.

"Mẫu thân Lâu Văn qua đời đã lâu, qua cân nhắc, ta quyết định cho Lâu Văn cho làm con thừa tự của Ôn Bội, đồng thời hủy bỏ cấm túc của đại phu nhân, cho phép cùng nhị phu nhân quản chuyện trong nhà. Đại phu nhân quản việc lớn nhỏ trong nhà, nhị phu nhân xử lý thu chi là tốt rồi. Chuyện như lần trước, bản tướng quân không muốn nhìn thấy chuyện như vậy lần nữa phát sinh, nếu không tự gánh chịu hậu quả..." Một chương nặng nề đánh xuống mặt bàn đàn hương, cảnh cáo này khiến tất cả mọi người nhin không được run lên.

Nhị phu nhân Ôn thị lập tức tiến lên nói: "Thiếp thân đã biết, tướng quân không cần để tâm nữa" Nàng vừa dứt lời, Tô Văn nói tiếp, "Phụ thân đại nhân, nếu không có việc gì, Văn Văn cùng với mẫu thân xin trở về phòng."

Khỏe miệng Lâu Thương Trạch hơi kéo kéo, nha đầu kia thật sự là muốn leo lên đầu người ta, đạm mạc phát phát tay: "Tan họp đi, chuyện cho Văn Văn làm con thừa tự, dựa theo lễ tiết xử lý."

"Vâng, tướng quân."

Tô Văn vui vẻ từ đại sảnh đi đến hậu viện, vô cùng thân thiết lôi kéo tay Nhị phu nhân Ôn thị: "Mẫu thân thấy không, ta đã nói chỗ phụ thân là không thành vấn đề, về sau ta còn có mẫu thân. Đúng rồi, đệ đệ kia của ta đâu?"

"Lúc này đang học với lão phu tử." Nhị phu nhân luôn giữ vẻ mặt ôn hòa, trong giọng nói lộ ra sự bình tĩnh, còn có một tia vui sướng. Nha đầu kia quả nhiên là có bản lĩnh, cho làm con thừa tự của nàng, bảo vệ vị trí chủ mẫu của nàng, về sau đại phu nhân sẽ không làm khó dễ nàng nữa.

Tô Văn thở dài một tiếng, cùng nhị phu nhân trở lại Hoàn Bội viện, đi đến tư thực đi nhìn tam thiếu gia Lâu Triệt, năm nay mới tám tuổi, nhưng ánh mắt đã có bảy phần tương tự với Lâu Thương Trạch.

Đoan chính ngồi trên bàn học, tiểu bộ dáng kia thật sự càng nhìn càng khiến cho người thích, tính tình hần cùng mẫu thân không khác nhau lắm, thâm trầm nội liễm, tám tuổi còn nhỏ như vậy đã biết nhu thuận, khiến cho Lâu Thương Trạch rất vui mừng.

Chỉ là không có tập võ...

Ở thế giới này, không tập võ, chẳng phải là tự tìm đường chết sao.

Nhìn thấy đã đến giờ nghỉ ngơi, Tô Văn tiêu sái đi vào, ngồi vào trước mặt Lâu Triệt, nó thấy nàng, đứng dậy, cung kính làm lễ: "Bái kiến tỷ tỷ..."

Tô Văn lập tức đỡ lấy nó, đưa nó ngồi xuống ghế, nghiêng đầu hỏi: "Tiểu Triệt, em thích học kinh thư sao?"

"Dạ... Tuy rằng phụ thân đại nhân không thích Triệt xem kinh thư, nhưng Triệt thích, hơn nữa tri thức nằm trong đầu, vĩnh viễn sẽ không mất đi." Lâu Triệt nhẹ nhàng đem bộ sách khép lại, vuốt cằm nghiêm mặt nói.(Mặc dù đọc sách rất tốt nhưng Ari sợ rằng bé sẽ trở thành ông cụ non a~Ta thích bé như Tiểu Bảo của ta cơ)

Tô Văn à một tiếng, kéo tay nhỏ bé của Lâu Triệt qua, nhéo nhéo khuôn mặt nó: Có người muốn khi dễ em thì em biết làm sao bây giờ?"

Lâu Triệt chần chờ cúi đầu, "Mẫu thân nói, thế sự phức tạp, đây đưa vào là tự tìm phiền não, không bằng làm người nhân nhả."

Tô Văn nghe được như thế, tâm động một chút, tựa hồ nước cờ này nàng đi sai lầm rồi, nàng kết thân với Nhị phu nhân, Đại phu nhân ngày xưa vốn đã đối địch với mình, hiện tại chắc là càng thêm thâm thù rồi.(Cái này chắc ý bạn edit là thêm hận thù tỷ ý hơn:))

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Đêm trước đại hôn

Thế nhưng hết cách rồi, nàng cũng chẳng có gì để mất cả, dù sao đây cũng là đệ đệ của mình, Tô Văn bèn nâng tay, cười nói, “Để tỷ tỷ dạy đệ cách tự bảo vệ mình, như thế nào?”

Lâu Triệt thấy Tô Văn nói như vậy thì do dự, không biết phải cự tuyệt làm sao, Tô Văn cười nhẹ, nhét một quyển sách đã ó vàng vào tay hắn, “Đây là lễ vật tỷ tỷ cho đệ. Không cần nói với mẫu thân cũng không sao, biết không?”

Lâu Triệt mở sách ra, nhìn thấy chữ bên trong, mắt lóe lên vui sướng, “Dạ biết, tỷ tỷ!”

Tô Văn vuốt cằm, tao nhã mỉm cười. Tiểu gia hỏa này quả thực chính là trẻ nhỏ dễ dạy!

Chính uyển.

Lâu Nghiên không kiềm chế được, đứng bật dậy, nhìn Đại phu nhân nói, “Mẫu thân, an bài như vậy có thực sự thỏa đáng không? Nhờ phụ thân hỏi đến thì làm sao?”

Đại phu nhân nâng mắt nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, thì thảo nói nhỏ, “Mẫu thân chịu khổ trong đại viện này nhiều năm, nhưng nữ tử kia lại phá hủy mọi thứ thuộc về ta, vị trí chủ mẫu của ta, thanh danh của muội muội con. Nghiên Nhi, nữ nhân có tàn nhẫn thì mới có được địa vị.”(Ari:Chỉ có bà thôi..tại bà ép Văn tỷ quá tỷ ấy mới làm vậy)

Lâu Nghiên vuốt cằm suy nghĩ, nhưng lại không thể bình tĩnh được. Vài ngày qua, phụ thân đã rất khoan dung với các nàng, mẫu thân vẫn có thể nắm quyền trông coi mọi chuyện trong đại viện, mà nàng cũng vẫn có thể đến quân doanh, chỉ là vẫn có chút không được như trước kia nữa.

Đại phu nhân nhắm nghiền hai mắt, trong đêm tối, nụ cười trên khóe miệng mang theo vẻ âm lãnh.

Tô Văn ngồi lặng lẽ nhìn hoa đài ngoài cửa sổ, lúc này đã là tháng hai, cuối xuân, đầu hạ, thích hợp để đi ra ngoài, thích ứng với hoàn cảnh mới. Ngày mai là ngày nàng gả đến Vương phủ...

Tương Tư đi đến phía sau nàng, nhẹ giọng nói, “Tứ tiểu thư, đêm đã khuya, người nên đi ngủ sớm. Ngày mai mới có tinh thần.”

Tô Văn nhìn Tương Tư, cười trêu ghẹo nói, “Tương Tư của chúng ta khi nào thì lập gia đình đây? Chờ ta đến Vương phủ, sắp xếp xong mọi chuyện sẽ thay Tương Tư tìm một nam nhân tốt, được không?”

Tương Tư tuy chỉ là nha hoàn, nhưng dáng người xinh đẹp, lại trí tuệ, nhưng dù sao vẫn là nữ nhi, bị Tô Văn trêu chọc như vậy, đỏ mặt, cúi đầu nói, “Tương Tư chỉ muốn hầu hạ Tứ tiểu thư thật tốt, chưa từng lo lắng đến việc lập gia đình.”

“Tứ tiểu thư của người là người có giác ngộ cao, không thích trói buộc tự do của người khác, người cứ tin tưởng Tứ tiểu thư đi!” Tô Văn vỗ nhẹ vai Tương Tư, ánh mắt kiên định.

Tương Tư chỉ cười nhẹ, liền đỡ nàng đứng dậy, thay áo ngủ.

Nằm trên giường, Tô Văn trần trọc. Tâm như thế nào cũng không bình tĩnh được, chỉ cần nghĩ đến ngày mai nàng sẽ gả cho tên hồ ly kia, trong lòng liền khó chịu! Còn có thể có ngày lành sao? Thật sự là ưu sầu...

Ngồi dậy, thay một bộ y phục dạ hành, buộc tóc dài thành đuôi ngựa đơn giản, Tô Văn nhảy ra khỏi Thủy Uyển.

Lặng lẽ ngồi trên một chiếc thuyền giữa hồ, tay cầm bầu rượu, ngửa mặt ngắm trăng, nhâm nhi hạt dưa, thưởng thức rượu ngon. Cuộc sống vô cùng thoải mái, sau này đến Vương phủ rồi, sợ là sẽ không thể hưởng thụ như vậy nữa.

“Cô nương, rượu ngon lại chỉ có một người uống, thì còn gì thú vị nữa?” Thanh âm có chút xa lạ, lại có chút quen thuộc vang lên bên tai, Tô Văn cố gắng mới nhớ ra là tiểu cực phẩm ở quán trọ.

Đạm mạc làm bộ như không nghe thấy, Tô Văn tiếp tục uống rượu của mình.

Áo bào trắng nổi bật trước hồ, người tới tay cầm sáo ngọc, hai mắt híp lại nhìn giai nhân trên thuyền. Bật nhẹ mũi chân, thả người bay lên thuyền nhỏ, ngồi xuống trước mặt Tô Văn, đoạt lấy bầu rượu trên tay nàng, nhấp một ngụm, “Quả nhiên là mỹ vị. Thật không ngờ Tứ tiểu thư còn có sở thích này...”

Liên quan tới cái lông của người sao! Ngờ vực liếc qua hấn, Tô Văn đưa tay muốn lấy một bình rượu khác, nhưng lại phát hiện ra không còn bình nào, bèn vươn tay thon dài trắng nõn ra quơ quơ, “Tốt nhất là ngoan ngoãn đưa cho ta!”

“Nếu không thì sao?” Ngọc Diện công tử nhếch đuôi lông mày ngà ngón, dưới ánh trăng tựa như tiên tử, nhưng nhiều hơn một phần lệ khí.

Tô Văn mắt híung, dám tranh rượu của nàng, quả thực là không muốn sống, nàng muốn ra tay đánh hấn nhưng lại nhớ ra trước mặt người này, võ công của nàng chỉ là phế vật. Bất quá dường như hấn nhìn ra được là nàng chỉ đang nguy trang, lần trước là cố ý khiêu khích, lần này lại...

Chán ghét vươn tay muốn điểm huyết nhưng hấn lại nhẹ nhàng tránh được, vui mừng hô, “Rượu ngon, rượu ngon, chỉ đáng tiếc là giai nhân trước mặt có chút không ổn. Nếu không cảnh đẹp lại có giai nhân, khiến người ta say mê cỡ nào!”

Shit!

Tô Văn nổi giận, đoạt lại bầu rượu, hấn còn tiếp tục nói năng lỗ mãng đi, ngại tiểu đệ đệ sống quá lâu rồi phải không?

Chậm rãi đứng lên, thả người giữa không trung, lụa trắng quấn lấy thân bình, vừa muốn thu hồi lại phát hiện ra một lực đạo kỳ dị truyền tới.

Tô Văn kinh ngạc trừng lớn hai mắt, thả người ngồi xuống thuyền, không hồn giận nói, “Ngọc Diện công tử, công tử đường đường là Cung chủ của Linh Cung, lại đi uống rượu cùng đệ nhất phế vật, quả thật là mất mặt! Bốn tiểu thư không phụng bồi nổi!”

Ngọc Diện công tử vươn tay cản đường của nàng, “Đây là bồi thưởng của ta, bất quá nàng phải đáp ứng ta một điều kiện.”

“Không có hứng thú.” Tô Văn đối với người này đã sinh ra chán ghét, không muốn cùng hấn nói chuyện, chỉ nghĩ đến chuyện trở về trễ, ngày mai trên mặt sẽ có hai quầng mắt gấu trúc, làm mất mặt phủ Tướng quân.

Người nào đó cũng không chịu bỏ qua, duỗi ra cánh tay dài, một lệnh bài bằng vàng liền xuất hiện, “Làm Nhị Cung chủ Linh Cung, nàng muốn cái gì cũng được.”

Tô Văn ngạc nhiên nhìn Ngọc Diện công tử, khoa trương cười hai tiếng, “Ha ha, Nhị cung chủ? Phế vật làm Nhị cung chủ? Ngày mai ta chính là Vương Phi, ai quan tâm đến nhị cung chủ của người. Tránh xa một chút...”

Dứt lời, thả người nhảy lên, biến mất trong đêm tối.

Mùi hương thơm ngát của nàng còn vương nói chớp mũi nhưng người lại không thấy, mắt phượng hẹp dài híp lại, bên trong trăm ngàn cảm xúc, mỗi mòng khẽ nhếch: Lâu Văn, nàng đúng là một nữ tử đặc biệt!

Xem ra, Ngọc Vô Ngân hấn phải xem xét kỹ một lần nữa...(Ari:H em mới biết tên anh~)

Sáng sớm hôm sau.

Tô Văn ngồi im trước bàn trang điểm, nhìn chính mình xa lạ trong gương! Cho tới giờ, nàng cũng chưa quen thuộc với khuôn mặt này, bởi vì đây cũng không phải là nàng.

Mà là Lâu Văn!

Nhan sắc của Lâu Văn có thể nói là nhất tiểu khuynh thành, nhị tiểu khuynh quốc (D: đẹp dữ thần vậy luôn đó hả, ở hiện đại mà đẹp như vậy muốn làm phế vật cũng k được :))).

Tương Tư trùm khăn lên đầu nàng, cười nói, “Hôm nay, Tứ tiểu thư tuyệt đối là tân nương xinh đẹp nhất thiên hạ.”

Tô Văn cười nhẹ, đứng dậy khỏi ghế, xoay một vòng tròn trước gương đồng, quả thật là đẹp mắt đến cực điểm! Trước kia ở thế kỷ 21, sống trong máu lạnh. Hôn nhân ư? Nằm mơ cũng không nghĩ đến, mà nay đến cổ đại lại được thử nghiệm một phen.

Chương 25: Đại hôn phong ba

Rời khỏi Lâm Thủy uyển, đến đại sảnh, Nhị phu nhân Ôn thị cùng Lâu Thương Trạch tự mình đưa nữ nhi lên kiệu hoa. Đến khi rời đi, hốc mắt Ôn thị đã ửng đỏ, ngay cả Lâu Triệt còn nhỏ tuổi như thế cũng quơ quơ bàn tay nhỏ bé hô lên: "Tỷ tỷ. . . ."

Tô Văn ngồi bên trong kiệu vẫn chẳng có cảm xúc gì, nhưng cũng bị không khí chia ly làm dao động. Đặc biệt nhìn khuôn mặt không nở xa nàng của Nhị phu nhân Ôn thị, hốc mắt nàng cũng phấp phỏng. Tay siết chặt khăn lụa, kiệu hoa lắc lư dữ dội, tiếng nhạc cổ vui mừng thổi bên tai.

Đi qua đường lớn của Nam thành – kinh thành phồn hoa này. Dân chúng đứng đầy bên đường xem tứ tiểu thư phế vật của Lâu đại tướng quân thật sự được gả cho đệ nhất Vương gia đương triều —— Việt Bạng Ly.

Kiệu hoa đi đến quan đạo.

Xung quanh cũng yên tĩnh rất nhiều. Tô Văn vén khăn voan lên, ngáp một cái dựa vào kiệu hoa, định chớp mắt nghỉ một lát. Nhưng ngay lúc nàng đang thích ý thì kiệu hoa đột nhiên lắc dữ dội, bên ngoài càng hỗn loạn hơn.

Tương Tư vén rèm kiệu lên, "Tứ tiểu thư! Có son tặc tấn công. Đừng sợ, có Tương Tư bảo hộ người!"

Tô Văn nga thật dài một tiếng, hóa ra là "Son tặc" trong truyền thuyết nha. Nàng còn tưởng từ nay về sau nàng là người của Vương phủ thì không ai còn tính kế nàng. Hóa ra là vẫn cổ nha. Ân, coi như là khiêu chiến đi. Có mỹ nữ Tương Tư nhà nàng ở đây thì cũng không sợ nữa. Tiếp tục xem biểu diễn thôi!

Có tận hơn mười hắc y nhân bịt mặt, mỗi chiêu đều cực kỳ mau lẹ, ngoan độc.

A Bích cùng Thủy Nguyệt tay không tác sắc căn bản không có cách nào đánh trả mà A Bích chỉ biết một chút khinh công căn bản thôi. Hai người tránh tả tránh hữu thoát khỏi công kích. Nhưng mà còn có người khiêu khích, còn có cả người đẩy hành lý đều không thể chịu nổi sự tấn công của son tặc.

Tương Tư phóng ám khí ra, nhưng mà ngay lúc sắp phân rõ thắng bại thì lại thấy một nhóm hắc y nhân đến. Hơn nữa lại đằng đằng sát khí dường như còn lợi hại hơn nhóm trước.

Tương Tư cũng cảm thấy có chút gì đó không đúng, lập tức dùng mắt ra hiệu với A Bích, nàng ấy hiểu được, vén rèm kiệu lên, vươn tay: "Tứ tiểu thư! A Bích mang người rời khỏi đây! Hiện tại có tình thế không tốt!"

Tô Văn nhìn A Bích, chần chờ rồi vươn tay ra, rời khỏi kiệu hoa. Nhìn thấy một mình Tương Tư chống chọi ở giữa. Cũng không suy nghĩ nhiều nữa, rút trường kiếm phi thân vào trong.

Khi đó, chỉ nhớ rõ...

Giá y đỏ chót tung bay, nàng giống như con phượng hoàng bay múa, tóc đen tán loạn, hồng bào phiêu phiêu, thân hình nhanh nhẹn khiến người ta không dám khinh thường, quả thật khiến người ta cực kỳ kinh ngạc. Hơn nữa, chiêu thức mau lẹ, ngoan tuyệt, quyết đoán. Căn bản là không để cho người ta một con đường sống nào!

Một nhóm sát thủ đến trước đã hi sinh toàn bộ. Nhưng nhóm đến sau dường như còn lợi hại vài phần. Hơn nữa, tình trạng Tương Tư không tốt cho lắm, sắc mặt nàng ấy tái nhợt.

Tô Văn dường như ý thức được điều gì đó. Tương Tư có võ nghệ cao cường là chuyện mọi người đều biết. Hơn nữa, nàng ấy ở Vương phủ cũng thể hiện quá nhiều rồi, người kia sao lại không biết điều này chứ? Tất nhiên là phải tìm sát thủ thượng đẳng, muốn dồn nàng vào chỗ chết thì phải ra tay với Tương Tư trước tiên.

Phốc !

Tương Tư phun một ngụm máu đỏ tươi, nhưng nàng ấy vẫn mặc kệ thương tích trên người, điên cuồng lao vào để bảo hộ Tô Văn an toàn. "Tiểu thư, mau trốn đi! Cứ để Tương Tư xử lý chỗ này là được rồi!"

Xích. . . .

Miếng vải trắng muốt gắt gao giữ chặt cổ tay Tô Văn, nàng ấy nhướn mày, rống lên với A Bích: "Bảo vệ tiểu thư an toàn!"

Tô Văn đau đớn, khuôn mặt đầy máu tươi, máu máu hòa lẫn với giá y nổi bật trên quan đạo. Thù hôm nay, Tô Văn nàng nhớ kỹ! Vận nội lực, tề. . . .

Miếng vải biến thành mảnh nhỏ, nhìn Trương Tư gần từng chữ: "Từ tiểu thư ta sẽ xử lý ở đây. Các người mau đi! Đây là mệnh lệnh! Không được cãi!"

Đôi mắt sắc bén khiến cả ba người Thủy Nguyệt, A Bích, Trương Tư kinh sợ.

Không thể bỏ qua sát khí trên người nàng, thanh âm phần nộ từ cổ họng nàng giống như thần linh tức giận. Trời đất cũng vì thế mà biến sắc, ánh mắt kia chỉ liếc một cái cũng có thể khiến người ta co rúm lại.

Tô Văn cực kỳ hăng hái.

Lá cây hai bên đường dính đầy máu tươi.

Lúc định ra chiều tấn công cuối cùng đột nhiên cảm thấy bụng đau đớn, không thể vận nổi lực. Shit! Chết tiệt! Không phải nàng mắc mưu người kia đó chứ?

Xem ra, nàng mà không chết thì bọn họ không an tâm rồi!

Tay cầm trường kiếm lui về sau mấy bước, nhìn ba sát thủ đằng đằng sát khí, mày nhíu chặt lại. Nàng tuyệt đối không thể lùi bước, không thể. . . .

Tay phóng ngân châm nhưng vì nàng không đủ nội, bao nhiêu ngân châm đều lãng phí cả.

"Ha ha. . . . Lâu Văn, người sắp chết rồi! Đây gọi là không biết tự lượng sức mình!" Bảo đao sắc bén vung lên, chém về phía nàng.

Thủy Nguyệt, Trương Tư, A Bích đã bị hôn mê từ sớm rồi.

Ý thức nàng dần dần mơ hồ, liếc mắt nhìn cách quan đạo ba thước là một vách núi đen. Nàng phải liều chết đánh cuộc! Thủ này nàng nhất định phải báo! Nhất định phải. . . .

Trường kiếm vung đến. . . .

Xích!

Phát ra thanh âm tiếng kiếm va chạm vào nhau chói tai. Bùn đất văng lên, nàng thả mình xuống vách núi tối đen!

Ba nam nhân định đuổi theo thì phát hiện nàng đã nhảy xuống vách núi. Khóe miệng nở nụ cười thắng lợi. Tuy rằng hi sinh không ít huynh đệ nhưng có thể hoàn thành nhiệm vụ của chủ thượng thì bọn họ vẫn có thể sống sót.

... Phân cách tuyến...

Vương phủ ngập tràn vui sướng, thần sắc Tả Diễm có chút khó coi, bẩm báo: "Kiệu hoa của Vương phi trên đường đi thì bị cường đạo tập kích. Ba nha hoàn hồi môn hôn mê còn không rõ tung tích Vương phi ở đâu!"

Sắc mặt Việt Bạng Ly đại biến, hi bảo tung bay, ngón tay thon dài của hắn cời trường bào, lạnh giọng nói: "Mau lục soát mọi góc ngách trong kinh thành, tìm mọi cách phải tìm được Vương phi của Bôn vương! Thiên hạ này Vương phi của Bôn vương chỉ có nàng! Ngay cả chết rồi Bôn vương cũng muốn nàng làm Vương phi của Bôn vương!"

Trong lời nói của hắn không nghi ngờ chính là khiêu khích người khác, cũng là tuyên thệ với mọi người trong thiên hạ. Việt Bạng Ly hẳn chỉ thú Lâu Văn mà thôi!

Ngày đó, khắp Vương phủ cả quân của Lâu gia đều được điều động đi tìm xung quanh chỗ Tô Văn rơi xuống. Có người sầu, tất nhiên cũng có người vui mừng.

Đêm đã khuya, mặc dù sắp vào hạ nhưng vẫn hơi lạnh.

Tô Văn thống khổ giật giật ngón tay, chậm rãi mở hai mắt. Đập vào mắt nàng là một con hồ ly trắng như tuyết, đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm vào nàng.

Nàng đau đớn ngồi dậy, đánh giá chỗ nàng đang ở. Hóa ra, nàng tính không sai, nhưng mà sao nàng ngã xuống dưới thì phải vướng vào nhánh cây chứ sao lại ở trong son động thể này?

Nhìn con Bạch Hồ trước mặt, có chút nghi hoặc, nó lại cao ngoai ngồi xuống, xoay mặt, bộ dạng cực kỳ khinh thường.

"Là mày cứu tao sao?" Tô Văn định hỏi.

Bạch Hồ vẫn không thèm để ý đến nàng, Tô Văn cực kỳ buồn bực. Một con Hồ Ly sao có thể cứu nàng cơ chứ? Vươn tay định ôm nó, nó đột nhiên dựng lông nhìn nàng chăm chăm: "Nữ nhân lạnh lùng kia! Một câu cảm ơn cũng không có sao?"

Hai mắt Tô Văn trừng lớn, tiểu hồ ly này có thể nói sao?

"Thu hồi biểu tình ghê tởm và hạo sắc của người đi! Ta không phải là hồ ly. Ta là thần thú cao quý! Chỉ là linh hồn này mượn thể xác con hồ ly này thôi!" Bạch Hồ khinh bỉ liếc mắt nhìn Tô Văn một cái, ưu nhã vuốt tay, giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Thần thú bạch hồ

Tô Văn nghe Bạch Hồ nói xong, nhất thời cảm thấy thế giới thật kỳ ảo, ở thế kỷ 21, chưa có việc là nào nàng chưa gặp qua, nhưng thế nào cũng không ngờ, ở đây lại gặp được chuyện kỳ lạ như thế này, khoe miệng gọi lên tà ác, "Thần thú? Người xem ta là hài tử ba tuổi sao, làm sao biết người có đúng là thần thú hay không?"

Bạch Hồ nghe Tô Văn nói xong, cảm thấy nữ nhân này đang khiêu khích mình, nhảy lên dùng móng vuốt bắt lấy áo của nàng, "Ta thật sự hối hận vì đã cứu nữ nhân không ai ra gì như ngươi! Mau biến khỏi tầm mắt của ta!"

Tô Văn ôn nhu bắt lấy móng vuốt của nó, thở dài một hơi, nhẹ nhàng xoa xoa đỉnh đầu của nó. "Tiểu Bạch ngoan, bình tĩnh! Xét thấy ngươi vừa cứu ta, ta mời ngươi làm hộ vệ, được không?"

Bạch Hồ nghe xong, đầu đầy hắc tuyến, thiên hạ cư nhiên có nữ nhân như vậy, rõ ràng là nàng nợ hân, nhưng lại mặt dày muốn hân làm hộ vệ cho nàng, quả thực là ô nhục thân phận cao quý của hân! Khó chịu gầm nhẹ, "Nữ nhân không coi ai ra gì, ngươi nằm mơ đi!"

"A, hóa ra là một giấc mơ. Nhưng ta muốn nói cho Tiểu Bạch nghe một chuyện, nếu ngươi cứ ở trong núi như vậy, sớm muộn cũng sẽ bị người ta bắt làm sủng vật như Bạch Hồ bình thường. Ai da, ngươi đi theo ta, nháy mắt sẽ thăng cấp thành thần thú vô cùng cao quý, giường cao gối ấm, hơn nữa còn được mỹ nữ ôm ấp." Tô Văn khẽ chuyển con ngươi, ngón tay khẽ vuốt tóc dài của Bạch Hồ, chậm rãi giải thích.

Bạch Hồ nghiêng đầu suy nghĩ, đồng thời xem xét nữ nhân trước mặt, bỗng dừng trừng lớn hai mắt, từng bước lui ra phía sau, lông mao toàn thân dựng đứng lên, "Ngươi thực sự là..."

Tô Văn nhìn phản ứng của nó, có vẻ như nó đã biết, "Những gì ngươi nghĩ đều là thật! Ta là Vương Phi của đương triều đệ nhất Vương gia, Lâu Văn, bất quá nàng ta đã chết rồi, hiện tại là một linh hồn khác. Hơn nữa, linh hồn này không thuộc về thời đại này."

Bạch Hồ nghe xong, điên cuồng nhảy lên trên người Tô Văn, nàng tay nắm lạnh lẽo đỡ lấy thân thể của nó, "Náo loạn như thế làm gì? Ngươi không phải là thần thú cao quý sao? Tao nhả đầu hết rồi!"

"Hừ... Buông tay, lấy móng vuốt của ngươi ra..." Bạch Hồ cao ngạo liếc Tô Văn, lạnh lùng ra lệnh.

Tô Văn đặt Bạch Hồ vào lòng mình, nâng đầu của nó lên, cười đến vô hại, "Bạch Hồ tiên sinh, ngươi không cần phải lo lắng, đối với những người biết thân phận của mình, ta chưa bao giờ thủ hạ lưu tình. Ở bên cạnh ta làm hộ vệ, vẫn tốt hơn là bị quăng trên đường đúng không, ngươi tự mình suy nghĩ đi!"

Bạch Hồ có thể khẳng định mình gặp phải một nữ nhân ti tiện, cứu nàng, không báo ân thì thôi đi, còn muốn uy hiếp nó.. A a.. Thật sự là buồn bực, "Tô Văn, ngươi mà cũng là nữ nhân sao? Cha mẹ ngươi không dạy ngươi nhân nghĩa đạo đức sao? Ngươi hẳn phải hiểu được như thế nào là cảm ơn, cảm ơn! Ngươi hiểu hay không..."

"Tô Văn không có đọc sách, chỉ biết giết người, hơn nữa thích nhất là bỏ đá xuống giếng, thế giới của ta không có lắm quy củ như vậy." Tô Văn ngưng tụ nội lực vào đầu ngón tay, chỉ cần hơi dùng sức thì tiểu Bạch Hồ trước mặt sẽ chết thảm.

Bạch Hồ đương nhiên biết rõ chuyện này, khóc không ra nước mắt đầu hàng, "Nhớ kỹ, ta chỉ đến chỗ ngươi ăn uống! Có chuyện gì nguy hiểm, ngươi tự mình làm!"

"Ta đương nhiên là có, ngươi đã nghe đến rượu trong hoàng cung chưa? Đi theo ta, bảo đảm ngươi được uống." Tô Văn tà ác cong khóa miệng, hóa ra là nó ham thích thứ này.

Bạch Hồ vừa nghe đến món ngon, hai mắt liền sáng lên, thêm nhỏ dãi hơi, "Có rượu ngon không?"

"Đương nhiên là có, ngươi đã nghe đến rượu trong hoàng cung chưa? Đi theo ta, bảo đảm ngươi được uống." Tô Văn tà ác cong khóa miệng, hóa ra là nó ham thích thứ này.

"Ta muốn uống. Tô Văn, ta muốn rượu..." Bạch Hồ vừa nghe liền kích động nhảy lên, thân mình mập mập lắc lư trên mặt đất, Tô Văn có chút xấu hổ thay cho nó.

Mập như vậy, nó không thấy vất vả sao?

Màn đêm buông xuống, Việt Bắg Ly lật tung kính thành một lượt nhưng vẫn không tìm được Tô Văn. Ngồi trong xe ngựa, hắh xoa xoa mi tâm, hay là nàng nhân cơ hội chạy trốn? Hay là thật sự xảy ra chuyện? Một nữ nhân hắh có hứng thú, đột nhiên lại rời đi, tất nhiên hắh sẽ có cảm giác cô đơn!

Lâu Văn!

Nàng trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của bốn vương đầu, cho dù nàng có tới địa ngục, bốn vương cũng sẽ tìm Diêm Vương đòi người.

Hííí....

Tà Diễm đột nhiên kìm dây cương, kinh ngạc nhìn người chắh trước xe ngựa, tà áo tung bay, trên vai nàng ta là một con Bạch Hồ, bởi vì bóng đêm cản trở nên không nhìn rõ ngũ quan của người kia. Chắh lẽ là Vương phi sao?

Việt Bắg Ly vén rèm xe lên, con người khóa chặt trên người nữ tử phía trước, nàng tao nhắh xoay người, cả mặt dơ bẩn nhưng đôi mắt lại như Dạ Minh Châu lóe sáng trong đêm tối.

“Vương gia.. Thiếp thân về trễ..” Tô Văn tiêu sái tiến lên, nửa quỳ, thanh âm bình tĩnh. Quần áo trên người nàng hầu như đã rách hết, cổ tay cũng bị thương.

Việt Bắg Ly không nói gì, lập tức ôm Tô Văn lên xe, vén tay áo dài của nàng lên, tự mình lấy khăn lau sạch máu rồi bôi thuốc lên vết thương, đồng thời thấp giọng an ủi, “Sẽ không đau.”

Tô Văn bình tĩnh rút tay về, “Không sao, Vương gia không cần tự mình động thủ, không biết nha hoàn hồi môn của thiếp thân có bình an vô sự hay không?”

Việt Bắg Ly liếc nàng một cái, lại nắm lấy tay của nàng, chặt chẽ không cho nàng cử động, đồng thời thấp giọng nói, “Ba người đều không sao, chỉ là bị trắh ít mẻ dước. Chuyện này, bốn vương sẽ thay Văn Văn điều tra rõ ràng.”

Tô Văn dắh mắh đáp một tiếng. Tay kia nhẹ nhàng vuốt đầu Bạch Hồ, trước mắt hiện lên cảnh tượng chém giết ban ngày, nhắh mi lại, con người tránh ngập lắh ý, thù này không báo, nàng không phải họ Tô!

Việt Bắg Ly nhìn Tô Văn vuốt ve Bạch Hồ, vươn tay muốn chắh vào lại bị nó cao ngạo từ chối, Tô Văn thấp giọng cười ra tiếng, “Vương gia, đây là sủng vật của Văn Văn, nó không thích bị người khác chắh vào đâu.”

“Ra thế. Nghe khẩu khí của Văn Văn giống như đang phân rõ giới tuyến với bốn vương, từ nay về sau, nàng chính là thê tử của bốn vương, nàng là bốn vương, bốn vương là nàng.” Việt Bắg Ly gắh gao nhìn Bạch Hồ khiến nó phắh chắh cảm thấy vị Vương gia này tuyệt đối không đơn giản, nghĩ nghĩ liền mắh định người này mới là đại chủ nhân, còn Tô Văn chỉ là tiểu chủ nhân, lập tức chắh chắh chạy tới cạ đầu vào trong lòng hắh (D: phủ thế đấy ☹)

Tô Văn tức gắh, hắh không thể ném Bạch Hồ xuống xe, làm cái gì mà nó lại nắh nắh như vậy, là cố ý ném mặt mũi của nàng đi phải không? Vừa mới nắh còn nói mình là của riêng mình, lúc này lại chạy đến trong lòng người khác.!

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Thanh mai trúc mã của hắh

Ban đêm, lúc trở lại Vương phủ. Trương Tư đã tỉnh lại, tự mình chuẩn bị nước, thảo dước thả vào trong thùng tắm để dắh thông kinh mạch cho Tô Văn. Tô Văn lắh lắh dựa vào thùng gỗ, sâu kín nói: "Trương Tư có manh mối sao?"

"Ồ Tướng quân phủ, người hắh Tử tiểu thư đến chết chỉ có duy nhất một người. Hơn nữa, thuốc mà đánh ngắh chúng ta đều của Tướng quân phủ. Cho nên, Trương Tư cả gan cho rằng là người kia. . . . " Trương Tư đang nói thì bị Tô Văn phắh tay chặn lại, "Chuyện này Tử tiểu thư sẽ không bỏ qua như vậy đâu!"

Trương Tư cảm nhận được nàng thật sự tức gắh. Dù sao cuộc sống ở Tướng quân phủ của các nàng rất đen tối có thể sống sót được đã là kỳ tích. Cung kính cúi đầu: "Trương Tư sẽ điều tra thật rõ ràng. Nhưng Tử tiểu thư! Chúng ta lại không có chứng cứ. Mà sát thủ cũng chết rồi, e rằng. . . . "

"Về sau kêu Việt Vương phi đi! Chuyện này Bốn Vương phi tự biết xử lý. Các người cứ thay ta để ý mọi chuyện trong Vương phủ là được. Ta vừa đến đây, có rất nhiều chuyện cần phải biết!" Trong không gian mờ ảo của hơi nước, dung nhan khuyểh thành như ắh như hiện càng khiến nàng xinh đẹp, độc đáo hơn.

Trương Tư sờ cằm, "Dạ, Việt Vương phi!"

"Ừ, lui xuống đi. Nghỉ ngơi cho thật tốt."

"Dạ!"

Tô Văn ngâm trong thùng tắm gần ba canh giờ mới đứng dậy. Mặc một chiếc áo đơn giản, ngáp một cái rồi đi đến tắm diện của Vương phi. Đang lúc chuẩn bị đi ngủ thì lại thấy Vương gia phu quân đang ngồi ở vị trí thượng vị đợi nàng.

"Vương gia..."

Việt Băng Ly lập tức đứng dậy, vô cùng thân thiết vòng tay qua eo nàng, "Văn Văn! Hôm nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta. . . . "Còn chưa nói xong, Tô Văn đã ngắt lời: "Vương gia! Văn Văn mệt mỏi. Muốn nghỉ ngơi trước đã ạ. Hôn nữa, chúng ta không chính thức hành lễ, nếu cứ làm vậy chỉ sợ không hợp lễ nghi thôi!"

Việt Băng Ly thân nhiên vuốt cằm, ôn nhuận như ngọc, ưu nhã nói, "Vậy thì ngày mai Văn Văn cùng Bôn vương bá đường. Hi vọng Văn Văn không được quên!"

"Tất nhiên ạ! Hồi nhỏ Văn Văn cũng được đọc 《khưê huấn》. Đêm đã khuya, thỉnh Vương gia hồi viện nghỉ ngơi ạ." Tô Văn hơi khom người xuống, tư thái tao nhã, nhu thuận không lời nào kể xiết.

Việt Băng Ly vung bào rời đi, còn không quên tặng cho Tô Văn một nụ cười đầy thâm ý. Bạch Hồ ngồi một cên cũng cười lên tiếng: "Này này, hóa ra người cũng có lúc ôn nhu như thế nha!"

Tô Văn khó chịu liếc mắt nhìn Bạch Hồ một cái, rồi néo lỗ tai nó, "Tiểu Bạch! Ta nói cho mi biết, mi là của ta. Không được thân thiết với tên hồ ly kia biết không hả? Mi cứ coi hần là đồng loại của mi đi."

"Sai! Ta đã nói bao nhiêu lần rồi ta không phải hồ ly. Ta là thần thú cao quý." Mỗi lần bị nói là hồ ly. Là nó cực kỳ kích động nhảy chơi chơi lên, nước miếng văng lung tung mà giải thích.(Ari :Bé hồ ly nho nhỏ mà nhảy chơi chơi,thật mún bắt nạt □))

Tô Văn ngáp một cái, không thèm nhìn nó nữa, vui vẻ chui vào ổ chăn. Nàng vĩnh viễn nhớ kỹ, đó lần lần đầu tiên cũng là lần duy nhất nàng mơ một giấc mơ hãi hùng.

Khi đó, nàng thật sự đến đường cùng. Lạnh lẽo cùng sát khí bao vây nàng gắt gao. Cái cảm giác hoảng sợ không có đường lui khiến nàng bừng tỉnh lúc nửa đêm, trên trán toát mồ hôi lạnh.

... Phân cách tuyến...

Sáng sớm hôm sau, dựa theo lễ tiết tiến hành rồi bá đường, nàng cũng có chút dần quen thuộc với Vương phủ. Đồng thời chính thức nhận vị trí chủ mẫu của Vương phủ, tiếp quản phòng thu chi cùng chìa khóa và các loại sổ sách .

Tô Văn mệt mỏi nhìn bàn tính cùng sổ sách trước mặt, rồi nói cười khanh khách nói: "Thời gian qua quả thật đã làm phiền Nguyên phu nhân phải để ý giúp Vương gia xử lý mọi việc lớn nhỏ trong Vương phủ. Sau này, bà có thể nghỉ ngơi được rồi, việc này cứ giao cho Văn Văn là được."

Vị này là Nguyên phu nhân, tên là Cố Ngọc Mai nhưng Phu gia họ Nguyên. Nghe nói đó là nhũ mẫu của muội muội Việt Băng Ly. Trước kia chịu tang chồng, chỉ có một nữ nhi độc nhất lại không có nhà đẻ về. Việt Băng Ly để bà sống tại Vương phủ. Sống một khoảng thời gian khá lâu rồi. Bà ấy vốn là chủ mẫu một đại gia tộc cho nên Việt Băng Ly hoàn toàn tin nhiệm giao mọi việc trong Vương phủ cho Nguyên thị.

Nguyên thị cười hiền lành, "Lão thân có thể chia sẻ giúp Vương gia đó là vinh hạnh của lão thân. Về sau phải phiền Vương phi nương nương rồi." Dứt lời, kéo nữ tử thanh tú đứng đằng sau lên, "Đây là tiểu nữ Cẩm Tố."

Tô Văn thân nhiên nhìn lướt qua Nguyên Cẩm Tố, nàng ta cực kỳ nhất gan, dường như không giống với nữ tử cuồng vọng mà nàng gặp ở Lâu gia. Hôn nữa, tư thái nhẹ nhàng, không giống với người tập võ.

Nguyên Cẩm Tố được Nguyên Thị thúc giục, khiếp sợ, hành lễ, nhỏ giọng nói: "Cẩm Tố khấu kiến Vương phi!"

Tô Văn nâng Cẩm Tố dậy, tay cầm mười ngón tay của nàng ta, cảm giác mềm mại không xương, hơn nữa thân thể mềm mại như vậy chắc là thường xuyên tập múa, vỗ nhẹ bàn tay của nàng ta, mềm giọng hỏi: "Cẩm Tố cô nương thường xuyên tập múa sao?"

Nguyên thị nghe thấy, sắc mặt trở nên trắng bệch, "Vương phi nương nương! Cẩm Tố từ nhỏ thân thể yếu đuối, cho nên không thể tập võ."

"Nguyên phu nhân không cần hoảng hốt. Tuy rằng ta biết ở nước chúng ta lấy võ làm trọng. Nhưng nếu Cẩm Tố không vui thì chỉ cần mình thích là được rồi. Nữ nhi có mua duyên chuyển cũng là một chuyện tốt."

Nụ cười của Nguyên phu nhân đông cứng lại, mà Nguyên Cẩm Tố vui sướng nhìn Tô Văn: "Vương phi nương nương! Ngài thích múa sao?"

Tô Văn còn chưa kịp trả lời, thì Nguyên phu nhân đã giữ chặt tay Nguyên Cẩm Tố, "Không thể mạo phạm Vương phi nương nương. Thời gian không còn sớm nữa, con về phòng trước đi. Mẫu thân còn chút việc, trở về. . . . "

Nguyên Cẩm Tố nhìn Tô Văn một cái, kéo tay Nguyên phu nhân, nhỏ giọng nói: "Mẫu thân! Người nhất định phải nói giúp con với Vương phi nương nương. Cẩm Tố thích Ly ca ca."

Sắc mặt Nguyên phu nhân kinh ngạc, lập tức nháy mắt với nha hoàn đưa Nguyên Cẩm Tố ra khỏi phòng.

Tương Tư đứng một bên, khước miệng nở nụ cười đầy thâm ý. Hóa ra, vị tiểu thư này thích Vương gia. Lại dám cả gan kêu mẩu thân nể tình, chắc tạm thời muốn trở thành Trắc phi rồi. Vị tiểu thư này ăn nhờ ở đậu lại là con nhà thương gia, làm thiếp thất còn có thể nhưng làm Trắc phi khả năng này cũng quá nhỏ. Cho nên mới đến cầu Vương phi rồi. . . .

Tô Văn không chờ Nguyên phu nhân mở miệng, lập tức nói: "Cẩm Tố chắc cũng phải mười sáu rồi, đã hứa gả cho ai chưa?"

Nguyên phu nhân nghe thấy, mặt cũng sầu muộn, định nói gì nhưng rốt cuộc cũng không mở miệng được, Tô Văn thu hết vào đáy mắt, cười nhẹ một tiếng, "Nguyên phu nhân muốn nói gì thì cứ nói thẳng đi. Văn Văn lắng nghe!"

"Vương phi nương nương! Thỉnh ngài thuyết phục Vương gia nạp Cẩm Tố làm trắc phi. Lão thân biết thân phận Cẩm Tố hèn mọn. Nhưng nha đầu kia từ nhỏ đã lớn lên cùng Vương gia, ái mộ ngài ấy bao nhiêu năm nay. Không phải Vương gia không lấy chồng. Trước đó vài ngày, thấy Vương gia muốn thành thân thiếu chút nữa đi tìm cái chết." Nguyên thị khóc lóc kể lể.

Tô Văn nghe vậy, nội tâm lộp bộp một chút, hóa ra hai người này là thanh mai trúc mã. Theo lý mà nói nếu Vương gia muốn nạp nàng ta làm trắc phi thì quả thật dễ như trở bàn tay. Vì sao không tự đi cầu Vương gia mà lại đến tìm nàng? Vương phủ xa lạ này còn thâm sâu hơn cả Tướng quân phủ, nàng phải thận trọng mới được, tuyệt đối không thể tính sai bước nào. Đi đến trước mặt Nguyệt thị, tự mình nâng bà ta dậy, dùng khăn lụa lau nước mắt cho bà: "Nguyên phu nhân! Chuyện này Văn Văn cũng không thể tự mình làm chủ.

Vậy đêm nay Văn Văn sẽ thử nói với Vương gia xem. Nếu như Vương gia không ngại, vậy thì. . . ." (Ari: Rõ ràng tỷ có tình cảm với Ly ca mà...thứ nhận đi tỷ ơi đề em có H đề xem □)

Nguyên thị nghe đến đó, đã kinh hi đánh gãy lời Tô Văn, "Thật vậy chăng?"

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Đêm tân hôn khác

Tô Văn đem Nguyên thị ngồi xuống báo tọa làm bằng cây tử đàn, dáng vẻ tươi cười nhân nhật gật đầu, Tương Tư là lướt tiêu sái tiến lên: "Vương phi, đã tới giờ rồi, ngài phải đi đến phòng khách dùng bữa, Vương gia nói là ở nơi đó chờ ngài."

Nguyên thị nhìn Tương Tư nói như vậy, bật người đứng dậy, "Vậy lão thân không quấy rồi nương nương cùng Vương gia dùng bữa tối, xin cáo từ."

"Thùy Nguyệt đưa Nguyên phu nhân trở về lâu ba." Tô Văn mắt liếc nhìn Thùy Nguyệt, phân phó.

Thấy Nguyên thị sau khi đi xa, Tương Tư nhắc mi nói: "Nương nương, người sẽ không thật sự muốn nhúng tay vào chuyện này chứ?"

"Tương Tư ngươi thấy thế nào?" Tô Văn nhìn Tương Tư, cười hỏi.

Tương Tư suy tư một lát, nhìn Tô Văn ngôn từ sắc bén nói rằng: "Nếu thật sự là thanh mai trúc mã, Vương gia không cần bắt luận kẻ nào đề cập, cũng sẽ nạp nàng thành trắc phi, mặc dù thân thế của nàng hèn mọn. Nhưng lấy thế lực của Vương gia, muốn nạp một trắc phi, quả thực là dễ như trở bàn tay. Thế nhưng Vương gia không có làm như vậy, việc này mới có thể là một phương tình nguyện. Tương Tư khuyên Vương phi suy nghĩ rồi sau đó đi, dù sao..."

"Ta biết. Đi thôi, đi phòng khách dùng bữa tối, được rồi, Dạ, ngươi cảm tắc đường giường thu xếp đi ra." Tô Văn đứng dậy, đôi mắt xinh đẹp liếc nhìn muôn hoa trong vườn đua thắm khoe hồng, hai mắt hẹp dài, ẩn nấp tình quang không người có thể thấy được.

Tương Tư tuy rằng không quá rõ ràng, thế nhưng cũng không có truy vấn. Nàng tự nhủ mình có thể phỏng đoán chuẩn xác tâm tư của chủ tử, thế nhưng tâm tư của vị chủ tử này rất khó đoán, hơn nữa nàng chưa bao giờ đoán ra. Khi thì hành động kinh người đến mức làm cho người ta lú lẫm, lại tựa như hơn nửa đêm mới trở về, toàn thân ướt sũng. Cả gan làm loạn ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao, nhưng tướng quân đại nhân đối với vị tiểu thư này cực kỳ sùng nịch.

Sau khi dùng qua bữa tối, Tô Văn lệnh Tương Tư đến sau vườn đem vũ cơ hoàng đế ngự ban cho gọi vào tẩm điện Vương phi của nàng, cũng không nói vì sao, chỉ nói là các nàng phải trang điểm xinh đẹp.

--- ----- Phân cách tuyến----- -----

Giờ Dậu vừa qua khỏi, Việt Băng Ly phê duyệt xong một ít sổ sách trong thư phòng, còn có một chút công sự cần xử lý xong sau đó, sẽ theo Tả Diễm đến tẩm điện Vương phi, tối nay là đêm động phòng hoa chúc của hân, có thể nói là một trong nhân sinh tam đại sự*.

*nhân sinh tam đại sự: ba đại sự trong đời người

Bước tới trong vườn, tay hần nhẹ huơ "Tà Diễm, người xuống phía dưới đi."

"Vâng, gia." Tà Diễm mừng rỡ trộm liếc mắt gia của hần - Vương gia, tuy rằng vị Vương phi này đối với người ngoại xem là một phế vật, kì thực bí hiểm, nhưng hần đã xem qua rồi, xứng với gia của hần, quả thực là tuyệt phối.

Việt Băng Ly còn chưa tiến vào đại điện, đã ngửi thấy một mùi son nồng nặc, Vương phi của hần chắc muốn cho hần một chút kinh hi, nhưng chỉ sợ không phải một chút. Tuy rằng đã chuẩn bị tốt tâm lý, đẩy cửa ra, đi tới sau sương phòng, lúc nhìn thấy một vũ cơ xinh đẹp trên giường nhỏ, có chút hơi kinh ngạc, nghi hoặc khiêu mi hỏi: "Vương phi, đây là sao? Tối nay là đêm động phòng hoa chúc của Văn Văn cùng bản vương, người không quan trọng đừng cho tới quấy rối."

Tô Văn ngồi ở trên ghế, cười khanh khách đứng dậy, chỉ chỉ vũ cơ xinh đẹp trên sàng kia: "Tặng cho phu quân đại nhân, chàng thích không? Sáng sớm Văn Văn chợt nghe thấy, hoàng thượng tặng một nhóm vũ cơ xinh đẹp cho Vương gia, thế nhưng vẫn an bài ở phía sau hoa viên, lúc này mới thỉnh các nàng lại đây hầu hạ Vương gia."

Việt Băng Ly ưu nhã vén vén áo dài, "Bản vương đa tạ ý tốt của Vương phi, thế nhưng cho phép bản vương không nhận, bản vương chỉ thích một người là Văn Văn, những người khác không thể để vào hai mắt, sợ là có chút thất lễ."(Ari: Anh đừng tiêu chuẩn hồ ly yêu nghiệt rồi □)

"Văn Văn khô khan vô vị, hay là thỉnh vũ cơ này tới hầu hạ Vương gia, hơn nữa ngày kinh nguyệt của Văn Văn vừa tới, kì thực không thích hợp ở đây động phòng hoa chúc." Tô Văn bộ dạng phục tùng, trong lúc thu mắt, lại lộ ra một cỗ khí thế nhàn nhạt. Vừa dứt lời, nàng đứng dậy, bước tới giường trước mặt, nhẹ vỗ tay hoan nghênh: "Các cô nương, hảo hảo hầu hạ vị đại gia này, nhất định phải chu đáo. Biết không?"

"Vâng! Vương phi nương nương!" Các vũ cơ xinh đẹp nũng nịu lên tiếng trả lời, bật người chạy đến tiến lên đem Việt Băng Ly vây quanh.

Tô Văn nhìn Việt Băng Ly chịu không xuể, đẩy mắt xẹt qua một chút trong trẻo nhưng lạnh lùng, SHIT! xxx chết người đi! Hay nhất là tỉnh táo mà tử*! Người tính toán với ta, thật sự cho Tô Văn ta thành phế vật sao? Ưu nhã xoay người, kéo áo vẩy đi ra khỏi chính điện, tới đường bên, đơn giản tắm rửa, ngủ một người thoải mái hơn, lại yên tĩnh.

*tỉnh táo mà tử: hết tỉnh trùng rồi 'chết' (chết)

Thế nhưng một đêm trôi qua rất yên tĩnh, căn bản không nghe được một chút thanh âm hoan ái. Nam nhân này chắc không phải là Liễu Hạ Huệ chứ, như vậy mà cũng không ảnh hưởng, sao Thật không tin là, hần thuần khiết không gần nữ sắc. Trước kia là thiên hạ đệ nhất Vương gia phong lưu thành tính, sẽ an phận như thế à? Không biết lại làm trò quỷ gì rồi

Nửa đêm, Tô Văn không thể đè nén hiếu kỳ, từ đường bên bước tới tẩm điện, vừa nhìn thấy, mười mấy người vũ cơ đều vẫn duy trì các loại tư thế như cũ, về mặt thống khổ. Lúc thấy Tô Văn, phảng phất như thấy được thiên thần cứu tinh, liên tục cầu cứu.

Cái tên Việt Băng Ly này cư nhiên lại điểm huyết! Hơn nữa là tám canh giờ, đối với nữ nhân mà lại thô lỗ như thế, tuyệt không thương hương tiếc ngọc. Thấy tình cảnh như vậy, nhớ tới lúc mới gặp gỡ, hần cũng là biến thái như thế điểm huyết nàng, giúp nàng đổi quần áo, đem nàng sờ soạng một lần!(Ari: Anh chỉ có chị mới lộ tính "sói xám" thôi)

Xú nam nhân chết tiệt! Dịch bước, ngón trở điểm nhẹ, hơn mười vũ cơ tan vỡ ngã vào trên tấm thảm tình xảo, lã chã chực khóc: "Vương phi nương nương, chúng tiện thiếp chờ có nghĩa là chỉ hảo hảo ở phía sau hoa viên sống những ngày yên ổn thôi. Vương gia không thích nữ sắc, cũng chưa bao giờ xem ca vũ."

Tô Văn đậm mặt nga một tiếng, phát phát tay cho các nàng trở lại hậu viên. Nàng ưu sầu ngồi vào trước bàn trang điểm, làm thế nào mới có thể cho Việt Băng Ly hưu mình? Thế nào mới có thể ly khai vương phủ này? Suy tư đến đó thì mệt mỏi ghé vào trước bàn trang điểm, mới vừa bước chân vào mộng cảnh, thì hiện ra tràng cánh lúc đại hôn bị ám sát. Phút chốc giật mình tỉnh giấc, ấm áp trên lưng rơi xuống, tay nàng cảm phải trường bào của nam nhân, Việt Băng Ly đã tới?

Đề mi tâm, cúi người xuống nhặt quần áo trên mặt đất đi tới treo trên giá áo, xoay người nhảy lên giường hi hòng của mình, nhưng mà vừa tiến ỏ chần, một đôi bàn tay to ấm áp lại đột nhiên chăm chú nắm lấy thân thể của nàng.

Tô Văn tỉnh cảnh giác cực cao, không nói được một lời dương chân muốn công kích người kia, chân ngọc bị rơi vào lòng bàn tay của hần, lập tức nghe được thanh âm nam tính trầm thấp từ tính: "Văn Văn, đêm đã khuya. Nghi ngơi cho khỏe đi, ngày mai còn phải tiến cung bái kiến hoàng thượng, thái hậu."

Tô Văn không vui muốn tay rút về, thế nhưng hần thế nào cũng không chịu buông tay, buồn bực một quyền đầu đâm vào trên ngực hần, thấp giọng: "Buông tay! Băng không được trách ta không khách khí."

Việt Băng Ly chậm rãi buông ra chân ngọc của nàng, cũng ôm thật chặt lấy thân thể của nàng, tham lam ngửi hương khí trên người nàng: "Công phu điểm huyết Văn Văn học được thực sự là nhanh thật, lần trước thấy còn chưa biết thoát ra, lúc này đây đã đem phương pháp giải huyết độc đáo mà bản vương sáng tạo giải được."

Tô Văn không nói..., nhìn một vầng trăng sáng ngoài cửa sổ. Việt Băng Ly thấy nàng không để ý tới hần, chỉ là vô cùng thân thiết nói một câu: "Đêm đã khuya, mặc kín vào, chớ để cảm lạnh mới được, bản vương sẽ đau lòng."

Hình như yêu thương đang len lỏi vào lòng..

Nàng rất muốn cùng người đàn ông này tiến hành ác đấu, sau đó đem tiểu đệ đệ của hắn đánh cho tàn phế, vĩnh viễn không thể đứng dậy, bất năng nhân đạo*, nhìn hắn còn đắc ý kiểu gì!

*bất năng nhân đạo: không thể hoan ái

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mâu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Người muốn nàng chết

Đêm tân hôn dưới sự cảnh giác của Tô Văn trôi qua, thật không ngờ chính là Việt Bằng Ly cư nhiên thật không có động tay động chân, thậm chí còn săn sóc, ôn nhu vì nàng đắp chăn, sợ nàng cảm lạnh. Trái tim xẹt qua một tia lo lắng, nhưng mà chỉ có một tia, dù sao người nam nhân này lợi dụng mình trước. Nàng vĩnh viễn nhớ rõ, đúng vậy! Nàng, Tô Văn, mang thù!

Sáng sớm hôm sau.

Ngày mới sáng trong, trong vườn Điều Nhi không ngừng ngửa đầu kêu lủi lo, ánh mặt trời chuyển tốt, một mảnh vui sướng. Nhưng mà cao thấp Vương phủ lại lặng lẽ truyền ra một tin tức làm người ta khiếp sợ.

Đêm tân hôn, Vương Phi nương nương thế nhưng thỉnh mười mấy người vũ cơ đi hầu hạ Vương gia, chính mình một người ngủ ở trên giường. Bao nhiêu người khó hiểu, bao nhiêu người nghi hoặc, cũng có người bởi vậy mà ghen ghét.

"Mẫu thân, Vương Phi này rốt cuộc là có ý tứ gì? Tìm vũ cơ hầu hạ Vương gia chứ không tìm ta. Nàng rốt cuộc là ý gì?" Nguyên Cẩm Tố mặt mang oán hận kéo góc áo Nguyên thị, ai oán nói.

Nguyên thị đau đầu mềm mại vuốt ve đầu của nàng: "Con hiện tại để cho ta yên lặng một chút. Tuy rằng Vương Phi này là tiểu thư Lâu gia không chịu cung chiêu, nhưng là đầu gì cũng là hoàng thượng đích thân chỉ điểm. Nó hiện tại rốt cuộc là địch, hay là hữu, chúng ta chưa phân rõ được, gấp cái gì. . ."

Nguyên Cẩm Tố không cam lòng dậm chân, "Mẫu thân, ta chỉ yêu một mình Ly ca ca, ta không thể không gả cho chàng."

"Nói bậy! Là nữ nhi khuê các, cái gì yêu với thương, con rốt cuộc có biết hổ thẹn không, đem những lời thối nát này nuốt trong bụng đi cho ta." Nguyên thị vừa nghe lời nói của Nguyên Cẩm Tố, gấp đến độ mặt đỏ bừng, thật muốn cho nữ nhi không không chịu thua kém này một cái tát.

Nếu Việt Bằng Ly không trở thành Vương gia, nàng chắc là cũng không đem nữ nhi đi đến nơi đó. Hiện tại thân phận của hắn hiển hách, nếu có được thân phận trắc phi, cũng đủ cho gia tộc có địa vị.

Hiện giờ chui ra một Vương Phi nương nương, tuy rằng nghe đồn là phế vật đệ nhất thiên hạ, nhưng Vương gia đem nàng thành chính phi, như vậy nhất định là có thể có chỗ dựa vào. Người bên cạnh nàng, cũng không thể coi thường đi.

Càng nghĩ càng đau đầu

--- ----- Phân cách tuyến----- ----- ---

Lúc Tô Văn ra khỏi tắm điện, ngọc bội đính đang rung động, dễ nghe đến cực điểm, mặt như hoa đào tú lệ động lòng người, Việt Bằng Ly kinh ngạc đứng yên dưới tàng cây nhìn bóng hình xinh đẹp kia một chút. Nàng bước đi liên tục, chính là, chỉ nhắc tay nâng lên cũng có thể phát ra một tia trong trẻo nhưng lạnh lùng, di thể độc lập*.

*Di thể độc lập: cách biệt với thể gian.

Tương Tư thay Tô Văn chọn quần áo nguyệt nha màu trắng thêu hải đường, búi tóc bình thường, đồ trang sức đơn giản, nhưng vẫn làm cho khuôn mặt của nàng càng phát ra ôn hòa như ngọc. Bước đi trên đường mòn ở vườn, hồ ly trong tay híp lại hai mắt, phi phi thân thể nhỏ nhắn, âm áp dị thường

"Bái kiến Vương gia." Tô Văn có lễ khê gọi một tiếng.

Việt Bằng Ly bật người vươn tay giúp nàng đứng lên, "Văn Văn của bốn vương càng nhìn càng động lòng người, quả nhiên là sống có phúc đức lắm mới thú được thể từ dep như thế."

Tô Văn không có một chút động dung, không giống nữ tử bình thường thẹn thùng, bình tĩnh, phảng phất giống như không nghe thấy lời của hắn, hồ ly trong lòng ngực mở hai mắt, đuôi đuôi chân nhỏ, phất chốc cọt đến trong ngực Việt Bằng Ly, cọt cọt đầu. (Theo Văn tỷ thì hành động này của Tiểu Bạch là gặp đồng loại :)))

Tô Văn thấy mà sinh khí, nhìn Trương Tư, lạnh lùng phân phó: "Trương Tư, đem tiểu Bạch để ở nhà đi. Hôm nay gặp mặt Thánh Thượng, nếu quấy nhiễu Thánh Thượng sẽ không quá tốt."

Tiểu Bạch vừa nghe Tô Văn muốn đem nó để ở nhà, đáng thương hề hề ngẩng đầu lên, âm thầm mắng to: Nữ nhân thú! Nữ nhân chết tiệt, nói là muốn dẫn ta đi nếm rượu ngon, kết quả lại lật lọng.

Bực tức phì phì, nhảy lên trên vai của nàng, đối với Trương Tư xù lông, tỏ vẻ phản đối, nó không cần là một người giữ nhà cô độc. Nó muốn uống rượu ngon, muốn ăn mỹ thực!

Việt Băng Ly nhìn thấy, buồn cười, muốn theo đầu vai Tô Văn ôm lấy hồ ly trắng, song Tô Văn lại lạnh lùng mà liếc mắt hắt một cái, lui ra phía sau từng bước, "Vương gia, canh giờ không còn sớm, đứng trì hoãn nữa. Nếu để cho Thánh Thượng cùng Thái hậu đợi lâu, chỉ sợ không tốt lắm."

Việt Băng Ly khụ khụ một tiếng, đành phải chịu thôi. Như thế nào hắt cảm giác cô nàng này sau khi cười đối với hắt càng có thành kiến, ngay cả một con hồ ly cũng ăn dấm chua, đồ vật này nợ của nàng, chạm cũng không làm cho chạm. Càng như thế, không phải càng là thú vị sao?

Cuối cùng hồ ly được đưa tới trong lòng Trương Tư, cọ đến cọ đi, tuyệt không giống hồ ly giả hoạt, ngược lại có chút ngu xuẩn. Trương Tư đùa nó, nó thể nhưng cũng có thể mắc mưu. Tô Văn nhìn, nhìn không được vờn tay vuốt ve bộ lông trên đầu nó, "Thật sự là một vật ngu ngốc, cư nhiên ngay cả tiểu kỹ xảo của Trương Tư cũng trúng chiêu."

Hồ ly vừa nghe không vui, liếc mắt một cái Tô Văn, cao ngạo nhảy xuống đất, khó chịu nói thầm: "Tô Văn, gặp được nguoi, thật sự là một việc bị thảm nhất kiếp này. "Ai" Một mình ưu sầu.

Việt Băng Ly nhìn hồ ly, vờn tay nhẹ nhàng nắm lấy tay Tô Văn nói, "Văn Văn, con hồ ly này có thể có gọi là..."

"Không có." Tô Văn đạm mạc nói, tựa hồ muốn rút tay về, chính là người nào đó căn bản không cho nàng cơ hội. Nàng nhẹ liếc mắt một cái, chán ghét muốn đánh người.

Việt Băng Ly cũng là tao nhã cười: "Không bằng kêu A Chích đi."

Bạch hồ vừa nghe Việt Băng Ly nói xong, cư nhiên vui mừng này thân thể đứng lên. Giống như là thừa nhận cái tên này, Tô Văn ánh mắt sắc bén đảo qua A Chích, "Như thế nào đâu? Còn không chạy nhanh cảm ơn Vương gia thưởng tên." Nàng trong lời nói mang tựa hồ có chút hương vị hơi hơi trào phúng.

A Chích nhu thuận ở trước mặt Việt Băng Ly cọ cọ, sau đó lại vào trong lòng ngực của Tô Văn, nhu thuận nằm xuống, cũng không lần nữa gây sức ép. Bởi vì ai đều cảm giác được hiện tại không khí có chút kỳ quái. Trương Tư lại không rõ nguyên do, tính tình Vương Phi hôm nay, thật sự là quá nhiều.

Xe ngựa lão đạo lắc lắc vào hoàng cung, bá kiến Hoàng thượng, lại vừa đi Dục Khôn cung bá kiến Thái hậu nương nương. Ba người mới vừa bước tới đại sảnh, Thái hậu theo trên tháp lười biếng đứng dậy, mở hai mắt, lúc nhìn đến Tô Văn, hai mắt bỗng dưng trừng lớn.

Việt Băng Ly cùng Tô Văn hai người thân sắc đều chấn động.

Phản ứng của nàng to lớn như thế, hình như là nhìn đến người đáng chết, cư nhiên lại rõ ràng đứng ở trước mặt nàng. Đối với chuyện lần này tiến cung diện thánh, căn bản không có tới kịp trải qua tầng tầng thông báo, cho nên liên mạo muội tiến đến.

Thái hậu bắt đầu thật đúng là không tin, lúc nhìn đến Tô Văn sờ sờ đứng ở trước mặt nàng, thật là nho nhỏ kinh ngạc một phen. Tô Văn con nguoi nhẹ chuyện, trước mắt hiện lên trường hợp ám sát ngày ấy.

Nhóm sát thủ đầu tiên rõ ràng không có bằng nhóm sát thủ thứ hai chuyên nghiệp, hơn nữa xuống tay rất ngoan. Nhóm đầu tiên ở Trương Tư xử lý sẽ không thừa nhiều ít, nhưng nhóm thứ hai thậm chí có lực cùng Tô Văn nàng đối kháng. Người nuôi loại sát thủ này, tuyệt đối lại lịch không nhỏ.

Mơ hồ rốt cục hiểu được cái gì, dưới ống tay áo vấy dài lưu vân dưới nhẹ nhàng chậm rãi nắm chặt, chỉ cảm thấy đến Tô Văn ẩn nấp lên tức giận, mở hai mắt đánh giá Thái hậu trước mặt. Lặng lẽ dò xét một việc, lặng yên hiểu được.

"Hoàng tức gặp qua mẫu hậu." Nghiêng nửa người, thanh âm như trân châu lạc ngọc thanh thúy dễ nghe, theo trong giọng nói, nghe ra không hiểu đỉnh điểm cảm xúc. A Chích âm thầm cảm thán, nữ nhân này nắm trong tay năng lực khống chế cảm xúc, thật sự là kinh người đến loại tình trạng này. Đối mặt cừu nhân, cũng có thể bình tĩnh như nước như thế.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mâu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Kế hoạch báo thù

Edit:thuganhanuoi

Beta:Tuyết Huệ

Thái hậu nằm trên nhuyễn tháp ẩm áp, một thân phục trang uốn lượn, nhìn Tô Văn bước tới trước mặt, tay mang đôi hộ giáp hình đôi rồng (Ari: Cái này bạn không biết >.<) vô cùng thân thiết cầm bàn tay mềm mại của nàng, như đang dò xét nàng hay không thật sự đang ở trước mặt, giọng điệu giống như mẫu thân hòa ái, thân thiết hỏi “ Ai gia nghe nói, ngày đại hôn xảy ra chuyện, Văn Văn gặp chuyện không may, ai gia nghe tin rất lo lắng, giờ cũng an ổn.”

Việt Băng Ly nghe, đáy mắt xẹt qua một tia trào phúng, Tô Văn mặt ngoài cũng bình tĩnh vô cùng, ôn thuận đáp lại “ Đa tạ mẫu hậu quan tâm, Văn Văn không sao, về sau chắc chắn hiểu thuận Thái Hậu”. Lời nói của nàng đầy thâm ý (Ari: Theo kiểu ẩn dụ của Tiếng Việt đó), một bên Việt Băng Ly không rảnh đi phân tích thâm ý trong lời của nàng, nhưng Thái Hậu nghe vào tai lại hiểu rõ.

Nữ tử này hoàn hảo không tổn hao gì đứng trước mặt nàng, hơn nữa không kiêu ngạo không siểm nịnh nói chuyện với nàng, xem ra không giống như lời đồn. Nghĩ đến đây, nàng đối với hoàng tử này coi như vừa lòng. Cần thận suy tư, cũng thấy có vài chỗ không đúng, Lâu Thương Trạch có thể đem đại nha hoàn Trương Tư trong phủ làm nha hoàn hồi môn, đồng thời đồ trang sức châu báu đều là trân phẩm số một số hai trong kinh thành.

Vị phế vật tiểu thư này rốt cuộc có chỗ nào lợi hại, có thể thu thập Lâu Thương Trạch, khiến con trai nàng cưới nàng ta, có năng lực chạy trốn được sự truy sát của Băng Tuyết, thực lực này tuyệt đối không thể coi thường. Nếu ở bên người trợ Ly nhi, như vậy thiên hạ này?

Tô Văn nhìn Thái Hậu một bộ mặt âm trầm, liền thấy chán ghét, tay mềm mại hơi hơi buông lỏng, lui ra phía sau từng bước “Mẫu hậu, Văn Văn cảm thấy khí sắc người không tốt lắm, ở nhà trước có học qua một ít phương pháp mát-xa, không biết ngài có không làm cho Văn Văn thay người thư giãn một chút.”

Thái Hậu nghe được, hơi kinh ngạc, lập tức vui sướng “Tốt, ai gia nhìn Ly nhi thay ai gia cưới một nương tử như thế nào chăm sóc hoàn mỹ Hoàng tử trở về.” khi nói chuyện tự mình kéo nàng đến bên nhuyễn tháp ngồi xuống.

Tô Văn ngón tay dài tinh tế nhẹ nhàng đặt tay trên vai cùng trên đùi Thái Hậu, nàng thích ý nhắm mắt lại hưởng thụ, A Chích lẳng lặng cùng đứng một bên, hoàn toàn không biết sao Tô Văn sao lại làm thế? Nghiêng đầu, nhìn đến vẻ mặt Việt Băng Ly, vị đại chủ tử này tựa hồ không quá thích Tô Văn đối với Thái Hậu như vậy.

Này hoàng gia quan hệ thật phức tạp đi...

Ngón tay Tô Văn chạm vào gân cốt Thái Hậu, mơ hồ cảm nhận được nàng cũng không có nội lực, hẳn là không tập võ, nhưng cốt cách lại có chút kỳ quái. Chẳng lẽ trường kỳ giống Lâu Văn như vậy, tập nội lực, hộ thể?

Thái Hậu này thật không đơn giản a, nhìn nàng sống sót, thái độ đại chuyển biến. Mặc kệ là như thế nào, thù này nàng nhớ kỹ, chuyện phải làm, vẫn phải tiến hành.

Việt Băng Ly vẫn đứng yên phía trên điện, sắc mặt khó coi đến cực điểm, thúc người không nói được lời nào, trao qua Tô Văn, đàm mạc quảng một câu “Nhi thần có việc, trước cùng Văn Văn hồi phủ, ngày khác có thời gian lại đến thỉnh an mẫu hậu, cáo từ”. Dứt lời, lập tức túm Tô Văn đi ra khỏi đại điện, A Chích lập tức cũng thờ phỉ phỉ lao theo ra, còn không quên nhảy đến trên bàn bắt lấy một quả táo mới rời đi. (Ari: Bé đúng là không quên đồ ăn :))

Trên xe ngựa, Tô Văn lẳng lặng không nói một câu, Việt Băng Ly sắc mặt cũng khó chịu đến cực điểm, Tô Văn thấy hần trừ biểu tình ôn hòa, lần đầu tiên nhìn thấy hần tức giận. Hần là sinh khí, do nàng hướng mẫu thân hần ân cần? Vẫn là hần mục tiêu không có đạt tới, phỏng chừng là điều này đi, mẫu tử hai người này cũng không là cái thứ tốt đẹp!

A Chích nhàn nhã ở trong xe ngựa cắn quả táo, một chút cũng không nhìn một đôi vợ chồng khiến mình rùng mình. Một bên Trương Tư, cúi đầu nhìn A Chích cắn quả táo, lại một mặt lo lắng Tô Văn cùng Việt Băng Ly.

Tro lại Vương phủ, Tô Văn trở về biệt viện của mình, Việt Băng Ly đi thư phòng, không liếc nhìn đối phương đến một cái, cũng không nói với nhau một câu nào. Tô Văn ngồi lẳng lặng phía trên cửa sổ, nhìn hồ nước trong vườn, chuồn chuồn lượn trên mặt nước.

Trương Tư mang Mai Tử trà đến trước mặt nàng “Vương phi nương nương, quá mấy ngày nữa là ngày lại mặt, về chuyện ám sát, đã tra lúc trước là một đám sát thủ của Úc thị lão gia do đại phu nhân phái đến. Một đám sau, không thể truy tìm, bọn họ sử dụng binh khí cùng dược vật, chiêu thức không phải Trung Nguyên chúng ta, phỏng chừng là người ngoại tộc.

Tô Văn nâng chén trà sứ men xanh, nhấp một ngụm ngọt ngào Mai tử trà, một mặt nghiền ngẫm những lời Trương Tư nói, mặt khác suy nghĩ các chuyện khác, bỗng nhiên ngoác tay gọi A Chích. Tiểu hô ly tâm không cam lòng, không tình nguyện tiêu sai bước đến trước mặt nàng để nàng chà đạp.

“Úc thị lão gia lưng châu?” Tô Văn thanh âm trầm thấp, không cảm giác gì cảm xúc.

Trương Tư vuốt cằm “Đúng vậy, đại phu nhân là đích nữ lưng châu Tri phủ, Úc thị gia tộc cao thấp, nhiều thế hệ làm quan, bất quá đều là quan văn, hơn nữ không quá ngũ phẩm. Úc thị gả cho tướng quân đại nhân, có thể nói là Quang Tông Diệu Tổ một đời.”

Tô Văn nga một tiếng thật dài, Trương Tư tiếp tục nói tiếp “Từ lưng châu xuất phát đến kinh đô, lộ trình ước chừng cần tám canh giờ, qua lại liền cần đến một ngày, Vương phi nương nương, người tính...”

“Tư liệu Tề, người đi xuống nghỉ ngơi đi.Đúng rồi trà không sai, Vương phi thưởng người, uống đi, trong lòng cũng ngọt ngào,Thuận tiện nói cho Thủy Nguyệt,ta muốn ngủ trưa, ai cũng không được quấy rầy, Vương gia cũng không ngoại lệ!” Tô Văn mất liếc qua ngoài cửa sổ nhìn bóng hình xinh đẹp.

Núp phía sau cửa sổ Nguyên Cẩm Tố cảm giác được Tô Văn nhìn chăm chú, lập tức tránh, Trương Tư muốn đuổi theo, Tô Văn vờ tay ngăn cản “Nhìn nàng một cái, xem nàng muốn làm cái gì.”

“Dạ, Vương phi”

Trương Tư ly khai biệt viện, Tô Văn dựa người vào tiểu tháp, thanh âm miễn cưỡng “A Chích, nói một chút đi, người hôm nay có thu hoạch gì?”

“Được uống Mai tử trà sao” A Chích sờ vắn, đối với chén sứ men xanh đựng Mai tử trà thêm nhỏ ba thước dài.

Tô Văn âm thầm động thủ, tự mình cầm chén trà, đổ lên trước mặt nó, A Chích thích thú uống một ngụm, thẳng đá đầu “Ê ăm, thật sự là chua,ta chán ghét hương vị..”

“Ngu xuẩn!” Tô Văn ngạo nghễ nhìn bộ dáng quần bách, thần nhiên quăng ra hai chữ.

A Chích cả người lông dựng đứng lên, cao ngạo phản bác “Tô Văn, người là ác nhân,Ta không thích trà này, ta muốn đổi, ta muốn rượu ngon! Nếu không, hừ hừ..”

Tô Văn không vui, tiểu hồ ly này còn muốn uy hiếp nàng, hôm nay tâm tình không tốt, đứa nhỏ này cũng thật không có mắt, cư nhiên hưởng hợm của nàng mà chạm vào.Ánh mắt âm lãnh nhìn A Chích, làm cho người ta có loại cảm giác không lạnh mà rét run.

A Chích cảm thấy nàng tức giận, quơ quơ tiểu móng vuốt “Tô Văn,Thái Hậu kia là kẻ thù người, thời điểm nàng nhìn thấy người, thực kinh ngạc, nhưng lại suy nghĩ người cư nhiên còn sống trở về.Nhất định không đơn giản, hơn nữa nàng tựa hồ đối với người cải biến thái độ, muốn người trợ đại chủ tử đoạt..”

Câu nói kế tiếp A Chích chưa nói xong, Tô Văn đã muốn dừng lại.Thái Hậu này nếu giống như nàng đoán , quả thực chính là ghê tởm.Nàng không thích Việt Băng Ly,cũng không thích nàng ta.Muốn giúp bọn họ đoạt quyền, cũng có thể muốn một chút đại giới.(Ari: Chắc anh Ly không xấu thế đâu,chỉ có bà Thái hậu ảo tưởng sức mạnh thôi)

Nghĩ đến đây, thân duỗi một cái lười thất lưng “A Chích, qua mấy ngày nữa theo ta về nhà mẹ đẻ, có rượu ngon đủ cho người dùng Ta ở tướng quân phủ,là tứ tiểu thư!”

“Tứ tiểu thư là thứ!”

“Nha, người không nói lời nào sẽ chết sao?”.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Trở về phủ thăm viếng

Về nhà mẹ đẻ thăm viếng, ở Hoàng thất là một chuyện nở mày nở mặt. Đáng lẽ Việt Băng Ly cần phải đi theo cùng, thế mà Tô Văn có ý không cho theo, hần kiên trì không được, trùng hợp trong triều lại có chuyện xảy ra. Việt Băng Ly đối mặt với vị tiểu thê tử này, cũng chỉ có thể lựa chọn thỏa hiệp. Thực là phô trương lãng phí không chút khiêm tốn, cực kỳ cao ngạo.

Tô Văn trang phục sáng sủa ngồi lên xe ngựa, phía sau là đội quân trùng trùng điệp điệp, đều là gia đình mang theo quà tặng đi theo, còn có thị vệ bảo vệ. Bởi vì lúc rước dâu đã xảy ra chuyện, nhắc cho Việt Băng Ly thức tỉnh.

Thủy Nguyệt, A Bích mừng rỡ nhìn qua rèm xem cảnh tượng náo nhiệt trên đường lớn. Tiểu thư nhà nàng bị người ta mắng là đồ phế vật bỏ đi bao nhiêu năm nay, hiện tại quả thật là hãnh diện. Theo như Vương Gia đưa tặng cho châu báu, còn phái thị vệ, cũng có thể thấy được vị tiểu thư phế vật này rất được sủng ái.

Tô Văn hai mắt nhắm lại, tay vỗ nhè nhè lên chòm lông của A Chích , thần sắc lạnh nhạt, giống như không quan tâm chuyện thế sự, chỉ yên tĩnh nhắm mắt trong thế giới của mình. Trương Tư đem trái cây mới gọt đặt ở bờ môi của nàng, "Vương phi, lễ vừa mới gọt."

Tô Văn ăn một miếng, yên lặng nuốt vào cổ họng, đặc biệt miễn nguyện, song cảm mấy miếng đưa vào khoe miệng A Chích, đứng lên nói thầm: " Nột - nói chuyện, vật nhỏ đừng nói vương phi nương nương bạc đãi người, có vật gì, ta cũng đều chia cho người."(Ari: Bé có cuộc sống đại gia nha =)))

Thủy Nguyệt cùng A Bích nghe Tô Văn nói, không nhịn được cúi đầu cười ra tiếng. Đối với việc bỗng nhiên xuất hiện con hồ ly, không có ai hỏi tới, thế nhưng lại có thể cùng Vương Phi nương nương từ đường sinh tử trở về, như vậy nhất định là con thú cát tường(may mắn). Hơn nữa vật này cũng tốt, trừ trong vườn phủ vương phi , còn lại những vườn khác của mọi người đều không thích quan tâm.

Cùng lúc đó. Đại viên Vương phi.

Nguyên Cẩm Tổ mặc một bộ áo tơ trắng đứng lẳng lặng ở trước hồ sen, như đang chờ đợi một người khác, trường bào tím bay roi xuống, Nguyên Cẩm Tổ lập tức lấy lại tinh thần, tay cầm khăn lụa, bước nhẹ nhàng tiến tới: "Vương gia, Cẩm Tổ có chuyện cầu kiến."

Việt Băng Ly cùng với người này cùng nhau lớn lên, cũng xem như muội muội thân thiết, có thể thấy được hân đối với vị tiểu thư họ Nguyên này, hẳn là có biết bao quý mến từ người dường mẫu đã qua đời.

Hắn ôn hòa cười nhạt, nhưng ngay sau đó ngồi xuống ở trong lương đình, để cho tỷ nữ rót rượu Bích Loa Xuân thượng hạng, "Không biết Cẩm Tổ có chuyện gì muốn nói cùng bốn vương?"

Con người Nguyên Cẩm Tổ chuyển nhẹ, tay xoắn khăn lụa, "Cẩm Tổ không muốn gây chia rẽ tình cảm của Vương Gia cùng Vương phi, chỉ là muốn nói với Vương Gia, Cẩm Tổ những gì tận mắt chứng kiến thấy và nghe được."

Việt Băng Ly vừa nghe, giật mình một cái, Tô Văn không cho hắn cùng về thăm viếng, chẳng lẽ trong lúc đó thật sự đã xảy ra chuyện gì. Trong lúc suy tư, nhìn Nguyên Cẩm Tổ, "Cẩm Tổ, có chuyện gì cứ nói thẳng, bốn vương đối đãi với người như muội muội, không cần phải khách khí như thế."

Nguyên Cẩm Tổ nghe thấy thế, vuốt cằm, đem chuyện hôm đó Vương phi đang ở vườn hoa kể hết tất cả cho Việt Băng Ly nghe, coi hẳn thông minh, ít nhất nàng nghĩ trong chuyện này có gì giấu mắt không rõ lắm, chẳng qua nàng chỉ cảm thấy Vương phi không quá an phận. Muốn đem chuyện này nói cho Việt Băng Ly nghe, là muốn nhân cơ hội này cho hắn thấy cô ngày nhớ đêm mong nam nhân, và cũng muốn cho hắn hiểu, cô gái hắn vừa mới cưới, cũng không đơn giản.

Việt Băng Ly sau khi nghe xong, hai mắt nhắm lại, lúc trước phải đi đến Lâu gia phủ tướng quân, cũng biết trong chuyện này có chút giấu mắt, chỉ là không thể nghĩ đến, vị đại phu nhân kia lại có gan đến nơi này. Nghĩ đến đây, bỗng nhiên đứng dậy, nhìn Nguyên Cẩm Tổ cảm kích, "Cẩm Tổ, đa tạ." Dứt lời, Nguyên Cẩm Tổ còn chưa kịp phản ứng, hắn đã vụt bảo rời đi.

Vội vã bước nhanh trở lại thư viện, Tả Diễm vừa lúc điều tra xong mọi chuyện trở lại, sắc mặt có chút trầm trọng, "Vương gia, ngày quả nhiên đoán không sai, hôm đó sát thủ thật do nàng phái đi, có điều lúc trước còn có một nhóm....."

"Úc Thị?" Việt Băng Ly lộ ra âm thanh âm trầm lạnh lẽo.

Tả Diễm kinh ngạc một chút, nhưng mà suy đoán cũng biết Vương Gia chắc là từ Vương phi mà biết cái gì đó. Dựa theo tính tình của Vương phi, không thể để cho người khác làm cá làm thịt, lần này trở về thăm viếng sợ là sẽ thừa dịp tốt này để làm những chuyện cần làm.(Ari: Chì cứ hăm hại.em hóng :))

"Đúng vậy, Gia."

Việt Băng Ly nặng nề ừ một tiếng, dạo bước bên trong phòng sách. Phút chốc nhìn Tả Diễm lạnh giọng căn dặn: "Người dẫn người đi theo, nhưng tuyệt đối không để cho Vương phi phát hiện, đồng thời phải bảo vệ an toàn cho vương phi thật tốt, bất kể nàng làm cái gì, đều không được ngăn cản."

Tả Diễm khẽ kinh ngạc, Vương phi nếu muốn giết người phóng hỏa, chẳng lẽ Vương Gia cũng muốn nổi giận cho giặc? Vị vương phi này rốt cuộc ở trong lòng Vương Gia là có địa vị gì? Đây chính là yêu? Hay là lợi dụng? Vị Vương phi này có năng lực để cho Vương Gia như vậy, đó là không thể cho nghi ngờ. Chẳng qua cái này thật sự gọi là tình yêu sao?

Điều nói hoàng gia có nhiều chuyện cũ, phần lớn là đánh nhau tranh giành quyền lợi. Tình yêu lẫn lộn ở trong đó, nhỏ bé như sỏi đá.(Ari: Có thể anh Ly là ngoại lệ :*)

... ..

Trải qua mấy canh giờ đi đường, đội ngũ đi thăm rốt cục cũng đã tới Lâu gia phủ tướng quân, Lâu Thương Trạch cùng Đại phu nhân Úc Thị, nhị phu nhân Ôn thị, Lâu đại tiểu thư, Lâu tam thiếu gia, Biều thiếu gia, rồi rít đứng ở trước cửa nghênh đón vị Vương Phi nương nương cao quý này.

Nhún người nhảy xuống đất, vươn tay đón tiếp Tô Văn, đem nàng đỡ xuống xe ngựa, chiếc váy tơ lụa thượng hạng kéo lê trên mặt đất, mang theo khí chất tao nhã cao quý. Hồ ly trắng yên lặng nằm ở trong ngực của nàng, mang theo dáng vẻ lười nhác.

Tô Văn bước tới bậc thềm, khom người:"Chậm trễ ra mắt phụ thân đại nhân, mẫu thân đại nhân."

Nhị phu nhân Ôn Thị nước mắt vui mừng đỡ Tô Văn đứng dậy, mừng rỡ xem nàng xem nhiều lần, nhìn qua gương mặt nàng, "Văn Văn, vài ngày trước có bị thương không, đúng thật là dọa chết người."

Tô Văn không hề tự cao tự đại nhẹ nhàng ôm nhị phu nhân Ôn Thị, khẽ gọi một tiếng: "Mẫu thân, Văn Văn không có chuyện gì, nhờ tổ tiên Lâu Gia tích phúc, Văn Văn mới có thể may mắn thoát khỏi." Trong lời nói của nàng, hơn nữa ánh mắt có chút toan tính vô ý lướt nhẹ nhìn trên người đại phu nhân.

Lâu Thương Trạch một hơi thở dài, "Không sao là tốt rồi, ngồi xe ngựa vài canh giờ rồi, trở về phủ nghỉ ngơi đi. Văn Văn."

"Dạ, phụ thân đại nhân." Tô Văn ôm A Chích đi ở đằng trước, đột nhiên A Chích ở trong ngực nàng không an phận, nhảy xuống đất, trực tiếp đánh về phía Đại phu nhân, giống như là bị chọc giận, vươn ra móng nhọn không ngừng cào lên tóc phu nhân.

Đại phu nhân Úc Thị bị làm cho sợ hết hồn lên, cùng lúc mắng to: "Súc sinh, cút ngay.....A....Súc sinh.... ..."

Lâu Nghiên liền rút trường kiếm muốn hướng về phía A Chích chỉ điểm, Tô Văn nhanh chóng vươn tay giữ thật chặt trường kiếm, mắt phượng híp lại, "Đây là Ngọc Hồ vương gia ban cho bổn phi, không phải ngươi có thể dùng trường kiếm động được."

Lâu Nghiên chán ghét trừng mắt nhìn Tô Văn, "Chủ nhân có cái gì, súc sinh sẽ có cái đó, lẽ nào như vậy vô duyên vô cớ phát tiết ngang tàn."

Con người Tô Văn bỗng chốc trở nên lạnh lẽo, dùng chút sức lực, thanh kiếm kia thượng hạn, trường kiếm chém sắt như chém bùn bị bẻ gãy, tay nàng cũng không có chút tổn thương nào, vươn tay thấp giọng: "A Chích.... .."

A Chích tỉnh táo một chút, cũng lại nghịch ngợm đem tóc đại phu nhân Úc Thị làm cho xoắn xếch. Hải lòng nhìn thành quả của mình, lúc này mới nhảy vào ngực Tô Văn, khỏe miệng nàng chứa cười: "A Chích chẳng qua là có linh tính, trên người nào có mang mùi vị chém giết người, đều làm nó chán ghét mà trêu chọc."

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Đào mộ phần tổ tiên người lên

Tô Văn vừa nói ra, làm cho ánh mắt mọi người cùng hướng đại phu nhân Úc thị lộ vẻ kỳ quái, Lâu Nghiên không trấn định, hờn hển trừng mắt Tô Văn “Ngươi nói cái gì? Một súc sinh có thể có cái gì linh tính, chỉ có thể là có người bụng dạ khó lường sai sử.”

Tương Tư lúc này cất bước tiến lên, nói “Đại tiểu thư, ngài đây là đang nói việc Vương gia ban thưởng này là giả sao? Đây chính là nghi ngờ hoàng gia.”

Lâu Nghiên nghe thấy, sắc mặt khê biến, Lâu Thương Trạch lúc này hừ nhẹ một tiếng, bực bội nói “Còn không mau diu mẫu thân ngươi về Uyển Lý đi, không nên quăng hết mặt mũi đi, mới biết thu liễm sao?”

Lâu Nghiên vừa thấy Lâu Thương Trạch giúp đỡ Tô Văn, sắc mặt nổi giận trừng mắt liếc nhìn Tô Văn một cái, lúc này mới chịu giúp đỡ đại phu nhân Úc thị ra khỏi đại đường. Khi Úc thị đang nhìn Tô Văn là lúc, đáy mắt hiện lên tia âm lãnh cơ hồ có thể giết chết người.

Tô Văn bất giác mỉm cười, khẽ vuốt lưng A Chích, lẩm bẩm nói “Lần sau không thể lỗ năng như thế, nếu thay bổn vương phi trêu chọc phải chuyện lớn, không thể để lại ngươi nữa.”

A Chích âm thầm khinh bỉ, mặt ngoài lại nhu thuận cọ tay mềm mại của Tô Văn, con vật này vừa mới động kinh khiến người kinh ngạc, Bạch Hồ này thật có linh tính, giống như có thể nghe hiểu tiếng người.

Trở lại Thủy Uyển, bài trí bên trong so với trước lúc xuất giá, càng thêm xa hoa, tất cả đều là gỗ Từ Đàn tạo ra, toàn bộ quang cảnh làm cho người ta một loại cảm giác thoải mái. Nhị phu nhân Ôn thị vô cùng thân thiết kéo tay Tô Văn “Một môi, nghi ngại sớm một chút, cần cái gì, nói cho mẫu thân biết có được không?”

Tô Văn vuốt cằm mỉm cười “Mẫu thân, ngươi không cần lo lắng, ta sẽ hảo hảo chiếu cố chính mình, lại có thêm Tương Tư bên người. Hiện tại mẫu thân phải tin tưởng, không có người dám đánh chủ ý lên ta.”

Đoạn nói chuyện này, Ôn thị nàng sao nghe không hiểu. Đại hôn ngày ấy phát sinh chuyện, làm nàng đứng ngồi không yên suốt mấy canh giờ, mãi đến khi nghe tin Tô Văn bình yên, tâm lúc đó mới đi xuống. Thật sự không ngờ đến, đại hôn lại xảy ra chuyện như vậy. Đứa nhỏ coi như phúc hậu đi, còn có thể sống sót, hơn nữa vinh sùng thiên hạ, sự sùng ái của Vương gia đối với nàng, có thể thấy được nhờ việc thăm viếng phô trương này.

Nghĩ vậy, cũng thay đứa nhỏ này vui mừng.

Tô Văn giờ là Vương phi, toàn quý phủ vì nàng tẩy trần, hết sức phô trương. Tiệc tối tổ chức trong vườn, hơn nữa Lâu gia thế gia khắp nơi bằng hữu đều đến dùng bữa, bái kiến vị Vương phi tôn quý này.

Tô Văn không hề giống phế vật Tứ tiểu thư trước kia, giờ là Vương phi tôn quý. Mặc kệ là cử chỉ gì, nhãn mày hay cười, đều lộ ra cao nhã. Thực làm cho người ta có loại cảm giác khác xưa, làm người khác nhìn với cặp mắt khác.

Ở Lâu phủ phải làm xong chuyện, ngày kế liền hỏi giá nhà mẹ đẻ, trên xe chỉ có mã phu (Người điều khiển xe ngựa ngày xưa) cùng Tương Tư, Thủy Nguyệt, hai gã thị vệ đi trước Lâu Văn nhà mẹ đẻ Lương Châu.

Nhưng mà trên đường đột nhiên mắc phong hàn, liền ở trạm dịch dừng chân nghỉ ngơi ở đây.

Nửa đêm, Tương Tư mở mắt mở cửa sổ nhìn dưới lầu, hai gã thị vệ đang nghỉ ngơi, trở lại nhìn Tô Văn thấp giọng nói “Vương phi hai gã thị vệ đã ngủ, hơn nữa ta đã điểm huyết ngủ, bọn họ ít nhất phải ngủ đến mười canh giờ mới có thể tỉnh lại.”

Tô Văn nặng nề ân một tiếng, thu thập gì đó, đối với Thủy Nguyệt ngoài cửa sổ nói “Ngày mai nếu thị vệ hỏi, nói ta không thể chịu nổi ánh mặt trời, cho bọn họ bảo vệ bên ngoài là được rồi.Hiểu chưa?”

Thủy Nguyệt đối với hành vi của Tô Văn chưa bao giờ hỏi, nàng chỉ biết chủ tử của nàng đang chuẩn bị làm cái gì đó, đều đã quen.Nàng chỉ cần hết sức chờ đợi là tốt rồi.

Tô Văn an bài thỏa đáng, cùng Trương Tư từ lầu hai nhảy xuống, thả người trên xe ngựa đã được chuẩn bị sẵn từ sáng sớm.

Tiểu Bạch thấy nàng ngồi lên xe ngựa, ho nhẹ một tiếng “Có thể đi rồi? Tô Văn.”

“Ân.” Tô Văn thân nhiên ân một tiếng.

Trương Tư nghe được xưng hô này, hơi nghi hoặc, Tô Văn đậm mặt cười giải thích “Đây là tên ta dùng trên giang hồ, hơn nữa Lâu Văn không phải thiên hạ đệ nhất phế vật hay sao?”

Trương Tư tuy khó hiểu, nhưng cũng không truy vấn, bình tĩnh vuốt cằm.Đang nhìn đến nam nhân kêu Tiểu Bạch kia, nàng chỉ biết Vương phi tâm sâu đậm, đã muốn nàng không có thể phỏng đoán đến.

Nhưng nàng làm cho chính mình tùy nàng đến Lũng châu, hơn nữa còn cho nàng biết tên giang hồ, thậm chí còn cho chính mình nhìn thấy tâm phúc của nàng, như vậy đối với mình tín nhiệm, đã muốn không cần tưởng.Cân nhắc trong lòng lúc đó hơi hơi cảm động.

“Không biết Trương Tư hay không có ý trọng xuất giang hồ?” Tô Văn làm sao không biết Trương Tư lúc này nghĩ gì, dựa vào vách xe ngựa, miễn cưỡng vỗ lưng A Chích, cúi đầu hỏi.

Trương Tư lắc đầu “Vương phi”

“Người nếu không muốn, ta tự nhiên không bức người.Nhưng là nhân tài, ta cho tới bây giờ sẽ không bỏ qua.Đối với người, cổ mộ nghe đồn,ta cũng nghe qua không ít.Người không cần hòa ta nói này..” Tô Văn giọng điệu thân nhiên, lộ ra một loại làm cho người ta đoán không ra bình tĩnh.

Trương Tư suy nghĩ một lúc lâu, bỗng nhiên quay đầu “Vương phi, nếu Trương Tư quyết định tùy tùng người, như vậy muốn Trương Tư làm cái gì, Trương Tư nhất định vâng theo.”

“Ân.Kia ngày mai khởi, người chính là tam đương gia Âm Dạ môn, bên ngoài Tiểu Bạch là nhị đương gia.”Tô Văn sớm biết đáp án, không kinh ngạc.Theo hiểu biết đối Trương Tư, lại có thể không biết nàng hội nghĩ như thế nào.Vừa mới kia lời nói, nàng định vì nàng thí nghiệm nàng đối chính mình rốt cuộc có bao nhiêu trung thành.Còn nữa, nếu có Trương Tư hỗ trợ,cổ mộ định có thể lại nhắc lên giang hồ triều dâng.

Bình minh.

Mặt trời chiếu trên mặt lá cây xanh biếc,chiết xạ từng đạo ánh sáng kỳ dị sáng rực.Tô Văn từ trên xe ngựa nhảy xuống đất, hí hai mắt nhìn khối phong thủy bảo địa của Úc gia, khoe miệng xẹt qua một chút cười thâm ý.

Không chút để ý vươn tay rút ra trường kiếm, chân ngọc nhẹ chút, thả người giữa không trung, ngưng tụ nội lực, kiếm khí gọi lên lá cây, Úc gia lão tổ tông tâm bìa đá nhất thời hóa thành hai nửa.

Ba...

Tiếng động vang lên, giống như toàn bộ đỉnh núi đều bị chấn động.

Tô Văn ngáp một cái “Tiểu Bạch người hành động đi.”

Tiểu bạch vừa nghe, ánh mắt nhìn thẳng “Tô Văn, người này, nữ nhân thiếu đạo đức, rõ ràng người muốn đào phần mộ tổ tiên người khác, vì sao khiến ta động thủ.Chuyện này, ta mặc kệ.”

Tô Văn cảm một cái đầu lâu quảng hướng Tiểu bạch “Ngu xuẩn nam nhân, đây là môn chủ cho người cơ hội, nhanh động thủ, nếu mặt trời lên cao đến đỉnh đầu, có người lại đây đón củi, vốn không có thời gian.”

Tiểu Bạch sờ sờ đầu bị đánh, thâm oán trừng mắt Tô Văn, lấy trên mã xa, sáng sớm liền chuẩn bị một cái cuốc, tâm không cam lòng không muốn bắt đầu đào mộ,A Chích u u thở dài một hơi “Người này nữ nhân, không phẩm! sẽ ức hiếp nam nhân, hừ hừ..”

Tô Văn kéo lỗ tai A Chích, tùm tùm cười true ghẹo đứng lên “Nha, A Chích, người lỗ tai thực sự co dãn.”

A Chích chán ghét ngạo nghễ liếc mắt một cái, chột lông trên thân thể dựng đứng lên, lớn tiếng phản kháng “Tô Văn, người này nữ nhân, lỗ tai thần thú cao quý, người có thể chạm vào sao?”

Tô Văn đậm mặt một a một tiếng, liền thái bước chân đến trước phần mộ, cầm lấy cái đầu lâu khô đặt trên đầu A Chích “Ha ha, hòa người thật xứng!”

Trương Tư hòa tiểu chụp ngực lắng nhìn Tô Văn này mới động, khoe miệng nhẹ nhàng run rẩy, bỗng nhiên lập tức cầm lấy cái cuốc, vất và cần cù đứng

lên, nếu không đợi lát nữa cái đầu cột kia tùy sẽ hòa bọn họ xứng.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Đụng đến người của ta, chỉ nhục!

Mặt trời lên cao khỏi đỉnh đầu, Tô Văn yếu ớt từ trong mộng đẹp mở hai mắt ra, duỗi thẳng cái lưng mệt mỏi, nhảy xuống đất, bước chân tới phần mộ tổ tiên, nhìn quan tài đã bị đào lên, vuốt cằm thỏa mãn: "Đem toàn bộ quan tài mở ra đi."

"Cái gì?" Trương Tư cùng Hòa Tiểu Bạch đồng loạt một lời kinh hô. Vị Vương phi này rốt cuộc muốn làm xiếc sao, đào phần mộ cổ tiên của người ta đã là thất đức, bây giờ còn muốn mở quan tài, xương cốt tùm lùm có gì hay để xem (Ari: Hình như tặng chap hôm nay không đúng rồi >.<)

Đuôi lông mày Tô Văn khinh bạc, gật đầu: "Có vấn đề gì không? Không lẽ Trương Tư cô nương cùng Bạch công tử này sợ mấy hài cốt này buổi tối tìm các người tỉnh số? Đừng đừng, làm người Âm Dạ môn, tuyệt đối không thể nhát gan như vậy."

"Không phải không đúng!"

"Mở thật sao"

"Dạ! Vương phi." Trương Tư, Tiểu Bạch hai người một đầu hắc tuyến, rất hoa lệ khom người, cạy mở quan tài.

A Chích hưng phấn nhảy lộc cộc đi qua, Tiểu Phi Phi thân thể nhảy dựng lên, cảm giác hết sức đặc biệt, nhưng mà hẳn không phải không vui thích. Hưng phấn nhảy vào trong quan tài, nắm lên vật chôn theo: "A a.... Tô Văn rất nhiều bạc, rất nhiều châu báu, phát tài nha!" (Ari: Mấy bé rất đáng yêu, cơ mà bt quá mấy bé ơi... Văn tỷ làm đạo mộ rồi)

Tô Văn liếc A Chích một cái, vươn tay đã nắm nó trên thân thể của Phi Phi, ném tới tấm bia đá, cầm lấy một cái ngọc phỉ thúy liền giắt lên cổ nó: "Nột, người có khả năng nhanh nhẹn, đây là phần thưởng Vương phi nương nương cho người."

Định đầu A Chích tức giận, "Tô Văn, người nghĩ như vậy có thể đem ta đuổi đi sao? Không được, ít nhất ta muốn cái quan tài này, còn những thứ khác thuộc về người."

Tô Văn không nói gì, trực tiếp cầm mấy cái vòng ngọc còn có một lọ hoa lỗi thời, ném tới chân Trương Tư cùng Tiểu Bạch: "Thu lại, từ nay về sau, đây là của Âm dạ môn."

Cảm tình vương phi nương nương là tới lấy tài vật, thuận tiện phát tiết một chút? Thế nhưng đồ chôn theo người chết, cũng có thể lấy sung sướng như vậy. Không phải là quái dị! Đây tuyệt đối là một điều ác thú vị.

Trải qua sự hành hạ gần nửa canh giờ, châu báu bị lấy đi hết, hơn nữa ngay cả hài cốt còn bị vứt khắp nơi. Tô Văn thậm chí còn khoa trương để cho A Chích mang đầu sọ về nhà, làm nó giận đến trực tiếp nhảy lên đầu cành cây không trở về nhà.

Trương Tư dụ dỗ nó hồi lâu, cầm rượu ngon đến dụ dỗ nó mới miễn cưỡng nhảy xuống cành.

Thu thập xong hết tất cả, Tiểu Bạch thông qua một chút thủ đoạn giang hồ bán tất cả châu báu lấy tiền mặt, hoàn toàn đổi thành bạc trắng gửi vào Ngọc Từ Lý của Âm Dạ môn. Tuy nói Tô Văn vẫn luôn tại kinh thành ứng phó chuyện trong nhà cùng chuyện trong vương phủ. Tiểu Bạch vẫn không nhàn rỗi, âm thầm chiêu dụ không ít chi sĩ vào Âm Dạ.

Đến lúc này trên giang hồ đồn đại không ít tin đồn về Âm Dạ môn, nhưng ít lại càng ít. Đại đa số người trên giang hồ đối với môn phái mới tạo lên chỉ cười nhạt, bao nhiêu nhiệt huyết thanh niên, cực kỳ hứng thú sáng tạo môn phái, nhưng đến cuối cùng có thể duy trì còn được mấy người, có thể đặt chân trên giang hồ được bao nhiêu....

Tô Văn ngồi trong quán trà, nghe người giang hồ thảo luận chuyện Âm Dạ môn, có chút không vui, nhẹ liếc người này người nọ, nhẹ tay vỗ mặt bàn, chiếc đĩa phút chốc tập kích hướng bát quái nam nhân. Trương Tư ngay sau đó đón lấy nói: "Người Âm Dạ môn, người há lại bức những lời thảo luận của những người vô danh này, nếu không phục, đại khái phía trước chịu chết."

Nam nhân mặc áo choàng sắc tím nghe được lời Trương Tư nói, tức giận đập bàn đứng lên, rút ra trường kiếm: "Xem ra các người đúng là người của Âm Dạ môn, vừa đúng lúc, hôm nay có bản lĩnh quang minh chính đại đánh một hồi, có thực lực hay không, rốt cuộc tự nhiên sẽ biết."

Trương Tư nhú mi, nhìn Tô Văn, cúi đầu hỏi: "Vương phi, người tự mình động thủ, hay là Trương Tư thay người giải quyết."

Tô Văn đứng dậy, khăn lụa từ bên hông trượt ra, che đi nửa gương mặt, khiến cho người ta cảm giác giống như tiên nữ, nàng đi lại uyển chuyển, thật sự làm cho người ta không thể đoán ra trong võ công của nàng có bao nhiêu điểm tốt. Cặp mắt phượng hoàng, xuyên thấu liếc nhìn thiên thanh lãnh, môi hé mở: "Trong vòng một chiêu, nếu người không quỳ xuống cầu xin ta tha thứ, hai chữ Tô Văn tên ta sẽ viết ngược. Thế nhưng, người nên hiểu rõ, quỳ gối

bên cạnh ta, nhất định không hẳn là cầu xin đơn giản như vậy."

Người đó thấy Tô Văn hung hãn như vậy, mà bên kia bọn hắn cho tới bây giờ đều chưa từng nghe qua, càng thêm khinh thường. "Hãy bớt xàm ngôn, xem bốn đại gia khiến cho cô gái này biết thế nào là lợi hại."

Lời còn chưa dứt, hắn dương lên đại đao không chút lưu tình hướng về Tô Văn mà đánh, những nàng cứ thế lẳng lặng đứng tại chỗ, nhìn chăm chăm thân hình cùng chiêu thức của người đang bay tới, phút chốc ngân châm lóe ra, xịch.....

Hai cây châm bạc lộng lẫy đánh vào đầu gối của hắn, đao chưa rút, hắn đã bị đẩy hai đầu gối quỵ xuống đất, một tiếng hô nhỏ thống khổ, "A... Người đánh lên! Có thể lại như vậy dùng thủ đoạn hèn hạ!"

Tô Văn bỗng nhiên xui cười ra tiếng, giống như nghe được truyện cười trong thiên hạ, "Người vùng đao đối với ta, ta xuất thủ, lại kêu là đánh lên sao? Đại Hồ Từ huynh đệ, nơi này nhiều người thấy như vậy, người chẳng lẽ lại muốn ức hiếp tiểu nữ."

"Người... Muốn chém muốn giết muốn róc thịt, tùy người xử trí!" Nam nhân Đại Hồ Từ không chịu khuất phục nghiêng đầu sang chỗ khác, ngấm ngấm chịu đựng sự đau đớn giữa hai chân, rầu rĩ nói.

Tô Văn ngoái đầu nhìn lại, ôm lấy thân thể A Chích, khéo cười duyên dáng, "A Chích, người nói muốn xử trí như thế nào đối với Đại Hồ Từ huynh đệ, người cần phải hạ thủ lưu tình rồi. Gia đình chồng ta dù sao cũng là danh môn chính phái."

Mắt A Chích liếc Tô Văn, "Người làm ra vẻ, nữ nhân gian trá." Hiện nhiên, mọi người chung quanh đều nghe không hiểu lời nói của A Chích, chỉ có một mình Tô Văn có thể hiểu

Nàng nghe A Chích nói xong, cười ra thành tiếng: "Tốt tốt, ta nghe theo."

Người chung quanh nhìn kinh ngạc, vị nữ nhân này rất kì quái, cư nhiên hỏi một con hồ ly, mà còn giống như thật sự có thể cùng hồ ly nói liền. Cho dù đeo khăn che mặt, dường như có thể cảm giác được nụ cười kia thật sự khuynh thành. Như thế thật xinh đẹp, phong hoa tuyệt đại. Mỹ nhân lại như thế nào nào có thể khiêu khích của nàng? Mọi người nghi hoặc giữ.....

Tiểu Bạch nghi hoặc đem Văn Phòng Tử Bảo đặt đến trước mặt Tô Văn, Tương Tư vén tay áo mài mực, đem bút Lang Hào nhúng trên mực đưa tới bên cạnh nàng: "Môn chủ..."

Tô Văn nhận bút, nhỏ nhẹ cúi người, vẩy nhẹ bút, nhưng mà sau cả nửa ngày lại thu bút, nhạt cười ra tiếng: "Nhớ kỹ, kẻ đụng đến ta, chỉ có nhục!" Dứt lời, đặt bút xuống, liền ôm A Chích vươn người nhảy lên xe ngựa rồi đi.

Lúc mọi người nhìn đến mặt Đại Hồ Từ, cũng nhìn không được ôm bụng cười lăn lộn, cô nương kia giống như tiểu thư của quan phủ, cư nhiên làm ra chuyện buồn cười như vậy, thật sự làm người ta khó có thể tưởng tượng.

Giống như con mèo bị vớt bỏ râu, một chữ Vương to lớn ở mi tâm, chung quanh ánh mắt một vùng đen tối, xem ra giống như một con gấu mèo đáng yêu. Vật này đúng là phi hồ, con mèo Diệc Phi, cũng không phải gấu mèo, còn đây là tứ bất tượng rồi!

Tương Tư khinh cười ra tiếng, "Vương phi nương nương, người đúng là thu thập được tên Đại Hồ Từ kia."

Tô Văn ánh mắt khinh thường di chuyển, "Thứ này ít nhiều A Chích cũng cấp cho ta linh cảm."

A Chích hèn mọn nhìn nàng một chút, mắt hung kháng tụng: "Người căn bản chính là gián tiếp làm ô nhục thân phận thân thú cao quý của ta! Tô Văn, người thật nông cạn, lại còn ngu ngốc, ta và người thế không đội trời chung."

Tô Văn bất đắc dĩ nhún nhún vai, cười mà không nói.

Tô Văn tuy nhiên không quá lên giọng, nhưng là vô cùng lên giọng, Việt Băng Ly ở phía xa kinh thành, lại đem tất cả hành tung của nàng đặt vào trong đáy mắt, đang nghe đến Tô Văn thu nhập Đại Hồ Từ, chuyện lý thú nhất là lúc đào phần mộ tổ tiên của người khác, có thâm ý cười: "Như vậy mới có phong độ Vương Phi, mà tiểu thê tử này dường như không qua sự tương tượng của bốn vương."

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Bỏ đá xuống giếng

Tà Diễm nhìn Việt Băng Ly, cười cực kỳ có thâm ý, khó hiểu hỏi, "Vương gia, Vương phi giấu giếm chuyện mình là phế vật, nếu Hoàng Thượng biết được, nhất định sẽ phán xuống tội khi quân."

Việt Băng Ly nghe xong, nhếch lông mày nhìn Tà Diễm, "Khi quân? Từ khi Văn Văn sinh ra tới nay, người trong thiên hạ mừng nàng là phế vật, nàng

chưa từng phản bác lại, cũng không nói mình có phải là phước vật hay không. Sao có thể là tội khi quân được đây!”

Tà Diễm nghe xong liền giật mình, sau đó lập tức mỉm cười.

“Phần mộ tổ tiên của Tri huyện Lũng Châu bị đào bới, nhất định sẽ kinh động đến quan phủ, người ra mặt xử lý chuyện này đi. Tuyệt đối không được để Vương phi có nửa điểm thương tổn, cho dù là lời đồn cũng không được!” Thần sắc Việt Băng Ly kiên định, cảm xúc trong đáy mắt khiến Tà Diễm không nhìn thấu được.

“Vâng, gia!” Tà Diễm lĩnh mệnh lệnh xong liền lập tức thả người nhảy ra khỏi cửa sổ.

Hai ngày sau, Tô Văn từ Lương Châu trở lại phủ tướng quân ở Kinh thành, về lý mà nói thì nàng phải về Vương phủ trước, nhưng nàng lại cố ý sai thị vệ về xin Việt Băng Ly cho nàng ở lại thêm mấy ngày. Ngoài dự kiến là Việt Băng Ly không chút do dự nào mà lập tức đáp ứng nàng.

Tương Tư bụng đĩa nhỏ cho nàng, khó hiểu hỏi, “Vương phi nương nương, người muốn ở lại bao lâu?”

Tô Văn cười tủm tỉm nhìn Tương Tư, “Đương nhiên là phải xem diễn xong mới đi, đúng không? Chúng ta không thể không nghiệm thu thành quả mà đã đi được. Hơn nữa, người cũng biết ta thích nhất là xem diễn. Một việc vui như vậy, thật là tốt biết bao!”

Tương Tư hiểu được ý của nàng, bình tĩnh vuốt cằm. Bỗng nhiên nhớ tới cái gì, nói, “Vương phi, mấy ngày nữa sẽ là đại hội võ lâm giang hồ, không biết người có hứng thú đi xem một chút hay không?”

“Đại hội võ lâm?” Tô Văn cup mắt, lại hỏi, “Ám Dạ Môn của chúng ta có thể tham gia không?”

“Cái đấy.. Phải sang năm mới được, dù sao tham gia đại hội võ lâm cũng cần phải báo danh từ trước. Lần này chúng ta là đi xem thật giả như nào.” Tương Tư khẽ lay động quạt lụa trong tay, nhẹ nhàng thổi đi không khí oi nóng.

Đã là mùa hạ, trời nóng lên rất nhiều, nhưng cũng không đến mức quá khó chịu.

A Chích đang nhâm nhi rượu ngon, nghe được lời của Tương Tư thì lập tức qua đầu lại nhìn Tô Văn, nói, “Tô Văn, ta muốn đi xem Đại hội võ lâm, cùng đi đi. Rất vui đó!”

Tô Văn khinh bỉ liếc A Chích một cái, vỗ nhẹ lên đầu nó, “Toàn mùi khó ngửi, người mau đi tắm đi! Thật là làm mất mặt Vương phi nương nương ta.”

A Chích phát ra một tiếng khinh thường, cứng rắn muốn chui vào lòng Tô Văn, nàng thật muốn ném nó ra ngoài, tính tình càng ngày càng tệ, cuối cùng nàng chỉ có thể đầu hàng, nhìn Tương Tư nói, “Thu thập một chút đi, chúng ta đi xem Đại hội võ lâm.”

“Dạ, Vương phi!” Tương Tư nhìn động tác của A Chích liền buồn cười. A Chích thật sự là rất có linh tính!

Lúc dùng bữa tối đã là giờ Dậu.

Gia đình đột nhiên chạy gấp vào phòng, nhìn Đại phu nhân Úc thị, kích động nói, “Đại phu nhân, người nhà mẹ của phu nhân gửi thư đến, nói là muốn phu nhân tự mình mở ra đọc.”

Lâu Nghiên mở thư ra, thần nhiên phát phát tay, sau khi đọc xong thì trắng bệch cả mặt. Úc thị không kiềm chế được, cầm thư lên đọc, cuối cùng hai mẹ con đều không nói nên lời.

Nhị phu nhân Ôn thị thân thiết hỏi, “Đại tỷ, đã xảy ra chuyện gì vậy, sao tỷ lại như vậy? Mọi người có thể giúp đỡ được gì không?”

Mặt của Đại phu nhân hết trắng lại hồng, cả người run rẩy, “Không biết vì sao bọn trộm mộ lại đào bới phần mộ tổ tiên của Úc gia, hơn nữa, vật bồi táng bên trong đều bị lấy sạch!”

Lâu Thương Trạch vừa nghe, thở dài một hơi, nhìn chăm chăm vào Ôn thị, “Đưa cho bà ấy một trăm lượng bạc để ngày mai trở về Lũng Châu sửa sang lại phần mộ tổ tiên. Không biết là Úc gia các người đã gặp chuyện gì nữa, nhiều đời làm mệnh quan triều đình mà lại rơi vào kết cục này.”

Đại phu nhân Úc thị vừa nghe, chỉ có thể nuốt uất ức vào trong bụng, nói vài câu cảm kích. Mà lúc này Tô Văn lại đứng lúc mở miệng, “Phụ thân, sửa chữa phần mộ tổ tiên là việc lớn, hay là xuất thêm một trăm lượng nữa đi, Văn Văn xuất tiền...”

Lâu Nghiên không nhịn nổi nữa, đứng lên, chỉ vào mũi Tô Văn, mắng to, “Người vừa đi Lũng Châu thì đã xảy ra chuyện. Lâu Văn, có phải là do người gây nên hay không?”

Tô Văn ngạc nhiên nhìn Lâu Nghiên, “Lâu gia Đại tiểu thư, Lâu Nghiên cô nương. Nói việc gì cũng phải có chứng cứ, bản Vương phi có đi qua Lũng Châu hay không chỉ cần hỏi hai thị vệ của Vương phu theo ta đến Lương Châu là biết. Nếu như người cứ nhất định muốn oan uổng ta như vậy, thì chúng ta đến công đường, giải thích rõ ràng chuyện này!”

Nhị phu nhân Ôn thị cũng nói, “Nghiên Nhi, Văn Văn là Vương phi, sao có thể làm chuyện đó được. Chớ nói lung tung!”

Lâu Nghiên tức giận, trừng mắt nhìn Ôn thị, không để ý, nói tiếp, “Trên đường đi Lương Châu, ngươi bị ốm hai ngày, hay ngày này cũng đủ để ngươi đến Lũng Châu làm chuyện này, rốt cuộc có phải hay không. Lâu Nghiên ta nhất định sẽ điều tra rõ ràng. Phụ thân, xin người làm chủ!”(Ari: Đúng là tính cách đại tiểu thư =)) Cho dù đúng thì cũng tại 2 mẹ con bà hãm hại tỷ ấy trước)

Lâu Thương Trạch chưa lên tiếng.

Tương Tư lại đột nhiên mở miệng, “Tướng quân đại nhân, thứ cho Tương Tư nói thẳng, những lời này của nô tỳ đều là thật, tuyệt đối không thiên vị ai. Ở Lũng Châu, Úc Tri huyện hành xử quái dị, sợ là đã kết thù với không ít người. Nếu như bọn họ muốn trả thù, thì việc động đến phần mộ tổ tiên cũng không hề ngạc nhiên. Nô tỳ thấy Vương phi không có lý do gì để đi đào phần mộ tổ tiên của Úc gia hết. Trừ khi có người có quỷ trong lòng, làm chuyện có lỗi với Vương phi.”

Lâu Nghiên tức giận ném ly trà xuống đất, đi lên phía trước, giơ tay lên muốn tát Tương Tư, Tô Văn cầm chặt tay của nàng ta, khinh nghễ liếc mắt một cái, “Tương Tư nói không sai, Lâu đại tiểu thư, ngươi phản ứng như thế này càng chứng tỏ ngươi thật sự có chuyện chột dạ sao?”

Mặt Lâu Nghiên đỏ lên, nhất thời nghẹn lời, không tìm được câu phản bác nào.

Đại phu nhân Úc thị chậm rãi đứng dậy, đi trước mặt mặt Tô Văn, quỳ hai gối xuống đất, “Vương phi nương nương, Nghiên Nhi không hiểu chuyện, có chuyện gì không đúng, người làm mẫu thân như ta đều nhận hết. Chuyện phần mộ tổ tiên của Úc gia bị đào trộm, không liên qua gì đến nương nương, thỉnh người không cần giận chó đánh mèo, trách phạt Nghiên Nhi.”

Tô Văn thả tay Lâu Nghiên ra, cúi người, tự mình nâng Úc thị dậy, “Đại nương, những lời này của người thật là xa lạ. Chúng ta là người một nhà, ta làm sao có thể trách cứ tỷ tỷ chứ. Nhưng thật ra là tại tỷ tỷ không chịu thủ hạ lưu tình.”

Đáy mắt Đại phu nhân xẹt qua một tia âm lãnh, Lâu Văn thật là không biết điều. Ngay lúc không khí đang cực kỳ xấu hổ thì Lâu Thương Trạch đứng dậy, toàn bộ đồ ăn trên bàn rơi hết xuống đất, “Nếu đã biết là người một nhà, cả ngày tính đi tính lại, còn ra cái thể thống gì nữa! Không cần xem bản tướng quân như không khí, mỗi việc các người làm, bản tướng quân đều nhất thanh nhị sở*!”

(nhất thanh nhị sở: biết rõ ràng, chỉ li từng chút)

Lộp bộp.

Sắc mặt Đại phu nhân trắng bệch, Lâu Nghiên cúi gầm đầu xuống, chỉ có thần sắc của Tô Văn là vẫn trấn định, phảng phất như không hề liên quan đến nàng.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Đại hội võ lâm

"Ngày mai ngươi quay về Lũng Châu sửa chữa lại phần mộ tổ tiên đi, về phần chuyện này không cho phép nhắc lại nữa. Nếu người nào nhắc tới, liền cắt khỏi Lâu gia cho bốn tướng quân!" Dứt lời, Lâu Thương Trạch phất áo bào, tức giận trừng mắt Đại phu nhân một cái. Sau đó, thản nhiên nói với Tô Văn: "Đến thư phòng của ta."

Tô Văn khom nửa người, "Dạ, phụ thân."

Cả người Đại phu nhân Úc thị vô lực ngã ngồi trên ghế, hoàn toàn không ngờ Lâu Thương Trạch bao dung nàng ta đến như vậy. Lúc trước bà ta luôn luôn nghi ngờ, có phải người nam nhân này đã quên đi ân tình giữa bọn họ rồi không? Rốt cuộc nàng ta đang làm cái gì? Từng bước một phá hủy hòa khí vợ chồng họ sao?

Tô Văn một đường theo sau Lâu Thương Trạch tới thư phòng, nàng vốn tưởng rằng phụ thân này ít nhất sẽ mắng nàng chuyện đi đào phần mộ tổ tiên của người ta, nhưng lại không ngờ rằng.....

Lâu Thương Trạch nặng nề thở dài một hơi, rồi tự mình đặt một ly Bích Loa Xuân tới trước mặt của nàng, bình thản nói: "Văn Văn, ngày đại hôn thật sự đã khiến ngươi chịu khổ. Mấy năm nay ngươi cũng chịu không ít đau khổ, đại nương ngươi là người như vậy, phụ thân ở trong này thay mặt nàng nhận lỗi. Ngươi có thể đừng hận đại nương của ngươi nữa không?"

Tô Văn nghe xong, hơi hơi nghi hoặc, vị phụ thân này ở trước mặt mọi người bày đủ loại dáng vẻ, ở trước mặt nàng lại trở nên hiền mọn như vậy. Rốt cuộc là xuất phát từ mục đích gì? Chẳng lẽ là áy náy, tuyệt đối không có khả năng! Lễ phép bắt lấy tay của Lâu Thương Trạch "Phụ thân, Văn Văn sẽ không so đo chuyện của đại nương. Chỉ là hi vọng phụ thân làm cho đại nương đừng tái diễn sự việc này, nếu không để Vương gia thật sự nhận ra được điều gì, chuyện này sẽ không dễ dàng che giấu như vậy đâu. Dù sao ám sát Vương Phi, đây là đang khiêu chiến với hoàng quyền (1)"

Trong lời nói của Tô Văn rất rõ ràng, Lâu Văn nàng không phải là tứ tiểu thư phế vật của Lâu gia, mà là Vương Phi nương nương tôn quý. Nếu Đại tướng quân ngài dám đụng tới nàng, cũng sẽ phải trả cái giá thật lớn. Bởi vì nàng là người của hoàng gia, là hoàng tử(2) của đương kim thái hậu.

(1) Hoàng quyền: quyền lực của hoàng gia

(2) Hoàng tức: con dâu của hoàng gia

Lâu Thương Trạch hơi kinh sợ, trong đôi mắt thâm thúy xẹt qua một tia sáng, cánh của đũa con gái trước mắt này càng ngày càng cứng. Cả gan làm loạn phần mộ tổ tiên của mệnh quan triều đình, hơn nữa còn có Vương gia ra mặt giải quyết. Hiện tại xem ra, nữ nhi của hắn đã muốn bay lên không trung, niết bàn trọng sinh. Trầm ngâm trong chốc lát, sâu kín thở dài một hơi: "Văn Văn, Vương gia bên đó, người hãy giúp che giấu phụ thân che giấu chuyện này, phụ thân ở đây tạ ơn người."

"Phụ thân, đừng như vậy. Văn Văn sẽ tổn thọ mất. Văn Văn tự biết mình cũng có chỗ không đúng, về sau tự nhiên chiếu cố Lâu gia và phụ thân đại nhân." Tô Văn cảm giác Lâu Thương Trạch biết chuyện đào phần mộ tổ tiên là do nàng làm, chẳng qua là nể mặt mũi của Việt Băng Ly nên không để cập tới thôi, nàng cũng không thể tiến thêm được bước nào.

Lâu Thương Trạch vuốt cằm, trong đáy mắt đều là vẻ cung chiêu, bỗng nhiên từ trong ngăn kéo lấy ra một hộp gấm màu đồng "Văn Văn, nhìn một chút xem có thích hay không? Mấy ngày trước, lúc ta đi Việt Dương phát hiện vật này. Nghĩ người nhất định sẽ thích."

Tô Văn thoáng nghi hoặc mở hộp gấm ra, một viên Dạ Minh Châu lấp lạng nằm ở bên trong, theo màu sắc và cường độ ánh sáng có thể thấy được mức độ trân quý của nó. Đối với mấy thứ này, nàng không có nhiều yêu thích, nhưng trân bảo khó tìm như vậy, vị phụ thân này cũng dùng không ít tâm tư đi. Hơi nghiêng người, thi lễ nói: "Đa tạ phụ thân đã tặng."

"Đứng lên đi, con là hòn ngọc quý trên tay Lâu Thương Trạch ta, minh châu này rất xứng với con, đây thật sự là tuyệt phẩm. Đừng nói những lời khách khí như vậy, biết không? Bữa tối này, con cũng không ăn được gì, để lát nữa ta nói bọn người hầu làm lại lần nữa rồi đưa đến Lâm Thủy Uyển của con." Thái độ Lâu Thương Trạch so với trước kia còn tốt hơn vài phần, thậm chí thôi phồng cảm giác ở lòng bàn tay. (không hiểu câu cuối lắm nên để nguyên cv)

Tô Văn bình tĩnh lui ra, đi ở trên đường mòn, liên tục suy tư một vấn đề, nàng đào phần mộ tổ tiên của người ta, chắc chắn đã chọc cho Úc gia báo quan phủ, nhưng chuyện này lại yên bình giống như không có chuyện gì phát sinh. Đột nhiên nghĩ tới điều gì, hôm đó Cẩm Tố nghe xong lời nàng liền đi, chẳng lẽ Việt Băng Ly biết được? Nên hắn ở phía sau giúp nàng?

Nghĩ đến đây, có hơi hỗn loạn. Trước đây người nam nhân kia lợi dụng mình, nhưng bây giờ lại đối với nàng tốt như vậy, xuất phát từ mục đích gì? Nàng cũng đoán không ra, cẩn thận đích nhớ lại những chuyện đã xảy ra với hắn, ngược lại cảm giác được hắn đối với mình rất sùng ái.

Ha ha.

Đã từng lợi dụng thì cũng là lợi dụng. Làm sao cũng không thể nào xóa sạch được dấu vết đó.

. Đường phân cách.

Tô Văn nói nhàn rồi nên muốn đi ra ngoài du ngoạn một ngày, Lâu Thương Trạch cũng không có hỏi nhiều liền đồng ý. Ngược lại Nhị phu nhân Ôn thị liên tục dặn dò nàng phải cẩn thận dọc đường, còn cứng rắn muốn nàng mang theo hai thị vệ vương phủ đi trước, may mắn nàng thông minh nên cự tuyệt được.

Ngồi xe ngựa tới kinh đô Nam Sơn, đại hội võ lâm được tổ chức ở nơi đó mỗi năm một lần.

Tô Văn mang khăn che mặt tiến vào, sau khi ngồi xuống liền thấy được người quen, lại là Ngọc Vô Ngân, cũng chính là ngọc diện công tử, cung chủ linh cung trên giang hồ. Hắn nhìn Tô Văn, cũng là liếc mắt một cái liền nhận ra, ngồi vào bên tay trái của nàng "Thật là trùng hợp."

"Ha ha. Là vừa vặn trùng hợp." Tô Văn lạnh nhạt liếc Ngọc Vô Ngân một cái, liền nghiêm túc quan sát biểu diễn trên lôi đài.

Giọng nói Ngọc Vô Ngân sâu kín vang lên: "Không biết Văn Văn cô nương có cơ hội đi lên biểu diễn một phen hay không? Bản công tử thật sự là cực kỳ tò mò với võ nghệ của Văn Văn cô nương."

Tô Văn ở bên cạnh liếc mắt nhìn Ngọc Vô Ngân một cái, vẻ mặt lạnh nhạt giống như đám mây trên trời, cười mà không nói. Làm cả người nàng tự có một cỗ trong trẻo lạnh lùng, tao nhã.

Đây là lần đầu tiên Tô Văn nhìn thấy hình ảnh như vậy, các đại chính phái từ bốn phương tám hướng cùng đi lên sân khấu, biểu diễn tuyệt học của môn phái mình. Nhìn tới nhìn lui, Tô Văn cũng không cảm thấy có gì lạ. Tương Tư nhà nàng cũng có thể đi lên lấy cái chức minh chủ võ lâm trở về.

Nghĩ đến đây, thì tiếng đồng la vang lên, nam nhân chủ trì đại hội võ lâm cao giọng quát: "Kế tiếp lên sân khấu chính là Ngọc Vô Ngân cung chủ Linh Cung khiêu chiến với Giải Ngự của phái võ tình."

Tô Văn nghe vậy, thì hơi nâng cao tinh thần. Nâng mắt lên, chỉ thấy Ngọc Vô Ngân một bộ áo bào trắng phiêu phiêu, tay cầm sáo ngọc, toàn thân cao thấp đều lộ ra một loại hơi thở tuyệt luân giống như tiên nhân. Tô Văn nhìn thấy vậy, đáy mắt trong suốt lộ ra một tia tán thưởng.

Tiếng đồng la vang.

Luận võ chính thức bắt đầu.

Giải Ngũ chương môn của phái vô tình chủ yếu lấy nhuyễn kiếm để công kích, nhưng mà Ngọc Vô Ngân lại lấy âm để công kích, nhìn qua hai người này khó so chiêu với nhau, khoa tay múa chân cũng không phải đặc biệt xuất sắc. Tô Văn nhắc lên không ít tinh thần, làm sao cũng không nghĩ đến, Ngọc Vô Ngân này lại thâm tàng bất lộ, âm luật cực kỳ độc đáo, hơn nữa thân thủ cực nhanh.

Trong vòng ba chiêu.

Ngọc Vô Ngân thoải mái đánh thắng vị cô nương Giải Ngũ kia.

Người kế tiếp đi lên khiêu chiến, chẳng qua đều là tiểu nhân vật. Người thắng trận đại hội võ lâm này hiển nhiên là Ngọc Vô Ngân thôi. Nhìn đến đây, khóe miệng nhẹ nhàng nâng lên "Chúc mừng Ngọc công tử thắng lợi."

Ngọc Vô Ngân cũng vung tay áo, cười tao nhã: "Hiếm khi được Văn Văn cô nương cổ vũ, nếu không Ngọc mỗ cũng không có động lực đánh thắng trận đấu này."

Hóa ra Tô Văn nàng là động lực cho hắn, lời nói mập mờ như thế cũng có thể nói ra khỏi miệng. Hắn thật sự là không biết nàng đã gả cho Việt Băng Ly, hay là giả không biết. Hoặc là cố ý sa vào, không đoán ra, tự nhiên lựa chọn im lặng rút lui.

Ngọc Vô Ngân ngấm nhìn bóng dáng đã đi xa của Tô Văn, ý cười nơi khóe miệng lại càng sâu hơn. Tô Văn. là một nữ tử thú vị cỡ nào?

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mâu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Hãm sâu vào biển lửa

Xe ngựa của Tô Văn vừa đến trước cổng của phủ tướng quân thì bị một chiếc xe ngựa xa hoa chặn lại, Việt Băng Ly mặc trường bào màu tím bước ra từ trong xem, vươn tay với Tô Văn, "Văn Văn, bản vương tới đón nàng hồi phủ."

Tô Văn nhìn bàn tay trắng nõn của hắn, do dự không biết có nên đặt tay mình vào đó không thì chỉ nha một tiếng, cửa lớn của phủ tướng quân bị người dùng lực đẩy ra.

Đại phu nhân và Lâu Nghiên đã thu thập xong hành lý để đến Lũng Châu, cả hai đang đi ra ngoài, trong phút chốc, Tô Văn liền cầm chặt tay của Việt Băng Ly, cố ý như vô tình nhìn thấy Đại phu nhân, cười nhu thuận, "Làm phiền Vương gia phải đi xa như vậy tới đón Văn Văn hồi phủ, Văn Văn thật sự là thụ sủng nhược kinh*."

(thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà kinh sợ.)

Việt Băng Ly là người thông minh, làm sao lại không rõ ý tứ trong lời nói của nàng được, rất tự nhiên phối hợp với nàng, không nhìn về hai mẹ con đang thì lễ ở phía sau, ôm lấy eo nhỏ của Tô Văn, ôn hòa cười, "Văn Văn là ái thiếp của bản vương, là bảo bối trong lòng bàn tay của ta, nhất định bản vương phải bảo vệ nàng rồi."

Tô Văn âm thầm chắc chắc hai tiếng, nam nhân này đúng là biết diễn trò, trước mặt mọi người mà có thể nói ra lời buồn nôn như vậy mà mặt không đỏ, tim không đập, lưu loát rõ ràng. Nàng khẽ liếc mắt qua Đại phu nhân, giả bộ kinh ngạc, "A, Đại phu nhân và tỷ tỷ đến đây lúc nào vậy, Văn Văn cư nhiên không phát hiện ra, thật sự là thất lễ!"

Đại phu nhân đành mặt lại, Lâu Nghiên thì luôn không chịu nổi bị người ta ủy khuất, vừa muốn nhảy lên thì bị Úc thị túm lại, khom người nói, "Vương gia, Vương phi, bên ngoài rất nóng, mời hai vị vào phủ."

Việt Băng Ly nhìn mặt trời, khẽ phát tay, kéo tay Tô Văn vô cùng thân thiết, "Đại phu nhân, không còn sớm nữa, trong Vương phủ còn có chuyện cần xử lý, ta và Văn Văn phải hồi phủ. Tương tư, đi thu thập hành lý cho Vương phi."

Tương Tư khom người, lên tiếng trả lời, "Vâng, thưa Vương gia."

Tô Văn nhìn Đại phu nhân Úc thị và Lâu Nghiên, đáy mắt lộ vẻ cao ngạo trong trẻo nhưng lạnh lùng. Đại phu nhân, người có kết cục như hôm nay chính là do chính người ban tặng, nếu người chịu an phận, sẽ có hôm nay sao? Nhưng mà, lần này chỉ là chút giáo huấn nho nhỏ thôi, ngày khác lại tiếp tục, đến khi cả nhà của người bị tiêu hủy mới thôi. Tô Văn nàng tuyệt đối không biết nhường nhịn như Lâu Văn. (Ari: Đọc đến đây có bạn nào thấy chị Văn độc ác quá không? Đối với Ari thì tại 2 người đó gây họa trước, chị Văn trả thù lại là đúng :-D)

Trong xe ngựa xa hoa, A Chích sớm đã nằm trên đệm, hưởng thụ rượu ngon.

Nhất thời, Tô Văn đầu đầy hắc huyền, tiến lên nắm tai của A Chích, "Đây là rượu do Hoàng Thượng ban thưởng cho Vương gia, người không được uống!"

Việc Bắg Ly cầm tay Tô Văn, lắc đầu cười yếu ớt, “Không sao, nếu A Chích thích thì xem như bốn vương thưởng cho nó đi!”

Tô Văn tức giận, rút tay về, không nói lời nào, làm như không nghe thấy gì. Tâm Việg Bắg Ly lộp bộp một chút, nhưng Tô Văn lại quay đầu nói, “Vương gia mà sùng A Chích như vậy, chỉ sợ nó sẽ nháo lên trời.”

Việg Bắg Ly mỉm cười tao nhã, khẽ vuốt lông dài của A Chích, “Chỉ cần là của Vương phi, nó có muốn lên trời thì bản vương cũng đáp ứng!”

A Chích nghe được lời này thì kinh ngạc, nâng mắt lên nhìn Tô Văn, chú ý xem nàng có tia cảm xúc nào không, nhưng mà nó phải thất vọng rồi, cái gì cũng không phát hiện được. Một giây kia, nó thật sự muốn biết nữ nhân này đang suy nghĩ cái gì.

Tô Văn kinh hãi, nhưng sớm đã có thói quen thu liễm tâm tình, nàng bình tĩnh nhìn Việg Bắg Ly, cười, “Vương gia thật sự là làm cho Văn Văn thụ sùng nhục kinh.”

Việg Bắg Ly sang sắg cười ra tiếng, bỗng nhiên cảm thấy khối điểm tâm trên bàn lên, “Đây là nho ướp lạnh, nàng nếm thử xem, hương vị như thế nào?”

Tô Văn vuốt cằm. Một người đút, một người ăn. Có vẻ rất ân ái. A Chích thích ý tiếp tục uống rượu, thường thức hình ảnh tài tử xứng giai nhân trước mắt. Suy nghĩ một chút, cảm xúc của Tô Văn hình như rất phức tạp, rõ ràng là có cảm động nhưng lại cổ kị.

Qua vài canh giờ, rốt cuộc cũng về tới Vương phủ. Đại khái là vì đi tham gia Đại hội võ lâm một chuyến, thân thể có chút mệt mỏi, Tô Văn nằm xuống tiểu thắp trong xe, hai mắt nhắm chặt. Nhưng trước mắt nàng lại luôn hiện ra vẻ mặt ôn hòa như ngọc của Việg Bắg Ly và những câu nói buồn nôn động lòng người của hắn. (Ari: Sa vào bầy tình rồi Văn tỷ ơi ☹)

Tay mềm bỗng dưng nắm chặt lại, khăn lụa bị miết đến mức xuất hiện vết nhăn. Tâm của nàng, loạn thành một mảnh.

Sau bữa tối, Đại Uyển của Vương phủ tràn ngập ánh đèn, đêm hè, gió nhẹ lạnh lạnh khiến người ta có cảm giác đặc biệt khoan khoái. Đêm dần dần đen lại, vạn vật yên tĩnh. Đột nhiên, vang lên một tiếng la, “Chính điện của Vương phi cháy rồi!” Tiếng kêu quái dị vang lên trong đêm, rung chuyển cả Vương phủ.

Tiếng mở cửa, tiếng bước chân hỗn độn, còn có cả tiếng kêu hoảng sợ.

Việg Bắg Ly đang đọc sách trong thư phòng, phút chốc nghe được tiếng kêu kia thì đứng bật dậy, không cần nghĩ ngợi liền mở cửa chạy ra ngoài, trùng hợp gặp được Tả Diễm, hần thân sắc bối rồi nói, “Gia, đã sơ tán tất cả mọi người ra khỏi tầm điện, nhưng không thấy Vương phi.”

Việg Bắg Ly nhíu chặt chân mày, lỉnh lỉnh dứt bỏ ngăn trở của Tả Diễm. Chạy đến nơi thì thấy chính uyển của Vương phi chìm trong biển lửa, đáy mắt hắn xẹt qua một tia lãnh ý. Việg Bắg Ly xách một xô nước lên dội lên người mình cho đến khi ướt đầm mới thôi, không nói một lời liền vọt vào trong biển lửa trước sự kinh ngạc của mọi người.

Nguyên Cẩm Tổ chạy tới liền nhìn thấy một mà như vậy, nhất thời sợ đến mức tái nhợt cả mặt, “Lửa lớn như vậy sao các người lại để cho Vương gia chạy vào trong, các người muốn chết phải không? Còn không mau đi cứu Vương gia!”

Gia đình nhìn nhau, sợ tới mức cứng đơ toàn thân, bảo bọn họ đi vào khác gì bảo bọn họ đi tìm chết. Tất cả sợ hãi nhìn về phía Tả Diễm, hạ nhân có thân phận cao nhất trong Vương phủ.

Tả Diễm nhìn Nguyên Cẩm Tổ, nói, “Chuẩn bị nước, lập tức dập lửa!”

Nguyên Cẩm Tổ không ngờ Tả Diễm lại phản ứng như thế, đi lên muốn tát Tả Diễm một cái lại bị Tả Diễm bắt được tay, “Nguyên tiểu thư, lúc này tiểu thư nên im lặng thì hơn!” (Ari: Lại 1 người tính Đại tiểu thư...Haizz)

“Tả Diễm, người thân là hộ vệ bên người Vương gia, hiện tại lại trơ mắt nhìn Vương gia nhảy vào trong biển lửa, cái gì cũng không làm, người nói xem có nên đánh hay không?”

Tả Diễm nặng nề thả tay của Nguyên Cẩm Tổ ra, lạnh mặt, gằn từng tiếng rõ ràng, “Vương gia võ công cao cường, người vọt vào biển lửa là vì muốn cứu Vương phi, nếu như chúng ta dập được lửa, chính là giúp Vương gia giảm bớt gánh nặng! Lập tức lấy nước tới dập lửa!”

“Rồ! Tả hộ vệ!” Gia đình và thị vệ trong phủ đồng loạt lên tinh thần, lấy nước trong hồ đến dập lửa.

Bất quá, chỉ chốc lát sau, Việg Bắg Ly đã ôm Tô Văn đang hôn mê đi ra mà không bị tổn hao chút nào, chỉ có áo bào bị đen mất một mảng lớn. Hắn bước nhanh như bay, lạnh lùng phân phó, “Tả Diễm, lập tức vào cung tuyên Thái y đến phủ!”

“Dạ, thưa Vương gia”

Toàn bộ Vương phủ nhất thời náo loạn.

Vương phi hôn mê bất tỉnh, Vương gia lo lắng đến độ thức cả đêm chăm sóc Vương phi.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẩu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 37: Đầu xô gậy họa

Lúc Tô Văn yếu ớt tỉnh lại thì đã qua giờ Ngọ.

Mơ mơ màng màng từ từ tỉnh lại, đột nhiên một khuôn mặt tuần tú mang theo vẻ căng thẳng đập vào mắt. Giọng nói thân thiết của Việt Bổng Ly vang lên ở bên tai: "Văn Văn, nàng đã tỉnh? Có cảm thấy khó chịu chỗ nào không?"

Tô Văn cố gắng nâng cơ thể ngồi dậy, nhìn cảnh tường xa lạ quanh mình, khẽ nhíu mày nhìn chăm chăm Trương Tư: "Trương Tư, ta làm sao lại ở đây? Rõ ràng ta đang đi dạo trong vườn hoa của Vương gia mà?"

Trương Tư tiến lên phía trước muốn nói gì đó thì Việt Bổng Ly vẫy nhẹ tay ý bảo mọi người đi ra. Mọi người lui ra xong, Việt Bổng Ly mới ngồi xuống trước mặt Tô Văn, cầm chặt tay mềm mại của nàng: "Văn Văn, đêm qua trong vườn hoa bỗng nhiên bị bốc cháy, nàng không nhớ chút gì sao?"

Tô Văn nghe Việt Bổng Ly nói xong, con ngươi hơi chuyển động nhìn Việt Bổng Ly rồi bỗng nhiên cười yếu ớt: "Thân thể là cha mẹ ban cho, Văn Văn sao không biết quý trọng mà làm tổn thương bản thân được. Mà việc này không gây ra tai họa gì lớn..."

Việt Bổng Ly cảm thấy Tô Văn đang hiểu lầm, tay dùng lực nắm chặt tay mềm của nàng, ánh mắt trong trẻo nhìn nàng thật lâu, gần từng chữ: "Bổn vương lấy lương tâm ra thế, nếu có nửa điểm hoài nghi Văn Văn, ra đường sẽ bị trời đánh....."

Lời của Việt Bổng Ly còn chưa dứt, Tô Văn đã nhanh chóng cắt ngang: "Vương gia, thiếp hơi đau đầu, muốn nghỉ ngơi một lúc. Chàng ra ngoài đi."

"Đã qua giờ Ngọ, ta sẽ bảo Trương Tư làm cho nàng một chút cháo trắng mang tới, được không?"

Tô Văn đảo tròn mắt, nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng.

Lúc này Việt Bổng Ly mới đắp chăn lại cho nàng rồi xoay người đi ra khỏi phòng. Tô Văn nhìn bóng lưng của hắn, nhức đầu khẽ xoa huyết thái dương, tới cùng là ai hãm hại nàng. Nàng ngủ rất cảnh giác, không có khả năng ngủ say như vậy được. Cháy lớn cũng không hề hay biết.

Nguyên Cẩm Tố? Nàng ta sợ rằng không có lá gan đó, căn cứ vào việc hồi phủ để thăm hỏi thì nữ tử ngu dốt kia cũng biết Việt Bổng Ly coi trọng nàng, làm sao có thể ngu ngốc mang găm bỏ vào miệng được. Nàng ta không có khả năng làm như vậy, như thế Nguyên Thị càng không thể làm.

Suy tư một lúc, thói quen muốn vỗ về an ủi A Chích nhưng lại không thấy A Chích. Nghiêng đầu nhìn chung quanh căn phòng nhưng vẫn không thấy. Lúc đó Trương Tư bỗng đẩy cửa đi vào, thân thiết nói: "Vương phi, cháo trắng đã chuẩn bị xong rồi. Nô tỳ hầu hạ người ăn nhé."

Tô Văn "Ừ" một tiếng rồi nhìn Trương Tư nói: "A Chích sao rồi? Lúc hỏa hoạn, nó có bị sao không? Không phải bị đốt cháy rồi chứ?"

Trương Tư biết tính của Tô Văn, bình thường đừng thấy Vương phi đối với A Chích lạnh nhạt, thậm chí có phần vô tình. nhưng từ sâu trong đáy lòng thì rất quan tâm đến nó. Dù sao nàng cũng đã đi theo Vương phi vào sinh ra tử, Vương phi nhà nàng là người điển hình nói năng chua ngoa nhưng lòng lại mềm như đậu hũ.

"Sau khi hỏa hoạn lớn, nô tỳ đã đi coi thì nó đang lười biếng nằm ngủ trong đình. Không có chuyện gì cả, Vương phi đừng lo lắng." Trương Tư múc một thìa cháo đặt ngay trước mũi của nàng

Tô Văn thân nhiên mở miệng nhưng lại không muốn ăn, tay mềm đẩy bát cháo ra: "Trương Tư mang A Chích đến đây cho ta, nó không ở bên cạnh làm ta thấy không quen."

Trương Tư nhìn bát cháo trắng, gật đầu rồi xoay người đi ra khỏi phòng.

Một lúc lâu sau,

Trương Tư lại bước vào, A Chích đi theo ngay bên cạnh. Trong tay nàng ta còn cầm theo một cái mâm, mạnh mẽ nhét bát cháo vào tay của nàng. "Biết nướng nướng không thích ăn gì đó lãng. nô tỳ đặc biệt chuẩn bị một phần cháo thịt nạc trứng bắc thảo cho nướng nướng. Đã mấy canh giờ nướng nướng không có ăn gì, tốt xấu gì cũng nên dùng một chút. Như vậy Vương gia mới bớt lo lắng."

Tô Văn cầm bát cháo, nhìn A Chích ngoác ngón tay. A Chích hơi chột dạ bước đến giường nàng, ngồi chồm hồm ở đầu giường, cười lấy lòng hỏi: "Văn Văn, có chuyện gì? Bản tôn là thần thú, có rất nhiều chuyện để xử lý đó."

Tô Văn một mặt cười nhạt một mặt ăn cháo, đồng thời nhìn Trương Tư nói: "Có A Chích theo hầu ta rồi, Trương Tư, muội ra ngoài đi."

"Vâng, nướng nướng."

A Chích nhìn Trương Tư bước ra ngoài, bỗng cảm thấy hơi lạnh tản ra khắp bốn phía, giống như đang bao vây tấn công nó vậy.

"Văn Văn cô nương....." Tiểu tử kia nghiêng thân, nâng mông nhìn Tô Văn, nhỏ giọng nói.

Nhưng Tô Văn không hề khách khí đặt bát cháo xuống, nhanh chóng nắm cái đuôi của A Chích lên, nắm chặt cổ của nó uy hiếp nói: "Nói. Chuyện này là ai làm? Ngươi vì cái gì mà không đến, ta xem bị lửa thiêu chết. Còn ngươi ngay cả cảm thông cũng không có."

A Chích 'Ách' một tiếng, tròn mắt xoay tới xoay lui. Tô Văn vừa thấy đã biết đó là chủ ý của nó, thật là không biết trời cao đất dày. Chường tay thêm mấy phần nội lực, nheo hai mắt lại: "A Chích, ngươi biết ta luôn không có kiên nhẫn."

A Chích khóc không ra nước mắt, đời này nó gặp được nữ nhân thông minh lạnh lợi như vậy làm cho sồn gai ốc, tuyệt đối là một chuyện xui xẻo nhất đời của nó. Nhưng ngay sau đó, nó dựa vào đạo lý mà bảo hộ cho quyền lợi của bản thân "Thông qua chuyện này, ngươi cũng đã thấy Vương gia rất quan tâm đến ngươi đó thôi. Lửa lớn như vậy mà ngài không quan tâm đến bản thân, chạy vào cứu ngươi. Xin hỏi Văn Văn cô nương, người có kích động không."

Tô Văn không để cho A Chích nói lảng sang chuyện khác làm ảnh hưởng, khẽ nhếch miệng, tà ác nói: "Hiện tại ta đang rất kích động, kích động muốn giết chết ngươi. Ngươi dám mang tính mạng của bốn vương phi ra đặt cược. A Chích, ngươi là đồ chết tiệt."

"A....A.... ... Làm sao có thể có loại nữ nhân như ngươi được chứ. Ta giúp ngươi, ngươi không cảm ơn thì thôi sao lại có bộ dáng như muốn bóp cổ ta đến chết như vậy. Tô Văn....Tô Văn, thế giới này làm sao có người vô tình vô nghĩa như ngươi như vậy cơ chứ. Chắc...Chắc... Thật sự là cảm thấy thương thay cho Việt Vương, cư nhiên yêu thích nữ nhân như vậy." A Chích sử dụng hết cả bốn chân, ra sức vùng vẫy.

Tô Văn nghe xong thì bình tĩnh gật đầu cười hết sức vui vẻ, nhưng trong vui vẻ lại có ánh mắt bén nhọn như dao "Nếu nam nhân kia không coi trọng ta, đành lòng ném ta ở trong biển lửa. Thì hậu quả sẽ như thế nào?"

"Đương nhiên là chết không toàn thây....A... Không phải, ta sẽ cứu ngươi. Ta chính là thần thú cao quý." A Chính mới ý thức nói sai nên vội vàng sửa lại.

Tô Văn tà ác nheo hai mắt lại, lật mền tơ lại rồi rút ra một sợi dây lụa dài trắng như tuyết giờ trước mặt A Chích "Ta phải trừng phạt việc ngươi lợi dụng ta nên ta quyết định cho ngươi an phận vài ngày. Ngoan... Sủng vật của Vương phi nương nương A Chích."

A Chích sùi bọt mép, bỏ mình ngay tại trận. Nhưng trên tinh thần thì khí xung quanh cơ thể hoạt động bình thường.

Giờ Dậu là lúc Tô Văn dẫn A Chích tản bộ trong vườn hoa, đám nô tỳ nhao nhao dừng chân vấn an, ánh mắt vui sướng khi thấy người gặp họa nhìn A Chích luôn lên mặt cao ngạo.

Toàn thân A Chích xù lông muốn nhảy qua áp đảo đám tỳ nữ kia nhưng Tô Văn kéo nhẹ dây lụa nói: "A Chích, không thể làm càn, đối với nữ nhân phải ôn nhu nhã nhặn."

Ôn nhu nhã nhặn? Ôn nhu cái cọng lông...

"Tô Văn, ngươi là tiểu nhân đê tiện vô sỉ hạ lưu. Khó trách Không Tử nói trên đời này chỉ có tiểu nhân và nữ nhân là không thể dạy bảo. Ngươi không cảm thấy hổ thẹn với lương tâm sao?"

"Tô Văn, tháo ra, tháo ra."

"Tô Văn, ta muốn mỹ tửu(*rượu và mỹ nhân), rượu đã nghiện rất khó bỏ, rất đau khổ... Tô Văn..."

"Tô Văn cô nương, ta đã biết sai rồi. Ta lấy danh nghĩa thần thú cao quý thế, về sau mà còn có ý đồ với ngươi thì sẽ chuyển kiếp thành súc sinh, không thể tu thành tiên."

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Tổ chức Băng Tuyết!

Vào hạ, hoa sen trong hồ cũng đua nhau nở, theo từng cơn gió, lay động ra tư thái mỹ lệ. Tô Văn mặc quần áo tằm tì (làm bằng sợi tơ tằm), tay cầm quạt lụa, ngồi trên đình nhỏ gần hồ sen. cạnh cô có để 1 tảng băng thật lớn, hơi lạnh lan tỏa khắp nơi.

Trương Tư lột vỏ quả vải đặt vào trong khay ngọc, Tô Văn nhàn nhã cầm lên quả vải trong suốt để vào miệng, thích thú nhắm chặt hai mắt lại, bàn tay mềm mại vẫn không quên kéo nhẹ hai lần dây lụa, kiểm tra xem sủng vật kim bài có còn hay không.

A Chích ngồi một bên ngủ gật liền bị lôi một cái, mộng đẹp cái gì đều tan biến hết. Ai oán ngẩng đầu trừng mắt nhìn Tô Văn, nhìn quả vải kia tươi mới mà thêm thường chảy cả nước dãi, đồng thời cũng lầm bầm nguyên rủa Tô Văn: "Tô Văn, cái người này đúng là cô gái không có lương tâm. Ngươi cấm ta

uống rượu, vì sao cái gì liên quan đến món ngon người đều không cho ta ăn?"

Lông mi Tô Văn dày cuốn cong vút khê rung lên, con ngươi như thủy tinh chiếu sáng đến lóa mắt, nhàn nhạt nhìn lướt qua A Chích, "Nha, Tương Tư, quả vải này thật tươi mới. Cực kỳ ngon, người cũng dùng thử."

"Cảm ơn nương nương ban cho."

Tương Tư lên tiếng vui vẻ, cầm một quả lên bắt đầu ăn. Đúng thực là mỹ vị nhân gian. Lúc này Thủy Nguyệt lại mang đến một mâm thủy tinh quả nho ướp lạnh, "Nương nương, Vương Gia bảo Thủy Nguyệt mang qua đây. Nói là cống phẩm của Nam Chiếu Quốc, để cho nương nương dùng thử."

Tô Văn thích nhất là ăn trái cây, nhìn thấy mâm kia tỏa ra cảm giác mát lạnh, quả nho còn chọc cho người ta phải nhổ nước dãi, thật là thích thú.

Tô Văn nhắm nháp hết mâm thủy tinh đựng nho trong đình, Tô Văn nhìn thời gian không kém, liền đi đến thư phòng của Việt Băng Ly. Dù sao hoàng thượng ban gì cho hần ta cũng chia phần nửa cho nàng, nàng dù thế nào cũng cần phải qua nói mấy tiếng cảm ơn, cho dù là dối trá cũng được.

Bước đến đại viện Vương phủ hướng con đường mòn phía Tây Nam đến Thư phòng, cảm giác được một cổ mát lạnh xông tới, cẩn thận nghiêng đầu đánh giá mới phát hiện. Hóa ra phòng sách này ở sâu trên đầm nước.

Tả Diễm thấy Tô Văn đến, lập tức khom người thưa: "Thuộc hạ bái kiến Vương phi nương nương, nương nương tới tìm Vương gia ạ?"

"Ừ. Vương gia có ở đây không?"

"Lúc này Vương gia đang ở tiền viện gặp học sĩ đại nhân, nương nương có thể vào bên trong thư phòng chờ một chút, bên trong không hề thiếu sách nào, có thể nương nương sẽ cảm thấy thích thú." Ngữ khí Tả Diễm bình tĩnh, không kiêu ngạo, không nịnh hót, cương trực công chính.

Tô Văn bình tĩnh vuốt cằm, không có bất kì điểm nào là vương phi cao ngạo, trên người lại chỉ một dáng tao nhã, trong sáng và lạnh lùng. Làm cho người ta sợ bước, tôn kính. Vương phi và Vương gia nhà bọn họ quả là một cặp xứng đôi.

Tô Văn mở cửa ra, một mùi hương mực xông vào mũi, là một loại mùi vị làm cho người ta cực kỳ hứng thú. Nếu nàng không đoán sai, trong mực có bỏ thêm một loại hương liệu đặc biệt, như vậy khi viết chữ, sẽ có một mùi hương đặc biệt cho chủ nhân.

Nhìn bộ sách trên giá, nàng thật có một tia vui sướng. Đối với thời đại này, nắm giữ càng nhiều, đối với nàng mà nói, càng có lợi. Tùy ý cầm lấy một quyển sử sách Nam Chiếu quốc. Vô ý lật đến một trang, bố chữ to rõ ràng lọt vào trong tầm mắt "Tổ chức Băng Tuyết."

Bên trong vẽ rõ ràng quần áo của tổ chức đến phương pháp trời buột, còn có vũ khí của bọn hần. Càng xem đến hết, sắc mặt càng khó coi. Tổ chức Băng Tuyết này do Hoàng Thất dùng đến, tất cả sát thủ bên trong đều là kỳ tài. Có thể trốn thoát trong tay bọn chúng, đã ít lại càng ít hơn.

Nhưng mà.... ..

Lần trước người phát tới ám sát nàng, phía sau là một lực lượng lớn đều thuộc tổ chức Băng Tuyết này. Con ngươi bỗng nhiên tối lại, thái hậu này chẳng lẽ là người của Nam Chiếu quốc, suy nghĩ đến đây. Nghiêng đầu nhìn A Chích đang xù lông ngồi trên sập hỏi: "Người có khả năng nhìn thấy bối cảnh của Hoàng Hậu không?"

A Chích nghe thấy Tô Văn có việc cầu cạnh ở mình, liền đưa ra một bộ dáng cao ngạo: "Thần thủ đại nhân không thích bị dây dưa cột lại, không có tự do, còn lại bị mấy tiểu ty nữ mang ra đùa giỡn. Trong khoảng thời gian ngắn, cái gì đều không nghĩ ra, pháp thuật cũng mất."

Tô Văn biết A Chích keo kiệt này lại dùng chiêu, ngồi trên ghế làm bằng cây Tử Đàn, ngón tay nhẹ nhàng vuốt bộ lông dài của nó, nhỏ giọng nói: "A Chích, người lại lấy tính tình tiểu nhân ra đùa giỡn, thực không xứng một dạng mỹ lệ. Như thế nào? Muốn cùng với Vương phi nương nương làm giao dịch sao?"

"Giao dịch?" A Chích theo bản năng lui ra sau một bước, nhưng Tô Văn xả dây lụa, nó vẫn chỉ có thể ngoan ngoãn thuần phục ở trên bàn nhỏ, liếc mắt một cái: "Giao dịch cái gì? Người có lòng tốt để cho ta chiếm tiện nghi sao?"

"Nói cho ta biết chuyện của thái hậu, ta cho người uống rượu cung đình, mấy ngày nữa công chúa Đức Lâm đến Vương phủ, người có biết." Tô Văn lần này biết mình cầm chuôi, muốn dồn nó thuần phục, lại vẫn không dễ dàng.

A Chích nghe nói đến mỹ tửu, hai mắt sáng lên, nước miếng nhỏ dãi chảy giữa hai hàm răng xuống đất, Tô Văn chắc chắn hai tiếng: "Nhìn bộ dáng người thèm muốn, người nếu không nói cho ta biết, cho người thêm đến chết. Người có biết, Vương phi luôn nói cái gì là cái đó. Tiểu a Chích, con chó vừa đáng yêu vô cùng, người cảm thấy thế nào?"

A Chích khóc không ra nước mắt, ý đồ xoay chuyển cùng Vương phi nương nương giảng đạo lý, người nữ nhân ác thú này tuyệt đối chính là một kỳ hoa, hần không biết người có bao nhiêu đáng yêu mà thỏa hiệp, cũng sẽ không bởi vì người có bao nhiêu khả năng, cao quý mà nịnh hót người. Nàng cao ngạo như tượng đất hoa hồng, làm cho thần thức cao cao tại thượng cũng phải đầu hàng.

"Thái hậu vốn là công chúa Nam Chiếu Quốc, bốn mươi năm trước Nam Chiếu Quốc thua trận, vị trưởng công chúa này liền đến Ánh Tuyết Quốc hòa thân. Chi hậu ân sủng hậu cung, bảo trì hòa bình hai nước, tiên hoàng băng hà, nàng là người đầu tiên trong lịch sử Ánh Tuyết quốc không có hoàng tử lại làm Thái Hậu."

Tô Văn nghi ngờ: "Không có hoàng tử?"

"Việt Vương là Đương Kim Thánh Thượng sau khi lên ngôi, sau khi tiên hoàng băng hà hân mới trở về. Ước chừng hân chậm chân ba canh giờ, bắt quá dù hân có trở về trước khi hoàng thượng băng hà, cũng không có khả năng phế bỏ thái tử, lập hân làm thái tử." A Chích quả thực xứng đáng là quyền vạ năm sử sách, mặc kệ chuyện xảy ra trước đây bao lâu, nó cũng có thể nhìn thấy được. Đến Tô Văn là người đến từ thế giới tương lai, nó cũng có thể nhìn thấy được. Thần thú này quả thật là hàng thật giá thật.

Tô Văn lẳng lặng ngồi trên ghế, nhàn nhạt xem sách Nam Chiếu Quốc, trong đầu không ngừng vang vọng cảnh tượng ám sát ngày đại hôn. Tô chức Băng Tuyết kia, mỗi chiều đều chí mạng, đem triệt nàng đến đường cùng. Thái hậu à thái hậu, thâm sâu của người thật làm người ta sờn gai ốc. Thù này, Tô Văn nàng làm sao bỏ qua như vậy được? Tuyệt đối là không... Dù người có là mẹ của Việt Băng Ly.

Lúc Việt Băng Ly bước vào thư phòng, Tô Văn đã ngủ gật trên ghế, nhìn thấy cạnh tay nàng có quyển sách, mi tâm hân nhú lại thành một đường, lấy sách để lại trên giá. Nàng nhất định biết rõ cái gì, đoán tính tình của nàng, làm sao có thể dễ dàng tha thứ bỏ qua. Sau đó, nàng sẽ làm cái gì? Suy nghĩ đến đây, đi ra ngoài thư uyển, đối với Tà Diễm lạnh giọng phân phó: "Mấy ngày nay quan sát những người bên cạnh vương phi sao rồi?"

"Gia, Vương phi nương nương luôn luôn cảnh giác, ta sợ theo sát quá, sẽ phát sinh ra chuyện." Tà Diễm vài lần theo dõi, suýt nữa đã bị phát hiện. Cái vị Vương phi này tính tình quái dị, bị phát hiện, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Việt Băng Ly liếc nhìn Tà Diễm một cái: "Đó là người theo hộ vệ, Nhất định phải đảm bảo an toàn của Vương phi."

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mâu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: A chích bỏ nhà đi bụi

Tô Văn tỉnh dậy, nhìn thấy trường bào trên thân thể mình, nàng liền cử động thân thể, muốn đứng lên. Kết quả, nàng phát hiện chân hoàn toàn tê dại, không thể đứng nổi, thân thể nặng nề ngã lại trên ghế. Việt Băng Li từ ngoài đi vào, thấy cảnh tượng như vậy, khóe miệng khẽ cười: "Chân đã tê rần rồi, đừng nhúc nhích..."

Việt Băng Li trên mặt đầy cung chiêu ngồi xổm trước mặt nàng. Thời điểm hân định tháo giày thêu, muốn thay nàng xoa chân, Tô Văn đã bắt lấy tay hân: "Đề ta tự làm, chuyện như vậy sao có thể làm phiền vương gia."

Việt Băng Li không ngẩng đầu, vẫn giúp nàng dịu dàng xoa bóp, đồng thời nói: "Văn Văn, việc người trong ngày đại hôn bị ám sát, bốn vương nhất định thay người làm chủ. Người không được tự tiện hành động, được chứ?"

Tô Văn nghe vậy, khó miệng tươi cười có chút chế giễu: "Vương gia, to và người trong lòng đều biết chuyện này là do ai làm. Người làm sao xử lý? Văn Văn có năng lực đó sao? Dù thế nào, nàng cũng là người cầm quyền cao cao tại thượng, điều Văn Văn có thể làm chẳng qua là nuốt rang nanh bị gây vào trong bụng mà thôi."

Việt Băng Ly nghe Tô Văn nói, chậm rãi ngẩng đầu: "Văn Văn, thật có lỗi, khiến người chịu khổ. Bốn vương đáp ứng người, về sau những chuyện như vậy tuyệt đối sẽ không phát sinh. Mặc kệ người đi đâu, bốn vương cũng sẽ đi theo."

Tô Văn cảm thấy lòng to toàn thân mình đều dựng thẳng lên. Lời kịch như vậy nàng là lần đầu nghe thấy, cũng hơi cảm động, nhưng phần lớn là không thích ứng được. Nàng cúi người gỡ từng ngón tay hân ra, môi hồng mở miệng: "Văn Văn đến là để cảm ơn nho thủy tinh của vương gia, quả thực rất ngọt. Thật không ngờ Nam chiếu quốc gì đó lại có mỹ thực như vậy."

Việt Băng Li tao nhã gật đầu, phút chốc lại duỗi thẳng tay ôm lấy Tô Văn vào lòng, bá đạo nói: "Văn Văn, nàng là đích thê của bốn vương, bốn vương có gì đều sẽ cho nàng."

"Thật sao? Vậy Vương gia có thể cho Văn Văn hàn băng kiếm chém sắt như chém bùn đang treo trên tường kia không?" Tô Văn chuyển mắt chăm chú nhìn hàn băng kiếm. Nàng đối với binh khí hiểu biết cũng nhiều, nhưng vũ khí cổ đại thì lại ít một chút.

Việt Băng Li không chút do dự, gỡ hàn băng kiếm xuống: "Cái này bốn vương tặng cho Văn Văn."

Tô Văn vui sướng cầm lấy kiếm thưởng thức. Bỗng nhiên, nàng rút kiếm ra nhắm thẳng vào cổ Việt Băng Li, mắt hí lại: "Vương gia, người nói kiếm này có thể đâm thủng yết hầu của người không?"

"Nếu là đâm trúng yếu huyệt của bốn vương thì Văn Văn phải thành quả phụ rồi, một nữ tử tốt đẹp như thế cả đời lại thê lương cô độc. Bốn vương chắc chắn phải bảo vệ mạng mình thật tốt để cả đời làm bạn bên người Văn Văn." Việt Băng Li không một chút khiếp sợ bước tới bên cạnh Tô Văn, ghé vào tai nàng nói nhỏ.

Tô Văn theo bản năng lui qua bên trái vài bước "Vương gia không đáp ứng làm vật thí nghiệm vì Văn Văn phải tìm người khác vậy." Lời nói còn chưa dứt, nàng đã ngồi xuống chuẩn bị hướng về phía A Chích: "Tiểu A Chích, mượn người dùng một chút."

A Chích nhất thời hoảng sợ kêu to.” Tô Văn, người là đồ biến thái, đại biến thái! Thanh kiếm này chỉ cần đâm thủng da thịt thì máu sẽ chảy không ngừng! Người không thể làm vậy với ta, ta chính là thần thú cao quý....”

“Chắc chắn, người ngoan ngoãn một chút, đừng lộn xộn. Nếu không...” Đáy mắt nàng sâu thẳm, túm lấy cái đuôi của A Chích, trường kiếm khẽ nhấc, xoay một cái, lông trắng như tuyết rơi xuống đất. Cái đuôi xinh đẹp cứ như vậy trĩu lúi hiện ra trước mặt hai người.

Việt Bạng Ly đầu đầy hắc tuyến. Tâm tư tiểu thê từ ngày càng khó đoán. Thanh kiếm hẳn yêu thích nàng lại cầm đi cạo lông hồ ly.

A Chích quay đầu thấy cái đuôi trĩu lúi của mình thì khóc gào thét như gặp quỷ. Giọng nức nở cùng âm thanh thống khổ kia, cả đôi mắt nhỏ nữa, nhìn thế nào cũng thật vô tội.

Việt Bạng Li cười ra tiếng, ôm lấy A Chích đang ngồi trên mặt đất, khẽ vuốt đầu nhỏ của nó.” A Chích, lông rụng đi sau này mọc lại sẽ mềm mại, rục rờ hơn. Cái này gọi là tre già măng mọc đó.”

Tô Văn gật đầu.” Đúng, lời này của vương gia mười phần kỳ diệu. Nhóc con người còn không mau tạ ơn vương gia.”

A Chích cuộn mình nằm trong ngực Việt Bạng Ly, thân thể nhỏ bé hơi run rẩy, bộ dạng vô cùng oan ức vô cùng đáng thương. Chỉ có Tô Văn biết, nhóc con này chỉ có trước mặt Việt Bạng Li mới làm bộ dạng đáng thương này. Chuyện bán đứng tự tôn này cũng chỉ có mỗi con thần thú cao quý nó là chịu làm.

Một phen khôi hài bên trong cứ thế chấm dứt.

Màn đêm buông xuống, toàn bộ quý phủ là một mảnh sung sướng. Ai nấy nhìn thấy cái đuôi trĩu lúi của a chích đều che miệng cười trộm. Nó như con gà trống phát hồ, móng vuốt nhỏ bầu lại một chỗ, gào thét chói tai. Đồng thời nó còn khiến bụi tóc của vài tỷ nữ hỗn loạn, thậm chí rụng xuống đất nữa.

Tương Tư cùng Thủy Nguyệt nói nửa ngày cũng không làm gì được. Vốn là có mạng theo dây lặc, nhưng do tỷ nữ cứ đùa như vậy nên nó nổi thú tính cắn đứt luôn.

Tô Văn ngồi một bên xem náo nhiệt, cuối cùng thấy ngày càng ồn ào, nàng không im lặng nữa mà rút trường kiếm ra, mỉm cười.” A chích, người là muốn Vương phi nương nương Vật – trĩu – lúi người sao? Nếu muốn thì cứ tiếp tục, nếu không thì ngoan ngoãn theo ta uống rượu!”

A chích khinh thường nghiêng đầu, trừng mắt nhìn Tô Văn, tính tình bướng bỉnh.” Tô Văn, nữ nhân biến thái, ta tuyệt giao với người! Cái gì rượu ngon món ngon chứ, đừng hoàng mưa chuốc ta, ta mặc kệ! Sayonara!” Dứt lời, nó lập tức nhảy lên cây đại thụ trong vườn, rồi khỏi đại viện Vương phủ.

Tương Tư và Thủy Nguyệt thấy vậy thì có chút sốt ruột nhìn Tô Văn.” Nương nương, chuyện này...”

Tô Văn lẳng lặng nhìn A Chích rời đi, cảm xúc trên mặt bình tĩnh khiến người ta không hiểu nàng đang nghĩ gì, càng không biết sẽ phát sinh chuyện gì. Việt Bạng Li đi vào vườn, ho nhẹ một tiếng, phát tay bảo mọi người rời đi.

“Tả Diễm, phái người đi tìm A Chích.” Việt Bạng Li lạnh giọng phân phó. Nhưng ngay sau đó, Tô Văn cắt lời: “Không cần tìm, nó muốn về tự nhiên sẽ về. Nếu nó không muốn về, người có tìm cũng không được.”

Nàng rõ ràng để ý tới A Chích, nhưng tính tình quá mạnh mẽ nên không muốn thừa nhận. Nàng là điển hình cho loại nữ tử dù trời sập cũng không cúi đầu. Việt Bạng Li đi tới bên nàng, lấy cây trầm cài đầu của nàng xuống, một đầu tóc đen bung ra.

Tô Văn không cự tuyệt, cũng không nói chuyện, bình tĩnh nhắm mắt lại. Trước mắt nàng đều là ánh mắt phẫn nộ của A Chích. Nàng đùa quá trớn sao? Nhóc này như thế nào liền bỏ nhà đi, chuyện này không nhỏ rồi. Bình thường nó không phải thích nhất là bán manh sao?? (Chỗ này mình không hiểu lắm)

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Cùng giường chung gối

Ban đêm, gió lạnh ủa về, đột nhiên có một cơn mưa to quý dị trút tới. Tô Văn đứng lẳng lặng ở bên cạnh cửa sổ, nhìn những giọt nước mưa chảy từ trên ngói xuống, rồi vurun bàn tay trắng nõn ra hứng, cảm giác mát lạnh thật tốt.

Tương Tư khoác lên người của nàng một cái áo khoác, "Vương phi, đêm đã khuya rồi. Người cũng nên đi nghỉ đi, lúc này mà A Chích vẫn chưa trở về, thì chắc là không trở về rồi."

"Ai nói ta đang nhớ tới nó, nó có trở về hay không thì có quan hệ gì tới Bồn vương phi chứ?" Tô Văn mạnh mẽ nói lại một câu. Ngay khi nàng mới nghiêng đầu thì nhìn thấy Tả Diễm cầm một cây dù to hộ tống Việt Bạng Ly đi tới đây.

Vườn hoa của Vương phi nàng đã bị cháy, nên nàng vẫn luôn ở tại căn phòng ở bên cạnh vườn hoa của Việt Bổng Ly, tại sao hôm nay Việt Bổng Ly lại đột nhiên tới đây? Chẳng lẽ lại muốn cùng rấn cùng phòng với nàng? Shit! Chán sống sao, hôm nay nàng đang buồn bực. Nhưng mà vẫn đi tới phòng chính, khom lưng, "Không biết Vương gia nửa đêm giá lâm, thần thiếp không kịp nghênh đón."

Việt Bổng Ly không nói chuyện, trực tiếp để Trương Tư và Tả Diễm lui ra khỏi phòng chính. Chờ sau khi hai người đó lui ra, Việt Bổng Ly nắm lấy tay Tô Văn đi tới phòng sau, "Văn Văn, hai người chúng ta đều là vợ chồng, thì lý ra nên cùng giường chung gối."

Tô Văn đảo mắt, nhìn Việt Bổng Ly, gằn từng chữ, "Vương gia, thân thể Văn Văn không khoẻ. Hay là hôm khác đi, người cũng biết, chuyện như vậy thì phải bàn tới thiên thời địa lợi nhân hoà..."

Việt Bổng Ly cũng làm như không nghe thấy, lúc muốn vươn tay cởi y phục ở bên hông nàng ra, nàng nhanh chóng lắc mình, "Vương gia, nếu như bây giờ người khó nhin, Văn Văn đi gọi Vũ Cơ ở hậu viện tới đây."

"Bốn vương chỉ vừa ý có một mình Văn Văn." Thân thủ của Việt Bổng Ly cực nhanh, làm cho Tô Văn tránh né cũng có chút khó khăn. Người nam nhân này tựa hồ như muốn ép nàng phải động phòng vậy. Shit! Đều là TM đại lợn giống.

Tô Văn và Việt Bổng Ly lẩn qua lẩn lại nhiều lần như vậy, nhưng cuối cùng Tô Văn vẫn bị Việt Bổng Ly đưa tới giường lớn, "Văn Văn, đừng nhúc nhích. Ngoan, ngoài cửa sổ mưa lớn, nên yên lặng nghe tiếng mưa rơi, cũng là một chuyện rất hưởng thụ."

"Vương gia, nếu như người dám động vào Văn Văn một chút, ngày mai người liền ký hưu thư đi." Tô Văn thật sự không thích cảm giác bị người nam nhân này đè nặng.

Cánh tay thật dài của Việt Bổng Ly gắt gao ôm lấy thân thể Tô Văn, không dùng quá nhiều lực, nhưng trên người anh lại có một cổ mùi hương nam tính độc đáo làm cho người khác cảm thấy bị mê hoặc. Đầu của anh tham lam tiến vào ngửi mùi hương ở trong tóc đen của nàng, "Văn Văn, nàng là thê tử của Bốn vương, đây là sự thật không thể thay đổi." Lời còn chưa dứt, hần lập tức xé mở y phục ở đầu vai nàng, da thịt trắng nõn như đoá hoa huyết sắc nở rộ xinh đẹp như vậy.

Nàng muốn động dậy nhưng không được. Lúc nào bị điểm huyết nàng cũng không biết.

Nam nhân đáng chết này, khi nào thì kỹ thuật lại gia tăng tới loại tình trạng này. Hiện tại nàng không thể cử động, hần chắc sẽ ăn sạch nàng đi! Tô Văn nàng một đời lừng lẫy, giết người vô số, chưa từng thất bại, cư nhiên lại rơi vào kết cục này. Nàng muốn thoát hiệp sao? Tuyệt đối không được. Xuất giá làm vợ chưa bao giờ là phong cách của nàng.

"Trước khi những dấu vết này biến mất, sau mỗi đêm, Bốn vương sẽ tiếp tục in lên những đoá hoa khác. Thấy Bốn vương có bao nhiêu cung chịu Văn Văn chưa?" Giọng nói của Việt Bổng Ly thân nhiên không nghe ra tâm tình gì, thế mà cứ chỉ giờ tay nhắc chân của hần trong lúc đó vẫn ưu nhã như vậy. Đến nỗi làm cho Tô Văn không rõ, rốt cuộc người nam nhân này có ý gì với nàng.

Một mặt cung chịu, một mặt biến thái điểm huyết nàng, thừa cơ ăn đậu hủ của nàng như tiểu nhân đáng ghét, rồi một mặt lại ưu nhã như nhân vật chính trong truyện manga, tất cả làm như chuyện đương nhiên.

"Việt Bổng Ly chơi đã chưa? Giải huyết cho ta." Tô Văn nhắm mi, không vui cần môi mỏng dưới, cúi đầu.

"Nữ nhân cần phải ngoan ngoãn, chứ không phải là tính khí nóng nảy, và hành vi thô lỗ như thế này. Nếu đã gả cho Bốn vương, thì tất cả của nàng nên tùy theo Bốn vương bảo vệ. Đối với tay sát thủ, tuyệt đối không thể nhúng tay vào." Ngón tay Việt Bổng Ly nhẹ cuốn tóc nàng, lông mày cong cong, con ngươi hồ ly lộ ra thật dày, làm nàng không xem được thâm ý ở trong đó.

Việt Bổng Ly thấy Tô Văn không lên tiếng, thế nên ngón tay thon dài lại can đảm dò tìm tới vẩy mỏng của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve da thịt trắng nõn của nàng, "Văn Văn..."

"Việt Bổng Ly, nếu chàng dám đụng tới ra nửa phần, ta nhất định sẽ làm cho chàng hối hận cả đời." Lông mày của Tô Văn nhíu càng sâu, trong đáy mắt thậm chí hiện lên một tia hốt hoảng, đây là cảnh tượng mà nàng tuyệt đối chưa từng gặp qua.

Cánh tay Việt Bổng Ly duỗi ra, ánh nến trong phòng dập tắt, một mảnh bóng tối, thỉnh thoảng lại có tia chớp sáng trong phòng. Hần yên lặng nằm ở bên cạnh của nàng, không nói gì nữa.

Bị điểm huyết hơn vài giờ mà Tô Văn vẫn không ngủ được, mãi cho đến khi nàng được giải huyết đạo, mới mệt mỏi ngồi dậy, nắm lên quả đấm muốn thô bạo cho hần một quyền, lại bị Việt Bổng Ly nắm chặt ở trong lòng bàn tay.

"Văn Văn sao có thể nổi động thủ với phu quân như vậy, đêm đã khuya, mau đi ngủ đi." Hai mắt của Việt Bổng Ly nhắm nghiền, nhưng lại râm rì nói, đồng thời thô lỗ nhét nàng vào trong chăn. Báo đạo đến nỗi Tô Văn căn bản không thể cự tuyệt.

Nàng đưa lưng về phía hần rồi tiến vào giấc ngủ, mộng cả đêm trong mơ rất lộn xộn, nhưng mà tới tới lui lui đều chỉ có một mình bóng dáng của người nam nhân này. Bóng lưng cao ngạo với trường bào màu tím hạ xuống, còn có áo bào trắng dịu dàng như ngọc, bóng dáng cười sâu đến nỗi như hồ ly. Dù loại đủ kiểu như mỗi chuyện hàng ngày trong cuộc sống chấp vá vào nhau, đan xen như một bức họa, rơi vào trong lòng của nàng.

...Đường Phân Cách.... ..

Tinh thần của Tô Văn không tốt nên nằm dài trên ghế nhỏ, nhìn hoa sen nở rộ trong hồ sau con mưa, đồng thời khẽ ai oán nguyên rủa: nếu như không

phải người nam nhân kia quấy rầy suốt đêm, thì nàng cũng sẽ không buồn ngủ như vậy.

Chim bồ câu trắng hạ cánh bay tới bên cửa sổ, Trương Tư lập tức lấy xuống bức thư ở trên chân của nó, dâng lên trước mặt của Tô Văn: "Nương nương, là thư của Tiểu Bạch, sợ là có chuyện gì quan trọng rồi."

Tô Văn nặng nề "Ừ" một tiếng, từ từ mở bức thư ra, người nam nhân này quả nhiên không làm cho mình thất vọng. Hành động hôm đó, dưới sự dụ dỗ những sát thủ còn sống sót của Tiểu Bạch, phát hiện Kiều Trang đã tới kinh thành rồi. Chỉ cần chuẩn bị tất cả mọi chuyện tốt đẹp ở kinh thành, nếu lần này mà Tô Văn nàng không đem các nàng chặt cho chó ăn, thì nàng không mang họ Tô.

Tô Văn ngoắc ngón tay với Trương Tư, cúi đầu phân phó vài câu. Trương Tư vừa nghe, sắc mặt trắng bạch, có chút lo lắng nói, "Nương nương, để Trương Tư đi cùng với người."

"Không được, nếu người đi, nhất định sẽ đưa tới chú ý. Cứ sống thật tốt ở đây, Vương phi nương nương biết cách xử lý. Hiểu chưa? Chủ yếu là phải lừa gạt cả trên lẫn dưới Vương phủ, nhất là Vương gia." Tô Văn nghĩ đến Việt Bång Ly, cũng hơi có chút không vui, hắn ta cứ một hai không cho phép nàng nhúng tay vào chuyện này. Là xuất phát từ mục đích gì, chỉ cần dùng não là nghĩ ra. Nhưng thù của Tô Văn nàng, làm sao có thể nói không báo là không báo. Đó là hành động rất hèn nhát.

Mặc dù Trương Tư biết võ công của Tô Văn hơn người, nhưng sát thủ ngày hôm đó, nàng cũng đã giao đầu qua, lợi hại đến nỗi nàng sợ hãi phải nhường ba phần. Nếu chỉ có một mình Vương phi, thì nàng thật sự sợ sẽ xảy ra chuyện gì. Nếu là như vậy thì nàng làm sao yên lòng đây.

Tô Văn nhìn bộ dáng lo lắng của Trương Tư, cười nhẹ lên tiếng: "Làm sao vậy? Nhà người không tin Vương phi nương nương như vậy sao, không cần đi tìm A Chích, có biết không? Cái người yêu động thủ như vậy, Bốn vương phi không hầu hạ được đâu."

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mối Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Thân hãm hiểm cảnh

Trương Tư nghe Tô Văn nói vậy, bình tĩnh vượt cảm, đáy lòng cũng thầm lo lắng. Vương phi nương nương có tự tin là một chuyện tốt, nhưng vạn nhất quân địch sớm phát hiện, người thân hãm hiểm cảnh thì không tốt lắm. Càng nghĩ tới, càng cảm thấy bất an.

Tô Văn nhìn thấu ý tưởng Trương Tư, gắt gao cầm tay nàng ấy: "Trương Tư, người chỉ cần ở trong này canh chừng, chớ để cho Vương gia biết là tốt rồi. Hiểu chưa? Chuyện khác, người không cần lo lắng."

Trương Tư bụng đầy hồ nghi gật đầu.

... Phân cách tuyến...

Đêm mùa hạ, không khí oi bức, tiếng ve kêu không ngừng, một đạo bóng đen xẹt qua tường cao trong Vương phủ, Trương Tư nhìn chủ tử sau khi rời khỏi, mới bình tĩnh đóng cửa sổ lại.

Mũi chân Tô Văn rơi xuống đất, ngồi lên ngựa sáng sớm đã chuẩn bị tốt, đạp dây cương, ngựa phi nhanh chạy băng băng trên quan đạo (đường). Tay nàng gắt gao cầm kiếm Hàn Bång do Việt Bång Ly tặng cho nàng, hôm nay nàng phải thành công, không thể thất bại.

Vó ngựa sinh phong, bụi đất phi dương (Cây này bạn không hiểu lắm). Trên đường lúc đi qua đại thụ, trên đỉnh cây đại thụ có một đôi mắt lóe sáng. A Chích nâng mắt, liền nhìn thấy Tô Văn cười ngửa mà đi. Vươn tiểu thảo loát loát (chà chà) bộ lông, cúi đầu rửa nói: "Thật sự là một nữ nhân tự phụ, tự tiện hành động, cũng không sợ hậu quả. Quả thực làm cho người ta không thể không quan tâm." Vừa dứt lời, nó liền thả người nhảy xuống, hòa vào ánh trăng.

"Hừ..." Tô Văn lẳng lặng đến sơn trang ngoại ô kinh thành, thả người nhảy xuống ngựa, mở bản vẽ ra, nhìn tình thế chung quanh, không chút do dự từ tường cao hướng phía Nam tiến vào. Theo Tiểu Bạch tình báo, nhóm người này am hiểu nhất chính là các kiểu kỹ năng Nam Chiếu quốc, hơn nữa mọi thứ tinh thông, võ công xuất thần nhập hóa, có thể đem lá cây hóa thành lợi khí. Nàng phải cẩn thận mới được.

Ẩn vào sơn trang mới phát hiện, người canh gác bên trong gác rất ít, mấy người này bị Tiểu Bạch dụ dỗ lại đây, định là sẽ không để cho người ta phát hiện chính mình là sát thủ Nam Chiếu quốc, tự nhiên cũng liền điệu thấp.

Đi dọc theo hành lang dài, liền nghe được tiếng cười vui vẻ, xem ra hắn là tự cùng một chỗ, thương lượng như thế nào tiếp nhận nhiệm vụ Âm Dạ môn giao cấp đi. Tiểu Bạch ra giá cả, thỉnh bọn họ đến kinh đô nhận nhiệm vụ, bọn họ đương nhiên sẽ tỉ mỉ bàn luận kế hoạch một phen.

Từ bên hông lấy ra viên thuốc, chậm rãi hướng đại sảnh ném, một hương thanh mỏng manh phát ra, từng chút từng chút cắn nuốt ý thức người. Mắt thấy sẽ thành công, chuẩn bị ra tay, đột nhiên có người thấy có gì đó không thích hợp, kêu to không ổn: "Nhanh che miệng lại, có mê dược."

SHIT!

Nằm ngoài nòng dự kiến, tay cầm ngân châm, từ chỗ tối xoát xoát phát ra. Đại sảnh người người quả nhiên đều là cao thủ trong cao thủ, cư nhiên đều có thể nhất nhất tránh né, hơn nữa không chịu một tia thương tổn.

Tô Văn hít hai mắt lại, lấy ra ngân châm, không chút khách khí lại phát ra. Bắt đầu muốn trúng những người hơi trúng mê dược, người vô lực, đều châm ngã xuống đất. Tô Văn khoe miệng khinh dương, mang theo tươi cười trong trẻo nhưng lạnh lùng phệ huyết. Đầu đi tìm chết đi!

Cùng lúc đó.

Đại viện vương phủ.

Tương Tư không yên ở trong đại sảnh đi tới đi lui, đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn. Tương Tư khẩn trương mở cửa ra, vừa nhìn, cư nhiên là Tà Diễm cùng Việt Băng Ly, nàng bối rối đóng cửa lại, lại lập tức mở cửa ra, cuối nửa thân: "Vương gia. Vương phi nương nương thân thể không khoẻ, tối nay không thể thị tẩm, thỉnh ngài hồi đi."

Việt Băng Ly không có ra tiếng, mà đem ánh mắt khóa ở trên người Tương Tư, cũng không nói. Tà Diễm đánh giá chung quanh, căn bản không có nhìn thấy một tia dấu vết của Vương phi. Hắn quay đầu nhìn Việt Băng Ly, nhẹ lắc đầu.

Việt Băng Ly tiến lên, đậm mặc hỏi: "Tương Tư, Vương phi có phải hay không đi ra ngoài?"

Tương Tư nghe thấy vậy, cố gắng áp thanh âm run rẩy xuống: "Vương phi nương nương không có đi ra ngoài, đang ở hậu đường nghỉ ngơi, chính là thân thể không tốt lắm. Vương gia, ngày mai có thể hướng Vương phi nương nương xác nhận."

Việt Băng Ly không hờn giận liếc mắt một cái nhìn Tương Tư, lập tức xoay người rời đi. Ngay tại hắn đi ra khỏi đình viện, một mũi tên nhọn đánh úp lại, hắn nhanh chóng bắt lấy, mở giấy trên tiền ra, khi nhìn thấy nội dung, sắc mặt phút chốc đại biến.

Đồng thời, hóa thành một đóa yên hoa bay lên giữa không trung. Tà Diễm sắc mặt khẽ biến, "Vương gia, quả nhiên không ngoài ngoài sở liệu. Vương phi nàng..."

Việt Băng Ly vội vàng bước nhanh tới chính uyển, "Sáng sớm liền dự đoán được, nàng mới không phải một kẻ dễ bắt nạt. Chuyện này tạm thời giữ bí mật, bốn vương sẽ xử lý, hiểu chưa?"

"Vâng! Gia."

Lại nói tới son trang, tình huống của Tô Văn.

Tô Văn ngân châm trong tay sớm dùng hết, thả người kích động tiến vào đại sảnh, rút trường kiếm ra, lãnh cười ra tiếng: "Đầu đi tìm chết đi..."

Hàn quang tứ sát, đao kiếm chạm vào nhau, phát ra thanh âm binh lách cách. Đối với này đột nhiên toát ra một hắc y nhân, tổ chức Băng Tuyết sát thủ lập tức nhận ra này toàn bộ chính là nhất đại cục. Bọn họ hoàn toàn trúng kế...

Dược lực nổi lên tác dụng, kiếm Tô Văn khinh xem qua, kiến huyết phong hầu, tinh hồng huyết dính đầy hắc y của nàng, nàng tuyệt nhiên cười, đáy mắt tản ra quang mang từ thân, giống như muốn đem những người trước mắt, toàn bộ sát tuyệt.

Nhưng mà, ngay tại lúc nàng thả lỏng hết sức, một mũi tên phát ra, nàng cực nhanh tránh né, lại vẫn bị trầy da, nhìn miệng vết thương, mày khẽ nhíu chặt! Chết tiệt, cư nhiên còn có cá lọt lưới. Hơn nữa tên này có độc, ấn theo điểm huyết pháp trong trí nhớ, đưa tay ấn huyết vị cánh tay. Để tránh độc tố hướng lên lan ra.

Dưới tình huống như vậy, Tô Văn nhưng không có một tia bối rối, nhanh cầm trường kiếm, đối với nam nhân chỗ tới kia tiến hành công kích. Người tới võ công trụ cột cao hơn nàng tưởng tượng, không chỉ có thể né tránh nàng công kích, còn có thể mỗi chiêu ra tay ra tay, nhanh chóng chỉ trong chớp mắt.

Nàng tâm treo giữa không trung...

Nàng hiện tại là tiến thoái lưỡng nan.

Kiếm trong tay hơi run rẩy, bộ pháp bắt đầu hỗn loạn. Huyết mạch nghịch lưu, thân thể của nàng lui ra phía sau mấy bước.

Àm..

Trường kiếm rơi xuống đất, người tới giờ đại đao lên mang lực hướng nàng chém tới, sợi tóc khinh dương, một trận gió thổi tới, một bàn tay to xa lạ ôm chặt thắt lưng nàng, đem cả người nàng bay giữa không trung, nhảy ra ngoài cửa sổ, lên ngựa chạy vội mà đi.

Tô Văn một ngụm máu tươi phun ra...

Khi nhìn thấy người cứu mình, hơi hơi kinh ngạc: "Là người..."

"Không cần nói." Ngọc Vô Ngân lạnh lùng nói.

Tô Văn quả nhiên không thèm nhắc lại, âm thầm điều chỉnh hơi thở, đem huyết mạch nghịch lưu điều chỉnh tốt, mới phát hiện nàng chịu nội thương thật đúng là không phải nặng bình thường. Nếu như độc này không nhanh chóng xử lý, chỉ sợ tay của nàng sẽ bị phế bỏ.

"Hừu..."

Ngựa đứng ở một tòa cầu treo, Ngọc Vô Ngân ôm thân thể của nàng, thả người phi tới đối diện, đến địa phương có tên gọi "Lâm Nguyệt các" thì dừng lại. Đối với chuyện chỗ này, nàng chưa bao giờ nghe nói.

Đến lầu hai Lâm Nguyệt các, Ngọc Vô Ngân buông thân thể Tô Văn ra, lập tức xuất ra một bình ngọc, đem viên thuốc màu trắng rắc trên tay nàng: "Lập tức ăn vào, ta thay ngươi rửa sạch miệng vết thương, còn bớt độc."

Tô Văn hơi kinh sợ, đây là lần đầu tiên tiếp xúc gần gũi nam nhân này như thế. Lúc quan sát hắn, thể nhưng có một tia quen thuộc. Nhiều lần suy tư, bỗng dưng nhớ tới lúc nàng xuyên qua...

Là hắn!

Tâm một trận rung động...

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Người lừa ta gạt

Tô Văn nhanh chóng điều chỉnh nội tâm đang xao động của nàng lại. Thờ ơ nhìn Ngọc Vô Ngân xé mở váy dài Lưu Vân của mình, tự mình rửa sạch vết thương, dùng ngón trỏ và ngón giữa đè ở vết thương trên cánh tay, khẽ dùng lực đè xuống, di chuyển nội lực, máu đen từ miệng vết thương chảy xuống. Cách giải độc này vô cùng độc đáo, Tô Văn chưa từng thấy qua nên nghi ngờ hỏi: "Đây là cách giải độc đặc biệt của Linh Cung các người sao?"

"Ừ, là phương pháp độc môn được tổ sư lưu lại. Bây giờ đừng nói chuyện, ta cho nàng uống thuốc, có thể là sẽ đau một chút. Cố nhịn xuống nha." Mặt của Ngọc Vô Ngân như bạch ngọc, hai mắt hẹp dài, quả nhiên khuôn mặt mỏng lung đó giống nhau như đúc. Nếu như không phải là hắn, có thể nàng đã chết chìm ở trong nước rồi.

Nàng đứng lên phân tích rõ ràng, từ lần đầu tiên vừa mới bắt đầu gặp hắn, người nam nhân này liền biết được thân phận của mình như biết mình giả trang làm đồ vô dụng vậy. Nhưng mà hắn cứu nàng là xuất phát từ mục đích gì? Có ý? Hay là vô ý? Ở thời đại xa lạ này, căn bản nàng không biết phải tin tưởng ai. Việt Bãng Ly cưới nàng, ở bên ngoài thì vô vùng cung chiêu, thực ra là muốn lợi dụng nàng để chọc tức Thái Hậu. Nếu nói tới phụ thân kia thì ông ta khiếp sợ khi thấy năng lực của nàng, nịnh nọt nàng bằng mọi cách. Trước kia người nam nhân này và nàng đã có nhiều lần trùng hợp, không biết là xuất phát từ mục đích gì đây. Nàng không biết, thậm chí muốn rời đi thật xa.

Đau...

Một loại đau đớn kim châm muối xát truyền khắp toàn thân, nàng liền cắn môi dưới. Mặc dù nàng là sát thủ, đã gặp qua nhiều sóng gió, đã thể nghiệm qua vô số đau đớn. Nhưng mà việc xuyên qua đến cô đại này đã mấy tháng, vẫn luôn sống trong an nhàn, ngay cả thân thể cũng chậm chạp đi không ít.

Sau khi đã băng bó xong, Tô Văn nhảy vọt xuống từ giường nhỏ, hai mắt khoá chặt ở trên người của Ngọc Vô Ngân: "Tại sao lại cứu ta? Tại sao người biết ta ở nơi này? Ta muốn một câu giải thích hợp lý."

Ngọc Vô Ngân ngồi vào trước bàn tròn gỗ Lê Hoa, cầm lấy ấm từ sa đồ ra một ly trà, nhàn nhạt đứng lên: "Vương phi nương nương, bản công tử cứu người, người không nói được một tiếng cảm ơn mà còn quay sang chất vấn ta."

Ánh mắt Tô Văn sáng lên rồi nhẹ chuyển, khoá ở trên người Ngọc Vô Ngân thật sâu, bỗng nhiên lấy ra ba tờ ngân phiếu, đặt ở trước mặt hắn. Không nói tiếng nào xoay người bước xuống lầu các. Ngọc Vô Ngân nhìn ba tờ ngân phiếu ở trên bàn, cười nói thất thanh: "Đêm đã khuya, thân thể của người đang bị trọng thương, hơn nữa Lâm Nguyệt Các kia đang vây quanh đình Linh sơn ở trong kinh thành, người cảm thấy người có thể rời đi sao?"

Tô Văn lại làm như không nghe thấy, đi ra Lâm Nguyệt Các, đi ra khỏi cầu treo, xoay người nhảy lên ngựa của mình. Lúc chuẩn bị thúc ngựa rời đi, thì Ngọc Vô Ngân lại bỗng nhiên huyt gió một tiếng, ngựa hí lớn, tung chân lên cao, bất an và cuồng bạo.

SHIT! Tô Văn khẽ âm thầm nguyên rửa, không vui kéo dây cương, cố gắng kiểm soát con ngựa. Ngọc Vô Ngân là người canh giữ ngựa ở trong cung, hình như cũng không phải là vô dụng, cho dù nàng gãy gậy như thế nào, vẫn không thể chế ngự con ngựa như cũ. Vết thương trên cánh tay phải nứt ra, cực kỳ đau đớn. Nàng không vui nhảy xuống đất, nhìn chăm chăm vào Ngọc Vô Ngân ở trên lầu gác đối diện, mặt lạnh liếc qua, tay trái bỗng chốc nâng kiếm lên, cứng rắng vẽ một đoạn trên cầu treo.

Ầm ầm...

Cầu treo đứt gãy, toàn bộ ván gỗ, dây thừng đều rơi hết xuống vách đá, mặt lạnh của cô liếc nhìn qua Ngọc Vô Ngân, "Ngươi cứu ta, ta cho ngươi bạc,

chúng ta không ai thiếu nợ ai! Đây chính là hậu quả mà người đã đụng tới ngựa của ta." Nói xong, thì ôm cánh tay bị thương đi.

Tô Văn nghiêng ngã lao đảo xuống Linh Sơn, trên đường đi không thấy ai, vết thương lại càng phát đau. Gió mùa hè nóng bức quất vào mặt, mồ hôi chảy ra dán vào trên trang phục dạ hành màu đen của cô thật chắc. Lòng của cô rất phiền não và bất an.

Lúc này trên đường có một vật trắng như tuyết xông vào mắt nàng, tim đập mạnh và loạn nhịp ở trong thân thể của nàng ngờ nhác nhìn A Chích đang đứng giữa đường, lại đột nhiên làm ra vẻ không thấy, đi qua trước mặt của A Chích, "Ta chết, người lại xuất hiện thì thật tốt, có thể thuận tiện đốt pháo hoa ăn mừng, từ nay về sau không còn ai hành hạ người nữa."

"Tô Văn, người là nữ nhân cực phẩm. Nếu như lúc này người muốn cầu cạnh ta, thì tại sao người lại không cho ta một chút thái độ cầu xin nào vậy?" A Chích nhân nhạ liếc nhìn Tô Văn một cái, lúc nhìn thấy vết thương ở trên cánh tay của nàng, liền cản đường đi của nàng, lạnh giọng phân phó, "Ngồi xổm xuống!"

Tô Văn quật cường liếc nhìn nó một cái, tiếp tục đi vòng qua. Bóng lưng hơi run rẩy, rõ ràng là bị thương không nhẹ, nhưng vẫn còn ở đây tức giận. Đây chính là Tô Văn, Tô Văn quật cường. Lòng tự ái lớn hơn tất cả, nếu như cùng chung sống với nàng ít, thì thật sự không thể phát hiện được nàng là hạng người gì. Tính cách không thẳng thắn, lại đắp đê khắp nơi, thậm chí đối với bất cứ người nào cũng đều một lòng dè chừng. Đây có lẽ là bản tính sinh tồn đi. Không có ba mẹ thương yêu, lại bị chồng lợi dụng, những người xung quanh đều vì năng lực của nàng mà thay đổi thái độ. Làm sao nàng có thể không giả trang, làm sao có thể không đắp đê đây.

A Chích tung cả người nhảy đến trên đầu vai của Tô Văn, đứng đấy nói nhỏ, "Đừng nghĩ chỉ có mình là vạn năng, núi cao còn có núi cao hơn. Bây giờ thân thể của người từ đầu tới cuối đều không tốt như trước kia. Người vạn năng không phải nuôi một ngày là thành, người có thể hay không làm người ta bót lo một chút. Được rồi, thương thể của người, ta sẽ trị liệu cho người, nhưng tốt hơn hết là nên tỉnh dưỡng, không được phép vọng động như vậy hiểu chưa?"

Tô Văn không nói gì, biểu cảm trên mặt cũng không gọn sóng, nhưng ở trong lòng lại xúc động một mảnh. Vào lúc này lại có một con vật quen biết chưa thường xuất hiện lại quan tâm mình, rốt cuộc ở thời đại xa lạ này có người nào đáng tin? Nàng không biết...Nhưng mà Tô Văn nàng không cần phải dựa vào bất luận người nào, nhất định một ngày nào đó cuộc sống của nàng ở thời đại xa lạ này sẽ trở nên giàu có, ngạo nghễ.

Trở lại Vương phủ, Trương Tư nhìn thấy Tô Văn bị thương thì làm cho công việc trong thiên điện lu bù lên, vừa múc nước thay nàng lau người, vừa chịu khó làm cái này rồi tới cái kia. Tô Văn kinh ngạc nhìn, nhưng giọng nói lại bình tĩnh: "Ta không sao rồi, ta muốn nghỉ ngơi một chút. Đừng có quấy rầy ta, biết không?"

Trương tư nhìn nàng đầy bụng tâm sự, cũng không hỏi, nhu thuận lui ra khỏi sương phòng, lúc nhìn thấy A Chích, thì khẽ buồn lòng một hồi. Mỗi lần nương nương gặp phải chuyện ngoài ý muốn, A Chích luôn ở bên cạnh nàng. Nó và nương nương rất thân thiết, thậm chí vượt qua cả nàng. Dù sao tâm của động vật không phức tạp như tâm của người.

Tay của Tô Văn hữu ý vô ý mon trớn bộ lông trên đỉnh đầu của A Chích, giọng nói nặng nề hỏi, "A Chích, muốn uống rượu ngon không? Ta sẽ kêu tương tư lấy cho người. Mấy ngày nay người ở bên ngoài có bị người ta ăn hiếp không?"

A Chích ngẩng đầu liếc mắt nhìn Tô Văn, ngáp dài một cái, lại yếu ớt nhắm hai mắt lại, "Ta rất buồn ngủ, có gì hãy để ngày mai nói đi, tốt nhất người nên tỉnh dưỡng đi! Là người bệnh thì nên có bộ dáng của người bệnh."

Tô Văn a một tiếng, một đêm lẫn lộn khó ngủ, một là đến từ cánh tay đang đau nhức của nàng, hai là đến từ nội tâm đang hỗn độn của nàng.

Trải qua ba ngày tĩnh dưỡng, thân thể của Tô Văn đã khôi phục, bởi vì có A Chích ở đây, mặc dù nó chỉ là một con thần thú nghiêm túc, nhưng lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa. Như thế nào thì cũng có một chút bản lĩnh. Ba ngày này, nàng trải qua vô cùng bình yên, mẹ con Nguyên thị cũng có tới đây nhìn một chút, đại khái là xem thử nàng sống hay chết. Nghe nàng ngã bệnh, nhất định là rất tò mò.

Nhưng mà Việt Bạng Ly lại chưa từng qua đây, nàng từng có chút nghi ngờ nhưng sau đó lại thấy không đáng. Hắn ta nhìn nàng hay không nhìn thì có quan hệ gì? Một người đàn ông đã từng lợi dụng mình thì có cái gì đáng mà để ở trong lòng

Mới năm giờ chiều, đột nhiên A Chích mang về một bức mật hàm, nói là chim bồ câu đưa tới, thư thì giữ lại còn chim bồ câu thì đã vào bụng của nó. Khi Tô Văn nghe thì khoé miệng nhẹ nhàng nâng lên, điểm nhẹ chóp mũi của nó nói, "Đồ sống mà cũng muốn ăn, nếu muốn ăn thì để ta kêu Trương Tư nấu cho người."

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mưu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Táng gia bại sản

A Chích không tin Tô Văn nói, trên cột nó chính là chuyện tốt. Chậm rì rì tiêu sái đến tiểu tháp (giường nhỏ), cuộn mình lại. Tô Văn mở bức thư ra xem, sắc mặt ngưng trọng, bỗng nhiên để dưới ánh nến đốt đi. A Chích nhận thấy có gì đó không thích hợp, kỳ quái dò xét hỏi "Như thế nào Tô Văn? Trong thư có cái gì đem người dọa thành như vậy, không giống tác phong của người chút nào."

Tô Văn nhìn thời tiết ngoài cửa sổ, ôm A Chích nói "Theo ta ra ngoài đi xem đi." Dứt lời, đối với Trương Tư ở ngoài sương phòng "Trương Tư, chuẩn bị xe ngựa, ta muốn đi ra ngoài bàn bạc chuyện một chút."

Trương Tư nghi hoặc đáp ứng, liền đi gọi tổng quản chuẩn bị xe ngựa, dù sao nàng cũng không cần phải gặp ai, liền lẻ loi một mình ngồi trên xe ngựa rời đi. Một canh giờ sau, đứng ở trước sơn trang.

Tô Văn cảnh giác ôm A Chích xuống xe ngựa, trầm giọng hỏi "Người có nhận thấy được hơi thở của địch nhân không?"

"Không có, nhưng thật ra có hương vị người chết." A Chích kỳ quái nâng mắt, miễn cưỡng nói. Nhận được một phong thơ, sẽ không ngại thời tiết nóng bức tới nơi này đi, nữ nhân này thật sự làm cho người ta nhìn không thấu.

Tô Văn bình tĩnh ừ một tiếng, cảnh giác tiêu sái vào núi giả, đầy đại môn rất nặng ra, ngửi thấy một cỗ mùi máu tươi nồng đậm. A Chích nói có rất nhiều người chết, chẳng lẽ những người đó đều đã chết? Như vậy người kêu nàng đến đây là người giết chết bọn họ? Hay là có một người khác, muốn nàng cứu bọn họ. Mặc kệ thế nào, nàng đều phải tìm ra đáp án.

Đi đến đại sảnh, thi thể thối rửa nồng đậm, mùi máu tươi càng thêm dày đặc. Mấy cỗ thi thể hỗn độn nằm trên mặt đất, Tô Văn cả kinh lùi lại phía sau mấy bước, cảnh giác thấp giọng gọi "Ai? Rốt cuộc là ai bảo ta tới nơi này?"

Không gian yên tĩnh, không có một ai đáp lại.

Tô Văn kỳ quái nhìn bốn phía, nàng không có cảm giác có sát khí hoặc là nhân khí (hơi thở của người) tồn tại, A Chích không có ngăn đầu, rầu rĩ nói "Chung quanh ngoại trừ ta và người là người sống, còn lại tất cả đều là người chết."

Tô Văn nghi ngờ vuốt cằm, đi đến trước mặt thi thể, đánh giá qua, rốt cuộc phát hiện, thì ra tất cả đều là mục tiêu nàng muốn giết, bất quá nàng ngày ấy ám sát thất bại, có lưu lại vài người sống. Hiện tại những người này cũng đã chết, xem ra có người cố ý. Ngồi xổm xuống, quan sát thi thể, có thể thấy được độc được theo nội lực đã tiến sâu vào ngũ tạng. Thủ pháp dứt khoát, nhìn không ra rốt cuộc là ai gây nên.

Nhưng mà...

Trong nháy mắt chuyển màu (nhìn sang chỗ khác).

Lại nhìn thấy trên cột trụ, màu tím! Dĩ nhiên là...

Trong trí nhớ Tô Văn, toàn Ánh Tuyết quốc chỉ có một người là Việt Băng Ly dám lớn mật mặc một thân tử y, đó cũng là điểm đặc biệt của hân, có được nụ cười tươi giao hoạt, con người hồ ly, còn có một chút độc đáo riêng biệt chỉ dành cho hân. Tử (màu tím) là gần với màu Minh Hoàng (chắc là màu dành riêng cho vua), cho nên chỉ có thân vương mới dùng, cho dù là công thần triều đình như Tả Hữu Thừa tướng, cũng không có khả năng mà mặc màu đó.

Dùng tay cảm bó phiến ở trên cột trụ, giờ bó phiến lên, cẩn thận nhìn bó phiến, nguyên liệu làm bó phiến này là gấm vóc loại tốt nhất. Loại gấm vóc này là trân phẩm Tây Diêu quốc tiến cung, cả nước cao thấp chỉ có mười bộ, có hai bộ ở trong vương phủ, còn lại ba bộ Minh Hoàng dùng làm quần áo cho Hoàng Thượng, còn một ít ở trong cung Thái Hậu.

Đồng tử nàng hơi co rút, như vậy những người này là chết trong tay Việt Băng Ly? Gọi nàng đến là Việt Băng Ly sao? Sáng sớm hân liền bày ra trò chơi trả thù này, cho nên nhất quyết một hai không cho phép nàng nhúng tay?

A Chích dò xét ngửi hương vị trên bó phiến, còn có vết máu trên cột trụ "Đây là máu của nam nhân nhà người. Mùi máu của hân thực độc đáo, lộ ra một cỗ mùi kỳ dị, ta mỗi lần đều hận không thể đem hân hấp thụ hết."

Tô Văn khinh bỉ nói "Người thứ này, phải học làm việc tốt sẽ được báo đáp. Máu của tên Vương gia bỏ đi kia cũng không phải là người có thể hấp, hiểu chưa?"

A Chích khinh thường liếc mắt một cái, cao ngạo nói: "Ngày nào đó hân chết, ta nhất định đưa tiễn hân một đoạn đường, nhưng mà hấp thụ một cách sạch sẽ, không chắc ta tu tiên thành công, còn có thể ở trước mặt Diêm vương thay hân nói tốt."

Tô Văn lập tức không để ý tới A Chích, mà trong bụng nàng đầy hồ nghi, mở bình ngọc, một cỗ hương vị kỳ quái bay ra, đó là vị được thảo nàng chưa từng tiếp xúc qua, mùi hương nhẹ nhàng, nàng nhỏ vài giọt lên thi thể người chết. Xích xích... Thanh âm kỳ quái vang lên, cánh tay của người chết thể nhưng trong nháy mắt hóa thành vũng máu loãng.

Nguyên lai thứ này chính là Hóa Cốt Thủy! Có thể đem tử thi hoàn toàn hóa thành máu loãng, mà không bị người phát hiện. Nàng vừa lòng nhếch khóe miệng lên nhìn bình ngọc, nhẹ nhàng mà nhỏ lên những thi thể nằm trên mặt đất kia, những tên này trước đó từng muốn mạng của nàng, nay trong nháy mắt hóa tất cả đều hóa thành từng vũng máu loãng. Nàng giữ lại một ít, quay về Vương phủ phải tiến hành nghiên cứu, những thứ này ở cô đại có vẻ tiến tiến, đáng giá nghiên cứu, thu hoạch lần này thật đúng là không nhỏ.

Trở lại Vương phủ, xe ngựa vừa dừng lại, đại môn Vương phủ được canh gác nghiêm mật. Nàng bước lên thềm đá, quản gia Phúc thúc lập tức chào đón, thần sắc hơi ngưng trọng nói "Vương phi nương nương, ngài đã trở lại? Công chúa điện hạ cùng Hoàng Thượng giá lâm, lúc này đang ở Thủy Tạ Lý đồ xúc xắc. Vương gia nói, nếu như ngài trở về, mời ngài lập tức đến đó."

Tô Văn ừ một tiếng, liền tiến đến thư uyển Thủy Tạ, A Chích một đường theo đuôi, cái Đức Lâm công chúa kia đến đây, nhất định có rượu ngon, nó mới không chịu ăn mệt, Tô Văn này nhưng là đồng ý. Còn có cái gì Hoàng Thượng, không chắc đại thiết tiệc rượu.

Tới Thủy Tạ, rất xa liền nhìn thấy một thân tím trường bào, còn có Đức Lâm công chúa kia đang vui cười ra tiếng. Ánh mắt Đức Lâm công chúa vô cùng tốt, thật xa liền nhìn thấy Tô Văn lại đây, vui vẻ tiến lên bắt lấy tay nàng "Lâu Văn, người đã tới. Đến đến, chúng ta đến đồ xúc xắc, trò này chơi rất vui a."

Tô Văn tiểu phi tiểu vuốt cằm, đi tới trước mặt Việt Huyền Tần, hơi cúi người "Lâu Văn gặp qua Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn phúc."

Việt Huyền Tần lập tức dùng một tay nâng Tô Văn dậy "Đến đến, hôm nay cái trang vi hành, lễ tiết gì đó liền miễn, cùng nhau đồ xúc xắc! Chính là không biết kỹ thuật Việt vương phi như thế nào?"

Việt Băng Ly vô cùng thân thiết cầm tay Tô Văn để nàng ngồi xuống trước mặt hân "Cùng nhau đồ xúc xắc đi, bệnh nặng như vậy, nên hoạt động nhiều hơn."

Tô Văn vuốt cằm, ánh mắt khinh thường đảo qua Việt Băng Ly, nhưng mà lấy qua địa khổ, còn có không ít châu báu, vui sướng đồ đi lên, nhiều lần mua đại, hơn nữa hoàn toàn áp thượng châu báu.

Việt Huyền Tần nhìn không được trêu ghẹo "Việt vương phi, người tự tin như vậy, không sợ toàn thua đi?"

Đức Lâm công chúa liếc mắt nhìn Việt Huyền Tần một cái, "Hoàng huynh, người nói gì vậy, Việt vương phi hào phóng như vậy, người ít nhất cũng phải áp thượng không ít đi, nếu không, có vẻ người keo kiệt a." Nói xong, đồng thời hướng Tô Văn nháy mắt, ý bảo nàng nhất định phải thắng châu báu của Hoàng Thượng.

Tô Văn mỉm cười, tay ngọc giờ lên nhẹ nhàng mà lay động, lúc buông xuống, mọi người đều ngưng hô hấp, dưới chờ mong của mọi người, chậm rãi mở ra, "Một hai ba điểm, tiểu! Ha ha... Việt vương phi, đến đến, châu báu là của trẫm!"

Tô Văn đảo qua Việt Băng Ly, hân thế nhưng không có một tia cảm xúc gọn sóng, giống như chuyện gì cũng không có phát sinh. Tô Văn đẩy mắt nổi lên giao hoạt, nhiều lần áp chế toàn cục, qua vài án, thế nhưng đem đại viện Vương phủ, còn có thị nữ Vương phủ, sở hữu châu báu, ngân lượng đều thua hết.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Tự tay thử

Giờ Dậu, bốn người hăng say đánh bạc, Tô Văn quay đầu, về mặt có lỗi nhìn Việt Băng Ly, "Vương gia, Hoàng Thượng tài nghệ siêu quần, đã thắng hết châu báu và thị nữ của Vương phủ rồi, ngay cả khế ước đất cũng sắp thắng đến nơi rồi. Về sau, e là chúng ta phải ngủ ngoài đường cái mất!"

Thoạt nhìn thì chân thành có lễ, nhưng trêu ghẹo trong lời nói của Tô Văn vẫn khiến cho Việt Huyền Tần kinh ngạc. Việt Băng Ly thông thông lắc xúc xắc, "Hoàng huynh, huynh đồ xúc xắc giúp Ly đệ đi. Nếu thua, châu báu và người đều là của huynh, nếu thắng thì những thứ hoàng huynh vừa thắng Văn đều phải trả lại hết cho nàng."

Đức Lâm cả kinh, mở to hai mắt, không ngờ ván bài hôm nay lại có thể phần khích như vậy, vui mừng vỗ tay, "Được được, Ly ca ca, muội theo huynh."

Tô Văn ngồi bên cạnh Việt Băng Ly, cười nhẹ, "Vương gia, nếu người thua Hoàng Thượng thì chẳng khác nào Văn Văn muốn người phải ngủ ngoài đường cái cả."

"Ha ha... Việt Vương phi, người yên tâm. Tài nghệ của Ly đệ tuyệt đối không kém trẫm, người chờ xem kịch vui đi." Việt Huyền Tần sang sảng cười ra tiếng, đem khế ước đất và châu báu đặt vào cửa "Đại"

Việt Băng Ly quay đầu cho Tô Văn một ánh mắt an ủi, vỗ nhẹ lên tay mềm của nàng, tháo ngọc bội treo trên hông mình xuống đặt vào cửa "Tiểu", "Đệ đặt Tiểu, Hoàng huynh đồ đi!"

Việt Huyền Tần vuốt cằm, tao nhã cảm ống xúc xắc lên, âm thanh lách cách vang lên bên tai Tô Văn, bỗng nhiên nàng khẽ nhếch khoé miệng, nguyên lai là nàng đã thực sự xem nhẹ phu quân của mình rồi. Thật đúng là người phúc hắc...

Trong mắt Tô Văn, Việt Băng Ly thắng hoàn toàn. Nàng cup mắt xuống, chờ đợi xúc xắc được mở ra, quả nhiên.. Ba điểm, tiểu!!

Đức Lâm và Việt Huyền Tần không ở lại Vương phủ mà ngồi xe suốt đêm trở về hoàng cung. Tô Văn nghi hoặc, đến rồi đi ngay như vậy, quả thực là khô hài! Sau đó nàng mới biết, hoá ra là Việt Huyền Tần tìm Việt Băng Ly là vì có việc liên quan đến triều chính, còn Công chúa Đức Lâm là vì ham

chơi nên mới đi theo.

Phòng khách.

Việt Bạng Ly ngồi ở vị trí chính giữa, Tô Văn ngồi ở bên phải hắn, hai người im lặng dùng bữa tối. Thật lâu sau, Tô Văn mới mở miệng, “Vương gia, thời điểm đồ xúc xác người nắm chắc mấy phần? Nếu như thua, thì phải làm sao bây giờ?”

Việt Bạng Ly gấp một miếng thịt heo sốt đậu đen vào trong bát của nàng, cười nhẹ, “Cho dù có phải ngủ ngoài đường, bốn vương cũng sẽ không để Văn Văn phải ngủ ngoài ngoài đường. Hay là nàng nghĩ Hoàng huynh sẽ thắng ta, nên đau lòng?”

Tô Văn không giải thích, chỉ cười mà không nói gì.

Sau khi dùng xong bữa tối, lúc Tô Văn đứng dậy, Thủy Nguyệt lại đột nhiên bung một bát canh đi ra, bởi vì vấp vào chân bàn nên cả người Thủy Nguyệt mất đi trọng tâm, bát canh trong tay nghiêng về phía Tô Văn. Nàng hoàn toàn ngốc sững tại chỗ, Việt Bạng Ly lập tức hô một tiếng, “Cẩn thận!”

Hắn duỗi cánh tay dài ra, ôm chặt nàng vào trong lòng mình, lưng Tô Văn dán chặt vào người hắn, mơ hồ có thể cảm giác được hô hấp của hắn có chút rối loạn, xem là là bị thương rồi.

Sau khi đứng thẳng dậy, Việt Bạng Ly thân thiết hỏi, “Văn Văn, nàng không bị bỏng chứ? Thủy Nguyệt, cẩn thận, nếu Vương phi bị bỏng thì người tự gánh lấy hậu quả!” Hắn vừa dứt lời thì Tô Văn liền nắm lấy cánh tay của hắn, “Vương gia, Thủy Nguyệt không cố ý. Thiếp cũng không có việc gì, bỏ qua đi!!”

Việt Bạng Ly vuốt cằm, tự mình đỡ Tô Văn đến trác điện nghỉ ngơi, đồng thời vén tay áo của nàng lên, thấy miệng vết thương trên cánh tay phải của nàng thì nhủ mảy, “Sao còn chưa khép miệng, để bốn vương bảo Tả Diễm đi tuyên Thái y đến phủ.”

Tô Văn rút tay về, “Không cần, vết thương không có gì đáng ngại. Người thật sự cần Thái y là Vương gia đấy! Vừa mới hành động nhẹ như thế mà hô hấp đã dồn dập, người thật tình muốn cho Văn Văn thủ tiết sao?”

Việt Bạng Ly ách một tiếng, mờ mịt nhìn Tô Văn, “Bốn vương không hiểu những lời này của Tô Văn là có ý gì?”

Tô Văn gắt gao khoá chặt ánh mắt trên người Việt Bạng Ly, rồi bỗng nhiên mở miệng, “Ta không thích người..”

“Ta thích nàng là đủ rồi..” Đôi con ngươi hồ ly của Việt Bạng Ly phấp phấp cười, nhưng lại mang theo một loại cảm giác cực kỳ cao ngạo.

Tô Văn nhìn Việt Bạng Ly chằm chằm, buồn cười nói, “Vương gia, bên ngoài nói Văn Văn vĩnh viễn chỉ là một phế vật, Vương gia xác định muốn một phế vật làm Vương phi sao?”

“Vương phi của bốn vương không cần tuyệt mỹ, chỉ cần nàng nguyện ý, bốn vương sẽ bảo hộ nàng trọn đời trọn kiếp, nàng muốn lên trời, bốn vương cũng có thể dắt nàng lên!” Việt Bạng Ly khoanh tay nhìn lên vầng trăng tròn ngoài cửa sổ, vẻ mặt cực kỳ chân thành..

“Được, từ hôm nay trở đi, chàng chính là nam nhân của ta.” Tô Văn không có nửa điểm do dự đi tới trước mặt Việt Bạng Ly, kiên định nói.

Đáy mắt Việt Bạng Ly xẹt qua một tia kinh sợ, nhưng lập tức được thay thế bằng vẻ lạnh nhạt, hắn dùng ghai tay ôm bả vai nàng, “Đương nhiên, nàng là thê tử duy nhất của bốn vương, cả đời này không thể phản bội, nếu không trời sấm sét trừng phạt!”

Tô Văn vĩnh viễn cũng không quên được một đêm kia, nam nhân kia đã hứa hẹn với nàng như thế nào, nhưng nghe hắn hứa như vậy, nàng cũng có chút rung động. Là diễn kịch hay thật sự dụng tâm ở cùng hắn, chính nàng cũng không rõ.

Đêm đó Tô Văn ngủ lại chính điện của Việt Bạng Ly, cùng giường một đêm nhưng lại không phát sinh chuyện gì. Việt Bạng Ly quả nhiên là chính nhân quân tử, hắn nói đợi nàng liền thực sự đợi.

Sáng sớm, mở hai mắt ra, Tô Văn liền nhìn thấy Việt Bạng Ly đang bôi thuốc, hai mi mắt của nàng híp lại thành một đường thẳng, quần nhiều băng vải như vậy mà máu còn thấm ra bên ngoài, thế thì vết thương phải rất sâu.

A Chích ở một bên sáng hai mắt lên, thèm nhỏ dãi ngược nhìn Việt Bạng Ly, ngay sau đó liền đi qua liếm sạch máu cho hắn. Tô Văn mặc thêm áo, đứng dậy vỗ đầu A Chích, sau đó đi đến phía sau Việt Bạng Ly, đoạt lấy bình thuốc trong tay hắn.

Lấy kéo cắt băng vải ra, thấy miệng vết thương, Tô Văn lập tức hít vào một ngụm khí lạnh, “Bị thương sâu như vậy mà chỉ dùng thuốc thôi sao? Sao chàng không tuyên Thái y hoặc bảo Trương Từ đi mời đại phu? Tội này tuyệt đối không thể tha.”

Việt Bạng Ly xoay người cầm lấy tay Tô Văn, “Nghe được câu này của nàng, bao nhiêu đau cũng đáng, nàng bôi thuốc đi! Nếu như trong triều có người biết được chuyện bốn vương bị thương, sợ là sẽ náo loạn không nhỏ.”

Tô Văn đáp một tiếng, âm thầm suy nghĩ hàm ý trong lời nói của Việt Bạng Ly, nàng vẫn luôn ở trong Vương phủ nên không biết hết được hung hiểm trong triều. Tô Văn cup mắt xuống, cẩn thận bôi thuốc cho hắn, làm như vô tình hỏi, “Quan viên trong triều có ủng hộ chàng không?”

“Ừm..” Việt Bạng Ly thân nhiên ừ một tiếng, căn bản là không muốn Tô Văn biết nhiều hơn. Dù sao đây đó cũng là nơi người lừa ta gạt, nàng biết càng ít thì càng tốt.

Tô Văn cũng không truy vấn nữa, chăm chú bôi thuốc, quán băng vải cẩn thận cho hắn, lúc bàn tay chuyển đến ngực Việt Băng Ly thì âm thầm truyền nội lực cho hắn, nhưng chưa được bao lâu đã bị hắn cầm tay lại, “Vết thương của nàng còn chưa khỏi, sao lại dùng nội lực như vậy, nàng nghỉ ngơi đi! Sau khi bãi triều, bốn vương sẽ trở về.”

Tô Văn bình tĩnh đáp ứng, cầm quan phục mặc giúp hắn, sau đó lại tự tay búi tóc cho hắn, nhưng nàng chưa từng làm chuyện này bao giờ, cũng không biết như thế nào là tốt, nên tốt nhất là vẫn nên gọi Trương Tư vào thì mới làm xong.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mâu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Bao vây tứ phía

Lúc sau Việt Băng Ly cất bước, Tô Văn lẳng lặng quay về tiểu tháp, nhẹ tay vuốt ve A Chích, sâu kín mở miệng: "A Chích, nếu người thật sự cảm thấy da ngứa, thì cứ thử xem."

A Chích nâng mắt, oa oa ở trong lòng ngực nàng, nói: "Tô Văn, người nữ nhân ích kỷ này. Như thế nào? Hiện tại người ta là nam nhân của người, người liền bảo hộ ở phía sau đi?"

"Dù thế nào, câu nói kia bốn vương phi đã nói ra, như vậy hắn chính là nam nhân của ta. Nếu người thật muốn hút máu của hắn, như vậy cũng đừng có trách bốn vương phi không nói trước." Tô Văn ngồi dậy, hơi cúi người, nhìn chằm chằm A Chích, hai mắt lóng lánh như bảo thạch, mang theo một tia âm lãnh.

A Chích bất chợt rung mình, bật người nhảy đến bàn nhỏ bên cạnh cuộn mình lại, "Quân tử không đắc tội với nữ nhân."

Tô Văn cúi đầu cười ra tiếng: "Người cũng tự xưng là quân tử?"

"Đó là đương nhiên."

Tô Văn định mở miệng nói thêm nữa, nhưng Trương Tư từ bên ngoài mang nước tiến vào, "Vương phi, Trương Tư hầu hạ người rồi giường."

Tô Văn khẽ ừ một tiếng, từ trên giường đứng lên, ba nghìn sợi tóc đen cùng cảm y tuyết trắng hòa vào nhau, càng làm nổi bật lên mái tóc đen bóng, nàng yên tĩnh ngồi trước bàn trang điểm, Trương Tư khéo tay búi cho nàng kiểu tóc hoàn kê. Dựa theo yêu thích của nàng cài một chiếc trâm cài đầu đơn giản, đồng thời sâu kín nói: "Vương phi, sắc mặt của người không tốt lắm, có phải hay không vết thương bị rách ra?"

"Không có việc gì". Hai cánh tay mở ra, bộ y phục ngũ tuyết trắng rơi xuống đất, bộ cung trang tơ tằm mặc trên thân, làn váy kéo dài trên đất, như những bông hoa dày đặc chiếu sáng cả đất.

Tiếp nhận ly trà súc miệng xong, Tô Văn nhìn Trương Tư, nhẹ giọng hỏi: "Trương Tư đối với việc triều chính, có biết gì không?"

Trương Tư biết nàng muốn hỏi cái gì, liền nói: "Hiện tại trong triều chia làm hai thế lực, một thế lực là ủng hộ hoàng thượng, một thế lực là ủng thái hậu. Thái hậu cùng hoàng thượng không phải mẫu tử ruột, tự nhiên hai người tranh đấu gay gắt. Vương gia cũng là người lạnh nhạt, ở bên ngoài làm người nhân nhã, bất quá ngày nhân nhã này sợ là không lâu nữa. Dù sao Việt vương là nhi tử thân sinh(con trai ruột) của thái hậu, thái hậu đi một bước đều tính toán địa vị chính mình, chắc chắn muốn đem Việt vương ..."

Câu nói kế tiếp Trương Tư không nói nữa, Tô Văn đã gợn tay lên ngăn cản, mắt khẽ chuyển, hóa ra Việt Băng Ly bị bao vây tứ phía, hoàng thượng theo dõi hắn, tất cả các đại thần khác cũng vậy. Hắn tuy là Vương gia, nhưng xuất hiện sau khi hoàng thượng băng hà, có phải là nhi tử của hoàng thượng hay không, đại khái đều có không ít người nghi ngờ. Dù sao thái hậu thao túng triều chính, lừa gạt ... Việc này trong mắt các đại thần cũng là có thể.

Suy tư đến đây, Tô Văn nhìn Trương Tư: "Đem một chút điểm tâm mang đến đây dùng đi, sau đó chuẩn bị xe ngựa ta muốn đi Tô Trang một chuyến."

"Vâng! Vương phi."

Tô Trang, đó là căn cứ của Âm Dạ. Đối với người bình thường thì Tô Trang chỉ là một hiệu cảm đồ đơn giản, thế nhưng chỉ có người trong giang hồ và người trong đó biết được, nơi đây kỳ thật là một tổ chức sát thủ. Chỉ cần cấp bạc, cho người ta bức họa, bản đồ, trong vòng ba ngày, người muốn giết ai nhất định ba ngày sau sẽ truyền đến tin người chết.

Nó ẩn nấp dưới kinh đô phồn thịnh, dưới một ngọn núi âm u ở phía nam. Đây là nơi do Tiểu Bạch và Trương Tư âm thầm bỏ ra không ít công sức. Ở dưới ngọn núi là thể gọi là nơi huấn luyện, chủ yếu để huấn luyện sát thủ. Nếu như Tô Trang là cửa hàng bán lẻ thì đại trạch ở dưới ngọn núi đó chính là người đứng sau.

Xe ngựa lắc lắc đi tới Tô Trang, Trương Tư giúp đỡ Tô Văn nhảy xuống đất, A Chích cũng lập tức nhảy tới trên vai của nàng, Tô Văn nhẹ nhàng bước đến Tô Trang. Tô Trang nhìn tuy không lớn, tổng cộng chỉ có ba cách cửa, cửa thứ nhất là cửa chính hiệu cảm đồ, nơi những người cần đến cảm đồ và

một số người làm việc ở đây; cửa thứ hai đó là chính sảnh tiếp đãi khách quý, sát thủ tiếp nhận nhiệm vụ; cửa thứ ba còn lại là cánh cửa Tô Văn đi vào, cũng chính là đại môn nơi chủ nhân Tô Trang này sử dụng.

Vào cửa thứ ba, vòng qua bình phong tường Mẫu Đơn làm ở cổng, bước qua đường mòn, lúc này mới đến phòng khách. Tô Văn vừa đến, Tiểu Bạch đứng dậy dâng sổ sách, "Tô Văn, đây là sổ sách giao dịch một tháng gần đây."

Tô Văn đơn giản lật chuyển một chút, sau đó nhìn Tiểu Bạch, "Những vị khách sắp tới đều có tư liệu về người nhà sao?"

Tiểu Bạch có chút chần chờ, "Tô Văn, người cần tư liệu khách nhân này đó làm cái gì? Khách nhân trả thù lao, chúng ta liền phụ trách làm việc, chạy đi đâu chú ý chuyện này."

Tương Tư cười nhẹ ra tiếng, đi đến phía sau Tiểu Bạch nói: "Môn chủ là muốn từ nơi này biết một ít về chuyện trong triều, sắp tới chắc hẳn có không ít mệnh quan triều đình đến mua sát thủ làm việc?"

Tiểu Bạch phút chốc hiểu được, đồng thời cũng đã nhận ra cái gì, nàng đột nhiên quan tâm việc trong triều, nhất định là vì vị Vương gia kia đi. Tô Văn động tâm với vị Vương gia kia a, cho nên muốn điều tra rõ xu thế trong triều, trợ giúp phu quân một tay. Trong lòng có chút hơi không thoải mái, âm thanh lạnh lùng nói: "Người là một nữ nhân, quan tâm việc trong triều làm chi?"

Tô Văn ngậy ngốc, lập tức rũ mí mắt xuống, thần sắc ẩn trong đáy mắt, ngón tay nhẹ nhàng miết cái chén bằng sứ, sâu kín nói: "Tiểu Bạch, ta là môn chủ, ta nghĩ muốn biết, người không nên hỏi nhiều. Sáng mai, hỏi thăm tin tức các khách nhân của Tô Trang, hơn nữa điều tra rõ bọn họ, ghi chép lại cẩn thận, có tin tức liền truyền thư tin cho ta..."

Kỳ thật A Chích đem bỏ câu đưa thư ă, thư tín lưu trữ, như vậy sẽ không bị người phát hiện ra manh mối, dù sao súc vật làm cái gì, có ai đi tốn tâm tư nhìn chăm chăm. Nghĩ như thế nào, thứ này cũng là thông minh.

Tiểu Bạch tuy rằng không quá cam nguyện, nhưng cũng chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh. Trùng hợp lúc này, cửa thứ hai vang lên tiếng cọt kẹt, gia đình nam tử mặc thân xám ở phía sau cửa nhỏ giọng nói: "Công tử, bên ngoài đến đây một vị khách quý, nói là có món quá lớn muốn cùng công tử hợp tác."

Tiểu Bạch nghe, thần nhiên ừ một tiếng, quay đầu nhìn Tô văn, "Người tự tiện đi tham quan đi, ta đi nhìn vị kia khách nhân một cái."

Tô Văn lại đột nhiên ngăn Tiểu Bạch lại, thấp giọng hỏi: "Người đề ý người bên ngoài kia diện mạo ăn mặc, ta xem xem có thể đoán ra là cái thân phận gì không?"

Tiểu bạch ừ một tiếng, nói: "A Đình, vị khách nhân kia ăn mặc, diện mạo như thế nào?"

"Vị khách nhân kia, mặt Phú Quý vô cùng, có thể nói mặt như Bạch Ngọc. Hắn mặc áo choàng tím tơ vàng tuyến, tay cầm chiết phiến, như là đến từ danh gia, hơn nữa bên hông có Tử Ngọc vô cùng tốt.". A Đình là người có ánh mắt tốt, cho nên Tiểu Bạch mới đưa hắn an bài ở tại phiến thứ hai, tiếp đãi khách quý.

Tô Văn vuốt cằm, làm một dấu tay, "Người đi đi."

Tiểu Bạch xoay người, thi lễ, theo A Đình đi đến cửa phòng thứ hai. Tương Tư khó hiểu tới trước mặt Tô Văn: "Môn chủ, đi xem? Hay là dẹp đường hỏi phủ."

"Người ở trong này đi. Ta đi ra ngoài nhìn một cái." Tô Văn có cảm giác người tới không đơn giản, phú hào ở kinh thành, sẽ không có người xứng dùng Tử Ngọc, bởi vì đó là biểu trưng của hoàng gia.

Nàng khẽ nâng mi, đi ra ngoài phòng khách, cánh cửa phòng thứ hai không lớn lắm nhưng cùng với đường mòn này thông với nhau. Nàng bước qua đường mòn, tới cánh cửa thứ hai ở trong vườn, tới tiểu lầu các, lặng lẽ ngồi xuống.

Dưới lầu truyền đến thanh âm nói chuyện với nhau, loáng thoáng lọt vào tai. A Chích phút chốc nhảy đến trên người nàng, "Cái nam nhân kia trên người có chút mùi hương quen thuộc. Ta ở nơi nào đã ngửi qua..."

Tô Văn nghe, càng thêm cảm thấy được chỗ không thích hợp, tay nhẹ nhàng mon trón đầu A Chích, từ cánh cửa nhìn vào, chỉ có thể nhìn thấy cái bóng dáng kia. Khí độ bất phàm, trên người lộ ra một cổ hương vị yêu nghiệt, còn có một cổ rét lạnh làm cho người ta khiếp sợ. Là ai? Quan viên trong triều? Hay là người hoàng gia, nếu là hoàng gia theo hiểu biết của nàng chỉ có đương kim hoàng thượng, ngoài ra cũng chỉ còn Vương gia nhà nàng.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Phụ tá của tả tướng

A Chích nhảy khỏi lòng Tô Văn xuống đất, quay đầu lại nhìn nàng, nàng lập tức hiểu được. Tô Văn im lặng ngồi bên cửa sổ quan sát mọi chuyện xảy ra

ở phía dưới. Nửa khắc sau, Bạch Hồ chậm rãi xuất hiện, trèo lên đùi Tiểu Bạch, liếm liếm lông, cuộn mình ngồi xuống.

Nam tử mặc áo choàng tím nhìn thấy Bạch Hồ, thì cười tao nhã, “Bạch Hồ này nhìn rất quen mắt, không biết đã gặp qua ở nơi nào rồi?”

Tiểu Bạch nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh đầu của A Chích, “Bạch Hồ trong thiên hạ đều giống nhau, cho nên công tử thấy quen thuộc cũng không có gì lạ lùng. Bạch Hồ này là do ta tìm được ở bên ngoài, đi theo ta đã nhiều năm rồi nên cũng có chút linh tính.”

A Chích kêu lên một tiếng, nhìn chăm chăm vào nam nhân trước mặt, hoá ra là kia. Nhìn quen mắt? Buồn cười, người từng gặp thần thú cao quý như ta sao? Người này quá gian xảo, không có việc gì cũng thấy dùng lời nói để thăm dò người khác.

A Chích giương mắt liếc nhìn nam tử kia một cái liền nhảy xuống đất, xoay người lại đi vào trong. Tiểu Bạch cười sang sảng ra tiếng, “Tính tình của nó giống hệt chủ nhân, chưa bao giờ nể mặt của ai hết, mắt húng một cái là không quan tâm đến ai cả.”

Nam tử cười tao nhã, nhìn chăm chăm vào bóng dáng của A Chích, “Không biết Tiểu Bạch công tử có thể từ bỏ yêu thích, nhượng lại Bạch Hồ này cho Vu mỗ được không? Công tử muốn bao nhiêu ngân lượng đều được. Rất khó mới tìm được một Bạch Hồ có linh tính như vậy!”

“Thật có lỗi, Bạch Hồ theo ta đã lâu, có cảm tình, như thế nào cũng không thể tách ra được.” Tiểu Bạch cười, khéo léo từ chối, Tô Văn đang làm cái quỷ gì vậy, sao lại cho thứ này đi ra quầy rồi chứ? Muốn đem Bạch Hồ của nàng cho người khác sao? Không thể, nhất định ý nàng không phải thế? Vậy rốt cuộc là nàng có ý gì?

Nam tử vuốt cằm, thân nhiên nói, “Không sao, chuyện còn lại công tử cứ yên tâm, đây là bản đồ và bức họa.”

“Được.”

“Vậy tại hạ cáo từ!”

“A Đình, tiễn Vu đại nhân!” Tiểu Bạch đứng dậy, buông lỏng hai tay.

A Đình lạnh lợi đáp một câu liền dẫn vị khách kia ra ngoài. Tiểu Bạch im lặng nhìn bóng dáng của nam nhân kia, cảm thấy hẳn nhất định là người trong triều. Lúc Tiểu Bạch đi đến cầu thang liền nhìn thấy Tô Văn đang đi xuống, “KHông phải bảo người chép lại tư liệu sao? Sao lại quên?”

“Đại nam nhân kia không muốn lộ ra thân phận. Người cũng hiểu đấy, chuyện cần tìm sát thủ, làm gì có ai tình nguyện để lộ thân phaaajnc hứ? Nhưng người chỉ là một nữ nhi, quản nhiều chuyện như vậy làm gì?” Tiểu Bạch không quá vui mừng, tà nghệ liếc nhìn Tô Văn, đạm mạc nói.

Tô Văn cũng không để ý tới Tiểu Bạch, lập tức đi ra khỏi, Trương Tư và A Chích lập tức đuổi theo. Từ cổng sau đi ra, lại đi vòng qua một ngõ nhỏ, xe ngựa của nàng vừa lúc gặp được xe ngựa của nam tử kia trên phố.

Tô Văn nhẹ nhàng vuốt lưng A Chích, rót cho nó một ly rượu, nhẹ giọng hỏi, “Sao rồi? Nhận ra không?”

“Nhận ra, nói gì ta cũng là người của Cung chủ Linh Cung. Ta thấy được bóng dáng của Tả tướng đương triều trên người hắn, nam nhân này hẳn là có tiếp xúc với Tề tướng.” A Chích thích ý nhấp một ngụm rượu, say mê híp hai mắt lại, từ từ nói.

Tả tướng?

Đầu óc Tô Văn trống rỗng, nàng không biết hết quan viên trong triều, hơn nữa dù sao trước kia Lâu Văn cũng là khuê nữ. Chẳng lẽ Cung chủ Linh Cung – Ngọc Vô Ngân, cũng là người trong triều sao? Thế nhưng hẳn lại có liên hệ với tề tướng, không lẽ hẳn là phụ tá của tả tướng? Nghe nói Thái Hậu từng có ý an bài nữ nhân của Hữu tướng cho Việt Bạng Ly, xem ra Tả tướng này chính là người của Hoàng Đế.

Xe ngựa ở phía trước đột nhiên dừng lại, Tô Văn vén rèm cửa lên, vừa lúc nhìn thoáng qua vào trong xe ngựa kia, lại trùng hợp nhìn thấy Ngọc Vô Ngân, hẳn cười cười nhìn Tô Văn, đáy mắt ẩn chứa tia sáng khác thường. Ánh mắt kia là có ý gì? Nam nhân này không chỉ giao thiệp với giang hồ mà còn giao thiệp với người trong triều, xem ra không phải là người đơn giản. Vài chuyện xảy ra lúc trước có lẽ đều không phải là trùng hợp.

Lúc về đến Vương phủ đã là buổi trưa. Thủy Nguyệt đã đi chuẩn bị cơm trưa, nhưng Việt Bạng Ly vẫn chưa tan triều, không biết là có chuyện gì không. Tô Văn dặn Thủy Nguyệt cất thức ăn đi, chờ Việt Bạng Ly về mới dọn lên cùng ăn.

Nàng vừa mới ngồi xuống ghế đã thấy Nguyên thị đi từ trác uyển tới, Nguyên thị đưa một hộp gỗ ra trước mặt Tô Văn, cười lầy lợn, “Vương Phi nương nương, đây là một chút tâm ý của lão thân, hi vọng Vương phi vui lòng nhận cho, đồng thời chớ quên chuyện người đã hứa hẹn với lão thân.”

Tô Văn nghe, nâng mắt lên, cầm hộp gỗ trả lại tay Nguyên thị, “Nguyên phu nhân, thứ này ta không thể nhận. Chuyện bôn Vương Phi đã đồng ý với người, ta đã cố gắng hết sức, nhưng Vương gia lại không muốn cô phụ Cẩm Tổ, nên không đồng ý nạp làm Trắc phi. Bất quá, nếu Nguyên phu nhân nguyện ý, bôn Vương phi có thể tìm một công tử ưu tú trong triều cho Cẩm Tổ.”

Nguyên thị nghe Tô Văn nói thì biến sắc, lui ra sau từng bước, “Cẩm Tổ và Vương gia cùng nhau lớn lên. Vương phi nương nương, người chỉ nói một câu mà đã muốn đẩy nàng ra, chẳng lẽ người không bận tâm đến tình cảm sao? Lão thân dù sao cũng là thân muội muội của đường mẫu của Vương gia.”

Tô Văn nghe thế thì khoé miệng đang tươi cười liền cứng ngắc, kinh ngạc nhìn Nguyên thị, “Ý của phu nhân chính là, bôn vương phi chưa hỏi ý kiến của Vương gia mà đã tự làm chủ sao? Người là người rõ ràng nhất, nếu Vương gia có ý với Cẩm Tổ, sao lại cưới bôn vương phi về Vương phủ, đoạt lấy vị trí chủ mẫu của nàng ta? Nói một cách khác, thân phận của Cẩm Tổ hèn mọn, không xứng làm Vương phi, nhưng vị trí trắc phi kia nếu Vương gia muốn

cho thì nàng ta đã sớm ngồi lên rồi, đúng không?"

Nguyên thị hoảng sợ, không dám nhìn thẳng vào Tô Văn, đồng thời lại cực kỳ ảo não, sao lại nhất thời kích động mà lật mặt với Vương phi chứ, sau này sợ là sẽ không yên ổn rồi. Trong lúc nhất thời liền nghĩ ra kế sách, lập tức quỳ hai gối xuống đất, “Vương phi nương nương, lão thân đã theo Vương gia nhiều năm, hoàn toàn xem Vương gia như người thân mà đối đãi, nay Vương phi lại chỉ dùng một câu mà muốn đẩy Cẩm Tố rời đi, như vậy không phải là làm hại danh tiếng của Vương gia sao?”

Tô Văn đầu tiên là sững sờ, sau đó liền nhìn thấy Việt Băng Ly đang đứng trước cửa phòng, lập tức hiểu được, nàng bưng ly trà đến trước mặt Việt Băng Ly, dịu dàng nói, “Vương gia về thật đúng lúc. Vốn là Văn Văn muốn thay Cẩm Tố tìm một công tử ưu tú, nhưng Nguyên phu nhân lại hiểu lầm ý tứ của Văn Văn, cho rằng Văn Văn muốn đuổi nàng khỏi Vương phủ.”

Thủ đoạn vừa cũ vừa thấp kém này mà cũng dám sử dụng trước mặt Tô Văn nàng, dù sao nàng cũng là người của thế kỷ 21, loại chuyện này chẳng lẽ gặp ít sao? Nguyên phu nhân, bà đã nhiều tuổi rồi mà sao chiều thức lại nông cạn như vậy? Nhưng cũng không sao, chuyện này coi như thí nghiệm xem Việt Băng Ly có thích hợp làm nam nhân của Tô Văn nàng không, nếu như không thích hợp thì cũng coi như là sớm xác thực được.

Nguyên thị quỳ trên mặt đất khẽ nâng mi, thật sự là không ngờ, thật sự là đã quá xem nhẹ “Phế vật Vương phi” này rồi, thủ đoạn quả thật không tầm thường, có thể tùy cơ ứng biến nhanh như vậy. Việt Băng Ly sẽ tin nàng ta sao?

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Sóng vai thiên hạ

Việt Băng Ly quay đầu nhìn Tô Văn ôn hòa cười, "Vốn chuyện này bốn vương nên tự mình ra mặt, nhưng làm Văn Văn bị Nguyên di hiểu lầm, thật sự là quá thất lễ." Dứt lời, liền tới trước mặt Nguyên Thị, cung kính đem Nguyên Thị nâng dậy ngồi vào trên ghế, nói: "Nguyên di, Cẩm Tố đã đến tuổi lấy chồng, hẳn là nên tìm một nhà môn đăng hộ đối. Về phần Nguyên Di ngài, nếu là nguyện ý ở trong Vương Phủ, bốn vương sẽ đối đãi với nàng như mẫu thân, nếu như muốn đi cùng Cẩm Tố, bốn vương sẽ đem mười dặm vải đỏ cùng trang sức thay mặt nhà mẹ đẻ tặng Cẩm Tố làm quà cưới."

Nguyên Thị hơi kinh sợ, ngược mắt nhìn Tô Văn đang cười nhạt đứng yên ở đó, Nở nụ cười thật có lỗi đi đến trước mặt Tô Văn: "Lão thân cứ như vậy mà hiểu lầm Vương phi, thật sự là ngu xuẩn, xin Vương phi thứ lỗi, không cần để trong lòng."

Tô Văn đứng dậy đỡ lấy Nguyên thị đang cúi người hành lễ, mỉm cười, nói: "Nguyên di, ngài không cần khách khí như vậy, Văn Văn cũng có một phần lỗi vì không đem nói chuyện nói rõ ràng. Nguyên di không cần phải."

"Nếu không ngại, mọi người cùng đến phòng đi." Việt Băng Ly đi tới trước mặt hai người giảng hòa, Tô Văn xoay người nhìn Trương Tư nói: "Đi đến viện kêu Cẩm Tố tiểu thư đến dùng bữa."

"Vâng, Vương phi."

Trương Tư không thể không bội phục vị Vương Phi này thông minh, đầu tiên là không chút khách khí tặng cho hai mẹ con Nguyên thị oai phủ đầu, rồi sau đó người khác phóng ra, nàng lại xảo diệu đích phát ra, đồng thời ở Vương gia đích trước mặt, cấp chừng nguyên thị mặt mũi, hoàn toàn không cho Vương gia có nửa điểm hoài nghi của nàng cơ hội. Diệu nha.

Dùng qua ngọc thiện, Tô Văn cùng Việt Băng Ly vu thư uyển đích nhà thủy tạ thượng tàn bộ, Trương Tư lại bị ván cờ cấp hai người, một bên đích a Chích miễn cưỡng nằm khỏi băng tiền, bên miệng bày đặt trong cung ngự rượu, cảm giác mát nhiên nhiên, lại có mùi rượu, đi theo Tô Văn này, quả thật ngày thích ý. Ít nhất so với ở hoang sơn dã lĩnh tới càng thêm thoải mái hơn nhiều.

Trương Tư một viên một viên quân cờ xảy ra bàn cờ thượng, ngẫu nhiên sừn thủ nhìn bước vu cửu khúc chiết thượng đích một đôi vách tường nhân, nhẹ nhàng mà giơ lên khóe miệng, nói: "Thủy Nguyệt, Vương gia cùng Vương Phi thật sự là một đôi vách tường nhân, như thế nhìn chính là một phen cảnh đẹp."

Thủy Nguyệt một mặt tức lệ, một mặt đồng ý đích vuốt cằm: "Cũng không phải là, Vương Phi của chúng ta phong hoa tuyệt đại, Vương gia khỏi hải văn nhả, quả thực chính là Kim Đồng Ngọc Nữ. Mặc cho ai cũng đừng muốn đánh nhau chủ ý chia rẽ Vương gia cùng Vương Phi của chúng ta."

Trương Tư hiểu được ý tứ Thủy Nguyệt trong lời nói, liếm đi thần sắc vui cười, lạnh nhạt nói: "Thủy Nguyệt, có sự tình nghe được liền hảo, có cái gì thì trong lòng tự hiểu, cũng đừng nói ra, hiểu chưa? Nếu không chúng ta chỉ cấp cho Vương Phi thêm phiền toái."

Thủy Nguyệt có chút hơi bối rối, nhìn Trương Tư, sợ hãi hỏi: "Trương tư tỷ tỷ, Thủy Nguyệt miệng chuyết, có rất nhiều địa phương ít nhiều của người nói điếm, nếu không phải như thế, chỉ sợ thực sẽ cho Vương Phi mang thêm phiền toái."

"Cô gái nhỏ, ít nhất nói nhiều làm việc là tốt rồi, hiểu chưa?" Trương Tư nhìn lên dọa đến nha đầu kia, bật người thay miệng cười, trêu ghẹo đứng lên. Nhìn đến biểu tình của Thủy Nguyệt lần này, nghĩ đến tướng quân phủ tại thời điểm này, Tô Văn nói với nàng, ai cũng có thể mặc kệ, chỉ duy nhất Thủy Nguyệt không thể không trông nom. Thủy Nguyệt ở thời điểm Vương Phi khổ sở, bất ly bất khí, là một trung tâm đích nô tỳ, chính là tâm rất đơn giản.

A Chích nghe lén hai cái tỳ nữ nói chuyện phiếm, có chút ngại phiền đích nâng mắt liếc hai người, rít gào: "Không thể sống yên ổn điểm sao? Không để cho người khác ngủ trưa hay sao?." Kết quả không có phản ứng, lúc này mới nhớ tới hai người nghe không hiểu lời nói của nó. Không cam lòng nếm mấy li trà xuống.

Ba.

Suất thành mảnh nhỏ, Trương Tư nhìn, cười khê ra tiếng: "Nhìn một cái, kia A Chích lại ở đùa giỡn tính tình, định coi chúng ta là người hầu của nó sao, ta đi dọn dẹp một chút."

"Vâng." Thủy Nguyệt ngoan ngoãn lên tiếng trả lời.

Tô Văn cùng Việt Bãng Li trùng hợp quay lại, nhìn đến chỗ những mảnh nhỏ, Tô Văn trừng mắt nhìn liếc A Chích một cái, nhìn Thủy Nguyệt nói: "Đem A Chích ôm đến điện lý, đỡ phải ở trong này nổi tính tình."

A Chích phút chốc nhảy dựng lên, trừng mắt nhìn Tô Văn, bỗng nhiên bước đến Việt Bãng Li trước mặt, tiểu móng vuốt huých vào tay áo của Việt Bãng Li, như là đang nói: không muốn không muốn, tôi mới không cần đi điện lý, nơi đó rất nóng a.

Việt Bãng Li điểm nhẹ mi tâm của A Chích, "Vật nhỏ trở về nằm đi, bốn vương cho phép ngươi ngủ ở nơi này."

A Chích này vừa nghe, lại đắc ý đi lên, cao ngạo khê nâng cằm nhìn chằm chằm Tô Văn, chậm rì tiêu sái tới tiểu mấy thượng, tiếp tục tiến hành Mellie ngủ trưa.

Tô Văn chỉ có thể không tiếng động lắc đầu, cầm lấy Bạch Tử, nhìn ván cờ đặt lên trên bàn cờ mỉm cười nói: "Nha hoàn Trương Tư của Văn Văn khả phi bình thường tỳ nữ, nhìn một cái này cục thiết nhiều lắm sao tinh xảo, đến đây đi, chúng ta nhất quyết cao thấp."

Việt Bãng Li lấy Hắc Tử, khoe miệng cầm một chút giao hoạt đích tươi cười, kia hồ ly bàn đích con người tùy thời lộ ra một cổ nghề thế đích dày, "Kia bốn vương sẽ không thủ hạ lưu tình."

"Đương nhiên." Tô Văn đang nói lạc, dời Bạch Tử, đánh Hắc Tử, nâng mắt cười nhạt.

Việt Bãng Li nhặt lên Hắc Tử, tái các tiếp theo khóa Hắc Tử, dời bước, ván cờ thế nhưng hoàn toàn xoay, Tô Văn hơi kinh sợ, tuy rằng nàng đối cờ vậy hiểu được không nhiều lắm, nhưng là tương tư đồng, cho nên làm cho tương tư thiết hạ trong triều thế cục chỉ kì.

Nàng nhưng không có nghĩ đến chính là, nàng vị này phụ quân sớm bỏ hảo cục, phần heo ăn hồ lập vu yếu thế, đãi đối phương sơ sẩy là lúc, tái một kích trọng tâm, chuyển bại thành thắng. Một viên quân cờ xoay toàn bộ đại cục, như vậy trong triều ai chính là thay hấn xoay kia đại cục đích quân cờ?

Việt Bãng Li nhìn bộ dáng trầm tư của Tô Văn, tự mình lấy quả nho lột vỏ đưa tới môi của nàng: "Văn Văn đối với hảo ý bốn vương sao lại khó hiểu, bốn vương nói qua, cả đời này một đời bảo hộ ngươi, như vậy ngươi liền không cần đi để ý việc này. Chính là trời sập xuống dưới, bốn vương cũng không sẽ làm ngươi đã bị một tia thương tổn."

Tô Văn ngậm lấy nho trong miệng, ngọt ý tản ra đến, một viên một viên thập đánh cờ tử, ngữ điệu bằng phẳng: "Văn Văn tuy là nữ tử, cũng không cam bình thường, vì cái gì phải tránh ở người khác sau lưng, ta nghĩ muốn sống vai thiên hạ."

Việt Bãng Li đuôi lông mày ngả ngón, quả nhiên không phải chim trong lồng, tuyệt đối là có thể bay lên trời làm Phượng Hoàng, phong hoa tuyệt đại của nàng tuyệt đối không phải một cái túi da có khả năng che dấu. Hấn tựa hồ có chút ngu dốt.

"Hảo, sống vai thiên hạ."

Tô Văn nâng mắt, con người tinh lượng, "Ban đêm ngươi muốn đi dự tiệc, đúng không?"

"Ân. Văn Văn nguyện ý đang đi theo?"

"Nếu là ngươi cảm thấy được văn buổi tối không được đại đường, đại khả đem tôi ở lại trong phủ, làm khoái hoạt đích chim hoàng yến." Tô Văn nghề liếc mắt một cái Việt Bãng Li, một viên một viên đích thường thức đánh cờ tử.

Việt Bãng Li ôm lấy chiếc eo nhỏ nhắn của Tô Văn nói: "Như thế tuyệt đại thiên hạ, sao có thể nấp trong trong phủ, tự nhiên muốn dẫn đi ra ngoài khoe ra làm cho người trong thiên hạ nhìn một cái, mỹ thể của bốn vương tuyệt đại đến như thế nào. Không phải sao?"

Tô Văn cười nhạt không nói, Hắc Tử Bạch Tử bị trộn lẫn cùng một chỗ, tiền mình đích làm ra đối lập, đáy mắt đích ý cười mang theo Ti Ti đích thâm ý. Sống vai thiên hạ. Nếu là hấn thiệt tình đãi nàng, nàng tự nhiên cũng thiệt tình giúp hấn.

Nếu là phản bội, như vậy tựa như này quân cờ đi.

Ba ba.

Một viên một viên rơi xuống, hắc bạch quân cờ nước bắn đến, phát ra cục thanh thúy đích tiếng vang, như là công kích trong lòng thượng phòng bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Chữ Mầu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Dạ yến phong ba

Đêm hè, Tiêu Tương quán.

Xe ngựa dừng ở trước cửa hiệu, Tả Diễm ngay lập tức lấy ghế dài, bàn tay trắng nõn của Việt Băng Ly cầm cây quạt vén màn kiệu lên, nhảy xuống xe ngựa, vô cùng thân thiết kéo bàn tay mềm mại của Tô Văn xuống xe ngựa. Gia đình trước cửa, lập tức đẩy cửa ra, cung kính kêu: "Việt Vương gia, Việt Vương Phi."

Việt Băng Ly khẽ gật đầu, hai người lập tức đi vào, chân vừa bước tới nơi, bỗng một giọng nói thanh thúy vang lên ở phía sau, Tô Văn quay đầu nhìn Đức Lâm vẫn luôn luôn hồn nhiên, "Hoàng tẩu, thật sự là không ngờ ở trong này cũng có thể gặp được tẩu, chắc là tẩu lần đầu tiên tham dự dạ yến này."

Tô Văn cùng Đức Lâm bước tới một chút, nghiêng đầu nói: "Làm sao thế? Hoàng thượng cũng bảo người tới đây giúp vui?"

"Hôm nay là tiệc bách quan tả hữu tướng, tại sao có thể thiếu công chúa ta đây. Nhưng thật ra hoàng tẩu nguyên ý tham dự cùng Ly ca ca, chứng tỏ phu thê hai người rất ân ái." Đức Lâm nói tới đầu sọ tới đó, vẫn luôn lo lắng Tô Văn liệu có sinh ra hiềm khích với Việt Băng Ly hay không. Nhưng vài lần gặp mặt, còn có nghe nói, hai người khi nóng khi lạnh, hiện tại xem ra là có vài phần thân mật.

Cây quạt của Việt Băng Ly đánh lên đầu của Đức Lâm, "Ít đùa hoàng tẩu của muội đi." Dứt lời, nhìn Tô Văn nói: "Nghe nói, hôm nay Lâu Đại tướng quân cũng tới, còn có Lâu Nghiên tiểu thư."

Đức Lâm vừa nghe Lâu Nghiên cũng tới, không đồng tình ngắt một tiếng, "Đó rõ ràng là một nữ tử xấu, cái gì mà tiểu thư hiền lành, đoan trang quả thực chính là tiểu thư xấu xa. Ở Lâu phủ, khắp nơi ý thể hiếp người, nàng chẳng phải là một cô nương tốt lành gì." (Ari: Em thích chị rồi :-D)

Việt Băng Ly trừng Đức Lâm một cái, Tô Văn cười âm thầm: "Công chúa tâm thẳng, có cái gì thì nói cái đó, không sao cả." Tô Văn thật sự không thể không cảm thán, nếu không có hoàng thất bảo vệ, nhà đầu kia sớm đã chết trăm ngàn lần rồi. Mặc kệ là chuyện gì, há môn là sẽ như thế. Cho dù ở thế kỷ 21, thẳng tính như vậy, cũng có thể chịu không ít thiệt thòi. Mà ở đây còn là cổ đại nguy cơ từng bước chứ.

Ba người bước ra đại đường, Tô Văn trùng hợp gặp phải Lâu Thương Trạch cùng Lâu Nghiên, nàng hữu lễ hơi khom người, "Phụ thân đại nhân."

"Vi thần bái kiến Việt vương, Việt Vương phi, Công Chúa Điện Hạ."

"Lâu Nghiên bái kiến Việt vương, Việt Vương phi, Công Chúa Điện Hạ."

"Miễn đi."

Năm người lần lượt ngồi xuống, một tháng không thấy, thái độ của Lâu Nghiên vẫn như cũ, nhìn Tô Văn vẫn cuồng vọng như vậy, không mang theo một chút thân phục nào. Hai người này quả thực chính là oan gia ngõ hẹp.

Yến hội bắt đầu.

Trong triều Tả tướng Phụng Dục và Hữu tướng Hứa Lễ Trạch, tiểu thư dòng chính của Hữu phủ - Hứa Nhu Tư. Ba người bước tới đại đường ngồi xuống. Nhạc vừa nổi lên, Phường Thủ Tịch – đệ nhất giáo dẫn đầu kinh thành, ở trung tâm múa một điệu múa mỹ lệ, vì tiệc rượu trợ hứng.

Tô Văn đánh giá cẩn thận Phụng Dục ngồi ở phía trên, thật sự là không ngờ được, tuổi còn trẻ mà cư nhiên có thể ngồi vững vàng ở vị trí Tả tướng. Hữu tướng vốn là nguyên lão tam triều, tự nhiên không có ai dám đi tranh với hắn, thế nhưng một nam nhân còn trẻ tuổi như thế lại ngồi ngang hàng với hắn, tất nhiên là rất không thoải mái.

Phụng Dục mặc cẩm bào hoa văn tối màu, nón ngọc cố định tóc, sắc da lúa mì khỏe mạnh, anh khí giữa trán không thể bỏ qua, nhưng tất nhiên là thua Vương gia nhà nàng vài phần, đương nhiên khuôn mặt tươi cười so với Vương gia nhà nàng tối tăm hơn vài phần.

Trên tay Hứa Nhu Tư cầm trường tiên, đầu roi có tua đỏ sẫm, cực kỳ tương xứng với áo choàng trên người nàng ta, có vài phần diễm lệ, đồng thời cũng chứng minh địa vị của nàng, vũ lực. Sáng sớm nghe thấy sự tích của cô gái này, hẳn là tiểu thư quan gia rất đáng chú ý trong kinh thành, cho nên thái hậu cố ý ban nàng ta cho Vương gia, một là mượn sức Hữu tướng trợ giúp cho nhi tử của mình, có quan hệ này, nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cũng không thể không che chở được.

Phụng Dục cầm ly rượu tới trước mặt Việt Băng Ly, "Thần cùng Hữu tướng thiết yến, Vương gia có thể tới, thật sự là vinh hạnh của vi thần, ly rượu này xin cảm tạ Vương gia đã đại giá quang lâm."

Việt Băng Ly cầm ly hơi hơi nâng lên, "Tả tướng vì triều đình mà bận rộn bốn ba, bốn vương nếu không nể mặt, như vậy sao được."

Lời này khiến Phụng Dục cười rộ lên, cũng là một khối băng, một tướng âm trầm. Mà Việt Bàng Ly cũng là một con hồ ly, cao quý lộ ra vẻ lười nhác, còn có phong phạm vương giả của hoàng thất, đây tuyệt đối là một kẻ địch không phải là phạm phu tục tử. (Ari: Hai anh này chắc là hồ ly chuyển thế :-D)

Tô Văn nhẹ nhàng mà vỗ về A Chích trong ngực, tiểu tử kia thích ý có nếm đồ ăn ngon, rượu ngon, bộ dáng kia rất tự tại. Phụng Dục nhìn thấy, kinh hi hỏi: "Hồ ly trong ngực Vương Phi, không phải là Thiên Sơn Ngọc Hồ chứ?"

"Là sao?" Cái gì là Thiên Sơn Ngọc Hồ, nàng cũng không biết, bởi nàng cũng không biết A Chích ngu xuẩn này cái gì nữa.

Phụng Dục còn chưa lên tiếng, Hứa Nhu Tư đã tiến lên, nhìn A Chích một cái rồi nói: "Tả tướng đại nhân, sợ là nhìn lầm rồi. Đây rõ ràng là một con hồ ly bình thường, Thiên Sơn Ngọc Hồ làm sao nàng ta có thể có được."

Đuôi lông mày của Tô Văn khẽ nhếch, hóa ra là nhầm về phía nàng, Phụng Dục cố ý khơi mào chuyện này, Hứa Nhu Tư luôn luôn cao ngạo, biết Việt Bàng Ly vì một tiểu thư phế vật như nàng mà không cưới nàng ta, sớm đã không thoải mái. Hôm nay vừa thấy có cơ hội này, làm sao có thể không chế nhạo một phen, hơn nữa Tả, Hữu tướng trời sinh đã là địch. Thoạt nhìn, bắt quả chì là đầu đá nội bộ không có sức thu hút gì.

"Hồ quý hiếm hay không, cũng phải xem địa vị của chủ nhân có cao hay không. Cho dù một hồ ly bình thường nếu nằm trong ngực Việt Vương phi, cũng sẽ trở thành một hồ ly cao quý. Hứa tiểu thư, người nói phải không?" Người nói chính là Đức Lâm, nàng đã rời khỏi ghế, ghé vào trước mặt Hứa Nhu Tư, cười khanh khách nói.

Hứa Nhu Tư cup mí mắt xuống, khoe miệng mang chút khinh niết: "Công chúa, chẳng lẽ không biết có câu nói ‘Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời’ sao? cho dù cầm ngọc phục cũng không che dấu được vẻ thấp hèn đâu."

"Hứa tiểu thư, lời này của người có ý gì? Có cái gì thì cứ nói thẳng, Phụng Dục đại nhân cũng nói hồ ly này là Thiên Sơn Ngọc Hồ, người cứng rắn nói thành hồ ly bình thường, sợ là có ý phá đi?" Đức Lâm nghe không nổi nữa, sắc mặt phát lạnh, lập tức đẩy ra tảng ranh giới này, Khai Sơn gặp môn đạo.

Đáy mắt Tô Văn hiện lên chút tia sáng, Đức Lâm này tính tình chính là thẳng thừng như vậy, thật sự là đem vấn đề đổ lên trên người của nàng, như thế nào cũng không thể an tâm. Suy nghĩ, chậm rãi đứng dậy, "Công chúa, Hứa tiểu thư xuất thân từ Tướng môn, tu dưỡng đạo đức cùng nghi lễ, đây tuyệt đối không thể nghi ngờ."

"Vâng! Là Nhu Tư vô ý, Công Chúa Điện Hạ sợ là đã hiểu lầm. Thần đã sớm nghe nói Lâu gia có thương pháp hạng nhất, không biết Vương Phi nương nương có thể biểu diễn một phen ở chỗ này cho chúng ta hay không, để mọi người được chiêm ngưỡng chỗ tuyệt diệu của thương pháp Lâu gia. Người nói có phải không? Lâu Đại tướng quân." Hứa Lễ Trạch quả nhiên là lão già gian xảo, vừa mới còn nói nữ nhi nhà mình không có ý gì hết, giờ lại lo lắng lẫn sốt ruột muốn xem Tô Văn xấu mặt.

Phụng Dục đồng ý vuốt cằm: "Thần cũng rất muốn biết thương pháp của Vương Phi, Việt vương chắc là không cự tuyệt chứ?"

Con mẹ nó!

Một đám đều là chờ xem kịch vui. Tô Văn nàng thật đúng là không thể để cho đám người ghê tởm này cười trộm được.

Việt Bàng Ly đứng dậy, "Bổn vương đã sớm nghe nói tiên pháp của Hứa tiểu thư như thần, không bằng cùng so cao thấp với ái thiếp của bổn vương, như thế chẳng phải là tốt hay sao?"

Mọi người ồ lên một mảnh, sớm đã nghe tứ tiểu thư Lâu gia là phế vật, hiện tại Vương gia lại để phế vật so tài cùng tiểu thư xuất thân từ nhà võ, đây rốt cuộc là gây ông đập lưng ông? Hay là dụng tâm kín đáo?

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Tướng nữ khiêu khích

Hứa Nhu Tư căn bản không suy nghĩ, cao ngạo tiêu sái đi vào trong điện, "Vương Phi nương nương, đừng trách roi của Nhu Tư vô tình."

Tô Văn chỉ cười không nói, rời khỏi bàn, tiếp nhận cây thương thị vệ đưa tới, lui ra phía sau một bước, vuốt cằm: "Hứa tiểu thư, xin mời."

"Xin mời."

Hai giọng nói cứng rắn vang lên, Hứa Nhu Tư dời bước, ngưng tụ lực giờ roi nhanh như gió, thẳng tắp hướng về phía hai gò má của Tô Văn, không lưu tình chút nào, một lòng muốn đem Tô Văn xấu mặt. Hai mắt Tô Văn hép lại, ánh mắt lóe lên, tay cầm thương dài, chân phải điểm nhẹ, nhún người nhảy tới giữa không trung, thương dài vung lên, nghiêng phải, dùng sức.

"A."

Roi quần quanh thương dài, Tô Văn lại dùng lực kéo một cái, một cái đẩy khiến Hứa Nhu Tư không kịp đề phòng, làm cho động tác của Hứa Nhu Tư hỗn loạn, chỉ trong vòng một chiêu, ngay cả roi cũng bị roi mất. Tô Văn hạ chân xuống đất, thương dài khẽ vung, cái roi hoa lệ rơi trên bờ vai Hứa Nhu Tư, xoẹt, ngọn thương sắc bén đã chém đứt một nhánh tóc đen.

"A? Dao kiếm không có mắt, lỡ tay chém đứt ít tóc của Nhu Tư tiểu thư, thực có lỗi, trả lại ngươi. . . ." Tô Văn cầm lấy mấy sợi tóc đen, từng bước một tiến lên, khoe miệng hiện lên ý cười, tư thái tuyệt mỹ kia khiến người ta không mở được hai mắt ra. Từ tiểu thư Lâu gia vốn khuynh thành, hơn nữa ôn nhu lại mang theo vẻ cứng cỏi, lại khiến người ta khiếp sợ. Từng cái nhăn mày, từng nụ cười của nàng lộ ra tao nhã, cao ngạo nhìn nhân thế, như tiên tử thanh cao.

Việt Băng Ly đứng dậy, dẫn đầu vỗ tay hoan nghênh, "Lâu Đại tướng quân, không biết Vương Phi nương nương có thể biểu diễn được sự tinh túy của kỹ thuật múa thương nhà ngài chứ?"

Lâu Thương Trạch sợ hãi đứng dậy, chấp tay thi lễ khom người: "Việt Vương Phi, chiêu vừa rồi Vương Phi mới sử dụng chính là tinh hoa của thương pháp Lâu gia, hơn nữa còn hơn một chút, thật là tuyệt diệu, tuyệt diệu."

Mặt Hứa Nhu Tư như gan heo, lấy trường tiên ra khỏi bả vai, "Nhu Tư cam bái hạ phong(Ari: giống như chịu thua á), Vương Phi nương nương võ nghệ siêu quần, Nhu Tư thật sự là không có mắt." Dứt lời, không đợi Tô Văn mở miệng, liền lập tức ngồi xuống.

Việt Băng Ly vươn tay đón lấy bàn tay mềm của Tô Văn, tự mình giúp đỡ nàng ngồi trở lại ghế, khoe mắt cong cong, thật là vừa lòng màn diễn vừa rồi. Phụng Dục nâng ly rượu trong tay lên, ánh mắt lưu luyến ở trên người Tô Văn.

Hứa Lễ Trạch lại không nói lời nào, vốn trong triều có hai thế lực rõ ràng. Lâu Thương Trạch vẫn bảo trì phe trung lập, hôm nay lại lựa chọn trợ giúp nữ nhi nhà mình, cùng nhau đánh trả tiểu thư Hứa gia, xem ra tình thế này càng thêm mãnh liệt.

Đức Lâm hưng phấn đổ rượu ngon vào trong ly của Tô Văn, "Chúc mừng hoàng tẩu."

Tô Văn chỉ cúi đầu cười nhạt, đồng thời liếc mắt nhìn Hứa Nhu Tư đang ở trong tiệc uống rượu giải sầu, hôm nay việc này truyền ra ngoài, ngày mai Lâu Văn nàng sẽ là một chủ đề nóng hổi trong kinh thành.

Yến tiệc ước chừng được hai khắc thì Tô Văn không uống nổi rượu, một mình bước tới vườn của Tiêu Tương quán tản bộ, y phục màu tím lạnh nhạt, lẳng lặng đến ven hồ, thoạt nhìn giống như là một bức tranh mỹ lệ khiến người ta phải say đắm.

Tô Văn xoay người lại không ngờ liền nhìn thấy Hứa Nhu Tư, nàng ta đang định xoay người đi thì Tô Văn khẽ gọi, nói: "Hứa tiểu thư, làm sao thế? Có gan ở trước mặt nhiều người như vậy thăm mắng ta, bây giờ thua nên cảm thấy xấu hổ, nhìn thấy ta liền xoay người sao?. Hay là ngươi cảm thấy ta sẽ nhân cơ hội này trả thù ngươi?"

Hứa Nhu Tư xoay người, không cam lòng yếu thế nhìn chằm chằm Tô Văn: "Thật đúng là buồn cười, rõ ràng là thiên tài, lại giả trang phế vật, rất có ý tứ sao?"

"Ồ nhục bốn vương phi vậy rất có ý tứ sao? Ngươi nếu không phạm ta, ta cũng không phạm ngươi. Hứa đại tiểu thư, không lẽ không hiểu đạo lý này??" Tô Văn thông thả bước đến bên người Hứa Nhu Tư, nhẹ nhàng nói, thế nhưng lại mang theo sát khí lạnh như băng.

Hứa Nhu Tư tức giận siết chặt trường tiên, "Tô Văn, có bản lĩnh chúng ta đấu lại một lần. Nếu lần này ngươi thua, viết thư hòa ly với Vương gia, nam nhân đó là của ta!"

Tô Văn nghe xong, con ngươi như lưu ly không hề chớp, nhìn chằm chằm Hứa Nhu Tư, phát ra tia lãnh ý sơn gai ốc, bỗng nhiên nắm chặt lấy tay Hứa Nhu Tư: "Ta chỉ cần động một đầu ngón tay, ngươi liền thua đến rồi tỉnh rồi ngủ. Còn muốn giành nam nhân với ta, ngươi không xem rõ tình hình sao? Hứa đại tiểu thư, trở về luyện vài năm rồi hãy đến." Dứt lời, hất mạnh tay Hứa Nhu Tư ra.(Ari: Chị buh hân quá đi. Ari hăm mộ ~ing)

Hứa Nhu Tư không nói một câu, lập tức gờ roi, công kích Tô Văn, nhưng mà Tô Văn lại rất nhanh tránh được, đồng thời còn bắt được trường tiên rồi cường hoành rút trường tiên đi, vung lên ném nó vào trong hồ! Chán ghét quay đầu: "Đừng nghĩ rằng ta cho ngươi mặt mũi mà lên mặt với ta."

"Lâu Văn, Hứa Nhu Tư ta thế không đội trời chung với ngươi!" Hứa Nhu Tư gắt gao siết chặt nắm tay, nhìn trường tiên trong hồ, trong mắt tất cả đều là hận ý. Lâu Văn sao? đúng là nàng đã đánh giá nàng ta quá thấp.

Tô Văn bước tới đình nghỉ mát, lướt qua Việt Băng Ly, nàng hừ nhẹ một tiếng, xoay người, liền muốn rời khỏi, nhưng Việt Băng Ly lại vội vàng bắt lấy bàn tay mềm của nàng, dùng tư lựa bọc lại: "Tiểu nữ tử này, nàng đừng so đo với bọn họ như thế. Bốn vương chắc chắn sẽ không thủ nàng ta, cho dù thái hậu có kẻ đao lên cổ bốn vương."

"Trong triều không có người hướng về ngươi, nếu ngươi không nghe theo thái hậu an bài, ngươi không phải sẽ bị địch nhân bao vây tứ phía sao? Vương gia, thái hậu cố tình hướng về ngươi chẳng phải ngươi sẽ có được lòng tin của dân và vua sao?".Tô Văn đem mọi chuyện liên tưởng, càng cảm thấy quân cờ chính là Hứa Nhu Tư.

"Chứ không phải là ngươi cảm thấy Hứa Nhu Tư có tư cách làm quân cờ trong tay bốn vương? Có thể giúp bốn vương thay đổi Càn Khôn?" Việt Băng Ly làm sao có thể không nhìn thấy tiểu tâm tư của nàng, liếc mắt một cái liền nhìn ra.

Tô Văn nghiêng đầu, "Hứa Nhu Tư không có tư cách, nhưng quyền lực trong tay phụ thân nàng ta thì sao?"

Việt Bằng Ly cảm giác được Tô Văn lúc này đang trêu đùa hắn, liền ôm cái eo nhỏ nhắn của nàng, nhẹ mút môi hồng, gián tiếp đoạt lấy, lưỡi dài quyen rũ cái lưỡi như đàn hương, phác họa hết sức, triển miên.

Bàn tay của hắn che ở đầu vai của nàng, cách lần vấy mỏng manh, lại vẫn có thể cảm giác được ngón tay hắn lạnh như băng.

"Tin tưởng bốn vương sao?"

Tô Văn nhìn Việt Bằng Ly, hắn hôn nàng, nàng cũng không có phản cảm. Nàng giống một đứa nhỏ ôm lấy cổ của hắn, "Ta không thích nữ nhân kia, nếu nàng xuất hiện ở vương phủ."

"Tuyệt đối sẽ không!"

"Được! Ta tin ngươi."

Đức Lâm đang núp ở trong bóng tối không thấy hai người xảy ra chuyện gì, cùng A Chích nhảy nhót đi ra, khoan khoái vỗ tay: "Hai người không nên vì nữ nhân kia mà xa cách nhau, không đáng đâu. Nữ nhân kia chính là không ai bì nổi, hôm nay hoàng tẩu có thể xem như trả được một món nợ rồi.

Việt Bằng Ly cùng Tô Văn giống như cùng chung động tác, cùng một lúc bắt nạt Đức Lâm, nàng cả kinh bật mũi hô to: "Ly ca ca cùng hoàng tẩu khi để Đức Lâm, muội không chịu đâu."

"Ha ha. Thời điểm không còn sớm nữa, bốn vương bảo Tả Nhiễm đưa muội về hoàng cung, trên đường cẩn thận, biết không?" Việt Bằng Ly cùng Tô Văn thâm tình nhìn Đức Lâm nói.

Đức Lâm khẽ ân một tiếng, ôm lấy A Chích: "Hoàng tẩu, nó thật đáng yêu, có thể cho muội mượn chơi mấy ngày hay không, sau này muội xuất cung sẽ trả lại. Nó thật đáng yêu." Đức Lâm vừa nói xong, vừa vui mừng cọ đầu A Chích, A Chích đáng thương giương vuốt nên, vội hô: Tô Văn, cứu ta, cứu ta.

Tô Văn chỉ cười nói: "Công chúa, A Chích thích rượu ngon, còn có thức ăn ngon nữa, nhớ rõ đừng làm nó gầy đi đấy."

"Nhất định. Đi. A Chích về nhà cùng tỷ tỷ nào." Đức Lâm vừa nghe có thể ôm được A Chích, liền khoan khoái rời khỏi. Lập tức bên tai Tô Văn, tất cả đều là tiếng kêu thống khổ của A Chích: Tô Văn, ta hận ngươi. Vô cùng hận ngươi.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mâu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Thái hậu bức hôn

Kinh đô, trà lâu đang vô cùng náo nhiệt.

"Gi !, các ngươi nghe nói sao? Việt Vương Phi phế vật kia, vậy mà trong vòng một chiều thắng Hứa đại tiểu thư của tướng phủ, hơn nữa còn chặt đứt mấy sợi tóc của Hứa đại tiểu thư ."

"Đúng vậy. Bác tôi là một lão tỳ nữ trong vương phủ, tôi nghe nói Vương Phi nương nương mặc lúc cảm thương múa, động tác tuyệt mỹ, quả thực giống như là Thiên Tiên hạ phàm."

"Này Vương Phi nương nương không phải là giả trư ăn hổ sao, Hứa đại tiểu thư này cũng thật là không có mắt nhìn, ngay cả Việt Vương Phi cũng dám động, lần này thật đúng là tự tìm khổ."

"Cũng không phải là."

"Thế nhưng tôi nghe nói, thái hậu nương nương hạ chỉ, muốn cho Việt Vương thú Hứa đại tiểu thư làm sủng phi."

"Nếu không, chúng ta đặt cược đi, Vương Phi nương nương có thể hay không đem sủng phi đuổi đi."

"Hào! Tôi đặt Vương Phi thắng."

"Tôi đặt cho vị sủng phi tương lai kia, cha của nàng dù gì cũng là đương triều Hữu tướng, Việt Vương sẽ không nể mặt mũi như vậy đi."

"Đúng vậy đúng vậy. đặt đi đặt đi."

Xe ngựa trên đường đi qua quán trà, nữ tử trong xe nghe được đoạn đối thoại này, bỗng dưng nổi giận, roi vô tình chém ra, "Không biết lớn nhỏ, bốn

tiểu thư có thể là sùnon phi của Việt Vương hay không, các người dân thường ti tiện cũng dám đặt cược, không biết sống chết!"

Ba ba.

Trường tiên vừa động, bạc trên bàn dài đều bị trường tiên hút xuống đất, nội lực xuyên thấu qua roi quạt xuống, cái bàn vốn nguyên vẹn bị roi quạt cắt thành hai nửa. Mọi người sợ hãi lui ra một bên, quỳ gối trên mặt đất, "Hứa đại tiểu thư, chúng tiểu nhân biết tội, xin ngài thủ hạ lưu tình."

Hứa Nhu Tư thu hồi trường tiên, lạnh lùng cười, hèn mọn nói: "Bốn tiểu thư là sùnon phi của Việt Vương đó là chuyện đương nhiên rồi, thái hậu đã hạ chỉ, khắp thiên hạ này không ai có tư cách nói không!" Dứt lời, thả người nhảy lên xe ngựa, hừ lạnh một tiếng, bỏ màn kiệu xuống.(Ari: Ghét ghê, ta muốn chém bà >.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mâu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Vĩnh kết đồng tâm

Tô Văn vừa nghe liền cảm thấy cổ họng như nghẹn lại, có điều nàng cố gắng nhịn xuống, gã này ăn nói lúc nào cũng chói tai như vậy. Mắt khẽ liếc hần, mỉm cười khéo léo: "Mẫu thân lúc sinh thời có để một vài thứ ở Tô Trang, bốn vương phi lần này đi đến đây là để chuộc đồ mà thôi, không biết có gì không ổn. Về phần Hứa tiểu thư gì gì đó, bốn vương phi không biết người muốn nói đến ai, là con gái của Thượng Thư thành Đông? Hay là con gái của Học sĩ thành Tây?"

Dứt lời, Tô Văn lạnh lùng liếc nhìn Ngọc Vô Ngân, phóng ra ngân châm, vèo...

Chân ngựa bị kim đâm, cảm giác đau đớn khiến con ngựa mất khống chế, nổi điên chạy loạn trên đường. Tô Văn cười nhẹ, cũng thờ phào nhẹ nhõm: "Trương Tư, đưa cho bốn vương phi một miếng lê, khó chịu quá."

"Dạ! Nương nương."

Ăn một miếng lê ướp lạnh, cảm giác mát mẻ dễ chịu, lạnh lùng nhìn màn diễn trước mắt. Tên đáng ghét, mong cho người bị dân chúng dùng củ cải ném tới chết, cười ngựa chạy như điên trên đường, điều này làm sao một quốc gia lấy võ vi tôn cho phép được.

... Phân cách tuyến...

Trở lại Vương phủ đã là giờ Dậu, nhìn một bàn đầy món ngon, khẩu vị Tô Văn rất tốt, tự mình gấp một miếng vịt xào nắm vào bát của Việt Băng Ly, "Gần đây nghe nói trong triều bề bộn nhiều việc, Vương gia cũng nên quan tâm sức khỏe của mình, ha ha chân vịt hôm nay, rất là ngon."

Việt Băng Ly gấp một miếng cá rồi gỡ bỏ xương: "Ném thử cá hấp gừng này đi, mấy ngày nay thời tiết nóng bức, suốt ngày cứ chạy ra ngoài, nhìn da nàng cũng có chút sạm đi rồi. Đen sạm rất khó coi, bốn vương biết một bí quyết làm đẹp, có điều sẽ làm phu quân của nàng mệt không dậy nổi."

Tỳ nữ ở một bên nghe Việt Băng Ly cười đùa ám muội, đều xấu hổ đỏ mặt, cúi đầu nhỏ giọng nói: "Vương gia thật sự là vô cùng thương yêu nương nương, thật đúng là đôi phu thê ân ái."

Tô Văn lại nghiêng đầu, nhìn tỳ nữ kia, nghiêm mặt vội ho một tiếng, làm tiểu tỳ nữ kia sợ tới mức liên tục vò vạt áo, ai biết Tô Văn lại nói: "Nói hay lắm, chén tổ yến thượng phẩm này Việt vương phi thưởng cho người."

Tiểu tỳ nữ vừa nghe, thụ sủng nhược kinh(được sủng ái mà lo sợ) nhìn Tô Văn, Trương Tư lập tức nói: "Nương nương đã nói thưởng, thì đó là thưởng, Tiểu Điệp còn không mau nhận lấy, đa tạ nương nương ban cho."

Tiểu tỳ nữ bình thường làm sao được uống tổ yến thượng phẩm quý giá như vậy, vui mừng không nói nên lời. Mỗi người ở đây đều cảm giác được hôm nay tâm trạng của Vương phi nương nương vô cùng tốt, mỗi người đều tranh thủ chạy lên nói lời hay ý đẹp.

Sau một lúc lâu.

Việt Băng Ly đau khổ nhăn nhó, "Nương nương, xin hỏi tiểu nhân ăn cái gì?"

Tô Văn sắc mặt một tiếng, nhìn một bàn đầy món ngon trong chốc lát bị nàng đem thưởng hết, thần bí cười cười, lại từ dưới bàn gờ lên một cái chân gà, "Không biết, còn cái này thì sao? Vương gia thích không?"

"Thích! Chỉ cần là Vương phi nương nương thưởng, bốn vương đều thích." Việt Băng Ly không chờ Tô Văn đưa qua, lập tức cướp lấy chân gà ngậm vào miệng mình, vui vẻ ngóe gặm.

Tô Văn chu cái miệng nhỏ nhắn, trừng mắt nhìn, "Mọi người đều nói đạo vợ chồng, một manh áo cũng chia đôi, Vương gia thì ngược lại, một mình gặm chân gà... Sao lại có thể như vậy, đây rõ ràng là ăn hiếp người ta mà?"

Việt Bạng Ly nhìn phòng khách không người, chẳng thèm nghĩ nhiều, nhích ghế ngồi tới trước mặt Tô Văn, ngửa mặt lên, ý bảo đến cắn đi! Tô Văn nhất thời cảm thấy thẳng nhai này đang ăn hiếp người, cũng không kịp suy nghĩ, ôm cổ hân, cắn lấy chân gà xé thật mạnh... Chân gà đã bị Tô Văn cướp được một nửa, nằng hưng phấn nắm trong tay: "Ha, một nửa này là của Vương phi nướng nướng, Vương gia liền ăn chút còn lại đi."

Việt Bạng Ly khóc không ra nước mắt ăn nửa cái chân gà, hai người cùng ăn một bữa tối vui vẻ. Tô Văn bảo Trương Tư đem rượu Mai tử đến, "Hôm nay trời nóng, uống một chút, giải khát đi."

Việt Bạng Ly chưa bao giờ nghe nói đến trà Mai tử, tò mò nhấp một ngụm, hương vị thật không phải ngon bình thường. Trương Tư ở một bên nhìn, lặng lẽ thở dài, Vương gia và nương nương thật xứng đôi, nếu Hứa tiểu thư kiêu ngạo kia đến đây, sao có thể có được không khí vui vẻ như vậy?

Tô Văn lười biếng ngồi trên nhuyễn tháp, nhìn Việt Bạng Ly, ngón tay chỉ vào mũi hân: "Vương gia, Vương phi nướng nướng hỏi ngươi một vấn đề, nếu như Thái Hậu nương nương dùng quan hệ mẫu tử đến uy hiếp chàng cưới Hứa tiểu thư, chàng có đồng ý không? Thế lực của Hữu tướng chiếm nửa triều đình, để tiếp tục nắm quyền, cưới con gái của lão là được rồi."

"Ha ha... Văn Văn, nàng quá coi trọng phu quân đại nhân của nàng rồi. Chỉ là một chức vị Vương gia, ta sẽ để ý sao, đoạn tuyệt quan hệ mẫu tử, cùng lắm thì bốn vương và Văn Văn đi ẩn cư núi rừng." Việt Bạng Ly sang sảng cười, mặt mày hớn hớn, đôi mắt hồ ly làm người ta có một cảm giác rất giáo hoạt. Nàng biết chuyện này nhất định không chỉ chờ nàng giải quyết, phu quân nàng cũng sẽ ra tay mà. (Ari: Anh Ly cũng chị quá cơ >.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Thái hậu ở lại phủ

Thái hậu tới đây, Việt Bạng Ly chẳng qua chỉ biểu hiện lễ nghi nên có, thuận tiện lấy cớ đi xử lý chuyện ở Thư Uyển, chỉ có Tô Văn biết, hiện tại hân cỡ nào chán ghét cái vị đã vứt bỏ hân này, mẹ đẻ bây giờ lại có ý định lợi dụng hân. Tô Văn vui vẻ lột bỏ vỏ nho đưa đến bên môi Thái hậu: "Mẫu hậu, ném thử quả nho này chút, mùi vị thật tốt, nghe nói là Nam Chiến quốc tiến cống."

Thái hậu nghe được lời của Tô Văn, lặng đi một chút, lúc này mới đem quả nho ngậm vào trong miệng, nghĩ đến trước đó vài ngày chuyện tổ chức sát thủ mất tích, xem ra khả năng Ly nhi gây ra là khá nhiều. Nhưng hân lại chân thật với vị vương phi trước mặt này? Yêu đến trình độ muốn thay nàng báo thù? Hay là? Bất quá muốn nắm được nữ tử này, cùng với hân sống vai thiên hạ, bà xem không rõ.

"Ừ. Văn Văn thật đúng là hiếu thuận, càng nhìn càng thuận mắt ai gia, hôm nay ai gia không hỏi cung, nghỉ ở vương phủ đi, ngây ngô trong cung chán ngán, có thể trở về ngự gác bên con trai của mình, thật là một loại phúc khí. Cũng không biết, một ngày kia hai chân ai gia khê đập, hy vọng xa vời gì cũng rơi vào khoảng không." Thái hậu vỗ vỗ tay Tô Văn, giọng nói buồn bã.

Tô Văn nghe, con người nhẹ chuyển, bỗng nhiên nhìn Thái hậu nói: "Mẫu hậu, tại sao ngài có thể nói những lời này, ngài vẫn phong hoa như cũ, cái gì mà hai chân đập một cái, ngài thật là suy nghĩ nhiều. Bây giờ Văn Văn để cho Trương Tư đi xuống thu thập chuyển sang Chính Uyển cho mẫu hậu."

Thái hậu nghe lời của Tô Văn, thật là hài lòng vuốt cằm.

Tô Văn đi ra khách sảnh cùng Trương Tư phân phó mấy câu, lúc này mới tiến vào trong điện, tự mình đỡ Thái hậu dậy, nói: "Mẫu hậu, Văn Văn đưa ngài đến Thư Uyển đi, nước ở Kính Thủy đặc biệt lạnh, hơn nữa hoa súng ở một ao nhỏ khác cũng đã nở."

"Tốt, ai gia thật lâu không có cùng con dâu nói chuyện việc nhà."

Lão ma ma bên cạnh Thái hậu cùng Trương Tư đi Chính Uyển dọn dẹp sương phòng, thói quen của Thái hậu thật đúng là không phải đặc biệt bình thường, ngay cả ngọc thạch và tơ tằm cũng từ trong cung mang đến, xem ra lão nhân ra bà cũng có chuẩn bị mà đến. Đồ ăn, ly trà, đĩa ngọc, chén đĩa chuyên dụng của bà đều có một bộ. Tô Văn vừa nghe, cặp mắt đăm đăm, sừng sốt nửa ngày không nói ra lời, hồi lâu mới mở miệng nói: "Trương Tư hỏi ma ma Thái hậu yêu thích gì, sáng mai để đầu bếp làm sớm một chút."

"Vâng, nương nương." Trương Tư sau khi nhận lệnh, lúc muốn hầu hạ nàng đi ngủ, Việt Bạng Ly từ Thư Uyển tới đây, phất tay ý bảo nàng đi xuống. Tô Văn thở dài một hơi, tay đỡ trán, sâu kín nói: "Nay Thái hậu nương nương là muốn làm sao kia, chẳng lẽ muốn ở lại đây mấy ngày? Bà là đang sợ, chàng ta đùa giỡn chiều gi, để cho hôn sự này không làm được?"

Việt Bạng Ly tự mình thay Tô Văn gỡ xuống cái trâm cài đầu, rơi xuống một đầu tóc đen, sau đó cới ra dài thắt lưng váy của nàng, mỗi một động tác đều tỉ mỉ tinh tế, hân từ phía sau ôm thật chặt thân thể Tô Văn, cúi đầu xuống than: "Bất kể mẫu hậu ở mấy ngày, chuyện như vậy có Bốn vương xử lý, còn Hứa đại tiểu thư thì tuyệt đối không được vào vương phủ của Bốn vương."

Tâm tư Tô Văn hạ xuống, bắt được tay Việt Bạng Ly, xoay người, ôm cổ của hân: "Văn Văn đã biết phu quân chắc là sẽ không để cho Văn Văn thương tâm, chuyện như vậy sẽ đi qua, ai cũng không thể phá vỡ cuộc sống yên tĩnh của chúng ta, chính bà cũng không thể lấy. Đúng không?"

Việt Bạng Ly bóp nhẹ chóp mũi của Tô Văn, để ở cái trán của nàng: "Dạ dạ... Bốn vương nguyện dùng thời đại hưng thịnh để đổi lấy nụ cười một đời

của nàng.”

Tô Văn nghe, lông mi khẽ run, như áng mây trên gương mặt tựa như bạch ngọc, con ngươi nhỏ, đáy mắt trong trẻo lạnh lùng giấu kỹ ánh sáng. Cầm nàng đề ở đầu vai hắn, cảm giác được trên người Việt Bằng Ly lạnh như băng, bỗng dưng ngược mắt: “Vương gia, vì sao thân thể của chàng lạnh như băng thế? Mấy lần ta muốn hỏi, mỗi lần đều không nhớ. Chẳng lẽ có quan hệ cùng việc chàng không thể bị thương?”

Việt Bằng Ly ôm ngang Tô Văn lên tới bên giường, để màn trướng xuống, lúc chuẩn bị cởi quần áo, Tô Văn trừng nhẹ một cái: “Làm cái gì đây? Vương gia chẳng lẽ là muốn hiến thân cho Vương phi nương nương.” Người này đáp không cần hỏi.

Việt Bằng Ly ngược mắt, có nhiều thâm ý cười một tiếng, quần áo ngủ trắng như tuyết trượt xuống, hắn đã nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng tới trái tim của mình: “Nơi này ấm, cảm thấy sao?”

Ngón tay Tô Văn sẵn thế tiếp xúc cùng lồng ngực hoàn mỹ này, lúc cảm nhận được một chỗ ấm áp, nàng có một tia rung động, ngược mắt, liền xông vào trong con ngươi như hồ ly của hắn, một chút xiú là trầm luân. “Tại sao lại như vậy? Rốt cuộc là nguyên nhân gì tạo thành, cho nên chỉ có chỗ này là ấm.”

Việt Bằng Ly ôm lấy thân thể Tô Văn: “Như thế chẳng là rất tốt, Văn Văn có thể vì Bôn vương mà làm nguội lạnh. Mùa hạ ôm Bôn vương ngủ, chẳng phải là thật thoải mái.”

“Hỏi chàng chuyện nghiêm chỉnh, chàng trả lời đều là cái quái gì.” Quả đấm nhỏ của Tô Văn nện ở lồng ngực của hắn, khẽ trách mắng.

“Trời sanh thân thể lạnh lẽo, hẳn là từ trong bụng mẹ bị ảnh hưởng bằng tâm công, toàn thân mới có thể lạnh như băng. Mẫu thân từng nói. Diện mạo của ta khô cằn, toàn thân lạnh như băng. Đây là trời sinh, không có gì đáng ngại.” Việt Bằng Ly nhẹ nhàng giải thích, không có một tia bi thương, phảng phất như nói qua một chuyện không liên quan thời.

Tô Văn nghe, đau lòng mon trón lồng ngực của hắn, lông mày khẽ nhíu: “Không có phương pháp trị liệu sao? Thái hậu có biết không?”

Việt Bằng Ly bắt được bàn tay mềm mại của nàng, nắm chặt mười ngón tay của nàng: “Ta ở nơi này vẫn rất tốt, không có việc gì, về phần bà ấy biết hay không biết, cũng không có quan hệ với ta. Chỉ Bôn vương muốn Văn Văn biết, yêu thương ta, như vậy đủ rồi.”

Tô Văn nghe không nói gì, mà là bình tĩnh ôm thân thể của hắn, không nói một lời. Không biết khi nào thì bắt đầu, số lần hắn ở trước mặt nàng tự xưng “Bôn vương” ít đi.

Đêm đó, ngủ được cực kỳ bình an, thân thể Việt Bằng Ly trong điều kiện làm nóng thế nào, vẫn một mảnh lạnh băng như cũ, nàng nóng, nàng lạnh, vừa vận bổ sung, một đêm hương vị cực kỳ ngọt ngào.

Giờ Mẹo ngày kế, lúc Tô Văn rời giường, đã không thấy Việt Bằng Ly. Tương Tư từ bên ngoài đi vào, nói hắn đi cười ngửa. Tô Văn cũng biết là hắn cố ý tránh người mẹ này, nếu là Tô Văn nàng, cũng sẽ không thích người mẹ này. Dù sao đối đãi với hắn như thế, lúc mang thai hắn, luyện cái gì bằng tâm công, sinh hạ lại vứt bỏ, có mẫu thân ác độc như vậy sao?

Rửa mặt xong, đi tới phòng bếp kiểm tra đồ ăn, nàng nhăm nháp trước, bây giờ không hài lòng, không thể làm gì khác hơn là tự mình xuống bếp, đó là lần đầu tiên Tô Văn nàng xuống bếp, trước kia đều là ở trong quán rượu ưa thích. Thấy món canh dưỡng nhan trắng như tuyết, nàng liền muốn bỏ một hộp thạch tín vào, độc chết bà ta.

Nghĩ thì nghĩ, cuối cùng vẫn giống như cô vợ nhỏ bưng canh dưỡng nhan tới sương phòng lão nhân gia, tự mình hầu hạ bà rửa mặt rời giường. Tô Văn căn bản không am hiểu hầu hạ người, một món cung trang, nàng lần qua lần lại cả người đầy mồ hôi, mới miễn cưỡng thay Thái hậu mặc vào. Vậy mà lão nhân gia bà cũng không có tức giận, ngược lại cười nói: “Mười ngón tay Văn Văn thon thon, hãy để cho ma ma đến đây đi.”

Ma ma chính là ma ma, hầu hạ mấy thập niên, công hiến tất cả thanh xuân, hai ba lần liền già quyết xong. Thái hậu ngồi vào trước bàn tròn bằng tứ đàn, đang nhìn đến canh dưỡng nhan trong chén sứ viên vàng thì cảm lấy cái muỗng ném thử một miếng, hài lòng nhắm cặp mắt lại: “Ừ, mùi vị thật tốt, cũng sánh ngang ngự trù trong cung, thật không có nghĩ đến sau khi Văn Văn đến vương phủ, thế nhưng xử lý tốt như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53

Ma ma bên cạnh cũng cười híp mắt, suy nghĩ dò xét tới đây, nói: “Thái hậu nương nương, đây là Vương phi nương nương giờ Mẹo thức dậy nấu cho ngài, đầu bếp vương phủ làm sao có thể sánh ngang tài nấu nướng của nương nương.”

Thái hậu vừa nghe, chuyển mắt nhìn Tô Văn, nàng lại nhún nhường cúi đầu: “Văn Văn bêu xấu, mẫu hậu không ngại mới phải.” Quên nói cho lão nhân gia ngài biết, canh dưỡng nhan này Vương phi nương nương làm. Không thể thả thạch tín, như vậy cũng có thể đi, lão nhân gia lại không thấy được.

Thái hậu lập tức đỡ Tô Văn dậy, yêu thích không buông tay, nhìn lại nhìn, đồng thời lấy ngọc bội bên hông mình xuống nhét vào trong tay Tô Văn: “Thấy

ngọc bội như thấy ai gia, sau này người có vật này, nếu ai dám đem người làm gì, chính là đem ai gia như thế đó.”

Tô Văn nghe nói thế, mừng thầm, mặt ngoài vẫn nguy trang, thụ sủng nhược kinh nhìn Thái hậu: “Mẫu hậu, vật quý trọng như vậy Văn Văn bây giờ không tiếp nhận nổi.”

“Người nói cái gì? Người là con dâu của ai gia, cũng là Việt vương phi, vật này vốn cũng thuộc về người, nếu không thu, có phải hay không xem thường thứ đồ chơi rách nát này của ai gia?” Thái hậu làm ra vẻ tức giận liếc Tô Văn một cái, nói thầm. Bộ dáng kia nhìn giống như là bình thường, lão nhân gia ở cùng người vợ con trai mình. Nếu thật là bình thường như vậy, bình thường thật tốt.

Cuối cùng Tô Văn vẫn nhận lấy khối ngọc bội. Một buổi sáng ở trong vườn cùng lão nhân gia này nói việc nhà, trong lúc Nguyên thị cùng Nguyên Cẩm Tô tới đây, vậy mà Thái hậu lại để hai nàng ở cửa gần một canh giờ. Ngoài mặt thì giống như ra mặt vì vị con dâu là nàng, dù sao chuyện lần trước, Thái hậu ở trong vườn cũng có nghe thấy. Trên thực tế là có ngăn cách đối với đường mẫu của Việt Bång Ly.

“Văn Văn, chuyện lần trước, ai gia nghe nói rồi. Cẩm Tô cô nương này, người có thể tìm được người trong sạch. Nếu không có, ai gia làm chủ cho phép với công tử của đương triều Lưu Học sĩ đi. Tướng mạo đường đường, hay là Thám hoa năm nay đi, cũng là xứng đôi với Cẩm Tô cô nương.” Thái hậu nằm ở trên giường nhỏ, chậm chậm sâu kín nói.

Tô Văn vừa nghe lời này, đã cảm thấy không dễ làm rồi. Nếu nàng đáp ứng, Cẩm Tô tiểu thư không hài lòng, Nguyên thị chắc chắn cảm thấy nàng ở giữa khách bác, trả thù. Để cho nữ nhi của bà ta thua thiệt, gả không được tốt. Nếu gả thật tốt, các chi nhớ đến là ân đức của Thái hậu nương nương, sớm đê, cái người Vương phi nương nương là nàng quên đến ngoài chín tầng mây.

Chắc chắc

Người cổ đại này cũng dễ tâm thật nhiều, thật đúng là từng bước kinh tâm. Suy tư nửa giây, ngược mắt nhìn Thái hậu, cẩn thận nói: “Văn Văn thay Cẩm Tô cảm ơn ý tốt của Thái hậu, chẳng qua là Cẩm Tô cô nương đã sớm có ý trung nhân. Nếu Thái hậu đem nàng ban cho Lưu công tử, sợ đối với người nhà cũng không công bằng.”

Thái hậu nghe, trầm ngâm một khắc: “Văn Văn nói có lý.” Dứt lời, nghiêng đầu hướng về phía ma ma nói: “Ai gia cùng nương nương nói chuyện quan trọng xong rồi, mời Nguyên phu nhân cùng Cẩm Tô cô nương đến đây đi.”

Vâng, Thái hậu nương nương.”

Tô Văn nhìn một chút thời gian cũng không còn sớm, ma ma chân trước vừa mới đi, Trương Tư cô nương thông minh sẽ tới cứu vớt nàng, hạ nửa người: “Nô tỳ Trương Tư ra mắt Thái hậu, vương phi. Vương gia mới vừa sai Tả hộ vệ đến nói, nói là Hoàng thượng mời Vương phi đi cưỡi ngựa, Hoàng thượng muốn biết kỹ thuật cưỡi ngựa của Vương phi.”

Thái hậu nhìn một chút khí trời, vuốt cằm: “Thời tiết hôm nay cũng rất tốt, Văn Văn sống ở vương phủ cũng nhàm chán, cho nên Hoàng thượng lên tiếng, thì đi qua đi. Chú ý thân thể, chớ mệt mỏi, biết không?”

“Văn Văn hiểu, cáo lui.”

“Ừ.”

Tô Văn đi ra hành lang dài, vừa lúc ở cổng vòm đụng phải mẹ con Nguyên thị, hai người mặt ngoài làm thi lễ, lúc muốn rời đi, Tô Văn đột nhiên nói: “Bổn Vương phi đã nói cho Thái hậu nương nương, chuyện ý định của Cẩm Tô cô nương, Nguyên phu nhân, người biết trả lời thế nào rồi chứ?”

Nguyên thị cúi đầu, đè ép cảm xúc nơi cổ họng, bình tĩnh nói: “Đa tạ Vương phi nương nương nhắc nhở, lão thân hiểu.” Bà ta không phải là không biết đích nữ của Hữu tướng phải gả cho Vương gia làm trắc phi, như vậy con gái của bà ta thật sự là cái gì cũng không có. Nay Vương phi nương nương mặc dù cùng các nàng từng có lễ, nhưng thế nào cũng sẽ do Thái hậu xem xét thật là tốt. Nguyên thị biết rõ, Thái hậu đối với đường mẫu của Việt Bång Ly, có ngăn cách, dù sao bởi vì chuyện đường mẫu, nên đến chết, Việt Bång Ly vẫn lạnh lùng với Thái hậu.

Tô Văn nghe, chẳng qua là cười mà không nói, dời bước rời đi.

.....

Sau nửa canh giờ, trường cưỡi ngựa.

Tô Văn điều khiển ngựa, trực tiếp hoa lệ phóng qua rào chắn, cấp tốc chạy nhanh, bất quá tốc độ lập tức vượt qua Việt Bång Ly, một thân nhẹ nhàng lụa trắng, một đầu tóc đen tết bím, giản dị cũng lộ ra một cổ đặc biệt tao nhã. Nàng cười khanh khách nhìn Việt Bång Ly nói: “Vương gia, sao không thấy Hoàng thượng, ngài phải biết, Hoàng thượng biết được ngài lợi dụng hắn, cũng sẽ tức giận.”

Việt Bång Ly bốc lên áo dài, tung người nhảy tới sau lưng Tô Văn, từ phía sau kéo dây cương, thân mật tiến tới vành tai của nàng: “Hoàng huynh mới vừa đi, hắn muốn đợi Văn Văn tới đây, lại thay đổi suy nghĩ, tại sao có thể quấy rầy chúng ta, liền bãi giá trở về cung.”

Tô Văn chỉ có thể cười nhạt, Việt Bång Ly thật đúng là một con hồ ly giáo hoạt, nay Thái hậu tới trong nhà nhìn chòng chọc hai vợ chồng hắn, kết quả hắn khen ngược, ngày càng khó hiểu, ngay cả yên tĩnh cũng không nói, lập tức biến mất. Bất quá hai canh giờ, ngay cả nữ chủ nhân của vương phủ cũng mang đi, để lại bà mẹ chồng nửa đời không quen ở nhà.

Vó ngựa sinh gió, thuật cưỡi ngựa của Tô Văn cũng bình thường. Lúc ở thế kỉ 21, thỉnh thoảng cưỡi ngựa giải sầu, cái loại cảm giác phi chạy băng băng trong rừng cây, đặc biệt tuyệt vời, giống như có thể phân tán rất nhiều phiền não. Nàng là lần đầu tiên thể nghiệm cảm giác hai người cưỡi ngựa, kỹ thuật cưỡi ngựa của vị phu quân đại nhân này cực tốt, ngựa phải ổn, tốc độ lại không chậm.

Ngựa chạy vào trong rừng rậm, Tô Văn vui vẻ vung bàn tay mềm mại: “Vương gia, có thể mau hơn một chút nữa Để cho ngựa đứng lên đi Phu quân đại nhân”

“Tâm của tiểu nương tử quá cao, phu quân không theo kịp, phải làm sao?” Việt Băng Ly trầm thấp, tiếng cười mượt mà cùng tiếng cười thanh thúy của Tô Văn đan vào nhau, giống như là chuông bạc dễ nghe. Nai con trong rừng rậm bị dọa sợ chạy trốn chung quanh, ngay cả tho trắng cũng cả kinh núp ở một bên.

Vậy mà....

Một trận tiếng huyền não truyền đến, Việt Băng Ly bỗng chốc kéo xuống dây cương, mấy nam nhân từ sau cây khô lóe ra, giơ lên đại đao, gầm nhẹ: “Muốn đi qua nơi này, lưu lại tiền mãi lộ, nếu không liền đem tiểu nương tử cho mấy anh em chúng ta hưởng thụ đi.”

A? Ăn cướp? Không phảo nói như vậy sao: Cây này là ta trồng, đường này là ta mở, muốn từ đó đi ngang qua, lưu lại tiền mãi lộ. Thì ra là TV cùng tiểu thuyết cũng sẽ lừa bịp nha, thật là không có thể tin.

Tô Văn bắt đắc dĩ mở ra hai tay: “Phu quân ta không có tiền...”

Việt Băng Ly cũng búi môi, mặt mày cong cong: “Phu quân cũng không còn tiền Làm sao bây giờ?”

Tô Văn cười khanh khách hai tiếng: “Ta thật lâu vẫn không nhúc nhích, muốn hoạt động, lần này để cho Văn Văn khoe khoang một lần đi?”

“Tốt...” Việt Băng Ly muốn cũng không có muốn, tán đồng vuốt cằm.

Mấy tên sơn tặc còn không có nghe rõ đối phương nói một ít gì, một trận gió thổi qua, lá cây chạm mặt đánh tới, gấp rút như vậy không kịp đề phòng, đại đao trong tay cũng không biết bị thứ gì đoạt đi.

Xoẹt xoẹt mấy tiếng ...

Mấy đại nam nhân bị dây lụa như tuyết trắng thắt ở trên cây to. Tô Văn mừng rỡ vỗ vỗ mặt tên cầm đầu sơn tặc: “Anh em, có bao nhiêu tiền toàn bộ cho ta đi. Dầu gì ta cũng dùng lực thu thập người .”

Mấy tên sơn tặc nhất thời học máu, lần đầu tiên cướp bóc cứ như vậy thất bại, không cho có không thành công, còn bị một cô gái hung hăng lườm gạt một phen. Tiếng gào khóc thảm thiết vang vọng cả rừng cây, nguyên nhân là bọn họ không có tiền, bởi vì không có cướp được, cho nên cô nương tức giận, lột sạch y phục của bọn họ treo trên nhánh cây, chỉ chừa lại một tiểu khố che đậy.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54

Việt Băng Ly buồn cười nhìn mấy tên cướp trên cây to, nhất thời không lời nào để nói, vị tiểu thê tử này không phải ma quỷ bình thường, nhưng có ác như vậy cũng thú vị. Tung người nhảy xuống ngựa tới trước chân Tô Văn, nhìn nàng đem tiền đồng trong túi đồ ra, từng xâu từng xâu, lại mừng rỡ đếm, cuối cùng vui sướng nhìn Việt Băng Ly: “Vương gia, tổng cộng là 80 đồng tiền, có thể ăn một bữa tối chứ.”

“Ha ha Xem ra Vương phi nương nương hôm nay thu hoạch không nhỏ.” Việt Băng Ly thẳng thắn cười ra tiếng, mở ra quạt giấy, quan tâm quạt gió cho nương tử nhà hắn.

Đám sơn tặc cột ở trên cây vừa nghe xưng hô này, càng thêm muốn học máu, Vương gia cùng Vương phi cư nhiên tới đây cướp đoạt của mấy người sơn tặc bọn hắn, ngay cả mấy đồng tiền cũng cầm đi, tưởng như là bà lớn ... Quá mức đi.

“Có lẽ, các người chính là Việt vương cùng Việt vương phi, là lỗi của chúng ta trước, quả thật không nên đánh cướp các người. Nhưng các người thân là người hoàng tộc, lại đánh cướp sơn tặc chúng ta, ngay cả mấy đồng tiền cũng không bỏ qua cho.” Người đàn ông cầm đầu không sợ chết nhìn Việt Băng Ly nói.

Việt Băng Ly vừa nghe, kì quái ừ một tiếng, quay đầu nhìn Tô Văn: “Văn Văn, sơn tặc nói chúng ta không chính nghĩa, thậm chí ngay cả mấy đồng tiền cũng đánh cướp, làm sao bây giờ?”

Tô Văn nghe, không vui, đi lên trước chỉ vào tiểu đệ đệ tên cầm đầu: “Việt vương phi ta chính là như vậy, người khác dám đánh cướp ta, như vậy bọn vương phi nhất định sẽ đánh cướp trở về, người nếu kêu lên, bọn vương phi ngay cả quần nhỏ của người cũng cướp đoạt.”

Việt Bạng Ly vốn là nhân nhả ở một bên xem kịch vui, vừa nghe Tô Văn ngay cả quần nhỏ của người ta cũng cướp, lập tức tiến lên bắt được bàn tay nhỏ của nàng: “Vương phi nương nương, quần nhỏ này không đáng giá, đi một chút, không rảnh rồi nói chuyện cùng thứ dân này.”

Tô Văn a một tiếng, chỉ vào lỗ mũi tên cầm đầu cảnh cáo: “Chuyện hôm nay, giữ bí mật cho bản vương phi, danh tiếng của Bản vương phi từng chữ từng câu cũng đáng tiền, ngươi muốn nổi lung tung, Bản vương phi để cho các ngươi không chỗ dung thân.”

Tên cầm đầu to gan lớn mật phun một cái: “Thân là Vương phi, có gan làm, thì không sợ bị người ta biết. Hừ...”

Tô Văn nghe nói thế, hoàn toàn không bất định, bỏ ra tay Việt Bạng Ly: “Vương gia, xem ra mấy con nhím này có chút kiêu ngạo, không quá giống thỏ phi, vương phủ nhà chúng ta không phải thiếu mấy hộ vệ sao? Mấy cái này không phải có sẵn sao?”

Việt Bạng Ly cũng biết Tô Văn không thể nào để mấy nam nhân này tiện nghi này như vậy, hơn nữa có tiện nghi không phải trả tiền, tháo ra dài lụa, đem áo dài ném đến trên người mấy nam tử: “Đến Việt vương phủ báo cáo, nói là nộp đơn làm hộ vệ.”

Nam nhân cầm đầu nghe được lời Việt Bạng Ly, thoáng nghi hoặc hồi lâu, nhìn về phía Tô Văn, Vương phi keo kiệt như thế này, tự nhiên lại chiêu bọn họ làm hộ vệ, trong hồ lô này muốn làm cái gì? Tựa hồ không đúng lắm....

Tô Văn liếc mắt nhìn thấy ý định của người đàn ông này, đi lên trước, chuyển một vòng quanh mấy nam nhân: “Trên tay có vết chai, rõ ràng là cầm binh khí lâu dài tạo thành, nếu Bản vương phi không có đoán sai, các ngươi là trước đó gây chuyện rồi bị trục xuất khỏi doanh trại đi.”

Khóe miệng Việt Bạng Ly vui vẻ sâu hơn, quạt giấy nhẹ lay động, không nên xem nhẹ thực lực của vị Vương phi này. Mặc dù biết rõ trong Vương phủ, lại hiểu rõ chuyện trong kinh cùng trong triều. Lúc trước Phó tướng Từ Đông Doanh bởi vì trong nhà phạm tội mà bị giết, bộ hạ của hắn vẫn trung thành bám theo, cảm thấy hắn bị oan uổng, nhiều người muốn thay vị Phó tướng này đòi lại công đạo. Ai ngờ trong triều có người đem việc này hoàn toàn đề ép xuống, hơn nữa đem đám người này trục xuất khỏi doanh trại, không nghĩ tới bọn hắn đi tới đây làm sơn tặc, thất vọng tốt cùng đối với triều đình đi.

Mấy nam nhân nghe được lời của Tô Văn, sắc mặt kinh hãi, cảnh giác lùi về phía sau mấy bước, chặt chẽ dựa vào cùng nhau, tính cảnh giác cực cao. Mặc dù biết mình đánh không thắng Tô Văn, lại hiện lên tư thái như cũ.

“Việt vương phi, không phải ngươi muốn nhân cơ hội này giết khẩu?” Nam nhân dẫn đầu hít cặp mắt lại, thật chặt khóa ở trên người Tô Văn, đồng thời quét qua Việt Bạng Ly ở sau lưng. Nghi lại, tựa hồ rất không có khả năng.

Tô Văn nâng lên một vẻ châm biếm: “Diệt khẩu? Bản vương phi không hỏi chuyện trong triều, chẳng qua là biết được một chút. Các ngươi có lá gan đánh cướp Bản vương phi, nghĩ đến cũng có tinh thần can đảm, có hứng thú hay không làm hộ vệ Việt vương phủ, nhìn các ngươi, ta cùng Việt Vương gia tuyệt đối không ép người vào chỗ khó.” Dứt lời, Tô Văn lui tới bên người Việt Bạng Ly, làm bộ muốn nhảy lên ngựa rồi đi.

Vậy mà bọn họ lại lập tức chặn trước ngựa Việt Bạng Ly cùng Tô Văn, nửa người quỳ gối: “Việt vương, Việt vương phi, mời các ngươi làm chủ cho Phó tướng của chúng ta, hắn tuyệt đối là oan uổng. Hắn trung thành ái quốc, một lòng làm việc vì triều đình, lại bởi vì kiên trì một chút nguyên tắc, mà gặp phải ...”

Lời còn chưa dứt, Việt Bạng Ly lại cứng nhắc cắt đứt: “Bản vương từ trước đến nay tính tình đạm bạc, trong triều người nào oan uổng hay không oan uổng cũng không liên quan đến Bản vương, nếu nguyện ý làm hộ vệ Vương phủ Bản vương, Bản vương tự nhiên hoan nghênh. Nếu còn muốn những chuyện không liên quan kia, như vậy thứ cho Bản vương không thể thành toàn.”

Đám người xúm lại, châu đầu ghé tai.

Tô Văn cười nhẹ lên tiếng: “Phu quân, chàng cảm thấy bọn họ sẽ thuận phục hướng về chúng ta sao?”

“Thuận phục cũng không phù hợp quy tắc dùng, cũng không có ngại. Ngay cả một chiêu cũng không qua nổi vương phi, nhiều có nhiều, ít có ít.”

“Phu quân, Văn Văn cảm thấy bọn họ nhất định sẽ đồng ý.”

“Phải không?”

“Dạ.” Tô Văn tự tin vuốt cằm, nhưng sau một khắc, mấy nam nhân khom người tôn kính: “Xin Việt vương, Việt vương phi thu chúng ta làm hộ vệ, nhất định cung cúc tận tụy không sợ hy sinh với các ngươi.”

Tô Văn chuyển mắt cười nhạt, đầu lông mày cong cong, giống như sự lạnh lẽo trong mùa đông, ngạo nghễ mà đứng, khuyh quốc khuyh thành.

“Từ nay về sau, các ngươi đổi tên đổi họ, trước kia cái gì Phó tướng, binh lính cũng đã trở thành quá khứ. Ngươi tên là Hồ Nhất. Ngươi tên là Hồ Nhị, Hồ Tam, Hồ Tứ, Hồ Ngũ, Hồ Lục ...”

“Thuộc hạ tạ ơn Vương phi ban tên cho.”

“Đứng lên đi. Đừng quấy rầy nhà húng Bản vương cùng Vương phi cười đùa, các ngươi dọn dẹp một chút đi Vương phủ báo cáo.”

“Dạ. Vương gia, Vương phi...”

Sau khi đám người rút lui, Tô Văn dựa vào thân thể Việt Bạng ly, lăm bằm nói: “Vương gia thật tin đám người bọn hần sao?”

“Nếu có người đem Bồn vương làm cái thang, Văn Văn sẽ làm gì?” Hai tay Việt Bạng Ly vòng ở bên hông, mở ra dây cương, ngựa từ từ đi về phía trước, hai người không lo lắng bước tới trong rừng rậm.

“Tô Văn nghe, khéo léo cười tươi đẹp làm sao: “Vương phi nương nương của phu quân đại nhân, cơ trí như thế, há lại bị người ta coi là cái thang để trèo.”

“Văn Văn một vốn một lời, đó là tương đối có tự tin?”

“Đó là dĩ nhiên...”

... ..

Đối với đám người Hồ Nhất này vào Vương phủ, Tô Văn từng có phòng bị, lúc chuẩn bị chế thuốc, lại phát hiện Tả Diễm đã sớm hợp với thuốc, hơn nữa đám người này cũng thích hợp đi. Ở cổ đại tràn đầy tâm cơ này, trong lòng người nào không phòng bị người nào. Đám người này vì Phó tướng gì đó tình nguyện bị trục xuất khỏi doanh trại, khó bảo toàn đám người này sẽ không đem Việt Bạng Ly làm cái thang để trèo, đến lúc đó liền có nhiều chuyện phiền toái.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Trở lại Vương phủ, đã là buổi trưa.

Hai người Tô Văn và Việt Bạng Ly tiến bước đại sảnh, cùng cảm giác được Trương Tư cùng Thủy Nguyệt, sắc mặt trái ngược hết sức không đúng, vậy mà ngược mắt, lại thấy Thái hậu ngồi đoàng hoàng ở bên trên, sắc mặt có chút quái dị. Tô Văn âm thầm tính toán thời gian một chút, chẳng lẽ chuyện đã làm xong? Vị Thái hậu nương nương này nhận được tin tức, tới hưng sư vấn tội?

Tô Văn và Việt Bạng Ly nửa nghiêng thân: “Nhi thần, hoàng tức ra mắt mẫu hậu.”

Thái hậu không có gọi dậy, vậy mà Việt Bạng Ly lại đã nắm tay Tô Văn muốn tiến bước vào trong, lão ma ma lập tức cản đường đi của hai người: “Thái hậu nương nương có lời muốn nói với Vương gia cùng Vương phi, xin Vương gia cùng Vương phi dừng bước.”

Việt Bạng Ly lạnh nhạt quét mắt một vòng Thái hậu ngồi ở thượng vị, không nói được lời nào, lúc muốn xông vào, Tô Văn thật chặt bắt được tay của hần, đầu nhẹ lay động, ý bảo không muốn. Nhưng, Việt Bạng Ly quả nhiên xoay người, hướng về phía Trương Tư cùng Tả Diễm để cho ánh mắt, đám người hiểu thối lui ra đại sảnh.

Đại sảnh an tĩnh, khối băng ở góc tường tản ra lạnh lẽo. Vậy mà lạnh nữa cũng không bằng khí tức trên người Thái hậu, có loại cảm giác không rét mà run. Việt Bạng Ly áp ứng không vui nói: “Thái hậu có gì muốn dạy bảo, xin người nói. Nhi thần còn có rất nhiều công sự phải xử lý.”

Hai chữ dạy bảo, thực chói tai, châm chọc cực lớn.

Thái hậu từng bước một đứng dậy, tới trước chân Tô Văn, nỗ lực để giọng nói ôn nhu: “Văn Văn, người nói cho ai gia, người rốt cuộc có thích Ly nhi hay không.”

Tô Văn nghe được lời này, lòng dạ ác độc tàn nhẫn này có một chút hồi hộp, trận thể làm lớn như vậy, là bởi vì thăm dò hư thực giữa phu thê bọn họ? Ha ha Thái hậu này thật là đa mưu túc trí, cố ý diễn thế này, muốn loạn trận tuyến của bọn họ. Buông tay Việt Bạng Ly ra, xoay người, rất cung kính thi lễ: “Hồi mẫu hậu, Văn Văn đã gả làm vợ Vương gia, cả đời chính là người của Vương gia, tâm tự tự nhiên chỉ ở trên người Vương gia. Còn nữa, Văn Văn đã cùng Vương gia kết tóc ...”

Thái hậu hài lòng ừ một tiếng, đi tới trước Việt Bạng Ly: “Ly nhi, còn người?”

Tròng mắt Việt Bạng Ly cũng không nhìn vị mẫu hậu cao cao tại thượng này, lạnh giọng nói: “Nhi thần nếu nói cho mẫu hậu, chỉ thích một người Văn Văn, cuộc đi này chỉ cưới một mình nàng, ngài sẽ thu hồi ý chỉ lập trắc phi sao?”

“Ly nhi, chuyện nạp Hứa tiểu thư làm trắc phi, ai gia đã hạ chỉ, sao có thể thu hồi. Ai gia chỉ muốn biết tâm tư của người đối với Văn Văn, không hơn.” Thái hậu bấy kể có bày bao nhiêu đáng vẻ, hoặc là tức giận thế nào, ở trước mặt nhi tử này, bà vĩnh viễn giống như một mẫu thân hiền lành. Thua thiệt, loại dụng, đủ loại tâm tình phức tạp đan vào nhau ở chung một chỗ.

“Một đời một thể một đôi người, đến già không phân cách.” Thanh âm trầm thấp của Việt Bạng Ly, nghe không biết có bao nhiêu tâm tình, lời còn chưa dứt, hần đã xoay người bước tới nội đường.

Thái hậu kinh ngạc nhìn con trai của mình lại vô tình cho bà một bóng lưng, trong lòng ưu thương. Bà nửa đời vinh quang, vạn người chiều ý, lại vẫn không chiếm được sự tha thứ của nhi tử. Tô Văn đi tới sau lưng Thái hậu, tự mình đỡ lão nhân gia ngồi xuống, ôn nhu nói: “Thái hậu, vẫn vậy thay Vương gia chịu tội, hôm nay đại khái là quá mệt mỏi, xin người không cần để ở trong lòng.”

Thái hậu nghe, nghẹn ngào, nắm chặt bàn tay mềm mại của Tô Văn, từ bên hông gỡ xuống một túi gấm đặt ở lòng bàn tay của nàng: “Ai gia vừa mới đánh động mọi người như thế, chính là muốn ở trước mặt mọi người đem ngọc bội giao cho các người, đây là Tông Nguyên tiên hoàng từng ban cho ai gia cùng Tring Hoàng ngọc bội. Ngọc bội này đại biểu, các người mới chính thức là vợ chồng, người mới là chính phi, Hứa tiểu thư này chỉ là thiếp. Hiểu chưa?” (Tông Nguyên tiên hoàng là ông nội của Việt Băng Ly, Tring Hoàng chính là phụ thân Việt Băng Ly, cũng chính là chồng của Thái hậu.)

Tô Văn nhận lấy túi gấm, lấy ra bên trong hai khối ngọc bội, không nghĩ tới lại là hai khối huyết ngọc, hoa văn trên ngọc chính là long phượng, hơn nữa còn là nguyên chất tự nhiên. Theo nguyên lý thì vật này phải là của Hoàng thượng cùng Hoàng hậu, nhưng tại sao phải cho bọn hắn?

Thái hậu nhìn thấu ý nghĩ của Tô Văn: “Hoàng thượng có một đôi là Mặc ngọc (ngọc màu đen), còn đây là một đôi huyết ngọc.”

Tô Văn gật đầu mỉm cười, đồng thời lùi về phía sau mấy bước, nửa nghiêng thân: “Hoàng tước cảm ơn mẫu hậu ban thưởng, đồng thời cũng thay mặt phu quân tạ ơn.”

“Không cần, khúc mắc của ai gia cùng Ly nhi không phải là chuyện mấy ngày, quá lâu rồi. Lâu đến nỗi ai gia đã không thể làm gì, chỉ có thể trở mặt nhìn nhi tử của mình hận mình, oán mình. Tang chỉ mất rồi, Ly nhi vẫn chắc chắn là ai gia gây nên, ai gia cảm kích nàng ta thay ai gia nuôi nhi tử còn không kịp, như thế nào lại động sát ý.” Trong con mắt mờ mịt của Thái hậu đầy vẻ đau thương, không mang chút nguy trang nào, nhìn ra được, tâm nguyện chân thành với đứa con trai này đi.

Năm đó bà ghét bỏ hải tử, mà nay phong cách cũng nhẹ nhàng, phong thái anh tuấn, để cho bà làm sao lại không đau lòng, ảo não. Nếu như bà không vứt bỏ đứa bé này, nói vậy đứa bé này đã là trên vạn người đi. Bà tự nhiên cũng không cần cẩn thận, thận trọng như thế.

Tô Văn nghe được, không đồng tình chút nào, nếu đứa con trai này không xuất sắc như thế, bà ta sẽ bỏ hết tâm tư đem hắn đoạt trở lại sao? Nếu vẫn giống như trước kia, khuôn mặt tiêu tụy, tướng mạo xấu xí, bà ta tránh không kịp đi. Vậy mà lấy thân làm vợ của nàng, cuối cùng muốn diễn thì diễn thôi, tự mình đem một ly trà Long Tĩnh thượng hạng chuyển tới trước Thái hậu, khẽ vuốt phía sau lưng của bà, an ủi: “Chuyện quá khứ hãy để nó trôi qua, mẹ con máu mủ tình thâm, cuối cùng sẽ có một ngày Vương gia sẽ hiểu khổ tâm của ngài. Nay đã tới buổi trưa, Văn Văn gọi Trương Tư dọn thiện đi.”

Thái hậu không yên lòng gật đầu.

Tô Văn ra khỏi đại sảnh, sau khi phân phó chuyện cho Trương Tư liền đi Thư Uyển. Lúc này hắn nhất định là ở thủy tạ trong Thư Uyển một mình đánh cờ, mỗi khi hắn phiền não, đều sẽ tay phải đánh cờ với tay trái, một người nhìn mặt nước ngân người.

Bước tới phía sau hắn, ngón tay ngọc nhẹ che hai mắt của hắn, thấp giọng nói: “Đoán một chút ta là ai...”

Tay lạnh như băng của Việt Băng Ly đặt lên mu bàn tay của nàng, cùng đan xem với mười ngón tay đó, nhẹ nhàng rời xuống: “Văn Văn, nàng lại gây ra chuyện gì? Vương phủ có nàng ở một ngày, liền không thể tùy ý, sống yên ổn đi.” Trọng giọng nói lộ ra tí ti ưu sầu.

Tô Văn ngồi vào đối diện Việt Băng Ly, ngón tay khẽ vuốt tóc đen của hắn, một huyết ngọc hình vuông từ trên trán trượt xuống, trong suốt, hoa văn hình rồng tự nhiên, cho nên cũng có thể nhìn rất sống động.

Việt Băng Ly nhìn liền nhận ra vật kia là cái gì. “Bà ấy dùng vật này để thu mua nàng sao?”

“Nhìn một chút phu quân đại nhân nói này, Văn Văn ở trong mắt của chàng lại yêu tiền như vậy sao? Vật này bất quá là tượng trưng cho thân phận Vương phi, bất kể bà ấy đưa tới mấy tiểu tam tiểu tứ, bốn vương phi nhất định đánh ngã.” Tô Văn đem ngọc bội thu ở trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng Việt Băng Ly một cái, nói.

Việt Băng Ly thấy thế, không nhịn được đem Tô Văn ôm vào trong ngực của mình, ôm thật chặt. Hắn không khám vào trong xương được, bọn họ giống như là một loại người, không có cảm giác an toàn, luôn không tin nhiệm người bên cạnh. Ở trong thế giới phải thận trọng này, dùng phương thức của mình từng bước một đi về phía trước.

Môi hắn lạnh như băng, nhẹ lướt qua môi hồng của nàng, giống như là trêu. Nhưng, Tô Văn không chút khách khí ôm cổ của hắn, lớn mật nhiệt tình mút qua môi của hắn, hắn ôn tình đáp lại. Tâm tư lạnh như băng tựa vào cùng nhau, vạch lưỡi dây dưa, tóc đen lượn quanh, tâm phiêu diêu...

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mưu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56

Năm ngày sau, pho tượng Phật lớn Thái hậu nương nương rốt cục di giá hồi cung. Tô Văn thực sự mừng rỡ muốn đốt pháo, thật là chưa từng thấy một

bà bà (mẹ chồng) như vậy, năm ngày đơn giản này có thể hành hạ như lột một tảng da người. Ngày ngày phục dịch lão nhân gia này, là người cũng lần không được. Sau khi Thái hậu nương nương rời đi, cả vương phủ giống như được thở một ngụm khí lớn.

Giờ Tỵ, Tô Văn lặng lẽ ngồi ở chòi nghỉ mát trong vườn, đám người Hồ Nhất đứng yên lặng đợi ở một bên, Tô Văn từ từ đứng dậy, bước chân tới trước hồ nước, ưu nhã cười nói: “Hồ Nhất, từ ngày hôm nay trở đi, ngươi chính là hộ vệ trong phủ Việt vương, ngươi phải biết mỗi tiếng nói hành động của ngươi tuyệt đối đại diện cho vương phủ, Vương gia, bốn Vương phi. Nếu không nghiêm ngặt tuân thủ bốn phận, làm ra chuyện gì, bốn Vương phi ra tay tuyệt đối không nhân từ, ta nói có ý gì, chính ngươi đã rõ ràng chưa?”

Hồ Nhất gật đầu, hai tay chấp tay thi lễ, đám người cùng kêu lên nói: “Bọn ta nhất định nghiêm ngặt tuân thủ bốn phận, vì Vương gia, Vương phi cung cúc tận tụy, chết không từ.”

Tô Văn nghe đã cảm thấy phiền muộn, tới tới lui lui chỉ có hai câu này, nói qua không chán sao? Khẽ nâng mắt, giọng miềm cường nói: “Những người khác đi xuống đi. Hồ Nhất tới ngồi.”

Đám người Hồ Nhất nghe thấy, hai mặt nhìn nhau, Hồ Nhất gật đầu một cái, lúc này đám người Hồ Nhị, Hồ Tam mới xoay người rời đi. Hồ Nhất cung kính bước tới trước mặt Tô Văn: “Có chuyện gì, thuộc hạ đứng nói là được rồi, chủ tử thủy chung là chủ tử, tôi tớ thủy chung là tôi tớ, cùng chủ tử ngồi cùng bàn là không hợp quy củ, vương phi nương nương không nên làm khó thuộc hạ mới phải.”

Tô Văn nghe, sâu kín ừ một tiếng, cúi đầu cẩn thận thưởng thức chén nước mơ trong tay, uống thế nào, cảm nhận mùi hương thế nào. Ngón tay miềm cường tham lam chút mát mẻ trên chén sứ ướp lạnh, hồi lâu nàng mới lên tiếng: “Hồ Nhất, các ngươi là tướng sĩ, tự nhiên là có nguyên tắc của mình, ta hiểu. Bất quá có một số việc, bốn vương phi hay là muốn mời đi làm mới làm.”

Hồ Nhất nghe, khóe miệng nhẹ nhàng co cấp, rốt cuộc là chuyện gì? Lại muốn kéo đến đạo nghĩa trước, tính tình của vị vương phi này thật là làm cho người ta phải mờ mắt, nàng không tin mình đó là bình thường, chẳng lẽ là thử dò xét? Trong lúc suy tư, lập tức khom người, ôm quyền: “Chuyện Vương phi nương nương phân phó, tuyệt đối không nói một chữ ‘không’.”

“Hồ hộ vệ, ngươi sẽ không sợ bốn vương hi hãm hại, cho ngươi đi giết người phóng hỏa, làm chuyện gì phi pháp. Hoặc là nhân cơ hội này giao ngươi cho triều đình, cảm tiền thưởng, lập công?” Tô Văn ngẩng đầu lên, tự tiểu phi tiểu nhìn Hồ Nhất, trêu ghẹo.

Hồ Nhất ... không... không kiêu ngạo nói: “Vương phi nương nương chứa chấp Hồ Nhất làm hộ vệ, như vậy Hồ Nhất ... gần ... là người của vương phi nương nương, Hồ Nhất giết người phóng hỏa, thì đồng nghĩa là Vương phi nương nương giết người phóng hỏa, chuyện như vậy, Hồ Nhất dùng một chút nhân cách của mình bảo đảm, ngài tuyệt đối sẽ không làm.”

“Ha ha” Tô Văn phảng phất nghe được chuyện rất buồn cười, che mặt cười duyên, tư thái này rất động lòng người, váy tơ tằm vàng nhạt tự nhiên, uốn lượn đầy đặn, cười một tiếng, là khuynh quốc khuynh thành. Việt Bạng Ly từ Thư Uyển ra ngoài, nghe được tiếng Tô Văn cười, bước tới chòi nghỉ mát: “Xem ra là Hồ hộ vệ có được lòng vương phi, lại làm vương phi cao hứng như thế.”

“Hồ Nhất sợ hãi.”

Tô Văn đứng dậy, kéo Việt Bạng Ly ngồi vào bên cạnh người mình, tự mình đưa chén mơ lạnh tới trước mặt hần nói: “Nay Hồ hộ vệ trung thành có trời đất làm chứng, thật sự làm cho người ta yên tâm. Bốn vương phi chẳng qua là để cho hần đến trong phòng Thủy Nguyệt, cùng giúp đỡ Thủy Nguyệt, A Bích giặt quần áo, đây vốn là chuyện của nữ nhi, để cho nam tử đi làm, bây giờ có chút không ổn. Nhưng bây giờ trong phủ, từ nữ không đủ, thật là cấp bách không đủ, chỉ là không nghĩ đến Hồ hộ vệ ‘cung cúc tận tụy, chết không từ’ tới biểu hiện trung thành.”

Khấp người Hồ Nhất đỏ mồm hôi lạnh, vị Vương phi này thật là phô trương thanh thế, đến cuối cùng hần đường đường nam nhi bảy thước lại thành trò cười cho một nữ tử. Nàng đang thử dò xét cũng được, trả thù cũng được, chỉ cần có thể ở lại chỗ này, không cần làm son tặc, như vậy...

Việt Bạng Ly buồn cười, nhìn canh giờ một chút, liền đuổi Hồ Nhất đi. Chuyện giặt quần áo này, vì một câu của Việt Bạng Ly, cũng liền thôi. Thật ra thì cũng chỉ có ba người biết, giặt quần áo cái gì, bất quá là ngại trang. Vị Vương phi nương nương này có một loại hứng thú vượt qua người bình thường, gây khó dễ người làm trò cười, cũng là bình thường.

Ban đêm, gió mát thổi thổi. Tô Văn ngồi ở trên xà nhà, Tương Tư ngồi ở bên người của nàng, lột quạt cho nàng, đồng thời có chút lạnh lùng nói: “Vương phi nương nương, người ngồi ở chỗ này, Vương gia trở về phủ không tìm được người, sợ là sẽ lo lắng.” Thật ra thì ý của nàng là, nếu để cho Vương gia phát hiện chuyện người làm, mới là không ổn.

Tô Văn gật một cái nhìn Tương Tư, cầm lấy mũi quạt nhét vào trong miệng mình nói: “Nha đầu ngươi có cái gì thì nói thẳng, nơi này chỉ có ta ngươi, không cần quanh co lòng vòng. Vương gia đi trong cung, như thế nào trở lại nhanh như vậy, bốn vương phi không ngồi ở chỗ này chờ kết quả sao? Kết quả này không ra, ta cũng không có thể an tâm ngủ.”

“Dạ dạ ... Tương Tư sẽ vẫn phụng bồi ở bên người nương nương.” Tương Tư khéo léo cười một tiếng, lập tức lên tiếng đáp lời.

Trăng trên cao, trời đột nhiên thay đổi màu, mây đen trôi nổi, che lại mặt trăng, chân trời vang lên tiếng sấm muộn, tia chớp phá trời không. Tương Tư lập tức đứng dậy: “Nương nương, trời muốn mưa, xin người trở về phòng đi. Nếu mắc mưa, sẽ bị lạnh. Vương gia sẽ trách tội Tương Tư.”

Tô Văn trầm ngâm ừ một tiếng, liếc mắt nhìn phía đông nam, kết quả tối nay là không tới tay. Như vậy an tâm đợi Vương gia nhà nàng về đi. Tung người nhảy xuống đất, bước tới tấm điện, đẩy cửa sổ, nằm nghiêng trên giường nhỏ, nghe âm thanh hạt mưa lớn chừng hạt đậu đánh lên gối lưu ly.

... Cùng lúc đó

Hứa Tướng phủ.

Trên hành lang giữa vườn hoa, tiểu tỷ nữ bụng tỏ yến tới gian phòng cho Hứa Tướng phu nhân, khẽ gõ cửa: “Ngài muốn canh tỏ yến, phòng bếp đã nấu xong. Nó tỏ có thể vào không?”

“Vào đi.” Ở trong, mang theo thanh âm mượt mà nhưng mệt mỏi của phu nhân vang lên. Tỷ nữ lúc này mới đẩy cửa ra, đem canh tỏ yến tới đặt trên cái bàn tròn trước mặt vị phu nhân đẹp đẽ quý giá kia, dùng muống canh đem canh tỏ yến trong cái chén kiêu hoa văn phù dung, đưa tới trước người Hữu tướng phu nhân: “Phu nhân, xin dùng.”

Hứa tướng phu nhân khẽ ừ một tiếng, nhận lấy cái chén, từng muống từng muống thưởng thức tỏ yến. Trên bức rèm phía sau nàng thêu hình chuông vàng, hương huân trong lò đốt một loại hương liệu đặc biệt, tỷ nữ ngửi được, thích ý đóng lại cặp mắt hỏi: “Phu nhân, điểm hương hôm nay, ngửi thật tốt.”

Môi đỏ của Hứa tướng phu nhân khẽ nhếch, đáy mắt ẩn náu chút đắc ý: “Tất nhiên, tỷ nữ thấp kém các người nơi nào ngửi qua hương thơm như vậy, hơn nữa trong đó nó có công hiệu đặc biệt, người cũng không hiểu đi. Đem đi đi, bản phu nhân không cần.”

“Vâng, phu nhân.” Tỷ nữ phúc thân, hiểu nhiều biết rộng thêm hai cái mùi thơm đặc biệt này, bụng cái chén canh chuẩn bị rời đi, trên mặt Hứa tướng phu nhân đột nhiên thoáng khổ che ngực. “A.....”

“Phu nhân, ngài sao vậy? Phu nhân ...” Tỷ nữ cả kinh, khay tử đàn trong tay, rơi xuống đất, chạy lên trước sợ hãi hỏi tới.

Người Hứa tướng phu nhân thoáng khổ ném đi bộ ẩm trà trên bàn, một tiếng một tiếng thấp khẽ: “Tiện nhân, người bỏ trong canh tỏ yến của ta cái gì ... A ... Đại phu ... Tiện nhân ...”

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Tỷ nữ bị dọa cho sợ đến sắc mặt tái nhợt, vội vàng vọt ra cửa.

Sấm sét đan xen, tiếng mưa rơi từng hồi, đêm hôm đó nhất định không bình tĩnh. Lúc Hứa Lễ Trạch cùng Hứa Nhu Tư chạy tới trong phòng, sắc mặt Hứa tướng phu nhân đã tái nhợt, hai mắt trợn to, đã chết nằm ở trước bàn, trong mũi hoàn toàn không có hô hấp.

Đại phu run run làm một số kiểm tra thô sơ giản lược, không người nói: “Hứa tướng đại nhân, phu nhân chính là đột tử, cũng không có hiện tượng trúng độc.”

Hứa Nhu Tư nghe được lời này, không tin một phát bắt được cổ áo đại phu, găm thét lên: “Nương ta là ăn canh tỏ yến nha hoàn này đưa tới gặp chuyện không may, làm sao lại không có hiện tượng trúng độc, người rút cuộc có kiểm tra rõ ràng hay không?”

Đại phu lớn tuổi, nơi nào trải qua Hứa Nhu Tư gây sức ép như lần này, không ngừng thở phì phò, cực lực giải thích: “Hứa đại tiểu thư, lão phu thật không có tra ra phu nhân có hiện tượng trúng độc, nếu như Hứa tướng đại nhân cùng đại tiểu thư không tin, đại khái mời những đại phu khác tới đây chuẩn mạch.”

Hứa Nhu Tư nặng nề bỏ ra thân thể của đại phu, lập tức hướng về phía quan gia lớn tiếng phản phó: “Đem toàn bộ đại phu toàn kinh thành tìm đến cho ta, nhất định phải tra rõ nương chết có phải trúng độc hay không, rút cuộc là người nào hạ độc.”

Hứa Lễ Trạch đau lòng nhắm hai mắt lại, nhìn nữ nhi mình: “Nhu Tư, đủ rồi. Không nên nào loạn nữa.”

“Cha. Chẳng lẽ người thật tin tưởng nương là đột tử, nàng rõ ràng khỏe mạnh, làm sao lại đột nhiên đột tử, nhất định là có người bỏ thuốc. Cái nha hoàn này, nhất định vậy. Cha, chúng ta báo quan, giao cho Tông Nhân phủ xử lý. Nhất định sẽ tra rõ chân tướng.” Hứa Nhu Tư từ nhỏ được nuông chiều, được mẫu thân sủng ái, nàng lại là tiểu thư dòng chính, chưa từng có mất đi người thân, lần này đột nhiên mất đi, nàng làm sao có thể tiếp nhận được.

Trái lại mà nói, Hứa Lễ Trạch bình tĩnh nhiều. Ngày gần đây, quan viên lớn nhỏ trong triều âm thầm tính toán, nhà nào không có ra một chút việc. Chỉ không có nghĩ đến. Hôm nay lại chính xác rơi xuống trên đầu của mình. Nay Vu thị mặc dù ân tình cùng mình không nồng đậm, nhưng dầu gì cũng là vợ chồng son. Người làm quá đáng như vậy, thì hẳn nhất định phải thông qua tra rõ thủ đoạn này một chút.

tướng phủ cả đêm không yên ổn, mưa càng rơi xuống càng lớn. Hứa Lễ Trạch muốn thôi, nhưng nữ nhi của mình không chịu, cả đêm bám báo trước Thái hậu, không đòi cái công đạo không được.

... Cùng lúc đó

Việt vương phủ.

Ket một tiếng, phòng ngủ, cửa lớn bị người đẩy ra, một đôi giày màu tím bước vào, Trương Tư nhìn Việt Bång Ly bước vào, lúc muốn lên tiếng, hần làm một động tác chó lên tiếng. Trương Tư hiểu thối lui ra khỏi phòng ngủ. Việt Bång Ly tiếp tục bước tới bên cạnh Tô Văn, cẩn thận suy nghĩ Tô Văn ngủ.

Tia chớp phá trường không, cả phòng ngủ, một mảnh sáng rõ, ngũ quan như ngọc hiện ra ngoài, đặc biệt ôn nhu, da thịt giá lạnh, môi không tô mà đỏ, mày như lá liễu. Hần nhớ, lần đầu gặp gỡ, vẻ mặt nàng chìm trong nước.

Tô Văn tựa hồ cảm thấy bên người có người, lông mi khẽ run, chậm rãi mở hai mắt ra, con ngươi giống như lưu ly mang theo một chút vui mừng, nàng ngồi dậy, ôm cổ Việt Bång Ly: “Đã trở về, thế nào lại không nói một tiếng. Chàng ngồi ở chỗ này bao lâu rồi?”

Việt Bång Ly chậm nhẹ vào chớp mũi Tô Văn: “Nhìn nàng xinh đẹp như thế, chỉ là ngủ say, cũng là một loại cảnh đẹp khác. Phu quân sao lại quấy rầy, tắm rửa chưa?”

“Không có.”

“Vậy theo Bồn vương tắm yên ương đi...” Dứt lời, Việt Bång Ly ôm ngang thân thể Tô Văn lên bước tới ao nước thiên nhiên sau phòng ngủ. Tô Văn ôm cổ của hần, thấp giọng trách mắng: “Ai nói muốn cùng chàng tắm yên ương đây?”

“Mệnh lệnh của phu quân đại nhân, nương tử không thể từ chối.” Việt Bång Ly cũng cúi đầu, giả hoạt cười một tiếng. Để cho Tô Văn có một loại xung động muốn bóp chết hần, cười gian trá đến như vậy.

Hai người bước đến ao nước thiên nhiên, màn trướng xung quanh theo gió bốc lên. Ao nước thiên nhiên thiết kế ở trong đình lớn như thế, cho dù bên ngoài gió lớn như thế nào, bên trong cũng một mảnh âm áp, nước màu trắng ngà, giống như sữa để cho da mượt mà.

Lúc Việt Bång Ly muốn xuống cùng Tô Văn, nàng lại đột nhiên tung người nhảy vào trong ao, nhẹ xoay người, dựa vào bức ngọc thạch, quỳ rũ cười một tiếng: “Vương gia, ngài không phải muốn rình coi Văn Văn, cho nên mượn cớ cùng nhau tắm rửa.”

“Cái này gọi là quang minh chính đại, không gọi rình coi, hơn nữa thế tử của Bồn vương tự nhiên nên do Bồn vương thưởng thức.” Việt Bång Ly ưu nhã cười áo dài, lúc muốn cởi đến áo lót, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng bước chân nhanh của Tà Diễm: “Gia, đại sự không ổn, Hứa tướng phu nhân đột nhiên đột tử, Hứa đại tiểu thư bẩm báo đến trước Thái hậu, để cho Thái hậu vì mẫu thân nàng ta làm chủ, vào lúc này Thái hậu nương nương tuyên ngài cùng Vương phi vào cung.”

Tô Văn nghe, mí mắt cũng không có ngẩng lên, như không có chuyện gì xảy ra, cười nhẹ một tiếng: “Nay Hứa tướng phu nhân qua đời, Hứa đại tiểu thư chẳng phải muốn giữ đạo hiếu ba năm... Chắc chắn ... Đến lúc đó hoa tàn ít bướm, Vương gia ngài còn có thể muốn nàng sao?”

Việt Bång Ly hướng về phía Tà Diễm vẫy nhẹ tay, nhảy vào trong ao, nhẹ nâng cằm Tô Văn lên: “Có mỹ nhân này, cuộc đời này cũng đủ rồi. Đích thiếu thư gì, thứ tiểu thư gì, giữ đạo hiếu hay không giữ đạo hiếu, cũng không liên quan đến Bồn vương. Tiếp tục tắm rửa...”

Tô Văn cũng biết tính cách phu quân nhà mình, ý tứ của Hứa đại tiểu thư này, không phải là cảm thấy chuyện như vậy là Tô Văn nàng làm sao? Nếu không triệu các nàng vào cung làm gì, chuyện này thật đúng là đáng quan tâm. Hết lần này tới lần khác khinh thường phu quân nhà nàng, ta cũng không thêm đề ý tới, tự mình hát tuồng đi.

“Vương gia, chàng không sợ Thái hậu tức giận. Hứa tướng phu nhân qua đời, đáng giá. Dù sao Hứa tướng còn là trung thần với Thái hậu...” Tô Văn nhẹ xoay thân thể lại, thoát ra khỏi tay Việt Bång Ly, cười một tiếng tuyệt đẹp.

Việt Bång Ly lại giang hai cánh tay, cởi ra áo lót, cánh tay to lớn bóng loáng như ả như hiện trong ao, thật là một nam nhân hoàn mỹ để cho người ta hít thở không thông. Quả thật không hổ là Vương gia đệ nhất thiên hạ, vẻ mặt tuyệt vời, võ nghệ phi phàm. Không chỉ là Lâu Tự, Hứa Nhu Tư trầm mê, sợ là cô gái nào cũng bị khuyhnh đảo đi.

“Thái hậu thời thời khắc khắc đều giận ta, thêm một lần như vậy, cũng không ngại. Có thể đắc tội người nào, cũng tuyệt đối không thể sợ sốt nàng tử ta. Phục dịch nw[người tử tử là chuyện lớn nhất.” Việt Bång Ly tà ác nâng lên khóe miệng, từ từ cúi người, ngón tay trượt tới đai ngọc bên hông Tô Văn, nhẹ nhàng tháo ra, váy áo chảy xuống, da thịt lộ ra, dụ hoặc lòng người.

Tô Văn nhẹ nhàng rời bàn tay Việt Bång Ly, cười duyên: “Phu quân, chàng thật thờ ơ. Chàng không sợ Thái hậu đem chuyện tính trên người Văn Văn, Văn Văn không làm, ở lúc mấu chốt kéo Vương gia tắm rửa, đây không phải là họa thủy sao?” Dứt lời, tung người nhảy tới bức ngọc thạch, kéo áo dài trùm lên thân.

Việt Bång Ly cũng biết vị tiểu thế tử này nhất định sẽ vào cung giúp vui, đứng dậy, đã mặc áo dài trên người, nắm bàn tay mềm mại của Tô Văn: “Nếu không thể phục dịch Văn Văn tắm rửa, như vậy phu quân đại nhân phục dịch nương tử thay quần áo đi.”

“Tốt.”

Bước tới phòng ngủ, Việt Bång Ly tự chủ trương chọn một áo dài mỏng, cầm lấy lược ngà voi chải mái tóc dài của nàng, hai tay tinh xảo chải cho nàng một búi tóc đẹp mắt.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 58

Tô Văn nhìn búi tóc trong gương đồng, xâu xa kinh ngạc hỏi: “Phu quân đại nhân, thật là một lần nữa cho Văn Văn kinh ngạc, búi tóc vậy mà chải đẹp như vậy, có phải hay không thường chải cho các cô gái khác? Cho những vũ cơ kia sao? Hay là thanh mai trúc mã của ngài?”

Việt Bạng Ly ách một tiếng, tự mình thay nàng cài lên sợi tơ bên cạnh, nói: “Đúng là thường chải tóc cho cô gái, bất quá là nàng ta, mẫu thân trước kia đẹp nhất đúng là một đầu tóc búi, bà cả đời này cũng tồn tại bên mình ta, bất quá thay bà búi tóc là chuyện rất bình thường.”

Tô Văn nghe, trong lòng có một tia xúc động: “Bà không giả?”

“Ừ. Có ta, còn giả thế nào.”

Giọng nói của Việt Bạng Ly buồn buồn, rõ ràng cho thấy nghĩ đến chuyện thương tâm trước kia. Tô Văn nắm tay Việt Bạng Ly: “Người đã qua đời, chớ có thương cảm nữa. Mẫu thân sẽ vĩnh viễn sống ở trong lòng chúng ta, đúng không?”

Việt Bạng Ly gật đầu, nắm lại tay Tô Văn, bước ra phòng ngủ, giữ vững ô giấy dầu đi đến cửa lớn vương phủ, ngồi xe ngựa đi vào cung. Mưa bên ngoài càng rơi xuống càng lớn, rơi lộp độp đánh vào nóc xe ngựa, làm cho người ta có loại cảm giác kỳ dị.

“Chẳng lẽ Hứa gia đích tiểu thư cứng rắn muốn đem tội này đổ lên người của ta?” Tô Văn dựa vào cánh tay Việt Bạng Ly, giảm thấp âm thanh xuống nói.

Việt Bạng Ly nghe, cũng là thẳng thắn cười ra tiếng: “Văn Văn làm việc quang minh chính đại, trước mắt đủ mọi loại quan lại, cũng dám làm đứt tóc Hứa gia đích tiểu thư, như thế nào lại làm ra chuyện như vậy. Hơn nữa nàng là con dâu Thái hậu, ái phi của Bôn vương, sẽ không chịu bất cứ kẻ nào vu tội.”

Tô Văn ừ một tiếng, hài lòng nhắm hai mắt lại. Nay Việt Bạng Ly càng làm nàng đắc ý, nếu lâu dài thêm nữa, nàng tin tưởng người đàn ông này có lẽ đáng giá để dựa vào. Nhưng ở cái thời đại tràn đầy âm mưu này, nàng nhất định phải cẩn thận khắp nơi. Bao gồm cả bên trong trái tim đó...

Lúc tới hoàng cung, không biết có phải ông trời tốt hay không, mưa đột nhiên ngừng rơi, đi tới Dực Khôn cung, một cỗ mùi bùn đất xông vào mũi. Lão ma ma đợi thật lâu, dẫn hai người vào điện.

“Nhi thần, hoàng tức ra mắt mẫu hậu, mẫu hậu vạn phúc.” Việt Bạng Ly cùng Tô Văn trăm miệng một lời phúc thân thi lễ, sự ăn ý bày ra giữa hai vợ chồng này phải vô cùng nhuần nhuyễn. Chính là người một bên nhìn, cũng cảm thấy cử chỉ này cũng là tuyệt phối. Một trường bào màu tím, một cung trang nhạt.

Thái hậu sâu kín mở hai mắt ra, để ma ma cho Tô Văn ngồi, rồi kéo Việt Bạng Ly tới sương phòng phía sau đàm luận. Trên cả chính đường, chỉ còn lại Tô Văn cùng Hứa Nhu Tư. Tô Văn gần như có thể đoán ra được phía sau sẽ trình diễn tiết mục gì, bình tĩnh ngồi, chờ đợi vị Hứa Nhu Tư kia ra chiêu.

Nhưng ...

Hứa Nhu Tư ngồi bên người Tô Văn, nhẹ giọng hỏi: “Vương phi nương nương, mọi người đều nói người bị hại chết, sẽ hóa thành oan hồn tìm đến người hại mình tính sổ, người nói có việc như vậy không? Ta thật sự muốn mẫu thân có thể hóa thành oan hồn trở lại bóp chết cái người hại chết bà ...”

Tô Văn nghiêng đầu, chăm chú nhìn Hứa Nhu Tư nói: “Hứa tiểu thư, nên bi thương đi. Chuyện Hứa tướng phu nhân đột tử, rốt cuộc là vì sao, còn là nguyên nhân của bản thân, cũng không biết nói rõ cho người khác biết, hi vọng Tông Nhân phủ có thể điều tra ra. Đờ phải để cho người khác suy nghĩ nhiều đi.”

“Ha ha, vương phi chẳng lẽ người cho là chuyện này không phải là người làm sao? Thân thể mẫu thân từ trước đến nay đều mạnh khỏe, làm sao lại đột nhiên vô duyên vô cớ đột tử, nếu như có người cố ý, mẫu thân tuyệt đối sẽ không chết.” Cảm xúc của Hứa Nhu Tư có chút kích động, đặc biệt là đang nhìn đến bộ dạng Tô Văn vẫn bình thản ung dung, nàng ta liền hận không thể tiến lên bóp chết nàng.

“Có phải hay không, Tông Nhân phủ sẽ điều tra.” Tô Văn lạnh nhạt nói, hoàn toàn sao lãng ánh mắt bén nhọn của nàng ta có thể đem nàng cắt thành mấy khúc.

Mắt Hứa Nhu Tư híp lại, hơi cúi người: “Lâu Văn, nếu như chuyện này tra ra, bản tiểu thư sẽ không cho bất luận kẻ nào mặt mũi, nàng ta chính là vương phi, bản tiểu thư cũng sẽ giết chết nàng ta, vì mẫu thân báo thù.”

“Ha ha ... Nghe lời này của Hứa tiểu thư, hình như là có tính toán, bất quá bốn vương phi đi chính giữa, ngồi ổn định. Cho dù Hứa tiểu thư đi thăm dò, nếu không tra ra cái gì, một vốn một lời tiểu thư người làm phiền thì phải trả giá thật lớn.” Bàn tay mềm mại của Tô Văn vỗ nhẹ nhẹ lên tay Hứa Nhu Tư, nội lực ngón giữa ngưng tụ, nàng ta cả kinh sắc mặt trắng bệch, nhất thời làm chủ trở lại, tựa hồ muốn tiến hành phản kích.

Để Tô Văn không nghĩ tới chính là, nàng thua dưới chiêu thức của nữ tử này, nội lực lại hết sức nồng hậu, nàng dùng năm thành nội lực mới miễn cưỡng ngăn chặn, lực lại trở lại, thân thể Hứa Nhu Tư khẽ run, bỗng dưng năm ly trà muốn công kích Tô Văn, một bàn tay mạnh mẽ có lực nắm chặt cổ tay của

nàng ta, tùy thời là âm thanh trầm thấp lạnh như băng: “Hứa tiểu thư, Bồn vương niệm tình người đau buồn tang mẫu, tạm thời không truy cứu, nếu người cần chết không thả, Bồn vương tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình.”

Bang

Việt Băng Ly dùng sức kéo tay Hứa Nhu Tư, ly trà rơi xuống, nàng ta kinh hoàng nhìn Việt Băng Ly, nhìn lại Thái hậu đứng yên trước rèm, hốt hoảng quỳ trên mặt đất: “Thái hậu, vương phi, Nhu Tư chẳng qua là cùng Vương phi nương nung so chiều, lãnh giáo mà thôi. Cũng không có ý tổn thương nàng.”

Tô Văn cũng đứng dậy, phúc thân: “Mẫu hậu ...”

Ánh mắt sắc bén của Thái hậu quét qua hai người Hứa Nhu Tư cùng Tô Văn, cuối cùng sâu kín nói: “Đêm khuya ai gia cho đòi các người vào cung, là vì chuyện Hứa tướng phu nhân đột tử. Người thấy thế nào?”

Trái tim Tô Văn lộp bộp xuống, chân trước Thái hậu đã nói, phạm nàng, chính là phạm lão nhân gia bà, chân sau lại tới thử dò xét nàng, NND, cái thế đạo gì. Trong lúc trầm nghĩ, âm thanh trầm ổn nói: “Trong thân thể cũng có dấu hiệu bệnh hoạn, chẳng qua mình không phát hiện, đột nhiên đột tử, có thể là ăn thức ăn gì mà đưa đến, cũng không nhất định là vì người. Sợ là Hứa tiểu thư quá lo lắng, nếu có người cố ý, chắc chắn lưu lại dấu vết, đại khái giao cho Tổng Nhân phủ điều tra, chân tướng rõ ràng, liếc qua thấy ngay.”

Thái hậu trầm tư ừ một tiếng nhìn Hứa Nhu Tư nói: “Nhu Tư nay sắc trời đã tối, chuyện như vậy cứ giao cho Tổng Nhân phủ điều tra, nếu tra ra thật là người khác gây nên, ai gia chắc chắn vì mẫu thân người làm chủ, biết không?”

Hốc mắt Hứa Nhu Tư đỏ bừng, khóc đến hoa lệ đái vũ, mang theo nghẹn ngào nói: “Đa tạ Thái hậu, Nhu Tư cảm kích vạn phần.”

“Thời điểm không còn sớm, ai gia cho người đưa người về.”

“Vâng.”

Tô Văn, Việt Băng Ly, Hứa Nhu Tư cùng nhau ra khỏi nội đường, ánh mắt Hứa Nhu Tư vẫn theo đuôi nàng, nếu như không có núi dựa sau lưng, nữ nhân này thật là hết hy vọng, hơn nửa đêm quấy nhiễu người nghỉ ngơi, kết quả chuyện gì cũng không có làm thành. Thật là dày vò mà...

Đi ra khỏi Dục Khôn cung, ngồi lên xe ngựa, hai chiếc xe ngựa đi ngược lại. Tô Văn thở dài một hơi, tựa vào trên người Việt Băng Ly: “Thái hậu muốn nói với chàng cái gì, hai người cứ nhiên đi vào lâu như vậy.”

“Nói đều là chuyện trong triều, suy đoán chuyện này rốt cuộc là người nào gây nên. Trong triều đủ loại quan lại đầu tới đầu đi, cùng bốn vương có liên quan gì.” Tô Văn nghe cũng biết Việt Băng Ly nhất định là làm tướng Thái hậu đang hoài nghi nàng, bất quá hành động lần này của Thái hậu, quả thật làm cho người ta hiểu lầm ngờ vực.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59

Tô Văn trầm ngâm do dự, ngược mắt nhìn Việt Băng Ly: “Như vậy phu quân đại nhân có thể nghĩ tới là Văn Văn gây nên?”

Việt Băng Ly nghe nói, từ từ ngẩng đầu nhìn Tô Văn, bất chợt câu lên khóe môi tuyệt đẹp: “Văn Văn nàng sẽ đem cô gái như Hứa đại tiểu thư để vào mắt sao? Hội phí tâm tư tính toán của nàng sao? Nàng ta căn bản không đáng giá...”

Tô Văn che mặt cười duyên, tiếng cười thanh thúy như chuông bạc: “Phu quân đại nhân là hết sức tin tưởng Văn Văn, thậm chí coi đến tình trạng kiêu ngạo. Hứa đại tiểu thư này cho dù vào vương phủ, bốn vương phi cũng có thể đen nàng ta đánh ngã. Đúng không? Phu quân đại nhân...”

“Tất nhiên.” Việt Bưng Ly nắm chặt bàn tay mềm mại của Tô Văn, đáy mắt đột nhiên vui vẻ.

Nhưng ...”

Mỗi người đều có suy nghĩ riêng. Nàng suy đoán hần có hay không hoàn toàn thật sự tin tưởng mình, hần suy đoán cái gì, không ai biết. Hết thấy đều là thâm ý ở trong, có thể có một chút tuyệt đối không thể sao lãng, tiểu thê tử của hần quả thật có quá nhiều chủ ý, chẳng qua là hần thuận tay giúp một chút mà thôi.

Chuyện Thái hậu càng muốn thúc đẩy, hai người này gần như cũng sẽ mười phần ăn ý phản kháng, một là tức giận mẹ đẻ, một là âm thầm trả thù. Bà ấy đang ở địa vị cao, bọn họ không thể làm gì, chỉ có thể từ nơi này kiếm chút lợi lộc qua một số việc.

... ..

Chuyện Hứa tướng phu nhân đột tử giao cho Tổng Nhân phủ điều tra, nhưng trải qua mấy ngày thẩm tra xử lý, cuối cùng vẫn phán quyết đột tử như cũ, không phải người làm hại. Chuyện dần dần lắng lại. Nhiên Hữu vẫn không thể bình phục lại nghỉ ngơi trong lòng, thậm chí có thể nói là thành kiến.

Nước Ánh Tuyết quy định, cha mẹ cách trôi (ý là chết), phải giữ đạo hiếu ba năm, trong thời gian này không được gả cưới, không được cùng phòng, lại càng không được tham gia các loại tiệc. Thân là mệnh quan triều đình, phải làm gương tốt. Hôn ước của Hứa đại tiểu thư tự nhiên hủy bỏ.

Nghe được tin này, Tô Văn đang ở giữa chòi nghỉ mát uống nước mơ, khóe miệng nhẹ nhàng nâng lên, trầm giọng nói: “Tương Tư cái này gọi là cái gì?”

“Quy định chính là quy định. Hứa đại tiểu thư cuối cùng cũng là không có phúc phận, chánh thể chùa Việt vương cũng vĩnh viễn chỉ có một vị, vị kia là Lâu gia Tử tiểu thư. Thiên tài vương phi khuynh quốc khuynh thành. Cho nên bất luận kẻ nào cũng không thể nói qua.” Tương Tư khéo léo phúc thân, khóe miệng vui vẻ như vậy.

Tô Văn hài lòng gật đầu, ngón tay nhẹ nhàng hoạt động bên miệng ly trà, con ngươi nhẹ chuyển. Tả tướng đại nhân rất đúng dịp theo ý chỉ của Thái hậu động thủ với Hữu tưng đại nhân, hơn nữa hết lần này tới lần khác đều tìm tới Âm Dạ môn của nàng làm. Nay Phượng Dục chơi trò lừa bịp gì? Nàng đoán không ra, tự nhiên cũng không muốn đi đoán, nhưng nay Phượng Dục dám tính toán nàng nửa phần, như vậy lần sau gặp chuyện không may xác định là Tả tướng phủ.

Tương tư suy đoán đến tâm tư của Tô Văn, cẩn thận hỏi thăm: “Nương nương, muốn đi Tô trang xem một chút vòng ngọc người lưu lại sao?” Lời của nàng vừa dứt, đúng lúc tới một vị khách không mời mà đến, Nguyên thị cận bên nói: “Vương phi nương nương, người chừng nào thì cầm đồ ở Tô trang?”

Tô Văn nghe thanh âm của Nguyên thị, trong đáy mắt thoáng quan lãnh ý, khẽ nâng mi, cười khanh khách đứng dậy, bước xuống chòi nghỉ mát, thân mật kéo hai tay Nguyên thị: “Nguyên phu nhân sao lại quan tâm tới chuyện của Văn Văn. Mẫu thân lúc chưa gả cho phụ thân, cầm đồ ở Tô trang, mẹ đẻ đã qua đời, thân là con gái dĩ nhiên là muốn chuộc về vật của mẫu thân.”

Nguyên thị nghe, cứng rắn kéo khóe miệng: “Vừa đúng, lão thân cũng muốn đi Tô trang, chẳng biết có thể thuận tiện cùng xe với nương nương được không?”

Tâm Tô Văn một chận lộp bộp, Nguyên phu nhân này vừa nghe nàng muốn đi Tô trang, cũng muốn cùng đi theo, làm sao nghe được thể nào cũng cảm thấy kỳ quái, mặt ngoài cũng bình tĩnh gật đầu, hướng về phía Tương Tư phân phó: “Lập tức chuẩn bị xe, bốn vương phi cùng phu nhân đi trước.”

“Dạ. Nương nương.” Tương Tư lạnh nhạt liếc một cái Nguyên phu nhân, nghĩ đến đêm trước thấy bà ta vụng trộm rời phủ. Xem ra là ở giữa có người khích bác gì đó, mục giả này thật đúng là không học sống yên ổn được, đối với vương phi nương nương không hướng vương gia nói chuyện trắc phi, nên canh cánh trong lòng.

Chỉ chốc lát sau, ba người ngồi xe ngựa đi Tô trang, lúc A Đình chuẩn bị nghênh đón, nhìn lên thấy ánh mắt Tương tư không đúng, lập tức thay đổi tươi cười nói: “Không biết nhị vị có gì cần tiểu nhân giúp một tay.”

Nguyên phu nhân xuống xe ngựa, nhìn chằm chằm A Đình, quái dị hỏi: “Ồ, lúc nào thì Tô trang phục vụ chu đáo như thế, tiểu chương quỹ cư nhiên tới cửa đón khách đây?”

A Đình nghe, con ngươi trở mình chuyển một cái, cười hi hi nói: “Buôn bán càng ngày càng không tốt lắm, hơn nữa vừa nhìn cũng biết hai vị lại lịch không nhỏ, có thể tiếp đón ngài cùng vị phu nhân này, chẳng phải là vinh hạnh to lớn.”

Nguyên phu nhân lạnh nhạt ừ một tiếng, ngay sau đó đi theo sau lưng Tô Văn cùng nhau vào Tô trang.

Tay Tô Văn nắm chặt khăn lụa, Nguyên phu nhân nghe được cái gì từ nơi nào, tại sao chắc chắn nàng cùng Tô trang này có liên quan như vậy, thậm chí còn dò la gì đó từ A Đình, nếu như không phải hấn cơ trí, chỉ sợ cũng bị lộ rồi. Mỗi lần Tô Văn tới đây, A Đình cũng sẽ tự mình tiếp đón Tô Văn.

Đi tới trước quây, Tương Tư thông thạo hô to: “Chương quỹ, lần trước Vương phi nương nương để lại ngọc bội có còn không?”

Chương quỹ vừa nhìn Tô Văn, lập tức cười ha hả nói: “Còn... Đồ của mẹ đẻ Vương phi nương nương, đương nhiên bảo quản tốt.” Dứt lời, liền xoay người, mở ra ngăn kéo, đem một khối ngọc bội Hòa Điền trong suốt lấy ra, hai tay dâng lên: “Vương phi nương nương, ba lượng bạc.”

Tô Văn nhận lấy ngọc Hòa Điền, hướng về phía Tương Tư gật đầu, nàng ta lập tức dâng bạc lên. Xoay người, Tương Tư nhìn Nguyên phu nhân cười hỏi: “Phu nhân, không biết ngài tới là muốn thứ gì? Hay là muốn chuộc thứ gì?”

Nguyên thị cứng rắn bứt lên khóe miệng, đưa tay lên cổ tay lấy xuống kiềng ngọc: “Nhìn một chút vật này có thể cầm bao nhiêu?”

Tương Tư vừa nhìn, càng thêm nghi ngờ hỏi: “Phu nhân, Tương Tư nhớ vật này là mẹ ngài lưu lại, đồ kỉ niệm của mẹ đẻ sao? Chẳng lẽ vương phi nương nương phát tiền tháng, còn chưa đủ sao?”

Nguyên thị thể nào cũng không có nghĩ đến, Tương Tư sẽ gây sự đến trình độ này. Vừa bắt đầu bà ta liền chuyên tâm nhìn chằm chằm Tô Văn, muốn chứng thật người kia nói có thật hay không, lại hoàn toàn quên đường lui của mình. Lần này thế mà hỏng bét...

Tô Văn chuyển mắt cười khê: “Tương Tư, sao có thể vô lễ như thế. Chuyện của phu nhân, không phải ngài có thể quản được.” Dứt lời nhìn về phía Nguyên thị: “Phu nhân, bốn vương phi ở trên xe ngựa chờ ngài, không vội, từ từ đi.”

Nguyên thị sở hải khom người...

Tương Tư bận rộn không ngót phía trước, ngồi ở bên trong kiệu, không hiểu hỏi: “Nương nương, Nguyên thị này thật quá phận, vừa rồi tại sao ngài còn giúp đỡ bà ta.”

Tô Văn hừ lạnh một tiếng, nhìn Tương Tư, sâu kín nói: “Người không phạm ta, ta không phạm người. Nếu người phạm ta, ta tất phạm người. Tương Tư, người như vậy sẽ dùng loại phương pháp trừng phạt khác, nhớ rõ chưa?”

Tương Tư nghe được, nhẹ nhàng cười một tiếng, gật đầu: “Tương Tư hiểu.”

Tô Văn nhẹ nhàng vén lên màn kiệu, ngược mắt liền thấy bạch y trên trà lâu đối diện Tô trang, đáy mắt hiện lên âm lãnh. Ngọc Vô Ngân. Rốt cuộc là địch? Hay là bạn? Người đàn ông này không có lúc nào không giống một loại như oan hồn khó dây dưa.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60

Xe ngựa lưng la lưng lay trở lại trong vương phủ, dọc theo đường đi Tương Tư cũng không nhàn rỗi, trái nghĩ phải nghĩ là ai nơi nào khích bác Nguyên thị. Nhìn bộ dáng gấp gáp của nàng ta, Tô Văn không nhịn được trêu ghẹo nói: “Tương Tư cô nương, nếu người muốn nghỉ nữa, đầu cũng phải lớn hơn rồi. Đến trong vườn để cho Thủy Nguyệt đem bộ cung trang tơ tằm của ta thu hồi lại đi.”

“Vâng, nương nương.”

Nhìn Tô Văn sau khi rời đi, nằm nghiêng ở trên giường nhỏ, Ngọc Vô Ngân đang sâu kín suy tư nư cười quý dị, chẳng lẽ tiểu cực phẩm đó ở giữa khích bác sao? Chưa chắc, như vậy đối với hắn cũng không có chỗ tốt.

... Cùng lúc đó

Phía tây uyển vương phủ.

Nguyên Cẩm Tố thấy Nguyên thị trở lại, lập tức lén lút đóng cửa lại, khẩn trương hỏi: “Mẫu thân, người có thể tra được cái gì? Vương phi nương nương có thật cùng Tô trang có liên quan?”

Nguyên thị mệt mỏi ngồi ở trên ghế, cầm lấy ly trà, bận rộn uống vài ngụm nước, vỗ ngực một cái nói: “Cũng không biết người kia nói thật hay giả, vương phi nương nương quả thật đi Tô trang. Nhưng chẳng qua là lấy lại đồ của mẹ đẻ, cũng bởi vì chuyện này, ta còn thiếu chút nữa bị nha đầu Tương Tư cho cái hồ rỗi.”

Nguyên Cẩm Tô vừa nghe, nghi ngờ nâng tay, cuối cùng ngồi xuống trước Nguyên thị: “Mẫu thân, ta cảm thấy chuyện này không phải chuyện đùa, chúng ta tố cáo cho Vương gia đi. Nếu vương phi nương nương thật cùng Tô trang Đông gia, như vậy chuyện này dính líu rất rộng.”

Nguyên thị nghe được, lay động tay: “Không thể, tất cả mọi việc lớn nhỏ Vương gia đều bảo bọc nữ nhân này, chúng ta đến bên cạnh hắn lặc lư, sẽ chỉ làm Vương gia cảm thấy chúng ta sinh sự, lòng dạ hẹp hòi. Cẩm Tố, tương lai người muốn làm trắc phi, tuyệt đối không thể phá hủy hình tượng trong lòng Vương gia.”

Nguyên Cẩm Tố nghe được lời này, ủy khuất cong lên môi hồng: “Mẫu thân, nay vương phi thay ta xem tướng, trắc phi cái gì, đâu còn có cơ hội, chẳng lẽ mẫu thân có biện pháp, lật đổ nàng? Thế lực nhà mẹ nàng cũng không nhỏ, há có thể dễ dàng như vậy.”

“Cẩm Tố, chuyện không gấp được. Mẫu thân tự có an bài.” Chân mày Nguyên thị sâu sắc, nhưng vẫn thương tiếc an ủi nữ nhi mình, dù sao nữ nhi này cũng là chi bảo trong lòng bàn tay bà, chính là trời sập xuống, bà cũng thay nữ nhi chống đỡ.

“Mẫu thân, sẽ có biện pháp gì. Vương gia một lòng bảo vệ nữ nhân kia, căn bản không liếc mắt nhìn ta, hiện tại chuyện tình Tô trang không có đầu mối, sợ là đã bứt dây động rừng.” Nguyên Cẩm Tố thích Việt Băng Ly, đó là chuyện từ nhỏ, gần như đã đạt đến trình độ mê muội. Nay Việt Băng Ly có danh hiệu mỹ nam đệ nhất thiên hạ, quả nhiên không có gọi vô ích, bao nhiêu nữ tử đã thân hồn điên đảo vì hắn rồi.

Nguyên thị thở dài một hơi, nói: “Buổi tối ta lại đi gặp qua người nọ, lên tiếng hỏi đi. Nếu xác định thật, như vậy ta sẽ lập tức vào cung bẩm rõ cho Thái hậu, mời Thái hậu làm chủ, ta sợ để lâu sợ trăm miệng cũng không thể bảo chữa.”

Lời Nguyên thị vừa dứt, một âm thanh vang lên, hai cánh cửa lớn khắc hoa bị người cứng rắn đẩy ra. Tô Văn một thân cung váy màu tím, cười khanh khách đứng trước cửa, tiếng lượn quanh như châu ngọc: “Chuyện gì muốn bẩm rõ Thái hậu, để cho bổn cung trăm miệng một lời cũng không thể bảo chữa. Nguyên phu nhân.”

Nguyên thị cùng Nguyên Cẩm Tố rời rít sợ hãi khom người, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng nói: “Vương phi nương nương, sợ là ngài đã nghe lầm, lão thân

như thế nào lại nói đến ngài. Nghe lắm, nghe lắm...”

“Đứng nha ... Vương phi nương nương, ngài đứng ở phía sau cửa, khả năng nghe nhiều khá nhiều. Mẫu thân nói chuyện tí nữa trong vườn phạm lỗi...”
Nguyên Cẩm Tố vịn vịn không nghĩ tới, Tô Văn sẽ đánh bắt ngờ. Nếu người có trái tim không tốt, sợ rằng sẽ bị dọa cái đến gần chết đi.

Tô Văn nghe có nhiều thâm ý nga một tiếng, xoay người, nhẹ nhàng đi qua hai cánh cửa, ưu nhã ngồi ở trên ghế, thanh âm trầm trầm nói: “Nguyên phu nhân, ngài là di của Vương gia, tự nhiên cũng chính là di của Lâu Văn. Không phải người một nhà không vào một cửa, ngài có lời gì, cũng nói thẳng. Chớ để ở trong lòng, hôm nay theo bốn vương phi đi Tô trang, rốt cuộc muốn biết cái gì? Người muốn đi gặp người nọ rốt cuộc là người nào?”

Nguyên thị nhìn Tô Văn như thế, theo vấn đề mà nói, dĩ nhiên là tránh không khỏi, hơi phúc thân, đứng mực nhìn Tô Văn nói: “Đã như vậy, lão thân cũng hỏi vương phi một vấn đề. Ngài đến cùng có phải hay không Tô trang Đông gia?”

Tô Văn nghe, cười ra tiếng, nhìn một chút Nguyên phu nhân thật đúng là đập lên mặt mũi, từ từ đứng dậy, bước tới bên cạnh Nguyên thị: “Tô trang là một hiệu cầm đồ, nếu ta là Đông gia thì thế nào? Điều luật nước Ánh Tuyết, bốn vương phi không thể đích đáng có mấy cửa hàng đây?”

Nguyên thị nhìn phản ứng của Tô Văn, lùi về phía sau mấy bước: “Không có...”

“Nguyên phu nhân, người nên trả lời vấn đề của ta.” Ánh mắt sắc bén của Tô Văn quyết qua Nguyên thị, rồi chuyển tới trên người Nguyên Cẩm Tố, đồng thời sâu kín nói: “Nguyên tiểu thư, nay trở mã lại càng phát ra duyên dáng yêu kiều, sáng mai Vương gia mở tiệc mời Thất Tướng quân, Cẩm Tố tiểu thư cũng cùng tham dự đi.”

Nguyên thị kinh hoàng tròn to cặp mắt, bắt được tay Tô Văn: “Nương nương, lão thân chẳng qua tò mò ngài có phải hay không là Tô trang Đông gia, người nọ muốn, bất quá là nói cho ta biết ngài chính là Tô trang Đông gia mà thôi, không có ý tứ gì khác, lòng Cẩm Tố luôn ở trên người Vương gia, ngài vẫn biết.”

Tô Văn nghe, ánh mắt hơi lạnh lên: “Nguyên phu nhân, Thất Tướng quân là mệnh quan tam phẩm của triều đình, rốt cuộc có điểm nào ngài không vừa ý. Cho dù bốn vương phi đồng ý, vương gia cũng sẽ không đồng ý.”

“Vương phi, ngài hiểu tình yêu sao? Ngài yêu vương gia sao? Ta yêu vương gia, từ nhỏ đã bắt đầu, chúng ta là thanh mai trúc mã. Ngài quái lạ, tàn nhẫn vậy, làm sao lại hiểu tình yêu. Nếu không phải vương gia không lập gia đình, cuộc đời này Cẩm Tố không lấy chồng.” Cẩm Tố bước tới bên cạnh Tô Văn, trừng lớn cặp mắt, tâm tình kích động nói xong, dứt lời, bước ra cửa.

Tâm tư Tô Văn kinh sợ một trận, tình yêu? Nàng tàn nhẫn? Phải không? Ở thế giới này, bên trong vốn không có tình yêu, chưa bao giờ hưởng qua tình yêu mùi vị thế nào ... Việet Băng Ly đối với nàng rất tốt, nàng giúp hắn, đây không tính là tình yêu sao?

Nguyên thị nhìn sắc mặt Tô Văn một trận trắng một trận xanh, khùng hoảng giải thích: “Tình tình Cẩm Tố nôn nóng, Vương phi ngài sẽ không so đo cùng một đứa nhỏ chứ?”

Tô Văn lấy lại tinh thần, nhìn Nguyên thị, mặt không biểu tình, nhìn chằm chằm khiến toàn thân Nguyên thị rợn cả tóc gáy, phụt chốc nàng lên tiếng: “Lưỡng tình tương duyệt mới gọi là tình yêu, một bên tình nguyện, gọi là tương tư đơn phương. Bốn vương phi sẽ không so đo cùng đứa nhỏ, nhưng có chuyện lại không thể không so đo, Nguyên phu nhân, cho người một cơ hội cuối cùng”

Nguyên thị phù phục một tiếng quỳ trên mặt đất, run rẩy run rẩy nói: “Ban đêm giờ Tý, hắn hẹn gặp lão thân tại cầu vòm gần hồ.”

Tô Văn nghe nói, hải lòng gật đầu, từ từ ngồi xổm người xuống, tự mình đỡ Nguyên thị dậy, cười nói: “Chuyện hôm nay, cứ như vậy đi. Người không muốn để cho Vương gia biết, tất nhiên bốn vương phi cũng sẽ giữ bí mật. Chuyện Cẩm Tố, bốn vương phi sẽ tận tâm tận lực thay nàng ta xử lý. Về việc suy nghĩ của Cẩm Tố, phiền phức như vậy nhờ mẫu thân người rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61

Tô Văn không muốn đem chuyện làm lớn, nay Nguyên thị đã biết được Tô trang cùng môn phái giang hồ có liên quan, nếu thật đến tai Thái hậu cùng Việet Băng Ly, bà ta chưa chắc có chỗ tốt. Nhưng Nguyên thị cuối cùng cũng là một quả bom hẹn giờ, nàng phải nghĩ biện pháp đỡ bỏ, nhất định phải dưới mọi tình huống không chịu chút ảnh hưởng nào. Lúc này lại trùng hợp chuyện Hứa tướng phu nhân đột tử, nếu xử lý không tốt, Tô trang của nàng liền tràn ngập nguy cơ...

... ..

Đã qua nửa đêm, Tô Văn một bộ cung vấy, lẳng lặng ở trên cầu hình vòm, nhưng lại không thấy người theo trong miệng Nguyên thị nói. Lúc đang muốn coay người rời đi, chợt nghe được nơi xa truyền tới tiếng bước chân, không chút nghĩ ngợi, tung người nhảy vào trong hồ. Tiếng bước chân trầm ổn, xem ra là người tập võ thời gian dài, hơn nữa gió mang tới mùi thơm, hết sức quen thuộc. Một canh giờ trước nàng đã tới đây, nhưng không có nghĩ đến sẽ

thấy một vở kịch hay như vậy.

Áo dài màu trắng ngà bay xuống, nam tử tóc buộc quan ngọc, tay cầm quạt giấy màu vàng, trầm giọng nói: “Lần này lại mang niềm vui gì đến cho bản công tử?”

“Công tử muốn vui mừng, chính là Tô trang. Nhiệm vụ lần trước hoàn thành như thế, lãnh đạo chính là nữ tử Âm Dạ môn, hiểu được lợi dụng nguyên lý tương khắc của thức ăn, không cần đưa người vào chỗ chết. Cái tổ chức giang hồ này, quả thực lợi hại.” Nam tử áo trắng bên cạnh nam tử áo đen, khẽ vuốt tóc, mắt phượng híp lại, lười nhác nói.”

Nam tử áo trắng nghe được, như có điều suy nghĩ nga một tiếng: “Tổ chức giang hồ này mới quạt khởi, bí mật chú ý, nếu như có cơ hội ôm vào trong túi. Bản công tử dĩ nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội dâng hiến tài này.”

“Ha ha Công tử, sợ rằng có chút khó khăn. Nghe nói môn chủ Âm Dạ là Tô Văn, tuyệt sắc khuynh thành, trán có khảm hoa hồ điệp, che mặt bằng lụa trắng, hơn nữa hành tung quỷ dị. Tại hạ lần trước cũng chỉ gặp mặt có một lần.” Giọng nói của Ngọc Vô Ngần ở trong đêm yên tĩnh này, vô cùng cao ngất. Tô Văn cũng không có nghĩ đến, phụ tá chẳng qua là trang trí, thân phận thật sự là gián điệp đi.

Nam tử áo trắng nghe xong, thẳng thắn cười ra tiếng: “Thú vị, tiếng thơm của nàng, có thể nói chấn nhiếp cả giang hồ, có thời gian bản công tử hẹn ra ngoài, vào quán rượu uống một chút.”

Ngọc Vô Ngần làm khó ách một tiếng, hai tay ôm quyền: “Công tử, ngài thật là làm khó tại hạ. Tại hạ một mặt ra mặt Tô Văn cô nương, thấy không phải là mặt thật, ngược lại còn tự móc tiền túi thanh toán hơn một trắng lượng bạc.”

“Phải, phải, bản công tử trả gấp đôi cho ngươi. Hai trắng lượng? Như thế nào Lần sau đừng như vậy, mặc dù yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, nhưng thế nào cũng muốn thay công tử bỏ bớt.” Công tử áo trắng vỗ nhẹ nhẹ quạt lên vai Ngọc Vô Ngần, giữa hai người thân thiết giống như huynh đệ.

Ngọc Vô Ngần khom người: “Tuân lệnh.”

“Canh giờ không còn sớm, bản công tử về trước.”

“Cung tiễn công tử đi thông thả.”

Ngọc Vô Ngần nhìn công tử áo trắng đi xa, tung người nhảy tới trong hồ, vuton tay muốn ôm vòng eo nhỏ nhắn của Tô Văn, nàng lại tay mất lạnh lẽ tránh thoát, đồng thời lạnh nhạt một tiếng: “Ngọc Vô Ngần, tên tiểu nhân hèn hạ nhà ngươi, cư nhiên không tuân thủ quy định. Nếu Tô trang có một chuyện không may, thì ngươi đừng mơ tưởng còn sống ở kinh thành này đi.”

“Tính cách của Văn Văn cô nương thật mạnh mẽ, liên tục hẹn ước cùng bản công tử, cũng sẽ không nóng nảy như vậy, chẳng lẽ ngươi thực sự muốn bản công tử tuyên truyền, truyện Tô trang ngươi...” Thân hình Ngọc Vô Ngần cực nhanh, cho dù ở trong nước cũng không chậm chạp một phần, vuton tay, lúc muốn chế trụ vai Tô Văn, nàng tung người nhảy tới đầu cầu chòi nghỉ mát.

Tô Văn quả nhiên không có đoán sai, tiết lộ tin tức cho Nguyên phu nhân chính là cái tên vô si Ngọc Vô Ngần này. Hắn đã sớm biết rõ thân phận của nàng, không có tới tìm nàng làm việc, hiện tại lợi tới hủy cầu. Người đàn ông này quá sâu, nàng rút cuộc đang suy nghĩ gì...

“Ngọc công tử nguyện ý ban bố khắp nơi chuyện Tô trang, như vậy ta cũng sẽ không nhàn rồi, chắc chắn lấy của người đưa cho người. Thân phận của ngươi thật đúng là một điều bí ẩn, có thể cùng một nam tử như vậy sống như huynh đệ, thủ đoạn của ngươi không phải thông minh một chút nha... Ngọc công tử.” Hai chân Tô Văn nhấc lên, trên người lộ ra một cổ hơi thở nghiêm túc.

Ngọc Vô Ngần có làm đề ý ách một tiếng, tung tung áo dài ướt nhẹp ngồi bên người Tô Văn: “Đã như vậy, ta ngươi chính là cá mè một lứa, đáng lý nên hỗ trợ lẫn nhau mới phải...” Đang khi nói chuyện, tay lại hướng nàng tìm kiếm, nàng cực nhanh tránh ra, đồng thời lạnh giọng nói: “Tô Văn ta cùng ngươi nửa điểm quan hệ cũng không có.”

“Nhé, ngươi thật đúng là thay vị Vương gia yếu thế nhà ngươi thù thân như ngọc.” Ngọc Vô Ngần không nhịn được châm chọc, đồng thời mang theo nhàn nhạt mùi vị ghen tỵ.

Tô Văn nghe, bình thản ung dung cười lạnh, phút chốc từ từ cúi người, hai mắt nhìn chăm chăm Ngọc Vô Ngần: “Nam nhân của ta, là ngươi có thể ô nhục sao? Chê tiểu đệ đệ ngươi sống được quá ngắn.”

“Không phải sống đủ rồi, hay sống quá buồn bức. Nếu Văn Văn cô nương nguyện ý lấy lòng nó, ta muốn cuộc sống của nó sẽ được nhiều màu sắc.” Mắt phượng hẹp dài của Ngọc Vô Ngần híp lại, cho nên mang theo một cổ tà ác.

Tô Văn cũng không giống như những cô gái khác đỏ mặt tím dòn dập, mà là trán định giờ ngón trỏ lên, chỉ vào phía dưới: “Làm người bình thường, ngài buồn bức. Làm hòa thượng sợ không buồn bức đi...” Dứt lời, làm bộ muốn dẫn lực công kích.

Nhưng ...

Ngọc Vô Ngần rất nhanh tránh thoát, đồng thời nắm chặt bàn tay mềm mại của Tô Văn, thuận thế đem cả người nàng ôm vào trong ngực, tham lam ghé vào cổ ngọc của nàng, thật sâu một lát: “Hương nữ nhi, quả nhiên là mùi dụ người nhất thiên hạ.”

Khí huyết Tô Văn dâng trào, cái loại tiềm lực không cam lòng để cho nàng bạo phát, lùi về phía sau ba bước, cả người ngửa về phía sau, tung người

nhảy ra khỏi chòi nghỉ mát, nhảy vào trong nước. Chỉ nghe ‘đông’ một tiếng, một bóng trắng dạo chơi dưới đáy nước, lúc nhìn lại, cũng đã không thấy bóng dáng.

Khỏe miệng Ngọc Vô Ngân giương nhẹ, đáy mắt ẩn giấu không khỏi thâm ý, nàng quả nhiên so với trong tưởng tượng mạnh hơn mấy phần, lòng can đảm và sự hiểu biết ở cả Ánh Tuyết quốc sợ là tìm không ra một ... Quả nhiên là Nhân Trung Chi Phụng. Tô Văn, người. Ngọc Vô Ngân ta chắc chắn muốn rồi.

Khỏe miệng ngậm cười, vén áo dài xoay người rồi đi..

Tô Văn ở đáy nước bơi gần một khắc, lúc này mới tới bờ, trồi lên mặt nước, thở một hơi dài nhẹ nhõm, đồng thời lạnh lùng nguyên rủa nói: “Xú nam nhân đáng chết. Cuối cùng có một ngày để cho gur quý trước gối ta khóc lóc cầu xin.”

Tung người muốn mang lực nhảy lên bờ, lại phát hiện vừa rồi nhanh chóng gấp gấp, cho nên đem xương thất lưng hạ xuống, đau đến nàng hít sâu một hơi. Thân thể của Lâu Văn này cũng không quá tốt, nếu đặt ở thế kỷ 21, nàng tuyệt đối có thể thoát khỏi trói buộc của người nam nhân kia nhanh hơn gấp ba lần.

Cổ đại dù sao cũng là cổ đại, Lâu Văn có tập nội công tâm pháp, lại vẫn không đền bù được điều cần thiết của bên ngoài cơ thể, lạo này phải huấn luyện lâu dài, mới có thể đạt được khí lực. Lâu văn ở bên trong phủ Tướng quân, ăn không ngon, mặc không đủ ấm, đồng thời lại thiếu hụt rèn luyện, thân thể kia tự nhiên là yếu không thể so sánh với nàng ở thế kỷ 21.

Cổ hết sức bắt được cây ở bên bờ, nhưng một bàn tay rộng lớn ấm áp đột nhiên đưa ra ngoài, nàng kinh ngạc hướng về phía trước, đang nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc thì trong lòng run lên ...

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Lâu Nghiên phi

Tô Văn cũng không nắm lấy bàn tay đang đưa ra kia, mà bình tĩnh dựa vào thân cây lấy đà, nhảy lên ngon. Áo choàng tuyết trắng vừa khoác lên vai, nàng cũng nhanh chóng phản ứng, khom nửa người: "Văn Văn không dám nhận..."

"Không dám nhận? Trẫm nói nhận, thì phải nhận, nếu nàng cảm lạnh, chỉ làm khổ mình thôi." Việt Huyền Tấn bá đạo khoác áo choàng lên vai cho Tô Văn, hơn nữa dùng ánh mắt ra lệnh không cho kháng cự.

Tô Văn cảm thấy vô cùng không khỏe, lui ra phía sau mấy bước, "Đêm đã khuya, Văn Văn cáo lui."

"Tô Văn, Lâu Văn, khuê danh đều là Văn Văn, thật khó nghĩ rằng đây là một người. Ly đệ có thể cho người, lần này đến phiên trẫm cho người, được không?" Việt Huyền Tấn chặn đường đi của Tô Văn, cảm quát mình hoàng, bàn tay lỗ măng nâng cằm nàng lên. Tô Văn cũng không nhượng nất, mà là bình tĩnh lui ra phía sau, "Người thân là vua một nước, hẳn là hiểu được lời gì nên nói, lời gì không nên nói. Lời nói vừa rồi, em đâu coi như không nghe thấy..."

Việt Huyền Tấn mở lớn đôi mắt đầy khí thế vương giả, những khớp ngón tay nắm chặt cằm Tô Văn, để nàng nhìn thẳng vào mình, gần từng tiếng nói: "Ba tòa thành trì, ngại vị hoàng hậu. Không biết, Văn Văn có hứng thú không."

Tô Văn vừa nghe, khỏe miệng khê nhếch, bàn tay lạnh như băng vỗ nhẹ lên cánh tay Việt Huyền Tấn, không có chút sợ hãi nào, đáy mắt lạnh như băng lóe lên trong đêm: "Hoàng Thượng đùa hơi quá rồi, Lâu Văn đã là Việt vương phi, đối với ngôi vị hoàng hậu và giang sơn làm sao có hứng thú."

"Phải không? Trẫm sẽ làm nàng có hứng thú ." Việt Huyền Tấn cười tà mị, có vẻ vô cùng tự tin. Trong mắt Tô Văn, lại giống như trò cười trong thiên hạ. Nam tử này tự xưng cho nàng ngôi hoàng hậu và mấy tòa thành trì, không ngoài khả năng là biết được năng lực của nàng. Nàng không quá thích loại người lợi dụng công khai này đâu..

Tô Văn bình tĩnh che miệng cười, cời áo choàng trả lại tận tay Việt Huyền Tấn, xoay người đi.

Việt Huyền Tấn nhìn bóng dáng Tô Văn, sâu trong đáy mắt có một tia quý dị, chưa từng có người cự tuyệt hẳn, nữ tử này đúng là có cá tính, thú vị, màn kịch sau khẳng định là rất thú vị.

Lúc Tô Văn cười ngửa trở lại Vương phủ, đã là giờ Tý, Trương Tư hầu hạ nàng tắm rửa xong nói: "Nương nương, có thể có thu hoạch."

Tô Văn nghe vậy thân nhiên ừ một tiếng, "Bất quá cũng chỉ là một kẻ nhàm chán mà thôi." Chỉ mấy từ ngắn gọn, lại có thâm ý. Ngọc Vô Ngân này không rõ là địch hay là bạn? Trần phong ba nhỏ nhỏ này, hình như do chính hắn tạo ra. Nhưng mà Việt Huyền Tấn! Tên nam nhân ác độc kia, ý nghĩ thật sự rất kì lạ, xem ra bị Thái Hậu điều khiển, hẳn đã sớm có tâm phần loạn.

Trương Tư thấy Tô Văn không ngờ sự thật, cũng không dò hỏi nữa.

... Phân cách tuyến...

Ngày kế, Việt Bạng Ly mở tiệc chiêu đãi Thất tướng quân, Đức Lâm công chúa đến giúp vui, mang A Chích về, đồng thời cũng mang đến một tin tức làm người khiếp sợ. Tô Văn nhận lại A Chích, nâng tay thử trọng lượng, chắc chắn hai tiếng: "Công chúa điện hạ, nhìn một chút vật nhỏ này bị người nuôi cho mập lên rồi, chắc là đi đứng cử động cũng gặp khó khăn."

A Chích liếc xéo Tô Văn một cái, "Công chúa điện hạ mới xứng là chủ nhân, đầu giống như Tô Văn người. Cả ngày chỉ biết cất xén rượu ngon, mỹ thực của ta." Lại nói tiếp, âm thanh ai oán của A Chích cũng lớn hơn. Những ngày ở hoàng cung thật đúng là yên vui...

Đức Lâm che mặt cười duyên, bàn tay lưu luyến vuốt ve đầu A Chích, "Hoàng tẩu, A Chích thật là một con hồ ly có linh tính, nếu có dịp, muội có thể thường đến chơi với nó không?"

"Đương nhiên... Ta nghĩ A Chích nhất định cũng rất thích đó!" Tô Văn cố ý vuốt cằm nói, nhưng mà tiểu A Chích cũng phối hợp rất hoàn hảo, vui vẻ uốn éo thân thể béo tròn chui vào lòng Đức Lâm, trời nóng như vậy, nó cũng có thể vui vẻ vận động, Tô Văn thật sự là bội phục sát đất mà.

Đức Lâm vui vẻ ôm A Chích, bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, liếc mắt nhìn Trương Tư một cái, nàng hiểu rõ mang theo tất cả nha hoàn ra ngoài, đồng thời đóng cửa lại. Đức Lâm lúc này mới bước tới trước mặt Tô Văn, thần bí nói: "Hoàng tẩu, nói cho tẩu một bí mật, buổi sáng lúc xuất cung, muội nghe công công nói, Hoàng Thượng có ý nạp Lâu Nghiên làm phi, có điều bên Thái Hậu hình như không đồng ý."

Tô Văn nghe, bên khóe miệng có ý cười sâu sắc, hần cố ý sao? Ha ha... Một Lâu Nghiên phi vào hoàng cung làm phi tử, nàng cũng sẽ không đề vào mắt, người không hợp ý, vĩnh viễn là người không hợp ý. Hần càng tới gần, nàng càng không thỏa hiệp. (Ari: Chị Văn thật là buru hân)

Đức Lâm nhìn Tô Văn không có phản ứng, buồn bực mếu máo: "Hoàng tẩu, tẩu sao lại không có phản ứng gì chứ! Lâu Nghiên kia xem tẩu như là cái gai trong mắt, nếu ả làm phi tử, không phải tẩu sẽ gặp khó sao?"

Tô Văn đảo mắt cười hỏi: "Công chúa điện hạ, người chắc chắn Lâu Nghiên có tài cán làm phi?"

"Cũng có thể! Dù sao hậu cung hoàng đế ca ca lạnh lùng, hần cũng nên sớm bỏ sung cho đầy đủ, khai chi tán diệt cho hoàng thất." Đức Lâm hóp một ngụm trà Long Tỉnh, vô tư nói, tiện đà bỏ ly trà xuống, quay qua nói: "Hoàng tẩu, nếu như tẩu không muốn, muội giúp tẩu nói với mẫu hậu, không cho Lâu Nghiên tiến cung."

Tô Văn điểm nhẹ lên trán Đức Lâm, "Thái Hậu đồng ý hay không đồng ý, chúng ta đều không xen vào. Hoàng Thượng nếu thích, sẽ theo ý Hoàng Thượng, đã là muội muội thì cứ làm tốt bốn phận một công chúa thì được rồi."

Đức Lâm "A" một tiếng, nghĩ một lát, lại sáng lạn cười nói: "Lâu Nghiên tiến cung thì sao? Còn có bản công chúa, mẫu hậu và hoàng đế ca ca hiểu muội, ta nghĩ muốn thế nào là có thể thế nào. Đức Lâm bảo vệ Hoàng tẩu..."

Tô Văn nghe được lời nói của Đức Lâm, mỉm cười thư thái, thật sự không ngờ Đức Lâm sẽ nói lời này, nhìn nàng triu mến: "Hoàng tẩu có công chúa bảo vệ, tất nhiên sẽ không sợ gì hết."

"Đó là đương nhiên..."

Đào mất tới giờ Dậu, tiệc tối bắt đầu, thị tỳ nối đuôi nhau mà vào, xiêm áo thướt tha lượn quanh bàn tròn, những món ăn tinh xảo dưới sự kiểm tra của Tô Văn, lần lượt đặt lên bàn, đèn lồng tím giăng bốn phía, lại gác thêm khối băng lớn, làm cho cả dinh viện có cảm giác mát lạnh tự nhiên.

Qua giờ Dậu, tất cả đã chuẩn bị thỏa đáng, Tô Văn thay xiêm y Hoa Nguyệt đi ra chính uyển, trùng hợp ở hành lang gặp khúc gặp phải Nguyên thị và Nguyên Cẩm Tố, nhún gối chào hỏi, Tô Văn bước tới trước mặt Nguyên Cẩm Tố, tự mình nâng nàng dậy, "Cẩm Tố tiểu thư, hôm nay là ngày gì, có lẽ người cũng rõ ràng, người đã khẳng định tham dự dạ tiệc này, cũng nên tỏ vẻ đồng ý."

Nguyên Cẩm Tố cúi mắt, giọng nói trong trẻo cất lên: "Vương phi nương nương, Thất tướng quân chưa chắc để ý Cẩm Tố, lời này đừng nói quá sớm."

Tô Văn cười nhạt, ngón tay hơi nâng cằm Nguyên Cẩm Tố, vô cùng thân thiết gọt mớ tóc trên trán nàng: "Cô nương như hoa như ngọc, chỉ nhìn thôi cũng động lòng người..." Huống chi Thất tướng quân nhiều năm chinh chiến bên ngoài, huyết khí phương cương. Sáng sớm Việt Bạng Ly còn có ý đem Nguyên Cẩm Tố giới thiệu cho Thất tướng quân, Tô Văn đã có an bài, sớm mang bức họa đi qua.

Nguyên thị cẩn thận nói với hai người trước mặt: "Nương nương nếu như lo lắng chuyện của Cẩm Tố, mà chậm trễ thời gian, lão thân e rằng, Vương gia đang chờ người ở đại viện."

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mưu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Hầu hạ ái thiê

Tô Văn ừ một tiếng, ngoái đầu lại cười duyên: "Cảm ơn Nguyên phu nhân nhắc nhở..." Dứt lời, kéo làn váy dài, đi lướt qua hành lang gấp khúc, mãi cho đến khi biến mất ở cuối hành lang. Nguyên thị mới xoay người, "Cầm Tổ... Mẫu thân đã nói với con bao nhiêu lần, không nên chạm mặt với nữ nhân này, nàng là hòn ngọc quý trên tay Vương gia."

Nguyên Cầm Tổ nhìn mẫu thân mình chỉ vì một nữ nhân mà lại quở trách mình, càng cảm thấy uất ức, khề dậm chân: "Yến tiệc hôm nay, mẹ đi thay Cầm Tổ đi. Thân thể con có chút không khỏe, muốn về viện nghỉ ngơi. Thất tướng quân gì đó, bôn tiểu thư không cần!" Dứt lời, vờ như muốn xoay người về viện, Nguyên thị vừa nghe liền đỏ mặt, bắt lấy nàng tay: "Cầm Tổ, con đang muốn chọc cho nương tức chết sao? Yến tiệc đêm nay nhất định phải đến, bây giờ chúng ta đang ăn nhò ở đây, con thật sự muốn mẫu thân ở đây tiếp tục chịu khổ hay sao?"

Nguyên Cầm Tổ thân mình cứng đờ, từ nhỏ tới lớn nàng đều ở bên người mẫu thân, tâm tư con gái lại tinh tế, làm sao có thể được chịu sinh hư, cũng có thể nhận thấy điều khó xử của mẫu thân, cuối cùng cũng không nỡ, không tình nguyện theo Nguyên thị bước tới đại viện.

Nhạc điệu du dương, vũ công là lướt lăm không khí thêm náo nhiệt, Thất tướng quân kia làn da ngăm đen, là người thường xuyên đóng quân nơi biên ải, ngũ quan cũng cực kỳ tuần tú, một thân nhuyển sam, có vẻ cuồng dã, đem phong độ của một đại tướng biểu lộ không bỏ sót. Hắn đang say mê vũ kĩ duyên dáng, lúc Nguyên Cầm Tổ bước tới đại viện, làn gió mang theo hương son phấn, hấp dẫn chú ý của hắn.

Ngước mắt...

Trong phút chốc, bốn mắt gặp nhau. Nguyên Cầm Tổ nhất thời có cảm giác rơi vào vực sâu không đáy, gặp Việt Băng Ly ôn nhuận giáo hoạt, đột nhiên gặp nam tử khí phách, cuồng dã như vậy, thế nhưng lại có một rung động khác.

Thất tướng quân từ khi trưởng thành đều ở ngoài quan ải, chỉ gặp núi non, tướng sĩ, có vẻ phong sương. Nguyên Cầm Tổ kia nũng nịu, giống như gió xuân lướt trên mặt, đẹp thì đủ đẹp, nhu mì dịu dàng, như nụ hoa e ấp làm người ta rung động. Nhìn điệu bộ, càng thêm động lòng người..

Tô Văn nhìn bộ dáng tim đập loạn xạ của hai người này, khề cười thành tiếng, Việt Băng Ly lập tức đứng dậy, nói: "Tướng quân đại nhân, vị này chính là nghĩa muội của bốn vương Cầm Tổ cô nương, người cũng nhìn thấy tranh vẽ rồi..."

Thất tướng quân phản ứng chậm chạp ngoái đầu nhìn Việt Băng Ly, hai tay ôm quyền tới trước mặt Nguyên Cầm Tổ nói: "Lí mỗ hạnh ngộ Cầm Tổ tiểu thư..."

"Tướng quân đại nhân xin chớ đa lễ..." Nguyên Cầm Tổ cúi đầu, giọng nói trong trẻo như chim hoàng oanh vang bên tai Thất tướng quân, sợ là còn hay hơn khúc nhạc do nhạc sư đang trình diễn. Từ xưa đến nay đều là Trong mắt người tình thành Tây Thi mà.

Sự việc so với tưởng tượng còn thuận lợi hơn nhiều, Tô Văn rất hiểu quan điểm về tình yêu của nữ nhân cổ đại, Nguyên Cầm Tổ này luôn miệng nói yêu Việt Băng Ly, chẳng qua vì nàng từ nhỏ sống chốn khuê phòng, chưa từng tiếp xúc với nam tử khác, nên thế giới của nàng chỉ có Việt Băng Ly. Tự nhiên cũng cho rằng mình yêu Việt Băng Ly. Nhưng Thất tướng quân là nam nhân có sức hấp dẫn như thế, cô gái nào nhìn thấy, cũng đều phải ngượng ngùng.

Ban đêm trở lại tắm điện, lúc chuẩn bị đi ngủ, Việt Băng Ly từ ngoài bước vào, cầm lấy lược ngà voi trong tay Trương Tư, lấy tay ra hiệu, nàng hiểu biết rời khỏi tắm điện. Việt Băng Ly cẩn thận chải tóc cho Tô Văn, đồng thời chậm rãi nói: "Văn Văn của bốn vương sắp trở thành nữ Gia Cát, cư nhiên liệu sự như thần, Cầm Tổ tiểu thư quả thực nhất kiến chung tình(vừa gặp đã yêu) cùng Thất tướng quân."

"Phu quân đại nhân, quá khen Văn Văn. Đúng rồi, không biết chàng có nghe nói chuyện Hoàng Thượng muốn nạp tỷ tỷ làm phi không?" Tô Văn cố ý nhắc tới, muốn nhìn phản ứng của Việt Băng Ly. Lâu Nghiên và nàng kết thù cũng không phải nhỏ...

Việt Băng Ly khề nhướng mày, mắt chớp chớp, giống như đứa trẻ đứng bên cạnh Tô Văn, "Lâu Tư tiểu thư nàng đã lập gia đình, Lâu Đại tiểu thư xuất giá cũng là lẽ thường, về phần hoàng huynh có muốn nạp nàng ta làm phi hay không, không có liên quan nhiều đến chúng ta. Tiễn cung làm phi, cũng không phải đơn giản như vậy." Trong lời nói hẳn có ám chỉ, Lâu Thương Trạch đã sắp ngã bài, nói muốn đi theo Việt vương. Lúc này hoàng đế kéo Lâu gia Đại tiểu thư làm phi, e là muôn trùng trở ngại.

Tô Văn nghe, như có chút suy nghĩ vượt cảm, vị phụ thân đại nhân khôn khéo kia cũng sẽ nghĩ ra đủ đường từ chối. Dù sao ông đã sớm tuyên bố với bên ngoài, với lại bên Thái Hậu nhất định cũng sẽ không đồng ý. Suy nghĩ mãi cảm thấy hơi mệt mỏi, chu môi mọng, ôm lấy cổ Việt Băng Ly: "Phu quân đại nhân, hôm nay lúc sắp xếp mọi việc trong vườn, không cẩn thận bị trật khớp hông, cảm phiền phu quân đại nhân giúp Văn Văn xoa xoa một chút."

"Hầu hạ ái thể, tuyệt đối là chuyện thiên kinh địa nghĩa... Đến đây nào... Tiểu nương tử, vị phu xoa bóp cho nàng..." Đang nói chuyện, đột nhiên tập kích, ôm lấy Tô Văn đến trên giường, ngón tay thon dài trắng nõn, hơi dùng sức, cẩn thận ấn ấn, xoa xoa.

Tô Văn thích ý nhắm hai mắt, "Tay nghề của phu quân đại nhân thật sự rất tốt. Không phải do chàng thường xuyên xoa bóp cho mẫu thân chàng chứ."

"Nếu ta nói với nàng, vì nương tử ta mới học, nàng có tin không?" Việt Băng Ly nằm trên lưng Tô Văn, vừa thối nhẹ nhàng, vừa mờ ám nói.

Tô Văn trở mình, ôm lấy cổ Việt Băng Ly, hai mắt nhìn thẳng cặp mắt như lưu ly câu hồn người kia, đảo đôi mắt gian xảo, cười tình nghịch: "Phu quân đại nhân càng ngày càng ba hoa, không biết là học thói xấu của ai. Chỗ thất lưng của ta đã khá hơn rồi, đi ngủ đi."

Việt Băng Ly lại nhìn chằm chằm Tô Văn, bộ dáng không đồng ý. Tô Văn cố ý ho khan hai tiếng, gọi Tà Diễm ở bên ngoài: "Tà hộ vệ, chuẩn bị nước tắm cho gia, hôm nay chàng nóng trong người."

Việt Băng Ly nhất thời cảm thấy bị thương, tiểu thư này thật đúng là nhẫn tâm để hấn dục hòa quần thân mà, phải dùng nước đập tắt. Ai oán thờ dài một hơi, đáng thương nhìn chằm chằm Tô Văn: "Nương tử, nàng nhớ lòng nào?"

"Thân thể quan trọng, Văn Văn không hầu hạ được. Phu quân nhanh đi tắm đi." Tô Văn ngồi dậy, vừa đem áo choàng nhét vào tay hần, vừa lấy tay đẩy hần xuống giường, giọng điệu mềm nhẹ, nhưng lực tay thì không nhỏ, Việt Băng Ly không thể cự tuyệt. Ái thể lớn nhất, ái thể nói hần nóng, hần phải nóng. Ái thể nói hần muốn tắm, hần nhất định phải tắm. Ai oán ôm áo choàng, đôi mắt đáng thương nhìn chằm chằm lưu luyến Tô Văn, ái thể lại cười đến vô tình vẩy vẩy bàn tay nhỏ nhắn: "Tạm biệt!"(Ari: Thê nô, thê nô a~~)

Nhìn Việt Băng Ly rời khỏi, khoe miệng Tô Văn không kiềm được khẽ cong lên, nàng không thể ngờ được, vị Vương gia này tự nhiên lại ngoan ngoãn nghe lời. Ừ... Trẻ nhỏ dễ dạy mà! Bình tĩnh nhắm hai mắt, trong lúc ý thức dần mờ hồ, hình như có một luồng gió lạnh thổi qua. Còn có tiếng gọi, "Tô Văn... Tô Văn! Tỉnh lại... Nữ nhân ngốc... Tô Trang sắp xong đời!"

Là ai đang nói chuyện?

Là ai?

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Âm dạ đột kích

Tô Văn cố gắng mở hai mắt.

Thấy rõ khuôn mặt tròn xoe của A Chích, nàng lập tức bật dậy, túm lấy đầu A Chích, "Ngươi dám làm chuyện thiếu đạo đức như vậy sao? Được lắm. Ngươi vừa nói gì với ta? Cái gì mà Tô Trang xong đời rồi? Há?"

A Chích đậm mặt liếc mắt nhìn Tô Văn, tao nhã liếm liếm bộ lông của mình, hừ hừ hai tiếng, không có ý sẽ trả lời Tô Văn.

Tô Văn ním môi, lắc đầu. Tiểu tử này càng lúc càng lớn mật rồi, nàng chỉ chỉ vào mi tâm của nó, "Có chuyện thì mau nói đi, ta thực muốn biết mi nghĩ mình còn có thể nhân nhả như vậy sao?"

"Hừ... Trừ ngươi ra, vẫn còn có người chịu cho ta ăn uống. Như công chúa ngu ngốc kia chẳng hạn.." A Chích cao ngạo quay đầu, phát huy thú tính vô cùng nhuần nhuyễn.

Tô Văn xoay người nhảy xuống nhuyển thấp, nhìn nhìn đồng hồ nước, đã qua giờ Tý rồi, sao Việt Băng Ly còn chưa trở về? Đi ra khỏi tầm điện, liền thấy Hồ Nhất đang cung kính khom người, "Vương phi nương nương, ngài đã tỉnh rồi ạ? Vương gia bị Hoàng Thượng tuyên vào cung lúc nửa đêm, nói là vì việc nạp phi. Vương gia phân phó cho tại hạ bảo vệ ngài thật tốt..."

Tô Văn đáp một tiếng, phát phát tay, "Ngươi đi xuống đi, ta không cần ngươi bảo hộ, hơn nữa đã qua giờ Tý rồi. Mau đi nghỉ ngơi đi..."

Hồ Nhất khẽ kêu một tiếng, khó xử cúi đầu, nhưng không có ý tứ sẽ rời đi. Đúng lúc này.. xa xa truyền đến một hồi âm thanh hỗn loạn, giống như có người đang đến gần, Hồ Nhất che trước người Tô Văn, cảnh giác quay đầu lại, "Ai?"

Không thu được đáp án mình muốn, Hồ Nhất liền quay đầu nói với Tô Văn một tiếng, sau đó lập tức chạy đến nơi phát ra âm thanh. Tô Văn xoay người trở lại tầm điện, lập tức thay vào một bộ váy dài bình thường, đầu tóc xỏa tung, sau đó men theo cửa sau của tầm điện chạy ra ngoài.

Nhảy xuống đất...

Sớm đã có một chiếc xe ngựa đứng chờ ở một bên, Trương Tư vén rèm xe lên, lập tức mang ra các loại công cụ dịch dung, đồng thời hạ thấp giọng, "Tô Trang nửa đêm đột nhiên bị tập kích, lúc này phần lớn sát thủ đã rút lui. Vì bảo mật, Tô Trang đã bị hủy. Nhưng Tiểu Bạch vẫn đang bị một đám người đuổi giết, nếu không nhờ có A Chích phát hiện, chỉ sợ..."

Nói đến đây, Trương Tư ngừng lại một lát, bởi vì nàng cảm giác được trên người Tô Văn đang tản ra sát khí không thể tới gần, lạnh lùng như tuyết. Tay nàng nhanh nhẹn hoạt động, dịch dung ra một khuôn mặt khác, trên trán vẽ một con bướm nhỏ, khuôn mặt bị che lấp một nửa đằng sau khăn.

Xe ngựa chạy nhanh xuyên qua màn đêm. A Chích không biết xuất hiện từ đâu, ngáp một cái thật dài, nói như không có việc gì, "Tô Văn, nếu ngươi đánh không thắng người nọ, thì tốt nhất là chết đi. Như vậy, ta có thể quang minh chính đại đi theo công chúa ngu ngốc kia."

Tô Văn nghe, khuôn mặt cũng không nhìn ra phản ứng gì, chỉ bình tĩnh nói một câu, "Đế vương cổ đại qua đời, đều có phi tần tuần táng chôn cùng. Ngươi với ta chủ tớ tình thâm, chắc chắn ngươi sẽ thay ta tới Hoàng Tuyền đứng không?"

"Hoàng Tuyền? Tô Văn, ngươi nghĩ thật hay!" A Chích liếc trắng mắt, ung dung ngồi trên tiểu tháp uống rượu.

Xe ngựa chạy thẳng tới Tô Trang, nàng nhanh nhẹn nhảy xuống, chỉ thấy Tô Trang một mảnh hỗn độn. Đế vương chính là Đế vương, bất động thanh sắc mà hủy diệt cửa hàng nàng tí mị thành lập, thù này không báo, nàng không tên là Tô Văn nữa!

Tung người nhảy lên ngựa, kéo dây cương, thúc ngựa chạy nhanh như bay. Dựa vào khứu giác bén nhạy, nhanh chóng tìm đến chỗ Tiểu Bạch. Lúc nàng vừa thúc ngựa vào rừng cây ở phía tây ngoại ô, liền xuất hiện một giọng nói, “Ta nói. Văn Văn cô nương, thật là có duyên, chúng ta lại gặp nhau rồi! Ngọc mỡ nghe nói ở đây sẽ có trò hay, không nhìn được liền đến..”

Tô Văn không rảnh nghe Ngọc Vô Ngân lời nhai, lập tức thúc ngực chạy thẳng vào rừng. Một tay nắm dây cương, một tay đặt lên ám khí bên hông, nghe thấy phía trước có tiếng đánh nhau, nàng mơ hồ có thể thấy được thực lực của đối phương. Thắt lưng nàng bị đau, nếu như cứng rắn so chiêu, tuyệt đối sẽ thất bại, như vậy thì chỉ có thể dùng trí!

Nghĩ như vậy, nàng lập tức ghì dây cương lại, nhảy xuống ngựa, tay cầm trường kiếm, bước từng bước tới gần hiện trường đánh nhau. Hai mắt híp lại, cảm giác thị huyết lan tràn trong đêm tối. Người tới có thân thủ cực nhanh, hơn nữa, chiêu thức có quy củ, bộ pháp trầm ổn. Đánh tay đôi, Tiểu Bạch có phần yếu thế hơn một chút. Xung quanh có mười mấy tên hắc y nhân, thân hình giống nhau, nhìn qua liền biết ngay là đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp. Việt Huyền Tẫn thật đúng là để mắt đến nàng, đối phó với Hữu tướng đại nhân cũng chưa dùng tới sát thủ, hiện tại lại lấy ra dùng với nàng. .

Ti bí! Hạ lưu!

Vù vù...

Thừa dịp gió thổi, ngân châm nhanh chóng được phóng ra.

Đầu lĩnh nhận ra sự tồn tại của Tô Văn, liền làm ra một động tác thủ thế, mười mấy tên hắc y nhân lập tức ngăn lại công kích từ ngân châm của nàng. Đối phương thật cường đại! Năng lực này nàng chưa từng gặp qua ở thế kỷ 21. Một cảm giác nguy cơ dâng lên trong lòng nàng. .

Không thể!

Tuyệt đối không thể thua tên tiểu nhân ti bí kia được! Tuyệt đối không!

Ngân châm lại phóng ra, đồng thời trường kiếm cũng kích động bay lên giữa không trung, mười mấy tên lập tức bị đánh chiêu. Tuy rằng đã hết sức chống đỡ, nhưng đối phương vẫn bị thương không ít.

Từng bước tiêu sái đến gần, cô gái như bước ra từ địa ngục, toàn thân cao thấp đều lộ ra tia thờ ơ từ vong. Trước giờ Tiểu Bạch chưa từng thấy Tô Văn tức giận như vậy bao giờ! Rốt cuộc trong chuyện này còn có khúc mắc gì nữa?

“Hủy Tô Trang của ta, không thể tha thứ!” Trường kiếm chấm đất, lá khô, bụi đất lập tức xoay tròn quanh thân kiếm, phát động một hồi ám khí mới. Văn ẩn nấp ở một bên xem kịch vui, Ngọc Vô Ngân không nhìn được chặc chặc hai tiếng, “Nữ tử này tức giận lên cũng có hương vị như vậy.. Không tệ, không tệ...”

Đột nhiên...

Toàn bộ sát thủ đều chịu khống chế của Đầu lĩnh, thấy nàng lại ra tay công kích, nhưng chưa thấy hấn đứng im, sát thủ chẳng khác nào rối gỗ đứng đằng sau, không có chỉ thị, bọn họ không thể hành động.

Ý cười trên khóe miệng Tô Văn càng thêm sâu, nàng khẽ nâng mắt, tóc đen bay lên, điểm mũi chân, trường kiếm xé gió hung hăng đánh về phía Đầu lĩnh! Một tiếng hô vang lên, toàn bộ sát thủ phía sau đột nhiên dương kiếm xông đến. .

Tô Văn cả kinh lui về sau mấy bước, thời điểm kiếm của nàng đâm vào ngực Đầu lĩnh thì kiếm của sát thủ cũng đồng thời đâm vào thân thể của nàng. .

Nhưng vì sao nàng lại không thấy đau?

Một chút cũng không hề đau...

Minh Hoàng quét mắt nhìn bốn phía, tầm mắt lập tức bị một vật thể trắng tuyết nhiễm máu đỏ tươi hấp dẫn.

Tô Văn kinh ngạc trừng lớn hai mắt, đến khi đoạn đối thoại trên xe ngựa vang lên bên tai, tiểu tử béo này lại đỡ một nhát kiếm thay nàng!

“A Chích!” Một tiếng gọi trầm thấp thốt khỏi miệng cô nàng.

Quang mang trong mắt Minh Hoàng hầu như không còn nữa, mà hóa thành hai đốm lửa tập trung trên người Tô Văn, cả người nàng run lên, hốc mắt lại là âm áp.. Chưa chát chát đầy lồng ngực...

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫn Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Bất ngờ mang thai

Cõi lòng Tô Văn lạnh lẽo, sát khí dày đặc bao vây nàng, bỗng dung ngược mắt, hai mắt đỏ lên, rút trường kiếm ra, giống một ma nữ điên cuồng, mỗi nhát kiếm mang theo lực sát thương cực lớn.

Những tiếng kêu thảm thiết lần lượt vang lên rồi yếu dần...

Tên đầu lĩnh cảm thấy thế cục không đúng, lập tức muốn bỏ chạy. Nhưng tên sát thủ này sao có thể may mắn thoát được, Tô Văn không chút lưu tình chém đầu hơn mười tên sát thủ. Máu tươi nhuộm đỏ mặt, nàng kinh ngạc đứng tại chỗ, nhìn A Chích nằm yên bất động trước mắt.

Ngọc Vô Ngân nhanh chóng tiến lên, muốn vỗ vai nàng, nàng lại rất cảnh giác giờ trường kiếm đặt trên yết hầu Ngọc Vô Ngân, run rẩy, lúc nhìn chăm chăm Ngọc Vô Ngân, lạnh lùng rít lên: "Cút..." Dứt lời, nhảy ra xa, ôm lấy thân thể A Chích, nhặt đầu lên, thì thào tự nói: "Người thích nhất là máu tươi, cái này tặng cho người ..." Xách theo mười mấy cái đầu, nhắm mắt phiêu lãng tiến sâu vào rừng.

Lúc Trương Tư đuổi đến nơi, chỉ thấy trên người Tô Văn đầy máu, A Chích đã chết trong lòng nàng, hai tay nàng cầm những cái đầu đầy máu tươi. Toàn thân đều là mùi máu, mùi của chết chóc. Giọng nàng nghẹn ngào, "Môn chủ..."

"Tìm cho A Chích một chỗ tốt, chúng ta cùng nhau an táng nó." Giọng Tô Văn vô cùng bình tĩnh, nhưng lại lạnh lẽo như Tu La lãnh huyết.

Trương Tư vuốt cằm, hiểu rõ, nhìn thoáng qua Ngọc Vô Ngân phía sau Tô Văn một lần, quay đầu, cầm lấy những cái đầu đầy máu. Nàng không dám hỏi nhiều, một câu an ủi cũng không dám nói. A Chích đối với vương phi nương nương quan trọng thế nào, nàng rất rõ. Mỗi lần đại nạn, A Chích đều ở bên nàng, loại tình cảm chủ tớ này, không thể diễn tả bằng lời được.

Ở trước vực sâu, Tô Văn dừng lại, xé một mảnh vải dài trên người mình cẩn thận bao lấy thân thể tròn tròn của A Chích, lúc chạm đến thân thể cứ lạnh dần đó, tim nàng như bị nén chặt, khó chịu không nói nên lời! Việt Huyền Tấn! Mối thù hôm nay, Tô Văn ta không thể không báo.

Sau khi an táng A Chích, Tô Văn mới ngồi xe ngựa trở lại Vương phủ.

Lúc về đến Vương phủ, cũng đã sắp bình minh, nàng tắm trong bể lộ thiên, tẩy sạch mùi máu tươi, sau đó mới miễn cưỡng trở về tắm diện nghị ngơi. Lúc vừa nằm lên tháp, liền nhìn thấy ở bụng phát ra hào quang màu vàng chói mắt. Nàng nhíu mi, nhớ lại A Chích đã từng nói. Nó là một thần thú bị phong ấn, thân thể kia giống như vật chứa của nó, bây giờ bị hủy rồi, nàng tận mắt nhìn thấy loại tình nguyên gì đó bay vào bụng nàng. Thử kêu lên: "A Chích, người đi ra đây! Ta biết người không chết..."

Không có tiếng đáp lại, nàng hơi ảo não vỗ vỗ bụng, một cảm giác đau đớn kì lạ kéo tới. Tay nàng cứng đờ, tên kia rốt cuộc muốn chơi trò gì? Vì sao lại như vậy?

Càng suy nghĩ càng thấy mệt... Nàng nề nhắm mắt lại, có một đôi mắt cứ ám ảnh nàng, nàng bỗng dung mở to mắt, đau đầu đê huyết thái dương. Trương Tư đẩy cửa bước vào, đem cháo tổ yến đưa tới trước mặt nàng: "Nương nương, uống chút cháo tổ yến rồi hãy ngủ! Hộ vệ trở về báo lại, nói vương gia sau khi lâm triều mới có thể trở lại Vương phủ."

Tô Văn đạm mạc ừ một tiếng, uống mấy ngụm cháo, cảm thấy không có chút khẩu vị gì, ngược mắt hỏi Trương Tư: "Tồn thất bao nhiêu? Có tra được chút manh mối nào không?"

Trương Tư nhíu mi lắc đầu: "Chỉ có Tô Trang bị hủy, Tiểu Bạch bị chút thương tích bên ngoài, những người khác đều an toàn. Có điều đối phương khí thế ào ạt, hình như có ý muốn diệt sạch chúng ta. Thật không biết là người nào tàn ác như thế..."

Tô Văn nghe điểm này, đột nhiên nghĩ thông một việc, nếu thật sự là Việt Huyền Tấn gây nên, thì hẳn sẽ không muốn giết mình, mà là muốn hợp tác, sao có thể dùng thủ đoạn vụng về như vậy. Nạp Lâu Nghiên làm phi trước, rồi đột nhiên hủy Tô Trang, người làm đế vương như hắn sao lại có thể không nghĩ tới, theo tính của nàng, chắc chắn sẽ ghi hận cả đời. Chẳng lẽ hủy Tô Trang là người khác?

Trương Tư nhìn bộ dáng đăm chiêu của Tô Văn, không muốn làm phiền, thu dọn này nọ, lúc chuẩn bị lui ra, Tô Văn đột nhiên nói: "Chuẩn bị một chút, ta muốn tiến cung."

"Vương phi, người không nghỉ ngơi sao? Sắc mặt của người rất kém..." Trương Tư cẩn thận nhắc nhở, tối qua tiêu hao thể lực, hơn nữa bởi vì cái chết của A Chích, đau lòng khổ sở, lúc này lại muốn vào cung, không phải muốn ép buộc mình đến chết sao?

"Bỏn vương phi vào cung có việc. Cũng sẵn tiện muốn thỉnh an Thái Hậu nương nương." Tô Văn tính tình kiên cường, chuyện gì đã quyết định, thì không người nào có thể thay đổi, hơn nữa chuyện Tô Trang bị hủy thật sự là chướng ngại tâm lý với nàng, vô cùng khó chịu.

Trương Tư khẽ khynch thân, lập tức vâng lệnh bảo Hồ Nhất chuẩn bị xe ngựa, bản thân thì chuẩn bị nước cho Tô Văn rửa mặt chải đầu, thay quần áo, chuẩn bị tiến cung. Xe ngựa lắc lắc lướt nửa canh giờ, tới cửa cung, trùng hợp đúng lúc bãi triều.

Đi cửa hông phía Nam đến Dục Khôn cung, nhu thuận thỉnh an, cùng Thái Hậu nói vài câu việc nhà, rồi lại đến ngự thư phòng. Nàng vừa bước tới vườn ngự uyển, đã nghe quen âm thanh quen thuộc: "Em dâu, sáng tinh mơ còn có tinh thần đến thăm hoàng huynh như trẫm, thật sự là tam sinh hữu hạnh nha!"

Tô Văn trấn tĩnh, quay đầu, quỳ củ lễ phép nói: "Em dâu Lâu Văn tham kiến Hoàng Thượng, không biết Vương gia có ở chỗ Hoàng Thượng hay không."

"Em dâu của trẫm, đây là lúc bãi triều, nàng cố ý đi cửa hông phía Nam đến đây, không phải tìm trẫm sao? Cần gì đi một vòng lớn như vậy, hỏi phu quân gì chứ..." Việt Huyền Tẩn dùng từ rõ ràng là khiêu khích Tô Văn. Có việc gì hấn lại không biết, tuyệt đối không có khả năng không biết chuyện Tô Trang bị hù. Con người khê đào, Tô Văn ngược mắt, cười dịu dàng nói: "Hoàng Thượng, em dâu không hiểu ngài đang nói gì."

"Chắc là chưa ăn sáng rồi! Trẫm đã truyền lệnh cho Lý Đức Từ, ở đây cùng trẫm ăn sáng đi!" Việt Huyền Tẩn chấp tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thăm thẳm, giọng trong trẻo, nói.

Tô Văn cũng không từ chối, khê khuynh thân, tỏ vẻ đồng ý.

Vào ngự thư phòng, nàng ngồi ở hạ vị phía tây, Tương Tư sẵn sàng gấp thức ăn cho nàng, Việt Huyền Tẩn tựa hồ biết nàng sẽ nói chuyện riêng, bảo mọi người lui ra, chỉ chừa tâm phúc ở lại.

Tô Văn chưa mở miệng, hấn đã muốn mở miệng, "Em dâu, tối qua mệt nhọc một đêm, sao không nghỉ ngơi cho tốt, sáng tinh mơ liền đến thăm trẫm, là vì việc tỷ tỷ người phong phi sao? Hay là chuyện khác?"

"Hoàng Thượng cũng biết rõ, người thân là vua một nước, đã làm cái gì, không cần phải né tránh." Tô Văn mặc dù có phỏng đoán, rất có khả năng không phải người này gây nên, nhưng nàng rất muốn nhìn phản ứng của hấn.

Việt Huyền Tẩn nghe Tô Văn nói, về mặt bình tĩnh, đáy mắt có tia bí hiểm, để vương không hổ là đế vương, dùng đũa ngọc gấp một khối điểm tâm ăn, "Hương vị thật sự không tệ. Trẫm luôn quý trọng món ngon vật lạ, cho dù là người hay vật, cũng là như thế."

Tô Văn cúi đầu uống một ngụm canh ngân nhĩ, lập tức đứng dậy, "Vương gia nếu hồi phủ không gặp Văn Văn, chắc sẽ lo lắng, cho nên Văn Văn xin cáo lui trước, ngày khác có rảnh chắc chắn sẽ đến thỉnh an."

Việt Huyền Tẩn nặng nề ừ một tiếng, liền sai Lý Đức đưa Tô Văn và Tương Tư ra ngoài. Đi khỏi ngự hoa viên, hai người đi giữa con đường bao quanh là tường hồng, cảm giác sâu thẳm này, sẽ làm người ta tự nhiên hoảng hốt. Có lẽ hình dung giống như vào cửa cung sâu tựa biển vậy.

Trên đường đi qua Hình ti, một luồng kiếm khí phát qua tóc Tô Văn, nàng tròn mắt, liền nhìn thấy một bóng người đang luyện một chiêu thức quen thuộc. Nhíu mi, ánh mắt tà mị nhìn chăm chăm người đó, nàng trầm giọng hỏi: "Tương Tư, có cảm thấy quen không?"

"Lúc Tương Tư tới nơi, tuy rằng không nhìn rõ, nhưng kiếm khí kia chắc chắn là từ cùng một người." Tương Tư cẩn thận đánh giá thân hình người đó, lập tức dừng bước, kéo một tên tiểu thái giám qua hỏi: "Tiểu công công, Tương Tư tò mò muốn biết vị đại nhân ở đó là ai?"

"A, người không biết sao, chắc người là tỷ nữ của mấy vị chủ tử ngoài cung rồi! Vị đại nhân này là Hình ti đại nhân, chủ yếu chương quản thi hành mấy việc đại hình ở hậu cung (ta đoán là tra tấn hay xử tử người khác đại loại như vậy)." Tiểu công công vừa nghe, có hơi ngạc nhiên, nhưng không quên nhìn cách ăn mặc của Tương Tư.

Tương Tư cười ngọt ngào trả lời, lấy một thỏi bạc nhét vào tay tiểu thái giám, "Một chút tâm ý, là Vương phi nương nương nhà ta thường người uống trà."

Tiểu thái giám vừa thấy bạc, lập tức vui mừng bước tới trước mặt Tô Văn khấu tạ: "Đa tạ Vương phi nương nương ban cho, vị đại nhân này đang trong kì nghỉ phép, đột nhiên trong cung có một vụ án trọng đồ nên mới bị gọi trở về."

Tô Văn vuốt cằm, cười lạnh, lập tức bước đi. Tương Tư lập tức đuổi kịp, dặn dò vài câu với tiểu thái giám, rồi mới đuổi theo Tô Văn. Ngồi lên xe ngựa, Tương Tư chậm rãi nói: "Vị Hình ti đại nhân kia, ban đêm không ở trong hoàng cung, cho nên hấn không phải nội giám. Hấn tuổi còn trẻ, có được vị trí kia, là dựa vào một người, đó là hữu tướng đại nhân!"

Tô Văn nghe, mí mắt khê nâng, lạnh lẽo nơi đáy mắt tỏa ra bốn phía, Ngần tính vạn suy, cuối cùng lại quy về nơi này. Cười lạnh, nói với Tương Tư: "Làm tốt lắm, hồi phủ đi."

"Dạ! Vương phi nương nương!"

Tô Văn nàng có thể vô thanh vô thức giết chết hữu tướng phu nhân, vậy thì một cái phủ hữu tướng có tính là gì? Nghĩ đến nơi này, tay lại vuốt nhẹ lên bụng. A Chích thật sự muốn dùng nàng làm vật chứa? Nhưng bất kể thế nào, cư nhiên không nói một tiếng, nhưng cũng không giận nổi. (Đáng tiếc lần này chị đoán sai rồi)

Trở lại Vương phủ, vừa xuống xe ngựa, Việt Băng Ly liền tới đón, "Sao lại thế này? Hôm nay bỗng nhiên quan tâm phu quân, cũng biết đến hoàng cung đón phu quân bãi triều sao..."

"Văn Văn có lòng, cũng là quan tâm phu quân một chút. Ngài dùng bữa sáng chưa? Lúc Văn Văn ở trong cung, có dùng bữa với Hoàng Thượng, nhưng chưa no, cho nên muốn ăn sáng cùng phu quân." Văn Văn thân mật ôm cánh tay Việt Băng Ly, hai người cùng nhau đi vào Vương phủ, thoạt nhìn, quả thực là một đôi trời đất tạo thành.

Lúc ngồi xuống bàn ăn, chuẩn bị vươn tay lấy chén canh, một cảm giác chua xót dâng lên, nàng theo quán tính che miệng, chạy tới bên ống nhỏ, khó chịu ói ra một trận. Việt Băng Ly cầm khăn tay lau miệng cho nàng, lại đưa nước trà tới, "Sao lại như vậy? Có phải ăn nhầm cái gì, bị lạnh bụng?"

Tô Văn nhẹ nhàng khoát tay, "Làm sao có thể dễ bị cảm lạnh như vậy, phu quân không cần lo lắng, nhìn những tiểu tì nữ đang lén lút cười trộm kia. Tiếp tục ăn sáng đi!" Nàng vừa dứt lời, Tương Tư liền nói, "Nô tỳ là vì Vương gia và nương nương ân ái mà vui vẻ, đâu phải là chê cười."

"Đúng vậy..." Việt Bằng Ly vuốt cằm, tỏ vẻ đồng ý. Tô Văn khẽ cười, lập tức ngồi xuống, tiếp tục ăn sáng.

Ăn sáng xong, nàng vốn muốn nghỉ ngơi, nhưng mí mắt vừa khép, bụng lại không thoải mái, không biết có phải A Chích lại giờ trò quỷ gì. Ai ngờ, vừa nằm xuống, Hồ Nhất lại đây báo, nói là Lâu trưởng quân tới chơi.

Lâu Thương Trạch đến đây, chắc là vì chuyện Lâu Nghiên làm phi, cảm thấy có chút phiền chán khê xua tay, ở đình thủy tạ, cha và con gái gặp lại.

Tô Văn chậm rãi rót trà Mai tử vào chén ngọc, đưa tới trước mặt Lâu Thương Trạch, lại nói với Trương Tư: "Lấy chút điểm tâm và hoa quả đến đây..."

"Dạ! Nương nương."

Sau khi Trương Tư đi, Tô Văn mới mở miệng nói: "Phụ thân đại nhân tới là vì chuyện Hoàng Thượng muốn nạp đại tỷ làm phi?"

"Đúng vậy, chuyện này cũng không vội lắm. Văn Văn có biện pháp gì, có thể làm cho Thánh Thượng thu hồi ý chỉ. Nếu ta đồng ý hôn sự này, chẳng phải sẽ làm Thái Hậu sinh nghi. Nếu không đồng ý, sẽ phạm tội kháng lại ý chỉ của Hoàng Thượng?" Lâu Thương Trạch là võ tướng, cũng đã làm quan nhiều năm, nên biết rõ đạo làm quan. Bằng không, hôm nay sẽ không đến tìm vị thứ nữ bị ông bỏ quên này.

Tô Văn nặng nề dạ một tiếng, ngón tay vô tình chạm vào ly trà, trà Mai tử này chua chua ngọt ngọt, càng uống càng thích. Trầm ngâm một lát nói: "Phụ thân đại nhân, chuyện này Văn Văn sợ là không thể giúp được gì. Người cũng biết, nữ tử không có quyền hỏi đến việc trong triều. Văn Văn đã gả cho Vương gia, một lòng muốn lo lắng tốt cho Vương phủ. Sắp tới, chuyện của Cẩm Tố cô nương và Thất tướng quân, cũng làm Văn Văn bận tới mảy mòi mất."

Lâu Thương Trạch này vừa nghe, trầm mặt, lại nói: "Hoàng Thượng đã hỏi ý Thái Hậu, nên mới hạ chỉ, Thái Hậu tỏ vẻ đáp ứng, vậy vì phụ cũng đồng ý, có ảnh hưởng gì không?"

Tô Văn mím môi lắc tay: "Có hai khả năng, một là đem chuyện phiền toái này cho phụ thân giải quyết, hai là nhân cơ hội này khảo nghiệm phụ thân đại nhân có phải một lòng tận trung không. Chuyện này, phụ thân đại nhân còn rõ ràng hơn Văn Văn. Hai thế lực trong triều, đã sớm là sóng ngầm mãnh liệt."

"Haizz... Nên làm thế nào cho phải." Phân tích của Tô Văn đánh thức Lâu Thương Trạch, nếu ông đồng ý, sự tình sẽ vô cùng phiền toái. Lâu gia cũng có thể vì vậy mà lui bại, Thái Hậu là người thế nào, nguyên lão hai triều như ông rất rõ ràng. Từ một phi tần nhỏ có thể đi tới ngai hoàng hậu, đồng thời giành Hoàng Thượng từ tay một vị phi tần được sủng ái đem về nuôi nấng, danh nghĩa là con thừa tự đi lên ngôi Thái Hậu. Thủ đoạn như vậy... Không thể xem thường (khi hoàng tử được phong thái tử, lúc lên ngôi hoàng đế, mẹ của ông sẽ được làm Thái Hậu, nhưng lúc chưa lên ngôi, mẹ vẫn phải giữ thân phận như cũ, vậy nên thái hậu từ phi tử lên hoàng hậu là tự thân vận động chứ không phải dựa hơi con)

Tô Văn nhìn Lâu Thương Trạch gấp như kiến bò chảo nóng, cũng không có phản ứng gì. Chuyện của Lâu gia với Tô Văn nàng đã sớm không còn quan hệ gì nhiều, Lâu Nghiên kia làm phi, nàng cũng có cách làm cho nàng ta không thể gặp mình. Nàng ta không làm phi, không quang tông diệu tổ, cũng không liên quan gì tới nàng.

Trương Tư bày những điểm tâm tinh xảo lên, đồng thời pha cho Tô Văn bình trà Mai Tử khác, cung kính đứng một bên, Tô Văn cảm miếng điểm tâm nhắm nháp, vuốt cằm nói: "Phụ thân đại nhân, nếm thử trù nghệ của đầu bếp Vương phủ xem sao."

Lâu Thương Trạch gấp đến độ mặt đỏ bừng, tùy ý cầm điểm tâm lên nhai, cũng liên tục gật đầu, "Ừ, được... Vì phụ còn có chút chuyện, đi về trước, suy nghĩ cách khác." Lâu Thương Trạch lúc này có lẽ nhiệt tình đã nguội một nửa, nữ nhi này vậy mà không muốn giúp dù chỉ là một chút. Quả nhiên con gái đã gả ra ngoài, như bát nước đổ đi, có điều cũng trách ông, từng đối xử nàng như thế, lúc này nàng cư xử như vậy, cũng là lẽ đương nhiên.

Tô Văn cũng nhanh tay kéo tay áo của Lâu Thương Trạch lại, "Phụ thân đại nhân, nhắc đến hình như đã lâu người chưa ra chiến trường! Thất tướng quân từ biên quan trở về, vậy ngoài biên quan kia phải làm sao?"

Lâu Thương Trạch nghe, hai mắt sáng ngời, nữ nhi này vẫn không hẳn tâm mặc kệ mọi thứ, vui mừng ngồi xuống, cầm trà Mai tử uống, "Biên quan có phó tướng thủ, cũng không có gì trở ngại. Khi hôn sự của Thất tướng quân đã xong, phỏng chừng tháng này sẽ trở lại biên quan."

"Phụ thân đại nhân, làm quan nhiều năm như vậy, có nghĩ tới việc muốn nghỉ ngơi chưa?" Tô Văn lấy một quả cam, tự mình gọt vỏ, đưa tới trước mặt Lâu Thương Trạch. Ông vừa thấy, vui vẻ mỉm cười, cầm lấy múi cam. Vẫn là nữ nhi nhà mình tốt, biết săn sóc.

"Ý của Văn Văn là?" Lâu Thương Trạch có chút khó hiểu nhìn Tô Văn hỏi.

"Thất tướng quân vì nước cống hiến sức lực, khó khăn lắm mới trở về thành thân, hay là phụ thân đại nhân để cho tướng quân đại nhân nghỉ ngơi thêm mấy ngày, người tới biên quan trấn thủ đi." Tô Văn mỉm cười tự nhiên, nói rõ ràng.

Lâu Thương Trạch à một tiếng, khẽ nhủ mảy, hơi mơ hồ nhìn Tô Văn hỏi: "Vậy chỗ Hoàng Thượng, vì phụ cũng nên đưa một câu trả lời chứ!"

"Chuyện này không vội, đã nói bây giờ quốc sự quan trọng hơn, đợi lúc từ biên quan trở về rồi mới cho Hoàng Thượng đáp án. Hơn nữa chuyện này cũng chưa có hạ chỉ, chỉ là nói riêng với người thôi. Văn Văn còn đường lui." Tô Văn vĩnh viễn không ngờ, lời nàng vừa nói, lại khiến Lâu Thương Trạch có một kích trí mệnh.

Lâu Thương Trạch nghe, tựa hồ hiểu được điều gì. Vui sướng vuốt cằm, "Văn Văn quả thật là con gái ngoan của phụ thân, cũng không còn sớm, vì phụ cũng không quấy rầy người, ta về phủ bàn bạc thêm chuyện này."

Tô Văn thân nhiên ừ một tiếng, đứng dậy thì lễ: "Phụ thân đi thông thả, Hồ Nhất tiễn tướng quân đại nhân."

Hồ Nhất đang ở ngoài, lập tức chạy tới, khom người nhận lệnh. Trương Tư nhìn Lâu Thương Trạch đi xa, mới tiến lên châm thêm trà cho Tô Văn, khó hiểu hỏi: "Nuông nuong, nếu đại tiểu thư biết người cản đường của nàng, sợ là tức giận đập bể hết đồ đạc trong phòng."

"Ha ha... Lâu gia có tiền, Trương Tư không cần xót của. Giờ ta đang mệt, bữa trưa đừng gọi ta, nghỉ ngơi đi." Tô Văn mệt mỏi đứng dậy, đi ra khỏi đình thủy tạ.

--- -----... Phân cách tuyến...-----

Lâu gia.

Đại phu nhân Úc thị đi đến hậu viên, trùng hợp, Lâu Nghiên vội vội vàng vàng xông vào, sốt ruột nói: "Mẫu thân, mọi chuyện không ổn! Cha vậy mà đến Việt vương phủ thăm tiểu tiện nhân kia, chắc là bàn chuyện nạp phi rồi."

Úc thị nghe, mí mắt khẽ nâng, nhìn Lâu Nghiên, "Vậy phụ thân con về chưa, sắc mặt ông thế nào?"

"Đã về rồi, hơn nữa sắc mặt rất tốt. Mẹ, nữ nhân kia sẽ không phá hỏng chuyện gì rồi, vậy mẹ con chúng ta sẽ chẳng có ngày ngắc đầu lên được." Lâu Nghiên căn bản không phải người có thể làm chuyện lớn, dễ dàng ghi hận. Tô Văn làm Vương phi, bây giờ danh chấn kinh thành, nàng có thể không ghi hận sao? Nàng một lòng muốn bay lên cành cây làm Phượng Hoàng, vậy thì việc báo thù sẽ dễ như cơm bữa, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới thế cục trong triều.

Úc thị vừa nghe, bỗng nhiên đứng dậy, đôi mắt lạnh lẽo, siết chặt nắm tay, "Không thể! Lâu Văn này đầu tiên là thương tổn Tự nhi, hơn nữa lần này lại thừa dịp phá hỏng chuyện nạp phi! Tuyệt đối không được... Ngồi hoàng hậu này đã định sẵn là của con rồi!"

"Mẹ, mẹ nói thật sao?" Lâu Nghiên mừng rỡ nhìn Úc thị, nghĩ tới việc bay lên cành cao, nắm quyền lực có thể trả thù nữ nhân đó, thật vui sướng.

Úc thị nắm bàn tay của Lâu Nghiên, dịu dàng mon trón hai má nữ nhi nhà mình, lòng tràn đầy vui mừng nói: "Nghiên nhi của ta, là người thích hợp làm hoàng hậu nhất trong thiên hạ." Nói tới đây, dừng một chút, bước tới phía sau Lâu Nghiên, âm trầm nói: "Cha ngươi sợ đắc tội Thái Hậu, nên không muốn chuyện này thành. Cho nên mới đi tìm nữ nhân kia, nàng là con dâu của Thái Hậu, tất nhiên muốn kéo phụ thân ngươi về phe Thái Hậu. Cha ngươi hôm nay vui mừng trở về, xem ra đã nghĩ được biện pháp từ chối. Muốn thúc đẩy chuyện này, nhất định phải hi sinh vài thứ!"

Trí tuệ của Lâu Nghiên so sánh với Úc thị, thật sự kém quá xa, chỉ nghe Tô Văn thật sự muốn phá hỏng chuyện của mình. Phẫn nộ vô cùng, nhìn Úc thị, kích động nói: "Mẹ, mẹ nhất định phải nghĩ một biện pháp vẹn toàn. Vì trở thành quốc cửu phu nhân, chúng ta nhất định phải thành công."

Úc thị vuốt cằm, vỗ nhẹ lên tay Lâu Nghiên, căn dặn Yên La ở ngoài: "Đến phòng bếp bưng chung tuyệt đường phèn lại đây cho bản phu nhân..."

"Dạ! Phu nhân."

Lâu Nghiên không hiểu Úc thị muốn làm gì, cũng không hỏi, nhìn mẫu thân nhà mình nói: "Mẫu thân là người trí tuệ, hạnh phúc của Nghiên nhi nằm trong tay người, con trở về viện tập múa đây."

"Ừ, đi đi! Chú ý nghỉ ngơi, đừng để bản thân quá mệt mỏi, hiểu chưa?" Úc thị thật sự yêu thích không buông tay nhìn nữ nhi nhà mình, chỉ cần nghĩ đến việc nàng có được hậu vị, thì lập tức nhiệt huyết sôi trào. Oán khí tích tụ đã lâu, tiện nhân kia ba lần bốn lượt phá hỏng chuyện của bà, bà tuyệt đối không thể nương tay.

Lâu Nghiên ngoan ngoãn lên tiếng trả lời, liền mở cửa ra ngoài.

Sau đó, Úc thị bưng chung tuyệt đường phèn đến Thư uyển, khẽ gõ cửa, Lâu Thương Trạch lên tiếng trả lời, bà mới đẩy cửa đi vào, nhìn thấy nhị phu nhân Ôn thị đang đứng một bên hầu hạ mài mực. Thấy mắt Úc thị hơi hờn giận, mặt ngoài lại dịu dàng nói: "Ôn muội muội, người cũng mệt rồi. Hay để cho ta, trùng hợp ta cũng bưng canh tới cho lão gia."

Ôn thị xưa nay tính tình ôn hòa, hơn nữa cũng không thích tranh giành. Bà một lòng cảm thấy mình là thiếp, Úc thị với Lâu Thương Trạch mới là vợ chồng kết tóc, cho nên nhường nhịn đủ điều, rút tay lại, giọng nói êm ái: "Lão gia, vậy thiếp thân về trước xem bài vở của Triệt nhi."

"Được..." Lâu Thương Trạch đang vẽ tranh, không chút để ý lên tiếng trả lời.

Nhìn Ôn thị đi rồi, Úc thị lấy lòng tiến lên, đặt canh xuống, tựa sát vào Lâu Thương Trạch, "Tướng quân, đừng vẽ tranh. Nhìn thiếp bưng cho chàng cái gì, phải mất vài canh giờ mới nấu xong đó."

Lâu Thương Trạch dừng bút, mở nắp ra, mùi thơm độc đáo xộc vào mũi, ông vui vẻ nâng cầm Úc thị lên, "Ái ôi vất vả như thế, vì phu làm sao có thể không hành diện, nếm thử vài canh giờ tâm huyết này ra sao."

"Thiếp thân thôi giúp người..." Úc thị vừa thổi canh, vừa nhìn Lâu Thương Trạch, cười dịu dàng nói: "Hôm qua gặp tướng quân mặt còn đầy mây đen, hôm nay thấy người vẽ tranh sơn thủy, chắc là vấn đề đã được giải quyết. Tứ tiểu thư thật sự hiểu thuận, cho dù xuất giá, cũng biết giúp phụ thân giải quyết khó khăn, thật sự khó được."

Lâu Thương Trạch uống một ngụm, thích ý nhắm mắt lại, "Hương vị thực không tệ. Đúng vậy... Văn Văn càng ngày càng trí tuệ, cuộc sống ở Vương phủ lại vô cùng tốt. Sau này giúp Nghiên nhi tìm một gia đình tốt, không có ưu phiền, an tâm làm tiểu thê tử."

Úc thị vừa nghe, hỏi: "Tướng quân nghĩ được biện pháp cự tuyệt Hoàng Thượng nạp Nghiên nhi làm phi sao?"

"Ừ... Mấy ngày nữa, ta sẽ đi biên quan trấn giữ, để Thái tướng quân ở kinh thành thành hôn. Những chuyện lớn nhỏ trong phủ, nàng và Ôn Bội cùng nhau bàn bạc, hiểu chưa? Chờ ta trở lại, chuyện gì cũng giải quyết xong."

Úc thị vỡ lẽ ra, đi biên quan? Vì sao đột nhiên đi biên quan thủ thành, Thái tướng quân đã trở lại, chẳng phải còn có phó tướng hay sao, đã từ lâu ông ta không ra chiến trường, bao nhiêu năm không đến quân doanh. Tay cầm Hồ Phù điều khiển mấy vạn tinh binh ở kinh thành, hiện tại sao lại chạy tới biên quan. Xem ra nhất định đối với chuyện Nghiên nhi làm phi có liên quan. Lâu Văn ơi Lâu Văn, tiện nhân người đang nghĩ gì, muốn đem mẹ con bà đâm nát dưới chân sao, bà sẽ không cho phép.

--- -----... Phân cách tuyến...-----

Đêm hè oi bức, tỷ nữ trong cung đi qua đi lại cả đêm, dưới ánh đèn đỏ rực rỡ, mang từng chậu từng chậu nước đá thay đổi cho điện Thái Hậu. Lúc này một ma ma từ trong điện bước ra, nói vài câu với nội giám, hẳn hiểu được gât gât đầu, liền hết nội thị và cung nữ ra ngoài. Toàn bộ Dực Khôn cung hoàn toàn yên tĩnh, chỉ nghe một tiếng, cửa cung bị người đẩy ra, Hứa Lễ Trạch bước vào tầm điện. Cung kính khom người: "Thần tham kiến Thái Hậu, Thái Hậu vạn phúc."

Thái Hậu âm trầm ừ một tiếng, nói với ma ma: "Ma ma, ai gia có việc muốn nói với hữu tướng đại nhân, người ra ngoài trước đi! Nhớ canh đồng hồ nước, chớ để lấm canh giờ."

"Dạ, Thái Hậu!" Ma ma khom người thi lễ, cẩn thận rời khỏi tầm điện.

Hứa Lễ Trạch khẽ run, Thái Hậu từ sau rèm đi ra, giơ tay tát một cái thật mạnh vào mặt Hứa Lễ Trạch, "Đồ vô dụng! Chỉ một nữ nhân mà đáng để người hành động thiếu suy nghĩ sao? Nếu không phải thăm tử báo lại, người tính giấu giếm ai gia bao lâu!"

"Thần biết sai, Thái Hậu bớt giận!" Hứa Lễ Trạch cả người quỳ rạp xuống, hoảng sợ lớn tiếng nói, đây là sợ hãi tận đáy lòng. Tức giận của Thái Hậu, hình như có thể làm người ta không rét mà run.

Thái Hậu chậm rãi ngồi xuống, nắm cổ áo Hứa Lễ Trạch, dữ tợn nói: "Đồ vô dụng, không chỉ làm tổn thất sát thủ của ai gia, còn đá thảo kinh xà. Người có tư cách gì mà tồn tại trong triều! Nói..."

"Thái Hậu thứ tội, thần biết sai. Nhưng thần thật không cam lòng..." Hứa Lễ Trạch ở quan trường lăn lộn nửa đời, chưa bao giờ bị nhục nhã lớn như thế, vậy mà có người thần không biết quý không hay, bắt ngờ giết vợ hán ở tại phủ.

Thái Hậu nặng nề nhắm mắt, chậm rãi đứng dậy, ngồi vào ngai vàng, thở hỗn hển, đại biểu cho bà lúc này đang tức giận. Sau đó thở dài: "Người cho ai gia một lý do để giữ người lại..."

"Thái Hậu và thần ngồi chung thuyền đã nhiều năm, lẽ nào, người thật sự muốn đá thần ra khỏi thuyền?" Hứa Lễ Trạch cảm giác được Thái Hậu đã quyết ý, không để ý lễ tiết đứng dậy, hai mắt nhìn thẳng Thái Hậu, cả gan làm loạn nói.

Tìm Thái Hậu run lên, bỗng đứng ngược mặt, mắt phượng híp lại, nhìn nam nhân trước mắt, bỗng nhiên cười giễu: "Giỏi! Giỏi cho một Hứa Lễ Trạch, nếu không có ai gia, có hữu tướng đại nhân hôm nay sao? Nếu không có ai gia, có Hứa gia người hôm nay? Ám dạ môn tuy rằng là tổ chức mới trên giang hồ, nhưng năng lực tuyệt đối không thể coi thường, người tự tiện hành động, giành được cái gì? Kết quả chỉ là đốt vài căn nhà của người ta thôi!"

Hứa Lễ Trạch nghe Thái Hậu nói, khóe miệng nhẹ nhàng run rẩy, ngũ quan sắc sảo hiện lên vẻ thâm độc, "Chỉ một tổ chức giang hồ nho nhỏ, Thái Hậu không nên vì tổ chức này, mà làm tổn thương quan hệ hợp tác của mọi người!"

Thái Hậu nghe được lời này, vỗ án đứng lên: "To gan! Đây là thái độ người nói chuyện với ai gia sao? Ai gia muốn người sống, thì sống! Muốn người chết, thì chết! Ai có thể nâng người lên, thì cũng có thể kéo người xuống!"

"Ha ha... Thái Hậu nương nương, nếu không có hữu tướng đại nhân như ta, bà cảm thấy bà còn được gì? Một đứa con ruột phản nghịch? Một đứa con nuôi âm thầm tính kế người?" Hứa Lễ Trạch cuồng vọng đến cực điểm, hẳn đã vỡ làm tay sai nhiều năm, chán rồi!

Thái Hậu chậm rãi ngồi trở lại ngai vàng, tay dưới ống tay áo đã nắm chặt thành quyền, hộ giáp (cái xỏ ngón tay giống trong phim Chân Hoàn truyện ý pà kon) đâm vào da thịt bà cũng không để ý. Bà chưa bao giờ cần chú không nghe lời. Đôi mày giãn ra, sắc mặt lạnh nhạt, bước xuống bậc thềm ngọc thạch, tới trước mặt Hứa Lễ Trạch: "Ai gia nhất thời tức giận, không làm hữu tướng đại nhân giật mình chứ! ?"

Hứa Lễ Trạch nhìn bà đột nhiên chuyển biến thái độ, cũng khinh thường phát tay áo, "Nam Cung Văn Lâm, nhớ kỹ, bà có được địa vị hôm nay, cũng có công lao của Hứa Lễ Trạch ta! Đừng quên năm đó bà đoạt Hoàng Thượng trong tay mẹ đẻ của hán như thế nào ..."

Thái Hậu bỗng đứng giật mình, đáy mắt hiện lên một tia bối rối, trước mắt hiện ra, hình ảnh Hi phi nhìn bà đầy hận ý, cả người cô ta đầy máu, chết không nhắm mắt.

Nhìn phản ứng của Thái Hậu, Hứa Lễ Trạch biết chỉ cần nắm được khuyết điểm, tuyệt đối có thể muốn làm gì thì làm. Nhưng ông đã quên một câu, nữ nhân đang ở địa vị cao, bụng dạ đen tối, sẽ không để người dễ dàng uy hiếp địa vị của mình, tuyệt đối không...

"Đêm đã khuya, ai gia để Tiểu Lý Tử đưa người xuất cung đi! Việc của Tô Trang, đừng ở đây. Người là hữu tướng đại nhân như cũ, ai gia vẫn là Thái Hậu Ánh Tuyết quốc, đây là chuyện không bao giờ thay đổi. Đúng không? Hữu tướng đại nhân." Thái Hậu gắng mạnh bốn chữ cuối cùng, thậm chí còn có tia bén nhọn, giống như muốn đem lăng trì người trước mắt.

Hứa Lễ Trạch cũng cực kỳ ngao phỉ áo bỏ đi, đồng thời lạnh lùng ném lại một câu: "Chuyện này không phiền toái Thái Hậu nương nương quan tâm..."

Thái Hậu ánh mắt lạnh lẽo, toàn thân lộ ra khí tức nguy hiểm, đến khi tiếng bước chân Hứa Lễ Trạch xa dần, trong điện vang lên những tiếng vỡ giàn tan. Những bình gốm sứ đều ngã trên mặt đất, vỡ tan tành từng mảnh, nói rõ bà có bao nhiêu tức giận! Hứa Lễ Trạch, ai gia cho người đường sống không đi, lại muốn đi đường hoàng tuyền, như vậy ta sẽ cho người một tang lễ hoàn mỹ! Từ xưa đến nay, không có ai có tư cách ngỗ nghịch với bà!

--- ----- ... Phân cách tuyến... --- -----

Mùa hạ nóng bức sau một trận mưa to cũng dịu đi rất nhiều. Sáng sớm, chim chóc ríu rít đầu cành, khắp nơi ngập tràn mùi cỏ thơm ngát, hoa sen nở rộ trong hồ, lá xanh biếc chập chờn dập dềnh, khung cảnh xinh đẹp biết bao.

Kêu kệt một tiếng, Việt Băng Ly đẩy cửa đi vào, đang muốn đoạt lấy đồ đạc trong tay Tô Văn, nàng đột nhiên chạy tới ống nhỏ ỏi không ngừng. Việt Băng Ly thở dài một hơi, lạnh giọng phân phó: "Trương Tư, đi mời đại phu lại đây chẩn mạch cho Vương phi nương nương."

"Vương gia, không cần..." Tô Văn lau khóe miệng, lắc tay nói.

"Lần này không cho phép nàng nói không! Bốn vương nói xem đại phu thì phải xem đại phu, nàng nhìn nàng đã nôn mửa vài ngày rồi. Còn trẻ con như vậy sao? Không nên cứ để bốn vương phải lo lắng mãi, ngoan ngoãn nghe lời nào, đến đây... Nằm xuống... Hôm nay không được đi đâu hết." Việt Băng Ly khẩn trương đặt Tô Văn lên tháp, nhắc tới này, nhắc tới kia. Tô Văn buồn cười trừu ghẹo: "Vương gia khi nào thì chàng trở nên dong dài như vậy."

"Nếu bốn vương không dong dài, nàng sẽ không nghe lời, cho nên dong dài vì Văn Văn một hồi, cũng không ngại."

"Ha ha..." Tô Văn cười duyên, trong lòng cũng bất an. Đã nhiều ngày rồi, A Chích không có phản ứng gì, rốt cuộc nó đã chết? Hay là còn sống? Vì sao sau khi vào bụng nàng rồi, thì không có động tĩnh gì nữa.

Nửa canh giờ sau, đại phu từ bên ngoài bị Trương Tư sốt ruột kéo tới đây, tay hồng buộc ở cổ tay Tô Văn, một tay nhẹ đặt lên sọ t, bỗng nhiên trầm trầm nói: "Ừ... Ừ lưu lại, vừa hoạt vừa trầm. Còn đây là hoạt mạch, tặc xung hỷ mạch, chúc mừng Vương gia, Vương phi nương nương đã có con nối dòng."

Tô Văn vừa nghe, hai mắt trừng so với chuông đồng còn lớn hơn, kinh ngạc hỏi: "Đại phu, ông chắc chắn bốn vương phi là hỷ mạch?"

Đại phu nặng nề vuốt cằm, khom người ôm quyền, "Lão phu làm nghề y hơn mười năm, một cái hỷ mạch nhỏ nhỏ tuyệt đối sẽ không xem sai, Vương phi nương nương quả thật đã mang thai, hơn nữa đã có một tháng."

Tô Văn quay đầu nhìn sắc mặt Việt Băng Ly, hán cũng vô cùng lạnh nhạt, nàng gả vào Vương phủ đã được ba tháng, ba tháng này, hai người căn bản chưa cùng phòng, sao đột nhiên lại mang thai, nhất định là A Chích giờ trò quỷ, nếu không nàng thật sự không biết lý do. (cái này chắc giống Sợ Dừa, có bình dấm đang tràn kia)

Tiền đại phu đi rồi, Tô Văn đứng lên, bước tới trước mặt Việt Băng Ly, khẽ khuyển thân: "Xin phu quân đại nhân hưu Văn Văn."

"Văn Văn mang con nối dòng của bốn vương, vì sao phải hưu? Thật là một đứa ngốc..." Việt Băng Ly nhẹ nhéo mũi Tô Văn, dù là ánh mắt, hay là vẻ mặt, cũng không có chút hờn giận, hay nghi ngờ.

Tô Văn buồn bực, Vương gia này biết rõ hai người chưa động phòng, đứa nhỏ này rất có khả năng là của người khác, vì sao hán thẳng nhiên nhận như vậy, không sợ vợ hán ngoại tình hay sao! Nàng tuyệt đối không tin, nam nhân này yêu nàng tới mức nàng có nam nhân khác, cũng có thể dễ dàng tha thứ sao.

Việt Băng Ly nhìn bộ dáng nhủ mi suy tư của Tô Văn, cúi người hôn nhẹ lên trán nàng, "Ngoan, đừng nghĩ nữa. Ngày mai bốn vương đãi tiệc, vì Vương phi có thai, đồng thời cũng là tiệc tiễn biệt phụ thân đại nhân của nàng."

Tô Văn a một tiếng, lập tức hỏi: "Hoàng Thượng đã đồng ý phụ thân đại nhân đi biên quan sao?"

"Chuẩn!"

Tô Văn vuốt cằm, đem ánh mắt kì quái nhìn chằm chằm hán, Việt Băng Ly cũng cười giảo hoạt: "Sao?"

"Đứa nhỏ này không phải của chàng ... Chàng có biết..."

"Cũng sẽ không phải của nam nhân khác, ái tề của bốn vương, bốn vương hiểu rõ. A Chích của nàng nhiều ngày không thấy, đi phong lưu nơi nào rồi?" Việt Băng Ly trầm đĩnh chặt nói xong, đồng thời quay đầu nhìn chung quanh, nghi hoặc hỏi.

Tô Văn mang về mặt đau thương, "A Chích đã chết."

"Sao đột nhiên như vậy..."

"Ừ..."

"Bỏn vương tìm cho Văn Văn một con khác, được không?"

"Không được... Không thay thế được." Tô Văn thẳng nhiên nói, vừa dứt lời, lại nhin không được nôn ra. Cảm giác này nàng chưa từng có, đây là đang có em bé sao?

Việt Bạng Ly ôm nhẹ nàng, vỗ vỗ lưng an ủi, cảm đặt ở vai nàng, cúi đầu nói: "Có bỏn vương ở, không có việc gì. Một con thú cưng thôi, mất rồi thì thôi..."

Tô Văn bình tĩnh ừ một tiếng, lập tức nhẹ đẩy hân ta, "Không phải nói, hện Thượng Thư đại nhân có việc muốn nói sao? Nhanh đi thôi, ta ở trong điện nghỉ ngơi một chút là tốt rồi."

Việt Bạng Ly vuốt cằm, đi ra chính điện, dặn dò Trương Tư vài câu, liền cưỡi ngựa rời khỏi Vương phủ. Chuyện Tô Văn mang thai, rất nhanh lan truyền khắp Vương phủ. Đám người Nguyên thị, đều lấy lòng đưa lên không ít quà tặng. Nguyên thị này vô cùng vừa lòng Thất tướng quân, Nguyên Cẩm Tổ lại có tình cảm với người ta, tự nhiên cũng giảm vài phần địch ý với Tô Văn.

Lặng lặng nằm ở tháp thượng, tay vô tình mon tron bụng, đầu óc thì rối ben. Cùng lúc là A Chích, cùng lúc là Tô Trang hai việc này. Mí mắt thật nặng, lúc muốn nghỉ ngơi, Trương Tư từ bên ngoài tiến vào, cảnh giác ghé vào bên tai nàng nói: "Nurong nurong, hoàn toàn có thể xác định là hữu tướng đại nhân phái người hủy Tô Trang, chính là vì báo mối thù cái chết của hữu tướng phu nhân. Nhưng làm sao tra được Tô Trang chúng ta gây nên, hình như có người cô ý tiết lộ. Sợ là Tô Trang có nội gián..."

Tô Văn nhắm hờ mắt, khóe miệng cười lạnh như băng tuyết, nặng nề ừ một tiếng, "Nói Tiểu Bạch nghĩ một phần kế hoạch cho ta... Hữu tướng phủ này, nên tẩy rửa rồi! Dơ bẩn quá, nên tẩy..."

"Thăm tử còn báo, giờ tý đêm trước, hữu tướng đại nhân đột nhiên tiến cung, cùng Thái Hậu ở chính điện ngậy người gần một canh giờ, thế này mới rời đi. Hữu tướng đại nhân rời đi không đến một khắc, trong chính điện của Thái Hậu truyền đến tiếng đồ sứ vỡ. Đoán rằng, hai người có mâu thuẫn gì đó." Trương Tư tiếp tục đem sự việc một năm một mười báo cho Tô Văn nghe. Nghe nói như thế, Tô Văn mở mắt ra, ý cười dịu dàng nói: "Chuẩn bị giấy bút..."

Trương Tư lập tức vâng lời, liền đem giấy bút lại.

Tô Văn cầm bút, dùng mật mã độc môn của Âm Dạ viết tin, truyền lại kế hoạch cho Tiểu Bạch. Nàng nhất định phải chấp hành trong những ngày này. Giải quyết xong hữu tướng đại nhân, như vậy nhất định có thể hợp ý Thái Hậu. bà không truy cứu, hoàng đế lại càng không thể truy cứu...

Cứ diễn trò đi, chuyện này sẽ đi qua. Đã có lệ, giang hồ và triều đình nước sông không phạm nước giếng, hơn nữa hữu tướng đại nhân động Tô Trang trước, trong mắt người ngoài, việc này cùng lắm là gieo gió gặt bão, không đáng đồng tình!

--- -----... Phân cách tuyến...-----

Thịnh yến long trọng cử hành ở đại uyển của Vương Gia, Hoàng Thượng và Thái Hậu cùng bá quan trong triều biết được chuyện Việt vương phi mang thai, đều tới chúc mừng. Nhưng thịnh yến lại chiêu đãi tả tướng đại nhân và hữu tướng đại nhân, còn có Thất tướng quân, Lâu tướng quân. Thái Hậu và Hoàng Thượng, công chúa cũng đến. Hai thế lực đầu tới đầu lui, Việt vương hình như không bị ảnh hưởng chút nào, vui vui vẻ vẻ hưởng thụ cảm giác vui sướng khi được làm cha.

Úc thị và Lâu Nghiên bước tới trước mặt Tô Văn, tặng lễ, "Chúc mừng Việt vương phi, mang con nối dòng."

Tô Văn tự mình nâng Úc thị và Lâu Nghiên dậy, "Đại nurong và đại tỷ làm gì khách sáo như thế, ngồi xuống đi."

"Tạ Vương phi..."

Úc thị cùng Lâu Nghiên tuy rằng không cam lòng, tình không muốn, nhưng vẫn lấy lòng Tô Văn, dù sao hiện tại nàng là Vương phi, địa vị cũng ở trên hai người.

Việt Huyền Tần và Thái Hậu, Đức Lâm đồng thời tới Vương phủ, Đức Lâm vừa xuống xe ngựa, liền vui mừng chạy tới, "Chúc mừng Hoàng tẩu, chúc mừng Hoàng tẩu, hi hi... Ta rốt cuộc cũng làm cô cô."

Thái Hậu vô cùng thân thiết kéo tay Đức Lâm, "Đức Lâm, Hoàng tẩu ngươi đang có mang, ngươi cẩn thận một chút. Đừng cứ giống như đứa trẻ, náo loạn ở đây."

"Ha a... Mẫu hậu, Việt vương phi không phải người mảnh mai như thế, tốt xấu cũng có luyện võ mà. Đúng không! Ly đệ..." Việt Huyền Ly giống như chuyện không liên quan tới mình, nhưu mày nhìn Việt Huyền Tần.

Hân bình tĩnh vuốt cằm mỉm cười, "Tuy là như thế, Đức Lâm vẫn nên an phận một chút."

"Dạ dạ! Ly ca ca và hoàng huynh, mẫu hậu giáo huấn phải lắm! Đức Lâm thụ giáo." Đức Lâm khi nói chuyện, còn làm dáng vẻ khầu đầu rất khả ái, mọi

người không biết nên khóc hay cười.

Thái Hậu, Tô Văn, Đức Lâm ba người ngồi cùng một chỗ nói việc nhà, tự nhiên nam nhân cũng có chuyện của nam nhân. Đức Lâm lại đây không nhìn thấy A Chích, kỳ quái nhủ mày hỏi: "Hoàng tẩu, tiểu A Chích của chúng ta đâu rồi? Trường hợp náo nhiệt lại có rượu ngon, sao nó lại không thấy bóng dáng, thiệt kì lạ mà!"

Thái Hậu nghe cũng thấy tò mò, "Vật nhỏ suốt ngày theo con từ sáng tới tối, hôm nay sao không gặp, cả ai gia cũng có chút không quen. Có điều bây giờ con đang mang đứa nhỏ, nên ít tiếp xúc với động vật thôi, biết chưa?"

Tô Văn cúi mặt, giọng êm ái nói: "A Chích mấy ngày trước đột nhiên đi (chết), chắc là ăn nhầm cái gì rồi. Không có nó, con cũng cảm thấy không quen."

Đức Lâm vừa nghe, hai mắt trừng thật lớn, sợ run một chút, thế này mới bắt lấy tay Tô Văn, "Thật sao?"

Một bên Trương Tư nói tiếp, "Công chúa điện hạ, đúng là như vậy. Lúc A Chích đi là ăn uống no say mà đi, coi như cũng an tâm! Dù sao cả đời nó yêu thích nhất chính là ăn ngon..."

Đức Lâm mờ mịt ừ một tiếng, hốc mắt ngấm lệ, ghen ngào nói: "Sao lại đi đột ngột như vậy, cũng không chào hỏi bản công chúa một chút, A Chích chết tiệt... Hoàng tẩu, là người nào thiếu đạo đức để A Chích ăn linh tinh, có trừng phạt chưa?"

Tô Văn nắm chặt tay Đức Lâm, vỗ nhẹ nhẹ, an ủi: "Công chúa, Hoàng tẩu biết ngại và nó tình cảm rất tốt, nhưng phải đi cũng đã đi rồi. Hi vọng kiếp sau làm người, còn hơn làm súc vật! Về phần đầu sỏ gây chuyện, ta cũng xử lí rồi."

"Đức Lâm, A Chích kia có linh tính, ai gia nhìn cũng thích, đi thật đáng tiếc, có điều Hoàng tẩu ngại nói đúng, đi cũng đã đi rồi, đừng nghĩ nhiều. Nếu thật sự thích, ai gia sai người tìm một con tương tự." Thái Hậu tay cầm ly trà xanh, trầm trầm nói.

Đức Lâm méo mồm, vẻ mặt thương tâm, "Dạ biết... Hoàng tẩu, ngại cũng đừng quá đau lòng, bây giờ đang có đứa nhỏ, càng phải chú ý."

Tô Văn hơi hơi cảm động, nha đầu kia tâm địa thực là thiện lương, A Chích cùng nàng ở chung rất ít, thậm chí không có tình cảm chú tớ gì đáng nói, nó chết, nàng còn rơi lệ, đồng thời không cũng quên tâm nàng. Ở cổ đại từng bước kinh tâm, thật sự có chút hiếm thấy. Người giết A Chích, nàng một người cũng sẽ không bỏ qua... Tuyệt đối!

Ở tịnh yên hoa mỹ, y hương tấn ảnh, một ánh mắt sắc bén âm thầm nhìn chăm chú vào đám người chu toàn Hứa Lễ Trạch. Hứa Nhu Tư biết được Tô Văn mang thai, thập phần không vui, cho dù có thiệp mời, cũng lấy cớ giữ đạo hiếu từ chối không đến tham dự tiệc tối.

Yến hội bắt đầu...

Tiếng nhạc phiêu phiêu, kỹ thuật nhảy hút hồn, mùi thức ăn và rượu hòa lẫn, làm cho Tô Văn có chút ghê tởm, uống chút rượu, cả người vô cùng một mõi, liền trở về tắm điện nghỉ ngơi. Trương Tư lập tức dâng trà xanh, sẵn sốc nàng từng li từng tí. Tô Văn ngán tay nàng lại, "Thay ta chuẩn bị, ta muốn đi ra ngoài."

"Nương nương, như thế sợ là không ổn, Thái Hậu, Hoàng Thượng đang ở Vương phủ, nếu đột nhiên muốn tìm người, thì phải làm sao bây giờ?" Trương Tư làm việc đều cẩn thận, lo lắng chu toàn, tuyệt đối không làm việc không chắc chắn. Bí quá hoá liều là một điều xa lạ với nàng, đây cũng là một trong những nguyên nhân nàng có thể có được hôm nay.

Tô Văn khẽ nâng mí mắt, ánh mắt lạnh lùng, "Đã quên tuyệt kỹ của ta sao? Ngươi ở lại đây quan sát, mọi chuyện ta sẽ đi ra ngoài xử lý. Có người ở đây, bốn vương phi tuyệt đối yên tâm một vạn cái luôn."

Trương Tư lập tức hiểu được, nàng không phải không kĩ thuật dịch dung của Vương phi nương nương nhà nàng, mà là không thể tin tưởng chính mình có thể mô phỏng giống được, nhưng chuyện này phải làm, nàng đành phải đồng ý.

Nửa canh giờ sau.

Trương Tư liền hóa thành phiên bản Việt vương phi, Tô Văn chính là Tô Văn, áo trắng phiêu phiêu, mái tóc đen tuyền xõa trên lưng, lụa trắng che mặt, đeo ngọc bội hồ điệp, yêu dã, ánh mắt lạnh lẽo.

Vó ngựa lao vun vút, Tô Văn cưỡi ngựa chạy băng băng trên đường vắng không người, đi đến ngoại ô đỉnh núi Vân Lăng, tìm được cơ quan trước một tảng đá lớn, một cánh cửa đá chậm chậm mở ra. Dưới núi Vân Lăng là Tuyệt U cốc, sáu vạn trượng, đáy cốc lạnh lẽo tăm tối, thậm chí có hơn một ngàn loại độc thảo, độc thú. Lúc trước nơi này là tổng bộ của Tuyệt Tình phái, sau này Âm Dạ môn phát triển, Tô Trang bị hủy, rất nhanh, Tô Văn phát hiện ra kho tàng này, dùng hết tâm tư nhân lực vật lực chiếm nơi này làm địa bàn.

Đi vào thông đạo lạnh như băng, bước qua cầu treo, dừng lại trước một tòa nhà lớn. Kêu kệt một tiếng, cánh cửa rất nặng được người đẩy ra, mười mấy người vận hắc y, toàn thân tản ra sát ý, chính tề đứng thành hai hàng, "Cung nghênh môn chủ..."

Tô Văn lạnh nhạt ừ một tiếng, đi đến ngồi xuống ghế đá trên thềm đá, không kèm chế được bất chèo hai chân. Ở cổ đại đó là cử chỉ của nữ nhân, chắc môn chủ của bọn hắn là tuyệt đại khuynh thành, có như thế tư vậy, thế mà lại có một phong thái khác.

Tiểu Bạch cung kính dâng danh sách, "Môn chủ, đây là danh sách tất cả hai mươi thủ hạ của Âm Dạ."

Tô Văn nhận lấy, miễn cưỡng lật vài tờ, đặt hai chân xuống, đi đến giữa đại đạo, dùng giọng đồng dục, quyết đoán nói: "Lúc Tô Trang bị hủy, các người có cảm giác chén cơm trong tay bị mất hay không!"

Nhất thời một mảnh lạnh ngắt như tờ, những lời này quá thâm ảo, đối với những tên sát thủ ngốc này, chỉ biết là nghe lệnh mà nói, đây là một đề bài vô cùng khó. Tiểu Bạch ho khan hai tiếng, giải thích: "Ý của môn chủ là, Tô Trang bị hủy, các người thân là một phần tử trong đó có cảm giác đau lòng khổ sở, hay là nổi giận hay không."

Nghe thấy Tiểu Bạch nói, hai mươi sát thủ, không chút do dự, trăm miệng một lời hô lớn: "Có! Hủy Tô Trang của chúng ta, giết không tha!"

Tô Văn sùng sốt, đây không phải cướp lời thoại của nàng sao? Được rồi! Cướp thì cướp... Có thể được trên dưới một lòng là tốt rồi. Hải lòng vuốt cằm, đi từ đầu tới cuối hàng đánh giá mỗi người một lần, "Tô Trang ở kinh đô là hiệu cầm đồ trăm năm, cũng không có bao nhiêu người biết nó là Âm Dạ môn, nhưng vì sao Hữu tướng đại nhân lại biết được mà công kích chúng ta chuẩn xác như vậy. Các người nói, Hữu tướng đại nhân có năng lực tiên đoán, hay là cơ trí xếp đặt mật thám trong Âm Dạ môn chúng ta, hoặc là có người bán môn cầu vinh..."

Mọi người đều rung mình nhìn nhau, tất cả đều quỷ xuống, nói lớn: "Thuộc hạ một lòng cống hiến Âm Dạ môn, tuyệt không dị tâm, nếu có phản bội, chết không từ tế, thiên dao vạn quả."

Tô Văn nghe, lạnh lùng cười, ngón tay đột ngột chỉ vào một gã sát thủ trong đó, híp mắt lại, hỏi: "Người thấy trong hai mươi người các người, rốt cuộc là ai phản bội Âm Dạ môn, nếu thành thật nói cho bản môn chủ, như vậy vị trí đầu lĩnh sát thủ chính là người."

Tiểu Bạch nhìn hành động của Tô Văn, âm thầm khen ngợi, nàng lại dùng một chiêu hiểm như vậy. Nội tâm của nữ nhân nàng cường đại cỡ nào, hẳn hoàn toàn không đoán được. Ngày Tô Trang bị hủy, nàng quả thực khủng bố tựa như Tu La nơi địa ngục.

Sát thủ bị điểm danh, danh xưng Tuyết Hồ. Có thể bởi vì danh hiệu này, Tô Văn mới có thể chỉ hấn. Tuyết Hồ nhìn Tô Văn chỉ vào mình, lại dùng vị trí đầu lĩnh dụ dỗ hấn, có chút kinh ngạc, sau cũng chỉ ngậm ngút nói: "Môn chủ, Tuyết Hồ không biết!"

Tô Văn khoe miệng cong lên, có thâm ý vuốt cằm, "Tuyết Hồ không biết rất bình thường, bởi vì mỗi vị đang ngồi đây, đều không có cùng nhiệm vụ, cơ hội tiếp xúc với các huynh đệ cũng vô cùng hiếm. Chỉ là các người sinh hoạt tại bản môn lại không coi môn chủ ra gì, rốt cuộc ai phản bội Âm Dạ môn, bản môn chủ sớm biết được. Dựa theo môn quy, phải lăng trì xử tử, lúc chỉ còn một hơi thở, bỏ vào nồi dầu sôi! Tiểu Bạch, châm lửa..."

Tiểu Bạch nghe được lập tức vuốt cằm, ra hiệu với người hầu A Đinh ở cạnh mình. A Đinh lập tức lạnh lợi xoay người đi châm lửa...

Mọi người ở đây tuy rằng đã trải qua huấn luyện đặc thù, nhưng môn quy của Âm Dạ môn thì ai cũng phải sợ, bởi vì những môn quy đó vô cùng biến thái! Có môn chủ cường bạo(cường đại+ bạo lực) như Tô Văn, làm sao có thể không có môn quy như vậy.

Một đồng lửa rất lớn, một nồi dầu rất to được để lên đó. Còn có đại đao chuyên dùng để lăng trì, một người tai to mặt lớn như quái vật đi ra, tất cả mọi người đều chấn động.

Tất cả sát thủ ở đây đều đỏ mồ hôi lạnh, Tô Văn lẳng lặng ngồi trên ghế, cẩn thận quan sát vẻ mặt của từng người, nàng từng học nghiên cứu tâm lý học hành vi. Những sát thủ nàng huấn luyện, đối với khoa học kỹ thuật tiên tiến thế kỉ 21, tuyệt đối là trăm ngàn chỗ hở.

Bắt đầu quan sát từ sát thủ thi hành nhiệm vụ của Hữu tướng phu nhân, bình tĩnh, cố chấp. Hấn là người dễ bị nghi ngờ nhất, nhưng lúc này hấn lại vô cùng bình tĩnh, khoe miệng Tô Văn cười đầy thâm ý, mở miệng chậm rãi nói: "Ứng, người đi ra..."

Sát thủ gọi là Ứng, chính là sát thủ chấp hành nhiệm vụ của hữu tướng phu nhân, hấn cung kính tiêu sái tiến lên, quỳ một gối, "Môn chủ, Ứng có mặt..."

"Người sợ sao?" Tô Văn không ép hỏi, ngược lại quan tâm hỏi cảm nhận của hấn. Vị môn chủ này tâm tư thật quý dị, căn bản đoán không ra nàng rốt cuộc suy nghĩ cái gì, thậm chí là có dụng ý gì.

Ứng để tay ở ống tay áo xoa xoa, đặt tay xuống, căn bản không có do dự, lập tức trả lời: "Không sợ! Bởi vì Ứng làm việc đảng hoàng, cho nên không cần phải sợ! Hơn nữa môn chủ anh minh, sao lại nghi ngờ lung tung oan uổng người khác."

Hấn vừa dứt lời, Tô Văn bỗng đứng đứng dậy, bàn tay bắt lấy động mạch chủ của hấn, cười đến xinh đẹp như hoa anh túc, lại mang theo âm điệu: "Ha... Sau khi Hữu tướng đại nhân dạy dỗ, người mở miệng nói chuyện ngày càng được người ta thích mà."

Ứng kinh hãi, thật không ngờ, hấn giả vờ hoàn mỹ như vậy, nhưng vẫn bị nữ nhân này nhìn ra, hơn nữa đánh thẳng vào điểm trí mạng của hấn. Mây nhanh nhú lại, sợ hãi nhìn nàng, "Môn... Môn chủ... Tha mạng..."

"Tha mạng? Ta bỏ qua cho người, không làm thất vọng huynh đệ Âm Dạ môn sao? Không làm thất vọng Tiểu Bạch sao? Hấn vì bảo vệ các người, một người thừa nhận tất cả trách nhiệm, người cư nhiên bảo ta bỏ qua cho người... Ý nghĩ thật kỳ lạ! Trong thế giới của ta, không chấp nhận được phản bội!" Vừa dứt lời, tay nàng mang nội lực, phé bỏ sạch sẽ võ công của hấn! Đồng thời cầm chủy thủ, nhanh nhẹn cắt đứt gân tay chân của hấn! "A... Tô Văn... Người... Thật ngoan độc..." Ứng thống khổ ngã trên mặt đất, hai mắt màu đỏ au nhìn đầy dử tợn, sát khí trùng trùng nhìn Tô Văn. Rõ ràng xinh đẹp làm người ta ngơ ngác, lại giống một đóa bi ngạn hoa nở ở đường Hoàng Tuyền, đại diện cho tử vong!

Tô Văn cười tuyệt mỹ, coi như không có việc gì phân phó: "Đem hấn trói lại, cắt lấy từng miếng thịt đem cho chó ăn!"

Hiện trường lạnh lẽo, mọi người đều hút một ngụm khí lạnh, nhưng không ai đồng tình nhìn về phía Ứng, tánh mạng của bọn họ thiếu chút vì người này mà xong đời. Người như vậy phải bị trừng phạt, chuyện đó là đương nhiên thôi! Có tiếng vỗ tay vang lên...

Tô Văn bình tĩnh lạnh lùng nhìn qua, ngồi trên ghế, tay để hai bên, váy dài tuyết trắng bị nhiễm máu như những đóa hoa đỏ điểm lè, chói mắt, xinh đẹp như vậy. Làm cho người ta vĩnh viễn cũng không thể quên được cái liếc mắt đáng sợ kia.

Đêm đó, tiếng kêu thảm thiết của Ứng quanh quần toàn bộ đình Vân Lăng. Máu đỏ lan tràn, chói mắt. Tay Tô Văn nhẹ nhàng vuốt ve bụng mình, như là đang nói chuyện với A Chích: "Thấy không? Người từng thương tổn người, đều không thể chết từ tế được. Ta sẽ làm cho bọn họ nhận lấy những thống khổ người từng phải chịu, còn là gấp trăm ngàn lần như vậy!"

Thanh tẩy toàn bộ...

Tô Văn khẽ khêu một tiếng, "Đây là kết cục phản bội Âm Dạ môn, ngày đó khi nhập môn, tất cả các người đều đã được đọc môn quy Âm Dạ môn ta, nếu phạm sai lầm, nên biết hậu quả sẽ như vậy. Dưới mắt Tô Văn ta, không có ai có thể che giấu. Chuyện lần này cứ như vậy đi, các huynh đệ còn lại, ba ngày sau, chúng ta phải huyết tẩy tướng phủ! Người hủy Tô Trang, giết không tha!"

"Người hủy Tô Trang, giết không tha!" Cùng đồng loạt hô lên, âm thanh vang dội.

Tô Văn vừa lòng cười, nhưng trong mắt vẫn lạnh lùng, nhẹ vỗ tay, Tiểu Bạch lập tức từ trong mang ra túi lớn túi nhỏ, "Ở đây tổng cộng có mười chín bao thù lao, là lần này Tô Trang gặp nguy cơ, tặng cho mọi người coi như quà thăm hỏi. Ta đã nói làm người của Tô Văn ta, tuyệt đối sẽ không thua kém bất kỳ sát thủ nào trong thiên hạ. Bởi vì mọi người bán mạng cho Tô Văn, đương nhiên, ta cho các người tuyệt đối là những thứ tốt nhất!"

Từng bao bạc được trao tận tay mỗi sát thủ, mọi người vui sướng mở ra thì thấy, cư nhiên là bạc trắng. Trước kia bọn họ một mình hành tẩu giang hồ, tiền bạc thiếu thốn, hơn nữa không có "phúc lợi" như môn chủ hay nói. Hiện tại không chỉ có chăn ấm đệm êm, còn có món ngon mỹ vị, đồng thời còn có tiền tiêu vật linh hàng tháng, tốt nhất là một năm có mười ngày nghỉ để mọi người du sơn ngoạn thủy!

Ở những nơi khác tuyệt đối không có chuyện tốt thế này, cho nên tuyệt đối một lòng thề sống chết nguyện trung thành Âm Dạ môn!

Lúc Tô Văn trở lại Vương phủ, đã là giờ Tý, tiệc tối vừa mới chấm dứt, nàng tranh thủ thời gian đổi thân phận với Trương Tư. Nhìn thấy nàng trở về, Trương Tư mừng như nhìn thấy Như Lai Phật tử.

Thay quần áo xong, Trương Tư liền chuẩn bị nước ấm nói: "Nương nương, trên người mùi máu tươi rất nồng, nên nhanh chóng tắm rửa, ta bỏ thêm hương phấn cho người, tuyệt đối có thể mê đảo Vương gia."

Tô Văn nhẹ chỉ vào trán Trương Tư, "Linh tinh, muốn làm cái gì đây? Bốn vương phi bây giờ mang đứa nhỏ, cư nhiên muốn ta quyến rũ Vương gia. Người đang muốn làm gì, hả? Cô gái nhỏ?"

Trương Tư ngượng ngùng cười, "Nô tỳ biết sai. Nương nương hôm nay tâm tình tốt, chắc là đại sự đã giải quyết xong, có điều ta nghe nói có phúc lợi! Nhưng vì sao Trương Tư không có..."

Tô Văn như thế nào cũng thật không ngờ, Trương Tư cô nương này thật lớn mật, cư nhiên tìm nàng đòi phúc lợi, ho khan hai tiếng, "Ở trên tay Tiểu Bạch, các người làm người quản lý, lĩnh nhiều hơn hai phần, cố gắng làm việc tốt!"

"Trương Tư hiểu được."

Tô Văn cười nhẹ, bước vào bồn nước, thích ý nhắm mắt lại. Nước ấm bao quanh da thịt, đặc biệt thoải mái, xua đi mệt mỏi. Cả người nhiễm đầy máu tươi, giống như trở về cuộc sống trước kia của nàng. Gió tanh mưa máu, không biết cái gì là tình, cái gì mà cuộc sống, chỉ biết hoàn thành nhiệm vụ.

Mí mắt thực nặng...

Chậm rãi nhắm lại...

Trước mắt giống như một mảnh sương trắng mờ mờ, đột nhiên một thân thể mập mạp xuất hiện trước mắt, nàng sốt ruột hô to: "A Chích, người đi đâu vậy, chuyện ta mang đứa nhỏ, có phải hay không người giờ trò quỷ?"

Thân thể tuyết hồ cứng đờ, chậm rãi xoay người, ánh sáng trắng lóe lên, một lão giả râu tóc bạc phơ mặc áo trắng xuất hiện, tay lão cầm phát trần, tiên phong đạo cốt, vuốt vuốt chòm râu cười nói: "Văn nha đầu, bản Quân không phải A Chích." (Ari: Chị nhầm người rồi.. hihi)

Tâm Tô Văn một trận lạnh lẽo, Văn nha đầu? Ai cho phép lão gọi như vậy, ở thế giới này, tựa hồ không ai dám kêu như vậy. Nhíu nhíu mi, khẽ xua tay, "Ta và người không quen, không cần gọi ta Văn nha đầu. A Chích đi đâu rồi? Có quan hệ gì với người? Vì sao phải giả dạng thành A Chích?"

"Nha đầu, nhìn thấy trưởng bối phải có lễ phép. Hỏi nhiều vấn đề như vậy, bản Quân làm sao trả lời, không ổn không ổn..." Lão giả cười hi hi bước lại gần, chỉ mi tâm Tô Văn, một vết đỏ mờ mờ hiện ra. (Ari: Đây đích thực là lão ngoan đồng :-D)

Tô Văn sờ sờ mi tâm (giữa hai chân mày), nhìn chằm chằm lão giả trước mặt, tự xưng bản Quân? Lai lịch chắc là không nhỏ? A Chích chỉ là một tiểu thần thú tu tiên chưa thành công, sao có thể biến hóa như vậy? Chẳng lẽ là đại thần gì đó? Bỗng nhiên thu lại lãnh ý, cười ngọt ngào nói: "Lão sư phụ, vừa rồi Văn Văn vô lễ xin đừng để trong lòng. Vài ngày trước thân thể A Chích bị hủy, một viên Tinh Nguyên gì đó bay vào bụng ta, sau đó bỗng nhiên mang thai? Cùng chuyện kia có liên quan sao?"

Lão giả nhìn Tô Văn nhu thuận như vậy, khoe miệng mỉm cười, vừa lòng ừ một tiếng, nói: "Người và A Chích duyên phận chưa hết, các người còn có thể

gặp mặt, trong bụng người là con trời ban, bảo vệ cho tốt, biết không?"

"Lão sư phụ, người vẫn chưa trả lời vấn đề vừa rồi mà? Văn Văn vẫn mờ mịt." Người này là đại thần, tự xưng bản Quân, không biết là thật hay giả.

Lão giả hai mắt tròn to, già tăng đề-xi-ben quát lên: "Văn Văn, không được âm thầm mắng bản Quân, lão phu là Thiên Sơn Thần thú Quân. Hôm nay tới gặp người, là phúc khí người tu luyện được, như vậy đi! Người làm cháu gái của ta, về sau ta có thể thường tới tìm người. Ta thân là gia gia của người, người cũng nên biểu ta một ít rượu ngon. Tốt nhất là cung đình ngự tửu." (Ari: K biết lão ngoan đồng này là gì của A Chích nha? Tham rượu như nhau í)

Tô Văn vừa nghe, nhất thời ngả ngửa, không biết nói gì nhìn Thần thú Quân trước mặt, chặc chặc hai tiếng, "Người đường đường là Thần thú Quân, không có rượu uống hay sao, người khi dễ ta ngay thơ sao?"

Người ngay thơ? Cả thế giới này vốn không có người nào ngay thơ cả. Cô nương Tô Văn này thật sự càng ngày càng tinh ranh, lão giả thờ dài một hơi, "Gia gia miễn phí đưa tới cửa cũng không cần, chưa từng thấy nhà đầu nào ngu như người."

Tô Văn sắc mặt, nhìn lão giả nói: "Trước tiên người nói ta biết A Chích rốt cuộc đi nơi nào? Có phải đã đến trong bụng ta hay không?"

Lão giả thần bí lắc đầu, mím môi nói: "Thiên cơ bất khả lộ, nếu người xác định không cần gia gia miễn phí này, nếu không muốn, ta đi đây... Văn nha đầu..." Dứt lời, lão phát phát cây phát trần làm bộ muốn rời khỏi. Tô Văn lập tức giữ chặt ống tay áo của lão, "Muốn làm gia gia, cũng phải có chút thành ý đi!"

Lão giả đảo tròn mắt, "Thành ý? Nếu không, gia gia đưa Văn nha đầu một cái túi gấm, lúc người nguy hiểm nhất, chỉ cần mở túi gấm, sẽ có người giải quyết khó khăn trước mắt của người."

Tô Văn vừa nghe, có một tia vui mừng, không chút khách khí đoạt lấy từ tay lão giả, "Vậy đa tạ gia gia, người có thể đi rồi! Tạm biệt!"

"Văn nha đầu, có người làm cháu gái bất hiếu như người sao?" Thần thú Quân méo máo, bộ dạng ảm ức. Nhưng cuối cùng vẫn chậm rì rì nhẹ nhàng tiến vào sương mù, Tô Văn dụi dụi hai mắt, quả thực không thấy lão nhân kia nữa, chẳng lẽ thực sự là Thần thú Quân. Nghĩ lại, tò mò muốn mở túi gấm, một âm thanh vang lên trên đỉnh đầu: "Nói rồi, lúc nguy cấp hãy mở ra, lúc này mở sẽ vô dụng! Người nên tỉnh lại rồi!"

"Cái gì!" Tô Văn bỗng dừng mở hai mắt, nhìn xung quanh, nàng đang ngủ trong bồn tắm? Thì ra vừa nãy chỉ là mơ? Day day huyết Thái Dương, miễn cưỡng hô: "Tương Tư lại đây thay quần áo đi..."

Toàn bộ tầm điện chỉ có tiếng của nàng, nhưng không có tiếng trả lời của Tương Tư. Buồn bực cầm lấy áo khoác trên giá phủ lên người, đầu thật nặng, lúc đi đến giường ngủ trong tầm điện, lại nhìn thấy túi gấm trên gối đầu.

Không phải mơ sao? Vì sao lại có túi gấm giống nhau đến vậy, cầm lấy muốn mở ra, giọng nói của lão giả quanh quẩn ở bên tai, nàng dừng lại, lập tức đặt dưới gối.

... Phân cách tuyến...

Ngày kế, đương triều tướng quân đại nhân Lâu Thương Trạch phụng mệnh hoàng thượng đóng quân ở biên quan.

Gia quyến Lâu gia nhìn theo tướng quân đại nhân rời đi, dân chúng toàn thành cũng cùng nhau tiễn đưa, dù sao Lâu tướng quân nửa đời chinh chiến, lúc về già cũng không quên bảo vệ dân chúng, quốc gia này có được tướng quân như vậy đáng được dân chúng kính yêu.

Tô Văn bởi vì trên đường chậm trễ thời gian, mắt thấy Lâu Thương Trạch sẽ lên đường rời đi, nàng bắt chấp lễ tiết xoay người xuống xe ngựa, nhảy lên ngựa, cưỡi ngựa, điên cuồng chạy băng băng trên đường cái. Tuy rằng ngựa chạy rất nhanh, nhưng cũng an toàn, một chút cũng không có làm bị thương dân chúng, làm cho dân chúng bị hoảng sợ. Dân chúng toàn thành sớm nghe nói chuyện của Việt vương phi, hôm nay vừa thấy, thâm than, kỹ thuật cưỡi ngựa không chỉ hạng nhất, hơn nữa lúc ngừng đầu lộ ra tuyệt đại khuynh thành, không tiêu thư nhà nào trong kinh thành có thể so sánh được.

Lâu Thương Trạch đang muốn cưỡi ngựa lên đường, Ôn Bội đột nhiên liều lĩnh chặn ngựa lại, "Đại nhân, Việt vương phi lập tức sẽ đến. Ngài chờ một chút, nếu Văn Văn không tự mình tiễn người, nhất định sẽ áy náy."

Lâu Thương Trạch vuốt cằm, tỏ vẻ đồng ý, chủ ý này vốn là của Tô Văn, ông cũng nghĩ phải chờ nàng đến. Đại phu nhân Úc thị lại đột nhiên nói: "Tướng quân đại nhân, Hoàng Thượng hạ lệnh cho người giờ Mùi xuất phát, nếu như trì hoãn, Hoàng Thượng trách tội xuống dưới, sợ là..."

Ôn thị như thế nào cũng thật không ngờ, Úc thị này lại quá đáng đến loại trình độ như vậy, đang muốn nói gì đó, thì có tiếng vó ngựa dồn dập truyền đến, mọi người ngoái đầu nhìn lại thấy Tô Văn cưỡi ngựa đến.

Nàng nhảy xuống ngựa, bước nhanh tới trước mặt Lâu Thương Trạch: "Phụ thân đại nhân, Văn Văn đến chậm, mong người thứ lỗi. Thứ này là chút tâm ý của Văn Văn và Vương gia, chúc người lên đường bình an, sớm ngày trở về."

Lâu Thương Trạch đau lòng vỗ vỗ vai Tô Văn, "Người mang đứa nhỏ, không đến cũng được, phái người đến thay cũng được, làm sao có thể tự tiện cưỡi ngựa. Nếu đứa nhỏ có gì bất trắc, phải làm sao bây giờ?"

"Phụ thân, Văn Văn không phải người nhu nhược, cũng không còn sớm nữa, xuất phát đi!"

"Được!"

Nhìn theo Lâu Thương Trạch sau khi rời khỏi, Tô Văn vô cùng thân thiết kéo tay Ôn thị, "Mẫu thân, gần đây Triệt nhi có ngoan ngoãn nghe lời không, chắc không gây phiền phức cho người chứ! Có thời gian để nó đến Vương phủ chơi mấy ngày đi!"

"Triệt nhi nghịch ngợm, Vương phi hiện đang mang thai, sợ va chạm người, cũng không tốt lắm. Chú ý chăm sóc sức khỏe, hiểu chưa?" Ôn thị vô cùng thân thiết kéo tay Tô Văn, thương yêu giống như con ruột của mình vậy.

Lâu Nghiên ở một bên âm thầm khinh bỉ, hừ lạnh một tiếng.

Ôn thị nghe được tiếng của Lâu Nghiên, nhìn Tô Văn nói: "Cũng không còn sớm, người sớm trở về Vương phủ nghỉ ngơi đi. Mẫu thân và đại phu nhân sẽ ngồi xe ngựa về tướng quân phủ."

"Tốt!" Tô Văn vuốt cằm mỉm cười, tự mình dìu Ôn thị lên xe ngựa, lại bước tới trước mặt Lâu Nghiên và Úc thị, cười nhẹ: "Mấy ngày không gặp đại nương, tiêu tụy rất nhiều, không biết có phải đang bận lòng nhiều chuyện hay không."

Lâu Nghiên thẳng tính, đã thua thiệt trước mặt Tô Văn vài lần, nhưng vẫn không sửa được tính tình, lập tức nói: "Vương phi nương nương, hiện nay người đang mang thai, nếu không tích chút khẩu đức cho mình, chỉ sợ sau này sinh ra đứa nhỏ..." Chát... Lâu Nghiên còn chưa nói xong, lập tức có một bàn tay đánh lên mặt nàng, nàng kinh ngạc nhìn Úc thị: "Mẫu thân, sao người đánh con!"

"Lâu tứ tiểu thư đã là Vương phi nương nương, nàng thân thiết hỏi thăm mẹ là chuyện bình thường, cái gì mà tích hay không tích khẩu đức, không được nhục mạ nương nương như vậy. Hiểu chưa? Lên xe ngựa đi!" Úc thị lên giọng, trước mặt Tô Văn cho Lâu Nghiên một cái tát. Nhìn vào như thế nào cũng giống Tô Văn ý vào chính mình là Vương phi nương nương khi dễ người ta.

Tô Văn nhìn, bình tĩnh cười lạnh, khoát tay, "Đại phu nhân nghĩ nhiều rồi, bốn vương phi cũng không có ý này. Cũng không còn sớm nữa, bốn vương phi cũng nên về Vương phủ."

Úc thị đứng tại chỗ lạnh nhạt nhìn Tô Văn, cũng không có chút vui vẻ nào, giống như mọi chuyện từ đầu tới cuối không liên quan tới bà. Diễn xuất của bà không được như mong muốn, chỉ có thể làm Lâu Nghiên chịu một cái tát thôi.

Ngồi vào xe ngựa, Lâu Nghiên tức giận liếc mắt nhìn Úc thị, xoay qua hơn dỗi nói: "Vài ngày trước còn xem con là con gái bảo bối, hôm nay trước mặt mọi người lại đánh con một bàn tay, thật không biết lời của mẹ cái nào là thiệt cái nào là giả."

Úc thị đau lòng kéo tay Lâu Nghiên, vuốt ve hai má nàng, "Đánh vào thân con, đau trong lòng mẹ. Con cho là mẹ đánh con không đau lòng sao? Bây giờ Lâu Văn được sủng ái thế nào, con không phải không biết. Thái Hậu xem nàng như châu báu nâng trên tay, nếu con chọc giận nàng, động thai khí gì đó, lọt vào tai Thái Hậu, thì phi vị của con càng không có khả năng."

Lâu Nghiên nhìn Úc thị, cầm giận nhăn mày: "Tiện nhân kia một khi được sủng ái, liền kiêu ngạo như thế, nếu có một ngày ta cũng được như vậy, chắc chắn đâm nát nàng dưới chân không chút lưu tình!"

"Nghĩ như vậy cũng được, cố gắng kiềm chế tính tình của người, học tập thế nào mới gọi là tính kẻ người ta đi! Trí tuệ của con đến một nửa của người ta cũng không bằng!" Úc thị vừa giận, lại vừa đau lòng. Đứa con này vốn là Lâu gia đích tiểu thư, hơn nữa võ nghệ lại giỏi, rất được Lâu Thương Trạch coi trọng, ai ngờ đột nhiên xuất hiện một Lâu Văn. Cứ như vậy...

Cái gì hủy hoại chỉ trong chớp lát!

... Phân cách tuyến...

Tô Văn sau khi mang thai, đặc biệt thích ăn chua, hơn nữa cơ thể càng ngày càng kém, lại hay ngủ, mỗi ngày đều ở trong điện đọc vài trang sách, nghe một chút điệu hát dân gian, có khi bản thân cũng ngâm nga hát theo. Việt Băng Ly từ bên ngoài bước vào, nghe được tiếng nàng hát, vui sướng từ phía sau ôm chặt lấy nàng, tay vuốt ve bụng nàng, "Con à con, con cũng thật hạnh phúc, mẫu thân hát dân ca cho con nghe kìa."

Tô Văn khanh khách cười ra tiếng, cầm lấy tay Việt Băng Ly, "Sao hả? Bàn chuyện xong rồi?"

"Bàn xong rồi, hoàng huynh có vẻ rất vừa ý đích tỷ của nàng, không cười không được." Việt Băng Ly nói xong chuyện không liên quan tới mình, chuyện này hẳn vốn không muốn xen vào, nhưng Việt Huyền Tấn lại không chịu buông tha hẳn. Tự hờ hững muốn hắt hủi tin tức này cho người nào đó biết.

Tô Văn sao có thể không hiểu, kéo tay Việt Băng Ly ngồi xuống ghế trước mặt mình, "Vương gia, người đàn một khúc cho ta và con nghe đi!"

"Được chứ! Nhưng Văn Văn cũng phải hát cho phu quân đại nhân nghe, như vậy mới giống một đôi tài tử giai nhân nhân nhả." Ngón tay Việt Băng Ly quần quýt một lọn tóc đen nhánh của Tô Văn, nắn nắn. Đôi mắt hồ ly hẹp dài chứa đầy tình nồng ý mật, Tô Văn không thể cự tuyệt, nhẹ vuốt cằm.

Việt Băng Ly lấy Phượng vĩ Cầm, chỉnh dây đàn, mười đầu ngón tay thon dài đặt trên huyền cầm, hai mắt nhắm lại, tìm được cảm giác, ngón tay xẹt qua, một chuỗi âm thanh như Thiên âm từ trên trời vọng xuống.

Tuy rằng năng khiếu âm nhạc của Tô Văn không tốt lắm, nhưng cũng có thể cảm nhận được khúc nhạc tuyệt diệu này, thật huyền diệu. Say sưa nhắm hai mắt lại, tâm trạng biến đổi theo dòng nhạc. Phu quân nhà nàng khi nào lợi hại như vậy, cư nhiên có công lực cao như vậy. Tiếng đàn này tuyệt không thua kém tiên nhạc cung đình nàng từng nghe.

Ngón tay dừng trên dây đàn, âm cuối ngân xa...

Tô Văn mở hai mắt, khuôn mặt tuấn tú của Việt Bằng Ly không biết nhìn thấy bao nhiêu lần phóng đại ở trước mắt, lông mi run rẩy, hàng mi dài làm con gái cũng phải ghen tị. Việt Bằng Ly khẽ hôn lên môi nàng, đôi môi từng dịu dàng, từng trần trọc.

Nhưng, lúc này chỉ là một cái hôn như chuồn chuồn lướt nước, Việt Bằng Ly ái muội hỏi: "Khúc Phụng cầu hoàng này có thể được nương tử để ý?"

"Phu quân tặng Văn Văn và con một khúc Phụng cầu hoàng, như vậy Văn Văn tặng phu quân một bài 《 Liếc mắt đã vạn năm 》." Tô Văn nhìn đôi mắt thâm tình trước mặt, liền nhớ đến bài hát 《 Liếc mắt đã vạn năm 》.

"Giọt sầu rơi có đắng có ngọt

em vui mặt vào lòng chàng

quay đầu nhìn tuyết rơi

chậm rãi hòa tan thành thảo nguyên

mà em và chàng tự như chưa từng có phút giây nào

hối hận

yêu nhiều như vậy

mặc kệ vận mệnh muốn ai ly biệt

đường ven biển khiến người lưu luyến

một đường uốn lượn hoàn mỹ như thế

chúng ta thật kiên cường

mấy ngày liền cũng không nhần

phản đối nữa

thâm tình liếc mắt tình cảm chân thành vạn năm

mấy độ luân hồi quyến luyến bất diệt

đem năm tháng phô thành thảm đỏ

chứng kiến điểm cuối cùng của chúng ta

đau lòng một câu trân quý vạn năm

lời thề còn lâu hơn vĩnh viễn

chân ái làm sao có thể hiện lên..." (bạn không kiếm được bài hát này, toàn chém gió thôi, ai biết chỉ bạn với)

Tiếng hát du dương uyển chuyển vang lên trong điện, mỗi một âm tiết cũng chứa đầy tình cảm, đẹp dễ động lòng người. Việt Bằng Ly nghe xong, đã hoàn toàn ngây ngất, không nói nên lời, thân mật ôm chầm lấy Tô Văn, "Liếc mắt đã vạn năm... Cháp tử chi thủ, dữ tử giai lão..."(Ari: Theo ari hiểu câu này có thể là nắm tay đến già, cùng nhau sống bách niên giai lão)

Tô Văn nhẹ nhàng nhắm hai mắt, giờ khắc này lòng nàng thật ấm áp, cái này chắc là tình yêu mà Cẩm Tổ lúc nào cũng nói tới đi! Thân mật nương tựa lẫn nhau, chàng che chở ta một đời, ta chăm sóc chàng trọn kiếp. Tuy hai mà một, nắm tay cả đời.

Có tiếng Tả Diễm đột ngột vang lên ngoài cửa, "Vương gia..."

Tô Văn nghiêng đầu, nói: "Tả hộ vệ chắc có chuyện gì muốn tìm Vương gia, chàng đi đi, ta ngủ thêm chút nữa, chàng cũng biết lúc này ta ngủ nhiều đến đâu mà."

Việt Bằng Ly lưu luyến ra khỏi tẩm điện, đi theo Tả Diễm. Chân trước hần vừa đi, sau lưng Trương Tư cũng theo tiến vào, dâng trà mai tử vừa pha xong, đồng thời ghé vào tai nàng thì thầm: "Nương nương, Tiểu Bạch gởi thư, mọi chuyện đã an bài thỏa đáng, chỉ đợi buổi tối chúng ta động thủ. Nhưng chỗ của Vương gia..."

Tô Văn nặng nề ừ một tiếng, bỗng nhiên từ bên hông lấy ra một túi hương, "Bữa tối Vương gia sẽ dùng bữa với ta, gần đây khẩu vị chàng không tốt lắm, nhớ dặn đầu bếp làm thêm vài món ngon."

"Dạ! Vương phi nương nương..."

Tất nhiên lời hai người nói trong điện, đều rơi vào tai người nào đó.

Qua giờ Dậu, Việt Bạng Ly đứng hạn trở lại phòng khách cùng Tô Văn dùng bữa tối, ngồi nhìn một bàn đầy món ngon, vậy mà còn có một bình rượu nho Tô Văn tự mình làm. Loại rượu này đối với Việt Bạng Ly mà nói, cũng chỉ là nghe nói tới, đặt chén xuống, Tương Tư lập tức rót rượu, đồng thời nói: "Mê rượu đầu tiên, nương nương sai nô tỳ lấy vội tới để Vương gia nhắm nháp, nói người đầu tiên thưởng thức nhất định phải là Vương gia."

Việt Bạng Ly tiếp nhận ly rượu, nhìn Tô Văn tao nhã cười: "Văn Văn tự mình tạo ra gì đó, tất nhiên phu quân là người đầu tiên nhắm nháp, ai muốn giành với bốn vương, bốn vương sẽ cho hân ngạ ngựa..."

Tương Tư và Thủy Nguyệt ở một bên bật cười.

Tô Văn liếc mắt một cái nhìn Việt Bạng Ly, "Nhanh nếm thử."

Việt Bạng Ly nhìn chất lỏng hồng hồng trong chén, tò mò nếm thử, vẻ mặt vui mừng, giờ ngón tay cái lên, "Ngọt mà không ngán, chất lại không khó uống, vừa nếm giống như nước suối trong, cả người mát mẻ sảng khoái. Thật sự là một ly rượu ngon..."

Tô Văn nghe, mừng rỡ, nàng thành công rồi. Nếu A Chích ở đâu, nhất định rất hăng hái uống tới mấy bình. Tên kia yêu rượu như mạng, thích những thứ này như vậy, sao lại có thể không vui. Đáng tiếc nó đã không còn uống được nữa!

Nghĩ đến đây, tay âm thầm nắm chặt lại.

Việt Bạng Ly mê rượu, một ly tiếp một ly, chỉ ăn có một chút, sau đó liền say. Tô Văn bảo Tà Diễm đem Việt Bạng Ly đi đến nghỉ ở chính điện, lại tự mình lau mặt cho hắn, căn dặn: "Vương gia muốn nghỉ ngơi, không ai được quấy rầy, hiểu chưa?"

Tà Diễm ôm quyền lĩnh mệnh, cung kính lui ra khỏi điện.

Nhìn Việt Bạng Ly hoàn toàn ngủ say, nàng phòng ngừa vạn nhất, lại điểm huyết ngủ của hắn, rồi mới dịch dung, thay đổi một bộ áo dài rồi khỏi Vương phủ. Nàng rời đi chưa tới nửa canh giờ, Tà Diễm đẩy cửa tiến vào, "Gia, quả nhiên không ngoài dự liệu của người."

Việt Bạng Ly nằm trên tháp chậm rãi mở hai mắt, bình tĩnh ngồi dậy, toàn thân tản ra lãnh ý, hai mắt lạnh lẽo, trầm giọng nói: "Người mang theo vài người tâm phúc, nếu Vương phi có gì khó khăn, lập tức trợ giúp. Hiểu chưa?"

Tà Diễm lĩnh mệnh, đồng thời khó hiểu hỏi: "Gia, ngài để mặc Vương phi nương nương cứ làm loạn như thế sao? Nếu triều đình truy cứu..." Vị nữ chủ tử này có mưu lược, có quyết đoán, hân thưởng thức. Nếu như chuyện lớn như vậy mà nàng cũng dám tự mình ngang nhiên làm việc, chẳng phải là có chút thông minh quá.

Việt Bạng Ly cũng chỉ cười sang sảng: "Tà Diễm, người quả nhiên là xem thường ái thể của bốn vương. Nếu là tình huống không thể toàn thân trở về, nàng tuyệt đối sẽ không làm như thế. Chuyện chúng ta nghe lén, bốn vương đoán rằng nàng cũng biết."

Tà Diễm khiếp sợ ngược mắt, không nói nên lời nhìn vị chủ tử còn đang cười này. Hai vị chủ tử ngày tâm cơ quá sâu, thật tình không biết hai người đang nghĩ cái gì. (Ari: Anh Diễm làm sao hiểu được... chỉ có 2 anh chị hiểu nhau thôi à)

... Cùng lúc đó...

Tối nay nhất định sẽ là một đêm không an tĩnh, chưa tới giờ Tý, mây đen giăng đầy trời, một trận mưa to dường như sẽ ập tới, trên đường trong trẻo nhưng lạnh lùng, không một bóng người, kể cả người gõ mõ cầm canh, đi đồ dạ hương (dạ hương này là cái đi ra từ đường "ngủ cốc luân hồi" các bác ạ) hình như cũng lười biếng, không nhìn thấy người đâu.

Lúc này...

Trước cửa tướng phủ, một nam tử gánh hàng rong dừng lại, đứng trước đại môn tướng phủ, cười hiền hậu: "Đại ca, trời đổ mưa bất chợt, không biết có thể cho ta ở đây tránh mưa một lát, tiểu nhân vô cùng cảm kích. Một chút tâm ý, các vị vui lòng nhận cho."

Gia đình trông cửa nhìn thấy tên bán hàng diện mạo xấu xí, nhìn sắc trời, miễn cưỡng đồng ý, đồng thời nhận lấy hai cái bánh bao lớn hắn dùng vải trắng gói lại, người người: "A... Tay nghề không tệ, nghe mùi bánh bao ta đã muốn chảy nước miếng, ta không khách khí. Nhỏ tiếng một chút, đừng làm ồn hữu tướng đại nhân nhà ta."

"Dạ dạ... Nhất định..." Người bán hàng hiền hậu cúi đầu khom lưng vội vàng trả lời.

Gia đình cảm bánh tự mình ăn trước một ngụm, rồi lại đưa cho những người khác, không đến ba ngụm, tất cả đều ngã xuống đất. Lúc này đầy mắt tên bán hàng rong tướng mạo xấu xí lóe lên chút lạnh lẽo, huyết sáo một cái, vài cái bóng đen quang minh chính đại từ cửa lớn nhảy vào. Những tên gia đình nhất xú bị bỏ vào bao, ném tới phía sau tướng phủ, dùng trường bào phủ lên, còn điểm huyết ngủ. Phòng ngừa đột nhiên tỉnh lại...

Mười tên sát thủ dễ dàng lên vào tướng phủ, hơn nữa lên vào phòng của bọn hạ nhân, điểm huyết ngủ của mỗi người, đánh ngất toàn bộ gia đình và tướng gác đêm, đồng thời thổi mê dược, tất cả ném tới phía sau viện. Không đến nửa canh giờ, tướng phủ trên dưới tỷ nữ, gia đình, hộ viện hoàn toàn xử

lý xong.

Sau đó mười tên sát thủ đồng thời lên vào tướng phủ...

Một mùi hương kì dị tỏa ra từ tướng phủ, mười mấy tên sát thủ lên vào các sương phòng, đối với người Hứa gia trên dưới không chút nương tình xuống tay. Cuối cùng chỉ để lại Hứa Lễ Trạch.

Chi nhà một tiếng.

Cửa đẩy ra, sắc áo đỏ rực hiện ra, mười chín danh sát thủ cung kính đứng thành hai hàng, ôm quyền tỏ vẻ tôn trọng. Tô Văn bình tĩnh khoát tay, khoe miệng mỉm cười tàn nhẫn.

Hứa Lễ Trạch đang ngủ đột nhiên hô lớn: "Đức Phúc, bỏ nước tiểu của ta để đâu, mang vào cho ta. Ta đã nói bao nhiêu lần, buổi tối phải canh chừng, không được ngủ!"

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Phong ba ở lâu gia

Edit: Bất Niệm

Beta: Tuyết Huệ

Toàn bộ mười chín sát thủ chăm chú nhìn vào sương phòng trong chính uyển, siết chặt nắm đấm, tham quan biến thái đến cỡ nào. Vì muốn xây hồ nước mà không cho người làm nghỉ ngơi, khinh thường người khác biết bao.

Tô Văn ra hiệu, "Bản môn chủ sẽ đích thân xử lý hần, sự tình xong xuôi, các người lập tức hành động. Tỷ nữ, gia đình đưa đi các thành lớn ở phía Tây, phía Bắc và phía Nam."

"Rõ! Môn chủ!" Mỗi một chỗ trên người vị môn chủ này đều khiến người ta phải tán thưởng, tính huyết tủy tướng phủ nhưng lại nhân từ tha cho toàn bộ tỷ nữ, gia đình vô tội, đưa bọn họ đến các thành trì khác, bắt đầu cuộc sống mới. Họ Hứa tham quan biến thái, cường đoạt dân nữ nhà lãnh để thông phòng, tội ác chồng chất. Có ngày hôm nay, đó là vì hần đáng chết!

Sau khi phân phó cho thủ hạ xong, Tô Văn cầm trường kiếm trong tay, chuẩn bị tiến vào sương phòng thì Tiểu Bạch lại thấp giọng nhắc nhở, "Hứa lão tặc quỷ kế đa đoan, môn chủ phải cẩn thận!"

Tô Văn nghiêng đầu, vờ nhẹ lên bả vai Tiểu Bạch, "Vất vả cho người rồi, trở về nghỉ ngơi đi! Nhớ đi tìm Trương Tư, đừng có quên đấy! Nàng đã hỏi thăm người mấy lần rồi."

"Vâng."

Tô Văn kéo làn váy lên, một cước thô lỗ đá văng cửa sương phòng, "Muốn xây hồ phải không? Có cần bản môn chủ tự mình giúp người không?" Thanh âm mềm mại, lộ ra vẻ lạnh lùng. Nàng đẩy cửa mà vào, mang theo một luồng gió lạnh khiến người ta rùng mình.

Nghe thấy giọng nói xa lạ, Hứa Lễ Trạch cũng không có kinh hoảng, nhẹ nhàng xốc màn chướng lên, thấy nữ tử xông vào phòng, váy áo đỏ rực như lửa, hồng sa che mặt, trên trán vẽ một con bướm nhỏ, một đầu tóc đen xoắn tung tùy ý. Ý cười trên khóe miệng càng thêm sâu sắc, "Nghe danh tiếng của ám dạ môn chủ đã lâu, quả thật là tuyệt đại khuynh thành, cũng không biết đặt dưới thân sẽ có tư vị gì..." Vừa chạm rãi nói chuyện, vừa đưa tay chạm lên bức phù điêu ở đầu giường, kích hoạt cơ quan ngầm, bắn ra ám khí, Tô Văn tay mắt lanh lẹ cũng đồng thời phóng ngân châm, nàng cười lạnh, thả người nhảy đến trước mặt hần, "Muốn thử hương vị của bản môn chủ sao?"

Cả người Hứa Lễ Trạch bị Tô Văn kiểm chế, khóe miệng run rẩy, tiếp xúc gần gũi như thế, hần mới phát hiện nàng không chỉ là tuyệt đại khuynh thành mà toàn thân cao thấp đều là ám khí, căn bản không có khả năng chạm vào người nàng. Lạnh lùng hừ một tiếng, "Có gan đến Tướng phủ, người cảm thấy người còn mạng để rồi đi sao?" Lời còn chưa dứt, thế nhưng đã muốn rat ay công kích! Tô Văn cũng không chút khách khí mà xuống tay.

"Hứa lão tặc... Phản kháng bản môn chủ, chỉ có một con đường, chính là đường xuống Hoàng Tuyền. Người hủy Tô Trang của ta, giết huynh đệ của ta, người nghĩ rằng có Hoàng đế cho trở thì ta sẽ không dám động đến người sao? Tô Văn ta không sợ gì hết, đừng nói người lại là người của Hoàng đế, ta nhất định sẽ không thủ hạ lưu tình!" Tô Văn trừng mắt nhìn, mâu quang mang theo tia khát máu tàn nhẫn, trong đầu nàng hừng hực lửa giận, cảnh tượng A Chích đâm đĩa máu tươi hiện ra càng khiến nàng phẫn nộ hơn.

Hứa Lễ Trạch cười lạnh, "Hứa Lễ Trạch ta không liên quan gì đến các người, nhưng người lại giết thê tử của ta, ta giết cả nhà người cũng là điều bình thường."

Tô Văn nghe xong, lập tức vung tay chế trụ yết hầu của hắn, móng tay thật dài dường như muốn cắm sâu vào da thịt trên cổ hắn, nàng gần từng tiếng, “Thê tử của ngươi bị ai giết, chắc ngươi còn rõ ràng hơn cả bản môn chủ! Tô Văn ta chẳng qua là tiện tay chỉ tiền, thay người ra tay mà thôi!”

Hứa Lễ Trạch không hề mảy may sợ hãi, một dạng chết cũng không đầu hàng, ngẩng cao đầu, thối ra một khẩu hiệu kỳ quái, Tô Văn nhận ra được ngày ấy cũng là nghe được khẩu hiệu này, những sát thủ kia mới đồng loạt tiến lên công kích nàng. Tay không tự chủ dùng thêm sức, ngón châm đâm vào da thịt hắn, thanh âm thống khổ lập tức vang lên trong phòng, “A.. Tô Văn. Tiện nhân...”

Bốp!

Tô Văn không chút khách khí vung ra một cái tát, ngưng thần nghe tiếng bước chân chung quanh nhưng lại không có ai tiến vào. Xem ra sát thủ ngày ấy không phải là người của Hứa Lễ Trạch, nàng cười ý tứ, vỗ vỗ hai má của hắn, “Thế nào? Sắp chết đến nơi rồi, nhưng lão bằng hữu lại vứt bỏ ngươi!”

Hứa Lễ Trạch hoảng sợ nhìn bốn phía, quả nhiên không có sát thủ tiến vào mới ý thức được mọi chuyện. Chẳng lẽ Thái Hỷ đã rat ay? Mấy rậm nhủu chặt lại, ánh mắt đau buồn không thể tả. Nửa cuộc đời của hắn tiêu tốn cho triều đình, từng bước kinh tâm, lúc vinh sủng nhất lại bởi vì...

Đau đớn nhắm chặt hai mắt lại, “Tô Văn, ngươi muốn giết thì giết đi!”

Tô Văn tao nhã ngồi xuống ghế nhỏ trước mặt Hứa Lễ Trạch, cười như Tu La thị huyết, “Hữu tướng đại nhân, ngươi cho rằng ta sẽ để ngươi chết nhanh như vậy sao? Tuyệt đối sẽ không... Ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết...”

Hứa Lễ Trạch không hề e ngại nâng mắt lên nhìn Tô Văn, cười cuồng vọng thành tiếng, “Ha ha... Ha ha... Lão phu nửa đời vinh quang, vàng bạc châu báu mấy trăm rương, đã sở hữu hết vinh hoa trong tay... Tô môn chủ bất quá cũng chỉ là vì kẻ sinh nhanh mà làm việc, nếu ngươi buông tha cho lão phu, kim khôi tất cả đều là của ngươi. Như thế nào?”

Tô Văn nghe, suy tư một lát, mím môi cười, “Giao dịch không tệ, nhưng thả ngươi ra, khó bảo đảm ngươi sẽ không quay lại báo thù. Ngươi không biết mình có bao nhiêu tí bí sao? Cho nên ta quyết định, giết chết ngươi, cầm tiền bước đi. Như vậy thời điểm hưởng thụ vàng bạc cũng không sợ ngươi trở về báo thù nữa, đúng không? Hứa đại nhân?”

“Ngươi...” Hứa Lễ Trạch kích động túm lấy khăn che mặt của Tô Văn, nhìn đến dung nhan thật sự của nàng thì tràn đầy hoảng sợ. Thật không thể tin được, Việt vương phi thường ngày tao nhã lạnh nhạt lại chính là nữ Tu la có vẻ đẹp trí mạng.

Tô Văn không hề kinh hoàng, đuôi lông mày ngả ngon, “Hứa đại nhân, ngươi thật đúng là thích xuống Hoàng Tuyền. Ta vốn chỉ định đánh cho ngươi tàn phế, ném ra ngoài làm khát cái. Nhưng hiện tại ngươi đã biết thân phận của ta, thấy được diện mục của ta, như vậy, ngươi không thể không chết! Ngươi biết không? Những người biết thân phận của ta đều đã chết hoa lệ rồi. Thế nào?”

Cả người Hứa Lễ Trạch không khỏi run lên, không ngờ Tô Văn chính là Lâu Văn, cả người hắn như đang ngấm mình trong hầm băng lạnh buốt. Vợ chồng Việt vương nhìn như không rành thế sự, nhưng một Tiểu Vương phi lại có thể cường đại như vậy, vậy thì Việt Băng Ly thì sao? Hắn muốn gì?

Thiên hạ này sao?

Vậy thì chẳng phải là muốn làm phản sao?

“Vương phi nương nương, dù... Tha mạng... Ngài là người cao quý, giết ta chỉ tô ô uế tay của ngài. Hơn nữa, lão phu dù gì cũng là mệnh quan triều đình, nếu ta có việc gì, triều đình chắc chắn sẽ truy cứu. Ngài không cần thiết phải đắc tội với triều đình như vậy...” Hứa Lễ Trạch chân chó quỳ rạp trên mặt đất cầu xin. Không biết tự lượng sức mình, suy nghĩ xem có nên dâng nữ nhi nhà mình cho trượng phu của nàng hay không, may ra nàng thủ hạ lưu tình!

Tô Văn chán ghét, một cước đá văng Hứa Lễ Trạch ra, rót ra một ly trà Long Tĩnh, sau đó đổ chất lỏng trong bình sứ nhỏ vào chén, dùng móng tay dài khuấy đều, rồi lại lấy thêm một bình sứ màu hồng nữa... Xong xuôi, cười tuyệt sắc...

“Hữu tướng đại nhân, mời dùng...”

“Ngươi... Trầm Hương... Đây đây... Trà...” Hứa Lễ Trạch nhìn ly trà Long Tĩnh, bỗng dưng nhớ lại lúc phu nhân nhà mình qua đời, cũng là mùi hương này.. Tâm đau đớn một trận, một mình Trầm Hương thì không sao, nhưng kết hợp cùng thứ thích hợp, thì chắc chắn hắn sẽ phải chết.

“Ta đã bỏ thêm một thứ tên là Thiêm độc, sau khi ngươi uống vào, toàn thân sẽ ngứa ngáy, sau đó sẽ ra sức gãi, đến mức trầy da tróc vảy, bao giờ máu chuyển sang màu đen mới ngừng lại. Sau đó, ngươi có thể yên tâm đến báo danh với Diêm La Vương rồi!” Dứt lời, đoạt lấy chén trà, chế trụ cằm, đổ trà Long Tĩnh vào miệng Hứa Lễ Trạch. Ngón tay buông ra, ly trà rơi xuống đất...

Choang!

Đồng tử của Hứa Lễ Trạch vì sợ hãi mà phóng to ra, hắn thống thối túm chặt lấy yết hầu của mình, muốn nôn ra nhưng lại bất lực. Tiếng cười bén nhọn của Tô Văn vang lên trong đêm khuya, có vẻ đặc biệt ngọt ngào.

Nàng cũng mất hứng, giết hết người ở nơi này cũng không đổi lại được gì. Nhưng con người chính là cố chấp như thế, nếu như dễ dàng tha thứ, thì mỗi người đều trở thành quả hồng mềm mại người nắn bóp.

Lúc rời khỏi Tướng phủ đã là giờ Tý. Tô Văn một mình đứng giữa ngã tư đường, mặc cho gió lạnh đêm khuya quất vào mặt, trong lòng có chút cảm giác

mất mát. Một trận gió bất ngờ quét lên mặt, nàng lập tức ra có người công kích, trường kiếm rút ra nhắm ngay mi tâm của người đến, “Muốn chết sao?”

“Văn Văn... Làm gì mà tuyệt tình như vậy, vừa mới xem kịch hay của nàng xong.. Thật sự là phản kích!” Ngọc Vô Ngân nghiêng đầu, ngón tay thon dài kẹp lấy mũi kiếm, bước tới trước mặt nàng, ái muội cúi người xuống, hơi thở ấm áp phả lên mặt của nàng.

Tô Văn tà nghệ liếc hần một cái, từng bước lui về sau, làm như không thấy tiếp tục bước về phía trước. Ngọc Vô Ngân lại mặt dày đuổi theo, “Này, làm sao vậy? Chẳng lẽ nàng không sợ ngày mai ta sẽ tố giác nàng với triều đình sao?”

“Có gan thì cứ đi! Tô Văn ta đã làm thì không sợ triều đình truy cứu.” Tô Văn không thèm liếc mắt nhìn Ngọc Vô Ngân, bình tĩnh bước tiếp, khoe miệng mang theo tia khinh thường.

Ngọc Vô Ngân vỗ tay tán thưởng, “Hay! Hay cho một nữ nhân giang hồ, bản công tử thích, Tiểu Văn Văn, sao rồi? Suy nghĩ một chút đi, làm Nhị cung chủ của bản công tử, hưởng vinh hoa phú quý, cảm y mỹ thực. Nàng sẽ trở thành nữ nhân hạnh phúc nhất thiên hạ..”

Nghe vậy, Tô Văn đột ngột dừng lại, chậm rãi xoay người, chỉ thẳng vô kiếm vào mặt của Ngọc Vô Ngân, lạnh giọng nói, “Ta cảnh cáo ngươi, đừng đi theo ta nữa, nếu không đừng trách kiếm của ta không có mắt. Muốn tìm nữ nhân, mời đến thanh lâu! Lúc này vẫn chưa đóng cửa đâu!”

“Ta chỉ coi trọng một mình nàng...” Ngọc Vô Ngân không hề bị Tô Văn uy hiếp.

Tô Văn quay đầu nhìn Ngọc Vô Ngân, bỗng nhiên nở nụ cười tuyệt mỹ, “Muốn làm nam nhân của ta? Ít nhất cũng phải hỏi xem nam nhân ở nhà của ta có đồng ý hay không đã. Chẳng lẽ đã bị dùng qua còn có thể phong vị sao?”

“Sai, đã dùng qua giống như ăn súp, nhưng đến trên người Văn Văn tuyệt đối là mỹ vị. Về phần Vương gia không quyền không thế, mềm yếu vô năng kia thì hừ hừ là được. Chẳng có đại sự gì, làm sao có thể bảo hộ nàng cả đời được? Nếu không thì sao hôm nay nàng phải tự mình đi báo thù?” Ngọc Vô Ngân không kiềm chế được mà nói một hơi.

Tô Văn xiết chặt trường kiếm, cách một tiếng, trường kiếm bay ra khỏi vỏ, nàng không chút khách khí nhắm ngay yết hầu của Ngọc Vô Ngân, lạnh giọng nói, “Nam nhân của ta có quyền hay không, không liên quan gì đến ngươi. Không có kẻ nào được phép bình luận về nam nhân của ta.” Lời còn chưa dứt, kiếm nâng lên, Ngọc Vô Ngân chưa kịp phản ứng, trường bào trước ngực đã bị kiếm cắt qua...

Tô Văn bình tĩnh thu kiếm lại, không kiềm chế được nở nụ cười, xoay người rời đi.

Ngọc Vô Ngân lướt tay qua vết cắt trên trường bào, nhớ lại câu “Không có kẻ nào được phép bình luận về nam nhân của ta”, khoe miệng không tự giác liến nhếch lên. Tô Văn à Tô Văn, rốt cuộc ngươi cuồng vọng đến mức nào đây?

Kinh thành.

Một trận rung chuyển, Hữu tướng đương triều Hứa đại nhân bị sát hại, trong một đêm bị diệt môn, tỷ nữ gia đình cũng không sót lại một người. Một nhà lớn bé đều chết bất đắc kỳ tử trong phòng. Hữu tướng đại nhân chết rất thảm, khám nghiệm tử thi cũng không đành lòng nhìn nhiều thêm một lần, lại không tra ra được nguyên nhân cái chết là gì, quả thực là vô cùng quý dị.

Phố lớn ngõ nhỏ, quán trà từ lâu, khắp nơi đều nói đến chuyện này.

“Hứa gia thế mà bị giết không còn người nào, người nói xem thủ phạm phải có năng lực như thế nào mới có thể thần không biết quỷ không hay diệt môn cả nhà bọn họ như vậy?”

“Hữu tướng đại nhân kết thù kết oán cũng không ít, hơn nữa lúc làm quan lại kiêu ngạo ương ngạnh, một tay che trời, có thể không bị người ta trả thù sao? Nói hần oan, chẳng bằng nói hiệu cảm đồ Tô Trang bị oan đi. Biểu hiệu cảm đồ đệ nhất cư nhiên bị cháy sạch sau một đêm, tổn thất bao nhiêu tài vật. Ông chủ Tô Trang lần này mất không ít đây...”

“Đúng thế! Đạo gần đây, kinh thành ngày càng nhiều chuyện quý dị, cũng không biết có thể sống yên ổn bao lâu.”

“Biên qua chưa bộc phát chiến sự, làm sao mà không yên ổn được. Việc trong kinh đã có triều đình ra mặt xử lý, tin tưởng không bao lâu nữa, sự tình sẽ bình ổn lại thôi.”

“Hi vọng là như thế...”

Cả triều khiếp sợ, các vị quan viên sợ hãi đến cực điểm, trên điện Kim Loan, Việt Huyền Tẫn ra lệnh tra rõ việc này. Đối với hần, việc hữu tướng địa nhân qua đời cũng không phải là không tốt. Chỉ không ngờ nữ tử kia lại ra tay ngoan độc như vậy, gây ra sự kiện diệt môn, khiến toàn bộ dân chúng kinh thành hoảng sợ.

Cùng lúc đó, phủ Việt Vương.

Tô Văn lặng lẽ ngồi trước bàn tử đàn, tay cầm thìa ngọc cẩn thận khuấy đều cháo, Trương Tư đứng bên cạnh, thấy vậy thì đỏ mặt hơi lạnh. Kinh thành đang đại loạn, Vương phi nương nương lại có thể nhàn nhã ngồi ở chỗ này nấu cháo cá, thật sự là khiến người khác xấu hổ.

Việt Bạng Ly hạ triều trở về, vừa bước vào phòng khách, Tô Văn liền đứng lên đón, đỡ lấy cánh tay của hắn, “Phu quân đại nhân, cháo cá vừa nấu xong, chàng mau nếm thử xem. Đây là do Văn Văn tự mình nấu cho chàng đấy.”

Việt Bạng Ly híp hai mắt lại đầy thích thú, ngửi thấy hương cháo thơm ngát, vừa lòng nhếch khóe miệng lên, “Thật thơm, vì phu cưới được kiều thê như nàng thật sự là phúc ba đời. Đói bụng rồi phải không? Cùng nhau ăn đi.”

“Được...” Hai người nhàn nhã ngồi xuống bàn, chuyện xảy ra trong kinh thành dường như không hề ảnh hưởng đến họ. Nhưng Hoàng đế đã hạ lệnh điều tra, tất nhiên vị Vương gia này cũng không chạy thoát, dùng cháo xong lại vội vàng rời phủ.

Tô Văn thấy khí trời không quá nóng, liền cầm một cây kéo định tới hoa viên cắt tia hoa cỏ, đến hành lang lại đụng trúng mẹ con Nguyên thị đang tay xách nách mang bao lớn bao nhỏ, nàng không khỏi kỳ quái, “Chuyện gì đây? Có việc phải rời kinh sao? Nguyên phu nhân, Nguyên tiểu thư?”

“Vương phi, lão thân đang muốn tìm ngài xin nghỉ vài ngày. Mấy ngày gần đây, Kinh thành không yên ổn, đầu tiên là Tô Trang bị hủy, sau đó là chuyện của nhà Hứa đại nhân, cho nên lão thân muốn đưa Cẩm Tố về nhà một thời gian. Nương nương, ngài cũng đến nhà mẹ đẻ dưỡng thai đi. Chỉ sợ hỗn loạn trong kinh thành sẽ ảnh hưởng đến đứa nhỏ.”

Tô Văn bình tĩnh trả lời, “Không làm việc gì khuất tất, không sợ quỷ gỗ cửa. Nếu Nguyên phu nhân muốn rời phủ, tốt nhất là nên xin phép Vương gia một tiếng, dù sao ngài cũng là di nương của chàng, bản vương phi không thể tự quyết định được.”

“Này... Cũng được. Lão thân viết một phong thư, phiền nương nương chuyển lại cho Vương gia.” Nguyên thị đảo tròn mắt, nghĩ cách.

Tô Văn đạm mạc đáp một tiếng, nói với Trương Tư, “Đi cùng Nguyên phu nhân lấy thư, một mình ta đến hoa viên.” Dứt lời, liền thấy Hồ Nhất vội vàng chạy tới, “Vương phi nương nương, Lưu ma ma ở Dục Khôn cung đến phủ tìm ngài, nói là Thái Hậu nương nương triệu kiến, nếm thử hoa quả mới được tiến cúng đến.”

Tô Văn vuốt cằm, nghiêng người nói, “Thùy Nguyệt đi lấy thư, Trương Tư theo ta vào cung.”

“Vâng! Vương phi nương nương.”

Toàn bộ mười chín sát thủ chăm chú nhìn vào sường phòng trong chính uyển, siết chặt nắm đấm, tham quan biến thái đến cỡ nào. Vì muốn xây hồ nước mà không cho người làm nghỉ ngơi, khinh thường người khác biết bao.

Tô Văn ra hiệu, “Bản môn chủ sẽ đích thân xử lý hắn, sự tình xong xuôi, các người lập tức hành động. Tỳ nữ, gia đình đưa đi các thành lớn ở phía Tây, phía Bắc và phía Nam.”

“Rõ! Môn chủ!” Mỗi một chỗ trên người vị môn chủ này đều khiến người ta phải tán thưởng, tính huyết tủy tướng phủ nhưng lại nhân từ tha cho toàn bộ tỳ nữ, gia đình vô tội, đưa bọn họ đến các thành trì khác, bắt đầu cuộc sống mới. Họ Hứa tham quan biến thái, cưỡng đoạt dân nữ nhà lãnh để thống phòng, tội ác chồng chất. Có ngày hôm nay, đó là vì hắn đáng chết!

Sau khi phân phó cho thủ hạ xong, Tô Văn cầm trường kiếm trong tay, chuẩn bị tiến vào sường phòng thì Tiểu Bạch lại thấp giọng nhắc nhở, “Hứa lão tặc quỷ kế đa đoan, môn chủ phải cẩn thận!”

Tô Văn nghiêng đầu, vỗ nhẹ lên bả vai Tiểu Bạch, “Vất vả cho người rồi, trở về nghỉ ngơi đi! Nhớ đi tìm Trương Tư, đừng có quên đấy! Nàng đã hỏi thăm người mấy lần rồi.”

“Vâng.”

Tô Văn kéo làn váy lên, một cước thô lỗ đá văng cửa sường phòng, “Muốn xây hồ phải không? Có cần bản môn chủ tự mình giúp người không?” Thanh âm mềm mại, lộ ra vẻ lạnh lùng. Nàng đẩy cửa mà vào, mang theo một luồng gió lạnh khiến người ta rùng mình.

Nghe thấy giọng nói xa lạ, Hứa Lễ Trạch cũng không có kinh hoảng, nhẹ nhàng xốc màn chướng lên, thấy nữ tử xông vào phòng, váy áo đồ rực như lửa, hồng sa che mặt, trên trán vẽ một con bướm nhỏ, một đầu tóc đen xoắn tùy ý. Ý cười trên khóe miệng càng thêm sâu sắc, “Nghe danh tiếng của ám dạ môn chủ đã lâu, quả thật là tuyệt đại khuynh thành, cũng không biết đặt dưới thân sẽ có tư vị gì...?” Vừa chạm rãi nói chuyện, vừa đưa tay chạm lên bức phù điêu ở đầu giường, kích hoạt cơ quan ngầm, bắn ra ám khí, Tô Văn tay mất lạnh lẽ cũng đồng thời phóng ngân châm, nàng cười lạnh, thả người nhẩy đến trước mặt hắn, “Muốn thử hương vị của bản môn chủ sao?”

Cả người Hứa Lễ Trạch bị Tô Văn kiểm chế, khóe miệng run rẩy, tiếp xúc gần gũi như thế, hắn mới phát hiện nàng không chỉ là tuyệt đại khuynh thành mà toàn thân cao thấp đều là ám khí, căn bản không có khả năng chạm vào người nàng. Lạnh lùng hừ một tiếng, “Có gan đến Tương phủ, người cảm thấy người còn mạng để rời đi sao?” Lời còn chưa dứt, thế nhưng đã muốn rat ay công kích! Tô Văn cũng không chút khách khí mà xuống tay.

“Hứa lão tặc... Phản kháng bản môn chủ, chỉ có một con đường, chính là đường xuống Hoàng Tuyền. Người hủy Tô Trang của ta, giết huynh đệ của ta, người nghĩ rằng có Hoàng đế cho trời thì ta sẽ không dám động đến người sao? Tô Văn ta không sợ gì hết, đừng nói người lại là người của Hoàng đế, ta nhất định sẽ không thủ hạ lưu tình!” Tô Văn trừng mắt nhìn, mâu quang mang theo tia khát máu tàn nhẫn, trong đầu nàng hừng hực lửa giận, cảnh tượng A Chích đâm đĩa máu tươi hiện ra càng khiến nàng phẫn nộ hơn.

Hứa Lễ Trạch cười lạnh, “Hứa Lễ Trạch ta không liên quan gì đến các người, nhưng người lại giết thê tử của ta, ta giết cả nhà người cũng là điều bình thường.”

Tô Văn nghe xong, lập tức vung tay chế trụ yết hầu của hắn, móng tay thật dài dường như muốn cắm sâu vào da thịt trên cổ hắn, nàng gần từng tiếng, “Thê tử của ngươi bị ai giết, chắc ngươi còn rõ ràng hơn cả bản môn chủ! Tô Văn ta chẳng qua là tiện tay chỉ tiền, thay người ra tay mà thôi!”

Hứa Lễ Trạch không hề mảy may sợ hãi, một dạng chết cũng không đầu hàng, ngẩng cao đầu, thối ra một khẩu hiệu kỳ quái, Tô Văn nhận ra được ngày ấy cũng là nghe được khẩu hiệu này, những sát thủ kia mới đồng loạt tiến lên công kích nàng. Tay không tự chủ dùng thêm sức, ngân châm đâm vào da thịt hắn, thanh âm thống khổ lập tức vang lên trong phòng, “A.. Tô Văn. Tiện nhân...”

Bốp!

Tô Văn không chút khách khí vung ra một cái tát, ngưng thần nghe tiếng bước chân chung quanh nhưng lại không có ai tiến vào. Xem ra sát thủ ngày ấy không phải là người của Hứa Lễ Trạch, nàng cười ý tứ, vỗ vỗ hai má của hắn, “Thế nào? Sắp chết đến nơi rồi, nhưng lão bằng hữu lại vứt bỏ ngươi!”

Hứa Lễ Trạch hoảng sợ nhìn bốn phía, quả nhiên không có sát thủ tiến vào mới ý thức được mọi chuyện. Chẳng lẽ Thái Hỷ đã rat ay? Mây rậm nhủ chặt lại, ánh mắt đau buồn không thể tả. Nửa cuộc đời của hắn tiêu tốn cho triều đình, từng bước kinh tâm, lúc vinh sủng nhất lại bởi vì...

Đau đớn nhắm chặt hai mắt lại, “Tô Văn, ngươi muốn giết thì giết đi!”

Tô Văn tao nhã ngồi xuống ghế nhỏ trước mặt Hứa Lễ Trạch, cười như Tu La thị huyết, “Hữu tướng đại nhân, ngươi cho rằng ta sẽ để ngươi chết nhanh như vậy sao? Tuyệt đối sẽ không... Ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết...”

Hứa Lễ Trạch không hề e ngại nâng mắt lên nhìn Tô Văn, cười cuồng vọng thành tiếng, “Ha ha... Ha ha... Lão phu nửa đời vinh quang, vàng bạc châu báu mấy trăm rương, đã sở hữu hết vinh hoa trong tay... Tô môn chủ bất quá cũng chỉ là vì kẻ sinh nhanh mà làm việc, nếu ngươi buông tha cho lão phu, kim khôi tất cả đều là của ngươi. Như thế nào?”

Tô Văn nghe, suy tư một lát, mím môi cười, “Giao dịch không tệ, nhưng thả ngươi ra, khó bảo đảm ngươi sẽ không quay lại báo thù. Ngươi không biết mình có bao nhiêu tí bí sao? Cho nên ta quyết định, giết chết ngươi, cầm tiền bước đi. Như vậy thời điểm hưởng thụ vàng bạc cũng không sợ ngươi trở về báo thù nữa, đúng không? Hứa đại nhân?”

“Ngươi...” Hứa Lễ Trạch kích động túm lấy khăn che mặt của Tô Văn, nhìn đến dung nhan thật sự của nàng thì tràn đầy hoảng sợ. Thật không thể tin được, Việt vương phi thường ngày tao nhã lạnh nhạt lại chính là nữ Tu la có vẻ đẹp trí mạng.

Tô Văn không hề kinh hoảng, đuôi lông mày ngả ngon, “Hứa đại nhân, ngươi thật đúng là thích xuống Hoàng Tuyền. Ta vốn chỉ định đánh cho ngươi tàn phế, ném ra ngoài làm khát cái. Nhưng hiện tại ngươi đã biết thân phận của ta, thấy được diện mục của ta, như vậy, ngươi không thể không chết! Ngươi biết không? Những người biết thân phận của ta đều đã chết hoa lệ rồi. Thế nào?”

Cả người Hứa Lễ Trạch không khỏi run lên, không ngờ Tô Văn chính là Lâu Văn, cả người hắn như đang ngấm mình trong hầm băng lạnh buốt. Vợ chồng Việt vương nhìn như không rành thế sự, nhưng một Tiểu Vương phi lại có thể cường đại như vậy, vậy thì Việt Băng Ly thì sao? Hắn muốn gì?

Thiên hạ này sao?

Vậy thì chẳng phải là muốn làm phản sao?

“Vương phi nương nương, dù... Tha mạng... Ngài là người cao quý, giết ta chỉ tô ô uế tay của ngài. Hơn nữa, lão phu dù gì cũng là mệnh quan triều đình, nếu ta có việc gì, triều đình chắc chắn sẽ truy cứu. Ngài không cần thiết phải đắc tội với triều đình như vậy...” Hứa Lễ Trạch chân chó quỳ rạp trên mặt đất cầu xin. Không biết tự lượng sức mình, suy nghĩ xem có nên dâng nữ nhi nhà mình cho trượng phu của nàng hay không, may ra nàng thủ hạ lưu tình!

Tô Văn chán ghét, một cước đá văng Hứa Lễ Trạch ra, rót ra một ly trà Long Tĩnh, sau đó đổ chất lỏng trong bình sứ nhỏ vào chén, dùng móng tay dài khuấy đều, rồi lại lấy thêm một bình sứ màu hồng nữa... Xong xuôi, cười tuyệt sắc...

“Hữu tướng đại nhân, mời dùng...”

“Ngươi... Trầm Hương... Đây đây... Trà...” Hứa Lễ Trạch nhìn ly trà Long Tĩnh, bỗng dưng nhớ lại lúc phu nhân nhà mình qua đời, cũng là mùi hương này.. Tâm đau đớn một trận, một mình Trầm Hương thì không sao, nhưng kết hợp cùng thứ thích hợp, thì chắc chắn hắn sẽ phải chết.

“Ta đã bỏ thêm một thứ tên là Thiêm độc, sau khi ngươi uống vào, toàn thân sẽ ngứa ngáy, sau đó sẽ ra sức gãi, đến mức trầy da tróc vảy, bao giờ máu chuyển sang màu đen mới ngừng lại. Sau đó, ngươi có thể yên tâm đến báo danh với Diêm La Vương rồi!” Dứt lời, đoạt lấy chén trà, chế trụ cằm, đổ trà Long Tĩnh vào miệng Hứa Lễ Trạch. Ngón tay buông ra, ly trà rơi xuống đất...

Choang!

Đồng tử của Hứa Lễ Trạch vì sợ hãi mà phóng to ra, hắn thống thối túm chặt lấy yết hầu của mình, muốn nôn ra nhưng lại bất lực. Tiếng cười bén nhọn của Tô Văn vang lên trong đêm khuya, có vẻ đặc biệt ngọt ngào.

Nàng cũng mất hứng, giết hết người ở nơi này cũng không đổi lại được gì. Nhưng con người chính là cố chấp như thế, nếu như dễ dàng tha thứ, thì mỗi người đều trở thành quả hồng mềm mại người nắn bóp.

Lúc rời khỏi Tướng phủ đã là giờ Tý. Tô Văn một mình đứng giữa ngã tư đường, mặc cho gió lạnh đêm khuya quất vào mặt, trong lòng có chút cảm giác

mất mát. Một trận gió bất ngờ quét lên mặt, nàng lập tức ra có người công kích, trường kiếm rút ra nhắm ngay mi tâm của người đến, “Muốn chết sao?”

“Văn Văn... Làm gì mà tuyệt tình như vậy, vừa mới xem kịch hay của nàng xong.. Thật sự là phản kích!” Ngọc Vô Ngân nghiêng đầu, ngón tay thon dài kẹp lấy mũi kiếm, bước tới trước mặt nàng, ái muội cúi người xuống, hơi thở ấm áp phả lên mặt của nàng.

Tô Văn tà nghệ liếc hần một cái, từng bước lui về sau, làm như không thấy tiếp tục bước về phía trước. Ngọc Vô Ngân lại mặt dày đuổi theo, “Này, làm sao vậy? Chẳng lẽ nàng không sợ ngày mai ta sẽ tố giác nàng với triều đình sao?”

“Có gan thì cứ đi! Tô Văn ta đã làm thì không sợ triều đình truy cứu.” Tô Văn không thèm liếc mắt nhìn Ngọc Vô Ngân, bình tĩnh bước tiếp, khoe miệng mang theo tia khinh thường.

Ngọc Vô Ngân vỗ tay tán thưởng, “Hay! Hay cho một nữ nhân giang hồ, bản công tử thích, Tiểu Văn Văn, sao rồi? Suy nghĩ một chút đi, làm Nhị cung chủ của bản công tử, hưởng vinh hoa phú quý, cảm y mỹ thực. Nàng sẽ trở thành nữ nhân hạnh phúc nhất thiên hạ..”

Nghe vậy, Tô Văn đột ngột dừng lại, chậm rãi xoay người, chỉ thẳng vô kiếm vào mặt của Ngọc Vô Ngân, lạnh giọng nói, “Ta cảnh cáo ngươi, đừng đi theo ta nữa, nếu không đừng trách kiếm của ta không có mắt. Muốn tìm nữ nhân, mời đến thanh lâu! Lúc này vẫn chưa đóng cửa đâu!”

“Ta chỉ coi trọng một mình nàng...” Ngọc Vô Ngân không hề bị Tô Văn uy hiếp.

Tô Văn quay đầu nhìn Ngọc Vô Ngân, bỗng nhiên nở nụ cười tuyệt mỹ, “Muốn làm nam nhân của ta? Ít nhất cũng phải hỏi xem nam nhân ở nhà của ta có đồng ý hay không đã. Chẳng lẽ đã bị dùng qua còn có thể phong vị sao?”

“Sai, đã dùng qua giống như ăn súp, nhưng đến trên người Văn Văn tuyệt đối là mỹ vị. Về phần Vương gia không quyền không thế, mềm yếu vô năng kia thì hừ hừ là được. Chẳng có đại sự gì, làm sao có thể bảo hộ nàng cả đời được? Nếu không thì sao hôm nay nàng phải tự mình đi báo thù?” Ngọc Vô Ngân không kiềm chế được mà nói một hơi.

Tô Văn xiết chặt trường kiếm, cách một tiếng, trường kiếm bay ra khỏi vỏ, nàng không chút khách khí nhắm ngay yết hầu của Ngọc Vô Ngân, lạnh giọng nói, “Nam nhân của ta có quyền hay không, không liên quan gì đến ngươi. Không có kẻ nào được phép bình luận về nam nhân của ta.” Lời còn chưa dứt, kiếm nâng lên, Ngọc Vô Ngân chưa kịp phản ứng, trường bào trước ngực đã bị kiếm cắt qua...

Tô Văn bình tĩnh thu kiếm lại, không kiềm chế được nở nụ cười, xoay người rời đi.

Ngọc Vô Ngân lướt tay qua vết cắt trên trường bào, nhớ lại câu “Không có kẻ nào được phép bình luận về nam nhân của ta”, khoe miệng không tự giác liến nhếch lên. Tô Văn à Tô Văn, rốt cuộc ngươi cuồng vọng đến mức nào đây?

Kinh thành.

Một trận rung chuyển, Hữu tướng đương triều Hứa đại nhân bị sát hại, trong một đêm bị diệt môn, tỷ nữ gia đình cũng không sót lại một người. Một nhà lớn bé đều chết bất đắc kỳ tử trong phòng. Hữu tướng đại nhân chết rất thảm, khám nghiệm tử thi cũng không đành lòng nhìn nhiều thêm một lần, lại không tra ra được nguyên nhân cái chết là gì, quả thực là vô cùng quý dị.

Phố lớn ngõ nhỏ, quán trà từ lâu, khắp nơi đều nói đến chuyện này.

“Hứa gia thế mà bị giết không còn người nào, người nói xem thủ phạm phải có năng lực như thế nào mới có thể thần không biết quỷ không hay diệt môn cả nhà bọn họ như vậy?”

“Hữu tướng đại nhân kết thù kết oán cũng không ít, hơn nữa lúc làm quan lại kiêu ngạo ương ngạnh, một tay che trời, có thể không bị người ta trả thù sao? Nói hần oan, chẳng bằng nói hiệu cảm đồ Tô Trang bị oan đi. Biểu hiệu cảm đồ đệ nhất cư nhiên bị cháy sạch sau một đêm, tổn thất bao nhiêu tài vật. Ông chủ Tô Trang lần này mất không ít đây...”

“Đúng thế! Đạo gần đây, kinh thành ngày càng nhiều chuyện quý dị, cũng không biết có thể sống yên ổn bao lâu.”

“Biên qua chưa bộc phát chiến sự, làm sao mà không yên ổn được. Việc trong kinh đã có triều đình ra mặt xử lý, tin tưởng không bao lâu nữa, sự tình sẽ bình ổn lại thôi.”

“Hi vọng là như thế...”

Cả triều khiếp sợ, các vị quan viên sợ hãi đến cực điểm, trên điện Kim Loan, Việt Huyền Tẫn ra lệnh tra rõ việc này. Đối với hần, việc hữu tướng địa nhân qua đời cũng không phải là không tốt. Chỉ không ngờ nữ tử kia lại ra tay ngoan độc như vậy, gây ra sự kiện diệt môn, khiến toàn bộ dân chúng kinh thành hoảng sợ.

Cùng lúc đó, phủ Việt Vương.

Tô Văn lẳng lặng ngồi trước bàn tử đàn, tay cầm thìa ngọc cẩn thận khuấy đều cháo, Trương Tư đứng bên cạnh, thấy vậy thì đỏ mặt hơi lạnh. Kinh thành đang đại loạn, Vương phi nương nương lại có thể nhàn nhã ngồi ở chỗ này nấu cháo cá, thật sự là khiến người khác xấu hổ.

Việt Bạng Ly hạ triều trở về, vừa bước vào phòng khách, Tô Văn liền đứng lên đón, đỡ lấy cánh tay của hắn, “Phu quân đại nhân, cháo cá vừa nấu xong, chàng mau nếm thử xem. Đây là do Văn Văn tự mình nấu cho chàng đấy.”

Việt Bạng Ly híp hai mắt lại đầy thích thú, ngửi thấy hương cháo thơm ngát, vừa lòng nhếch khóe miệng lên, “Thật thơm, vì phu cưới được kiều thê như nàng thật sự là phúc ba đời. Đói bụng rồi phải không? Cùng nhau ăn đi.”

“Được...” Hai người nhàn nhã ngồi xuống bàn, chuyện xảy ra trong kinh thành dường như không hề ảnh hưởng đến họ. Nhưng Hoàng đế đã hạ lệnh điều tra, tất nhiên vị Vương gia này cũng không chạy thoát, dùng cháo xong lại vội vàng rời phủ.

Tô Văn thấy khí trời không quá nóng, liền cầm một cây kéo định tới hoa viên cắt tia hoa cỏ, đến hành lang lại đụng trúng mẹ con Nguyên thị đang tay xách nách mang bao lớn bao nhỏ, nàng không khỏi kỳ quái, “Chuyện gì đây? Có việc phải rời kinh sao? Nguyên phu nhân, Nguyên tiểu thư?”

“Vương phi, lão thân đang muốn tìm ngài xin nghỉ vài ngày. Mấy ngày gần đây, Kinh thành không yên ổn, đầu tiên là Tô Trang bị hủy, sau đó là chuyện của nhà Hứa đại nhân, cho nên lão thân muốn đưa Cẩm Tố về nhà một thời gian. Nương nương, ngài cũng đến nhà mẹ đẻ dưỡng thai đi. Chỉ sợ hỗn loạn trong kinh thành sẽ ảnh hưởng đến đứa nhỏ.”

Tô Văn bình tĩnh trả lời, “Không làm việc gì khuất tất, không sợ quỷ gỗ cửa. Nếu Nguyên phu nhân muốn rời phủ, tốt nhất là nên xin phép Vương gia một tiếng, dù sao ngài cũng là di nương của chàng, bản vương phi không thể tự quyết định được.”

“Này... Cũng được. Lão thân viết một phong thư, phiền nương nương chuyển lại cho Vương gia.” Nguyên thị đảo tròn mắt, nghĩ cách.

Tô Văn đạm mạc đáp một tiếng, nói với Trương Tư, “Đi cùng Nguyên phu nhân lấy thư, một mình ta đến hoa viên.” Dứt lời, liền thấy Hồ Nhất vội vàng chạy tới, “Vương phi nương nương, Lưu ma ma ở Dục Khôn cung đến phủ tìm ngài, nói là Thái Hậu nương nương triệu kiến, nếm thử hoa quả mới được tiến cúng đến.”

Tô Văn vuốt cằm, nghiêng người nói, “Thùy Nguyệt đi lấy thư, Trương Tư theo ta vào cung.”

“Vâng! Vương phi nương nương.”

Gần trưa, xe ngựa mới đến cung, Thái Hậu đã thay Tô Văn quyết định, khiến nàng ở lại dùng bữa trong cung, hơn nữa, còn sai Ngự Thiện phòng thêm vào một đồng thuốc bảo. Hứa Lễ Trạch chết, Thái Hậu nương nương cũng không có nửa điểm bi thương, ngược lại còn quan tâm đến nàng. Xem ra chuyện này nàng đã làm đúng rồi!

Đêm đó, Hứa Lễ Trạch huyết sáo nhưng sát thủ không xuất hiện, đã chứng tỏ Thái Hậu muốn trừ bỏ nam nhân này. Nam nhân này đã biết mật mã của Thái Hậu, dĩ nhiên Thái Hậu sẽ không tiếc thủ đoạn để hủy diệt hắn. Nếu không nguy hiểm đến địa vị của mình, có lẽ Thái Hậu tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

Đi vào trong điện, một cổ mát lạnh đánh úp lại, Lưu ma ma dẫn Tô Văn đến nhà thùy tạ trong Dục Khôn cung, từ xa đã thấy Thái Hậu đang nằm trên tiểu thập, biểu tình vô cùng thích ý.

“Hoàng tước thính an mẫu hậu...”

Nghe được giọng Tô Văn, Thái Hậu lập tức vô cùng thân thiết nâng nàng dậy, ngồi vào bên cạnh mình, “Mấy ngày không thấy, hình như lại gầy đi rồi. Có phải ở Vương phủ không nghỉ ngơi tốt hay không? Trong phủ nhiều việc lắm sao?”

“Không phải. Khiến mẫu hậu lo lắng rồi. Mấy ngày gần đây nôn ọe nhiều hơn, cho nên không ăn được mấy, vì thế mới gầy thành như này,,” Tô Văn âm thầm cười lạnh, Thái Hậu đúng là ý chí sắt đá, tốt xấu gì cũng chung thuyền lâu như vậy, nói giết liền giết. Nửa điểm đau thương cũng không thấy.

Thái Hậu cảm thán một tiếng, đau lòng nói, “Thật sự là khổ cực cho con, mang thai đứa nhỏ là vất vả nhất. Nhớ chăm sóc mình thật tốt, gần đây kinh thành hỗn loạn, đừng đi ra ngoài nhiều. Nhớ chưa?”

“Dạ, vâng ạ. Mẫu hậu, Hữu tướng đại nhân đi rồi, ngài cũng nén bi thương. Tuy rằng triều đình mất đi một trọng thần, nhưng vẫn còn có Tả tướng đại nhân.” Tô Văn nhu thuận cúi đầu, ôn nhu nói.

Thái Hậu nghe vậy, sắc mặt tràn đầy bi thương, thở dài nói, “Ai gia nhớ rõ ngày ai gia mới tiến cung, Hứa đại nhân cũng vừa đỗ Trạng Nguyên, sau đó một bước lên mây trong triều đình, thân là nguyên lão hai triều, khó tránh khỏi sẽ đắc tội với nhiều người. Chỉ là... không ngờ trong một đêm lại bị diệt môn. Ngay cả mẹ con Hứa đại tiểu thư cũng không buông tha.”

Thấy biểu tình này của Thái Hậu, Tô Văn thật muốn cười to ba tiếng, hỏi lại Thái Hậu: Lão nhân gia ngài diễn kịch đúng là không tồi, ngài không tham gia tranh cử Oscar thật là đáng tiếc. Quả thực có thể so với Ảnh hậu rồi! Nhưng ảo tưởng chỉ là ảo tưởng, ngoài mặt vẫn phải thân thiết nói, “Mẫu hậu, người xưa thường nói, kiếp trước nợ ai cái gì, kiếp này nhất định phải hoàn lại. Người đã mất không thể trở lại, mẫu hậu nên bi thương, chú ý thân thể.”

“Đừng.. nên bi thương. Văn Văn nói cái gì cũng ngọt như mật. Không biết sau này, tôn tử của ai gia có phải cũng giống như Văn Văn hay không đây?” Quả nhiên, sắc mặt Thái Hậu lập tức trở nên vui mừng, này.. thật sự là đổi mặt quá nhanh. Lúc trước bắt mặn với nàng, thiếu chút nữa khiến nàng chết non trên đường đón dâu, bây giờ lại quay ra vui vẻ hiền từ với nàng.

Ha ha... Thái Hậu, hành vi của ngài thật khiến người ta ghê tởm!

“Mẫu hậu quá khen.” Tô Văn ngoài mặt vẫn phải ra vẻ con dâu ngoan ngoãn, hiếu thảo với mẹ chồng! Nếu để bạn bè của nàng ở thế kỷ 21 biết được, không biết có thể lấy nàng ra đùa đùa hết mười ngày hay không nữa.

Cùng Thái Hậu nói chuyện phiếm một hồi, mãi đến giờ dùng cơm trưa, Thái Hậu nương nương mới chịu yên tĩnh trở lại. Đến bữa tiệc nghi trưa, tối hôm qua mưa to một trận, mọi thứ đều trở nên sạch sẽ, hơn nữa thời tiết cũng rất đẹp, không quá nóng bức. Tô Văn bước một mình trên đường, ngửa đầu nhìn trời xanh thẳm, khoe miệng dâng lên ý cười sâu sắc. Không hiểu sao lại cảm thấy vô cùng thích ý...

Bước tới ngự hoa viên, nàng tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, lại nhìn thấy một đám nữ tử đang nói chuyện ở phía xa xa. Hẳn là phi tử hậu cung đi, Việt Huyền Tần tuy rằng không lập Hoàng phi, phi tử hậu cũng là được nạp từ lúc làm Thái Tử. Sau khi đăng cơ, vẫn vội vàng chính sự, việc nạp phi cũng vì thế mà bị xem nhẹ.

Một quả tú cầu rơi xuống trước mặt Tô Văn, nàng cúi người định nhặt lên thì một thanh âm bén nhọn đột ngột vang lên, “Dừng tay, cầu kia là để cho người nhặt sao? Người là người ở đâu, cư nhiên dám bước vào ngự hoa viên.”

Tương Tư ở lại Dục Khôn cung giúp Lưu ma ma xử lý vài chuyện, nàng liền một mình đến đây đi dạo một chút. Hậu phi này thấy nàng không có tỳ nữ, liền nhận định nàng là người không có địa vị sao? Nàng làm như không nghe thấy lời nói của hậu phi kia, lập tức nhặt tú cầu lên, cười tuyệt sắc, “Nương nương, cầu này ta không thể động vào sao? Nhưng ta đã động vào rồi, người định làm thế nào?”

Vừa thấy Tô Văn cuồng vọng như vậy, nữ tử kia lập tức giơ tay lên, “Dám nói như vậy với bản cung, người là tiện tỳ ở cung nào? Dám lớn mật như thế...” Tay mềm chưa kịp hạ xuống đã bị Tô Văn gắt gao bắt được, “Tiện tỳ? Có bản lĩnh nói lại lần nữa xem!”

“Tiện tỳ! Tiện tỳ! Bản cung là chủ nhân, người là hạ nhân, dám cuồng vọng như thế, người muốn chết sao?” Nữ tử bị lãnh ý trên người Tô Văn chọc giận, nghiêng răng nghiêng lợi, lớn giọng gào thét..

Chát...

Tô Văn chưa kịp lên tiếng, một bàn tay khác đã tiên phong đánh lên mặt hậu phi kia, tiếng mắng non nớt lập tức vang lên, “Vân phi! Người muốn chết sao? Dám kêu Việt Vương phi là tiện tỳ! Hoàng huynh không có thời gian giáo huấn người, vậy thì để công chúa ta đây làm thay đi!” Nói xong, lại một cái tát nữa... Chát...

Vân phi hoảng sợ bịt mắt, nhìn Tô Văn, lại nhìn ngọc bội bên hông của nàng, vô cùng sợ hãi. Nàng làm sao có thể ngu xuẩn như vậy, lại đi nghe lời Lâm tần, tin rằng nữ tử này chỉ là một tỳ nữ.

Tô Văn rũ mắt, liền nhìn thấy lãnh ý trên khoe môi của nữ tử ở xa. Đức Lâm còn muốn ra tay nhưng lại bị Tô Văn bắt lại, “Đức Lâm, chuyện này coi như xong đi! Hậu cung tranh đấu không có điểm dừng, chỉ có người ngu xuẩn mới bị người ta lợi dụng mà thôi.”

Đức Lâm nghe xong, méo mào, trừng mắt nhìn Vân phi một cái, “Xứng đáng...” Nói xong, liền giữ chặt lấy tay của Tô Văn, “Hoàng tẩu, đến cung của ta chơi đi... Đám hậu phi này không có việc gì liền thích đầu đến đầu đi.. Nhảm chán.”

Tô Văn khẽ đáp, lúc chuẩn bị xoay người dời đi, Tô Văn lại đột nhiên dứt ra khỏi tay Đức Lâm, đi đến trước mặt Vân phi, vươn tay mềm Vân phi kinh ngạc nhìn Tô Văn, cảm kích nói tiếng cảm ơn. Khi Vân phi chuẩn bị rời đi, Tô Văn lại đột nhiên kéo tay của nàng ta lại, ghé sát vào bên tai nàng ta, cười lạnh, “Vân phi, nhìn những nữ tử sau lưng người cười đắc ý như thế nào kia. Nhân từ với kẻ thù nghĩa là tàn nhẫn với chính mình. Việc hôm nay là một bài học lớn. Nữ nhân... không nhất thiết phải xinh đẹp như hoa, nhưng nếu muốn nắm chặt lấy tâm của nam nhân thì cần phải có thủ đoạn.”

Vân phi chớp mắt, bất khả tư nghị nhìn Tô Văn.

Bóng lưng cao quý xinh đẹp, sớm đã nghe đồn Việt Vương phi tuyệt sắc khuynh thành, Việt vương vì nàng mà không lập trắc phi, còn không ngại ngộ nghịch với Thái Hậu. Vài câu nói của nàng lại như châm ngôn châu ngọc, CHậm rãi xoay người lại, Lâm tần lập tức đơn đả đi lên đón, thân thiết hỏi, “Vân nhi, tỳ không sao chứ? Tàn thiếp không nhìn rõ mặt, thật có lỗi, khiến tỳ bị công chúa khi dễ như vậy. Nhưng thật không ngờ Vương phi nương nương lại lợi hại như vậy, ngay cả công chúa tính tình quái dị cũng bị thu phục, không biết có phải là yêu tinh không nữa...”

Nghe Lâm tần nói xong, Vân phi dừng bước, hí mắt, tàn khốc nói, “Lâm tần, ngang nhiên ô nhục công chúa điện hạ và Việt Vương phi, phải chịu tội gì?”

Lâm tần khiếp sợ nhìn Vân phi, cả kinh lui ra sau mấy bước, “Vân phi nương nương, tàn thiếp biết sai rồi!”

Vân phi không chút để ý, lên tiếng phân phó với ma ma ở phía sau, “Lâm tần ngang nhiên nhục mạ công chúa điện hạ tính tình quái dị, Việt vương phi là yêu tinh, dựa theo Cung quy, lẽ ra nên trách phạt, nhưng niệm tình vi phạm lần đầu, phạt tai mười lần, Bích Huyết lĩnh mệnh!”

Ma ma kia chính là người đứng đầu cung nhân, vừa nghe Vân phi ra lệnh, liền đi đến ra tay với Lâm tần, Lâm tần kích động túm lấy vạt váy của Vân phi, lớn tiếng khóc lóc, “Vân phi nương nương, không cần.. Niệm tình chúng ta là tỷ muội, không cần... được không?”

Vân phi chán ghét đá văng Lâm tần ra, cúi đầu, “Niệm tình tỷ muội? Người có ý đẩy bản cung vào cạm bẫy, hại bản cung phải chịu hai bạt tai, người có niệm tình tỷ muội không? Nổi đau này, bản cung phải trả gấp mười lần lên người người! Bích Huyết, chấp hình!” Dứt lời, cao ngạo rời đi. Lâm Văn nói rất đúng, nhân từ với kẻ thù đồng nghĩa tàn nhẫn với chính mình. Nàng không nên ngây thơ như vậy.

A...

Tiếng kêu thống khổ quanh quẩn khắp cung, Tô Văn nghe được, khoe miệng càng thêm tươi cười, không chút để ý nói, “Gần đây, vị Vân phi nương nương kia rất được sủng ái sao?”

“Đúng thế... Ca ca của nàng ta là Tả tướng đại nhân, Phụng Dục. Có vị ca ca ca vững chắc như núi như vậy, nàng ta được sủng ái cũng là bình thường. Nhưng mà, Vân phi này đáng chết... Cứ nhiên không biết Hoàng tẩu, còn dám mắng.” Đức Lâm còn chưa dứt lời, Tô Văn liền nghiêng đầu cười, “Công chút, nàng ta không cố ý, không tính, hơn nữa, chẳng phải muội đã tát nàng ta hai bạt tai rồi sao?”

“Hừ... Nếu ca ca của nàng ta không phải là Phụng Dục, muội nhất định sẽ đánh mui bạt tai. Hoàng đế ca ca nói, muốn thu thập ai trong hậu cung cũng được, duy chỉ có Vân phi là không được. Hoàng đế ca ca luôn sầu lo như vậy, vì thế muội cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời, không gây thêm phiền toái cho huynh ấy.” Đứa Lâm không phục hừ lạnh một tiếng. Trong giọng nói tràn ngập bất đắc dĩ của hoàng gia.

Việt Huyền Tần coi như là thông minh cơ trí, dùng Vân phi, không nghi ngờ là có thể dễ dàng bắt được tâm của tiểu cô nương này. Chế trụ được Vân phi rồi, Phụng Dục tuy trẻ tuổi nhưng lại có thể đấu tay đôi với Hứa Lễ Trạch, chắc chắn cũng không phải hạng tầm thường. Một bên bố trí Ngọc Vô Ngang vào bên người Phụng Dục, một bên lại để áp muội muội bảo bảo của người ta bên mình, ha ha... Tuyệt chiêu...

Tô Văn khẽ nắm tay Đức Lâm, “Đức Lâm là bảo bối của Thái Hậu, Hoàng Thượng và Vương gia, có bọn họ bảo hộ, muội tất nhiên là người hạnh phúc nhất rồi. Nhưng trong lúc đó, chúng ta cũng phải tự bảo vệ mình, đề phòng người khác gây phiền toái. Đúng không?”

“Ồi... Hoàng tẩu nói thật là buồn nôn, nhưng cũng đúng... Đức Lâm nhất định sẽ nghe lời, muội biết bản thân có chút tùy hứng, có lúc sẽ mang lại phiền toái cho Hoàng đế ca ca.” Đức Lâm khoa trương chà xát hai cánh tay của mình, lộ ra nụ cười đơn thuần, vô cùng sáng lóang.

Không biết vì sao...

Nhìn Đức Lâm tươi cười như vậy, y như một đóa sen giữa bùn lầy, bởi lẽ, trong triều đại này, có nữ tử nào mà không có tâm cơ chứ. Mặc dù có chút tùy hứng, nhưng chỉ cần nhận ra tình cảm của mình, nàng sẽ đối đãi với người như người một nhà. Ở cùng với người như vậy vô cùng thoải mái.

Đến giờ Dậu, hoàng hôn buông xuống, chân trời xinh đẹp hiện lên một quãng đỏ đẹp mắt. Lúc xe ngựa của nàng chuẩn bị dời đi, một tiền thái giám đột nhiên cản trước xe ngựa, nhanh nhẹn nói, “Xin Vương phi nương nương dừng bước, chủ tử của nô tài có việc cầu kiến.”

Tô Văn chưa lên tiếng, Trương Tư đã nhanh miệng, “Đây là thái giám trong cung Vân Túy của Vân phi nương nương.” Tô Văn ừ một tiếng tỏ vẻ đã biết. Lúc này, Trương Tư mới thờ phào nhẹ nhõm, bảo xa phu đi ra xa, tự mình kéo tay đỡ Vân phi nương nương lên ngựa.

Ngồi vào trong xe, Vân phi khiên tốn cúi đầu, “Hôm nay Vân nhi vô tình mạo phạm Vương phi nương nương, biết nương nương xử dụng, cho nên đặc biệt đến xin lỗi nương nương, đồng thời tặng nương nương chút thành ý của mình. Nghe nói nương nương đang mang thai, cho nên đã đặc chế ô mai cao cấp tặng nương nương, mong ngài bỏ qua cho Vân nhi.”

Tô Văn không ngờ nữ tử này lại thông suốt nhanh như vậy, xem ra cũng là người trí tuệ linh hoạt, khoe miệng tươi cười, kéo tay của Vân phi qua, khẽ vuốt hai má của nàng. “Đau không?”

“Không đâu, Vân nhi mạo phạm nương nương, nên bị trách phạt. Công chúa điện hạ đánh là đúng.” Thần sắc của Vân phi vô cùng tự nhiên, không mang theo chút ra vẻ nào, Tô Văn nhìn, tiếp nhận hộp điểm tâm, “Thật thơm, ta nhận, đa tạ ý tốt của Vân phi.”

“Không cần khách khí, nếu lần tới nương nương tiến cung, có thời gian có thể đến cung Vân Túy của Vân nhi không?” Vân Phi thấy Tô Văn hào phóng nhận quà thì vui sướng hỏi, y như một đứa trẻ.

Tô Văn không chút do dự, gật đầu, “Được.”

“Vân nhi chúc tỷ tỷ đi đường bình an.”

“Gặp lại.” Tô Văn nói cực nhỏ, nhưng thái độ vô cùng hòa ái, hoàn toàn không còn thái độ cuồng vọng, sắc bén như lúc ở ngự hoa viên nữa. Sau khi Vân phi rời đi, Trương Tư lập tức nói, “Vân phi tên thật là Phụng Vân Nhi, là muội muội ruột của Phụng Dục, được nuông chiều từ nhỏ, tháng giêng năm nay mới tiến cung, không đến một tháng liền thịnh sủng hậu cung. Nương nương, nữ tử này có vẻ rất đơn giản...”

Tô Văn cười thành tiếng, “Ha ha... người biết đến mụ con súc bốn vương phi, tuyệt đối không đơn giản, hơn nữa chỉ vì một vài câu của ta mà thay đổi, tuyệt đối là người có tâm cơ.” Khi nói chuyện, ngón tay cầm ô mai lên, hai mắt híp lại.

Trương Tư ngồi ở phía trước, tự cho là mình đúng mà phỏng đoán, nhưng sau khi nghe Tô Văn nói xong, nàng mới biết được mình vẫn còn rất non nớt. So với Lâu phủ, Ảnh Tuyết quốc rắc rối, phức tạp hơn vạn phần.

Xe ngựa vừa mới tới trước cửa phủ Việt vương, liền gặp ngay đại quân gia của Lâu phủ đang thúc ngựa chạy tới, hần kinh hoảng nhảy xuống ngựa, lớn tiếng hô lên với Tô Văn, “Vương phi nương nương, không ổn rồi. Tướng quân ở biên quan giết địch, bị trọng thương.”

Nghe xong, Tô Văn khẽ nhíu chân mày, thân thiết hỏi, “Sao lại bị trọng thương?” Nàng sai rồi sao... Thật sự sai lầm rồi, cứ tưởng chỉ là vết thương nhẹ, làm sao có thể biến thành trọng thương được?

Đại quân gia quỳ dưới đất, thần sắc sốt ruột, “Đùi phải trúng tên, ngực phải cũng trúng tên, bây giờ vẫn đang hôn mê bất tỉnh, hiện tại đã sắp về tới phủ Tướng quân rồi, nhưng Tướng quân vẫn luôn gọi tên Vương phi nương nương, thỉnh nương nương đi giá đến Lâu phủ.”

Nghe xong, Tô Văn không nghĩ ngợi nhiều, lập tức lệnh cho Hồ Nhị và Hồ Tam, “Nói với Vương gia, ta đến Lâu gia có việc. Hiểu chưa?” Dứt lời, ném cho Trương Tư một ánh mắt, lên xe ngựa đi đến Lâu phủ.

Nửa canh giờ sau, rốt cuộc cũng tới Lâu gia. Tô Văn bước xuống khỏi xe, liền lập tức chạy tới chính uyển, lúc chân bị đi vào lại bị thị nữ bên người Đại phu nhân Úc thị là Yên La ngăn lại, “Vương phi nương nương, thực xin lỗi. . . Đại phu nhân đang hầu hạ lão gia ở bên trong, hiện tại ai cũng không được gặp lão gia.”

“Lón mặt! Vương phi nương nương cũng không thể gặp sao?” Trương Tư bước tới trước mặt Yên La, trách mắng.

Yên La không biết làm sao, cúi đầu, đứng im tại chỗ, “Đây là lệnh của Đại phu nhân, xin Vương phi không cần làm làm khó chúng nô tỳ.”

Tô Văn còn chưa lên tiếng, giọng Lâu Nghiên đã vang lên, “Vương phi nương nương, chẳng lẽ phụ thân đang trọng thương, tỳ cũng muốn đi vào quấy rầy sao? Đại phu nói, tình huống hiện tại rất nghiêm trọng, nhiều người vào trong, chỉ sợ sẽ vướng bận. Yên La, đến Thủy uyển dọn dẹp lại, để Vương phi nương nương nghỉ ngơi tạm.”

Trương Tư tức khí, định lên tiếng thì bị Tô Văn kéo tay lại, khinh nghễ liếc mắt nhìn Lâu Nghiên một cái, bình tĩnh đi ra khỏi chính uyển. Đến chỗ ngoặt, lại đụng phải Ôn thị, một mình nàng ta ngồi trong nhà thủy tạ, bắt lực khóc lóc. Ở cổ đại, trượng phu chính là trời của nữ nhân, hiện tại Lâu Thương Trạch xảy ra chuyện, Đại phu nhân Úc thị không cho ai lại gần, Ôn thị tất nhiên sẽ cảm thấy bất lực.

Tô Văn để Trương Tư một mình về Thủy uyển thu dọn, chính mình lại bước đến nhà thủy tạ, ôn nhu lau nước mắt cho Ôn thị, “Nương, phụ thân không có việc gì, nương đừng thương tâm nữa.”

Ôn thị thấy Tô Văn trở về, tâm tình hoảng loạn cũng an tĩnh lại, gất gao nắm lấy tay Tô Văn, “Lúc phụ thân con trở về, cả người đều là máu, không biết còn có thể kiên trì bao lâu nữa.. Hiện tại Úc thị lại. . .”

“Nương, nương có tin Văn Văn không? Tin tưởng con, đến Thủy uyển dùng bữa với Văn Văn, nếu như không tin, thì nương tiếp tục ngồi đây khóc đi, nhưng dù nương có khóc hết nước mắt cũng không thay đổi được sự thật.” Tô Văn không thích nhất là nhìn người khác khóc lóc trước mặt mình, tuy rằng khóc là bản tính của phụ nữ, nhưng trong thế giới của Tô Văn nàng, đó chỉ là biểu hiện yếu đuối giả dối.

Ôn thị lau nước mắt, nhìn Tô Văn, nặng nề gật đầu. Tuy rằng không phải ruột thịt, nhưng ánh mắt kiên định của Tô Văn lại khiến bà cảm thấy rất an tâm.

Trong phòng khách của Thủy uyển, Tô Văn cùng Ôn thị và Lâu Triệt ngồi xuống, Ôn thị nuốt không nổi, Tô Văn vì mang thai nên cũng không có khẩu vị gì, chỉ có Lâu Triệt là không bị không khí bi thương ảnh hưởng đến, ăn uống vô cùng ngon miệng. Sau khi ăn xong, còn vui sướng lôi kéo Tô Văn đến hoa viên đi dạo.

“Tỷ tỷ, Triệt nhi rất nhớ tỷ, hơn nữa đệ còn luyện quyền pháp mà tỷ dạy nữa.” Lâu Triệt vui mừng nói, từ đầu đến cuối một dạng không biết chuyện đã xảy đến với Trương phủ. Ôn thị vô cùng chú ý đến đứa nhỏ này. Khóc cũng là vụng trộm trốn đi, tuyệt đối không để cho con trai nhìn thấy.

Nghe vậy, Tô Văn khẽ nhếch khóe miệng, cầm cổ tay Lâu Triệt, khẽ dùng lực, tiểu tử kia lập tức lật tay, bắt lấy làn váy của Tô Văn, “Hi hi. . . Tỷ tỷ, tỷ thua rồi. Triệt nhi ghi nhớ lời của tỷ, nhất định sẽ trở nên cường đại, bảo hộ tỷ và và mẫu thân.”

Tô Văn khẽ điểm lên mi tâm của Lâu Triệt, “Lâu Triệt trưởng thành rồi không được khoa trương như vậy, nhớ chưa? Có gì đều phải giữ trong lòng, không được nói ra ngoài miệng, trong hoa viên giờ chỉ có tỷ và mẫu thân thì không sao. Hiểu chưa? Mặc kệ là ai, cũng không cần nói.”

“Hiểu được. . .” Lâu Triệt mơ hồ có thể hiểu được lời của Tô Văn, tuy rằng Ôn thị cực lực bảo hộ đứa nhỏ, nhưng khi Lâu Triệt thỉnh thoảng cũng sẽ nhìn thấy Úc thị khi dễ nương của mình.

“Triệt nhi, tỷ tỷ mệt rồi, muốn đi nghỉ ngơi. Đệ đừng chạy loạn khắp nơi đấy, biết không?” Tô Văn gõ nhẹ lên đầu của Lâu Triệt, tâm của đứa nhỏ là đẹp nhất, không bị ô nhiễm gì. . .

Chính uyển.

Lâu Nghiên thần bí sai nữ tỳ chạy đến hoa viên thám thính, xác định không có người ai mới đi đến sương phòng, hạ giọng nói, “Nương, làm sao bây giờ? Cha trước khi hôn mê còn lệnh cho đại quân gia đón Lâu Văn trở về, có nàng ta ở đây, chúng ta làm sao mà hành động được?”

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 67

Đại phu nhân Úc thị lẳng lặng ngồi ở trước giường Lâu Thương Trạch, ngón tay mang chiếc nhẫn báu từ từ buộc chặt, đáy mắt hiện lên âm lãnh: “Lúc cần

thiết, chọn lựa thủ đoạn cần thiết, thủ đoạn của nữ nhân này chúng ta đã biết qua, muốn xông tới, tuyệt không khó khăn.”

Lâu Nghiên hừ lạnh một tiếng, đem trường kiếm nắm chặt trong tay: “Thật muốn một kiếm giải quyết, nếu không sẽ hồng mắt đại sự của chúng ta.”

Úc thị dè dặt vai Lâu Nghiên: “Nghiên nhi, ta nói bao nhiêu lần rồi, làm sao ngươi nhất định không nghe. Vào lúc này, ngươi cần phải học được bày mưu tính kế, mà không phải đầu đá lung tung. Hiểu chưa? Nếu không ngươi vào cung, cũng sẽ bị phi tần hậu cung chèn ép.”

Lâu Nghiên buông trường kiếm trong tay ra, bắt đắc dĩ ngồi ở trên ghế: “Nương, ngươi không phải không biết, tính tình của ta luôn luôn như thế, ngươi để cho ta giả bộ đại gia khuê tú làm gì, làm sao có thể. Hơn nữa trên dưới Tuyệt quốc, chưa hề có nhân tài lại hèn yếu như vậy.”

Úc thị không lời nào để nói, nhẹ nhàng động cái trán Lâu Nghiên: “Nhưng cũng đồng thời phải suy nghĩ xa một chút, nếu không kinh động hậu cung, ngươi chết một trăm lần cũng không đủ. Không có xem sách sử tốt một chút, xem một chút trong lịch sử những hồng nhan kia làm thế nào nắm chặt tâm Đế vương. Xem lại một chút 36 kế, nắm giữ cho tốt.”

“Biết ... Có thể vào cung không, còn không biết, mặc dù chuyện bây giờ tiến hành được một nửa, cha cũng như vậy, nếu không vào cung được, chúng ta làm tất cả đều mất. Lâu gia muốn lưu lại cũng không có.” Lâu Nghiên liếc mắt nhìn Lâu Thương Trạch trên giường, thấy phụ thân ngủ mê man, nàng không có một tia đồng tình, phảng phất chỉ có chuyện mình có vào cung không.

Úc thị nhìn thế nào, lại càng hải lòng. Bất kể ở dưới tình huống nào, nếu xử lý theo cảm tính, như vậy nhất định sẽ là một người thất bại, muốn làm việc thành công, thì lòng dạ phải độc ác. Người ngăn cản, giết không tha. Ngồi vào trước Lâu Nghiên, cầm tay Lâu Nghiên thật lâu, chọt trong lòng bàn tay của nàng viết xuống mấy chữ: “Giương đông kích tây.”

Lâu Nghiên không hiểu nhìn về phía Úc thị, Úc thị ho nhẹ một tiếng, bắt đắc dĩ tiến tới bên tai Lâu Nghiên nói nhỏ mấy câu, cuối cùng mới buông giọng nói: “Hiểu chưa? Chuyện này xử lý thật tốt, như thế chuyện của chúng ta muốn thuận lợi hoàn thành, tuyệt đối là có thể được.”

Lâu Nghiên như có điều suy nghĩ néch khóe miệng, vui mừng ôm thân thể Úc thị: “Mẫu thân quả nhiên là nữ nhân thông tuệ nhất thiên hạ, Nghiên nhi thì không thể nghĩ tới chỗ này đi. Nếu sau này có cơ hội vào cung, mẫu thân cần phải giúp ta thật tốt, Nghiên nhi muốn được cung chủ nhất hậu cung.”

“Nhất định. Nữ nhi nhỏ của Úc thị ta, tuyệt đối là hoàn mỹ nhất. Cái đó là sở trường của kỹ nữ, căn bản không thể so sánh với Nghiên nhi của chúng ta.” Đáy mắt Úc thị đều là âm độc. Chỗ thất bại nhất đời này của bà ta, chính là cho kỹ nữ đó vào cửa, sinh ra cái tiểu tiện Lâu Vãn, nếu như nàng ta không thể vào Vương phủ, tuyệt đối sẽ không phát sinh chuyện hôm nay. Bức bà ta đến mức phải ra tay đối với người đàn ông mình thích nhất...

Thương Trạch !

Chớ có hận ta, nếu như ngươi không đem cái kỹ nữ đó dẫn vào cửa, nếu như không có Lâu Nghiên bây giờ, thì tuyệt đối sẽ không có hôm nay, đây hết thấy đều là tự mình tìm. Lâu Thương Trạch.

... phân chia tuyến

Úc thị vẫn canh giữ ở bên người Thương Trạch, Tô Văn căn bản không có biện pháp đến gần, ban đêm muốn ăn đi vào, lại phát hiện Úc thị thật biến thái, gần như cả đêm coi chừng. Hơn nữa từ chỗ quản gia Tòng Đại Phu nhận được tin tức, Lâu Thương Trạch luôn luôn trong trạng thái hôn mê, nàng có vào thì cũng không thể biết được cái gì. Bên Việt Bạng Ly đã đồng ý, cho nên nàng liền ở lại phủ Tướng quân, nàng chuẩn bị chờ đến thời cơ.

Sáng sớm, Tô Văn vẫn còn đang lười nhác mặc quần áo, bên ngoài Lâm Thủy uyển truyền đến một tiếng kêu thê thảm, nàng nhăn lông mày lại, kỳ quái hỏi: “Trương Tư, bên ngoài phát sinh chuyện gì?”

Trương Tư mờ mịt lay động tay: “Nô tỳ ra ngoài xem một chút, nương nương đợi một chút.”

“Không cần, chải một kiểu đầu đơn giản, ta và ngươi cùng ra ngoài. Xem ra đại nương cho ta vui mừng thật không ít, không biết hôm nay lại muốn diễn tuồng gì.” Đối với nữ nhân như Úc thị, Tô Văn hiểu rất rõ, đối với nàng hận tận xương, hận không thể tiếp tục bóp chết, dĩ nhiên sẽ không để cho nàng sống yên ổn ở nơi này.

Đi tới trước Lâm Thủy uyển, chòi nghỉ mát ở vườn hoa thấy Lâu Nghiên đang vung roi, một cái một cái đánh ở trên người Hàm Thúy, Ôn thị không giúp đứng ở một bên, vừa đau lòng tỳ nữ, lại cái gì cũng không giúp được một tay. Hiện tại Lâu Thương Trạch hôn mê, người ở đây, tiểu thư dòng chính dĩ nhiên là lão đại. Quyền lực của Ôn thị cũng về số không...

Lâu Nghiên một tiếng một tiếng quát nói: “Nói. Ngươi đem gì đó của bản tiểu thư trộm đi nơi nào, nếu như không thực khai ra, bản tiểu thư sẽ để cho ngươi trầy da sứt thịt.” Đang nói chuyện, vừa muốn hung hăng quát xuống thì tô Văn tay mất lạnh lẽo cầm cổ tay của nàng ta: “Đích tỳ tỳ lo lắng cho cha, lo lắng đến nỗi đem luật lệ của Anh Tuyệt quốc cũng quên sao? Nếu hoài nghi người khác trộm vật của ngươi, ít nhất phải cầm tang vật, người tang vật cùng bắt được mới cho là trộm cắp. Lạm dụng tư hình, là xúc phạm luật lệ Anh Tuyệt quốc, đích tỳ tỳ.”

Lâu Nghiên chột rút tay về: “Lâu Vãn, cho dù ngươi là Vương phi nương nương, hình như cũng không xem vào đích tiểu thư Lâu gia ta đây xử lý chuyện nhà đi. Buổi sáng ta thả vào hộp trang sức trăm ngọc, sau khi Hàm Thúy cùng nhị nương đi vào, đã không thấy tăm hơi. Không phải là Hàm Thúy lấy, chẳng lẽ là nhị nương sao?”

Ồ

Những chiêu thói rửa như vậy cũng đem ra hết, Tô Văn thực sự im lặng đến cực điểm. Ưu nhã đích xác ngồi vào mấy ghế đá phía trước, ngón tay có tiết

tấu gối trên bàn đá, cười hỏi: “Bắt được quả tang sao? Đích tỳ?”

“Đã lục soát qua phòng Hàm Thúy, nhưng không có nghĩa là nàng ta sẽ không lấy. Hơn nữa cả Hoàn Bội uyển chỉ có mấy phòng người dưới, những gian phòng khác không có lục soát. Nếu vương phi nương nương công chính như vậy, đem cả cái Hoàn Bội uyển lục soát một lần đi.” Lâu Nghiên theo chủ ý của Úc thị để làm việc.

Tô Văn vừa nghe như vậy, gần như hiểu Lâu Nghiên đánh chủ ý gì, đoán chừng ngọc châm kia ở trong phòng Ôn thị, nàng ta làm cho náo nhiệt như vậy, không phải là muốn đem nàng tới, sau đó mượn tay của nàng khi dễ Ôn thị. Như vậy không chỉ kích bác quan hệ giữa hai người, còn có thể có chút chuyện khác đi...

Trong tuồng cung đấu, kịch tính cầu huyết như vậy quá nhiều. Lâu đại tiểu thư này rất có ý tứ, cư nhiên không chơi cái mới mẻ. Ở trước mặt nàng chơi những trò lừa bịp nhỏ này, còn quá non rồi. Tiến tới bên tai Trương tư nói nhỏ mấy câu, lại buông ra tiếng nói: “Trương Tư cũng không cần đi qua, đi phòng bếp xem một chút đồ ăn sáng của bốn vương phi đã chuẩn bị xong chưa.”

Trương Tư hiểu ý gật đầu: “Vâng, nương nương.”

Lâu Nghiên nhẹ liếc qua, âm thầm cười lạnh, dùng đồ ăn sáng. Đợi lát nữa cho người tới rỗng tổ yến cũng dùng không vào đi. Lâu Văn. Chờ xem

Tô Văn phảng phất thấy Lâu Nghiên suy nghĩ cái gì, cố ý phóng đại nói: “Đích tỳ, đi thôi. Đi Hoàn Bội uyển lục soát tang vật, nhưng có một việc, bốn vương phi phải nói rõ ràng, nếu như không lục soát được tang vật, tỳ tỳ cho nhị nương một giao phó công bình.

Lâu Nghiên mới vừa nghe, cứng họng, sững sờ một chút, mới lên tiếng: “Tuyệt đối không thể nào. Nếu như không phải là nàng ta lấy, tại sao không có ở đây. Không có lục soát tang vật, như vậy chính là đã bán lấy tiền. Ngọc trầm này của ta chính là lễ vật sinh nhật, đem đi hiệu cảm đồ, ít nhất cũng có thể được một trăm lượng. Một nha hoàn nho nhỏ, có thể không động lòng sao?”

Tô Văn không có lên tiếng nữa, Ôn thị thấp thỏm nhìn nàng, nàng lại vô cùng lạnh nhạt vỗ vỗ bàn tay mềm mại của bà, cho một ánh mắt an ủi. Có Tô Văn an ủi, trong lòng Ôn thị quả nhiên bình tĩnh nhiều. Dù sao nàng nghĩa nữ này, tuyệt đối không phải người bình thường.

Đi tới Hoàn Bội uyển, đẩy cửa ra, Tô Văn đi ở đằng trước: “Đích tỳ, ta cùng người đi vào lục soát đi. Cái này gọi là công bằng...”

“Tốt.”

Đầu tiên bước tới phòng khách, lục soát một lần. Lần nữa dẫn tỳ nữ đi chính phòng cùng phòng ngủ, còn có phòng sách, ngay cả phòng phụ cũng cùng nhau tra xét rõ ràng, lại vẫn không nhìn thấy bóng dáng ngọc trầm.

Ôn thị để chứng minh trong sạch, cùng đem khóa hộp trắng sức trên mình lấy ra, mở ra, để cho Lâu Nghiên lục soát, nhưng vẫn không tìm được một cái ngọc trầm nào. Mà ở lúc này, tiểu tỳ nữ Lục Âm bên cạnh Lâu Nghiên chạy đi vào, thần sắc hốt hoảng nói: “Đại tiểu thư, ngọc trầm của người nô tỳ tìm được dưới ghế...”

Lâu Nghiên vừa nhìn Lục Âm nói chuyện xấu này ra ngoài, giận đến muốn dùng roi rút ra ngay tại chỗ. Đồ ngu xuẩn, cố ý tới phá sao? Tô Văn nhìn Lâu Nghiên đứng yên tại chỗ, lập tức bước lên trước cầm ngọc trầm trên tay Lục Âm nhìn một chút, cười hỏi: “Đích tỳ, ngay trước mặt mọi người, đem chuyện nói rõ ràng đi. Người tự tiện oan uổng Hàm Thúy, hơn nữa đánh hàm Thúy thương tích khắp người, cho dù người là đích tiểu thư, hình như cũng có thể cho một câu trả lời thỏa đáng. Nếu không bốn vương phi sẽ làm chủ thay Hàm Thúy, đem chuyện này giao cho Tông nhân phủ xử lý.”

Sắc mặt Lâu Nghiên xanh mét một trận, trắng một trận, hoàn toàn không nghĩ kế hoạch hoàn mỹ của mẫu thân, lại có thể bị Lâu Văn nhất nhất hủy đi, hơn nữa còn gây sự bức nàng ta đến đường cùng. Hốt hoảng nhìn chằm chằm Hàm Thúy được tỳ nữ đỡ một bên, không biết hỏi cái gì: “Một chút xíu ngoài thương mà thôi, cùng lắm thì cho chút bạc chữa trị. Ta cũng không phải Gia Cát gì, chuyện gì cũng biết. Ai bảo nàng ta xuất hiện trùng hợp như vậy...”

Hàm Thúy nước mắt nhẹ nhàng tiêu sái đến trước người Tô Văn, bỏ lỏng gối trên mặt đất, ánh mắt khóc ồ lên: “Vương phi nương nương, nô tỳ mạng tiện, bị chọn đánh là phải, chẳng qua Hàm Thúy không muốn bị oan uổng, bây giờ chân tướng rõ ràng, Hàm Thúy không cần giao phó cái gì. Nương nương, người mềm lòng, Hàm Thúy nhất định nhớ ký cả đời...”

Tô Văn nghe, căn bản không suy nghĩ thêm phân bác: “Nô tỳ cũng là người. Cũng là một cái sinh mạng, nàng ta là đích tiểu thư, nhưng người cũng là người. Nàng ta không coi người là người, người tại sao muốn im hơi lặng tiếng.” Tô Văn thật đúng là hết ý kiến, Ôn thị tính tình nội liễm, ngay cả tỳ nữ trong vườn cũng theo tính tình của bà.

Nhưng ...

Ôn thị vẫn không lên tiếng đột nhiên đi tới bên người Hàm Thúy, tự mình đỡ thân thể của nàng ta: “Hàm Thúy, bản thân người từ nhỏ đi theo ta, hơn nữa còn là đại nha hoàn của Hoàn Bội uyển ta, không thể coi nhẹ mình như vậy, cho nên vương phi nương nương vì người làm chủ, như vậy là tốt rồi, phải ưỡn ngực làm người.”

Ôn thị càng nói, hàm Thúy trong khoảng thời gian ngắn phảng phất thay đổi thành một người khác, kiên định gật đầu, nhìn Tô Văn: “Xin vương phi nương nương làm chủ, cho Hàm Thúy một công đạo.”

Lâu Nghiên vừa nhìn tất cả mọi người thay đổi, kinh hoàng nhìn Tô Văn: “Người rốt cuộc muốn như thế nào? Hôm nay cha bị bệnh liệt giường, người nhất định phải làm ra nhiều chuyện như vậy sao? Ta là đích tiểu thư Lâu gia, hơn nữa còn là phi tử tương lai, cho dù Lâu Văn người là vương phi nương

nuong, thì cũng không thể làm gì được ta.”

Tô Văn cũng cự tuyệt cười một tiếng, bước đến bên người Lâu Nghiên, cúi người, cười lạnh: “Không để cho cha sống yên ổn chính là Lâu Nghiên nguoi, Hoàng thượng không có thánh chỉ, nguoi có thể thành phi tử hay không, còn là một việc. Hơn nữa Thiên tử phạm pháp tội như thứ dân. Tại sao nguoi tìm Hàm Thúy, bỗ vương phi nhất định thay nàng ta đòi lại.” Lời còn chưa dứt, nàng đã lạnh tay lẹ mắt đoạt lấy roi trong tay Lâu Nghiên, tự nhiên giơ roi.

Lâu Nghiên bị dọa cho sợ đến hoa dung thất sắc, sợ ôm đầu, lớn tiếng hét âm lên: “A ... Lâu Văn nguoi, ta dám. Nguoi dám đánh xuống ta ... Ta sẽ để nguoi đền lại gấp trăm lần ...”

Ba...

Mặc dù Lâu Nghiên có võ công bên trong, trái tránh phải tránh, nhưng vẫn không có tránh thoát độ linh hoạt của roi trong tay Tô Văn, roi vẫn cô tình đánh vào trên tay của nàng ta, hí ... Vây rách, vết hồng chọt hiện đập vào mắt. Đau rất xuyên suốt toàn thân, nước mắt ở trong vành mắt Lâu Nghiên lăn một vòng, không có tiền đồ lẫn xuống..

“Lâu Văn. Nguoi tiện nhân này. Lâu Nghiên ta không giết nguoi không được.” Lâu Nghiên hỗn hển kéo roi, mang lực đem Tô Văn kéo tới, nhưng trọng tâm không ổn định, khi cả người nàng muốn ngã xuống bồn cảnh (chậu hoa), Lâu Nghiên lại có thể nhẫn tâm giơ chân lên muốn đạp một cước. Cặp mắt Tô Văn toát ra lạnh lẽo sát người, thân thể vô cùng linh hoạt mau tránh ra, ba ...

Chân đá vào bồn cảnh....

Đá nát bồn cảnh, cũng làm chân bị thương.

Mảnh sành cắm vào bên trong giày thêu, Lâu Nghiên đau đến ngồi liệt trên mặt đất, nhìn máu tươi trên chân cuộn cuộn chảy ra, đau đến cả người cũng không biết nơi nào.

Hiện trường một phen rõ ràng, thân thủ của vương phi nương nương quá tốt, Lâu đại tiểu thư mất nhiều hơn được, muốn ra tay đối với vương phi nương nương, kết quả lại hại đến mình. Tô Văn không chút nào đồng tình, chẳng qua là lạnh nhạt ném xuống một câu: “Tự gây nghiệt không thể sống.”

Mây Ôn thị khẽ run, Lâu Văn trước mắt đơn giản đầu còn là Tứ tiểu thư phế vật, phảng phất như nàng đã thay da đổi thịt, trở thành một người phong hoa tuyệt đại khác, lại vừa là một Kỳ nữ thân thủ bất phàm. Hôm nay vì bà, cư nhiên không tiếc cùng Lâu Nghiên xung đột trực diện, nếu Lâu Nghiên ngày khác thật đúng là phi, như vậy bà có thể có nhiều tiền toái hơn không?

... Cùng lúc đó

Kết một tiếng, Úc thị thân bí như vậy đẩy cửa ra sau đó muốn rời đi, tương tư cũng rất trùng hợp xuất hiện tại trước mặt Úc thị: “Nha Đại phu nhân vào cung sao? Cư nhiên ăn mặc trang trọng như vậy. Đi gặp Hoàng thượng, thương lượng chuyện dâng đích tiểu thư làm phi sao?”

Úc thị vừa nhìn là Tương Tư, giả cười hai tiếng: “Ha ha ... Ngược lại Tương Tư cô nương quá rảnh rồi, không hầu hạ Vương phi nương nương, chạy tới nhìn chăm chú bà già ta đây, chẳng lẽ nguoi không sợ, Vương phi nương nương nhà nguoi có việc không may.”

“Làm sao sẽ đâu... Bỗ vương phi thân thể luôn luôn rất tốt, hơn nữa võ nghệ cũng hơn người, đúng không? Tương Tư...” Giọng nói của Tô Văn rất thích hợp xuất hiện tại sau lưng Úc thị, bà ta vừa nghe, lòng nhất thời treo giữa không trung, tên tiện chủng này thật là Âm Hồn Bất Tán sao? Sao lại xuất hiện vào lúc này? Chẳng lẽ Nghiên nhi thất bại sao?

Tương Tư chào ôi một tiếng, khéo léo nói: “Vương phi nương nương tuyệt đại khuynh thành, mọi người đều biết.”

Sắc mặt Úc thị tái nhợt, lùi về phía sau từng bước: “Dạ dạ, vương phi nương nương tuyệt đại khuynh thành, võ nghệ cao cường, vật thì bản thân cũng không quấy rầy vương phi cùng Tương Tư cô nương nói chuyện, có chuyện gì rời đi trước...”

Tô Văn lại vươn tay cản đường Úc thị: “Không tiến cung? Ta tới nói cho nguoi biết đi. Cho dù nguoi không vào cung, không tổn hại cha, Lâu Nghiên cũng làm phi tử. Ta chỉ thật ngạc nhiên, tại sao nguoi không nên cảm thấy ta sẽ cản trở từ trong? Ngay cả trượng phu của mình cũng không bỏ qua cho...”

“Cái gì? Lời này của nguoi là có ý gì? Cái gì gọi là Nghiên nhi làm?” Úc thị chỉ cảm thấy đại não oanh một tiếng, trước mắt một trận hôn mê, Tô Văn rốt cuộc chơi trò lừa bịp gì, đem bà lọt vào cái hố?

“Như vậy bỗ Vương phi sẽ giải thích cho đại phu nhân nghe. Phụ thân tới tìm ta thương lượng, tính đi tính lại, vì không đắc tội với Thái hậu và Hoàng thượng, như vậy chỉ có một con đường, đó chính là phụ thân sẽ nộp lên binh phù, về hưu làm một người nhàn nhã, không nhúng tay vào chuyện triều đình. Cho nên đi biên quan, giả vờ bị thương, nguoi cũng tốt, cũng nghĩ đến việc này, lại để cho phụ thân đại nhân thật sự bị thương đến hôn mê bất tỉnh. Úc Tiềm Tiềm, nguoi là vợ kết tóc với phụ thân, tại sao nguoi có thể nhẫn tâm đến loại trình độ này? Tại sao... Nguoi lại độc ác như vậy, đây chính là trượng phu của nguoi. Ông ấy chuyện gì cũng suy tính cho các nguoi, cho dù nguoi có chuyện, còn rất đau nguoi, nguoi thật sự là cố tình sao?” Tô Văn nói một hơi, ngôn từ sắc bén gào thét đối với Úc thị.

Lời còn chưa dứt ...

Úc thị đã thống khổ cả người ngồi dưới đất, ôm đầu, vò tóc, trong khoảng thời gian ngắn đại não phảng phất không tiếp thụ nổi cái sự thật đó, không tin

tự lắm bả: “Sẽ không ... tuyệt đối sẽ không Ông ta đem người trở thành bảo bối, mọi chuyện đều suy nghĩ vì người. Biết rõ, Nghiên nhi làm phi, sẽ ra tay với người... Làm sao sẽ? Ông ta không chỉ thích nhất người, còn thích nhất con tiện nhân kia... Từ sau khi con tiện nhân kia đi vào, chuyện giữa vợ chồng chúng ta đã phai nhạt.”

Tô Văn nghe được câu cuối cùng kia, trong lòng hung hăng một trận co rút đau đớn, đó không phải là cảm giác nằng sẽ có, không đúng không đúng ... Phải là cảm giác thân thể của Lâu Văn này, chẳng lẽ đó là mẫu thân của Lâu Văn.

Từ từ ngồi xổm người xuống, nắm tay Úc thị, thấp giọng nói: “Tại sao lại mắng mẹ ta là tiện nhân. Tại sao? Cha yêu mẹ sao? Nếu như yêu, tại sao ta sẽ có cuộc sống trong viện hoang tàn, bị hai con gái bảo bối của người bắt nạt lại bắt nạt, tại sao?”

Úc thị gãy khỏi tay Tô Văn, giống như có một loại khoái cảm trả thù: “Tại sao ta phải nói cho người biết, Lâu Văn, người phải mang đau khổ cho ta, ta cũng sẽ để cho người chịu đựng. Chuyện người càng muốn biết, ta lại càng không cho người biết.”

Tay Tô Văn hơi run rẩy, lúc muốn giơ tay đánh Úc thị, Tương Tư tay mát lạnh lẹ giữ lại, lúc này nằng mới tỉnh táo lại, nằng không thể vội vã tấn công gần như vậy. Cái yêu bà này, sẽ có biện pháp dọn dẹp.

Từ từ đứng dậy, ánh mắt sắc bén quét qua Úc thị, lạnh lùng nói từng câu từng chữ: “Cứ tới, nhưng chuyện người hại cha bị thương, ta sẽ không từ bỏ ý đồ. Đừng tưởng người làm những chuyện kia, một việc ta cũng không biết. Quá ngây thơ ...”

Úc thị rất lạnh nhìn Tô Văn, nếu không nói chuyện con tiện nhân kia cho nằng, nằng không có thật vì trở mặt đem mình giấu ở dưới chân, nếu như nằng phạm tội, như vậy Nghiên nhi làm phi sẽ không có khả năng rồi.

“Muốn biết, đi tới viện hoang kia tra một chút đi. Đây chính là viện trước kia của mẹ ruột người, nơi đó đã từng có đủ loại anh túc, một mảnh lửa đỏ, thật là đẹp thật là đẹp. Con tiện nhân kia giỏi ca múa, người đẹp giống như yêu tinh anh túc...” Úc thị tức giận nói xong, mở miệng một cái tiện nhân, giống như là muốn đem mẫu thân Lâu Văn lại xé nát lần nữa.

Tô Văn nỗ lực đè nén khó chịu trong lòng, nặng nề ném áo dài rời đi.

... ..

Trước Thủy Uyển, nằng lẳng lẳng ngồi trước cửa sổ, nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, khối băng lớn bên cạnh tản ra hơi lạnh sâu kín.

Ôn thị từ bên ngoài đi vào, lẳng lẳng tiêu sái đến phía sau nằng, đem nước ô mai thả vào tay nằng, Tô Văn lại không phát hiện Ôn thị đã tới, nằng vẫn thờ dãi một hơi: “Văn Văn, đang suy nghĩ gì đấy? Lo lắng cho phụ thân người sao?”

Tô Văn bỗng đứng phục hồi lại tinh thần, nhìn Ôn thị trước mặt, hoàn toàn sao lẳng tất cả trước mặt nói, hỏi thẳng: “mẹ, ngài biết chuyện của mẹ đẻ ta sao? Vườn trước kia ta ở, có phải hay không chính là nơi trước kia mẹ đẻ ta còn sống ở.”

Ôn thị nhìn bộ dạng nằng khăn chường như vậy, đau lòng vuốt sợi tóc trên trán: “Thế nào đột nhiên lại nhớ đến chuyện mẹ đẻ, có phải có người nói gì đó với người, đừng nghe họ nói, biết không? Thời gian ta vào Vương phủ, người cũng đã hiểu chuyện, chuyện đối với mẹ người, ta biết ít hơn so với người. Người cũng biết.”

Tô Văn rũ mắt xuống, a một tiếng vắng vẻ, nằng tại sao không có nghĩ đến. Nhưng ở trong trí nhớ của Lâu Văn, nằng không tìm được một chút trí nhớ nào về người phụ nữ kia, bà ấy rời đi khi Lâu Văn bao nhiêu tuổi. Tại sao nằng nghe úc thị nói tới bà ấy, trong lòng lại khó chịu như vậy. Chẳng lẽ nằng ấy chuyện kiếp cùng mình có chút liên lạc ...?

Ôn thị đem nước ô mai đẩy tới trước mặt nằng: “Hôn nay thai cũng không có động đi? Có chỗ nào không thoải mái không, có muốn gọi đại phu tới xem một chút. Ta nghe nói buổi tối người không có ăn cái gì, cho nên làm cái này cho người, uống chút. Không ăn là không được.”

Tô Văn vẫy tay, nghiêm túc nhìn Ôn thị nói: “Thai vẫn không động, ta sẽ không cẩn thận như vậy. Đại phu cái gì, cũng không cần. Úc thị vẫn còn canh giữ bên cạnh cha, không để cho người đi vào sao?”

“Ừ... Đã không còn quan trọng, đại phu ở đó có tin tức, vào xem thì có thể làm gì? Ta chỉ sợ, nếu như ông ấy buông tay rời đi, thì... Ô...” Ôn thị tức nở hết sức, cuối cùng cũng không ra tiếng. Tô Văn không thể cảm nhận được nỗi đau kia của Tô thị, tình cảm phu thê có thể sâu đến loại trình độ này sao? Tại sao nằng lại không nhớ Việt Băng Ly, giống như đối với hắn, có cũng được mà không có cũng không sao.

Lòng của nằng còn lạnh như băng?

Căn bản không có một chút âm áp nào sao?

Tô Văn nhẹ ôm thân thể Ôn thị, vỗ vỗ sau lưng, ôn nhu an ủi: “Ngày mai ta sẽ cho hộ vệ về nói cho Việt Băng Ly chuyện này, sau đó mời ngự y trong cung, y thuật của ngự y rất tốt, cha sẽ không có việc gì.”

“Hy vọng như thế ... Đêm đã khuya, ta cũng không quấy rầy người. Ngủ sớm đi. Hôm nay vất vả như vậy...” Ôn thị thường xuyên quan tâm thân thể Tô Văn, hoàn toàn xứng chức vị mẫu thân. Cũng không uống công Tô Văn một lòng giúp đỡ nằng ta...

Ban đêm, ở trên giường, Tô Văn trần trọc trở mình, làm thế nào cũng không ngủ được. Cuối cùng bất đắc dĩ vén lên áo ngủ bằng gấm, còn chưa lên tiếng, Tương Tư ân cần hỏi: “Làm sao vậy? Nương nương có phải hay không vẫn còn đang nghĩ chuyện ban ngày Úc thị nói.”

Tô Văn nhìn Trương Tư, tay gỡ sợi tóc Trương Tư nói: “Trương Tư, người còn nhớ rõ hình dáng mẹ ruột người không? Cảm giác được mẫu thân yêu thương ra sao? Có phải là một loại ám áp hay không?” Đó là một loại khát vọng, khát vọng từ nhỏ đến lớn. Từ khi nàng hiểu chuyện đến nay, mẫu thân cũng không quá quan tâm đến nàng, luôn là một bóng lưng lạnh lùng. Sau khi bà ấy chết, một giọt nước mắt nàng cũng không rơi, một mình, lại bắt đầu cuộc sống không phải của mình, làm một tên côn đồ, cuối cùng được tổ chức thu dưỡng, trở thành một sát thủ quốc tế.

Trương Tư mờ mịt lắc đầu: “Trương Tư là một cô nhi, ra đời liền theo sư phụ, tiếp sau không có, một mình đến kinh đô kiếm sống, vào Lô gia làm nha hoàn. Hình dáng mẫu thân, nô tỳ đều không nhớ.”

“Chúng ta đều là những đứa trẻ không có mẹ, bắt quả chúng ta có thể bảo vệ mình.” Tô Văn cảm động ừ một tiếng, nghiêng đầu nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, lúc chợt nhớ tới cái gì, đứng dậy, lấy áo dài trùm lên người: “Đi vườn hoang...”

“Nương nương...”

“Đi thôi...”

Trương Tư không có cách nào cự tuyệt, cứng rắn để cho nàng khoác một cái áo choàng, lúc này mới xách theo đèn lồng đi vườn hoang.

Bởi vì Tô Văn không còn sống ở đó, cỏ dại mọc lên, vườn hoang càng thêm hoang phế. Đi tới lâu các rách nát trước, dường như có thể thấy phồn hoa đã từng có, người đàn ông kia rất yêu mẹ sao? Có thể đi ...

Ban đêm gió hơi lớn, sắp hết hè, bắt đầu có chút lạnh. Trương Tư nắm thật chặt áo khoác cho nàng: “Nương nương, nơi này gió lớn, hay là trở lại vườn, ngày mai tới xem đi.”

Tô Văn cố chấp nhìn lâu các cũ nát này, từ từ nói: “Người trở về đi thôi, ta nghĩ muốn ở đây một mình.”

“Trương Tư cùng ngài.” Trương Tư nào dám về một mình, mặc dù thân thù Vương phi rất tốt, nhưng bỏ lại chủ tử, đó không phải là chuyện tỷ nữ làm. Nàng tùy thời đi theo bên cạnh Vương phi.

Tô Văn cũng không nói gì nữa, đi tới trong lầu các, mỗi góc cũng nhìn một chút. Mãi cho đến phía sau Thủy hiên, cái đó là dựng lên, giống Thư uyển trong vương phủ, phía dưới là hồ, trên là lầu các, rất mát, mùa hè là nơi nghỉ ngơi tốt nhất.

Đi tới cầu gỗ dẫn lên lầu, Trương Tư cảnh giác nói: “Nương nương, nơi này rất lâu rồi không tu sửa, gỗ cũng đã có mối mọt, nếu không cẩn thận sẽ gãy vào trong hồ, sẽ không tốt. Hay là không đi.”

Tô Văn lại làm một thế tay ngăn cản, đưa một chân, dò xét sức người, lông mày nhăn nhu: “Không giống như người nói đâu, gỗ ở lầu này rất ổn, phải là gỗ thuần thượng hạng chế tạo.” Nói xong, Tô Văn đạp lên trên lầu, lẳng lặng đứng ở trước lan can, nhìn hồ nước này đã hoang phế.

Lười nhác đi ở trên Thủy hiên, hai mắt nhắm lại, tựa như muốn cảm giác được cái gì đó. Vậy mà thân thể của Lô Văn này lại thực sự có phản ứng, một đạo hình ảnh kỳ quái thoáng qua trong đầu, nàng bỗng dưng mở hai mắt ra, hướng về bên trái nửa bước, liền thấy trên cửa gỗ một hình điêu khắc rất đặc biệt.

Trương Tư hình như cũng phát hiện ra cái gì, tiến lên vươn tay khẽ vuốt qua, xoẹt xoẹt...

Dọc theo đường đi, cũng không ai nói gì, Tô Văn cũng không hỏi tới chuyện của Ngưu Cơ. Ngưu Cơ, Anh Túc một người khác tên, khó trách trong cái vườn đó lại có đủ loại anh túc. Cô gái mặc y phục lụa trắng bước trong biển hoa anh túc làm cho người ta e sợ, là người cũng sẽ cảm thấy quái dị đi.

Nằm ở trên giường, trong đầu luôn hiện ra hình dáng Ngưu Cơ. Nàng đột nhiên nghĩ đến Thần thú quân, cầm lấy túi gấm bên hông nắm thật chặt ở trong tay, hi vọng lão đầu kia có thể vào trong giấc mơ đi.

“À à ... Văn nha đầu biết nghĩ đến gia gia, hơn nữa thông minh như vậy, nắm túi gấm kêu gọi ta tới, xem ra cháu gái này của bản quân rất là thông tuệ khéo léo nha.” Thần thú Quân Y vẫn một bộ áo bào trắng cũ, hần hắt lên phát trần trước mặt Tô Văn, cười đến cực kỳ quái dị.

Tô Văn liếc mắt nhìn ông ta một cái: “Như vậy ông có biết ta tìm ông hay không, không có chuyện tốt. Gia gia.”

“Hừ. Gia gia cũng gọi lên, không phải là có chuyện muốn giúp một tay, còn có thể là cái gì. Ý định của nha đầu người, phỏng đoán rất tốt. Đối với chúng ta mà nói. Nếu đối với người phạm, người chính là một cái giếng sâu. Nhìn không thấy đáy.” Thần thú quân ngồi trên ghế đá trắng như tuyết, hai chân vênh lên, nhàn nhã tự tại nói.

Tô Văn nắc một tiếng, vừa nghe như vậy, nàng tựa như có một chút quá đáng, cười híp mắt ngồi vào trước mặt Thần thú quân, đỡ trán nói: “Gần đây ta nghiên cứu một loại rượu vang cô đại này chưa từng có, mùi vị cực thơm. Tuyệt đối là gia gia chưa từng uống qua, Văn Văn dâng tặng cho người được không?”

Thần thú quân vừa nghe vậy, vui mừng lại gần hỏi: “Để ở vương phủ của người, ta đây lấy một chút đến nếm thử.”

“Không thể. Người nghĩ hừ chết người ha. Chờ ta xử lý tốt chuyện ở phủ Tướng quân, ta trở về vương phủ sẽ cho người, được không?” Tô Văn không khách khí vỗ vỗ tay ông ta, lắc đầu nói.

Thần thú quân chỉ có thể miễn máo chấp nhận: “Có chuyện gì, gia gia có thể giúp?”

“Ta muốn biết Ngu Cơ mẫu thân Lâu Văn và mẫu thân ta có quan hệ gì? Tại sao đáng đáp lại giống nhau như đúc, còn cái chết của bà ấy có liên quan đến Lâu Thương Trạch không?” Tô Văn không muốn mình động tâm suy nghĩ đi thăm dò, dù sao hiện tại trên dưới Lâu gia cũng nhiều chuyện như vậy.

Thần thú quân ách một tiếng, cuối cùng thần bí hề hề nói: “Bất quá là kiếp trước kiếp này mà thôi, chết thôi mà. Nhất định, người nào giết có quan trọng không? Người thông minh như vậy, tại sao lại không tin bản thân mình?”

Tô Văn nghe xong, ngẩn ra, cuối cùng nói: “A, ta biết ... Người đi đi, ta an tâm ngủ một giấc.”

“Văn nha đầu, chớ suy nghĩ quá nhiều. Dù sao người đối với cái cha gì đó, cũng không có tình cảm. Người mẹ này cũng không có tình cảm gì, đáng giá người quan tâm như vậy sao?” Thần thú quân nhìn đứa trẻ này hình như có chút cô đơn, lập tức an ủi.

Tô Văn liếc Thần thú quân một cái, chợt nói: “Gia gia đại nhân, xin người để cho Văn Văn ngủ. Có được hay không? Ngày mai ta còn phải đối mặt với một đám đối khát ...”

“Sợ cái gì. Văn nha đầu phúc lớn, đời này sẽ có người che chở, không cần bận tâm lo nghĩ, lao tâm khổ trí này. Ngoan nhé...” Thần thú quân thương tiếc vỗ vỗ sau lưng Tô Văn, cười khanh khách nói.

Tô Văn nghe thấy, kỳ quái nhún mày: “Việt Băng Ly?”

Thần thú quân cười hắc hắc, nhún nhún vai: “Thiên cơ bất khả lộ, bái bai. Văn nha đầu...”

Tô Văn giận đến muốn cầm giày đập cái lão gia hỏa này, đơn giản chỉ là chơi đùa một chút, gọi lên lòng hiếu kỳ của nàng, lại không nói, bỏ trốn mất dạng. Lúc có chuyện, ông sẽ xin Tô Văn ta.

... ..

Trời đầy mây.

Cả phủ Tướng quân một vẻ yên tĩnh quý dị, trước bàn đá trong vườn, mấy tỷ nữ xì xào bàn tán.

“Hôm qua, có nhìn thấy không, vậy mà Lâu đại tiểu thư lại bị Vương phi nương nương trừng phạt.”

“Ha ha, thấy được. Đáng đời Bình thường ý thế hiếp người Nên có kết quả như vậy.”

“Người nói nếu đại tiểu thư thật sự làm phi, vậy Vương phi nương nương có thể thua thiệt hay không?”

“Đây là chuyện của chủ tử, nói không tốt lắm. Ta làm xong bốn phận đi.”

“Đúng vậy. Cùng chúng ta có bao nhiêu quan hệ à.”

... ..

Tương Tư nghe đến đó, nhẹ liếc qua, nói lớn: “Chuyện của chủ tử mà, ít nghị luận thì tốt hơn.”

“Dạ. Tương Tư cô nương.”

Tương Tư nhàn nhạt gật đầu, liền đi qua hành lang, đi về phía trước Thủy Uyển, đẩy cửa ra muốn gọi Tô Văn rời giường, lại phát hiện nàng đã thức dậy, cầm lấy lược gả voi trong tay nàng nói: “Nương nương đã biết Vương gia muốn đến, cho nên không thể chờ đợi, muốn trang điểm để nghênh đón sao?”

“Cô nàng nhà người nói chuyện càng ngày càng lộ liễu, lớn mật rồi. Cần thận ta cạo đầu lưỡi người ...” Tô Văn cố ý nghiêng tay, liếc nhìn Tương Tư, khiển trách.

Tương Tư cũng cười khúc khích, dùng hai tay khéo léo vuốt cho Tô Văn một búi tóc xinh đẹp. Đến cửa lớn phủ Tướng quân, xe ngựa của Việt Băng Ly vừa tới, lúc nàng chuẩn bị bước xuống thềm đá, Việt Băng Ly nhanh nhẹn nhảy xuống xe ngựa, đón lấy bàn tay mềm mại của nàng: “Đây là làm gì? Mang hài tử cũng không cần lộn xộn, thân thể Tướng quân có thể có chuyển biến tốt?”

Tô Văn còn chưa lên tiếng, đại phu nhân Úc thị bên cạnh đã đón lấy nói: “Làm phiền Vương gia quan tâm, Tướng quân vẫn còn hôn mê.”

Việt Băng ly thở dài một hơi, nhìn Úc thị, an ủi: “Tướng quân là người tốt, đều có thiên tướng, sẽ không có chuyện gì. Đại phu nhân, nhị phu nhân không cần lo lắng.” Dứt lời, liền đỡ bàn tay của Tô Văn đi Thủy uyển.

Việt Băng Ly mấy ngày không thấy Tô Văn, vừa thấy nàng, liền lôi kéo nơi này xem một chút, nơi đó xem một chút, còn căn Tương Tư hỏi lung tung này kia, tựa như muốn biết tất cả những việc Tô Văn đã làm ở vương phủ.

Nhìn Việt Băng Ly khẩn trương vì mình như thế, Lòng mi Tô Văn khẽ run, giọng nói êm ái: “Lâu Văn có tài đức gì, để cho Vương gia quan tâm như thế. Ta bất quá chỉ là một thứ nữ, thôi...”

Việt Bạng Ly hướng về phía Trương Tư cho một ánh mắt, nàng hiểu thối lui ra ngoài hiên. Sau khi thấy Trương Tư đi, lúc này hân mới tiến lên, ôm lấy thân thể Tô Văn từ phía sau: “Chẳng lẽ Úc thị lại nói lời gì đó khó nghe, thế nào đột nhiên lại nói mình là một thứ nữ. Có phải nàng ngại mình vô dụng, không giúp được Trương quân việc gì?”

“Đều không phải ... Chẳng qua là Văn Văn nhớ mẹ đẻ đã qua đời.” Tô Văn cầm chặt tay Việt Bạng Ly, dựa vào lồng ngực của hân, hai mắt nhắm lại, cảm thụ một khắc ấm áp kia. Đây chính là cảm giác nhớ nhà sao? Có người đàn ông này ôm trong ngực, cho nên trong lòng đặc biệt an ổn?

Tay Việt Bạng Ly vuốt ve tóc mai của nàng, thờ dài một hơi nhẹ nhàng: “Mẹ đẻ đã mất, chớ có thương tâm nữa. Không có mẹ đẻ, chúng ta không phải vẫn có thể sống được rất tốt, hơn nữa ta sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh nàng, hiểu chưa?”

Tô Văn từ từ đứng dậy, bình tĩnh nhìn thẳng con mắt như hồ ly kia của Việt Bạng Ly, thấy chỉ có thâm tình, còn có một phần cơ trí thuộc về hân. Nhón chân lên, khẽ hôn qua môi hân.

Hân chế trụ môi nàng, tiến một bước hôn thật sâu, cánh môi ấm áp gắn bó, đầu lưỡi dẩy đưa, mang theo nồng đậm nhớ mong. Mấy ngày không thấy, tưởng nhớ gần như thấu xương. Mỗi ngày trở lại vương phủ, nhìn thấy đều là vắng vẻ, không nghe thấy được tiếng cười nhõng nhẽo của nàng, hân cảm thấy giống như là thiếu một cái gì. Từ khi nào thì bắt đầu, hân lại yêu tính tình lười nhác của nàng như vậy?

Tô Văn cảm thụ thấy hân gấp gáp, lại ôn nhu hôn lại, cặp mắt nhắm lại say mê, ôm thật chặt thân thể của hân, tham lam hưởng thụ giờ khắc an tâm này. Bàn tay của hân ở trên lưng ngọc của nàng từ từ di chuyển...

Đi xuống một chút xiu...

Phác thảo lên lưng ngọc cùng xương như bướm bướm

Trái tim Tô Văn hơi run rẩy, mấy tháng chung sống, lòng của nàng lạnh nhạt giữ vững ở tại chỗ. Thình thoảng vòng ôm trong ngực của hân, tham luyến ôn nhu của hân, còn có cảm giác thích ý nâng trong lòng bàn tay bảo vệ.

Nàng lại vẫn không thể dứt khoát đem mình triệt để cho hân.

Trong lòng cuối cùng vẫn còn có một hàng rào phòng tuyến, khi nào mới có thể tháo bỏ...

Nhưng...

Thất lưng bên hông đột nhiên buông lỏng, hơi thở ấm áp của hân phun ở cổ ngọc, một loại cảm giác run rẩy đặc biệt dâng trào, giống như là muốn đem cả người nàng cắn nuốt...

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68

Một đạo phòng tuyến cuối cùng ở trong lòng, khi nào mới có thể cởi bỏ...

Nhưng ...

Đại ngọc bên hông đột nhiên buông lỏng, hô hấp ấm áp của hân thổi ở bên cổ, một loại cảm giác run rẩy đặc biệt dâng trào, giống như là muốn đem cả người nàng cắn nuốt...

Trước mắt Tô Văn như muốn hôn mê, cái loại cảm giác kỳ dị đó dâng trào, đang lúc hai người ý loạn tình mê, ngoài hiên truyền tới tiếng gõ cửa: “Vương gia, Vương phi, Nhị phu nhân biết Vương gia tới đây, tự mình làm một chút điểm tâm đưa tới cho hai vị.”

Cả người Tô Văn phảng phất như bị kéo đến thế giới thực tế, nhìn Việt Bạng Ly trước mặt, lập tức sửa sang lại quần áo, đè nệm hai má cùng cặp mắt **, miễn cưỡng ngồi ở bên giường, bàn tay nhỏ chụp qua Việt Bạng Ly: “Phu quân, mẹ tự mình tới đây đưa điểm tâm cho chúng ta, chẳng không đi ra đón nhận?”

Việt Bạng Ly cũng tà ác cười một tiếng, nửa cúi người, bày ra bộ dạng kinh ngạc trước Tô Văn: “Đương nhiên là phu quân sẽ đi ra, tuyệt đối không thể để cho người ngoài thấy bộ dạng xấu hổ này của ái thể Bồn vương.”

Tô Văn nhăn mày, nắm đầm nơ nhỏ nện ở trên ngực Việt Bạng Ly: “Ba hoa, còn không mau đi ra ngoài, muốn để cho mẫu thân chờ lâu sao?”

“Dạ dạ. Nương tử đại nhân.” Việt Bạng Ly hôn nhẹ trán Tô Văn, khoe miệng chứa đựng nụ cười cưng chiều, sửa sang lại trường bào, lúc này mới tự mình đi ra ngoài gặp Ôn thị. Tô Văn nhìn bóng lưng hân rời đi, thờ dài một hơi, vỗ nhẹ lồng ngực, thật là không nghĩ đến thân thể này của Lâu Văn lại

nhảy cảm như vậy.

Dưới sự trêu đùa như vậy của Việt Bổng Ly, lại có cảm giác, hơn nữa lại đến trình độ ý loạn tình mê. Nàng hiện tại mới mang thai hai tháng, nếu con bị thương, nàng thật sự sẽ áy náy cả đời. Thật là háo sắc.

Việt Bổng Ly từ bên ngoài bụng điểm tâm trở lại, thấy bộ dạng của Tô Văn, ngồi xuống sát nàng, cầm lên một miếng bánh hoa quế: “Nương tử, a ... Vì phu tói dứt nàng ăn bánh hoa quế, đợi lát nữa sẽ cho nàng chén nước mơ, cho đỡ sợ.”

“Chàng có ý tứ gì? Giấu cọt ta sao?” Tô Văn liếc tên khốn khiếp Việt Bổng Ly này một cái.

Việt Bổng Ly cầm bánh hoa quế, ừ một tiếng, gật đầu một cái: “Ăn bánh hoa quế thật ngon nha. Thật không nghĩ đến tay nghề của Nhị phu nhân lại tốt như vậy, bất quá vì phu rất kỳ quái, Nhị phu nhân không quyền không thế, ở Lâu gia chịu hết các ủy khuất, nàng lại có thể tìm một nữ nhân như vậy làm mẫu thân của nàng.”

Tay Tô Văn cần lấy bàn tay Việt Bổng Ly: “Nhị nương tính tình nội niệm, hơn nữa chàng không nhìn thấy sao? Bà ấy là người duy nhất ở Lâu gia sinh hạ Trương tử. Hay nói thiếp thích bà ấy, cũng bà ấy có duyên, tự nhiên cũng để cho bà ấy làm nhị nương của thiếp rồi. Chẳng lẽ để cho cạp mẹ kia làm sao?”

Việt Bổng Ly nghe được Tô Văn miêu tả Ục thị như cạp mẹ, giống như là nghe được chuyện lạ ở nhân gian, ôm bụng cười lớn, lần đầu tiên nhìn thấy Việt Bổng Ly không có câu thúc trước mặt nàng.

Thì ra có một loại người có thể thoải mái để cho người tùy ý làm chính mình, không cần nguy trang, cũng không cần đề ý, lo lắng này, lo lắng kia. Cái thế giới này có bao nhiêu người có thể sống làm chính mình, tùy ý như vậy đây?

Việt Bổng Ly cười xong, đi tới trước bàn nhỏ, tự mình cầm lên nước mơ, vẫn khá ái ghé đầu hỏi Tô Văn: “Cạp mẹ có phải hung dữ hơn lão bà một chút hay không?”

Tô Văn liếc thẳng Việt Bổng Ly một cái: “Không biết, nếu như muốn biết, phu quân đại nhân có thể lên núi tìm một cặp vợ chồng cạp thử một lần.”

“Đừng như vậy... Vạn nhất phu quân một đi không trở lại, vậy nàng phải thủ tiết hay sao? Yêu phu quân thì đồng nghĩa với yêu mình.” Việt Bổng Ly lấy lòng dâng lên nước mơ, một tay ôm cả eo nhỏ của Tô Văn, một tay cười híp mắt nói.

Tô văn trực tiếp học máu, nói cái gì thế này, cái gì gọi là yêu phu quân chính là yêu mình. Người này hình như càng ngày càng ba hoa, hơn nữa ở trước mặt nàng bộc lộ càng ngày càng nhiều, bất kể như thế nào, hẳn vẫn ưu nhã một chút không có hồ đồ.

Tô Văn nằm ở trong phòng cùng Việt Bổng Ly lười lười kéo kéo một buổi sáng, thỉnh thoảng ở trong phòng truyền đến từng chuỗi tiếng cười như chuông bạc. Ở ngoài, Trương Tư cũng không nhìn được trêu ghẹo: “Thật là một ngày không gặp, như cách ba thu, lần này vừa gặp, hận không đem cả hai cột chung một chỗ.”

Ôn thị nghe thấy lời của Trương Tư, cũng không nhìn được vui mừng, khóe miệng nhếch lên, bà vốn cho rằng Tô Văn đến Vương phủ cũng sẽ không vui vẻ, bây giờ nhìn lại không phải vậy. Thái hậu đối với người con dâu này không ngừng hài lòng, còn đau ở trong lòng bàn tay.

Buổi chiều, Tô Văn cùng Việt Bổng Ly ở trên giường đánh một giấc ngủ trưa, lúc này mới đến Chính Uyển thăm Lâu Thương Trạch. Thái y đi cùng Việt Bổng Ly đến, chuẩn machị cho Lâu thương Trạch, làm một kiểm tra toàn diện, lúc này mới bước đến trước mặt Tô Văn nói: “Tướng quân bị thương rất nghiêm trọng, hơn nữa mất máu quá nhiều, sợ rằng cần phải thật lâu mới tỉnh lại. Lão phu kê mấy phương thuốc bổ khí bổ máu và khép lại vết thương, dùng một đoạn thời gian, sẽ có hiệu quả một chút.”

Tô Văn biết, vị đại phu này là viện trưởng Thái y viện, Việt Bổng Ly mời ông ấy tới đây, không thể nghi ngờ là tăng thể diện cho vị Vương phi nương nương nàng. Nàng tự nhiên cũng khách khí đỡ ngực y dậy: “Phiền toái ngực y.”

Thái y cũng ôn hòa cười một tiếng: “Cống hiến sức lực cho Vương phi nương nương, đó là phúc khí của lão phu.”

Tô Văn uyển chuyển cười một tiếng, nhìn Trương Tư nói: “Trương tư đưa thái y ra ngoài đi.”

“Dạ, nương nương ...”

Tô Văn bước tới bên cạnh Lâu Thương Trạch, lẳng lặng nhìn vẻ ngủ say của Lâu Thương Trạch, trong lòng có chút mâu thuẫn, ông ta hại chết mẫu thân, hiện tại ông ta bị người mình quan tâm hại gây thương tích. Tất cả chuyện này cũng không liên quan đến nàng.

Chợt nghĩ đến một chuyện, quay đầu nhìn Việt Bổng Ly: “Vương gia, Văn Văn cùng chàng đi gặp Hoàng thượng đi. Bệnh tình của cha không chuyển biến tốt, tay cầm binh quyền, sĩ khí của các tướng sĩ cũng giảm lớn, lúc này cũng nên đem Hồ phù giao cho Hoàng thượng.”

Việt Bổng Ly gật đầu, Tô Văn lúc này mới chuyển mắt nhìn Ục thị: “Đại nương, đem Hồ phù giao cho ta đi.”

Ục thị biết lúc này nộp Hồ phù, con gái của mình có thể làm phi, nhưng bà ta cảm thấy Tô Văn sẽ không tốt như vậy. Huống chi bà ta cũng không biết Hồ phù ở đâu, nửa nghiêng thân: “Vương phi nương nương, dân phụ cũng không biết Hồ phù ở đâu.”

Tô Văn âm thầm kinh hãi, nàng làm sao lại quên chuyện này, lúc phụ thân bị thương, liền lập tức để cho Đại quân gia tới kêu nàng, chẳng lẽ Hồ phù

không có ở trên người ông ấy, mà là đặt ở đâu đó?

Việt Băng Ly ho nhẹ một tiếng, hướng về phía Tả Diễm cho một ánh mắt, hần hiểu được nói: “Đại phu nhân, Nhị phu nhân, mời các người tạm lánh, Vương phi nương nương cũng Vương gia có chuyện muốn thương lượng.”

Úc thị cùng Ôn thị liếc nhìn nhau, di chuyển trước chính là Ôn thị, Úc thị ra cửa cuối cùng, cũng không liếc mắt nhìn lâu một chút.

Tô Văn giữ lại Đại quân gia: “Đại quân gia, lúc phụ thân gọi người tới truyền lời, có nhắc tới chuyện Hồ phù hay không? Hoặc có vật gì đó đưa cho ta?”

Đại quân gia ách một tiếng, mặt đầy nghi ngờ, cẩn thận suy nghĩ, đột nhiên nghĩ đến cái gì: “Vương phi, lão nô nhớ Vương gia không ngừng nói qua một chữ, giáo.”

Lông mày Tô Văn nhăn lại, giáo? Đây là ý gì? Nàng nghĩ đến đầu óc cũng muốn rối loạn, Việt Băng Ly đề lại vai Tô Văn: “Hôm nay đã tối, sáng mai vào cung cũng không muộn, nàng từ từ nghĩ, biết không?”

Tô Văn ừ một tiếng, lúc đi ra khỏi vườn, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, thời gian nàng mới chuyển kiếp tới, liền cùng Lâu Nghiên tranh tài, chỉ là tỷ thí ở giáo trường Lâu gia. Phải từ khi đó, người phụ thân này đã đổi cách nhìn đối với mình, chẳng lẽ là nơi đó?

Bắt được tay Việt Băng Ly: “Vương gia, cùng Văn Văn đi đến một chỗ đi.”

“Được.” Không chút nghĩ ngợi, một lòng đi theo. Tô Văn có một loại cảm động.

Đi tới giáo trường, Đại quân gia mở cửa, nàng một người bước trên đường, quét qua chung quanh, cuối cùng dừng hình ảnh ở một cái hộp gỗ trên hương án. Thân là Tướng quân, dù sao tướng tá tôn sùng nhất chính là Thánh Địa, cho nên Hồ phù để ở chỗ này, tuyệt đối là chính xác.

Đi lên trước muốn mở hộp ra, lại nghĩ thấy một mùi đặc biệt, chẳng lẽ phụ thân lớn như vậy lại thích vứt bừa bãi ở chỗ này, thì ra là từ sớm đã chuẩn bị tốt, dùng tơ lụa vòng qua ngón tay giữa, lúc này mới mở hộp ra, khi nhìn thấy kim bài bằng đồng, khoe miệng nhẹ nhàng nâng lên.

“Vương gia, chúng ta lập tức vào cung đi. Chuyện này không thể trì hoãn...”

“Ừ...”

Chưa đến giờ Dậu, liền điều khiển xe ngựa vào cung. Nàng tự mình vào cung, không chỉ là muốn giao ra Hồ phù, còn muốn cắt đứt chuyện Việt Huyền Tẫn nạp Lâu Nghiên làm phi. Nạp nàng ta làm phi, nàng cũng sẽ không thỏa hiệp. Lâu Nghiên căn bản không phải là một uy hiếp.

Cho dù Lâu Thương Trạch hại mẹ ruột của nàng, nàng cũng sẽ không bởi vì việc này mà bỏ qua cho mẹ con Úc thị. Nữ nhân này tồn tại một ngày, chính là một phiền toái lớn. bất kể nàng trừng trị thế nào, cũng sẽ nhớ kỹ bà ta.

Đi tới hoàng cung, mới vừa tới giờ Dậu.

Từ Ngự hoa viên đến càn thanh điện, lại trùng hợp nhìn thấy một vở kịch hay, lúc Việt Băng Ly muốn làm như không thấy, Tô văn lại tò mò hỏi: “Vị phi từ kia là?”

“Muội muội Phụng Dục, Văn phi nương nương, bây giờ đứng đầu hậu cung. Bên người nàng là Lâm tần, bất quá hôm qua mới tấn thăng làm Lâm phi, mặc dù không phải là tứ phi, nhưng cũng ở dưới tứ phi.” Việt Băng Ly từ trước tới nay không thích đầu tranh giữa các nữ nhân, nhưng bởi vì nàng thường phải vào cung, nhiều lần như thế, cũng liền biết một chút.

Tô Văn bình tĩnh nhìn.

Ẩn ở đằng sau núi giả là Lâm phi và Văn phi, hai người cái vờ không nghĩ, làm tướng không có ai biết, lại không phát hiện, lúc này Tô văn đang xem kịch hay.

Văn phi không chút khách khí đánh một cái tát nặng nề vào mặt Văn phi, thanh âm tê liệt như gấm thét: “Tiện nhân. Người rút cuộc cho Hoàng thượng thuốc mê gì, tại sao có mấy ngày lại thăng làm phi.”

Lâm phi nghiêng mặt sang bên, duy trì tư thế bị đánh, tia máu từ khoe miệng chảy xuống, nàng bình tĩnh nhếch khoe miệng, liếm đi tia máu, cười đến cực kì tàn nhẫn, mang theo bèn nhọn cùng âm độc, một cái tát nặng nề đánh trả trên mặt Văn phi, đồng thời bắt được cung trang của nàng ta, đem cả người nàng ta đặt lên núi giả, từng câu từng chữ nói: “Phụng Văn Nhi, người cho rằng Hoàng thượng thích người thật sao? Bất quá là nhìn phân thượng ca ca người mà thôi, còn người nữa đừng tưởng rằng chỉ mình người giỏi trò mưu tính, nếu so ra, đem người im hơi lặng tiếng giết chết, cũng có thể.”

Văn phi từ nhỏ đến lớn, đều được Phụng Dục coi là trân bảo, nơi nào trải qua đấu tranh gia đình, tự nhiên cũng không có biết lòng người hiểm ác, mặc dù chuyện lần trước đã cho nàng một hồi chuông báo động. Tô Văn nhắc nhở nàng.

Nhưng có mưu kế hơn thế, nàng vẫn dưới Lâm phi.

Một cái tần nho nhỏ, có thể trong mấy ngày leo lên phi vị, tuyệt đối không thể xem nhẹ. Hơn nữa, lúc này Lâm phi cũng trùng hợp nhắm ngay khẩu vị Việt Huyền Tẫn, Văn phi ở trong cung lớn mạnh, Việt Huyền Tẫn thế nào không sợ, tự nhiên có kế hoạch để Lâm phi lên áp chế.

Vân phi hoảng sợ nhìn Lâm phi, không tin bắt được tóc của nàng ta: “Không thể nào. Hoàng thượng làm sao lại không thương ta, đồ hồ ly tinh nhà người. Rốt cuộc dùng yêu thuật gì?”

“Tiện nhân. Người mới dùng yêu thuật, nếu như không có Phượng Dục, người ngay cả làm cung nữ cũng không có tư cách.” Lâm phi không cam lòng yếu thế vươn tay muốn bắt mặt của nàng, vậy mà Vân phi tránh qua, chân Lâm phi hung hăng đá hướng chân Lâm phi ...

Tư thế hai nữ nhân đánh nhau cực kỳ khó coi.

Việt Bạng Ly thờ dài một hơi, nắm chặt tay Tô Văn: “Thời gian không còn sớm, đừng xem trò nữa, đi thôi.

Tô Văn bình tĩnh ừ một tiếng, theo Việt Bạng Ly rời đi, lúc rời đi cũng không quên nhìn Lâm phi thêm một chút, nữ nhân này thật đúng là có thủ đoạn, lại cả gan làm loạn đến trình độ này.

Bước tới Càn Thanh điện.

“Qập qua Hoàng thượng...” Hai người nửa nghiêng thân, ăn ý mười phần.

Việt Huyền Tẩn từ trên bàn ngẩng đầu lên, hướng về phía Lý Đức Từ phân phó: “Ban thưởng ghế gối cho Việt vương cùng Việt Vương phi...”

“Dạ. Hoàng thượng.”

Sau khi hai người ngồi xuống, Lý Đức Từ dâng lên trà Quân Sơn, thức thời thối lui đến ngoài điện, đồng thời đem cửa đóng lại. Tô Văn còn chưa mở miệng, Việt Huyền Tẩn đã mở miệng nói: “Việt Vương phi tới đây, là vì chuyện của Lâu Tướng quân.”

Tô Văn đứng dậy, nửa nghiêng thân, gật đầu: “Hoàng thượng, hôm nay viện trưởng và thái y ở Thái y viện đến chẩn bệnh, chính là thân thể phụ thân sau khi bình phục, cũng không thể cầm binh khí được nữa, cho nên Lâu Văn mang binh phủ đến, thay mặt phụ thân từ quan quy ẩn.”

Việt Huyền tẩn nghe nói vậy, thờ dài: “Lâu Tướng quân cả đời chinh chiến, nhưng không có nghĩ đến có thể như vậy, đã như thế, trăm cũng liền tiếp nhận cho hẩn từ quan đi, nhưng còn có thể làm quốc cứu đại nhân, ngày mai trăm sẽ cho Lý Đức Từ đi qua tuyên chỉ, nạp Lâu gia đích tiểu thư làm phi. Đây là một chút an ủi đối với Tướng quân, cũng làm đầy đủ hậu cung của trăm đi.”

Vừa bắt đầu Tô Văn có nghĩ qua tổ giác chuyện Úc thị, nhưng việc xấu trong nhà không thể lan truyền, hơn nữa hậu cung luôn luôn ăn tươi nuốt sống, có một Phượng Vân Nhi, còn có một Lâm phi, cũng đã làm cho hậu cung nào loạn. Nay Lâu Nghiên vào cung, chẳng lẽ là tự tìm ăn khổ, nếu nàng ta thích, như vậy muối muối như nàng sẽ thành toàn cho nàng ta. Để cho nàng ta đặt mình vào nơi này, hưởng thụ cho tốt đi.

“Tạ ơn Hoàng thượng thông cảm, Lâu Văn thay mặt phụ thân tạ ơn.” Tô Văn ổn định làm một đại lễ. Sau khi Việt Huyền Tẩn gọi dậy, Tô Văn lúc này mới dâng lên Hồ phù, lúc đưa lên vật kia, nàng liền âm thầm thở, có một ngày, Lâu gia sẽ có vật kia một lần nữa.

“Đã tới giờ Dậu, Ly đệ cùng Văn Văn cùng dùng bữa với trăm đi.” Việt Huyền tẩn rút cục hạ bút, đi tới bên cạnh Việt Bạng Ly, vỗ vỗ vai hẩn nói.

Việt Bạng Ly đứng dậy, cười nói: “Hoàng huynh, chuyện này thật là không đúng dịp, hôm nay đệ đi Lâu gia thăm Văn Văn, không ngờ Đại phu nhân cùng Nhị phu nhân thịnh tình chiêu đãi, kiên quyết giữ đệ ở lại dùng bữa. Cho nên để ngày khác đi.”

Người đàn ông này thật muốn thẳng cấp thành con giun trong bụng nàng, thậm trí ngay cả nàng muốn cái gì cũng biết. Tô Văn thích hợp tiến lên nói: “Hoàng thượng sẽ không để cho Đại nương cùng Nhị nương ta bận rộn một cách vô ích đi.”

“Vây. Lý Đức Từ truyền Lâm phi tới đây bồi trăm dùng bữa.” Việt Huyền Tẩn cũng không có ép ở lại, mà là thẳng thắn đáp ứng, còn truyền hậu phi tới đây bồi hẩn dùng bữa, vậy mà ...

Lý Đức Từ hốt hoảng bỏ lỏm ngổm đến bên cạnh Việt Huyền Tẩn: “Hoàng thượng, nguy rồi. Vân phi nương nương đẩy Lâm phi nương nương xuống hồ, vào lúc này Lâm phi nương nương đã hôn mê bất tỉnh rồi.”

Tô Văn cười lạnh, cái Lâm phi này rất có thủ đoạn, xem một chút chiều hướng vừa nãy, rõ ràng thấy nàng ta lấn áp Vân phi, vào lúc này nàng ta lại trở thành người bị hại. Vở kịch lớn trong hậu cung này từ năm ngoái tới năm nay, từ sớm tới muộn, vĩnh viễn không ngừng nghỉ, mỗi ngày một kịch vui.

Sắc mặt Việt Huyền Tẩn cực kỳ khó coi: “Lập tức bãi giá qua Đức Lâm cung.”

“Dạ. Hoàng thượng.”

Việt Bạng Ly như không có chuyện gì xảy ra, nắm được tay Tô Văn: “Đi thôi. Lúc này trời cũng không còn sớm, đừng để cho Nhị nương nàng chờ lâu.”

“Phu quân, chàng thật sự muốn khoanh tay đứng nhìn sao? Văn Văn và Vân phi nương nương từng có vài lần duyên phận, lần trước nàng còn tự mình làm bánh mơ cho Văn Văn ăn, hôm nay nàng bị oan uổng, chẳng lẽ...” Tô Văn nghiêng đầu nhìn Việt Bạng Ly, biết hẩn không muốn những tay vào chuyện hậu cung, nhưng Tô Văn biết Phượng Dục này luôn coi Phượng Vân Nhi như báu vật.

Việt Bạng Ly thật lòng không có phản đối, nắm nhẹ cái mũi nhỏ của nàng: “Nàng nha. Lúc nào thì tấn thăng làm Thánh mẫu rồi. Chuyện hậu cung vốn không nói được, mỗi ngày hoàng huynh cũng đủ giằng co, nàng còn muốn xen vào một chân. Tâm ý của nàng, Bồn vương cũng hiểu.”

“Phu quân, đi qua nhìn một chút đi.”

“Được.”

Nửa chung trà sau, lúc Việt Huyền Tẩn chân trước đến Đức Lâm cung, Tô Văn và Việt Băng Ly chân sau cũng đến Đức Lâm cung. Đi tới trong sân, liền thấy Phụng Vân Nhi đầu tóc xốc xếch quỳ gối ở trên sàn gạch.

Tô Văn ngồi xổm người xuống, khẽ vuốt qua tóc của nàng ta, lại nói: “Trang điểm đối với nữ nhân là quan trọng nhất, lúc này ngươi nhất định phải xinh đẹp, hiểu chưa?”

Phụng Vân Nhi nhìn Tô Văn, nước mắt ở trong vành mắt đảo quanh, nắm thật chặt tay của nàng: “Việt Vương phi, ngươi tin tưởng Vân nhi không? Vân nhi thật sự không có đẩy Lâm phi xuống hồ, thật không có...”

Tô Văn rút tay ra khỏi tay nàng ta, mỉm cười: “Vân nhi chưa từng làm, thì cũng không phải thừa nhận, nhân gian có chân lý. Cây to đón gió, xưa nay đã như vậy.”

Phụng Vân Nhi nghe xong lời của Tô Văn, nhất thời hiểu được, cây to đón gió? Tại sao nữ tử này lại một lần, lại hai ba lần trợ giúp mình, trực tiếp với những câu trầm ngôn, luôn có thể biết nàng ta sai chỗ nào, trực tiếp có thể chết người.

“Việt Vương phi, Vân nhi hiểu, cảm ơn ngươi chi điểm.” Phụng Vân Nhi cảm kích nhìn về phía Tô Văn, nhưng Tô Văn cũng chỉ bình tĩnh cười một tiếng, cầm lấy khăn lụa đưa đến trong tay nàng ta, cùng Việt Băng Ly vào chánh điện.

Vừa tới chánh điện, chỉ thấy thái y từ bên trong ra ngoài: “Hoàng thượng, Lâm phi nương nương cũng không lo ngại. Cự thân còn chuẩn ra nương nương có hỉ mạch, chúc mừng Hoàng thượng.”

Việt Huyền Tẩn nghe nói vậy, vui mừng đứng dậy, đỡ thái y dậy: “Hỉ mạch? Ngươi nói Lâm phi mang thai long chủng của trẫm?”

“Đúng vậy. Hoàng thượng.”

Đây hình như là đứa nhỏ đầu tiên của Việt Huyền Tẩn, khó trách lại hưng phấn như vậy. bất quá đứa trẻ này có thể chân chính ra đời hay không, còn là một đề tài không giải thích được.

Việt Huyền Tẩn mừng rỡ thưởng cho thái y, nhìn một chút Lâm phi không có sao, lúc này mới bước tới trong sân, thăm tra chuyện Phụng Vân Nhi: “Vân phi, ngươi làm cho trẫm thật thất vọng.”

Phụng Vân Nhi bình tĩnh ngược mắt nhìn Việt Huyền Tẩn, lúc này chợt buồn bã cười một tiếng: “Hoàng thượng, người có tra rõ hay không, người giống như chắc chắn Vân nhi gây nên, nếu thật là nô tỳ gây nên, như vậy nô tỳ chính là kẻ ngu.”

Việt Huyền Tẩn hơi kinh hãi, nhìn về kiên định trong mắt Phụng Vân Nhi: “Trẫm cho ngươi cơ hội giải thích, nói đi.”

“Nô tì không có đẩy nàng ta xuống hồ, trời đất chứng giám.” Phụng Vân Nhi hình như thông minh ra, tinh táo rất nhiều.

Việt Huyền Tẩn thờ dãi một hơi nhẹ nhõm: “Nói miệng không có bằng chứng, hơn nữa tất cả cung nhân cũng thấy nàng ấy ở dưới hồ hướng ngươi cầu cứu, ngươi không cứu.”

Phụng Vân Nhi còn chưa nói chuyện, Tô Văn đã tiến lên từng bước, nửa nghiêng thân: “Hoàng thượng, lẽ ra chuyện hậu cung, em dâu không nên nhúng tay, nhưng không thể nói một chuyện thực. Lúc mới vào cung, Văn Văn cùng Vương gia đi trên đường qua Ngự hoa viên, trùng hợp thấy Lâm phi và Vân phi cãi nhau sau núi giả, hơn nữa Lâm phi từng chửi có gai hãm hại Vân phi, đồng thời hướng về phía Vân phi ra tay. Vân phi nương nương tay chối gài không chặt, mọi người đều biết. Nhưng Lâm phi nương nương xuất thân ở nhà tướng sĩ, rốt cuộc người nào đẩy người nào, nói vậy không cần Văn văn nói, Hoàng thượng cơ trí, cũng sẽ hiểu.”

Việt Huyền Tẩn có nhiều thâm ý nhìn Tô Văn, nữ tử này cư nhiên nhúng tay giúp phi tử hậu cung của hắn, thật làm cho người ta sờ không ra, với nàng mà nói, vớ tay tuyệt đối không phải là hiền lành. Nữ nhân này rõ ràng sống rất khôn khéo.

Việt Băng Ly tiến lên: “Văn Văn nói đều là thật. Hoàng huynh, canh giờ cũng không còn sớm, đệ cũng muốn xuất cung rồi.” Dứt lời kéo tay Tô Văn.

Việt Huyền Tẩn đối với lời của Việt Băng Ly và Tô Văn, rõ ràng cho thấy rất tin tưởng không nghi ngờ, gật đầu nói: “Đã như vậy, Vân phi đứng lên đưa tiễn Việt vương cùng Việt Vương phi đi.”

“Tạ ơn Hoàng thượng...”

Đi ra Đức Lâm cung, Phụng Vân Nhi cảm kích nhìn Tô Văn và Việt Băng Ly, khom lưng thật sâu: “Đại đức của Vương gia và Vương phi, cuộc đời này Phụng Vân Nhi sẽ không quên, cảm ơn giải cứu của ngài ngày hôm nay.”

Tô Văn cười khanh khách cầm tay Phụng Vân Nhi: “Đưa chúng ta tới đây thôi, trở về nghỉ ngơi cho tốt, không muốn còn có chuyện này. Lâm phi theo như lời nói, không muốn để ở trong lòng. Biết không?”

Phụng Vân Nhi gật đầu, nước nôi nói: “Vân nhi hiểu, cũng sẽ làm bổn phận của một phi tử thật tốt. Chuyện hôm nay, thật sự để cho ta hiểu ra rất nhiều

việc, hậu cung sâu tựa như biển, khó trách ca ca vẫn không đồng ý để cho ta vào cung, như ai bảo ta yêu Hoàng thượng.”

Tô Văn nghe, tâm bỗng hồi hộp, nàng ta yêu Hoàng thượng? Từ xưa tới nay, hậu cung chính là vô tình. Chẳng lẽ nàng ta thất bại, bởi vì nàng ta yêu, trò chơi tình yêu vốn là như thế, người nào yêu trước, người đó liền thua.

Việt Bạng Ly vội vàng ho một tiếng, cắt đứt suy nghĩ của hai cô gái, trầm giọng nói: “Vân phi nương nương, Hoàng thượng từ trước đến nay cơ trí, nếu quyết định cùng hân cả đời, như vậy thì làm một tốt một phi tử hiểu chuyện đi. Thời gian không còn sớm, Bôn vương và Văn Văn muốn rời đi...”

“Ừ... Đi thông thả.”

Tô Văn ở cùng một chỗ với Việt Bạng Ly, nhận ra được hân không vui, nhất định là bởi vì chuyện hôm nay, cô ý háng giọng một cái: “Ừm, giống như có người không quá cao hứng.”

“Có sao? Ở đâu?” Việt Bạng Ly giả bộ mờ mịt nghiêng đầu nhìn chung quanh một chút, cuối cùng vô tội mở ra hai tay: “Không thấy người mất hứng, có thể là nương tử suy nghĩ nhiều.”

“Vương gia, chàng không thích ta trộn lẫn vào chuyện hậu cung sao?” Tô Văn nghiêm túc nhìn thẳng vào hai mắt hân, hỏi.

Việt Bạng Ly ôm nhẹ thân thể của nàng vào lòng, đầu của dựa vào lồng ngực của hân, nghe được âm thanh tim của hân đập, lúc hân nói chuyện, lồng ngực phập phồng, hân nói: “Nữ tử hậu cung từ trước đến nay đều sắc bén, Bôn vương chỉ muốn Văn Văn của ta như vậy cả đời. Chuyện còn lại, nàng không cần quan tâm.”

Tô Văn ừ một tiếng, ngẩng đầu lên: “Chàng nhìn thấu ta muốn làm cái gì, cho nên để mặc ta một lần đi. Ta biết Vân phi nương nương chắc sẽ không thất sủng, nhưng người khác liền chưa chắc.”

“Dạ dạ. Không đi nữa, thật nếu để cho nhị nương nàng đợi.”

“Ha ha...”

Âm thanh tiếng cười của Tô Văn như chuỗi chuông bạc, bay vào trong tai Việt Bạng Ly, Tiểu thê tử nàng dưới con mắt của hân, có thể to gan như vậy, làm nhiễu loạn hậu cung, xem ra hân thật sự đánh giá thấp nàng rồi.

Nàng không chỉ muốn thu thập những người đã thiếu nợ nàng, còn muốn giúp đỡ hân một tiếng. Thê tử này, cuộc đời này thật sự cũng đủ rồi.

... ..

Ngày kế, giờ mùi. Trong cung quả nhiên phái thái giám tới đây tuyên chỉ, nạp Lâu gia đại tiểu thư Lâu Nghiên làm tử nữ phẩm Nghiên phi, tứ phong Lâu Thương Trạch làm quốc cửu đại nhân, Lâu gia đại phu nhân làm quốc cửu phu nhân.

Vốn là phủ Tướng quân tràn đầy vẻ lo lắng, bi vì sự kiện hơn mấy phần tức giận. Ưc thị vui vô cùng khóc lóc cùng Lâu Nghiên nhận lấy thánh chỉ. Lý Đức Từ tuyên xong thánh chỉ, đi tới bên cạnh Tô Văn và Việt Bạng Ly: “Việt vương, Việt Vương phi, Vân phi để cho nô tài đem theo hộp đồ này cho hai vị, nói là Dạ minh châu Phương Tây trình lên, trân quý vô cùng, Vương phi nương nương vừa cầm đến liền nghĩ đến người tỷ muội là Vương phi.”

Tô Văn nhận lấy hộp gấm, mở ra nhìn, hay là tại vì là ban ngày, ánh sáng của Minh châu đêm đó cũng chói mắt như vậy.

Tỷ nữ chung quanh một trận xôn xao, nơi nào nhìn thấy vật trân quý như vậy.

Tô Văn cười một tiếng, nhìn Lý Đức từ nói: “Thay bôn Vương phi hướng Vân phi nương nương nói tiếng cảm ơn.”

“Nhất định, nô tài cáo lui.”

“Đi thông thả...”

Ưc thị nhìn Dạ minh châu trong tay Tô Văn, cũng chẳng thèm ngó tới, con gái của bà ta làm phi, những thứ đồ này còn thiếu sao? Bất quá Lâu Văn cũng thật có bản lĩnh, cư nhiên lại cùng Vân phi ở hậu cung làm tỷ muội tốt, thật không biết có kế gì, đem những người đó dụ dỗ xoay xung quanh.

Ngay lúc hỗn loạn, Hồ Nhất từ cửa lớn chạy tới, mặt đầy vẻ gấp gáp, quỳ một gối xuống trước mặt Tô Văn và Việt Bạng Ly, hốt hoảng nói: “Vương gia, Vương phi. Nguyên phu nhân và Nguyên tiểu thư trên đường trở về nhà mẹ đẻ, đột nhiên bị sơn tặc tập kích, tài vật bị cướp không còn, hơn nữa còn xảy ra chút việc...”

Thật là một cái chưa qua, một cái lại đến.

Tô Văn nghe, tim hơi đập mạnh và loạn nhịp, sắc mặt Việt Bạng Ly run lên, lập tức nói: “Trở về phủ ...”

Xe ngựa lung lay trở lại vương phủ, mới biết, thì ra là Nguyên tiểu thư không xuất giá, liền bị người ô nhục, mà trên mặt bị tổn thương. Sau khi Tô Văn nghe thấy, âm thầm thở dài, hoặc giả chính là Nhân quả tuần hoàn.

Nguyên Cẩm Tổ cự tuyệt mọi người tới thăm, Việt Bạng Ly mời đại phu muốn xem một chút tổn thương trên mặt nàng ta, nhưng ngay cả mọi người cũng

không thấy được, gấp đến độ bắt đầu luống cuống, Tô Văn dè lại tay Việt Bàng Ly: “Vương gia, ta đi qua.”

Việt Bàng Ly nhìn Tô Văn, cuối cùng lựa chọn tin tưởng nàng.

Tô Văn đi vào trong vườn, đẩy cửa ra đi vào chánh đường, Nguyên phu nhân nằm ở trên bàn nhỏ, khóc hết sức lợi hại, thấy Tô Văn tới đây, vội vàng lau nước mắt nơi khóe mắt nói: “Vương phi, Cẩm Tô bất luận người nào cũng không gặp, ngài đi đi.”

Tô Văn nhìn Nguyên phu nhân nghiêm túc nói: “Bổn Vương phi biết cảm xúc Cẩm Tô tiểu thư không quá ổn định, nhưng tổn thương trên mặt luôn luôn muốn xem một chút, nếu không bị lộ loét, thật sự sẽ không có cách nào cứu vãn.”

Nguyên thị vừa nghe Tô Văn nói vậy, kinh hoảng lùi về phía sau từng bước: “Có thật không? Nhưng tính khí Cẩm Tô bướng bỉnh, vốn là hôn sự cùng Thất Tướng quân cũng đã định ra tới, hiện tại lại ...”

Tô Văn dè lại tay Nguyên thị: “Tin tưởng ta.”

Nguyên thị đẩy mặt cảm kích nhìn Tô Văn, suy nghĩ đủ loại mình trước kia, chợt cảm thấy không đất dung thân, rung rung gật đầu: “Cảm ơn ...”

Tô Văn đi tới sương phòng phía sau, còn chưa đi vào, liền nghe thấy Nguyên Cẩm Tô đập đồ, để cho nàng một tiếng cút nhục mạ. Nàng cũng không tránh ra, mà là đẩy cửa ra, Nguyên Cẩm Tô hung hăng ném tới một bình hoa, nàng nhanh chóng tránh ra, từng bước một đến gần nàng ta.

Cảm xúc của Nguyên Cẩm Tô dao động càng lúc càng lớn, chán ghét chỉ vào mặt Tô Văn: “Cút ! Ngươi tránh ra. Không cho ngươi chê cười ta, ngươi thấy được ta có bao nhiêu bẩn thỉu, ngươi hài lòng.”

Tô Văn cũng không có lùi về phía sau bước nào, mà là đi nhanh tới bên cạnh Nguyên Cẩm Tô, ngón tay nhẹ nhàng điểm huyết đạo của nàng ta, Nguyên Cẩm Tô oán hận mắng to: “Lâu Văn, ngươi buông ta ra, ngươi rút cuộc muốn như thế nào.”

Tô Văn đặt Nguyên Cẩm Tô ngồi xuống trên giường nhỏ, khẽ vuốt mở tóc đen của nàng ta, lúc nhìn đến vết thương vẫn bị máu đọng, nhấn nhẹ mảy, cảm bình ngọc bên hông, tay lấy nước trà nhẹ nhàng tẩy đi máu ở vết thương, lúc này mới bôi thuốc.

Đồng thời trầm trầm giọng nói: “Mặt của cô gái rất quan trọng, ngươi đã mất đi này nọ, không thể đem gương mặt này cũng bị phá hủy. Vết thương không sâu, khép lại thật tốt, có lẽ sẽ không lưu sẹo.”

Nguyên Cẩm Tô không nói, nước mắt đảo quanh dừng lại ở trong hốc mắt, nàng đã bị phá hủy hết toàn bộ, không thể nào gả cho Thất Tướng quân, cũng không có thể lập gia đình, nàng dơ bẩn không chịu nổi.

Ở trong định nghĩa của Tô Văn, có thể cái gì cũng không tính, nhưng ở cái nơi phong kiến cổ đại này, mất trinh, lại là một chuyện rất lớn. Xem ra hôn sự của Nguyên Cẩm Tô sẽ bị hủy, nàng ta cũng không thể gả đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69

Chương 69.1

Tô Văn lặng lẽ ngồi bên cạnh Lâu Thương Trạch, nghe được tiếng xin lỗi này của hắn, cũng không có lộ vẻ cảm động chút nào: “Ông cũng cùng nói xin lỗi với người mẹ đã chết, ông cũng nói xin lỗi với Nhị nương... Mà không phải ta ...”

Lâu Thương Trạch về mặt đau lòng, cuối cùng nặng nề nhắm hai mắt lại, trong đáy mắt tất cả đều là thống khổ, ông ta chưa bao giờ nghĩ đến, ông ta dừng mảnh thiện chiến, cuối cùng lại rơi vào tình trạng này. Tại sao ông ta lại buồn đau như vậy?

Đây là trời cao trừng phạt ông ta sao?

“Văn Văn ...”

Mắt Tô Văn cũng không nhìn ông ta, mà lạnh lùng vô tình nói: “Tối ngày đó, Tiểu Triệt đã chạy đến nói cho ta biết, hắn muốn trở thành một người mạnh, hắn muốn bảo vệ mẫu thân và tỷ tỷ... Ha ha, đứa trẻ làm cho người ta đau lòng biết bao, mới tám tuổi đã nỗ lực học tập các loại võ công, chỉ vì muốn bảo vệ mẹ ruột của mình, Nhị nương lúc này, ngày ngày lấy nước mắt rửa mặt.”

“Đúng ... Thật xin lỗi ...”

Tô Văn bỗng đứng xoay người, tròn to cặp mắt nói: “Ông không cần một tiếng gọi ta Văn Văn, bởi vì căn bản ông không xứng.”

Tâm tình Lâu Thương Trạch kích động nhìn Tô Văn, nỗ lực chống lên thân thể một lần nữa, cũng không có sức lực, không ngừng điên cuồng run run, còn kịch liệt ho khan, một cái một cái kéo tới hai vết thương giống như muốn tê liệt.

“Khụ khụ ... Giúp ta chiếu cố Ôn ... khụ ... phốc ... Ôn Bội...” Một ngụm máu tươi màu đỏ nhanh chóng trào ra, ông ta hấp hối nhìn ng con gái trước mặt. Nhưng mặc dù ông ta hồi hận như thế nào, cũng không thể giành được sự tha thứ của con gái.

Tô Văn hít lại cặp mắt nhìn bộ dạng chật vật còn sót lại một hơi tàn của ông ta, trong lòng cứng rắn như đá, thì ra Lâu Văn cũng hận người cha này, bởi vì nàng không có một chút cảm giác đau lòng nào.

Đi tới bên cạnh Lâu Thương Trạch, đem một viên thuốc nhét vào trong miệng ông ta, nhanh chóng phong bế các huyết mạch chính, tàn nhẫn nói: “Ta sẽ không để cho ông chết nhanh như vậy. Sẽ không. Ta sẽ để cho ông rõ ràng, bộ mặt thật của mẹ con Úc thị. Lâu đại Tướng quân, ông cả đời lừng lẫy, người nào thật sự tốt với ông, ông cũng không phân biệt được, ông thật uống làm người.”

Dứt lời.

Quyết tuyệt khoát áo rời đi.

Lâu Thương Trạch kinh ngạc nhìn bóng lưng của nàng, được lực tan ra, ông ta phảng phất cảm giác được nhiệt độ đã mất đi của mình đã trở về chút xíu, nhưng Tô Văn đã phong bế hai huyết đạo chính của ông ta, cho dù ông ta giữ lại cái mạng này, cũng là lay lắt thờ.

Ông ta không oán không hận ...

Thân thể nặng nề ngã lại giường hẹp, hai mắt nặng trĩu nhắm lại, máu thông lưu khắp toàn thân, sức lực thân thể hình như bắt đầu có, rốt cuộc Tô Văn để lại cái mạng này của ông là hận, hay là không nhân tâm, ông ta cũng không biết.

Tô Văn đi ra khỏi Chính Uyển, bước nặng nề đi ở trên đường mòn, đầu óc vô cùng nặng nề, ngửa đầu nhìn bầu trời xanh thẳm một chút, trước mắt có một chút đau buồn. Quả nhiên Lâu gia không phải là một nơi cần hướng tới.

“Hi hi ... Nương, cái đồ trang sức đeo tay đó thật là đẹp mắt, nương nói Hoàng thượng có thích con đeo cái đồ trang sức đeo tay này sao?” Lâu Nghiên và Úc thị từ bên ngoài trở về, đang đi ở cổng vòm, hớn hờ nhìn bản vẽ đồ trang sức đeo tay.

Úc thị vui vẻ vỗ tay của nàng ta: “Hoàng thượng gặp qua người, nhất định là thích, mới nạp người làm phi, nếu không làm sao lại vô duyên vô cớ nạp người làm phi. Người nghĩ đi, người vào cung là lập tức làm phi, cô nương nhà người ta dù có khuynh thành, vào cung nhiều nhất cũng chỉ làm tần. Nữ nhi của Úc thị ta, dĩ nhiên không người nào có thể địch nổi.”

Tô Văn nghe thấy thế, thật lòng cảm thấy buồn nôn. Thật muốn đi tới, đập một cước, hung hăng giẫm ở lòng bàn chân.

Lâu Nghiên vui mừng ứng một tiếng, lúc ngược mắt lên mới thấy Tô Văn vừa từ Chính Uyển ra ngoài, mặt liền biến sắc, nhìn chằm chằm Tô Văn: “Tại sao người vẫn ở đây, vương phủ không có vị trí của người sao?”

Tô Văn âm thầm cười lạnh, đây chính là buổi sáng được thế, liền cáo mượn oai hùm, thật là làm cho người ta ghê tởm đến cực điểm. Bình tĩnh nhếch khóe miệng, đi tới bên cạnh Lâu Nghiên, nhìn những thứ bản vẽ kia, cười khanh khách nói: “Nghe nói Hoàng thượng thích nhất Lâm phi thanh nhã, Vân phi khéo léo khả ái, cũng không thấy qua vị nào dùng qua đồ trang sức Tuyệt Sắc phượng. Bôn Vương phi cũng hiểu biết, Tuyệt Sắc phượng từ trước đến nay lấy phong phú, khoan thai làm chủ.”

Lâu Nghiên nghe xong lời của Tô Văn, hoài nghi nhìn bản vẽ một chút, cẩn thận suy nghĩ một chút, hình như hậu phi thật rất ít dùng đồ trang sức của Tuyệt Sắc phượng. Nhưng chuyện đó can hệ gì đến nữ nhân này, nhân mày nhẹ tròng một cái: “Mắc mớ gì tới người, nếu không người nào dùng, như vậy Bôn cung liền mờ tiền lệ đi.”

Tô Văn nhún nhún vai: “Dích tỹ tính thẳng, dám đổi mới, Hoàng thượng nhất định sẽ thích. Phải không? Đại nương.”

Theo tính tình cẩn thận của Úc thị, Tô Văn càng giúp bà ta, bà ta sẽ cảm thấy có quý, cho nên đồ trang sức của Tuyệt Sắc phượng này, họ nhất định sẽ dùng. Uốn ngực, đứng ở bên cạnh Lâu Nghiên: “Nghiên phi nương nương là đặc biệt, cùng những thứ phi tử hậu cung kia, dĩ nhiên là không giống như vậy. Hoàng thượng tự nhiên thích.”

“Dạ. Nhị nương cùng dích tỹ nói phải. Văn Văn thụ giáo, canh giờ không còn sớm, bốn Vương phi phải về vườn, gấp lại.” Nói xong Tô Văn cười khanh khách, liền tiếp bước qua cổng vòm rời đi.

Lâu Nghiên sau khi nhìn Tô Văn rời đi, lôi kéo bàn tay Úc thị nói: “Nương, nữ nhân này ngày ngày đều hướng trong cung đi, không chừng nàng ta nói là sự thật, con đã gặp Thái hậu một lần, đồ trang sức bà ấy dùng đều là cung đình chế tạo, hơn nữa đặc biệt đơn giản.”

Úc thị âm thầm nghĩ ngợi chốc lát, cuối cùng để lại tay Lâu Nghiên nói: “Tô Văn hận mẹ con chúng ta, làm sao có lòng tốt giúp đỡ mẹ con chúng ta như vậy, đừng sợ. Đồ trang sức này, nương thật không tin Hoàng thượng sẽ bởi vì một cái đồ trang sức mà không thích người.”

“Vậy cũng được. Nữ nhi khuynh quốc khuynh thành, tuyệt đối có thể ngăn chặn những thứ lão nhân hậu cung kia. Đúng không. Nương...” Lâu Nghiên mon tron gò má của mình, ngượng ngùng cúi đầu nói.

Úc thị ẩn nhẹ trán Lâu Nghiên: “Thật không biết xấu hổ. Trở về trong vườn đi.”

“Vâng ...”

Tô Văn nghe được tiếng bước chân của hai người đi xa, mới từ chỗ tối đi ra, khoe miệng vui vẻ sâu hơn, mang theo một chút giảo hoạt, quả nhiên nàng đoán không sai. Nếu như nàng không có nhớ lầm, Tuyệt Sức phùng chính là làm đồ trang sức trong cung dùng, vốn là thu nhập vào trong cung, sau đó bởi vì dính vào chuyện của Hi phi nương nương, sau đó liền bị trục xuất khỏi hoàng cung, bởi lấy lại danh tiếng, giúp đỡ một ít quan lại quyền quý chế tạo đồ trang sức, cũng may chuyện trong cung, không có tin đồn ra ngoài cung.

Lần trước nàng xuất giá, Ôn Bội tìm Tuyệt Sức phùng cho nàng, nhưng nàng một lần cũng không dùng, nguyên nhân chính là nàng vô ý trong miệng Đức Lâm nghe được chút tin đồn về Tuyệt Sức phùng này.

Bước đầu tiên, liền xem người ngã thật hoa lệ như thế nào đi. Thái hậu, nhất định là không thích Hi phi, dù sao cũng là nhà mẹ đẻ đương kim Hoàng thượng, hơn nữa bà lại cùng Hoàng thượng âm thầm hỗ trợ nhau, tự nhiên Lâu Nghiên cũng không thể được Thái hậu thích.

Người đàn bà này không thích gì đó, như vậy người kia nhất định sống cũng không tốt, bởi vì nàng đã từng là cái đinh trong mắt bà ấy, suýt nữa bỏ mạng.

... ..

Chuyện Lâu Thương Trạch tỉnh lại, đã truyền khắp cả phủ Tướng quân, quá trình đại phu khám và điều trị toàn diện. Xác định vết thương của ông ta đã không đáng ngại, chẳng qua là có thể phải nằm vình viên ở trên giường, không thể giống như một người bình thường, đi lại thoải mái, cũng không thể cảm lên binh khí nữa.

Tô Văn nghe Lâu Thương Trạch tỉnh lại, theo Ôn thị đi xem mấy lần, liền đi trở về vương phủ.

Xe ngựa lung la lung lay, làm cho người ta buồn ngủ, đầu của nàng giống như hết sức nặng nề. Dựa vào bàn nhỏ, không có cảm giác ngủ thiếp đi, đến vương phủ, Trương tư gọi mấy tiếng, nàng mới tỉnh lại.

Chân trước nàng mới bước vào cửa lớn vương phủ, cũng cảm giác được không khí cả vương phủ không đúng lắm, hơn nữa còn có một loại dự cảm không tốt. Nàng nhíu nhẹ lông mày, cảnh giác nhìn bốn phía một chút.

Không có người ...

Một tiếng mắng nhiếc bén nhọn lại từ phía sau lưng vang lên: “Lâu Văn. Cái người đàn bà nhảm tâm này, rốt cuộc mẹ con chúng ta thiếu người cái gì?”

Tô Văn xoay người lại, liền thấy Nguyên thị mặt đầy tức giận, kích động chia về phía mặt nàng mắng to. Nàng buồn cười nhếch lên khoe miệng: “Có ý gì? Nguyên phu nhân, người là di của Vương gia, có chuyện gì trở lại vương phủ hãy nói, chớ ở cửa lớn làm cho người ta chê cười đi.”

Nguyên thị kích động bước lên bậc thềm gạch, kéo tay Tô Văn cứng rắn đem cả người nàng túm đến bình phong ở cổng trước, kéo lớn giọng chất vấn: “Người tại sao lại nhảm tâm như vậy, làm chuyện xấu, còn phải làm bộ tốt quan tâm tới mẹ con chúng ta. Lâu Văn, cái người ác nữ lòng dạ rắn rết này.”

Sắc mặt trương tư phát lạnh, nhìn Nguyên thị: “Nguyên phu nhân, có cái gì hiểu lầm thì nói rõ ràng, chớ đem tội danh không có đổ ở trên người Vương phi, đặc tội Vương phi bị oan, người đảm đương không nổi.”

“Nàng ta lấy tiền thu mua sơn tặc giả bộ cướp bóc, kì thực muốn hủy con gái của ta, hủy danh dự của nàng, không để cho nàng có thể gả cho Thất Tướng quân.” Nguyên thị trừng lớn cặp mắt, hận ý đầy mặt, dường như có loại hung hăng muốn bóp chết Tô Văn.

Chương 69.2

Tô Văn nghe nói vậy, cũng rất tỉnh táo, có nhiều thâm ý a một tiếng: “Người nói ta muốn hại Cẩm Tố cô nương, vậy người cho một lý do, tại sao bốn Vương phi lại muốn hại Cẩm Tố cô nương? Chẳng lẽ bốn Vương phi ghen tỵ nàng ta gả chỗ tốt? Hoặc là bốn Vương phi cùng Thất Tướng quân có tư tình gì à?”

Nguyên thị lạnh lùng cười một tiếng: “Người ghen ghét ta đã từng oan uổng người, cho nên người muốn thừa dịp này trả thù, đầu tiên là giả bộ tốt bụng với Cẩm Tố, chỉ muốn sau này làm chuyện xấu, không có ai hoài nghi người, chuyện này, ta sẽ không bỏ qua.”

“Cho dù người bỏ qua, Lâu Văn ta cũng sẽ không bỏ qua. Đời này ta không có bị người vu oan qua. Tự ái, danh dự Lâu Văn ta, tuyệt đối không chịu nổi nửa điểm ô nhục.” Tô Văn lớn tiếng, ngôn từ sắc bén.

Nguyên thị hung tợn trừng Lâu Văn: “Chuyện này, ta đã bẩm báo Vương gia, ta tin tưởng Vương gia sẽ cho ta một giải thích hợp lý.”

Tô Văn hừ lạnh một tiếng: “Trong sạch là trong sạch. Người có bẩm báo đến chỗ Hoàng thượng, bốn Vương phi cũng là người không sợ không chính đáng.” Dứt lời, vén áo dài xoay người tiến bước Chính Uyển của Vương phi.

Trương tư bận rộn theo sau, thấy sắc mặt nàng cực kỳ khó nhìn, lập tức nói an ủi: “Vương phi, chuyện này nhất định có người hãm hại ngài, chớ có tức giận, bị chọc tức thân thể của mình, huống chi bây giờ ngài còn đang mang hài tử.”

Chân Tô Văn đột nhiên dừng lại, nhìn Trương tư, hỏi: “Người tin tưởng bốn Vương phi sao? Người cảm thấy ta sẽ làm chuyện nhảm chán như vậy sao?”

Đơn giản là không giải thích được.”

Tương tư không chút nghĩ ngợi, kiên định nhìn Tô Văn: “Nương nương luôn luôn ân oán rõ ràng, mẹ con Nguyên thị mặc dù quá đáng, nhưng người tuyệt cũng sẽ đem trình tiết của một cô gái ra đùa giỡn, Tương Tư tin tưởng ngài.”

Tô Văn “ừ” một tiếng, lại cứng rắn nhếch lên khóe miệng, chợt hướng về phía Hồ Nhất nói: “Nói cho Vương gia, ta đã trở về.”

Hồ Nhất như bị làm khó tiến lên, ôm quyền nói: “Nương nương, Vương gia đã để cho Tả Diễm nhắn cho ngài, nói khi ngài trở lại, lập tức đến Thư Uyển, Vương gia chờ ngài ở đó, có chuyện muốn hỏi ngài.”

Tô Văn sau khi nghe, trong lòng nảy ra một trận co rút đau, thái độ của hắn là gì? Có ý sao? Lòng mày như nhú chặt lại một chỗ, hướng về phía Hồ Nhất nói: “Nói cho Vương gia, bốn Vương phi một mối, để cho hắn tự mình tới phòng ngủ, nếu không vậy thì kiếp này cũng đừng gặp.”

Tương Tư nhìn thấy lúc này Tô Văn đang nói vậy, lập tức cho Hồ Nhất một ánh mắt, nói: “Nói thân thể nương nương không thoải mái, hình như trên đường trở về bị động thai khí.”

Tô Văn cũng không có phản bác lời của Tương Tư, mà đi thẳng xuyên qua hành lang đến nơi ở của mình.

Tương Tư trở lại vườn, lập tức để cho Thủy Nguyệt đem nước tới đây, lại tự mình rót trà đưa đến trước mặt nàng: “Nương nương, dùng trà đi, nếu ngài thường tức giận, sau này tiểu thể tử cũng sẽ thường đau có.”

Khóe miệng Tô Văn nở một nụ cười không được tự nhiên, mình là thế nào đây? Tại sao lại tức giận lớn như vậy? Chẳng lẽ mình thật sự yêu Việt Băng Ly, cho nên khi hắn không tin mình, mình liền hận hắn ?

Không phải.

Tuyệt đối không phải.

Người đàn ông kia nói muốn bảo vệ nàng cả đời, tại sao lại đột nhiên không tin mình, cái lời hứa chó má gì, tất cả đều là chuyện hoang đường, lừa gạt trẻ con ba tuổi. Tô Văn nàng đường đường là sát thủ vô tình nhất thế kỷ 21, lại tin thứ chuyện hoang đường này.

Đơn giản chính là mắt mặt xấu hổ.

SHIT !

Càng nghĩ càng cảm thấy tức, cuối cùng phiền não đem một quyền đánh vào trên bàn nhỏ, bởi vì lo lắng dùng nội lực, bàn nhỏ trực tiếp bị cắt thành mấy mảnh.

Tương Tư bị dọa cho sợ kinh hãi, tính khí của nương nương không khỏi quá lớn một chút, nhưng suy nghĩ một chút thì cũng là bình thường. Nếu đổi lại là mình, cũng tức giận, chuyện không giải thích được đột nhiên đổ trên người mình, hơn nữa phụ quân của mình lại không tin mình.

Nàng hết bận chuyện nhà mẹ, chạy về, cỡ nào mệt mỏi, mới vừa vào cửa đã bị người chỉ vào mặt chửi mắng, lại còn phải đi gặp vị phụ quân đại nhân kia. Theo như tính tình cao ngạo của nương nương, tuyệt đối là không chịu được.

Tô Văn trở lại đã nửa ngày, Việt Băng Ly cũng không qua thăm một cái, ngay cả bữa tối cũng không muốn ăn cùng nàng . Nàng ngồi ở phòng khách, nhìn một bàn món ăn ngon, tức giận lạnh nhạt: “Vứt sạch toàn bộ đi. Bốn Vương phi không đói bụng ...”

Tương Tư ách cảm thấy, mức một chút cháo ngăn nhĩ đến trước mặt nàng: “Nương nương, ít nhiều gì cũng ăn một chút. Nếu không ăn, thân thể không khỏe, thì làm sao bây giờ?”

“Không ăn, đem đi đi. Ai cũng không được tới quấy rầy ta, ta muốn nghỉ ngơi.” Tô Văn đẩy tay Tương Tư ra, phiền não đứng lên, đi vào sường phòng nằm xuống nghỉ ngơi.

Tương Tư thở dài một hơi, để cho Thủy Nguyệt và A Bích thu dọn. Nàng ở ngoài điện đi tới đi lui, trông đi nhìn lại, cũng không có thấy bóng dáng Việt Băng Ly, lần này nàng càng thêm sốt ruột. Lúc chợt nghĩ đến cái gì ...

Liên đi Thư Uyển, ở bên ngoài Thư Uyển may mắn đụng phải Tả Diễm, nàng cản đường đi của Tả Diễm, nói: “Vương gia có ở bên trong không? Cái chuyện của Nguyên tiểu thư, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Hôm nay nương nương vừa về tới vương phủ, liền bị Nguyên phu nhân chỉ vào mặt mà mắng chửi, bây giờ vẫn còn chửi người tức giận.”

Tả Diễm mỉm cười, hai tay ôm quyền, nhìn Thư Uyển một chút, thấp giọng nói: “Tương Tư cô nương, cô không phải là để cho nương nương tới đây một chuyến đi. Chuyện này là Vương gia tự mình động thủ tra, đúng là trong tay son tặc tìm được tín vật của nương nương, cho nên chuyện này ...”

Tương Tư vừa nghe, tức giận, ngẩng đầu nhìn Tả Diễm cao giọng nói: “Tả hộ vệ, ngươi là có ý gì? Vương phi nương nương là ai, ta và ngươi không rõ ràng làm sao? Chuyện Nguyên tiểu thư, Vương phi nghe nói liền chạy tới, còn tự mình bôi thuốc cho Nguyên tiểu thư, ngài ấy mặc dù không phải thánh mẫu gì, nhưng đầu gì cũng là một người ân oán phân minh. Chủ tử hồ đồ, người làm cũng hồ đồ theo sao? Ngươi xuẩn.”

Tả Diễm bị Tương Tư mắng như vậy, đỏ mặt, làm khó ách một tiếng, nói: “Ta không có cách nào tin tưởng Vương phi nha. Bây giờ vô cùng xác thực,

chính là có đến nơi của Hoàng thượng, cũng là lỗi của Vương phi nương nương. Cho nên Trương Tư, hãy khuyên Vương phi thật tốt, hoặc là đến tìm Vương gia, thì chuyện đó có thể xoay chuyển. Nguyên phu nhân cũng không muốn đem chuyện làm ầm ĩ, chuyện dù sao cũng liên quan đến trình tiết, truyền ra ngoài, Nguyên tiểu thư sẽ ...”

Lời Tả Diễm còn chưa nói xong, Trương Tư đã trực tiếp cắt đứt: “Ngươi có ý gì nha. Là để cho Vương phi tới đây nhận sai sao? Không có cửa, không có làm, cũng chưa có làm, tại sao muốn nhận sai. Đàn ông các ngươi đầu cũng bị lừa đã sao? Lại ngu xuẩn như vậy, không biết trả lại trong sạch cho nương nương, lại chỉ muốn nương nương nhận sai. Chuyện như vậy ta sẽ không làm. Ta đứng ở bên phía nương nương.”

Dứt lời ...

Thẳng thừng liền trừng Tả Diễm một cái, xoay người rời đi.

... ..

Sáng sớm hôm sau, Tô Văn vẫn không thấy Việt Băng Ly tới đây, Nguyên thị lại đi lên náo loạn mấy lần, Tô Văn tức giận quá, một phát bắt được tay Nguyên thị, nói: “Đi thôi. Vào cung, tìm thái hậu. Để cho Thái hậu chủ trì công đạo, chuyện này bốn Vương phi cũng sẽ điều tra rõ ràng.”

“Tốt. Vào cung thì vào cung.” Nguyên thị một lòng muốn thay con gái mình lấy lại công đạo, chẳng qua bà ta không nghĩ tới chính là, Việt Băng Ly lại không nhúc nhích, nếu Tô Văn đề cập đến trước Thái hậu phân xử, như vậy đi thì đi.

Tô Văn vào cung trước, để cho Trương Tư lên tiếng hỏi mấy người ... hình dạng của đám sơn tặc kia, cuối cùng để cho Hồ Nhất làm người trói đám sơn tặc đó vào cung.

Sau nửa canh giờ.

Rốt cục cũng tới Dục Khôn cung, Thái hậu vừa mới dùng xong đồ ăn sáng, nhìn thấy Tô Văn tới đây, mừng rỡ kéo qua tay của nàng: “Thế nào hôm nay lại cùng Nguyên phu nhân đến xem ai gia, bắt quá sắc mặt của ngươi không tốt lắm, có phải không chiều cô tốt cho mình.”

Tô Văn lùi về phía sau từng bước, hai đầu gối quỳ xuống đất, lớn tiếng nói: “Mẫu hậu, Văn Văn tới đây là tìm mẫu hậu làm chủ thay con dâu, nhà mẹ con dâu xảy ra rất nhiều chuyện, nói vậy Thái hậu cũng biết. Hôm qua phụ thân mới tỉnh lại, Văn Văn cũng mới rảnh rồi trở lại vương phủ, vậy mà vừa vào cửa, liền bị Nguyên phu nhân chỉ vào mặt mà mắng, nói Văn Văn cố ý thu mua sơn tặc đi ô nhục Nguyên tiểu thư, không để cho nàng ta thuận lợi gả cho Thất Tướng quân.”

Thái hậu vừa nghe lời này, kinh ngạc quái dị nhìn Nguyên thị: “Nguyên phu nhân, chuyện này nói thế nào. Văn Văn ở Lâu gia bề bộn loay hoay không được, hơn nữa nàng đang mang hài tử, sao lại sẽ làm ra chuyện thất đức như vậy. Coi như chuyện này cũng có nguyên nhân, theo giáo dục của Lâu gia, Văn Văn cũng không thể làm chuyện này.”

Nguyên thị già dặn kinh nghiệm chạy đến bên cạnh Thái hậu kích động nói: “Thái hậu nương nương, dân phụ tuyệt đối không có oan uổng Lâu Văn, bởi vì Vương gia đã tra rõ chuyện này, trong tay sơn tặc có thư Lâu Văn gửi bọn hắn, hơn nữa đúng là đồ của Lâu Văn.”

Thái hậu sau khi nghe thế, nhìn Tô Văn, còn chưa lên tiếng, Tô Văn bỗng đứng đứng lên, nhìn Nguyên thị nói: “Như vậy, hôm nay ta sẽ ở trước Thái hậu chứng minh sự trong sạch của mình, Lâu Văn ta tuyệt đối sẽ không chịu oan ức vì người.”

Dứt lời, cho Trương Tư một ánh mắt, nàng ta lập tức hướng về phía Hồ Nhất nói mấy câu, hồi lâu sau, Hồ Nhất cùng Hồ Nhị kẹp lấy lão đại sơn tặc đi tới trên đại điện, Trương Tư lạnh giọng nói: “Ngươi nói Vương phi nương nương của chúng ta cho ngươi tiền, để ngươi đi ô nhục Nguyên tiểu thư, như vậy ngươi nói một chút là Vương phi nương nương tự mình tới, hay tìm người đi tới?”

Thủ lĩnh sơn tặc liếc mắt nhìn Trương Tư, suy nghĩ một chút, rồi mới lên tiếng: “Nàng ta tự mình tới, nói không muốn mượn tay người khác.”

Trương Tư tiếp tục hỏi: “Như vậy, Vương phi nương nương của chúng ta, hiện tại có ở trên đại điện, nhận rõ.”

Đạo Ba Nam liếc mắt nhìn Trương Tư, lại liếc nhìn Tô Văn, lại nhìn Thái hậu một chút, lại nhìn hướng Trương Tư, chột lưỡi đầu: “Không có...”

Sắc mặt Thái hậu bỗng chốc thay đổi, nhìn chằm chằm sơn tặc, không chút khách khí tiến lên, hỏi: “Người biết Vương phi nương nương hình dạng thế nào sao?”

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70

Lâu Nghiên nhìn hơi thấp thỏm, muốn mở miệng nói gì thì Phụng Vân Nhi đã giành nói, không tin hỏi: “Có thật không? Tương Tư cô nương đầu gì cũng đã đến tuổi, sao Thái hậu lại làm ra chuyện này?”

“Cho nên vậy, muội muội cũng cảm thấy rất kỳ quái. Nhưng Vương phi nương nương có biện pháp làm cho Thái hậu thích, chính là đem cô gái lớn hơn Hoàng thượng mấy tuổi nhét vào, sợ là đều có thể.”

Lâu Nghiên âm thầm thêm hoa thêm lá, đem chuyện này nói rất sinh động.

Phụng Vân Nhi nghe xong, rất khoa trương che mặt cười duyên: “Thật ra thì trước kia bản cung cũng được Vương phi nương nương trợ giúp, nằng quả thật có rất nhiều phương pháp, hiện tại bản cung được sủng ái như vậy, không phải cũng là nhờ Vương phi nương nương giúp đi?”

Sắc mặt Lâu Nghiên khê thay đổi, lập tức lúng túng giải thích: “Dung nhan nương nương quốc sắc thiên hương, căn bản không cần bất luận kẻ nào trợ giúp, nay đứng đầu hậu cung sớm muộn cũng là người, đương như sẽ là người ngồi ở Phụng Tào cung.”

Phụng Vân Nhi tươi cười xinh đẹp, vỗ vỗ tay Lâu Nghiên: “Muội muội không cần khẩn trương, Bản cung chỉ đùa với người một chút mà thôi, trái lại người nói chuyện cũng rất thú vị mà.”

“Ha ha ... Đúng nha...” Lâu Nghiên không cho phép Phụng Vân Nhi này cũng không có bị nàng ta đầu độc, cũng không dám xằng bậy tự nói đi xuống, chỉ sợ một tảng đá cứng rắn sẽ nện vào chân mình.

Phụng Vân Nhi ngược mắt nhìn trâm cài trên đầu Lâu Nghiên, trong mắt xoẹt qua một tia lãnh ý, vào cung mà ngay cả chuyện tình trong cung cũng không dò nghe, ngay cả trâm cài mà Hi Quý phi khi còn sống thích nhất cũng dám to gan độ trên đầu, khó trách lại làm cho Thái hậu chán ghét như vậy.

Nghĩ tới đây ...

Nàng thân mật cầm tay Lâu Nghiên: “Hoàng thượng bây giờ cũng sắp hạ triều, Bản cung sai người làm chút điểm tâm, người đem những điểm tâm này thay bản cung đưa đi. Mấy hôm nay Hoàng thượng vì chuyện nước mà vất vả, chúng ta làm phi tử dĩ nhiên là phải thông cảm nhiều ...”

Lâu Nghiên nhìn Phụng Vân Nhi thân thiện như thế, còn chủ động đem điểm tâm mình làm cho nàng ta đưa đi, cảm kích nhìn Phụng Vân Nhi: “Đa tạ tỷ tỷ, nếu không chúng ta cùng đi, trùng hợp muội muội trong cung cũng không quen thuộc, theo tỷ tỷ cùng đi làm quen, cũng tốt.”

Phụng Vân Nhi mỉm cười gật đầu: “Được rồi ...”

Hai vị chủ tử cứ như vậy đi trên đường thật dài trong cung, Lâu Nghiên chuyển mắt nhìn tường đồ thật cao, đột nhiên cảm thấy thế giới bên ngoài tốt đẹp biết bao, vẫn thờ dài hỏi: “Tỷ tỷ thường xuất cung không?”

“Thỉnh thoảng được Hoàng thượng ưng thuận đi ra ngoài gặp ca ca một chút, thế nào đây? Mới vừa vào cung đã muốn đi ra ngoài? Nửa đời sau vẫn còn rất dài rất dài. Trong cung không có người bán hàng rong, cũng không có đường cái nào nhiệt, cũng không có rất nhiều thứ ...” Phụng Vân Nhi có chút cảm xúc khá sâu nói, dù sao nàng vào cung sớm, đối với thâm cung này, cảm xúc tự nhiên sâu sắc.

Lâu Nghiên nghe như thế, cũng cảm thấy thê lương, nàng đứng đầu hậu cung, ân sủng muôn vàn, lại có thể cũng sẽ đau thương như thế, như vậy cô gái không được ân sủng, sẽ không kìm nén đến nổi điên đi?

“Tỷ tỷ chớ có thờ dài, đã có muội muội hỗ trợ.” Lâu Nghiên cố ý làm thân với Phụng Vân Nhi, Phụng Vân Nhi cũng vụng trộm khinh bỉ một phen, cô gái ngu ngốc như thế, có thể đấu với Vương phi, khó trách Bang phái căn bản không đem nàng ta vào mắt mà ...

Chẳng qua Phụng Vân Nhi cũng cười nhạt, không có lên tiếng.

Thời gian nửa chung trà, rốt cục cũng đến Ngự thư phòng, Lý Đức Từ thấy hai vị chủ tử đến đây, lập tức hành lễ một cái mới nói: “Cung nghênh hai vị chủ tử ...”

Lâu Nghiên nhận ra được đây chính là công công tuyên chỉ, thoát nhìn là giám sát thái giám bên trong, thân tín bên cạnh Hoàng đế.

Lúc Lý Đức Từ nhìn đến trâm cài trên đầu Lâu Nghiên, nhìn phản ứng của Phụng Vân Nhi, âm thầm thờ dài, hậu cung này thật là một ngày một ngày không ngừng xảy ra chuyện, ho nhẹ một tiếng: “Hai vị nương nương, lúc này Hoàng thượng đang bận rộn, chốc lát nữa trở lại đi.”

Phụng Vân Nhi vừa nghe cũng biết người này không muốn cho các nàng đi vào khiến cho Hoàng thượng khó chịu, không đi vào cũng được, trâm cài này sớm muộn gì cũng sẽ bị người nhìn thấy, lúc đang muốn xoay người rồi đi, Lâu Nghiên lại đột nhiên kéo tay Lý Đức Từ: “Lý công công, Bản cung tự mình làm một chút điểm tâm, muốn đi vào đưa cho Hoàng thượng, phiền toái người thông báo một tiếng.”

Lý Đức Từ vừa nhìn thái độ của Lâu Nghiên, cẩn thận hỏi: “Ngài xác định lúc này ngài muốn gặp Hoàng thượng?”

“Đúng.”

Phụng Vân Nhi âm thầm cười lạnh, Lâu Nghiên này thật còn ngu xuẩn hơn heo. Lý Đức từ cũng không muốn quan tâm, liền lập tức đi vào thông báo, hồi lâu ra ngoài, mở rộng cửa cho hai vị nương nương.

Lâu Nghiên vui mừng đi trước, Phụng Vân Nhi thật chậm bước chân.

Trước bàn dài, Việt Huyền Tần cúi đầu phê duyệt tấu chương, nghe được tiếng bước chân, sâu kín mở miệng nói: “Hôm qua Nghiên phi cực khổ, cũng sớm đi nghỉ ngơi, thế nào mới sáng sớm đã cùng Vân phi đến đây gặp trẫm?”

“Nô tỳ biết Hoàng thượng xử lý quốc sự cực khổ, cố ý làm điểm tâm tinh sảo cho Hoàng thượng thử.” Vừa nói vừa đi đến bàn nhỏ, đem điểm tâm tới bên cạnh Việt Huyền Tần, hẩn lạnh nhạt ừ một tiếng.

Nhưng ...

Gác bút, ngược mắt, lại thấy đập vào mắt là trâm cài trên đầu Lâu Nghiên, chuyển mắt liền thấy Phụng Vân Nhi đang hoảng hốt bỏ rồi chạy vào, gương mặt gấp gáp.

Việt Huyền Tần nhăn chặt lông mày, thật chặt nhìn chăm chăm trâm cài trên đầu Lâu Nghiên, cảm trâm cài cứng rắn gát xuống, trầm giọng: “Ai cho phép người mang trâm cài này?”

Lâu Nghiên đột nhiên bị đau nên kinh sợ, thấy Việt Huyền Tần tức giận, kinh hoảng lùi về phía sau một bước nằm rạp trên mặt đất: “Hoàng thượng, trâm cài này là mẫu thân chế tạo cho nô tỳ, không biết có chỗ nào không ổn?”

Sắc mặt Việt Huyền Tần lãnh băng, nhìn chăm chăm toàn thân cao thấp của Lâu Nghiên như ghim bén nhọn đâm vào, Phụng Vân Nhi quỳ gối bên cạnh Việt Huyền Tần: “Hoàng thượng, Nghiên phi chẳng qua là vô tâm, vô tâm xúc phạm, xin người bớt giận.”

“Bang ...”

Tay Việt Huyền Tần nặng nề bỏ xuống cái đĩa tinh sảo đựng điểm tâm, lạnh giọng gầm thét: “Cút ra ngoài. Toàn bộ cũng cút ra ngoài cho trẫm ...”

Lâu Nghiên không giải thích được nhìn Việt Huyền Tần, không biết nguyên do hẩn tức giận lớn như vậy, càng thêm cảm thấy kỳ quái, Phụng Vân Nhi lập tức kéo tay Lâu Nghiên: “Nô tỳ xin cáo lui.”

Tay Việt Huyền Tần nắm thật chặt trâm cài, đến cả mảnh kim loại ghim vào trong tay cũng không biết, thân thể thống khổ ngửa ra sau, trong trí nhớ, mẫu phi thích nhất là trâm cài này, nhưng lúc bà chết, máu tươi thấm đầy cái trâm cài.

Từ đó về sau ...

Trong con ác mộng của hẩn luôn có một cái trâm cài như vậy.

Suy nghĩ đến đây, tức giận gọi Lý Đức Từ, lạnh giọng phân phó: “Nói cho Phụng Dục, đem nhà làm trang sức trâm cài này phá hủy đi, trẫm muốn lặng yên không một tiếng động, biết không?”

“Dạ. Hoàng thượng...”

Đi đến Ngự hoa viên thì Lâu Nghiên thô lỗ bỏ tay Phụng Vân Nhi ra: “Vân phi nương nương, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì với trâm cài này, tại sao Hoàng thượng lại tức giận như vậy?”

Phụng Vân Nhi nhìn Lâu Nghiên, thờ dài một hơi: “Chẳng lẽ người chưa từng nghe qua chuyện của Hi Thái phi sao? Năm đó Hi Thái phi rất thích trâm cài này, sau khi bà ấy ra đi, nghe nói máu dính đầy trâm cài. Sau đó Hoàng thượng vẫn luôn nằm mơ thấy ác mộng, mơ thấy chuyện trâm cài đầy máu kia, sự phụ làm đồ trang sức này cũng bị liên lụy, bị trục xuất ra khỏi hoàng cung, Bôn cung cũng không nhìn ra, nếu không phải Lý công công nhắc nhở, Bôn cung nào biết ...”

Lâu Nghiên hít vào một hơi, kinh sợ che miệng, sợ hãi nói: “Đây không phải là Hoàng thượng sẽ hận chết ta, làm sao bây giờ? Tỳ tỳ, ta phải làm sao bây giờ?”

“Người cũng không cần lo lắng, Hoàng thượng chẳng qua là tức giận một chút, qua cơn tức giận này, cũng không tức giận nữa. Đừng suy nghĩ nhiều, Bôn cung một mối phải về Phụng Tảo cung.” Phụng Vân Nhi cảm thấy Lâu Nghiên này khiến cho người ta chán ghét, không muốn nói thêm chút nào nữa.

Lâu Nghiên mờ mịt a một tiếng, sau đó thì lễ: “Cung tiễn Vân phi nương nương.”

Vân phi đưa lưng về phía Lâu Nghiên, cũng là cười lạnh.

Chương 70.2

Đức Lâm cung

Tô Văn ngũ gạt một giấc, tỉnh lại mới vừa cầm đến nước ô mai, Phụng Vân Nhi đã tới đây, nàng cười khanh khách để cho Trương Tư chuẩn bị trà, nói: “Hôm nay có gió, đem Vân phi nương nương thổi tới đây.”

“Chẳng qua là có chuyện mới mẻ, muốn cùng chia sẻ với Vương phi, cho nên tới đây uống trà, ăn điểm tâm.” Phụng Vân Nhi ưu nhã nâng nên chén sứ màu xanh, nhấp một hớp trà Quân Sơn nói.

Tô Văn nghe xong, híp cặp mắt, ừ một tiếng, nói: “Để cho ta đoán một chút xem là chuyện gì đi? Nói thẳng, cũng chưa có ý gì, là chuyện về đích tỳ của ta sao?”

“Đúng nha .. Cũng không biết quốc cứu phu nhân đến được nơi nào có được đồ trang sức này, chế tạo cái trâm cài như vậy, đây chính là trâm cài mẫu phi của Hoàng thượng Hi Thái phi khi còn sống yêu thích nhất, nhưng trước khi đi, mẫu cũng chấy ở phía trên, làm hại Hoàng thượng mấy năm qua, hằng đêm đều mơ thấy ác mộng.” Phụng Vân Nhi sâu kín nói.

Tô Văn nghe, thần sắc bình tĩnh, cũng không có một chút gợn sóng: “Đích tỳ thẳng tính từ trước đến nay, sợ là sẽ khó sinh tồn ở hậu cung này, trâm cài này trước ta đã nhắc nhở qua, nhưng nàng ta cứng đầu cứng cổ không nghe. Bốn Vương phi đã nói, người ta không cảm kích con chưa tính.”

“Tâm lòng của Vương phi thật tốt, ngài như thế vì nàng ta, nàng ta lại không biết tốt, thậm trí còn trừ đi Trương tư cô nương bên cạnh ngài, đề phòng cô ấy đến tranh sủng.” Phụng Vân Nhi nhìn xung quanh không có người nào, lúc này mới giảm thấp âm thanh nói.

Bước tới phía sau rèm, Trương Tư nghe đến đó, sắc mặt bỗng dưng run lên, vém rèm đi vào, tay khẽ run dăng lên điểm tâm.

Tô Văn nắm tay Trương Tư: “Nghe được?”

“Nô tỳ không nghe lên, hai vị chủ tử thứ tội.” Trương Tư bỗng dưng quỳ gối trên sàn nhà.

Tô Văn trừng nhẹ nàng ta một cái: “Lại quỳ, người mỗi ngày không khi dễ bà bầu ta một lần, có phải hay không cũng không thoải mái, đứng lên cho ta, ngồi xuống, nói cho tốt.”

Trương Tư lại cúi đầu không nghe.

Phụng Vân Nhi nhìn không được, lập tức tiến lên nắm lấy tay Trương Tư, nâng cả người nàng ta lên, đặt trên ghế: “Vương phi cũng không có giận người, chẳng qua chuyện này là một kế hoạch tốt.”

Tô Văn ừ một tiếng, đề huyệt thái dương: “Thật không có nghĩ đến lòng dạ đích tỳ lại hẹp hòi đến thế, lời Thái hậu tùy ý nói, cũng có thể để ở trong lòng. Bốn Vương phi tại sao lại để hạnh phúc của Trương Tư trong hậu cung được, hơn nữa ta cũng chính xác không thể rời bỏ nàng.”

Lời này là nàng cố ý nói cho Phụng Vân Nhi nghe, nếu Lâu Nghiên đem lời này nói cho nàng ta biết, một cô gái không yêu Hoàng thượng sẽ không ghen, mà cô gái này lại yêu sâu sắc như vậy, làm sao một chút cảm giác cũng không có.

Nàng ta tới đây cũng có ẩn ý muốn thăm dò nàng một chút đi, xem một chút chuyện này có hay không định xuống, nếu là thật, sợ là nàng ta cũng sẽ có hành động gì đi. Mặc dù ở hoàng gia phải hiểu một đạo lý, bên người Hoàng đế không chỉ có một người, hoặc là không có Trương Tư, cũng sẽ có những người khác.

Nhưng ...

Có thể tiêu diệt một thì bớt một ...

Cái điều đơn giản đó trong lòng nàng hiểu rất rõ.

Phụng Vân Nhi nhìn vẻ đau đầu của Tô Văn, đột nhiên nghĩ đến cái gì, nói: “Nếu Thái hậu thích Trương Tư cô nương như thế, chưa chắc nhất định phải làm hậu phi, cũng có thể thu làm nghĩa nữ, phong cái phong hào Quận chúa gì đó, cho một cái viện bên cạnh Việt vương phủ, không phải ven cả đôi bên.”

Trương Tư vừa nghe, thụ sủng nhục kinh nhìn Phụng Vân Nhi, thật không có nghĩ đến cô gái này lại giúp mình như vậy, nhưng ... nhưng cũng chỉ là muốn nàng không thể vào hậu cung, tranh thủ tình cảm với mình thôi.

Tô Văn nghe cũng cảm thấy là một ý kiến hay, nhìn Phụng Vân Nhi cười nói: Vẫn là đầu óc người linh hoạt, những ngày gần đây ta hành động có chút bất tiện, ngay cả suy nghĩ cũng không dễ dàng.”

“Ha ha ... Mang thai chính là như thế, nương nương chú ý nhiều hơn mới phải,” Phụng Vân Nhi cười nhỏ nhẹ, thân thể cùng gương mặt xinh xắn lạnh lợi, nhìn thôi cũng để cho lòng người đau. Việt Huyền Tần đối với vị phi tử này cũng có chút cảm giác a.

Nếu không có kinh nghiệm chuyện lần trước, hẳn thế nào còn có thể cung chiêu vị Vân phi nương nương này như thế. Ngược lại Lâm phi mang thai, không thể hầu hạ, Vân phi tự nhiên chiếm thượng phong.

Tô Văn còn chưa lên tiếng, tiểu thái giám của Đức Lâm cung đang ở phía sau rèm bẩm: “Vương phi nương nương, Vương gia sang đây gặp người.”

Phụng Vân Nhi thấy Việt Băng Ly tới đây, ngượng ngùng hỗn loạn chút, liền mượng có cáo lui.

Tô Văn lạnh giọng nói với Trương Tư: “Nói ta không có ở đây, đi nơi Thái hậu nương nương.”

Trương Tư ách một tiếng: “nương nương, lâu như vậy, ngài vẫn còn tức giận Vương gia sao? Chúng ta trở về vương phủ đi. Hậu cung này thật là một nơi đây thị phi.”

Tô Văn chuyển mắt nhìn Trương Tư: “Ta biết người ở đây lo lắng cái gì, bất quá có bốn Vương phi ở đây, nếu Lưu Nghiên dám làm gì người, ta sẽ làm nàng ta bị như thế, hiểu chưa? Mau đi ra đuổi người đàn ông kia ...”

“Nương Tử ... Vì phu không mời mà tới, mấy ngày không gặp, như cách ba thu, thế nào vẫn còn tức giận sao?” Giọng nói của Việt Băng Ly đột ngột vang lên ở trong điện, một bộ trường bào màu tím, hấp tấp xông tới, da mặt dày đến nhà.

Trương Tư cười nhẹ thối lui ra khỏi chánh điện.

Tô Văn liếc Việt Băng Ly mặt đầy nhiệt tình một cái, cười lạnh hỏi: “Nghe không hiểu người nói cái gì, đứng trước mặt ta là vật gì? Lại còn nói, thật là kỳ quái...”

Việt Băng Ly ách một tiếng, khoe miệng hơi co quắp, phụ nữ có thai chính là như vậy, chớ có tức giận mới phải. Đi lên trước, nhìn Tô Văn nâng cao bụng bự gấp chút khó khăn, từ phía sau ôm lấy thân thể nàng thật chặt: “Văn Văn, theo vì phu trở về vương phủ đi. Biết vương phủ chỉ có một mình nàng là nữ chủ nhân, vắng lặng ngay được.”

“Chuyện liên quan gì tới ta.” Tô Văn lạnh lùng khinh bỉ nói, đồng thời muốn bẻ ra tay của hắn, nhưng người đàn ông xấu xa này ngay cả chút sức cũng không dùng tới, như thế nào cũng không tách ra.

Tô Văn nổi giận: “Ta đếm ba tiếng, nếu như người không buông ra, lập tức cùng ta lăn đi lý thư Hòa ly.”

Việt Băng Ly lập tức buông tay: “Ta buông tay, như vậy thì không cần ký thư hòa ly, Lưu Văn nàng vẫn là thể tử của Việt Băng Ly ta, có đúng hay không? Văn Văn, theo Bốn vương hồi cung đi. Bốn vương biết ta đã làm nàng tổn thương, như vậy đi. Trở về ta sẽ quỳ ở trước giường nàng quỳ bàn giặt...”

Phù ...

Việt Băng Ly một phen ép Tô Văn không nhịn được bật cười lên, chuyển mắt nhìn hắn nói: “Người làm thật?”

“Nhất định. Việt Băng Ly ta nếu hối hận, nhất định sẽ bị thiên lôi đánh.” Việt Băng Ly nghiêm chỉnh giơ tay lên, nhìn xà nhà một chút, nói.

Tô Văn đè lại tay của hắn, hừ lạnh một tiếng: “Các người cũng thích động một chút là thê, có dùng một cái rắm. Người trở về đi thôi... Ta ngây ngô đủ đi rồi là trở lại.”

Việt Băng Ly nhìn chăm chăm Tô Văn, nàng lườm hắn một cái, đè lại đầu của hắn, nói nhỏ mấy câu, rồi mới lên tiếng: “Có thể trở về được chưa?”

“Ta cũng ở lại trong cung với nàng.”

Tô Văn không vui, nắm lỗ mũi Việt Băng Ly: “Người không nghe nương tử nói, quỳ bàn giặt, chẳng lẽ chàng muốn quỳ mấy lần?”

“Không muốn...”

“Như vậy thì trở về đi. Cẩm Tố không có làm sao chứ?” Tô Văn nghĩ đến cô nương yếu ớt này, cũng có chút đồng tình.

Việt Băng Ly vẫn thờ dài một hơi, ngồi vào đối diện Tô Văn: “Nàng cảm thấy sẽ không có chuyện gì tốt sao?”

“Vậy chính là có chuyện sao? Thất Tướng quân có tin tức hay không? Nói cưới hay không cưới? Chuyện này thật khó làm, cưới, ủy khuất người ta, không cưới lại cảm thấy quá bạc tình, đoán chừng hắn cũng rất rồi rắm đi.” Tô Văn nghĩ đến việc này, cũng có chút tức giận.

Việt Băng Ly vỗ vỗ vai Tô Văn: “Bốn vương sắp tới sẽ không vào cung, có chuyện gì nàng nói cho Tả Diễm đi. Ta phải xuôi nam làm chút chuyện, ngoan ngoãn nuôi bảo bảo, làm chuyện gì, không cho tự tiện làm bừa, biết không?”

“Biết, chàng thẳng chức vú em sao? So với mama trong cung mẫu hậu còn nói nhiều hơn. Đi thôi. Gặp lại...” Tô Văn trừng nhẹ hắn một cái, khoát khoát tay, vội vàng đẩy hắn đi.

Trái tim người nào đó lạnh một nửa, mới gặp mặt nói chuyện quan trọng, lại đuổi hắn đi, cũng không quan tâm người phu quân này, cuối cùng buồn bã quay đi.

Chương 70.3

Tô Văn nhìn bóng lưng rời đi của Việt Băng Ly, trong đáy mắt tất cả đều là phiền não, nắm chặt tay thành một quyền. Chuyện của Nguyên Cẩm Tố, rất rõ ràng là bởi vì nàng, xem ra chuyện này nhất định cũng là nàng nên ra mặt giải quyết. Nhìn thời gian một chút, hướng về phía Trương Tư nói: “Ta có việc đi Ngự thư phòng một chuyến, Đức Lâm trở lại, thì nói ta có chuyện, biết không?”

Trương Tư muốn cùng đi theo nàng, Tô Văn lại trừng nhẹ một cái nói: “Chân Vương phi nương nương nhà người là tôm tép sao? Đi đường cũng phải có người đỡ. Ở chỗ này nhìn chăm chăm Ngự thiện phòng làm bữa tối cho ta đi. Ngày gần đây cũng không có khẩu vị gì ...”

“Vâng, Vương phi.”

Một người Tô Văn từ từ đi đến Ngự thư phòng, trình độ là một chén trà: thời gian, mang thai, tất cả đều không dễ, đi tới Ngự thư phòng, trên người đã có lắm tấm mồ hôi, cái hoàng cung đại gian đại ác này, không có việc gì xảy ra lớn như vậy làm gì.

Lý Đức Từ thấy Tô Văn tới đây, cung kính thưa: “Nô tài ra mắt Vương phi nương nương...” Dứt lời, lập tức mở cửa thay nàg, Tô Văn đi vào, liền nghe đến âm thanh không kiên nhẫn của Việt Huyền Tần: “Trẫm ai cũng không muốn gặp, đi ra ngoài.”

“Em dâu cũng không muốn gặp, Hoàng thượng người có thể thật bình tĩnh a...” Tô Văn ngẩng đầu nhìn người đàn ông sau bàn, cười xinh đẹp giống như hoa anh túc lại có độc.

Việt Huyền Tần nghe được âm thanh của Tô Văn, từ từ hạ bút, ngược mắt nhìn nàng, khóe miệng vui vẻ sâu hơn: “Chẳng lẽ Văn Văn quyết định thay đổi, cho nên mới nói cho trẫm?”

Tô Văn không chút khách khí tiêu sái tiến lên, nâng lên bàn tay, một cái tát nặng nề đánh vào trên mặt Việt Huyền Tần.

Ba

Vang dội cả đại điện.

Lý Đức Từ ở ngoài điện hoang mang hỏi: “Hoàng thượng, đã phát sinh chuyện gì ạ?”

“Không có sao, chẳng qua là Hoàng thượng làm rơi tấu chương xuống đất.” Tiếng Tô Văn nhẹ vang, đáp lại.

Cặp mắt Việt Huyền Tần trừng cực lớn, có một loại ý tứ đem xé rách Tô Văn, nàng lại đột nhiên cười một tiếng, giọng thấp xuống nói: “Một tát này là ta đòi thay Cẩm Tố. Người đường đường là nhất quốc chi quân, lại dùng thủ đoạn hạ lưu như vậy đối đãi với một cô gái đang vui vẻ đợi lấy chồng. Người thật sự là nhất quốc chi quân sao? Việt Huyền Tần.”

Sự độc ác trong mắt Việt Huyền Tần biến loạn, hơi thở nguy hiểm liên miên không dứt, vрон tay muốn bóp chặt cổ Tô Văn, nàng lại ngẩng đầu: “Bóp đi. Tốt nhất bóp chết Lâu Văn ta. Chỉ cần ta còn một ngày, ta sẽ không thỏa hiệp với người. Thân là Đế vương, bị người cự tuyệt, có phải rất không thoải mái đúng không, rất muốn đem ta băm thây vạn đoạn.”

“Lâu Văn. Người đừng quá phận, đừng tưởng rằng trẫm sẽ dễ dàng tha thứ cho người.” Việt Huyền Tần vốn đang giận từ trước, bởi vì chuyện Lâu Nghiên mạo phạm vừa nãy, cho nên Tô Văn chọn thời gian này, chính là muốn thời điểm hấn đang tức giận.

Tô Văn xen thường cười nhẹ một tiếng: “Việt Huyền Tần, ta tới nói cho người biết làm Đế vương như thế nào. Đế vương có thể có dã tâm, nhưng tuyệt đối không thể xem mạng người như cỏ rác, cũng không thể làm ra những chuyện hoang đường như thế. Hôm nay chỉ là một cánh cáo nhỏ nhỏ, nếu sau này người còn dám làm chuyện như thế nữa, ta thật sự không đảm bảo, không có đại thần trước mặt vạch trần người...”

Việt Huyền Tần hít lại cặp mắt, khóa thật chặt ở trên mặt Tô Văn, bỗng nhiên vрон ra vuốt nhẹ gương mặt của nàng: “Cô gái này thích thú biết bao, trẫm chính là thường thức người thích can thiệp vào như vậy, có khí phách. Hoàng đế không xứng với người, chỉ có trẫm mới xứng cung người sống vai thiên hạ.”

Chính là nhiều hậu phi cũng đánh không lại tuyệt sắc khuynh thành

“Tương Tư của người chỉ là một tỷ nữ, không có công với xã tắc, trẫm lấy cái gì lập nàng ta làm Quận chúa? Lâu Văn...” Việt Huyền Tần mặc dù thích Lâu Văn, có thể không truy cứu nàng to gan đánh hấn, nhưng y hiếp hấn, thì tuyệt đối là không thể nào.

Tô Văn hạ nghiêng mực, nụ cười nơi khóe miệng có chút bông mắ: “Người không lập, tự nhiên có người lập. Việt Huyền Tần, người chờ xem kịch vui đi.”

“Lâu Văn. Rốt cục người muốn như thế nào, trẫm có lòng thương thức người, không thỏa hiệp coi như xong, tại sao còn phải từng bước từng bước ép trẫm như thế.”

“Lâu Văn ta không phải là người không phân rõ phải trái, là người có lỗi trước, nếu không ta làm sao lại chạy tới nhiều loạn hậu cung của người. Người nạp Lâu Nghiên, nữ nhân hết sức đồ kị làm phi, chỉ vì một câu nói của Thái hậu, liền muốn trừ đi Tương Tư của ta. Người có thể bảo vệ nàng, chỉ có hoàng quyền các người. Nếu như người không thỏa hiệp, vậy tuồng trong hậu cung, sẽ hoa lệ trình diễn, người biết, ta cái gì cũng sẽ làm. Người hôm nay có thể trải nghiệm, nhưng chỉ vừa mới bắt đầu.” Tô Văn ngao ngễ đứng ở đại điện, một bộ y phục màu lửa đỏ kéo dài trên đất. Nàng giống như là nữ vương tuyệt thế không phụ thuộc, hơi thở toàn thân cao thấp, không thể bỏ qua.

Tô Văn chán ghét nắm nghiêng mực ở trên bàn lên: “Lùi về phía sau ba bước. Nếu không lùi về phía sau, ta thật sự không đảm bảo sẽ làm ra chuyện gì. Ta đã gả cho Việt Băng Ly, như vậy cả đời này chính là người của hấn. Cho dù ta bỏ hấn, cũng sẽ không lựa chọn người đàn ông độc ác như người. Chuyện hôm nay đến đây chấm dứt, nếu như không muốn hậu cung của người náo nhiệt, thu Tương Tư của ta làm nghĩa muội.”

Việt Huyền Tần không biết nàng sẽ làm chuyện gì, cô gái này vĩnh viễn cũng làm cho người ta không nắm bắt được, bí hiểm, chính hấn cũng khắc sâu vì nàng, không chỉ bởi vì nàng có quyền có quyết đoán, còn có sức hấp dẫn từ tính cách của nàng.

Chính là bao nhiêu hậu phi cũng đánh không lại tuyệt sắc khuynh thành.

“Trung Tư của ngươi chỉ là một tỷ nữ, không có công với xã tắc, trăm lý do gì lập nàng ta làm Quận chúa? Lâu Văn...” Việt Huyền Tẫn mặc dù thích Tô Văn, có thể không truy cứu nàng ta gan đánh hấn, nhưng nếu uy hiếp hấn, đây tuyệt đối là không thể nào.

Tô Văn hạ nghiêng mặc, nụ cười nơi khoe miệng có chút bông mắt: “Ngươi không lập, tự nhiên có người lập. Việt Huyền Tẫn, ngươi chờ xem kịch vui đi.”

“Lâu Văn. Ngươi rốt cục muốn như thế nào, trăm có lòng thương thức ngươi, không thỏa hiệp coi như xong, tại sao còn phải từng bước từng bước ép trăm như thế.”

“Lâu Văn ta không phải là người không rõ phải trái, là ngươi có lỗi trước, nếu không ta làm sao lại chạy tới nhiều loạn hậu cung của ngươi. Ngươi nạp Lâu Nghiên, nữ nhân hết sức đồ kỵ làm phi, chỉ vì một câu nói của Thái hậu, liền muốn trừ đi Trung Tư của ta. Người có thể bảo vệ nàng, chỉ có hoàng quyền của các ngươi. Nếu như ngươi không thỏa hiệp, vô kịch lớn ở hậu cung, sẽ trình diễn trắng lẽ, ngươi biết, cái gì ta cũng sẽ làm. Ngày hôm nay ngươi có thể tự nghiệm thấy, chẳng qua là vừa mới bắt đầu.” Tô Văn ngao nghể đứng ở đại điện, một bộ y phục màu đỏ lửa kéo dài trên đất. Nàng độc lập giống như nữ vương tuyệt thế, hơi thở trên toàn thân, không thể bỏ qua.

Tay Việt Huyền Tẫn nắm thành nắm đấm thật chặt, bắt chợt hướng về phía Lý Đức Từ ngoài đại điện hô: “Lý Đức Từ, đi vào đưa Vương phi nương nương trở về Đức Lâm cung.”

“Dạ. Hoàng thượng.” Lý Đức Từ đi vào nhìn hoàn cảnh bên trong một chút, mùi khói thuốc súng thật nặng, hai người này chẳng lẽ lại cãi nhau, Vương phi nương nương đi, con mắt Hoàng thượng đều không nhìn, chẳng qua là chấp tay đứng thẳng.

Tô Văn cười khanh khách phúc thân: “Em dâu cáo lui...”

Việt Huyền Tẫn giận đến muốn chết, nữ nhân này ở trước mặt người già bộ ôn nhu bao nhiêu, tốt đẹp hoàn toàn, tảng da kia hạ xuống cũng là cuồng vọng phách lối cực kỳ, lại dám ra tay đánh hấn, còn uy hiếp hấn.

Nếu có một ngày, nạp nữ nhân này, nhất định phải rút ra cái gai này thật tốt, để cho nàng hiểu cái gì gọi là nữ nhân.

... ..

Ba ngày sau, một tin tức làm khiếp sợ lòng người, truyền khắp cả hậu cung, Hoàng thượng thu nhận tỷ nữ Trung Tư của Việt Vương phi làm nghĩa muội, tứ phong họ Việt của hoàng tộc, lại ban cho tên là Uyển Bình.

Lâu Nghiên nghe được tin tức thế, chén ngọc trong tay rơi xuống đất, vỡ nát vụn, không tin bắt được tay Yên La: “Ngươi nói là Hoàng thượng hạ chỉ nhập cái tiện tỷ Trung Tư kia làm Quận chúa?”

“Đúng vậy. Nương nương, điều này thật là kỳ lạ. Trước mặt Thái hậu nói qua muốn nạp làm phi, phía sau Hoàng thượng lại thi làm nghĩa muội rồi. Thật là kỳ lạ...” Yên La không hiểu nỉ non, chuyện hậu cung này thật đúng là phức tạp.

Trung Tư nhận được thánh chỉ, thụ sủng nhược kinh bò lổm ngổm bên cạnh Tô Văn: “Nương nương, đây là đại ân đại đức của cuộc đời này, Trung Tư báo đáp làm sao?”

“Cần ngươi báo đáp cái gì, ngươi làm Quận chúa cho tốt, chuyện này từ đích tỷ dấy lên, ta tự nhiên không thể tán dương tâm ý của nàng ta, đứng lên ngồi, xuống. Ngươi bây giờ là Quận chúa. Không phải là tỷ nữ, phải nói bao nhiêu lần, ngươi mới đổi tật xấu này, càng ngày càng kiêu cách.” Tô Văn làm bản trưng nàng ta một cái, chỉ chỉ Trương Sinh đơn trước chân.

Trung Tư chân chờ, nhưng không có ý tứ muốn ngồi xuống. Đức Lâm không thể khách khí đem nàng ta đặt trên ghế: “Gọi là Trung Tư tỷ tỷ đây? Hay là Uyển Bình tỷ tỷ? Thật ra thì nếu là người khác làm Quận chúa, tỷ tỷ của ta, ta nhất định sẽ không phục. Nhưng là ngươi, ta tuyệt đối chịu phục. Vô công tốt, người lại vừa tinh ranh, tuyệt đối là thí sinh Quận chúa hoàn mỹ, bởi vì ngươi sẽ bảo vệ tốt muội muội ta đây...”

Trung Tư nhìn Đức Lâm, cũng là miệng kém cỏi không biết nói cái gì cho phải. Nàng vốn là một cô nhi, đột nhiên trở thành người hoàng tộc, hơn nữa không phải là Quận chúa, nàng ngay cả nằm mơ cũng không nghĩ tới.

“Tùy theo yêu thích của công chúa đi...”

“Hoàng tẩu, ngươi nhìn Trung Tư một chút đi này, thật là câu nệ hơn mệnh lệnh, chúng ta cũng quen như vậy rồi. Ngươi cũng không thể như vậy, nếu không sẽ bị người khác khi dễ, ở nơi hậu cung này đều là lạy cao đạp thấp, nếu ngươi yếu đi, sẽ có người khi dễ ngươi.” Đức Lâm tốt bụng nhắc nhở.

Trung Tư nặng nề gật đầu: “Hiểu...”

Tô Văn nhìn hai người, nàng rất ích kỷ, vốn là lần này đại khái có thể vì Cẩm Tô đến cầu xin một phân vị Quận chúa, nhưng nàng lại ích kỷ lựa chọn Trung Tư. Một là muốn bảo vệ nàng, hai là muốn đem lòng của nàng hoàn toàn ôm tại bên người, về phần Cẩm Tô?

Nàng đã đòi lại bằng một cái tát, đã không thể làm tiếp cái gì ...

Chương 70.4

Phân vị của Trung Tư có thể thỉnh cầu từ nơi Thái hậu, nàng lại hết lần này tới lần khác đi uy hiếp Việt Huyền Tẫn, bắt quá là muốn nói cho biết, Lâu Văn nàng không dễ chọc. Đùng tuồng rằng nàng ba lần bốn lượt im hơi nặng tiếng, chính là sợ Đế vương nhà ngươi.

Tuyệt đối là không phải.

Nhưng, Việt Huyền Tần đánh chủ ý, lại để cho Tô Văn ứng phó không kịp.

Bảy ngày sau, đặc phái viên Tây quốc tới chơi, nói là thỉnh cầu liên minh cùng người Ánh Tuyết quốc, Tát Đạt vương tử anh tuấn, dũng mãnh thiện chiến, đã sớm có tin đồn ở các quốc gia, cho nên cố ý thăm hỏi cùng Đức Lâm công chúa.

Việt Huyền Tần là một người đàn ông cáo già, lại muốn để cho Trương Tư Quận chúa đi thay, bên Thái hậu cũng đáp ứng rồi. Nàng tức giận cực kỳ, lời cuối cùng muốn nói, hay là lợi dụng người bên cạnh nàng.

Trương Tư nhìn Tô Văn, nắm tay nàng thật chặt: “Vương phi nương nương, quên đi. Trương Tư đi hòa thân, cùng lắm thì là lập gia đình mà thôi, hơn nữa lớn như vậy, cũng phải gả đi. Ta cũng cảm tạ Hoàng thượng và Thái hậu.”

Tô Văn giãy khỏi tay Trương Tư: “Bổn Vương phi biết người muốn cái gì ở đây, ta đòi vị trí Quận chúa, không phải là để người đi thay thế Đức Lâm. Chuyện này ta đi xử lý, người tốt nhất sống ở trong cung.”

Không có Trương Tư, nàng sẽ có rất nhiều bất tiện, dù sao muốn bồi dưỡng một tâm phúc cũng rất khó.

Lại có, nàng không cam lòng bị Việt Huyền Tần bố trí một đường như vậy, tiện nam đáng chết này, từ đầu tới cuối đều ở đây tính toán nàng.

Đến Dực Khôn cung, Thái hậu phảng phất sớm biết nàng sẽ đi qua, đã sớm cho người làm tốt nước ô mai, vui mừng lôi kéo nàng ngồi xuống: “Nhìn một chút người nhũn chặt lòng này, vì chuyện của Trương Tư mà đến đây đi?”

“Mẫu hậu, chuyện Tát Đạt vương tử, ta không biết nhiều lắm. Nhưng ta biết Tây quốc luôn luôn không thể so với Ánh Tuyết quốc, đột nhiên chạy tới đây hòa thân, rốt cuộc là có ý gì, ai biết. Không thể để cho Đức Lâm mạo hiểm, ta cũng hiểu, nhưng lại để cho Trương Tư của ta đi, các người không bố trí một cái hố để cho ta nhảy vào không?” Bởi vì nàng có chút gấp gáp, nói chuyện cũng có rất nhiều lời khách sáo.

Thái hậu nhìn Tô Văn nói những ngôn từ sắc bén như vậy, ho nhẹ một tiếng, để cho tất cả cung nhân trong điện lui ra, nhìn Tô Văn nói: “Hòa bình của hai nước luôn luôn duy trì, Trương Tư không qua, chẳng lẽ người nhẫn tâm để Đức Lâm đi.”

“Đều không nhẫn tâm, cho nên ta quyết định tự mình đi.” Tô Văn nhìn Thái hậu, lắc đầu.

Thái hậu vừa nghe, sắc mặt đại biến, vỗ bàn một cái, tăng thêm giọng nói: “Hoàng đường, người là Việt Vương phi của Ánh Tuyết quốc ta, hơn nữa đang mang con cháu của Việt vương, đột nhiên đi hòa thân, đây không phải là để cho ngoại nhân chế giễu sao?”

Tô Văn quát cường nhìn Thái hậu, chột quỳ hai đầu gối xuống đất: “Nếu mẫu hậu không đồng ý, hôm nay Văn Văn cũng không đứng dậy. Tây quốc, Văn Văn nhất định phải đi. Nhưng không phải đi hòa thân, mà là đi sứ.”

Thái hậu bắt đắc dĩ nhắm hai mắt lại, nhìn Tô Văn quỳ trên mặt đất, liền vội vàng kéo tay của nàng: “Người làm cái gì vậy? Mang hài tử, lại quỳ gối trên sàn nhà lạnh băng như vậy, hơn nữa đã lập thu, người muốn để cho ai gia thành tội nhân sao?”

“Vậy mẫu hậu đáp ứng Văn Văn đi sứ Tây quốc.” Tô Văn không thuận theo, không buông tha nhìn Thái hậu, nàng biết chỉ cần thuyết phục bà, nơi Việt Huyền Tần sẽ đơn giản hơn nhiều, người đàn ông kia đến từ cách nói “không” cũng không có.

“Đưa nhò người thế nào lại quát cường như vậy, chính là ai gia đáp ứng, Hoàng thượng chưa chắc đã đáp ứng, Ly nhi chưa chắc đáp ứng. Người phải biết người đã mang thai năm tháng, nếu trên đường xảy ra chuyện gì, làm sao bây giờ?” Thái hậu là thật tâm quan tâm người con dâu này, dù sao cũng chỉ có một ng con trai ruột thịt.

Bà thế nào cũng không có nghĩ đến, người con dâu trước mặt này, hình như không quá giống trước, lại dám to gan yêu cầu như vậy. Bà ngay cả gặp cũng chưa từng gặp qua, mặc dù đây là một thế giới vì tôn võ học, nhưng là phụ nữ thì thường thường ở phía dưới đàn ông.

Tô Văn nhẹ nhàng nhếch lên khóe miệng, tự tin nói: “Nơi Hoàng thượng, Văn Văn sẽ xử lý. Văn Văn cũng không phải là cô gái nhu nhược, tự nhiên biết phải bảo vệ mình, cho nên mẫu hậu không nên quá lo lắng.”

Thái hậu nhìn Tô Văn, thờ dãi một hơi, một bộ không lời nào để nói: “Nhìn người đều nói hết lời, ai gia cũng không có nói phản bác người, người muốn như thế nào thì được cái đó đi. Nhưng có một chút, tuyệt đối không thể bị thương, còn phải bảo vệ tốt đứa trẻ trong bụng, hiểu chưa?”

“Nhất định.”

Việt Băng Ly xuôi Nam xử lý công việc, như vậy nàng liền thừa dịp này chạy tới Tây quốc đi, gặp qua Tát Đạt vương tử đó. Lại muốn kết hôn với Trương Tư nhà nàng, cũng nên xem một chút nàng là người nào.

Thái hậu đồng ý ...

Đức Lâm và Trương Tư lại phản ứng không đồng ý, thương lượng đều không cần thương lượng, trực tiếp phủ quyết.

Tô Văn ngồi ở trên giường nhỏ, lười nhác ăn điểm tâm “Các người không có quyền lực phản đối, chậm rồi, chuyện này, mẫu hậu đã đồng ý.”

“Chúng ta phản đối.” Hai người trăm miệng một lời phản đối nhìn Tô Văn.

Tô Văn không lên tiếng, giữ vững trầm mặc.

Tương Tư ngồi vào bên cạnh Tô Văn, lôi kéo tay áo của nàng nói: “Vương phi, Tát Đạt vương tử rất tốt, không có nơi nào không tốt, ngài hãy ở trong cung dưỡng thai cho tốt, ta già đi tốt lắm.”

“Nếu như hoàng tâu thật sự không muốn Tương Tư đi, như vậy ta đi là được.” Đức Lâm mặc dù không muốn đi tới Tây quốc gì đó, nhưng chuyện để Tô Văn mạo hiểm đi. Nàng tuyệt đối sẽ không làm.

Tô Văn nhẹ nhàng trừng hai người một cái: “Nên chơi thì chơi, nên nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, không nên ở chỗ này quấy rầy ta, đi nhanh đi.”

“Chuyện này trăm đã quyết định, Lâu Văn người đi Tây quốc, đó là chuyện không thể nào. Tương Tư thân là Quận chúa, hòa thân cũng đã định.” Âm thanh của Việt Huyền Tần đột ngột vang lên ở ngoài điện.

Đức Lâm và Tương Tư rồi rít nhường đường, phúc thân: “Ra mắt Hoàng huynh.”

Tô Văn từ trên giường nhỏ ngồi dậy, liếc Việt Huyền Tần một cái, hướng về phía Tương Tư và Đức Lâm nói: “Ta có chút việc muốn thương lượng với Hoàng thượng, các người đi ra ngoài ăn chút gì đi.”

Kêu nhanh chóng liền nhanh chóng đi, còn phải nói văn nhã như vậy, cô gái này vinh viễn đều sẽ nguy trang như vậy.

Tương Tư và Đức Lâm liếc nhau một cái, cuối cùng bình tĩnh thối lui vào phòng bên trong, vẫn không quên nói: “Hoàng thượng, tuyệt đối không thể để hoàng tâu đi Tây quốc.”

Việt Huyền Tần không có lên tiếng, ngồi vào đối diện Tô Văn, cầm lấy nước ô mai uống: “Đồ chua này, người lại thích như vậy. Tây quốc, cũng không có những thứ đồ này. Rốt cuộc người muốn chơi trò lừa bịp gì, nếu trăm như người mong muốn, bây giờ lại tới xen vào chuyện giao hảo của hai nước.”

Tô Văn nhìn Việt Huyền Tần, từng câu từng chữ nói: “Ta không phải là xen vào, ta là quan tâm quốc gia đại sự. Ta đi sứ Tây quốc, mà không phải đi hện bò, mời các người làm rõ ràng, ta sẽ còn trở lại.”

“Dù sao Tây quốc này, người tuyệt đối không thể đi, chính mẫu hậu đáp ứng, cũng không thể đi. Thứ nhất người đang mang hài tử, thứ hai người là Việt Vương phi Ánh Tuyết quốc, người như vậy đi Tây quốc, không phải là làm cho người ta chế giễu sao?” Việt Huyền Tần nhìn chằm chằm Tô Văn, nói rõ ràng.

Tô Văn không vui vỗ vào trên bàn: “Việt Huyền Tần, ta lúc nào làm mất mặt Ánh Tuyết quốc của người. Ta đi sứ Tây quốc, không chỉ có thể thuyết phục Hoàng đế Tây quốc miễn đi chuyện hòa thân này, còn có thể lấy lại giấy khế ước quan hệ thân thiết giữa hai nước về, người không tin?”

Việt Huyền Tần nhìn Tô Văn, khoe miệng nhẹ nhàng nâng lên: “Người rất thông minh, nhưng trăm cũng không đàn, biện pháp như vậy đối với trăm không dùng được, chuyện trăm quyết định, người tuyệt đối không thể cự tuyệt.”

“Văn Văn biết Hoàng thượng rất thông minh, nhưng lại có lúc đặc biệt cực đoan, hơn nữa tàn bạo bất nhân, thủ đoạn cực kỳ hèn hạ vô sỉ hạ lưu.” Miệng lưỡi Tô Văn lưu loát, một hơi mắng hết ra những từ hình dung được.

Sắc mặt Việt Huyền Tần như màu gan heo, tức giận nhìn chằm chằm Tô Văn, lạnh giọng nói: “Cho dù mắng trăm, chuyện này cũng chỉ có thể như vậy, tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp. Lâu Văn. Người chỉ là một phụ nữ có thai, một Vương phi, không thể tham gia chính sự, càng không thể ngăn cản quan hệ tốt đẹp của hai nước.”

Tô Văn vừa nghe những lời khinh bỉ phái nữ mà tức giận, vỗ bàn, nhìn chằm chằm Việt Huyền Tần: “Ta nói lại lần nữa, ta không phải là đùa giỡn, ta thật sự phải xử lý chuyện này. Còn có phụ nữ có thai thì như thế nào, hạng đàn bà con gái thì như thế nào, ta còn có thể hô mưa gọi gió, nếu người không tin, có thể mời mắt mong chờ. Tây quốc, ta nhất định đi.”

Việt Huyền Tần giận đến lồng ngực phập phồng, chỉ vào mặt Tô Văn, muốn mắng cái gì, đều không mắng ra được, đơn giản là không thể tìm được từ ngữ để hình dung sự gian trá狡 hoạt của cô gái này: “Người rốt cuộc muốn như thế nào?”

“Không muốn gì, người không phải rất ghét ta sao? tại sao không quý trọng cơ hội tốt này, xem một chút ta bêu xấu như thế nào, để tiết mỗi hận trong lòng người.” Tô Văn lạnh lùng cười một tiếng, nhìn về giận dữ của Việt Huyền Tần, nàng đơn giản là vô cùng sung sướng.

“Tốt. Trăm đáp ứng người. Trăm sẽ xem một chút người có thể diaễn ra cái tuồng gì, nếu chuyện này xử lý không tốt, muốn hướng các đại thần giao đãi là Việt Vương phi người ... Lâu Văn. Mà không phải trăm.” Việt Huyền Tần nhìn chằm chằm Tô Văn, thật muốn xem nàng thất bại, bêu xấu như thế nào. tự phụ, lại cuồng vọng, hơn nữa mọi chuyện đều nhằm vào hắn, cũng bởi vì uy hiếp hắn, lại ngày qua ngày phiền nhiễu, thủ đoạn của cô gái này thật làm cho hắn bội phục.

Tô Văn ưu nhã cười một tiếng, phúc thân: “Đã tạ Hoàng thượng thành toàn ...” Vĩnh viễn Việt Huyền Tần không biết, lần đi này Tô Văn chắc chắn vinh dự nửa đời, mọi chuyện khó liệu, cũng không ai biết, tiểu thư phế vật Lâu gia năm đó, sau này sẽ là trân châu bạch ngọc, thiên tài.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 71: Tây Được quận chúa

Nàng không vui ngược mắt nhìn Thiết Mộc: "Tại sao các ngươi ai nấy đều có ý đồ đánh ta. Làm đầu nương của phụ hoàng ngươi, như vậy cũng có thể làm đầu ta! Ta thật vất vả mới bồi dưỡng ra được một tâm phúc, ngươi có thể dùng tàn nhẫn như vậy hay không?"

Thiết Mộc vừa nghe Tô Văn nói lời này, hần gãi gãi đầu, ách một tiếng rồi đáp: "Cái đó cũng không thể làm mất hòa hiếu được! Hoàng đế và Thái Hậu của các ngươi sẽ không nỡ gả Đức Lâm Công Chúa sang đây. Bây giờ đang xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao lại nói hình như đặc biệt có hại cho phụ hoàng. Chẳng lẽ thật sự là nhà mẹ đẻ không quan trọng, nhà chồng mới là quan trọng nhất sao?"

Tô Văn "phi" một tiếng, bật cười. Vị hoàng đế này tựa hồ thật sự rất thương yêu Nhị nương, bằng không sẽ không theo đuổi nàng ta như vậy. Vừa suy nghĩ, nàng vừa đi đến trước mặt Thiết Mộc, vỗ vỗ vai hắn mà nói: "Thôi! Tránh để phụ hoàng nói nữ nhi đồ tội, ta đành tới phân tích đạo lý cho ngươi, ngươi thử nghĩ đi! Ngươi không có tổn thất nha! Ngươi không phải mất công thu nhận một nữ nhi! Ta trở thành Tây Được Quận chúa của các ngươi. Hai nước chính là có quan hệ thông gia, đây không phải rất hoàn mỹ sao? Hơn nữa nữ nhân của Anh Tuyết Quốc không thích hợp nha ca ca. . ."

Thiết Mộc quả nhiên là không phản bác điều gì. Hắn chỉ vào mũi Tô Văn, thờ dài một hơi, nghiêng đầu muốn nói gì đó. Nhưng lại một chữ cũng nói không nên lời, cuối cùng đành giơ tay đầu hàng "Phải phải! Ngươi có đạo lý, được rồi! Trẫm bỗng nhiên có được một nữ nhi, Anh Tuyết Quốc này phi thường hào phóng, hiện tại đã vừa lòng chưa?"

"Đương nhiên. . ." Tô Văn phăng phất giống như không thấy sự vô lại trong mắt Thiết Mộc, vẫn nhu thuận có lễ gật đầu khen phải.

Nhìn thấy Tô Văn phản ứng đến mức này, Thiết Mộc quả nhiên là cực kì buồn bực. Nhưng cuối cùng nghĩ rằng có được nữ nhi khôn ngoan như vậy thì coi như là an ủi, dù sao nha đầu Trác Na kia cũng sẽ vui mừng khi có nghĩa tử như vậy.

Sau khi ra khỏi Ngự Thư Phòng, trở lại hành cung, Việt Băng Ly lập tức đến đón. Hắn đánh giá trên dưới trái phải nàng một phen, lúc này mới nói: "Hoàn hảo không tổn hao gì, làm liên lụy nàng rồi! Ngồi xuống đây, vì phu tách hạt dưa cho nàng. . ."

Tô Văn né người một cái đây xem thường, bốc hạt dưa lên rồi nói "Ta cũng không phải không có tay chân, tại sao cần nhờ đến chàng tách hộ. Chàng còn có việc mà không chịu làm, vậy đầu lấy lòng đến đâu đi chẳng nữa thì cũng là vô dụng thôi." Nói xong, nàng quay sang đưa mắt cho Thủy Nguyệt, khiến nàng ta lập tức biết điều mà lui khỏi hành cung.

Nhìn thấy trong đại điện không người, Việt Băng Ly lập tức cảm giác được phía sau có làn gió lạnh đến rùng cả mình, hần đột nhiên nói: "Tất Đạt Vương tử tựa hồ hẹn Bồn vương hẳn là có chuyện quan trọng muốn trò chuyện với nhau. Cho nên Bồn vương trước đi bàn chính sự, đợi lát nữa sẽ trở về nói lại với nương tử, được chứ?"

"Không được! Vừa rồi lúc ta trở về từ Ngự Thư Phòng thì đã gặp Tất Đạt Vương Tử, hần cũng không nói gì hẹn chàng, giờ lại còn nói có hẹn với ngươi ta, chàng không đến nỗi không biết xấu hổ như vậy chứ? ." Tô Văn vui vẻ đứng dậy vừa nói như vậy, vừa giang hai tay cản đường đi của Việt Băng Ly.

Việt Băng Ly ách một tiếng, bỗng nhiên lại nghĩ đến cái gì "A a. . . Ta nhớ lắm, Bồn vương rốt cục làm mệt quá nên lại nhớ lắm công chuyện. Rõ ràng là Trác Na Công Chúa tìm ta có việc, không phải Tất Đạt Vương tử!"

"Thế tại sao ngươi không nói rằng hoàng huynh tìm ngươi có việc, kéo Trác Na Công Chúa vào đây làm cái gì! Việt Băng Ly! Tối ngày hôm qua, ta đã nói gì rồi, không phải chàng không nhớ rõ chứ! ?" Tô Văn nheo mắt phượng lại, gắt gao nhìn chăm chú vào nam nhân giáo hoạt Việt Băng Ly. Da mặt hần thật sự là càng ngày càng dày rồi.

Việt Băng Ly chậm rãi thông thả bước lên trước, khẽ nâng cằm Tô Văn lên "Nương tử, tối hôm qua ngươi kêu rất nhiều mấy chữ 'A', 'Ân', lại còn có 'Nhanh lên một chút', rất nhiều rất nhiều. . . Có muốn ... vì phu liệt kê mọi thứ ra không. . ."

Tô Văn cương quyết gỡ tay Việt Băng Ly ra "Bồn vương phi nói rất đúng, Việt Băng Ly quì tám canh giờ giặt quần áo đi! Hiện tại lập tức chấp hành! Tuyệt đối không được thương lượng. . ."

Việt Băng Ly trề môi, trông vẻ mặt như muốn khóc vậy "Nương tử, vì phu yêu nàng còn chưa đủ sao? Nàng lại nhẫn tâm để cho Bồn vương quì tám canh giờ vò quần áo. Hãy cho ta một cơ hội trình bày đi!" Còn chưa dứt lời, hần làm bộ lại muốn xông đến. Tô Văn bị làm cho đỏ mặt, đành bắt lấy cánh tay hần "Đừng đùa, một mình chàng đồng ý chuyện của thiếp, nên không thể không làm đi! Việt Băng Ly, chàng đường đường là nam tử hán đó nha!"

"Không phải! Ở trước mặt nương tử, ta chỉ là một tiểu tướng công, cho nên nương tử ngươi nhẫn tâm sao?" Việt Băng Ly quả thực phát huy sự vô liêm sỉ vô cùng nhuần nhuyễn.

Nói cho cùng, nam nhân này chính là muốn chối bay, thật sự là khôի hai, nàng cứ như vậy mà cho qua? Không có cửa đâu, Việt Băng Ly! Ngươi là con hồ ly vạn tội ác, Bồn vương phi sẽ không dễ dàng cho qua như vậy. buông tay.

Tuy nhiên Tô Văn ra sức chống cự với hần, giằng kéo hồi lâu làm nàng mệt đến thở hồng hộc, mà lại vẫn không có cách nào để thắng hồ ly nam này!

Thật là hoàn toàn thất bại! Cuối cùng nàng vẫn bị gầy vò đến cực kỳ mệt mỏi nằm ở trên tiểu tháp mà ngủ thiếp đi.

. . . Phân cách tuyến. . .

Thiết Mộc ban hạ thánh chỉ, nay nhận Việt Vương Phi Tô Văn của Ánh Tuyết Quốc làm nghĩa nữ, sắc phong làm Tây Dược Quận chúa, được mặc Kim bích huy hoàng làm đại điện. Tô Văn mặc một bộ váy dài màu tím bằng tơ vàng thêu hoa lên nhận chỉ.

Vào lúc tiếp nhận phong ấn, khi nghe thấy còn có khế ước hai tòa thành trì thì khóe miệng của nàng bắt gặp hiện lên một nụ cười khuyên thành vô song.

Điều làm cho người ta hoàn toàn thật không ngờ, vị Quận chúa ngoại lai này lại là nghĩa nữ của Tam công chúa, Tam công chúa hào phóng đã giao hai tòa thành trì chính mình đoạt được này cho Vương phi Ánh Tuyết Quốc.

Tam công chúa đương nhiên trở thành gian tế, dùng thanh xuân của chính mình để đổi lấy sự phồn vinh hưng thịnh của quốc gia, trở thành Công Chúa được kính nể trong cảm nhận của dân chúng. Nhưng mà nhiệm vụ hoàn thành, không thấy Công Chúa trở về, lại chỉ có một phong thư.

Sứ giả của Ánh Tuyết Quốc tới chơi, không chỉ mang đến tin tức của Công Chúa, vẫn còn tiếp nhận hai tòa thành trì của Công Chúa thì vinh quang như thế nào. Đó phải là một dạng nữ nhân thể nào thì mới có tư cách trở thành nghĩa nữ của Công Chúa?

Ngồi ở trên loan kiệu, dân chúng Tây Hoa quốc nhiệt liệt tung hô, Tô Văn lần đầu tiên hưởng thụ loại cảm giác được xúm xít vây quanh. Tựa hồ nàng bắt đầu tin tưởng, thiện có thiện báo, ác có ác báo.

Buổi tối mở đại yến, dân chúng kinh đô hoàn toàn vui mừng, Tô Văn đồng thời đã có hành động làm cho người ta kinh ngạc. Nàng tự nguyện góp công lực chính mình có được ở Tây Hoa quốc cho dân chúng giúp khắc phục nạn thiên tai.

Thiết Mộc cười một tiếng thật to. Quả nhiên là một nữ nhân biết tiến biết lùi. Không chỉ như vậy, nàng còn bán đi tất cả những thứ Thiết Mộc ban thưởng để mang đi giúp khắc phục nạn thiên tai.

Như vậy. . .

Tin tức kia truyền tới trong tai người ở Ánh Tuyết Quốc xa xôi.

Đầu tiên là Lâu gia.

Lúc Ôn Bội nghe được tin tức kia do Hàm Thúy báo lại, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, nhìn nàng mà nói: "Nhìn đi! Ta đã nói nữ nhân này không phải nữ nhân bình thường, điều nàng ta đã thấy, hiểu biết tuyệt đối không kém ta bao nhiêu."

Hàm Thúy khóe miệng cứng ngắc, nhưng cũng vội gật đầu, tỏ vẻ đồng ý: "Quả thực Vương phi nương nương có tâm địa lương thiện, đương nhiên có thể được dân chúng Tây Hoa quốc yêu quý. Sự lựa chọn của Phu nhân là không có sai."

"Trước đây bản phu nhân chỉ là một thiếp thất không quyền không thế, hơn nữa tình không có gì trợ giúp nàng. Nhưng nàng lại một lòng trợ giúp ta, thậm chí chỉ bảo cho Triệt nhi, vì ta và Triệt nhi mà tình nguyện mang tội lỗi. Nữ nhân có tình có nghĩa như vậy, thì hai tòa thành trì này hẳn là xứng đáng thuộc về nàng." Đối với những chuyện Tô Văn làm như vậy, Ôn Bội biết rõ như lòng bàn tay, ngay cả Lâu Thương Trạch cũng biết được chuyện này cực kỳ rõ ràng.

Mặc dù bà yêu Lâu Thương Trạch, nhưng mà biết trong lòng của Tô Văn chỉ có nỗi buồn man mác khi chỉ có một mình. Trái tim nàng như là rơi xuống hầm băng. Cũng may có Tô Văn, nên hẳn vì mẫu tử của bọn họ nên không dám xuống tay đối với Lâu Thương Trạch.

Nữ nhân có can đảm như vậy, thì tuyệt đối không phải chìm hoàng yến trong lao tù, mà là con hùng ưng có thể giương cánh bay cao.

Tiếp đó là điện Càn Thanh trong hoàng cung.

Sau khi Việt Huyền nhận được mọi tin tức, sắc mặt tái nhợt vô cùng. Nhưng sau một khắc thì lại cười một tiếng cực kỳ quỷ dữ. Nữ nhân này lại có thể được ban cho hai tòa thành trì Tây Hoa quốc, đúng là đã trở thành Quận chúa của Vinh Hoa quốc. Nếu như mà có được nàng thì đó không phải là chiếm được thiên hạ sao. (Ari: Cửa Anh Ly rồi, anh hết cửa rồi nha ==))

Mặc dù hẳn thật sự rất không cam lòng bị nữ nhân này uy hiếp, nhưng mà có thể có lợi thì hẳn tuyệt đối có khả năng chịu nhục.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Tây Dược quận chúa

Thế nhưng ở cung Ngưng Hoàn.

Yên La khó có thể tin nổi kể hết tất cả chuyện này, Lâu Nghiên thật sự là tức đến một câu cũng hoàn toàn nói không nên lời. Nàng không nhịn được cầm lấy cánh tay Yên La mà hỏi: "Nữ nhân này là yêu quái sao? Lại ngay cả cái lão hoàng đế Tây Hoa quốc kia mà cũng có thể thu phục. Lại vẫn còn là Quận chúa gì đó, thật không biết có đúng thế là lên mặt mờ làm mất mặt Quận chúa!"

Nàng vừa dứt lời, âm thanh của Thái Hậu bỗng vang lên: "Ngươi là muốn nói Việt Vương Phi của chúng ta và vị Thiết Mộc hoàng đế kia bên ngoài là phụ tử, kì thực tăng tị với nhau, đúng không?"

Lâu Nghiên nghe thấy âm thanh của Thái Hậu thì cả kinh phủ phục trên mặt đất, miệng lắp bắp giải thích "Không không. . . Không phải. . . Thái Hậu nương nương, thần thiếp chỉ là. . ."

Còn chưa dứt lời, thì "bốp!"

Một cái bạt tai thật mạnh rõ kêu giáng vào mặt Lâu Nghiên, đồng thời là câu nói cảnh cáo: "Thần là hậu phi, lại cũng có thể nói ra chuyện hoang đường như thế, nói ra mà không biết cảm thấy thẹn. Thật không biết tại sao ngươi còn kém xa Văn Văn như vậy! Nàng đại biểu Ánh Tuyết Quốc đi sứ Tây Hoa, càng vất vả công lao càng lớn, không ngờ ngươi còn sĩ nhục như thế! Ngươi thử nói ai gia nên trị ngươi tội gì! Lâu Nghiên."

Lâu Nghiên thân thể vô ý thức bắt đầu run run "Thái Hậu. . . Thần thiếp. . . Thần. . ." Bị bắt đúng ngay tại chỗ, thật sự là nàng trăm miệng cũng không thể bào chữa. Cuối cùng chỉ có thể đánh liều, ngẩng đầu lên nhìn Thái Hậu: "Thái Hậu nương nương, hai tòa thành trì nói cho là có thể cho sao? Nếu không phải có nguyên nhân gì đó, thần tin tưởng Hoàng thượng cũng sẽ không ngay ngực xẻ gang son tặng cho Quận chúa ngoại lai chứ!?"

Thái Hậu nghe thế, ngồi ở trên ngai vàng mà ngón tay khẽ nhịp lên thành tay vịn. Năm đó bà cũng không có được cho một tòa thành trì nào, cho dù phụ hoàng sung ái có thừa. Nay Thiết Mộc cho Tô Văn hai tòa thành trì, xác thật là tò mò.

Lâu Nghiên nhìn thấy Thái Hậu không gì nói, lúc đang âm thầm mừng rỡ thì ma ma từ trong điện đi đến mà nói: "Thái Hậu, vừa mới có thư báo lại. Nói là Việt Vương Phi của chúng ta dùng một viên Linh Lung Tâm mà chiếm được hai tòa thành trì từ trong tay Tây Hoa hoàng đế. Đó là một chuyện mà Thiết Mộc hoàng đế một mực thêm muốn, lại thật không ngờ Việt Vương Phi chúng ta lại thông minh đưa ra cách giải quyết. Thiết Mộc hoàng đế cảm kích, lại cực kì vui mừng liền thu nhận làm nghĩa nữ, hơn nữa ban thưởng hai tòa thành trì."

Thái Hậu nghe xong vừa lòng gật đầu, khẽ ừ một tiếng, lại nhìn sang Lâu Nghiên "Ngươi còn có gì để nói. Ngươi thân là tỉ tử của Việt Vương Phi mà không tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận, lại vẫn còn nói xấu đối với muội muội của mình. Điều này phạm vào tối kỵ trong cung, còn có làm mất phẩm đức! Ma ma nói cho nàng ta, chiếu theo cung quy là phải xử trí như thế nào."

"Những ai ghen tị, lòng dạ chật hẹp, làm ô nhục quốc thể, lẽ ra huy bỏ địa vị hậu phi, hơn nữa biếm vào lãnh cung, trọn đời không được bước ra một bước!" Ma ma liếc xéo qua Lâu Nghiên đang quỳ trên mặt đất mà âm thầm cười lạnh. Dám cả gan làm loạn xúc phạm cấm kỵ của Thái Hậu và hoàng thượng, hơn nữa đại đột bất trị, tuyệt không biết che giấu, tại hậu cung này chẳng khác nào thất cổ tự sát!

Mặc dù là cùng cha, nhưng so với vị Việt Vương Phi kia thì kém khá xa. Khó trách Việt Vương Phi để cho nữ nhân này vào cung thoải mái như vậy, thì ra nguyên nhân trong đó là ở chỗ này. Thủ đoạn của Việt Vương Phi này, thật không phải chỉ là cao siêu bình thường.

Lâu Nghiên nghe xong, lập tức cảm giác chính mình giống như rơi vào Địa Ngục, sợ hãi bò lên phía trước túm lấy làn váy của Thái Hậu mà lớn tiếng cầu xin: "Đừng. . . Thái Hậu nương nương. . . Van cầu ngài. . . Thái Hậu nương nương, ngài nể tình phụ thân nửa đời trên ngựa vằn và chiến đấu vì nước mà buông tha thần thiếp được không?"

Thái Hậu chán ghét đá văng Lâu Nghiên ra "Ngươi quả thực chính là làm mất hết mặt mũi của Lâu Thương Trạch. Uống công Lâu Thương Trạch một đời lấy lòng, làm thế nào liền sinh ra một kẻ vô dụng như ngươi vậy."

"Thái Hậu. . . Thần biết thần vô dụng, nhưng mà nhất định có một chút còn dùng được! Tâm ý của thần thuộc về Thái Hậu nương nương. . ." Người đang trong cơn tuyệt cảnh, đều sẽ muốn dùng đủ các loại biện pháp để tóm được cọng rơm cứu mạng mà cứu vớt chính mình.

Thái Hậu nghe được những lời này, nháy mắt một cái với ma ma. Bà hiểu ý đuổi hết tất cả mọi người trong điện. Thái Hậu lúc này mới trầm giọng hỏi: "Ngươi cứ nói lòng dạ ngươi thuộc về ai gia, những lời này là như thế nào?"

"Lâu Nghiên một đời làm nô làm tỳ, nguyện ý vĩnh viễn đi theo Thái Hậu." Lâu Nghiên mặc dù ngu dốt, nhưng cũng biết hiểu một chút việc trong triều. Hoàng thượng cố tình chấp chính, định đánh đổ Thái Hậu nương nương. Thái Hậu ngài một thân một mình giành giật thì khổ cực cỡ nào. "Lâu Nghiên nguyện ý làm gian tể cho ngài, ăn núp bên người hoàng thượng, thăm dò các loại tin tức!" Lâu Nghiên biết, hiện tại nàng chỉ có con đường này, chính là đứng trên cùng đường với vị Thái Hậu này.

Sau khi Thái Hậu nghe thấy, xiết chặt lấy cằm nàng "Ngươi rốt cục cũng biết dùng đầu óc một lần, biết phải giúp ai gia thì mới có thể giữ được mạng nhỏ. Chính là ngươi có biết rằng, ai gia không thích người ngu dốt không. Ngươi ngay cả một phần mười Văn muội cũng không bằng, ngươi có tư cách gì làm thám tử cho ai gia!"

"Bởi vì thần là Lâu Nghiên! Hoàng thượng có hận thần, cũng sẽ không xuống tay đối với thần. Bởi vì có liên quan đến phụ thân. Nếu như ngài phế thần thì chẳng khác nào gây ông đập lưng ông." Lâu Nghiên chỉ cảm thấy chính mình hiện tại tựa hồ đã đặt mình trước vách đá, chỉ cần một bước đạp sai, sẽ vạn kiếp bất phục. Nàng tuyệt đối không thể chết, nàng phải cố mà sống!

Thái Hậu bỏ tay khỏi cầm Lâu Nghiên, chậm rãi cúi người xuống: "Nếu muốn làm do thám cho ai gia, như vậy người trước phải được sủng ái rồi hãy nói sau. Còn muốn đấu với Lâu Văn rồi hãy nói sau. . ."

"Lâu Nghiên có khả năng không đấu với muội muội, chúng ta là thân tỷ muội, tại sao phải đấu. Chúng ta hoàn toàn có khả năng trở thành hảo tỷ muội, cùng nhau trợ giúp Thái Hậu nương nương." Lâu Nghiên nịnh nọt mở miệng, vừa nhìn Thái Hậu.

"Ha ha. . . làm hảo tỷ muội với Văn Văn, các người quả thật là tỷ muội, có điều hảo tỷ muội là vĩnh viễn không có khả năng! Người chỉ có hai con đường, một là hủy diệt nàng ta! Một là hủy diệt chính mình! Hiểu chưa? Nghiên phi nương nương. . . Ai gia không thích kẻ chịu nhục cầu xin, chỉ thích loại người có quyết đoán, lật tay xé mây mù như Lâu Văn!" Đối với loại người như cô trên bờ tường, lại ngu dốt thì bà thật sự không có một chút hứng thú. Nếu như là con thú cưng để cùng chơi đùa, thì có thể còn lưu lại.

Lâu Nghiên vô lực tê liệt ngồi bệt dưới đất, đôi mắt trống rỗng nhìn bộ hoa phục trước mặt, lại thấy Thái Hậu ác độc giống như lão yêu ngàn năm. Nàng mới hiểu rõ ràng, hậu cung căn bản không có chỗ cho nàng sống yên ổn.

Cuối cùng bình tĩnh phủ phục trên mặt đất, đầu chạm vào đất mà gần từng tiếng nói: "Thái Hậu, Lâu Nghiên nhất định sẽ cố gắng!"

"Ha ha. . . Ai gia nhìn người diễn thật là tốt. . . Hôm nay việc, tạm thời như vậy đi! Cảnh cáo người một câu, không nên tự cho là thông minh!" Dứt lời, bà phẩy áo bào mà đi, bước chân dứt khoát.

Trước mắt Lâu Nghiên vẫn lập đi lập lại bộ mặt âm u lạnh lẽo của bà ta. Thì ra hậu cung thật là một chốn bạch cốt chất chồng, hiện tại cuối cùng nàng đã hiểu tại sao Lâu Văn có khả năng nguy trang được hoàn mỹ như vậy.

Người có thể sinh tồn ở trong khe này, nàng căn bản không có khả năng thắng nổi!

Vừa suy tư đến chỗ này, âm thanh kinh hoàng của Yên La vang lên: "Nương nương, quốc cữu phu nhân vào cung đến thăm ngài, mau dọn dẹp một chút đi! Nếu không...nếu không... thì thấy ngài như vậy sẽ bị đau lòng."

Lâu Nghiên ừ một tiếng, ngồi vào trước bàn trang điểm. Nàng nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp trong gương thì không khỏi tự giễu nhếch khóe miệng. Ở thời đại này, người nào xinh đẹp vô dụng, như vậy còn có tư cách làm ám giương. Nếu như không dùng được, lại không xinh đẹp, có muốn sinh tồn cũng sẽ là một chuyện rất khó.

Nàng hữu dụng, cũng có sắc đẹp, không nên sống gian nan như vậy.

"Nghiên nhi, thế nào vậy? Sắc mặt không tốt lắm, có đúng là Hoàng thượng hàng đêm ngủ lại tại cung Ngưng Hoàn của người." Úc thị lôi kéo cánh tay mịn màng của Lâu Nghiên, ngắm nghía một hồi đầy vẻ yêu thích không buông tay. Nhưng lại hoàn toàn không thấy được sự đau khổ và bất lực của Lâu Nghiên dưới làn da kia.

Lúc Yên La muốn mở miệng nói cái gì, thì Lâu Nghiên đột nhiên nói tranh: "Vâng! Hoàng thượng đặc biệt cung chiêu Nghiên nhi, còn nói Nghiên nhi là phi tử xinh đẹp nhất trong lục cung. Nếu như sinh được hoàng tử cho ngài thì cũng có thể được lập làm Hoàng Hậu."

"Ồ. . . Hoàng thượng thật sự nói như vậy sao. Bảo bối Nghiên nhi của ta, con thật sự phải cố gắng! Là nương đã sớm nói, người tuyệt đối là người thích hợp nhất làm Hoàng Hậu." Úc thị sung sướng mặt mày rạng rỡ.

Úc thị càng hưng phấn, trong lòng Lâu Nghiên càng cay đắng, càng cảm giác được sinh tồn là một chuyện đặc biệt khó khăn. Nàng hơi nghiêng đầu, nói: "Mẫu thân, con đi ngự thiện nhìn một chút món canh do con tự mình nấu cho Hoàng thượng đã được chưa. Người cứ ngồi một lát đi!"

"Chà chà, tốt! Con đi đi. . . Đợi lát nữa món canh nấu xong, thì dẫn cả nương đi cùng gặp Hoàng thượng, được chứ?" Úc thị hoàn toàn đắm chìm trong niềm vui, ngay cả sự khác thường của nữ nhi đều không hề phát hiện ra.

Lâu Nghiên khẽ dạ, vào lúc muốn rời đi thì Úc thị đột nhiên nói: "Nghiên nhi, đợi một lát! Có một chuyện ta muốn thương lượng thương lượng với con. Anh họ con muốn vào kinh kiểm chức quan, con có thể giúp hắn sao? Hiện tại con được sủng ái như vậy, tùy tiện một chức Tử Phàm là không có vấn đề chứ."

Yên La vừa nghe, hai mắt có hơi trợn to, Tử Phàm? Cầu quan, đến sau đêm tân hôn, Hoàng thượng một mực không đặt chân tới cung Ngưng Hoàn, sợ là ngay cả Thất Phàm đều không xin được đi! Lâu Đại tiểu thư này cũng thật sự là bi thảm.

Điều làm cho người ta thật không ngờ chính là, Lâu Nghiên lại đồng ý.

"Nữ nhi của ta thật sự là bảo bối, mau đi Ngự Thiện Phòng đi! Để nương ngồi ở chỗ này."

"Vâng. . . được ạ. . ."

Sau khi đi ra khỏi cung Ngưng Hoàn, lúc đi ở trên đường hoàng cung thật dài, Yên La vẻ mặt căng thẳng, "Nương nương, nếu như người không làm được, thì biết làm sao bây giờ? Hiện tại ngay cả mặt hoàng thượng mà người cũng không thấy. . ."

Lâu Nghiên đột nhiên dừng chân, nhìn Yên La "Ta sẽ nghĩ ra biện pháp."

"Nương nương. . . Người đừng làm khó mình như vậy được không. Cứ nói rõ chuyện cho phu nhân đi! Ngài sẽ trợ giúp người, một mình người cố sức

chống đỡ có ích lợi gì?" Yên La như thể con kiến bò trong chảo nóng .

Lâu Nghiên ngược mắt nhìn Yên La, âm thanh lớn hơn mà nói gần từng tiếng : "Yên La! Không cho chảo nóng người đưa ra việc này trước mặt mẹ ta! Ta có khả năng!"

"Vâng! Nương nương. . ." Yên La âm thầm lắc đầu thờ dài, cũng không nói gì nữa. Chuyện hôm nay thật sự là khiến cho Lâu Đại tiểu thư xảo quyết này đã xảy ra sự biến hóa kinh người . Trong dĩ vãng chỉ biết luôn luôn dựa vào phu nhân, húc ngang húc dọc không hề cố kỵ, hiện tại hấp thu giáo huấn nên cũng biết một chút đạo lý đối nhân xử thế

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mâu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Cùng một chiến tuyến

Đêm thu lạnh.

Dưới mái hiên Hoàng cung tờ lụa cùng đèn lồng được thắp sáng, ngẫu nhiên vài chiếc lá khô vàng rụng xuống phát phới roi. Giờ Tý đã qua, Lý Đức Từ ngồi ở trước cửa Ngự Thư Phòng ngủ gật, Việt Huyền Tần mệt mỏi đi ra khỏi Ngự Thư Phòng, nhìn Lý Đức Từ đang ngủ cũng không muốn quấy rầy. Một mình bước trong Ngự Hoa Viên, gió lạnh quất vào mặt, hiện một tia ưu sầu, vào lúc này hẳn lại nhớ đến nữ tử kia không thuộc về mình.

Váy dài hòa hồng, khuôn mặt cao ngạo không ai bì nổi, dung nhan mỹ lệ tuyệt thế, một cái nhăn mày hay một nụ cười tất cả đều chấn động lòng người. Đang lúc hẳn thờ dài một hơi, một tiếng thờ dài khác đồng thời vang lên. Việt Huyền Tần tò mò quay đầu lại, nhìn thấy một nữ tử áo trắng lẳng lẳng đứng trước bờ hồ, tóc đen phân tán trên lưng ngọc, như một nàng tiên từ thanh lệ thoát tục, càng giống như nàng!

Trên đầu lông mày, bộ tóc đen có hoa cài đầu hình bướm bướm, sợi tóc lại tùy ý tung bay, thật là một nữ tử quyến rũ.

Thanh âm giống như chim vàng anh uyển chuyển sâu xa vang lên:

" Thái Dịch sóng gợn,

Nước sáng lập lò.

Sênh ca yến tiệc,

Theo hầu đức vua.

Tâu khúc loan múa,

Lên thuyền rồng khua.

Tình vua quyến luyến,

Xoắn xuyết duyên tơ.

Thề non nước vững vàng muôn thuở,

Cùng nhật nguyệt sáng tỏ ngàn thu...."

Trong miệng nàng truyền ra từng tiếng nhớ trong bài thơ《 Lâu Đông Phú 》, một tay nhẹ nhàng đem hà đăng thả vào trong hồ. Việt Huyền Tần bước đến bên cạnh nàng, nữ tử kinh hoàng nâng mắt, hai người bốn mắt nhìn nhau..

Một là kinh hoàng, một là kinh ngạc.

"Nô tì tham kiến hoàng thượng, đêm khuya quá nhiều thánh giá, thỉnh hoàng thượng trị tội." Lâu Nghiên không còn cao ngạo như ngày xưa, lúc này nhu thuận đứng bên cạnh hồ thả đèn, nhẹ nhàng nói, giống như nhu nhược không xương.

Ngón tay Việt Huyền Tần đưa xuống cầm của nàng nâng lên, khoe miệng ý cười càng sâu sắc, nhắm hai mắt lại, hơi hơi cúi người, ngửi mùi hương riêng biệt trên người nàng, thì thầm nói nhỏ: "Hương thơm của nữ nhân, quả nhiên là mùi hương làm khắp thiên hạ mê đắm. Trầm suýt nữa quên mất người, Nghiên Nhi..."

Lời còn chưa dứt, bàn tay to đã đưa đến trên eo nàng, làm cho toàn thân Lâu Nghiên một trận sợ run, kinh hô khẽ gọi: "Hoàng thượng..."

"Hừ, cảnh đẹp ngày tốt, lại có giai nhân, trầm đương nhiên sẽ hảo hảo thương tiếc Nghiên Nhi." Hai người là tỷ muội, ngũ quan tất nhiên hơi hơi có điểm

giống nhau, vùi đầu vào giữa bộ y phục tuyết trắng, thỏa mãn với thế giới giống Tô Văn.

Hoặc uyển chuyển, hoặc cuồng vọng, hoặc nhu thuận, hoặc ti tiện, vô tội...

Mối tình đêm thu, cảnh đẹp mỹ nhân ***...

... Phân cách tuyến...

Mùng một tháng chín, Tô Văn vinh quang trở về. Xe ngựa chậm rãi từ Tây Quốc kinh đô chạy ra, Thiết Mộc ngồi trong kiệu vén rèm đi lên, đến trước mặt Tô Văn và Việt Băng Ly: "Văn Văn, Việt vương, chuyện này thuận buồm xuôi gió. Có thời gian hai người phụ thê các người nhất định phải thường xuyên trở lại nơi này... Trầm tính đi tính lại, giống như có chút chịu thiệt, được một nữ nhi, lại ở Anh Tuyết quốc rất xa, tâm trầm thật đau nha..."

Tô Văn che mặt cười duyên, lão ngoan đồng này lại tới chơi đùa nữa, giống như trong thiên hạ hẳn là người thâm nhất vậy, nàng đi lên phía trước ôm Thiết Mộc một cái: "Phụ hoàng, đợi Văn Văn sinh hài tử ra, con lại trở lại thăm người! Đến lúc đó mang theo hài tử quay về với ông ngoại, không phải là càng tốt!"

"Hô hô... Ủ ừ... Miệng người giống cái gì thế mà sao lời nói như đường vậy, thật ngọt! Nếu người sau này đem cả cháu ngoại tới đây với trẫm, nửa đời còn lại của trẫm đều ngày ngày thỏa mãn." Thiết Mộc nói đi nói lại, vẫn lại là không chịu tha cho Tô Văn.

Trác Na công chúa bắt lấy cánh tay của Thiết Mộc cáu lên: "Phụ hoàng, để làm gì a? Có nghĩa tử, người sẽ không cần nữ nhi thân sinh của mình nữa sao? Phụ hoàng! Ta ghen... Người nếu thích hoàng ngoại tôn, ta lập tức gả ra ngoài, sinh ra cho người một hoàng ngoại tôn vậy!"

"Trác Na, sao có thể nói ra những lời hoang đường như vậy, phải biết chừng mực." Tát vương tử tính tình luôn luôn trầm ổn, lúc này cũng chen vào nói, nhưng là răn dạy muối muối.

Việt Băng Ly phát áo bào, nói: "Hoàng thượng, không bằng để cho Trác Na theo chúng ta hồi kinh, tìm một nam nhân trong hoàng thân quốc thích thật anh tuấn, như vậy chẳng phải là vẹn toàn đôi bên!"

"Việt vương, người tên hồn tiểu tử kia! Người lừa mất một nữ nhi của trẫm, lại còn chưa đủ, muốn lừa tiếp tiểu nữ nhi của trẫm nữa, đi đi... Khẩn trương lên đường đi! Đừng có trì hoãn thêm nữa."

"Vâng! Phụ hoàng, nhi thần cáo lui..."

Tô Văn ngồi lên xe ngựa, vẫy tay với đám người Thiết Mộc, Trác Na, Tát vương tử, trong cổ họng của nàng còn có một tia ghen ngào, thì ra đây là cảm giác chia ly, hình như là nàng càng ngày càng có cảm tình rồi.

Không biết có phải hay không bởi vì bọn họ có quan hệ cùng Nhị nương, cho nên nàng có nhiều liên quan tới họ như vậy, nhất định là thế đi! Nếu không, đối với một đám người xa lạ, mới sống chung với nhau vài ngày, làm sao có thể không đành lòng rời xa thế kia!

Việt Băng Ly tựa hồ nhìn ra tâm tư của nàng "Như thế nào? Đối với phụ hoàng người có phải hay không có quá nhiều không đành lòng rời xa."

Tô Văn nghiêng đầu, lắc tay: "Làm sao có thể, chỉ là cực kỳ cảm kích thôi."

"Văn Văn, rất nhiều khi, nàng đều sợ hãi người khác đoán trúng tâm tư của nàng. Vì cái gì? Thân nhiên làm chuyện mình muốn, là chuyện cỡ nào hạnh phúc. Nàng ở Lâu gia, chưa từng có sự áp bức. Thiết Mộc hoàng đế tuy chỉ là nghĩa phụ của nàng, nhưng người lại rộng lượng ban hai tòa thành trì cho nàng, hơn nữa cùng Nhị nương của nàng có quan hệ, cái này có phải hay không là người tốt thì có đền đáp tốt?" Việt Băng Ly ghé vào bên tai của nàng, nhỏ giọng nói.

Nhưng mỗi một lời đều như đang đâm thẳng trong lòng của nàng, nàng có chút không được tự nhiên nghiêng đầu nhìn phong cảnh lướt qua ngoài cửa sổ, lông mi khẽ run, trên mặt tất cả đều là trốn tránh. Đúng! Nàng không thích người khác phỏng đoán chính xác tâm tư của nàng.

Nhưng mà có một người hiểu biết chính mình như vậy, dùng trái tim áp bức thật cẩn thận bảo hộ chính mình, tựa hồ cũng là một loại hạnh phúc, nghiêng đầu nhìn việt Băng Ly: "Phu quân đại nhân có năng lực như thế, vậy nói cho Văn Văn biết, lúc này ta suy nghĩ cái gì?"

Việt Băng Ly mím môi, đôi mắt hồ li diễm sắc mê ly, nhẹ nhàng ôm lấy nàng: "Ta muốn nghe một chút tiếng tim đập của nương tử, như vậy liền biết nương tử của ta rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì..."

"Ha ha... Được! Nhìn xem người thật sự có phải hay không có thể nghe được." Tô Văn tươi cười xinh đẹp, không tránh kịp.

Việt Băng Ly từ trước bộ ngực nàng ngẩng đầu lên, đôi mắt đen ân cần chăm chú nhìn gương mặt Tô Văn, mặt mày cong cong mon tròn của ngũ quan của nàng, giống như muốn khắc vào trong lòng thật sâu "Lòng ta có Văn Văn, trong lòng Văn Văn có ta. Đây cũng là suy nghĩ hiện tại của nàng..."

Tìm Tô Văn hơi lộp bộp một chút, nhìn nam nhân trước mặt, không để ý đồng thời ôm lấy cổ của hắn: "Ta không thích thế non hẹn biển, chỉ thích hành động thực tế. Lần này chàng cho ta kinh hi, không sai biệt lắm đã thỏa mãn ta. Nhưng mà chuyện cần làm vẫn phải cần làm, phu quân vẫn cần phải quý gối, nhưng Văn Văn hiểu rõ, nam nhi dưới đầu gối có hoàng kim, cho nên tiệc tối Văn Văn sẽ yên lặng thay phu quân giữ bí mật."

"Thật sự không chừa lại đường sống cho ta sao? Lòng ta chân thành như vậy, vì sao Văn Văn lại nhẫn tâm ra tay? Nương tử..." Việt Băng Ly tội nghiệp ôm thân thể Tô Văn.

Tô Văn không nói một lời, chỉ là bình tĩnh dựa vào vai hấn, tham lam hít lấy mùi hương trên người hấn, nhắm lại hai mắt, hưởng thụ một khắc an nhàn.

Trải qua một ngày đường xe, rốt cục đi vào biên cảnh Ánh Tuyết quốc, Thất Nguyệt thành, nhưng vừa mới tiến vào thành, lại phát hiện trong thành cửa hàng buôn bán vắng vẻ lạnh lẽo, giống như là không có người dân sống.

Việt Băng Ly nhìn tình thế không đúng lắm, lập tức ngăn đại đội đi trước, để cho Tả Diễm đi xuống tìm hiểu, đồng thời để thị vệ trở lại mười phần tinh thần. Tô Văn nhảy cảm vén màn xe lên, đánh giá hoàn cảnh chung quanh.

"Phu quân, ta cảm thấy trong thành có khả năng đã xảy ra đại sự gì đó, chẳng xem, trước cửa mỗi nhà đều treo ngải thảo, hẳn là đang phòng tránh bệnh tật nào tiến đến." Tô Văn chỉ chỉ trước cửa nhà nhà treo ngải thảo.

Việt Băng Ly không ngờ tiểu thê tử cư nhiên đối với thảo dược có một chút nghiên cứu, bất quá nghĩ lại lúc đó, hấn đến cướp lấy người khi đó căn nhà có rất nhiều dược liệu đều thập phần kỳ lạ, hấn cũng chưa từng thấy qua, rốt cuộc vị tiểu nương tử này trên người giữ bao nhiêu bí mật?

Tô Văn nhìn bộ dáng ngăn người của Việt Băng Ly, khuỷu tay thúc vào hấn, hỏi: "Làm sao thế? Đang nghi hoặc vì cái gì ta lại biết những thứ này phải không? Người cũng đừng quên, cha ta có một Dược Viên, ta lớn lên ở nơi đó, có thể không biết mấy thứ này sao?"

Lúc Việt Băng Ly đang muốn mở miệng, Tả Diễm từ ngoài bẩm báo: "Gia, Thất Nguyệt thành đã bị nhiễm ôn dịch, nhưng quan viên nơi này cư nhiên bỏ quên dân chúng đi chỗ khác, cho nên vừa mới rồi không có tướng sĩ trông coi cửa thành."

Sau khi Việt Băng Ly nghe thấy, sắc mặt trầm xuống, lạnh giọng phân phó: "Lập tức đi đại phủ huyện nha..."

"Gia, hiện tại vương phi có thai, chúng ta nên lập tức rút lui khỏi tòa thành thị này, nhanh chóng gửi thư đến Tri Phủ đại nhân xử lý việc này đi! Nếu là vương phi bị nhiễm phải, sợ là..." Tả Diễm biết Vương gia nhà hấn luôn luôn khần trương chuyện của người dân, nhưng là vương phi nương nương thân thể cùng hài tử trong bụng mới chính là trọng yếu nhất.

Việt Băng Ly ừm một tiếng, nhìn Tô Văn rồi vỗ vỗ tay nàng, đang định muốn nói gì, tay mềm Tô Văn đặt ở trên môi hấn "Nður thế nào? Lúc này muốn bỏ lại ta hả, chớ quên, ta có chút nhận thức đối với thảo dược, vì cái gì không cho ta lưu lại. Ta sẽ bảo vệ tốt hài tử..."

"Nhưng mà..." Việt Băng Ly định nói gì, Tô Văn lập tức cắt ngang: "Đừng nhưng mà, không có nhưng mà. Ta lưu lại, xác định rồi! Dầu gì cũng là Việt vương phi, làm sao có thể có việc đã bỏ chạy. Đây không giống tác phong của ta, người hiểu mà."

Hấn làm sao có thể không biết nàng lợi hại, làm sao có thể không hiểu nàng. Chỉ là hôm nay không giống ngày xưa, phụ nữ mang bầu, cư nhiên còn muốn giống như trước điên điên khùng khùng như vậy, tuyệt đối không thể! Suy tư đến đây, hấn vươn tay, khẽ vuốt ôn nhu nói: "Vậy nếu Văn Văn muốn lưu lại, vậy thì lưu lại đi! Chúng ta phu thê đồng tâm, tuyệt đối có thể đem tất cả chuyện tình giải quyết hết, đúng không?"

"Đương nhiên..." Tô Văn phượng mâu sụp xuống, ngay tại lúc nàng thả lỏng cảnh giác, Việt Băng Ly đột nhiên vươn ngón trỏ ra điểm huyệt đạo của nàng, thật có lỗi nói: "Văn Văn, bốn vương nói qua sẽ bảo hộ nàng cả đời, tuyệt đối không cho người đặt mình vào trong bất luận chuyện nguy hiểm gì, ta sẽ để Tả Diễm bảo hộ nàng rồi đi. Chuyện tình nơi này, ta sẽ xử lý tốt."

Tô Văn trừng lớn hai mắt nhìn Việt Băng Ly, sau đó khẽ vuốt miệng, không nói nữa, đóng lại hai mắt. Trong lòng dâng lên cảm giác kỳ quái...

Việt Băng Ly vươn người nhảy xuống ngựa, lạnh giọng phân phó cho Tả Diễm: "Cần phải bảo vệ tốt Vương phi nương nương an toàn!"

"Vâng! Gia!" Dứt lời, Tả Diễm điều khiển xe ngựa lập tức rời khỏi Thất Nguyệt thành.

Việt Băng Ly phân hơn nửa thị vệ cho Tô Văn, chính mình dẫn theo mười thị vệ cùng nhau một mạch tiến đến đại phủ huyện nha. Đi qua mấy ngã tư, cũng không gặp người nào, có thể thấy được bao nhiêu vắng vẻ lạnh lẽo.

Đầu đường cuối ngõ, luôn luôn mơ hồ nghe được một chút tiếng khóc. Lão bà bà lớn tuổi tro mắt nhìn bạn già của mình bị đẩy đi hoá táng, loại sinh ly tử biệt thống khổ này, như là bị chém bởi một đao tàn nhẫn.

Đi đến đại phủ huyện nha, quả nhiên là bỏ lại đại phủ mà đi, mặt Việt Băng Ly đầy tức giận, lúc này một lão giả hơi hơi run rẩy từ phía sau cầm cây chổi đi ra "Tri Phủ Đại Nhân bỏ chạy, phải báo quan lên trên lãnh huyện, những người chưa bị nhiễm bệnh đều đã khần trương ly khai rồi khỏi thành hết rồi."

"Người này đường đường là Việt vương gia, đặc biệt tới Thất Nguyệt thành giải quyết cho dân chúng, lão nhân gia người có biện pháp nào liên lạc được với các trưởng thôn không?" Một người trong quân doanh cũng là một vị tướng nho nhỏ hỏi, gặp chuyện này cũng có một ít thủ đoạn xử lý.

Lão giả vừa nghe, có một tia ngạc nhiên, nhưng chỉ ngẩng đầu thoáng nhìn Việt Băng Ly trước mặt, sau đó bình tĩnh vuốt cằm: "Ta mang các người đi tìm thôn trưởng vậy! Bất quá ôn dịch này dù cho hoàng thượng có đến, sợ rằng cũng không có biện pháp giải quyết."

Việt Băng Ly thờ dãi một hơi, đi đến bên trong huyện nha, đẩy cửa ra, khắp nơi không nhiễm một hạt bụi, tất cả quan viên đều đã chạy đi, lão giả kia cư nhiên vẫn giữ bốn phận đúng bốn phận của mình như vậy. Đất nước này, vẫn còn có mấy người lương thiện.

Đi đến phía sau huyện nha, lại nhìn thấy bóng lưng quen thuộc ở dưới, nghe được tiếng bước chân của hấn, chậm rãi xoay người lại, Tô Văn dịu dàng mỉm cười, trên người dường như lóe ra ánh sáng chói mắt "Phu quân đại nhân, người thật sự cho rằng cứ đơn giản bỏ lại ta như vậy sao?"

"Gia! Thuộc hạ có tội! Không bảo vệ tốt nương nương, ngược lại còn bị nương nương áp chế, cứng rắn trở về Thát Nguyệt thành." Tả Diễm đằng sau người Tô Văn đi tới, hai tay ôm quyền, cúi đầu áy náy.

Việt Bằng Ly thật sự là không còn lời nào để nói, lắc đầu thờ dãi: "Thôi! Nương tử của ta sợ là thiên binh thiên tướng cũng khó mà trông coi được! Nàng muốn làm chuyện gì, thì ai có thể ngăn cản?" Dứt lời, đi lên phía trước, ôm lấy thân thể của nàng: "Vì cái gì không nghe lời như vậy, nếu là nàng có chuyện gì không hay xảy ra, ta như thế nào ăn nói với Nhị nương của nàng, lại còn khiến ta đau lòng..."

"Người nói, thiên binh thiên tướng đều khó mà đem ta trông coi, huống chi là một ôn dịch nho nhỏ, làm sao có thể đơn giản động chạm tới ta được chứ. Ta nhưng là bách độc bất xâm!" Tô Văn ngẩng đầu cười, nhìn nàng mỉm cười như vậy, hân cũng không thể đành lòng bỏ lại nàng. Cản hận không thể vĩnh viễn khóa nàng ở bên người.

Một bên Tả Diễm nhìn đôi phu thê ân ái kia, kim lòng không nổi dương lên khoe miệng, Vương gia và vương phi quả thật là một đôi ông trời tác hợp cho, một người khuyên thành tuyệt sắc, một người ẩn giấu cơ trí cường đại...

Nửa canh giờ sai, tất cả thôn trưởng bên trong thành Thát Nguyệt đều tập hợp trên đại đường. Tô Văn cùng Việt Bằng Ly vừa mới ngồi xuống, liền có người nhận ra hai người: "Việt vương? Việt vương phi?"

"Vâng! Chính là Việt vương và Việt vương phi, vì nương nương trên đường đi sứ Tây Quốc trở về qua nơi này, phát hiện có ôn dịch, nên mới cùng Vương gia dừng chân xuống Thát Nguyệt thành xử lý chuyện ôn dịch. Các vị đại nhân xin yên tâm, Vương gia cùng vương phi sẽ thay các người giải quyết mọi việc!" Nói chuyện là Tả Diễm, thói quen của hắn là nói thay cho Việt Bằng Ly, mặc kệ là trường hợp gì xảy ra, đều có thể trấn định như vậy. Tuyệt đối không chỉ là một người hộ vệ đơn giản.

Các vị thôn trưởng nghe xong, chụm đầu ghé tai bàn bạc, cuối cùng toàn bộ đều quỳ xuống dưới đất, cao giọng cầu xin: "Sớm nghe nói Vương gia và vương phi tâm địa thiện lương, vương phi lại thay thế người dân nước Ánh Tuyết quốc đi sứ sang Tây Quốc, hơn nữa còn lấy về khế ước hữu nghị giữa hai nước. Xin các ngài hãy cứu lấy những người dân ở đây, Tên tham quan họ Lưu kia sau khi phát hiện ôn dịch liền lập tức vơ vét của dân, bỏ lại chúng tôi rồi đi, mất thấy ôn dịch càng ngày càng liên miên không dứt, lòng người đều hoảng sợ..."

Việt Bằng Ly và Tô Văn hai người hiểu ngầm, đứng dậy, tự mình nâng các vị thôn trưởng đứng lên: "Bỏ vương cùng vương phi nhất định sẽ vì mọi người giải quyết, hiện nay quan trọng nhất chính là xử lý ôn dịch rong thành, chuyện tham quan đó cũng sẽ cho mọi người một câu trả lời thỏa đáng. Hiện tại phiên toái các vị thôn trưởng đi thống kê số người nhiễm bệnh từng nhà trong thôn, báo lên danh sách, toàn bộ mang tới phía sau huyện nha để cách ly ra, phòng ngừa thêm người bị nhiễm. Chúng ta cam đoan bọn họ còn sống tiến vào, cũng còn sống ra ngoài!" Dứt lời, lại nhìn thị vệ lúc nãy nói: "Mời tất cả các đại phu đến huyện nha, bốn vương muốn đích thân cùng bọn họ trao đổi..."

"Vâng! Vương gia..." Các vị thôn trưởng cùng thị vệ đồng loạt thanh đáp lại.

Thôn trưởng rồi đi, lập tức an bài thị vệ đến bảo vệ cửa thành, vùng có ôn dịch không thể ra ngoài, cũng không thể tiến vào tùy tiện.

Tô Văn nhìn Việt Bằng Ly gặp chuyện bất loạn nhưng lại đem mỗi việc an bài thỏa đáng, hơi hơi nhếch miệng, phu quân của nàng quả nhiên không phải người bình thường.

Bởi vì thị vệ nhân số ít, toàn bộ sử dụng trong Thát Nguyệt thành, nên huyện nha cũng chỉ còn lại có vị lão giả dọn dẹp kia cùng Tô Văn, Việt Bằng Ly... Hai người ngồi ở nội đường, Tô Văn chậm rì rì nhìn sách thuốc, cùng đợi các vị đại phu đến.

Không quá nửa quá canh giờ, mười mấy đại phu trong thành vâng lệnh mà đến. Tô Văn cùng các đại phu thảo luận chứng bệnh ôn dịch, sau đó lật xem sách thuốc, lại nghe một chút thảo luận của mấy người đại phu, nhưng cuối cùng cũng không có kết quả.

Buổi chiều giờ Dậu, đại phu rồi đi, ước định ngày mai tiếp tục gặp mặt, còn phải kê phương thuốc khống chế ôn dịch. Tô Văn mệt mỏi nằm trên ghế, u sầu nhăn mi, đó là dạng bệnh chứng kì lạ gì, nàng thực sự không hiểu. Dù sao nàng chỉ biết nghiên cứu độc dược, chỉ đơn giản biết cách chữa trị một số bệnh lí đơn giản, xem tên loại bệnh, nhưng nàng căn bản không có biết về ôn dịch này.

Việt Bằng Ly u sầu lật xem danh sách, lại nhìn nhìn số người sắp chết, rồi nặng nề đóng lại quyển sách. Nếu Tri Phủ đại nhân không có vứt bỏ dân chúng ly khai, cho dù được khống chế, ôn dịch cũng tuyệt đối không thể liên miên không dứt được như vậy.

Tô Văn đi đến sau người Việt Bằng Ly, ôn nhu thay hắn bóp vai, nói: "Phu quân yêu, chuyện này vừa mới bắt đầu, chúng ta sẽ nghĩ được biện pháp giải quyết, đúng hay không? Cho nên người không cần phải lo lắng quá."

"Văn Văn, nàng có manh mối gì không?" Việt Bằng Ly nặng nề vuốt cằm, đồng thời quay đầu nhìn Tô Văn hỏi.

Nàng mỉm môi cười nhạt nói: "Ta chỉ nhận thức được thảo dược, nhưng xem chứng bệnh còn phải hiểu thêm sâu hơn. Không cần lo lắng, rồi sẽ nghĩ tới biện pháp giải quyết thôi."

Việt Bằng Ly nắm chặt tay mềm của Tô Văn: "Ta không vội, thị vệ nhất định chuẩn bị bữa tối, sau khi dùng xong, phải nghỉ ngơi thật tốt, không cần mệt mỏi quá. Biết không? Nếu không con của chúng ta sẽ kháng nghị."

"Hiểu rõ." Tô Văn nặng nề gật đầu, ngón tay nhẹ nhàng mà mon trón mặt của hắn, vuốt vuốt đôi mi đang nhắm lại, sau đó mới sáng lạn nhếch miệng, đặt lên một nụ hôn ôn nhu...

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 74

Chương 74.1

Khói mù tràn ngập, tiếng khóc anh anh, một bộ áo bào trắng tung bay, Tô Văn đứng yên bên cạnh Việt Băng Ly, mắt thấy dân chúng bệnh nặng được che đậy đưa vào trong hố lớn để hỏa táng. Chung quanh thân nhân khóc đến ruột gan đứt từng khúc, Tô Văn gặp qua không ít tử vong, đối với cái loại sinh lý tử biệt này cũng ít thấy, trong lòng không khỏi có chút xúc động.

Việt Băng Ly cầm tay nàng thật chặt: “Nơi này gió lớn, nàng trở về trước đi thôi.”

“Không có sao ...” Tô Văn quay đầu cười tươi xinh đẹp, trong mắt cũng kiên định như vậy. Việt Băng Ly biết tính tình của nàng, cũng nói cái gì nữa, tay che hai mắt của nàng, không muốn để cho nàng thấy cảnh máu tanh như vậy. Một khắc kia, Tô Văn đang suy nghĩ, Việt Băng Ly biết nương tử của mình là một sát thủ, sẽ có phản ứng như thế nào? Không hiểu ... Có chuyện không nhất định phải nói cho đối phương biết. Hoặc không biết, mới tốt.

Xử lý tốt tất cả các thi thể, trở lại huyện nha, Tô Văn đến bên sảnh cùng mấy vị đại phu nghiên cứu chuyện bệnh dịch. Đồng thời tự mình sắc thuốc, mấy vị đại phu thụ sủng nhược kinh nhìn Tô Văn: “Vương phi nương nương, những chuyện này để chúng ta làm đi. Ngài mang thai sáu tháng, hành động bất tiện.”

“Không ngại, ta ngồi ở chỗ đó, không động dậy cũng rất nhàn chán. Hơn nữa còn có Thủy Nguyệt giúp đỡ ta, ta sẽ không mệt mỏi. Yên tâm đi. Đúng rồi, bây giờ triệu chứng nghiên cứu ra được sao?” Tô Văn đổi quần áo ngắn, đặc biệt tùy ý, dáng vẻ hoàn toàn không thay đổi, thần thiện không có chút nghi ngờ.

Mấy vị đại phu thấy Tô Văn có hứng thú, lại khiêm tốn, liền tận tâm tận lực nghiên cứu thuốc, đồng thời mang theo Tô Văn cùng nhau học tập. Trước kia nàng luôn nghiên cứu thuốc giết người, bây giờ nghiên cứu thuốc cứu người, thật là chuyện buồn cười. Trời xanh, người cho ta cơ hội chuộc tội sao? Ha ha...

Sáng sớm ngày thứ hai Linh thành đã đến tiếp viện, Việt Băng Ly còn viết một lá thư hồi kinh bẩm rõ tình huống. Lúc Việt Huyền Tấn nhận được thư, chân mày cau nhẹ, vô cùng tức giận, đồng thời lập tức chỉ tiên đến Thất Nguyệt thành cứu vớt dân chúng đang ở trong nước sôi lửa bỏng.

Trong Ngưng Hoàn cung, Lâu Nghiên nghe được chuyện Tô Văn và Việt Băng Ly bị vây trong ôn dịch ở Thất Nguyệt thành, nàng một người ngồi lẳng lẳng trước bàn nhỏ, ngây ngô cả một buổi chiều, trà trong tay nguội lạnh lại đổi. Yên La ở bên tai nói gì đó, nàng đều không đáp lại.

Khi nha hoàn thiếp thân của Lâm phi nương nương tới đây truyền lời, nói là Lâm phi nương nương mời Nghiên phi đi trong cung ngồi một chút, tán ngẫu việc nhà. Yên La vén rèm đi vào: “Nương nương, ngài cùng Lâm phi không có nửa điểm giao tình, phải đi đến sao? Bây giờ nàng mang thai sáu tháng, biết được ngài được ân sủng nồng đậm, cho nên cũng nịnh bợ.”

Lâu Nghiên lạnh nhạt quét mắt một vòng yên La, cuối cùng gật đầu: “Thu thập một chút, đi đi.”

“Dạ, nương nương ...”

Lúc tới Bích Lâm cung của Lâm phi, xa xa liền thấy cô cô chủ sự trong cung đứng ở cửa nghênh đón, đồng thời hề hề thần bí dẫn nàng đi vào trong ngói xuống. Bước vào phía trong, mới nhìn đến lười nhác, đầy đủ Lâm phi.

Bình tĩnh ngồi xuống, Lâm phi cười duyên dáng như hoa: “Nghiêm muội vào cung nhiều ngày, tỷ tỷ không đi bãi phóng thật là thất lễ, sớm nghe nói về Nghiêm muội muội mỹ lệ khuynh thành, cùng Việt Vương phi có mấy phần tương tự.”

“Việt Vương phi cùng muội muội chính là cùng cha, tự nhiên là có mấy phần giống nhau. Lâm tỷ tỷ đang mang bầu cũng biết được chuyện bên ngoài, thật là việc chính là mang thai mà hai phía cũng quan.” Lâu Nghiên không biết nữ nhân trước mặt này có chủ ý gì, tự nhiên cũng muốn đề phòng khắp nơi, nàng ăn quá nhiều thua thiệt rồi.

Lâm phi gật đầu, hướng về phía cô cô bên cạnh cho một ánh mắt, nàng ta hiểu ý nói: “Nghiên phi nương nương, không biết có thể cho Yên La cô nương cùng giúp nô tỳ đi Ngự thiện phòng chuẩn bị cho hai vị chủ tử chút điểm tâm hay không?”

Lâu Nghiên nhìn Yên La gật một cái, hai người mới từ bên trong điện đi ra ngoài.

Cả Hi Khánh, còn lại mùi hương đặc biệt trong nội đường cũng chỉ còn lại có Lâu Nghiên cùng Lâm phi hai người, nàng miễn cưỡng ngược mắt nói: “Mọi người đều nói Lâu gia là tướng môn, sinh nữ nhi tính tình thẳng thắn, đã sớm nghe Lâu đại tiểu thư cũng là một người như thế, thỉnh thoảng theo Tướng quân ra chiến trường. Nhưng không để cho người người nghĩ đến chính là, đến nơi hậu cung này, lại khắp nơi bị người gạt bỏ. Những người đó thích lo chuyện bao đồng tự cho là đúng, chuyện hậu cung và nàng ta có quan hệ gì, lại luôn thích đi chen vào một chân. Nhức đầu ...”

Lâu Nghiên làm sao không biết nàng ta nói tới ai, Lâu Văn giúp Phụng Vân Nhi, tự nhiên sẽ đắc tội Lâm phi. Tất nhiên sẽ có cảnh tượng ngày hôm nay,

nghe tới đây, cười nói: “Không biết rõ Lâm tỷ tỷ nói những lời này có ý gì, rốt cuộc là người nào không hiểu chuyện, đắc tội với ngài.”

Lâm phi nghe được lời của Lâu Nghiên, hơi run sợ, thật không có nghĩ đến cái nữ nhân lại lập tức thông minh như vậy. Bất quá, nàng quá coi thường nàng ta, có thể lần nữa được ân sủng, tuyệt đối không thể nào là Lâu Nghiên ngu xuẩn trước kia. Nàng có ý nghĩ quá đơn giản rồi...

Bàn tay dưới váy dài lộ ra cầm tay Lâu Nghiên thật chặt, từng chữ từng câu, ánh mắt nhẹ chuyển: “Chúng ta hãy thật chặt cùng một chỗ, bởi vì chúng ta có chung một kẻ thù, người biết Phụng Vãn Nhi mặc dù chương quản chuyện hậu cung, nhưng nàng ta có thể làm chủ bao nhiêu, phần lớn mọi chuyện Thái hậu đang làm chủ, chúng ta muốn chính mình làm chủ. Hiểu chưa?”

Lâu Nghiên nghe xong, âm thầm cười lạnh, nữ nhân này thật sự có một trái tim độc ác, đang mang hài tử lại cũng có dã tâm như vậy, lại muốn lợi dụng nàng, ha ha ...

Nhìn về mặt Lâu Nghiên bình tĩnh như thường, lòng Lâm phi có chút thấp thòm, nhưng đã đến loại trình độ này, nàng nhất định đi về phía trước, dù dẫu cái nữ nhân này, nếu không long chủng của nàng cũng không bảo vệ được nàng.

“Lâm tỷ tỷ, Thái hậu vẫn luôn luôn đối đãi tốt với ta. Về phần Lâu tử muội muội của ta, nàng ta là phi tử của Vương phủ, không có bao nhiêu quan hệ với chúng ta, ta chỉ muốn yên lặng sống. Hiện tại nàng ta đang vì quốc gia ra sức, Thất Nguyệt thành phát bệnh dịch, bụng nàng ta đã to vẫn không quên bảo vệ dân chúng, chúng ta không nên nhỏ mọn như vậy, rộng rãi một chút, không phải rất tốt sao? Canh giờ không còn sớm, muội muội cũng muốn hồi cung chuẩn bị cho hoàng thượng tắm rửa.”

Lâm phi nhìn bóng lưng Lâu Nghiên, cẩn thận cân nhắc câu nói vừa rồi, ôn dịch, phụ nữ có thai, tử thi ...

Nàng tự hỏi lại nghĩ tới cái gì?

Trong đáy mắt xẹt qua một chút ngoan ý, nàng nhất định đem Lâu Nghiên kéo chung lên một thuyền, đến lúc đó nàng ta phải trở thành con cò trong tay mình, bởi vì nàng ta là cá nằm trên thớt. Ha ha ... Hậu cung này sớm muộn cũng sẽ là thiên hạ của nàng.

Lâu Nghiên cùng Yên La đi ở trên đường thật dài, Yên La có chút không hiểu nhìn chằm chằm Lâu Nghiên hỏi: “Nương nương, hiện tại ngài ân sủng hậu cung, vì sao còn có bộ dạng dăm chiêu ừ dột?”

Lâu Nghiên quay đầu nhìn Yên La, lay nhẹ tay: “Người sẽ không hiểu.” Thì sẽ không có người hiểu. Tâm tình của nàng bây giờ phức tạp đến cỡ nào, nàng thử loại bỏ âm thầm, tính toán người khác. Thế nhưng cũng không vui mừng, giống như người một khi tỉnh táo, sẽ phát hiện mình đặt mình vào trong bụi gai, mỗi từng bước đi, cũng sẽ bị ghim đến thương tích khắp mình.

Lâu Nghiên thật rất bội phục Tô Văn, có thể thê tự nhiên ở trong bụi gai, hơn nữa cũng không bị bụi gai làm tổn thương, còn có thể nở ra đóa hoa của mình. Bây giờ đối với nàng, như là không còn hận, mà là một loại cảm giác không thể diễn tả bằng từ. Nhưng các nàng tuyệt đối không thể nào trở thành băng hữu.

Chương 74.2

Thất Nguyệt thành.

Gió thu xào xạc, lá vàng rơi rụng tung bay càng ngày càng nhiều, Tô Văn một bộ áo dài trắng đứng trước cửa sổ, cả đại phủ huyện nha chưa từng có một khắc yên tĩnh. Tiếng khóc ở bên tai chưa từng gián đoạn qua ...

Đại bộ phận bệnh nhân bị cách ly, thân thể hình như càng ngày càng không xong, hoàn toàn mất đi lòng tin với cuộc sống. Người nhà ở bên ngoài thấp thòm qua ngày, người ngã bệnh, hoàn toàn tuyệt vọng ở bên trong chờ chết.

Mấy vị đại phu bẽ đầu sứt trán, thậm chí có người bị nhiễm bệnh dịch, bị mang vào khu cách ly. Tô Văn ở thế kỷ 21 đã xem qua cảnh tượng như vậy, nhưng sao hiện tại cùng tâm cảnh khi đó lại không giống nhau.

Thủy Nguyệt quan tâm đem trà đặt ở bên tay nàng: “Nương nương, ngài uống trà, còn đang suy nghĩ chuyện bệnh nhân sao?”

Tô Văn quay đầu nhìn Thủy Nguyệt, khẽ gật đầu, kể từ khi Trương Tư đến bên cạnh nàng, Thủy Nguyệt và nàng tiếp xúc ít đi rất nhiều, cô gái này chỉ cần cuộc sống đơn giản như vậy mới là tốt nhất đi.

Nhận lấy trà uống một hớp, ưu sầu đè trán hỏi: “Vương gia ở chỗ nào?”

“Đang ở thư phòng thương lượng chuyện cùng mấy vị thôn trưởng. Hiện tại đại phu cũng bị bệnh, thật sợ chuyện này càng ngày càng nghiêm trọng, nương nương thừa dịp bây giờ chưa có nhiễm bệnh, hồi kinh, được không? Ngài đang mang hài tử, không vì chính ngài, cũng phải vì hài tử.” Thủy Nguyệt xem Tô Văn là chủ nhân cả đời, cho nên không lúc nào là không quan tâm nàng.

Tô Văn chuyển mắt nhìn Thủy Nguyệt, thận trọng nói: “Mặc dù ta không phải là người cao thượng bao nhiêu, thân là một nữ nhân, ta chỉ muốn nhà ta, trượng phu của ta, người thân của ta. Thủy Nguyệt, người có thể hiểu không?”

Thủy Nguyệt mờ mịt nhìn Tô Văn, đại khái là quan hệ đến số tuổi, nàng ta thủy chung không thể giống như Trương Tư có thể hiểu được nàng đang suy nghĩ cái gì. Cuối cùng nàng thở dài một hơi nói: “Người đi ra ngoài chăm sóc Vương gia đi. Ta ở chỗ này không cần chăm sóc ...”

“Đạ. Nương nương.” Khi Thủy Nguyệt đi ra khỏi sương phòng, trong đáy mắt chứa chút ưu sầu, nàng thật sự không hiểu nhiều như vậy, nàng chỉ là một tỷ nữ, chỉ muốn chăm sóc chủ tử của mình.

Nàng lặng lẽ ngồi ở trước cửa sổ, đột nhiên cảm giác trước mắt trống vắng một trận, người không thẳng bằng, nàng đè mạnh lại bàn nhỏ, lắc đầu một cái, muốn cho mình thanh tĩnh một chút, nhưng không có chút tác dụng nào.

Cảm giác trống vắng càng ngày càng mạnh, cuối cùng nàng vô lực nằm ở trên bàn nhỏ, giống như lọt vào trong mộng thật dài. Bên tai luôn là âm thanh cãi nhau, còn có đích xác một âm thanh, rất quen thuộc, A Chích.

Đúng. A Chích.

“Tô Văn, cái cô gái ngọc này, ngươi sẽ không yếu ớt như vậy đi. Một cái bệnh dịch nho nhỏ, ngươi ngực xuống?”

“Tô Văn, ngươi đứng lên cho ta, có rất nhiều việc cần ngươi làm. Không cần nói cho ta, không có ta, chuyện gì ngươi cũng không làm được?”

“Tô Văn ... Tô Văn ...”

Đúng vậy.

Nàng không thể ngã xuống, bỗng dưng mở hai mắt ra, lại thấy khuôn mặt đầy lo lắng của Việt Băng Ly, hần lập tức đỡ người nàng dậy, cầm gối đầu chèn vào phía sau nàng, ân cần hỏi: “Tại sao lại muốn chọn cách cực khổ như vậy, trong bụng nàng còn có mang hài tử ... Văn Văn. Nàng ... Rốt cuộc muốn ta làm sao với nàng mới phải?”

Tô Văn nhìn Việt Băng Ly, nhấp nhẹ môi, vậy mà nhếch khóe miệng: “Không có sao...”

“Còn nói không có sao. Nàng đã có triệu chứng ban đầu của bệnh dịch, bắt đầu từ bây giờ, không cho phép nàng tiếp xúc với bất kỳ bệnh nhân nào, dưỡng bệnh thật tốt cho ta, sau đó trở lại kinh thành đi. Đây là mệnh lệnh, không cho cự tuyệt. Tuyệt đối ...” Việt Băng Ly thấy nàng không có chuyện gì xảy ra là không có quý trong mình như vậy, liền không nhịn được tức giận ra lệnh.

Tô Văn nhìn hần, ngần ra, rồi nói: “Ta chỉ là một nữ nhân bình thường, khi ta bất lực nhất, nam nhân của ta vẫn canh giữ ở bên người ta, ta chỉ biết khi thời điểm hần khó khăn, ta tuyệt đối không thể rời đi.”

“Lâu Văn. Rốt cuộc muốn như thế nào nàng mới có thể hiểu, theo lời mỗi câu nói của Bôn vương. Nàng là nữ nhân của Việt Băng Ly ta, như vậy thì làm tốt tiêu nữ nhân cho ta, chuyện gì, nàng không cần quan tâm. Gánh thiên lập địa là chuyện nam tử phải làm.” Việt Băng Ly nghe được lời của Tô Văn, từng có cảm động, nhưng bây giờ không phải là thời gian cảm động.

Tô Văn bỗng chốc đứng dậy, ôm thật chặt người Việt Băng Ly, lạnh lùng nói từng câu từng chữ: “Việt Băng Ly. Chẳng nghe rõ ràng cho ta, chẳng là người đàn ông duy nhất có tư cách sống vai cùng Lâu Văn ta. Nếu chẳng dám nói những lời bác bỏ lời của ta, ta tuyệt đối sẽ không tha thứ cho chàng. Lâu Văn ta không phải là tiểu nữ nhân. Ta là Việt Vương phi, Quận chúa Tây quốc, chuyện nên làm vẫn phải làm. Nhưng ta sẽ đứng ở phía sau chàng, từ chàng chắn gió che mưa cho ta ...”

Việt Băng Ly thương tiếc nhắm hai mắt, tay khẽ dùng lực, bàn tay khẽ vuốt qua bụng của nàng, cảm thụ sự tồn tại của đứa trẻ. Khẽ hôn qua gương mặt của nàng, lúc muốn hôn qua bờ môi của nàng, nàng lại nghiêng đầu đi: “Mặc dù chúng ta là vợ chồng đồng tâm, nhưng không có nghĩa là ngay cả bệnh cũng cùng nhau chia xẻ. Đi ra ngoài đi. Ta sẽ nghỉ ngơi thật tốt, sau đó đứng lên, chàng đừng nghĩ đến hắt ta ra.”

Việt Băng Ly không thể làm gì nhìn Tô Văn, cuối cùng là thương tiếc nắm gương mặt của nàng, hôn một cái ở trên trán, sau đó bình tĩnh xoay người rời đi. Hần bận rộn quá lâu, ngay cả bóng lưng cũng có chút tang thương rồi.

Sau khi hần rời đi, Tô Văn ho dữ dội, thân thể của nàng rất tốt, rất ít khi ngã bệnh, nhưng không có nghĩa là thân thể của Lâu Văn không có chịu đựng được dày vò như vậy. Nhưng cũng là bình thường, dù sao nàng cũng đang mang thai.

Tay dò được túi giấu dưới gối, nghĩ tới lời của Thần Thủ quân, có nghĩ qua mở ra túi giấu, nhưng tay của nàng lại cứng lại. Cầu xin người khác hỗ trợ, hình như không phải là tác phong của Tô Văn nàng.

Sau đó một mình Tô Văn nhốt mình ở trong mái hiên, không để ý tới bất kỳ ai, tiến hành nghiên cứu y thuật, lại lấy không ít bệnh chứng cùng ý kiến của các đại phu, trị bệnh bằng thuốc.

Ba ngày sau, bệnh tình của nàng tăng thêm, bởi vì nàng kiên trì không dùng thuốc, không muốn làm tổn thương đến đứa trẻ, cho nên bệnh tình chuyển biến xấu. Việt Băng Ly giận đến mức muốn dùng đến vũ lực, cuối cùng cả trước mặt Tô Văn cũng không muốn gặp.

Thân thể mệt mỏi ngồi ở trước cửa sổ, nhìn bầu trời xanh thẳm, nàng tuyệt đối không tin số mạng Tô Văn nàng ở chỗ này lại vạch lên dấu hiệu. Bắt đầu từ khi nàng bị đạn nổ chết thì cái loại số mạng đó, cảm giác sẽ không vào chung kết đơn giản như vậy.

Ba ...

Cửa đột nhiên bị người đẩy ra, một giọng thống khổ vang lên: “Vương phi nương nương, van cầu ngài uống chút thuốc đi. Van cầu ngài ... Nếu như ngài có chuyện gì, chúng ta thế nào tính qua được. Ngài là may mắn của dân chúng Anh Tuyết quốc chúng ta ...”

Tô Văn quay đầu nhìn lão bà bà trước mặt, bà ấy đang cầm một cái chén, chén thuốc màu đen với mùi lan tỏa vô cùng đau khổ. Nàng đi lên trước, muốn nói gì thì cảm giác được không khí bên người này có gì không đúng.

Cả kinh lùi về phía sau mấy bước, rút ra trường kiếm muốn đánh, một ngân trăm cực nhỏ cắm vào vai của nàng. Thống khổ hừ nhẹ một tiếng, vô lực dựa vào bàn nhỏ: “Rốt cuộc ngươi được người nào phái tới ...”

Lão bà bà trước mặt lập tức xé toang mặt nạ da người, lộ ra hàm răng tối tăm: “Có người gọi ta ở chỗ này giải quyết ngươi, như vậy tự nhiên ta sẽ làm việc theo mệnh lệnh. Lâu Văn, đi chết đi.”

Trong mắt Tô Văn một mảnh tinh hồng, cực kỳ tức giận, vào lúc này, có người đánh chủ ý nàng, không phải là không có căn cứ, dù sao kẻ thù của nàng rất nhiều. Câu lên khoe miệng tuyệt đẹp, nỗ lực nhắc trường kiếm, không khách khí đánh trả ...

Rắc rắc

Huyệt đạo ở tay phải nàng bị phong lại không thể nhúc nhích, tay trái điều khiển kiếm không quá linh hoạt, nhưng cũng có thể vượt qua mấy chiêu. Chẳng qua là đang mang thai, thân thể chậm chạp, lại thêm bị bệnh mấy ngày, phần lớn bộ phận trên cơ thể chức năng đã hao tổn...

Sau mười chiêu, nàng hoàn toàn không chịu nổi, trường kiếm nhắm ngay trán nàng, người tới cười rất gian tà: “Lúc này thì sẽ không có người tới cứu ngươi, Lâu Văn, chờ chết đi.”

Tô Văn cao ngạo như gió bắc lawnhi, cho dù ngã xuống, tư thái cũng cao ngạo như thế: “Ha ha ... Thật là buồn cười. Ngươi thật cho là ta sẽ có kết cục như thế sao? Ngay cả bệnh dịch cũng không hại chết được ta, một sát thủ nhỏ như ngươi liền muốn mạng của ta ... Ý nghĩ đơn giản đến kỳ lạ.”

Lời còn chưa dứt, nàng lập tức rút ra ngân trăm trên người mình, dùng hết sức ném ra, nhắm ngay ấn đường người được phái tới ...

Nhưng ...

Ngoài dự kiến của nàng.

Ngân trăm không dùng được, sát thủ tàn nhẫn cười một tiếng: “Ngươi nói một kiếm này nhắm ngay bụng của ngươi thì như thế nào? Sẽ có bao nhiêu người khổ sở đến tê tâm liệt phế? Lâu Văn.”

“Ngươi dám...” Cho dù còn dư lại một hơi cuối cùng, nàng cũng sẽ không thỏa hiệp đơn giản như vậy. Sẽ không. Bỗng nhiên đứng dậy, tay mang nội lực, một chiêu đánh tới đây, chính là Thiên Linh Cái. Người tới thống khổ tròn to cặp mắt ...

Xoẹt ...

Kiếm thật dài cắm vào trong thân thể cô gái yếu đuối.

Máu đỏ tươi chảy xuống, cái loại chất lỏng ấm áp đó từng chút rời khỏi thân thể. Người Tô Văn ngã ra sau, nhìn hoa văn phức tạp trên xà nhà, giống như nhìn thấy bầu trời xanh thẳm của thế kỷ 21.

Khi đó cũng lờ lờ như vậy, nàng tới cái thời đại xa lạ này.

Không giải thích được kết hôn cùng Việt Băng Ly, lúc nào thì tâm tựa vào cùng nhau, một mảnh đập vào mắt...

Không muốn.

Nàng không thể chết, nàng có trọng phụ, có hài tử, còn có mẫu thân, đệ đệ.

Không muốn ... Âm thanh không thỏa hiệp vang dội cả phía chân trời.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75

Chương 75.1

Cảm giác cả người như đang giảm xuống, cảm giác đau đớn như từ từ lớn hơn, trong lúc đó bụng đột nhiên phát ra ánh sáng trắng, bàn tay nàng theo bản năng phủ ở trên bụng, như muốn bảo vệ đứa trẻ ...

Ánh sáng càng ngày càng chói mắt, bỗng dưng liên tưởng tới túi gấm bên hông, dùng hết tất cả sức lực cởi ra. Một đạo ánh sáng vàng cùng trắng hòa

vào nhau, trộn lẫn thành một đạo ánh sáng màu vàng: “Tô Văn, cô gái ngu ngốc này. Chịu đựng ...”

“A Chích? A Chích người ở trong túi gấm sao? Vậy đứa trẻ trong bụng ta là cái gì? Rốt cuộc là cái gì?” Nàng hình như càng ngày càng hiểu rất nhiều chuyện, tại sao A Chích lại ra ngoài từ trong túi gấm.

A Chích hình như cũng không trả lời lại câu hỏi của Tô Văn, mà biến thành ánh sáng vàng óng vuốt lên vết thương lớn trên ngực nàng, cảm giác đau đớn biến mất, trước mắt một trận hôn mê. Mặc dù cảm giác đau đớn biến mất, nhưng tại sao trong lòng lại khó chịu như vậy ...

Chẳng lẽ A Chích thật sự không có chết.

Hiện tại ...

Tay của nàng đột nhiên nắm chặt, ngồi dậy, muốn ngăn cản hành động của A Chi, nhưng căn bản không có cách nào, nàng kinh hoàng hô to: “Ông, ông ra ngoài. Ông ra ngoài. A Chích đến để làm gì? Tại sao phải như vậy?”

Cũng không nhận được trả lời.

Một người Tô Văn ngồi tại chỗ ngây ngốc nói ngăn cản ánh sáng vàng đang vuốt lên vết thương, nhưng bất kể nàng ngăn cản thế nào cũng không có dừng..

Một đạo ánh sáng trắng rơi vào phía sau nàng, về đau thương trên mặt Thần thú quân, ngày nay tựa hồ đều phát sinh, duyên phận của nàng và A Chích sau này càng thêm rối rắm không rõ đi. Rốt cuộc người nào thiếu người nào?

“Văn nha đầu, người không phải muốn An Chích trở thành con của người sao? Như vậy không phải là kết quả tốt nhất ... Đây là ngày chi định, không phải ai cũng có thể sửa đổi. Tin tưởng mình ...”

Nghe được lời cuat Thần thú quân, người Tô Văn cứng đờ, hai mắt nhắm lại chính là một hình ảnh làm cho người ta cảm thấy đau lòng. Tại sao nàng lại trải qua hai lần đau khổ mất đi A Chích, tại sao nàng lại gặp phải việc mất đi A Chích thông minh này.

Tại sao vật này nói năng chua ngoa nhưng tấm lòng đậu hũ, nói với nàng chẳng thêm ngó tới, nhưng ở thời điểm mấu chốt nhất, lại vì nàng mà bỏ đi mạng sống, còn có mấy trăm năm nói được. Chẳng lẽ nàng lại sai lầm rồi?

Cái thế giới này có tình cảm chân thành sao?

Thật sự có sao?

Có đi.

Một Thần thú còn có tình cảm, huống chi là người.

Giống như Việt Băng Ly ...

Giống như Nhị nương ...

Giống như Lâu Triệt ...

Rất nhiều người tốt vô cùng đang đợi Tô Văn nàng, còn có một Thủy Nguyệt trước nay vẫn yên lặng bảo vệ nàng.

Cặp mắt đặc biệt nặng nề, hai mắt nhắm lại hết sức, phảng phất thấy được A Chích béo phì trước mặt, còn cười đến bí ối như vậy, nhưng khi nhìn lên lại thần thiện như vậy.

... ..

Giống như một giấc chiêm bao dài, rất dài rất dài, rất thống khổ ... Một loại ác mộng.

Thời điểm lần thứ hai mở ra hai mắt, chỉ thấy Việt Băng Ly ân cần trước mặt, nàng kinh ngạc ngồi dậy, sờ lên vết thương trên người mình, lại hoàn toàn không có gì, ngay cả vết thương cũng không có. Việt Băng Ly thấy vẻ mặt nàng, một phát bắt được tay nàng hỏi: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tại sao nàng một người té xỉu nằm ở mái hiên, có phải nàng đã nghiên cứu ra thuốc trị dịch bệnh, khi đại phu bắt mạch cho nàng, lại hoàn toàn bình phục.”

Tô Văn nghe Việt Băng Ly nói, trong vành mắt một mảnh âm áp, cũng không nói gì, ôm thật chặt người hân, tham lam hưởng thụ một chút âm áp đó. Thi thâm yên lặng ở trong lòng: cảm ơn người A Chích, lại một lần nữa cho Tô Văn ta tính mạng này, ta sẽ sinh sống thật tốt. Bảo vệ người ta phải bảo vệ, tạo phúc cho dân chúng thiên hạ.

Việt Băng Ly không hỏi nàng tại sao, chỉ là bình tĩnh ôm lấy thân thể của nàng, vỗ vỗ phía sau lưng của nàng. Cuối cùng mới nhẹ xóa đi nước mắt của nàng, tràn ra một nụ cười hoa mỹ: “Nương tử của ta khóc ... Chưa từng nhìn thấy đáng vẻ này, mặc dù rất đẹp, nhưng vì phụ rất đau lòng. Không còn có chuyện gì nữa, đều tốt, hết thấy. Hiểu chưa?”

“Ừ, sau này ta cũng sẽ không khóc lóc nữa. Thuốc bệnh dịch, ta gần như đã hoàn thành. Chờ rồi chúng ta cùng nhau hồi kinh.” Tô Văn cười xinh đẹp.

Nhất định là A Chích đã cứu mình ... Như vậy máu của nàng chính là thuốc giải. Nàng có cần thiết thử một chút...

Việt Bạng Ly nặng nề gật đầu: “Chú ý nghỉ ngơi, không cho lấy thân thể mình ra đùa giỡn. Biết không? Lại nằm một lát đi, đợi lát nữa Thủy Nguyệt đưa bữa tối tới đây.”

“Tốt ...”

Sau khi nhìn Việt Bạng Ly rời đi, Tô Văn cố hết sức ngồi dậy, cầm lấy cây kéo trong giỏ trúc chuẩn bị lấy chút máu, đột nhiên thấy một túi gấm, giống như túi lúc trước của nàng, hơn nữa bên hông cũng không có.

Kỳ quái nhũ vậy, mở túi gấm ra, chỉ thấy một đơn thuốc, còn lại không có gì cả.

Chẳng lẽ Thần thú quân giúp mình?

Đúng như vậy đi ...

Thủy Nguyệt đưa cháo tới đây, Tô Văn ăn đơn giản vài miếng, mặc dù không có khẩu vị, nhưng vẫn chịu đựng. Cuối cùng đem phương thuốc nhét vào trong tay Thủy Nguyệt: “Cầm thuốc cho một bệnh nhân uống thử. Tạm thời không cần nói cho ai biết, đợi đến khi bệnh nhân có chuyển biến tốt, cho thêm những bệnh nhân khác uống, biết không?”

Thủy Nguyệt biết tính cảnh giác của Tô Văn cao bao nhiêu, hiểu gật đầu một cái. Đồng thời không nhịn được nói: “Nurong nurong, ngài đừng có dọa người nữa, lại té xỉu ở trong phòng ngủ, ngài có biết Vương gia bị dọa cho sợ cái nhọt cả người, suýt nữa muốn nổ tung đi.”

Tô Văn nghe, nụ cười nâng lên nơi khóe miệng, nhìn Thủy Nguyệt: “Yên tâm đi, ta sẽ chăm sóc mình thật tốt. Chuyện như vậy, sau này cũng sẽ không xảy ra nữa...” Nàng biết trên cái thế giới này người hận nàng rất nhiều.

Mặc dù nàng tin tưởng cái thế giới này rất có tình ý, nhưng cũng sẽ không thay đổi tác phong của mình, người thiếu của nàng sẽ phải bồi thường lại. Cái đó để cho nàng lần thứ hai nhận thức được sự thống khổ khi mất đi A Chích, nàng nhất định sẽ nắm chặt lấy.

Tên sát thủ kia thoát nhìn thì cũng không phải quá chuyên nghiệp, hẳn là một phái trên giang hồ, nhưng không có thấy thi thể, nàng nhớ nàng ra tay đánh nát đỉnh đầu tên sát thủ kia.

Sẽ không có tỷ lệ sống nữa...

Việt Bạng Ly và Thủy Nguyệt cũng không nhìn thấy thi thể đó, như vậy chứng minh hẳn cũng có khả năng chạy trốn khi bị thương, hoặc là Thần thú quân đã động tay động chân. Muốn tra được người chủ sự sau lưng, như vậy chỉ có thể từ tên sát thủ đó để tìm ra đầu mối.

Chương 75.2

Sáng sớm hôm sau.

Thủy Nguyệt vội vàng hấp tấp đi tới, nói bên tai Tô Văn: “Nurong nurong, hôm qua nô tỳ đem thuốc ngài đưa cho bệnh nhân uống, có một bệnh nhân không sao, mà đổi thành một bệnh nhân chết.”

Tô Văn vừa nghe, sắc mặt khẽ biến, tuyệt đối không thể nào. Có một người không sao, một người lại chết? Chẳng lẽ ...

Nghĩ tới đây, lập tức cảnh giác hỏi: “Những người khác có biết không?”

“Tạm thời không có, Đề đốc đại nhân đã tới. Cho nên sáng sớm Vương gia đã cùng Đề đốc đại nhân đi các thôn trang rồi. Máy vị đại phu cũng chưa tới huyện nha, cho nên tạm thời cũng không biết.” Thủy Nguyệt lắc lắc.

Tô Văn lập tức đứng dậy, bắt được tay Thủy Nguyệt, chạy thẳng tới phía sau vườn. Đem người đàn ông đã chết mang ra ngoài, đồng thời tiến hành một lượt kiểm tra đơn giản, trấn an các vị dân chúng nói: “Bốn Vương phi vừa mới tra rõ, hẳn không phải chết vì bệnh dịch. Hôm qua Thủy Nguyệt tới lấy thuốc, chính là kết quả bốn Vương phi nghiên cứu mấy ngày qua, dịch bệnh rất nhanh sẽ đi qua. Không nên kinh hoảng ...”

Tất cả dân chúng có chút không tin nhìn Tô Văn, dù sao một người chết đang ở bên cạnh nàng, nàng lại nói không phải chết vì bệnh dịch, thật chẳng lẽ không phải? Mọi người ríu rít châu đầu ghé tai. Thủy Nguyệt gấp gáp muốn giải thích, Tô Văn lập tức cho một cái ánh mắt, lạnh giọng phân phó: “Mang tới sau vườn xử lý đi. Dù sao cũng chỉ là một cỗ thi thể.”

“Dạ, nurong nurong ...” Thủy Nguyệt ứng tiếng, kêu thị vệ đem thi thể mang đến hậu viện.

Tô Văn đuổi thị vệ đi, đi tới bên cạnh xác chết, muốn khom người làm cái gì thì đột nhiên Thủy Nguyệt bắt được tay của nàng: “Nurong nurong, ngài muốn làm gì, đây là chết bởi bệnh dịch, thân thể vừa cứng”

Mặc dù Tô Văn biết đây không phải chết bởi bệnh dịch, nhưng có chuyện vẫn cảm thấy để Thủy Nguyệt làm cho thỏa đáng. Liền mỉm cười nói: “Ừ, cũng đúng. Người kiểm tra giúp ta trên người hẳn có đồ gì quan trọng không.”

Thủy Nguyệt khéo léo ôi chao một tiếng, lập tức ngồi xổm người xuống, đụng tới kiểm tra một lần. Khi lúc soát được trên người của hắn các loại ám khí

cùng dao găm, sắc mặt của nàng hơi biến hóa, lấy ra hai thỏi bạc ...

Tô Văn hít lại cặp mắt nhìn những thứ trên đất, cuối cùng dừng lại ở trên hai thỏi bạc: “Thủy Nguyệt, lấy hai thỏi bạc ta xem một chút.”

“Vâng ...”

Nhận lấy bạc, khi nhìn đến con dấu tiền công (tiền nhà nước) ở dưới thỏi bạc, ánh mắt truyền lạnh, tay hơi nắm chặt, nàng thật sự không nghĩ đến, chuyện sẽ thuận lợi như vậy. Đem khăn tay bọc hai thỏi bạc lại, lạnh giọng phân phó: “Thủy Nguyệt, chuyện hôm nay, nhất định phải giữ bí mật. Ngay cả Vương gia cũng không được biết ... Tùy tiện đào hố, đem chôn hẩn đi.”

Thủy Nguyệt cũng không có hỏi nhiều, mà khôn khéo gạt đầu, đem chuyện xử lý sạch sẽ, lúc này mới đỡ Tô Văn trở lại phòng. Ôn nhu bóp vai cho nàng nói: “Nương nương, Thủy Nguyệt biết được mình ngu dốt, không thông minh bằng Trương Tư tỷ tỷ, nhưng rất nhiều chuyện, Thủy Nguyệt đều muốn giúp ngài. Vừa rồi người kia là sát thủ đúng không? Mục đích hẩn lên vào Nguyệt thành là vì Vương phi sao?”

Tô Văn quay đầu nhìn Thủy Nguyệt, thấy thế nàng ta cúi đầu cả người thấp thòm bất an, Tô Văn cũng cười nhạt cầm tay của nàng: “Người rất thông minh, không cần tự coi nhẹ mình như vậy, người nghĩ rõ ràng rồi sao? Cả đời Tô Văn ta sẽ không bình yên, người thật nguyện ý đi theo ta?”

Căn bản Thủy Nguyệt không có do dự, lại gạt đầu: “Nương nương là hạng người gì, Thủy Nguyệt rõ ràng nhất.”

Tô Văn nghe được lời này, lòng nhẹ xuống, nhìn Thủy Nguyệt: “Ta thay đổi, người thật sự không có cảm thấy kinh ngạc, Thủy Nguyệt, ta muốn nghe lời nói thật.”

“Nương nương, Thủy Nguyệt từ nhỏ đã hầu hạ ngài, cho nên chuyện của ngài hết sức rõ ràng. Mặc dù trước tính tình ngài nội liễm, hơn nữa chỉ học nội công tâm pháp đơn giản, nhưng nô tỳ biết, ngài tuyệt đối không phải là Lâu tử tiểu thư đơn giản. Đúng như dự đoán, sau khi rơi xuống nước, ngài cũng nghĩ thông suốt, không hề mềm yếu nữa.”

Nghe đến đó, con người Tô Văn nhẹ chuyển, thì ra nàng cũng không có đoán sai. Thì ra Lâu Văn này bình thường cũng không phải là một người cam chịu, nếu không cũng sẽ không có nội công thâm hậu như thế, nếu không nàng sẽ là một phế vật, như vậy nàng có muốn thay đổi tình thế chính là khó càng thêm khó.

Nàng cũng coi như là may mắn đi: “Thủy Nguyệt rất thông minh, cũng không dần. Sau này muốn đối mặt có thể không chỉ đơn giản là vương phủ, còn có hoàng cung sâu thẳm. Đầu tranh quyền lực ở hoàng tộc kinh khủng đến cỡ nào, người biết không? Sát thủ người vừa thấy, chính là tới đây đối phó ta, về phần là ai ta còn đang tra. Ta muốn thu hoạch lần này không nhỏ đi... Dám can đảm dùng tiền công tới thu mua sát thủ, kiêu ngạo đến trình độ làm cho người ta bội phục.” Tô Văn suy tư, khóe miệng vui vẻ nhưng lạnh như băng, sát người.

Thủy Nguyệt kinh hoàng lời kéo tay Tô Văn kiểm tra lại kiểm tra: “Nương nương té xỉu có phải liên quan đến người kia không, rốt cuộc ngài có bị thương không, nghiêm trọng không?”

“Ta không sao, chỉ là mất đi một ít đồ vật. Mọi người là như vậy, người có cái được cái gì, sẽ mất đi cái gì, cái thế giới này rất công bằng.” Mặt Tô Văn đầy ưu sầu nói, nghĩ đến nàng bị máu tươi nhuộm đỏ, nhìn bộ dạng A Chích lần nữa biến mất bên cạnh mình, thì đau lòng vô cùng.

Thủy Nguyệt như có điều suy nghĩ gạt đầu. Tranh đấu nàng tiếp xúc rất ít, nhưng mấy ngày nay theo Tô Văn ở Lâu gia, ở Vương phủ, lại đang sống ở hoàng cung lâu như vậy, Trương Tư thông tuệ, mỗi một hành động, bọn họ nhìn ở trong mắt, đồng thời cũng hâm mộ Trương Tư vì có thể cùng tiểu thư nhà mình trên một trận tuyến, bây giờ nàng rốt cục cũng có thể rồi.

... ..

Tô Văn lấy ra phương thuốc, mặc dù người bệnh nghỉ ngơi, nhưng vẫn có người dùng, hơn nữa người chết hôm đó cũng dần dần bị lãng quên, không ít bệnh nhân ở đây ngày càng hồi phục. Tô Văn đi ở trong sân, cho thị vệ để thuốc xuống, tự mình cảm lấy cái muỗi quấy thuốc trong chén, lúc sau Thủy Nguyệt đỡ bệnh nhân ở trong tay.

Dân chúng bị cảm hóa cảm động đến mức gọi Tô Văn là Bò tát sống.

Mấy vị đại phu thấy đơn thuốc của Tô Văn, kinh ngạc lại kinh ngạc, không nghĩ tới vị Vương phi này lại ra tay lớn như vậy, nghĩ đến biện pháp lấy độc trị độc, hơn nữa hiệu quả rõ rệt, xem ra chuyện bệnh dịch sẽ được giải quyết.

Việt Bạng Ly cùng Đề đốc đại nhân thương lượng mấy ngày, rốt cục bắt Tri huyện đại nhân đã trốn trở lại, đồng thời giữ lại tất cả vàng bạc châu báu phân phát đến tay dân chúng, giúp đỡ dân chúng xây dựng lại chỗ ở.

Tri huyện đại nhân hiểu luật lệ phạm luật, Việt Huyền Tẩn ở kinh đô trực tiếp xuống chi, chém tại chỗ.

Ngày hành quyết đó, chính là ngày Thất Nguyệt thành náo nhiệt nhất, bệnh dịch trừ sạch hoàn toàn, hơn nữa chỗ ở của dân chúng đã xây dựng lại xong, tất cả dân chúng hoan hô nhiệt liệt, kêu Tô Văn là nữ Bò tát.

Vậy mà Tô Văn cũng rất xấu hổ, cái đơn thuốc đó căn bản không phải nàng nghiên cứu ra, nàng cũng cảm kích ông Thần thú quân đó mới phải.

Pháp trường

Dân chúng bao vây tầng tầng lớp lớp, vốn là Tô Văn cùng Việt Bổng Ly giám sát, nhưng Tô Văn đang mang thai sáu tháng không nên thấy cảnh máu tanh như vậy, liền ở lại trong huyện nha, Việt Bổng Ly và Đề đốc đại nhân cùng nhau giám sát.

Thất Nguyệt thành rốt cục cũng khôi phục lại cảnh náo nhiệt phồn hoa.

Dân chúng cảm kích lập miếu thờ cho Tô Văn và Việt Bổng Ly, mỗi ngày cúng bái, nếu như không phải vị Vương phi này đi sứ Tây quốc, thì sẽ không có khả năng cứu vớt được tất cả dân chúng Thất Nguyệt thành. Nếu như không phải là Việt vương tận tâm tận lực ở trong thành xử lý các loại công việc, đồng thời bắt trở về kẻ phản bội đó, như vậy cũng sẽ không có Thất Nguyệt thành hài hòa này.

Ngày rời đi, dân chúng hoa hô, đưa tới trăm dặm ngoài thành, lúc này mới lưu luyến không rời trở về.

Tô Văn nhẹ nhàng nâng lên khóe miệng, cái cảm giác bị vây quanh đó, đặc biệt làm cho người ta cảm thấy hôn mê, nàng chưa từng trải qua cảm giác như thế, mỗi người nói lời cảm ơn đều xuất phát từ chân tâm, đều không mang một chút dối trá.

Đây chính là dân chúng chất phác của cô đại đi ...

So với cái thế kỷ 21, cái thời đại này thật sự làm cho người ta cảm thấy thoải mái.

Triều đại với lợi ích cá nhân, làm cho người ta cảm thấy mệt mỏi.

Khắp nơi đều hiện ra tình người khó coi.

Xe ngựa lung la lung lay đi về phía trước, Thủy Nguyệt đem áo khóa lên vai Tô Văn, đồng thời bóp đôi chân bắt đầu xưng vù vì ngồi xe ngựa quá lâu cho nàng. Dọc thoe đường đi vui hát xuất, rốt cục ba ngày sau, đến kinh đô.

... ..

Hậu cung.

Ngưng Hoàn cung.

Lâu Nghiên nghe được tin tức Tô Văn vinh quang trở về, cũng không cảm thấy kỳ quái, bởi vì theo thủ đoạn của nữ nhân Lâm phi kia, khả năng làm hại tới Tô Văn là quá nhỏ. Nàng đã trải qua mấy lần bắt nạt người, quá rõ ràng Tô Văn này sáu bao nhiêu, làm sao có thể khinh địch mà làm hại đến nàng ta.

Vậy mà ...

Người đời chỉ thấy Tô Văn mạnh bao nhiêu, chói lọi thế nào, còn chưa thấy cảnh tượng nàng ta không người giúp một mình khóc thút thít, cũng không hiểu nàng ta chịu đủ cảm giác đau vì mất đi.

Đương nhiên ...

Cũng sẽ không hiểu lần này Tô Văn trở về sẽ nhắc lên bao nhiêu phong ba, thậm chí để cho hậu cung chấn động ba phần. Một phi tử của Vương gia, không chỉ có thể thành Quận chúa của Tây quốc, còn có thể là vinh quang của một nước hướng tới.

Nàng tuyệt đối không thể đánh đồng với tất cả các cô gái ở trong thiên hạ này.

Cùng lúc đó.

Bích Lâm cung.

Pằng pằng ...

Chén sứ tinh sảo rơi xuống đất, Lâm phi giận đến lồng ngực phập phồng, cô cô quân sự trong cung gấp gấp giữ lại tay của nàng ta: “Nương nương, chớ có tức giận, ngài tức giận nữa, long chủng sợ sẽ có sơ xuất rồi.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Lâm phi hoàn toàn vặn vẹo, nàng ta trăm triệu không nghĩ tới, nàng ta tốn nhiều bạc như vậy thu phục, sát thủ thậm chí ngay cả Tô Văn cũng không đụng tới được, hơn nữa một đi không trở lại. Cuối cùng vẫn để cho nữ nhân này vinh quang trở về...

Nữ nhân ngu xuẩn Lâu Nghiên này, cũng không biết giúp đỡ. Không được ... Tô Văn nhất định sẽ truy cứu tới cùng, thoe như tính tình Việt vương bảo vệ nàng, theo như thái độ cao ngạo không ai bì nổi này của nàng, nàng ta nhất định phải đưa cái đại phiền toái này rơi trên đầu người khác.

Như vậy, người này chỉ có thể là Lâu Nghiên rồi ...

Bởi vì nàng ta thấy rất hợp tình hợp lý, hai người không hợp, bên trong phủ Tướng quân, bên trong hoàng cung đều âm thầm đấu tranh mấy lần, Lâu Nghiên ra tay, đơn giản là quá bình thường. Tô Văn này quá thông minh, cũng sẽ không hoài nghi đến trên đầu nàng ta, như vậy nàng ta phải sớm xuống tay đi.

Nghĩ tới đây, hướng về phía quân sự cô cô lạnh giọng phân phó: “Chuẩn bị một chút, Bôn cung muốn đến dạ tiệc nghênh đón Quận chúa điện hạ, đồng

thời đem theo Trần phẩm hoàng thượng ban thưởng cho.”

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76

Việt Vương phi đương triều quang vinh được phong làm Quận chúa Tây quốc, vinh dự cả Ánh Tuyết quốc, không chỉ như vậy, còn cứu vớt cả dân chúng Thất Nguyệt thành, vợ chồng Việt vương và Việt Vương phi đơn giản chính là Bồ tát trong mắt dân chúng cả nước.

Hoàng cung mở tiệc lớn, hoan nghênh Quận chúa Việt vương trở về.

Đèn lồng màu tím ở dưới mái hiên theo gió đung đưa, gió thu tập kích, thật làm cho người ta cảm thấy mùa thu thanh thản dễ chịu. Hí Âm các to như vậy, bữa tiệc đứng hàng đầu, đem các loại đồ ăn trân quý mang lên bàn. Thái hậu và hoàng thượng tự mình tổ chức, nhất nhất xem qua, nếm thử.

Y hương mị ảnh, ăn uống lonh đĩnh, ly chén lướt qua bóng dáng. Cảnh tượng thật là đẹp đẽ và rực rỡ ...

Cung nữ ăn mặc quần áo xinh đẹp nối đuôi mà vào, đem thức ăn tinh xảo nhất sắp hàng xuống, âm nhạc trình diễn các lời hát hay nhất, người cổ đại này rất thích nghe hát, xem cuộc vui. Nhạc phường trong cung tấu ra tiên nhạc bổng bênh.

Tô Văn chọn váy áo tơ vàng thêu hoa văn màu đỏ lửa, một búi tóc cao Như ý, hoa cài đầu xinh đẹp, trâm cài thủ công chính gốc, trâm ngọc, mở ra nhan sắc tuyệt mị. Việt Băng Ly một bộ trường bào màu đỏ tía, dung mạo kiều ngạo lơ lơ ở dưới đèn lồng.

Đơn giản chính là hai người một đôi trời đất tạo nên.

Tô Văn nhẹ liếc qua yến tiệc quá hoa mỹ này, cũng là âm thầm mừng rỡ, thật không biết trong đáy lòng Việt Huyền Tẫn có đang gì máu hay không, hoặc là đang chậm rãi tích tụ khó khăn. Hẳn vốn là muốn xem kịch hay, kết quả nàng hoa lệ cho hẳn thêm buồn bã.

Suy tư đến đây, giọng nói lạnh lạnh của thái giám cất lên: “lâm phi nương nương, Nghiên phi nương nương, giá lâm.”

Tô Văn và Việt Băng Ly bình tĩnh xoay người, chỉ thấy hai người hoa phục, tay cầm lễ hộp đi tới phía trước. Bụng Lâm phi bà Tô Văn lớn không sai biệt lắm, nữ nhân kia thoát nhìn ung dung trước sau như một, sắc bén.

Ngược lại thì ...

Nghiên phi nương nương này ...

“Quận chúa, Việt vương ...” Hai người trăm miệng một lời nửa nghiêng thân, khẽ gọi một tiếng.

Tô Văn đơn giản chặn ngang hai người, nhìn Lâu Nghiên nói: “Đích tử gần đây gương mặt đỏ ửng, chắc là ân sủng thịnh nong. Lâm phi nương nương thật là càng ngày càng Hồng quang tỏa sáng, những ngày sau này vô cùng tiêu điều tự tại đi.”

Khỏe miệng Lâm phi nhẹ nhàng giật giật, nguyên nhân đại khái là chột dạ, cho nên nàng ta cảm thấy ánh mắt Tô Văn giống như có thể phân tích nàng ta, cứng rắn nhếch lên khỏe miệng: “Nghe nói Quận chúa ở Thất Nguyệt thành ngày người mấy ngày, khó trách thoát nhìn gầy một vòng, cần phải nghỉ ngơi thật tốt mới được. Mang hài tử, rất là quan trọng. Quận chúa ...”

Chẳng qua Tô Văn chỉ bình tĩnh gạt đầu, quét nhẹ qua Lâu Nghiên, thái độ thường ngày của Lâu Nghiên lại thay đổi, đơn giản có thể nói là chuyển biến lớn, cho nên ôn hòa cười một tiếng: “Thân thể muội muội không ngại đi. Đích tử dính quang cảnh của muội muội, ngày gần đây được hoàng thượng ân trạch ...

Ồ ...

Thật sự là mấy ngày không gặp, thì lúc nhìn lại với cặp mắt khác xưa, nữ nhân này tính tình thu liễm nhiều như vậy. Nàng ta mặc dù hận mình, cũng rất lớn, nhưng nàng ta tuyệt đối không thể lấy được tiền công, khả năng nàng ta ám sát mình là số không.

Không nói trên dưới Lâu gia có ai có thể thấy được tiền công, đến cả nhà mẹ đẻ Úc thị cũng không một ai có thể đến gần quốc khố, mặc dù nghe nói nhà mẹ Úc thị có nguyên nhân cho Lâu Nghiên vào cung, nhưng cũng là chuyện mấy ngày gần đây, hoàn toàn không thể nào ...

Bên cạnh là Lâm phi nương nương...

Ngược lại nhìn làm cho người ta cảm thấy có chút chột dạ, đơn giản ứng phó Lâu Nghiên mấy câu, cầm chặt bàn tay của Lâm phi: “Xem ra Lâm phi đối với chuyện phụ nữ có thai hiểu nhiều một chút, chẳng biết Văn văn có thể đến phòng ngồi một lát được không, Văn Văn có một số việc muốn thỉnh giáo ngài.”

Lâu Nghiên thấp thỏm bất an nhìn từng hành động của Tô Văn, cảm thấy thật kỳ quái, tại sao nữ nhân này lại có thái độ đối xử như vậy với Lâm phi, nàng ta không thể nào một chút chuyện cũng không nhận ra được. Nàng ta trở lại vẹn toàn không tổn hao gì, như vậy người ra tay nhất định không có thương tổn đến chút nào, cũng đã xảy ra chuyện.

Lâu Văn, Lâu Văn, rốt cuộc ngươi sâu bao nhiêu. Sau một khắc, ngươi sẽ dọn dẹp người ra tay với ngươi như thế nào? Tất nhiên, Lâu Nghiên không biết thủ đoạn của Tô Văn, càng thêm không biết làm cho người ta nghe tin đã sợ mất mật, Ám Dạ Môn chủ chính là nàng ta, càng thêm không biết Tướng phủ bị diệt môn chính là nàng ta gây nên.

Lâm phi nhìn Tô Văn lôi kéo mình, cho nên không lưỡng lự đáp ứng. Dù sao mỗi người đều cho là kế hoạch của mình không chệ vào đâu được, người ngoài thế nào cũng không nhận ra được, đến cùng là không đúng là đây?

Đến phòng, hai người ngồi xuống. Tô Văn miễn cưỡng vượt bụng của mình, hai mắt nhắm lại hạnh phúc nói: “Mang đứa nhỏ, thật sự là một chuyện rất thần kỳ, hân vẫn còn ở trong bụng đã theo ta đi Tây quốc, Thất Nguyệt thành, trải qua bao nhiêu sinh sinh tử tử, hơn nữa ...”

Cuối cùng, nụ cười cứng lại nơi khóe miệng.

Lâm phi cầm tay của nàng, sâu kín nói: “Quận chúa, ngươi quang vinh, cả Ánh Tuyết quốc cung chiều, tương lai tiểu Thế tử sinh hạ cũng tuyệt đối có thể dương danh thiên hạ, than thở tức giận cái gì rồi, mọi thứ chuyển nguy thành an, không sao là được.”

Tô Văn quay đầu khẽ mỉm cười: “Ta ngồi xe ngựa nhiều, chân vẫn luôn co giật một chút. Lâm phi, ngươi có bị không?”

“Thỉnh thoảng đi. Ban đêm tỷ nữ nắn bóp cho ta, ngươi cũng xoa bóp nhiều, dĩ nhiên sẽ tốt. Đúng rồi, mấy ngày nay Quận chúa không có ở trong kinh đô, trong cung biến hóa thật lớn nha...” Đầu tiên Lâm phi ân cần nói mấy câu khách sáo, theo đó lại kéo ra đề tài.

Tô Văn tò mò a một tiếng: “Phải không? Có chuyện gì mới lạ, là về đích tỷ của ta sao? Ta đang muốn hỏi nàng, để cho tỷ nữ gọi nàng vào đi ...”

“Đừng ... Ở đây ta có chút chuyện nói với ngài. Ta tuyệt đối không có ý tứ khích bác tình cảm tỷ muội các ngươi, các ngươi không hợp, ta cũng sớm đã nghe thấy, chỉ là không có nghĩ đến ... Ai ... Thời gian ngươi ở trong cung, cũng biết. Sau khi hoàng thượng tân hôn, cũng chưa có sủng ái nàng ta quá, không biết phía sau ra thủ đoạn gì, cư nhiên lần nữa được sủng ái, hơn nữa dâng người nhà của mình vào cung làm quan. Như thế là đủ rồi, lại quá đáng đến.” Nói tới chỗ này, Lâm phi cố tình làm một cái nút thắt, cẩn thận quan sát biểu tình của Tô Văn.

Tô Văn nghe, cũng là cười khanh khách hỏi: “Đích tỷ vốn là tuyệt sắc, lần nữa được hoàng thượng ân sủng, cũng là bình thường. Lâu Văn không cảm thấy có vấn đề gì, Lâm phi có lời gì thì nói thẳng chứ.”

Lâm phi nhìn Tô Văn, lắc đầu thở dài, một bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, cầm tay nàng thật chặt: “Ngươi hãy thành thật nói cho ta biết, ngươi ở Thất Nguyệt thành có phải gặp nguy hiểm hay không đây?”

Về mặt Tô Văn cứng đờ, ở trong mắt Lâm phi chính là bị nói trúng, không chỗ có thể trốn. Tô Văn cũng âm thầm cười lạnh, chậm chạp gạt đầu một cái: “Bất quá Vương gia không biết chuyện này, cho nên ta không hy vọng bị nói ra ngoài.”

Lâm phi vừa nghe, càng thêm kích động, một vẻ bất bình cho nàng: “Thật là muội muội ngốc làm cho người đau, đích tỷ của ngươi so với ngươi ác độc nhiều. nàng ta lại ...” Mấy câu cuối cùng, ghé vào bên tai Tô Văn nói nhỏ.

Tô Văn nghe, bật cười khi khi một tiếng, nhìn Lâm phi lắc đầu: “Nuông nung, ngươi quá lo lắng. Từ trước đến nay Lâu Văn không công bằng, đều sẽ phát sinh một số chuyện, thế nhưng không liên quan đến đích tỷ. Ta biết ...”

“Ai ... Ngươi này, chính tai ta nghe được, chẳng lẽ còn sai sao?” Lâm phi nhìn biểu tình đơn thuần của Tô Văn, hoàn toàn rơi vào trong hố to Tô Văn đã sớm thiết kế.

Nàng ta vinh viễn sẽ không hiểu ...

Thật sự là cô gái giấu sâu, ngươi càng không phát hiện chỗ có hại của nàng.

Tô Văn quả thực hoàn toàn cứng đờ, sắc mặt khẽ biến thành trắng, ngón tay run rẩy, lắc nhẹ đầu: “Lâm phi, ta muốn yên lặng một mình, sau nửa canh giờ, ta tự nhiên sẽ đi ra ngoài. Không cần lo lắng cho ta ...”

Lâm phi vỗ vỗ vai của nàng an ủi: “Quận chúa, chớ suy nghĩ quá nhiều, từ trước đến nay ở hậu cung này đều ăn tươi nuốt sống, ngươi quá hiền lành.” Mấy chữ cuối cùng, nói có bao nhiêu trái lương tâm, sợ rằng chỉ có chính nàng ta biết.

Dứt lời, liền xoay người ra khỏi phòng.

Tô Văn lẳng lặng ngồi ở trên ghế, bàn tay mềm nắm thật chặt váy dài, thấp giọng nói: “Người ở sau tấm bình phong, đi ra đi.”

Một bộ cung váy màu tuyết trắng, cô gái từ sau bình phong đi ra, trực tiếp ngồi ở trên ghế, nhìn Tô Văn nói: “Quận chúa, ngươi thật tin lời Lâm phi nói sao? Ta vô ý nghe lén các ngươi nói chuyện, chẳng qua là trùng hợp ...”

“Ta biết.” Tô Văn bình tĩnh nhả ra ba chữ, sau đó quay đầu nhìn Phượng Vân Nhi nói: “Lời của Lâm phi, có thể tin sao?”

“Mặc dù ta không quá thích Lâu Nghiễn, nhưng ta biết, nàng ta không thể biết làm những chuyện như vậy. Bởi vì nàng ta hiện tại đang được sủng ái, tuyệt đối sẽ không tự đoạn đường lui, lại có Thái hậu nương nương nhìn chăm chăm nàng ta rất chặt. Người không có ở trong cung, nàng ta thường đi bái phỏng Thái hậu, bên Thái hậu cũng điều mấy tâm phúc đi qua.” Phụng Vân Nhi an tĩnh trái qua cuộc sống tạm ổn của mình, cũng bình tĩnh xem kịch.

Tô Văn nghe xong, trầm trầm gật đầu: “Ta không có chuyện gì khác giao phó, chỉ có một chuyện của ta bị ám sát, giữ bí mật. Không cần nói cho bất luận kẻ nào, người nào đụng đến một sợi lông của ta, ta sẽ trả lại gấp bội...”

Trái tim Phụng Vân Nhi lộp bộp một trận, quả nhiên là một cô gái mạnh mẽ, cũng là một cô gái làm cho người ta cảm thấy đáng sợ. Mới ở bên cạnh Lâm phi, biểu hiện vô tội cỡ nào, lúc này?

Cuồng vọng, mạnh mẽ như hồi nàng mới gặp nàng ấy.

“Vân Nhi tự nhiên hiểu. Nếu Quận chúa có gì cần trợ giúp, cứ việc nói. Phụng Vân Nhi có hôm nay, tất cả đều là Quận chúa ban tặng.” Phụng Vân Nhi cảm kích nhìn Tô Văn. Nàng khắc sâu hiểu được, nếu nàng ấy muốn để ý. Sợ rằng nàng đã hạ huyết rồi...

Cho nên nhắc nhở nàng ấy, giúp nàng ấy. Bất quá cũng chỉ là tâm tình mà thôi. Có thể cùng cô gái như vậy trên một chiến tuyến, tuyệt đối là một chuyện may mắn. Lâm phi, tính toán như vậy, quả nhiên sẽ đi vào đường cùng...

Tô Văn ôn nhu mỉm cười: “Canh giờ không còn sớm, hoàng thượng và Thái hậu cũng đã tới, yến tiệc muốn khai mạc, chúng ta đi ra ngoài đi.”

Phụng Vân Nhi âm trầm từ một tiếng, hai người tách ra từ sau phòng đi ra ngoài, tới Hí Âm các.

Viết Huyền Tẫn một bộ trường bào màu vàng bước tới đây, tới bên cạnh Tô Văn và Việt Băng Ly, lấy ra một cái chuông vàng đeo cùng ngọc ấn, nói: “Trẫm thay mặt dân chúng Thất Nguyệt thành hướng Ly đệ, Văn Văn gửi tới. Nhân đây thân phong Việt Băng Ly làm Kim bài vương, trao chuông vàng. Lâu Văn làm Vương Quý phi, trao ngọc ấn. Chính nhất phẩm. Ở phía sau Hoàng hậu, tất cả phi tử hậu cung nhìn thấy, đều phải hành lễ.”

Trên mặt Việt Băng Ly và Tô Văn cũng đã có khiếp sợ nho nhỏ, sau đó hai người ăn ý mười phần tiếp nhận lấy ban thưởng, đồng thời tiếp nhận các vị hậu phi, đủ loại quan lại triều bái.

Sau đại lễ, lúc này mới theo như phân vị ngồi xuống. Thái hậu thân mật lôi kéo tay Tô Văn ngồi ở bên cạnh mình, đầu lòng nhìn lại nhìn, đồng thời khẽ nguyên rủa: “Văn Văn, ngươi thật muốn hù chết ai gia, ngươi mang thai không thể đi sứ Tây quốc, ngươi ngược lại không ngừng đi Tây quốc, còn đi Thất Nguyệt thành trị cái dịch bệnh gì. Dọa cho ai gia sợ đến mấy ngày không ngủ, đứa nhỏ ngươi không thể làm cho người ta tỉnh tâm.”

Tô Văn cười nói xin lỗi: “Mẫu hậu, Văn Văn biết ngài quan tâm ta. Nhưng là cũng lo lắng tính mạng dân chúng, Văn Văn thân là con dâu hoàng gia, không thể không để ý. Hơn nữa phu quân thương dân, hẳn đặt mình ở trên chiến trường, Văn Văn tại sao lại có thể vong ân phụ nghĩa vứt bỏ phu quân không để ý tới?”

Đang nói chuyện, thầm kín nhìn Việt Băng Ly, thế nhưng hắn lại cười một tiếng mỉa mai, nắm chặt tay Tô Văn: “Mẫu hậu, thê tử của Bôn vương, chính là trời sắp xuống, bốn vương cũng sẽ đỡ được, ngài không cần phải lo lắng như thế.”

Việt Băng Ly một bộ nói, chọc cho tất cả hậu phi, khuê chung tiểu thư đang ngồi đó hâm mộ. Việt vương nổi danh yêu ái thê, không lấy vợ bé, chỉ cầu một đôi một thể một đôi người, cô gái nào không hâm mộ, không muốn lấy được.

Viết Huyền Tẫn cười ra tiếng: “Ly đệ và Văn Văn tương thân tương ái, đơn giản chính là điển hình cả Ánh Tuyết quốc. Khá lắm một đôi một thể một đôi người...”

Tô Văn ngượng ngùng gật đầu.

Viết Huyền Tẫn thấy vẻ mặt của nàng như thế, liền không nhìn được một trận ghen tỵ. Nữ tử này đối với hắn khinh thường, cuồng vọng, đối với Ly đệ lại ngượng ngùng đến làm cho người đau lòng. Hẳn đường đường là thiên tử nhất triều, thậm chí ngay cả một đứa con riêng từ bên ngoài đến cũng bù không được.

Khó khăn tích tụ trong bụng mở ra, mấy ly rượu mạnh xuống bụng, cho nên mặt mày đầu choáng váng, cuối cùng sớm một chút lui khỏi bữa tiệc.

Bởi vì Tô Văn mang thai, ngây ngô đã lâu nơi nhiều người, tự nhiên sẽ có chút không thoải mái. Rượu hơn phân nửa phải đi ra phòng sau nghỉ ngơi, không nghĩ tới Viết Huyền Tẫn đột nhiên xông vào.

Tô Văn lười nhác ngược mắt, nhìn Viết Huyền Tẫn say chúi choáng trước mặt, khóe miệng vui vẻ có chút đắm mắt người: “Hoàng thượng, ngài say. Lý Đức Từ đưa hoàng thượng hồi cung nghỉ ngơi...”

Lý Đức Từ ứng một tiếng, lúc muốn tiến vào, Viết Huyền Tẫn lại gài hết lên: “Ồ bên ngoài coi chừng cho trẫm, trẫm có một số việc muốn hỏi Vương phi, nghe chưa?”

Lý Đức Từ hầu hạ hai đời đế vương, lại nhìn Viết Huyền Tẫn lớn lên, làm sao lại không biết được hắn đang muốn cái gì, hôm đó hai người ở trong điện làm như thế, hẳn ta đã muốn phát hiện cái gì.

Ai...

Chỉ là không có nghĩ đến, hoàng thượng lại có thể làm ra chuyện như vậy.

Tô Văn nhìn Việt Huyền Tần lao đảo nghiêng ngã đi tới, không thể khách khí nắm được ly trà trên mặt bàn hất trên mặt của hắn, sau cùng lại đặt lại trên khay trà, thấp giọng: “Tĩnh táo một chút đi.”

Việt Huyền Tần dùng áo lau đi nước trà trên mặt, kích động một phát nắm được vai Tô Văn, thấp giọng hỏi: “Trẫm lại so ra kém một đứa con riêng, ngươi coi trẫm là cái gì đây? Lâu Văn, ngươi chơi chiêu này gọi ‘muốn đón còn cự tuyệt’ sao?”

Tô Văn lùi về phía sau từng bước, đánh bàn tay Việt Huyền Tần, trợn to cặp mắt nhìn hắn, cắn chữ rõ ràng, quyết tuyệt nói: “Lâu Văn ta sinh là người của Việt vương, chết làm ma của Việt vương. Còn có, mời dùng từ sạch sẽ một chút, cái gì gọi là con riêng. Hắn như thế nào cũng là con trai của tiên hoàng. Ngươi có thể làm hoàng đế, đó là ngươi may mắn mà thôi.”

Thân thể Việt Huyền Tần đỏ dần run lên, bất khả tư nghị nhìn Tô Văn: “Ý của ngươi là. Nếu Việt Băng Ly ở. Ngôi vị hoàng đế này căn bản không đến phiên trẫm làm, đúng không? Lâu Văn.”

“Đúng.”

“Lâu Văn. Ngươi biết không, trẫm có thể lập tức xử ngươi tội chết. Trẫm muốn bóp chết ngươi, giống như lật bàn tay.” Việt Huyền Tần then quá thành giận nhìn chằm chằm Tô Văn, thật là một nữ nhân không biết điều. Trong mắt, lại chỉ có cái đồ phế vật đó.

Tô Văn cũng là cười tươi xinh đẹp: “Như vậy, nếu là Quận chúa muốn lật đổ ngươi, cũng giống như lật bàn tay. Điều này thì. Khinh bạc em dâu, giết hại cô gái đang hoàng. Đã đủ, Việt Huyền Tần. Ngươi mạnh khỏe tự mình biết.”

Việt Huyền Tần nghe nói vậy, sắc mặt tái nhợt, cảm giác không được để ý tới, bị xem thường, dưới sự hối thúc của rượu, chuyển hóa thành tức giận. Cánh tay dài của hắn đuổi một cái, thô lỗ kéo thân thể Tô Văn qua: “Lâu Văn, ngươi đây là muốn chết.”

Tô Văn khéo léo trốn thoát khỏi tay hắn, đồng thời luống cuống cầm bình trà trên khay trà ném qua: “Việt Huyền Tần. Người muốn chết là ngươi ... người hèn hạ.”

Thân thể Việt Huyền Tần mau tránh ẩm trà, nướ nóng bỏng lại vẩy vào trên người của hắn. Thân thể của hắn run rẩy cũng không hết, lẳng lặng đứng tại chỗ, cặp mắt hung ác nham hiểm khóa ở trên người Tô Văn, có một loại xung động muốn xé rách nàng.

Hồi lâu, hắn mới nhếch lên khóe miệng: “Ngươi càng trình liệt như thế, trẫm càng thích ngươi. Trẫm nhất định sẽ dùng hết các thủ đoạn hèn hạ vô sỉ để lấy được Lâu văn ngươi ... Tin tưởng trẫm không?”

“Ha ha ... Ta mong đợi thủ đoạn hèn hạ vô sỉ của ngươi. Không nên quên, ngươi là sói, ta cũng không phải là chó con, mặc cho ngươi bắt nạt. Ngươi hèn hạ, ta sẽ hèn hạ hơn ngươi ... Việt Huyền Tần.” Tô Văn luôn luôn không thích bị người khác uy hiếp, hơn nữa càng ghét nam nhân quang minh chính đại giành nãg để lợi dụng.

Việt Huyền Tần cũng không có đáp lại lời của Tô Văn, toàn thân cao thấp tản mát ra không khí quý dị, gần như có thể để cho người ta đề cao cảnh giác. Tô Văn chán ghét xoay người, muốn mở cửa đi ra ...

Việt Huyền Tần lại đột nhiên từ phía sau ôm lấy người nàng, bàn tay che ở trên một mảnh mềm mại của nàng, cúi đầu ở bên tai nàng, nói nhỏ: “Chắc chắc, cảm giác hoàn mỹ đến không tời.”

Bóp bóp ...

Hai tiếng

Vang dội cả căn phòng.

Việt Huyền Tần nhẹ lau đi vết máu nơi khóe miệng, trong đáy mắt đều là u ám. Tô Văn giận đến mức lồng ngực phập phồng, nhanh nhẹn rút ra cây trâm cài đầu, làm thành ám khí không khách khí phát ra, một loại kích động muốn đem Việt Huyền Tần xuống địa ngục.

Vậy mà ...

Việt Huyền Tần lại tài tình tránh né khắp nơi, Tô Văn bởi vì có con, vận động nhiều một chút, đã cảm thấy bụng không quá thoải mái. Nàng một mình ngồi ở trên giường, thở gấp thật to, tên vô sỉ lại tiến lên từ phía sau ôm lấy nàng: “Lâu Văn, ngươi thật là một đồ khó khăn cao...”

Tiếng nói chưa dứt, đột nhiên một tiếng: ba...

Cửa ở chỗ này, bị người đẩy ra.

Tô Văn quay đầu lại.

Việt Huyền Tần ngược mắt...

Chỉ thấy Lý Đức Từ kinh hoàng nằm ở trên đất, toàn thân không ngừng run rẩy. trước mặt hắn đứng một đôi chân ...

Đó là đôi chân Tô Văn và Việt Huyền Tẩn đều không muốn nhìn đến.

Cũng có chút sợ chủ nhân đôi chân đó ...

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẩu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77

Làn váy may có anh lạc (may theo hình lưới), cung váy đất tiền hơi run rẩy, xem ra bộ dạng trên mặt đều là khiếp sợ cùng tức giận. Tô Văn liếc mắt nhìn Thái hậu, bỗng nhiên đứng dậy, cầm ly trà nằm trên mặt bàn, nặng nề ném xuống đất: “Hoàng thượng, nếu là người thật sự muốn cưới Lâu Văn, như vậy, sẽ để cho Lâu Văn vỡ vụn giống như cái ly này đi.”

Đáy mắt Việt Huyền Tẩn xẹt qua một chút u ám, nữ nhân này qua nhiên sẽ không lưu tình chút nào, cư nhiên ở trước mặt Thái hậu, to gan đến một tuồng kịch như vậy, giận đến mức lồng ngực phập phồng. Lúc ném áo dài muốn xoay người rời đi, Thái hậu bỗng dừng một phát bất được cánh tay của hắn, đem cả người hắn mang đến sau phòng, phân phó Lý Đức Từ coi cửa phòng.

Cửa lớn khắc hoa rất nặng nề đóng lại, Lý Đức Từ âm thầm lau mồ hôi lạnh một cái.

Ba !!

Thái hậu đánh một cái nặng nề vào trên khay trà, gần như muốn đem khay trà đánh nát, chặt chẽ nhìn chăm chăm Việt Huyền Tẩn: “Hoàng thượng, mặc dù người không phải là ruột thịt của ai gia, nhưng ai gia không có dạy người lễ nghĩa liêm sỉ sao? Ngay cả em dâu cũng muốn đụng, đứng có bảo Văn Văn nói lời hăm hại người, ai gia tận mắt nhìn thấy, tuyệt đối tin vào hai mắt của mình.”

Việt Huyền Tẩn cung kính khom người tượng trưng, nói: “Mẫu hậu, từ xưa tới nay, phụ giành con dâu, huynh cười em dâu, sự kiện đó không có ít, hiện tại trăm chẳng qua là đối với em dâu có hăm dọa mà thôi, trăm thân là Đế vương một nước, ngay cả hăm dọa một người cũng không có quyền lợi hay sao.”

Thái hậu lạnh lùng cười một tiếng: “Ha ha ... Hăm dọa ? Nếu người nói là hăm dọa là yêu thích trần trụi đi. Hăm dọa sẽ không có hành động mập mờ như vậy, không tiếc lúc Văn Văn mang thai, động tay động chân, Việt Huyền tẩn.”

“Mẫu hậu, chuyện hôm nay đã phát sinh. Nếu lão nhân gia không náo loạn lớn, như vậy thì trăm cũng không phải không cưới Lâu Văn, bảo vệ danh tiết của nàng, đúng không? Văn Văn ...” Việt Huyền Tẩn cố ý khiêu khích chuyển mắt nhìn Tô Văn.

Nhìn vỡ kích cảm giác hết sức đẹp, nhưng hắn sẽ không để cho nàng dễ dàng hưởng thụ tư vị xem cuộc vui như vậy, sẽ đem nàng nhét vào diễn chung, suy diễn. Nàng am hiểu nhất không phải là diễn trò sao?

Tô Văn nghe, bỗng dừng quỹ gối xuống nền nhà lạnh như băng, mấy mảnh vụn của ly trà dưới đầu gối, có một chút cảm giác đau đớn, nhưng lúc này nàng hoàn toàn không đánh mất loại đau đớn này: “Mẫu hậu, phụ quân chờ đợi Văn Văn, chính là đoạn gãy làm ni cô, ngọc nát cũng sẽ không đổi gả cho hoàng thượng.”

Kì thực là thái hậu thiên vị Tô Văn, thấy nàng kiên định theo Việt Băng Ly như vậy, trong lòng cũng mừng thầm, cũng quyết định buông tay đánh cuộc. Đứng dậy, tự mình đỡ Tô Văn dậy: “Mặc dù người ai gia đã già, nhưng tâm không có già, ánh mắt vẫn sáng như tuyết. Người ở dưới tình huống bệnh dịch, cũng sẽ coi sóc Ly nhi, ai gia làm sao cảm thấy người có dị tâm. Đứng lên đi. Mang hài tử, không thể chà đạp mình.”

Tô Văn sau khi nghe thấy, cảm kích nhìn Thái hậu, ngay sau đó quét qua Việt Huyền Tẩn, đáy mắt trong từng có vẻ đắc ý ...

Việt Huyền tẩn thờ phào một hơi, xem ra trò chơi này căn bản không phải là trùng hợp, có người cố ý thúc đẩy a. Lâu Văn. Nữ tử người muốn chơi, như vậy cứ tiếp tục chơi tới cùng đi.

“Nếu Văn Văn một lòng theo Ly đệ, như vậy chuyện hôm nay nhất định phải kết thúc. Hoặc là mẫu hậu cho phép trăm dâng Văn Văn làm phi, hoặc là dàn xếp ổn thỏa.”

Thái hậu nghe thấy nói thế, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, bàn tay dưới tay áo nắm chặt với nhau. Tô Văn nhìn tới đây, không chút nghĩ ngợi tiến lên ba bước, nâng tay lên, bóp bóp, vừa hai bàn tay.

“Lâu Văn ta là phụ nữ đẳng hoàng, người là hoàng thượng, cũng không có tư cách ô nhục danh tiết của ta, sau hai cái tát này, có thể dàn xếp ổn thỏa, nhưng hoàng thượng nhất định ở trước mẫu hậu và Lâu Văn bảo đảm, sau này sẽ không còn có ý muốn không an phận nữa.” Tiếng Tô Văn vang vang, âm thanh vẫn còn phảng phất vang vọng trong phòng.

Thái hậu bất khả tư nghị nhìn Tô Văn, hành động lần này bà vụn vụn cũng không nghĩ đến, cô con dâu này lại to gan tại chỗ tát hoàng thượng, hơn nữa còn lấy giọng cảnh cáo. Cái tiểu thư phế vật này, rốt cuộc còn nơi nào có thể khiến cho kinh hãi không mở nổi miệng.

Việt Huyền tần duy trì tư thái bị đánh, tay nhẹ lau vết máu nơi khóe miệng. Hai mắt tròn tròn nhìn Tô Văn, khắc sâu đều ở trong đó: Lâu Văn. Trẫm thế nào cũng phải có được người, không thể không.

Tô Văn cũng là cười một tiếng tuyệt mị: Như vậy chờ xem đi.

Thái hậu lúc này, từ trên ghế đứng dậy, bước tới bên cạnh hai người, chuyển mắt nhìn Việt Huyền Tần: “Văn Văn nói đúng, người thân là nhất quốc chi quân. Phải làm gương tốt, bây giờ hai tát tay này là Văn Văn cảnh cáo. Thế đi.”

“Mẫu hậu. Ái mộ một người là có tội sao? Chẳng lẽ bởi vì nàng vợ con trai ruột ngài, cho nên ngài phản kháng như vậy sao? Nếu không phải, ngài sẽ phản kháng như vậy?” Việt Huyền Tần nghiêng đầu, nhìn chằm chằm Thái hậu, thái độ cực kì phách lối nói.

“Hoang đường. Đã nói trong chuyện tình cảm này, người cũng đã bị loại, huống chi người là nhất quốc chi quân, thích Văn Văn? Trước làm gì đây? Lúc này nói yêu? Nàng đã gả làm vợ người. Người từ trước đến nay cơ trí hiểu chuyện, tại sao lần này lại hồ đồ như vậy. Thế.” Thái hậu tàn khốc liếc qua Việt Huyền Tần, tức giận nói.

Hai người ám đấu cũng sắp đạt tới trình độ vạch trần một tầng cuối cùng, hấn phách lối như thế, là không kiềm chế được đi. Xem ra trận tranh đấu này sớm muộn sẽ kéo ra ...

Tay Việt Huyền Tần nắm thành nắm đấm thật chặt, quay đầu nhìn Tô Văn một chút, cuối cùng gườ tay lên, từng câu từng chữ, cắn răng nghiền lợi nói: “Trẫm Việt Huyền Tần ở chỗ này thế, sau này không bao giờ ... đánh chủ ý lên em dâu Lâu Văn. Nếu vi phạm lời thế, trời chu đất diệt.” Dứt lời, nặng nề ném áo ra đi.

Tô Văn nhìn, lãnh ý nơi đáy mắt bắn ra bốn phía, nay chiến trang giữa Thái hậu nương nương và hoàng thượng bây giờ là triệt triệt để để khơi mào lên. Thái hậu đã từng nợ nàng, Việt Huyền Tần nợ nàng, hai bên đều bị thua thiệt, nàng ngồi ngư ông đắc lợi đi.

Suy tư đến đây, đi tới bên cạnh Thái hậu, cầm bàn tay bà, cảm kích nói: “Văn Văn đã tạ mẫu hậu vì Văn Văn làm chủ, sau này Văn Văn sẽ tận lực ít vào cung, giảm bớt cơ hội chạm mặt.”

Thái hậu sâu kín thờ dài một hơi, nhìn Tô Văn, gạt sợi tóc của nàng: “Chuyện này cũng không hoàn toàn trách cứ người, tính tình hoàng thượng cao ngạo, hơn nữa nữ nhân trong hậu cung không có một ai giống như người, có ý nghĩ như vậy cũng là bình thường. Ly nhi nơi đó, cũng không cần biết. Tính tình của hấn ... Tuyệt đối không phải đơn giản như mặt ngoài chúng ta thấy.”

Miệng Tô Văn giương nhẹ, thì ra người làm mẫu thân này vẫn còn một chút trách nhiệm. Bình tĩnh gạt đầu: “Đương nhiên. Thời gian không còn sớm, Văn Văn đến bữa tiệc nữa. Rồi chỗ quá lâu, sẽ khiến cho người hoài nghi.”

“Ừ ... đi thôi ...”

Đêm đó, tâm tình Tô Văn cực kì vui vẻ, nhưng có thể cảm giác rõ ràng tâm tình Thái hậu nương nương đặc biệt không tốt, từ đầu đến cuối gương mặt đều lạnh lẽo. Bà là đang nghĩ ngợi chuyện đối phó Việt Huyền Tần đi.

Sau khi dạ tiệc chấm dứt. Tô Văn say rượu ngồi ở trên xe ngựa, mặc cho xe ngựa lung lay đi về phía trước. Việt Băng Ly cầm khăn lông lau tay và gương mặt cho nàng, hỏi: “Có sao hay không, nếu như đặc biệt khó chịu, đang ở hoàng cung thì nghỉ ngơi ở đây đi.”

Tô Văn chuyển mắt quẹo rũ cười một tiếng, lắc đầu một cái, ôm cổ Việt Băng Ly, nhẹ giọng hỏi: “Phu quân, nương tử của chàng trị giá bao nhiêu. Nếu có người hướng chàng hỏi mua, chàng bán không?”

Đối với Tô Văn là không bình thường, hấn chỉ cho là nàng say, cũng không có suy nghĩ nhiều, cười ra tiếng, xác định nói: “Ta sẽ không bán nương tử của ta, bởi vì nàng là bảo vật vô giá.”

Nghe thấy lời như thế, bất kể sau này có thực hiện được hay không, nhưng cũng cảm thấy là một loại hạnh phúc.

Thời điểm trở lại vương phủ.

Nhìn vào mọi thứ đã lâu không thấy, nàng lại vụn cái lưng thật mỏi. Tiến bước trong vườn, ai biết bước chân không yên, lão đạo nghiêng ngả. Việt Băng Ly lập tức tiếp được, thấp giọng trách: “Thế nào đây? Tâm tình hôm nay giống như đặc biệt tốt, cùng mẫu hậu tán gẫu ở trong phòng rất vui vẻ sao?”

Tô Văn nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Việt Băng Ly: “Thế thì sao? Chàng không thích? Như thế nào, bà ấy thủy chung là mẫu hậu chàng, chàng thật sự không quan tâm sống chết của bà ấy sao?” Tô Văn theo bước tiến của hấn, từ từ giẫm chân tại chỗ, hỏi thăm.

Việt Băng Ly mím môi, nghĩ ngợi chốc lát hỏi: “Như thế cơ à?”

“Cũng không phải là mẫu thân của ta, làm sao chàng lại hỏi ngược lại ta, chưa từng thấy qua người như chàng vậy.” Quả đấm nhỏ của Tô Văn nện trên ngực của hấn, khiển trách.

Việt Băng Ly cầm chắc tay của nàng: “Chuyện của bà ấy không liên quan cùng chúng ta, không muốn nhắc lại, có được hay không? Ngày mai nàng còn

phải đi Lâu gia bên kia bãi phóng Nhị nương, nghỉ ngơi sớm một chút đi. Mang hài tử, vẫn là khổ cực như vậy, Bốn vương bây giờ không đành lòng.”

“Dạ dạ ... Phu quân đại nhân của ta là hoàn mỹ nhất thiên hạ.” Nụ cười nơi khóe miệng Tô Văn, rất hạnh phúc a.

Đêm tĩnh mịch.

Có người một đêm không ngủ, có người ôm chặt chăn thom.

Dực Khan cung, một mảnh yên tĩnh quý dị.

Thái hậu một mình lẳng lẳng ngồi ở trên giường nhỏ, trong tay không ngừng vẩy về hạt châu, lão ma ma bắt an phục dịch ở chung quanh, cẩn thận hỏi thăm: “Thái hậu, muốn hầu hạ tắm rửa không? Canh giờ không còn sớm...”

Nghe được lời của lão ma ma, lúc này bà mới bình tĩnh mở hai mắt ra, nhìn bầu trời xanh biếc ngoài cửa sổ. Rõ ràng là màu xanh thắm, nhưng ở trong mắt của bà lại giống như là màu máu, nhìn thấy mà giật mình.

Đôi tay này của bà đời này dính đầy máu tanh, vinh nhục vì quốc gia, vì địa vị của mình. Từ một công chúa hòa thân của nước yếu bước tới hôm nay, bà đã bỏ ra rất nhiều rất nhiều. Bà cho là mình đứng là truyền kỳ ...

Nhưng khi Tô Văn xuất hiện, không cho phép bà cảm giác được hoảng sợ. Sự cường đại của nàng giống như bẩm sinh, rốt cuộc là cái ma lực gì, lại có thể để cho hoàng đế Tây quốc lập nàng làm quận chúa, còn ban thưởng hai tòa thành trì.

Đồng thời là cái ma lực gì, cho nàng đứng khí, thẳng tay tát Đế vương.

Nếu có sự trợ giúp của nàng, Ly nhi của bà muốn lên ngôi, đơn giản dễ như trở bàn tay.

Tay âm thầm nắm chặt, đời này bà thiếu Ly nhi quá nhiều, cho nên bằng cái mạng già này cũng muốn cho con trai mình một điều kiện vững chắc an ổn. Cho hán thiên hạ này cũng có thể. Bởi vì chỉ có con trai của bà, mới có tư cách đăng cơ làm hoàng đế.

Bà biết mọi chuyện sẽ không thuận lợi giống như trong suy nghĩ vậy. Suy tư tới đây, hướng về lão ma ma sau lưng phân phó: “Cũng đi xuống nghỉ ngơi đi. Ai gia muốn ngồi một mình một chút.”

“Vâng, Thái hậu.”

Chi nha một tiếng.

Cửa đóng lại, Thái hậu mở hai mắt ra, đặt phật châu xuống, đi tới trước bình hoa, chuyển động cơ quan, một cửa đá lớn từ từ mở ra, bà đi vào mật thất, cửa đá tự động đóng lại.

Đi từng bước một xuống thêm đá, thổi một tiếng huyết gió, một bóng đen xuất hiện, người vừa tới cung kính cúi đầu: “Chủ tử, có chuyện gì muốn phân phó ...”

Thái hậu ngồi ở trên bảo tọa, nhìn người áo đen trước mặt, nói từng câu từng chữ: “Theo kế hoạch của ai gia mà tiến hành, một ít vây cánh có thể thu mua người, hay thu mua, nếu như không thể ... Giết. Kế hoạch của chúng ta, tuyệt đối phải tốt đẹp hoàn toàn. Cần phải qua mùa xuân sang năm, lật đổ hết thầy tất cả.”

“Chủ tử, tại sao đột nhiên đẩy nhanh kế hoạch.” Người mới đến hết sức không hiểu, đột nhiên đẩy nhanh kế hoạch, hiện tại lại mất đi Hữu tướng đại nhân, một đầu mối then chốt trọng yếu, làm việc, làm sao có thể thuận lợi như vậy.

“Kế hoạch của ai gia, người có tư cách hỏi sao? Có vấn đề, tự có người xử lý.” Bà đang đánh cuộc, đánh cuộc đứa con trai này sẽ không phải không để ý tới mình, hơn nữa còn có Tô Văn ở, bà căn bản không sợ.

Người áo đen cúi đầu: “Thuộc hạ biết sai. Chuyện sẽ mau sớm làm xong.”

“Ừ. Đúng rồi, chuyện Tây quốc tra được như thế nào?” Thái hậu chống tay lên trán, sâu kín ừ một tiếng. Đại khái là chuyện nghĩ đến quá nhiều, đầu càng ngày càng đau, căn bản không giống như trước. Bà già thật rồi ...

Người áo đen a một tiếng, nhìn Thái hậu nói: “Nguyên nhân là Lâu gia Nhị phu nhân Ôn Bội chính là Đại công chúa Tây quốc, mà Lâu Văn ở Lâu gia có ân với vị Đại công chúa này, nàng liền đến hai tòa thành trì trong tay ban cho Lâu Văn. Lại có, Lâu Văn ở Tây quốc cùng Thiết Mộc hoàng đế bàn chính sự, không mưu mà hòa. Thiết Mộc hoàng đế hết sức thương thức, thu làm nghĩa nữ.”

Thái hậu nghe, cặp mắt bỗng dưng tròn to, Ôn Bội ? Trong trí nhớ thì nữ nhân này đơn giản chính là bình thường không thể bình thường hơn, thật không có nghĩ đến sẽ là mật thám, hơn nữa lại là Đại công chúa Tây quốc.

Một tình yêu ...

Lại tiêu hao hết thanh xuân của một cô gái, nếu không phải bởi vì lâu Thương Trạch, nàng ấy hiện tại cũng ở Tây quốc hưởng hết vinh hoa phú quý.

“Đi xuống đi...”

“Dạ. Chủ tử.”

Người áo đen biến mất, trong hai tròng mắt của Thái hậu đều là tâm tình phức tạp.

... ..

Sáng sớm hôm sau.

Tô Văn vừa mới dậy, Nguyên thị và Nguyên Cẩm Tố tới đây thỉnh an, khi nhìn đến Nguyên Cẩm Tố, nàng đi lên trước thương tiếc cầm tay nàng ta: “Như thế nào? Thất Tướng quân có nói lúc nào thì trở lại không?”

Nguyên Cẩm Tố ngược mắt nhìn Tô Văn, mấy ngày không thấy mà thôi, cô nương xinh đẹp đã gầy đến da bọc xương, may là Tô Văn nhìn thì có mấy phần không đành lòng, tiếng như muỗi kêu nói: “Thất Tướng quân nơi đó đã mang hộ thư từ hôn rồi. Cẩm Tố đã bản, căn bản không xứng với Thất Tướng quân.”

Tô Văn nghe, hai tay hơi thu hẹp, hận ý đối với Việt Huyền Tẫn càng thêm sâu. Vô duyên vô cớ để cho một cô gái bị hành hạ tinh thần, lại tiếp tục tồn tại trong đề tài của mọi người. Có bao nhiêu cực khổ ...

Vỗ vỗ tay của nàng ta an ủi: “Có ta ở đây, không có việc gì. Người chính là Nguyên tiểu thư trong vương phủ chúng ta, không lấy chồng có thể sống cuộc sống của mình. Sáng mai bắt đầu, người và ta tập võ đi.”

Nguyên Cẩm Tố vừa nghe, có chút thụ sủng nhược kinh lui về phía sau từng bước: “Quận chúa, Cẩm Tố có tài đức gì. Trước bởi vì chuyện của ta, để cho người và Vương gia sinh ra hiểu lầm, hiện tại ngài tại sao lại còn phải giúp ta như vậy.”

“Bởi vì chúng ta đều là nữ nhân. Hiểu chưa?” Tô Văn biết Thất Tướng quân và Cẩm Tố duyên phận đã hết, nàng không giúp được cái gì, cũng không thể bắt Thất Tướng quân đi cưới một cô gái đã bị tổn thương danh tiết, cho dù cưới, Cẩm Tố cũng sẽ không hạnh phúc.

Nàng gián tiếp làm hại nàng ta như vậy, nàng không thể đẩy nàng ta vào trong hố lửa.

Nguyên thị và Nguyên Cẩm Tố nghe được Tô Văn nói, cảm động đến mức bò lổm ngổm trên mặt đất, Tô Văn vốn đang mang thai, lại không tiện hành động, lập tức để cho Thủy Nguyệt và Trương Tư đỡ hai người dậy. Vậy mà nàng còn chưa có mở miệng nói chuyện, Hồ Nhất từ bên ngoài vội vàng chạy vào: “Quận chúa, Thất Tướng quân tự mình tới cửa bái phòng ...”

Nguyên Cẩm Tố vừa nghe, trong vành mắt đều là trong suốt, vừa mừng rỡ, vừa khó chịu. Trông mong được chàng quay về, nàng lại không còn mặt mũi gặp nhau. Vốn hôn lễ của nàng có thể thúc đẩy sớm một chút, nhưng bởi vì Lâu Thương Trạch gặp chuyện không may, cho nên Thất Tướng quân lập tức đi biên quan, trùng hợp Nguyên Cẩm Tố lại bị nạn, cái này ...

Tô Văn nghe xong, bắt được tay Nguyên Cẩm Tố nói: “Hồ Nhất, mời Thất Tướng quân đến khách sảnh ngồi, ta sẽ chờ cùng Cẩm Tố cô nương tới đây.”

“Không ... Quận chúa, ta không đi. Cẩm Tố đã không còn xứng với Thất Tướng quân, Vương phi, người sẽ không sát muối vào vết thương của ta, được không? Rất đau ... Thật ...” Nguyên Cẩm Tố hèn mọn lời kéo vạt áo Tô Văn, thấp giọng cầu xin.

Nguyên thị đã sớm nước mắt lưng tròng, liên tiếp ứng theo: “Đúng nha. Vương phi, ý tốt của ngài chúng ta hiểu, thế nhưng đã là sự thực, nếu xảy ra, không cần cưỡng cầu cái gì nữa ... Cho Cẩm Tố một hoàn cảnh an tĩnh đi.”

Trương Tư nhìn, cũng hơi ghen ghét, nhìn Tô Văn: “Vương phi, ta cùng ngài đi gặp Thất Tướng quân đi.”

“Tốt.”

Đi ra khỏi vườn, Tô Văn bước cảm giác giống như nặng ngàn cân, nếu như Thất Tướng quân thực sự tới đây từ hôn. Như vậy ngài mai toàn thành sẽ biết rõ, bọn họ còn cảm thấy khó chịu, huống chi là Cẩm Tố.

Trương Tư cảm giác được tâm tình của nàng, sâu kín nói: “Vương phi, có rất nhiều chuyện, không phải chúng ta muốn như thế nào, là có thể như thế. Nếu như đã nhất định, chúng ta căn bản không thể thay đổi được gì, chỉ có thể chấp nhận.”

“Chấp nhận? Ha ha ... Đúng nha ... Loại người sao có thể đối nghịch được với trời cao.” Được cái gì, lại mất đi cái gì, nàng cũng là như thế. Nàng hiện tại cũng không thể tin mỗi ngày nói một câu “Ta ra lệnh từ ta, không do trời”.

Trương Tư không nói một lời, chẳng qua là bình tĩnh nhìn về mặt Tô Văn, Tô Văn lúc này, là dạng cô gái nào. Bộ dáng cuồng vọng, hình như không có ở đây ...

Đi tới khách sảnh.

Liền thấy Thất Tướng quân đến khôի giáp cũng không kịp thay, trên mặt còn lưu lại bão cát theo hành trình ngày đêm, phong trần mệt mỏi chạy tới, nhưng mà khi thấy Tô Văn và Trương Tư, có một tia thất vọng.

Hai tay hần ôm quyền, giọng nói kêu vang: “Ra mắt Vương phi nương nương, Uyển Bình quận chúa.”

Tô Văn và Trương Tư nhàn nhạt kêu lên, còn chưa nói gì, Thất Tướng quân đã kích động hỏi: “Vương phi, Cẩm Tố làm sao? Tại sao phát sinh chuyện như vậy, đến giờ mới nói cho ta biết? Hơn nữa còn nói muốn từ hôn gì. Nàng thật sự cho là Thất mỗ ta là cái loại ngụy quân tử sao?”

Tô Văn cùng Trương Tư vừa nghe, hơi khiếp sợ, liếc mắt nhìn nhau, bất khả tư nghị nói: “Ý của ngươi là, ngươi nguyện ý cưới Cẩm Tố, căn bản sẽ không ghét bỏ nàng? Ngươi cần phải hiểu rõ, ngươi là một đại Tướng quân, cưới một cô gái mất trinh, không sợ người chê cười sao?”

“Thất mỗ lấy vợ, liên quan người làm chuyện gì. Ta thích Cẩm Tố, bất kể như thế nào, ta cũng sẽ cưới nàng. Phát sinh chuyện như vậy, ai cũng sẽ không muốn. Vương phi, ngài để cho ta gặp Cẩm Tố. ta muốn nói cho nàng biết, Thất mỗ hiện tại sẽ cưới nàng vào phủ Tướng quân. Trở thành chủ mẫu phủ Tướng quân ta, nữ nhân của Thất mỗ ta.”

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Ân sủng phong ba

Bốp...

Bức rèm che lộng lẫy buông xuống nên Cẩm Tố bàng hoàng nhìn Thất Tướng quân phong trần mệt mỏi trở về, trong mắt một mảnh trong suốt, hàm răng khê cắn môi dưới, nhìn nhau nghẹn ngào chẳng nói gì. Nguyên thị ngay bên cạnh lau khôe mắt, đi lên trước, cúi đầu thật thấp với Thất tướng quân,

"Đứng ở góc độ của vi nương, ta tự nhiên là hi vọng Tướng quân có thể lấy Cẩm Tố nhà ta. Nhưng mà đứng ở trước mặt chân lý, Tướng quân nên nghĩ kỹ rồi mới làm."

Thất Tướng quân một phát bắt được Nguyên thị, không cho nàng tiếp tục nói nữa, đồng thời vỗ bộ ngực,

"Thất mỗ lúc trên đường trở về đã nghĩ sáng tỏ, đòi người gặp đúng người, không có mấy người. Ta nhận định Cẩm Tố, như vậy nàng chính là nữ nhân của Thất mỗ ta. Trừ phi Nguyên phu nhân không muốn, không yên lòng đem Cẩm Tố cho Thất mỗ!"

Nguyên thị vừa nghe lời này, lập tức lắc đầu, khó khăn nói:

"Thất Tướng quân..."

Tô Văn nhìn đến đây, đi lên trước, nói:

"Nguyên phu nhân, nếu Thất Tướng quân đã nghĩ kỹ, như vậy bốn vương phi làm chủ, hôn lễ này không thể lùi rồi. Thất Tướng quân là đàn ông chính trực, bất chấp công giằng thế tục, bốn vương phi thật thương thức."

Trương Tư cũng đi lên phía trước nói:

"Ta là theo tỷ tỷ, tỷ tỷ đồng ý, như vậy ta cũng đồng ý. Cẩm Tố, ngươi thích Thất Tướng quân, cho nên mới vì hần mà lo lắng đúng không. Nếu hần không ngại, tại sao ngươi còn chần chờ?"

Nguyên thị quay đầu nhìn con gái nhà mình, nếu đổi lại là Nguyên thị trước đây, có lẽ sẽ không cần để ý đem nữ nhi của mình đưa đến bên người Thất Tướng quân. Nhưng mà bây giờ... Trải qua chuyện Cẩm Tố, bà thật sự nhìn thấu rất nhiều. Càng thêm tin tưởng, người làm cái gì, trời xanh đều nhìn thấy.

Trong đôi mắt đẹp của Nguyên Cẩm Tố toàn là xúc động, mà là sự sợ hãi, tự ti nhiều hơn. Bàn tay trắng nõn dưới tay áo dường như nắm chặt, bên hông treo một túi ngọc, như là nàng ta chưa quyết định được trái tim.

Cả gian đại sảnh bao trùm một bầu không khí quý dị..

Thất Tướng quân tỉnh tỉnh ngay thẳng, cuối cùng kềm nén không được, bất chấp lễ tiết chạy lên trước, đem cả người Nguyên Cẩm Tố ôm vào trong lòng, lớn tiếng nói:

"Cẩm Tố gả cho Thất mỗ! Lúc này Thất mỗ xin Nguyên phu nhân, Vương Phi nương nương, Uyển Bình quận chúa làm chứng, cuộc đời Thất mỗ ta nhất định cùng Cẩm Tố không rời xa, nếu là có nửa điểm giả tạo, làm trái, Trời Tru Đất Diệt! Chết không yên lành!"

Toàn thân Nguyên Cẩm Tố ở trong ngực Thất Tướng quân hoàn toàn giật mình trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy sự kinh ngạc, roi đầy nước mắt, thờ dài nói:

"Cái đó tướng quân, khiến Cẩm Tố không chịu nổi? Cẩm Tố thật sự không có lòng tin có thể cùng ngươi đi cả đời, mời ngươi buông tay, được không?"

"Không tha! Tuyệt đối sẽ không! Ta đã buông lời thề rồi, Hơn nữa vương phi với quận chúa đều nghe thấy được, ngươi đời này nhất định là người của ta. Chúng ta còn có hôn ước phía trước, tại sao phải lùi bước?"

Thất Tướng quân càng ôm chặt người Nguyên Cẩm Tố hơn, sợ ngay sau đó, nàng liền từ trong ngực của hắn tránh thoát như thường.

Nhưng mà...

Nguyên Cẩm Tố lại là dùng sức đẩy hắn ra, lớn tiếng nói:

"Ngươi có biết hay không, ngươi càng như thế, ta càng là không thể tiếp nhận tình cảm này của ngươi! Ngươi hoàn mỹ như vậy, tại sao phải lấy một cô gái như ta. Còn nữa, ngươi nguyện ý, ta nguyện ý sao? Ngươi có thể không chấp nhất những lời nói của người khác, vậy còn ta? Ta là một nữ nhân!"

Tiếng nói nhỏ nhỏ này dường như muốn xé tan....

Tàn nhẫn mà đã kích trong lòng Tô Văn, lòng của nàng nặng nề chua xót. Trước mắt có một chút mê muội, nghĩ đến tạo thành hết tất cả bi kịch của con người chính là vẻ đạo mạo của đàn ông, nàng thật sự hoàn toàn nuốt không trôi tiếng nói này.

Thất Tướng quân giật mình, hắn hoàn toàn không có dũng khí bước về trước, tình yêu của hắn biến thành trời buộc, hắn tự nhiên chỉ có thể dừng lại. Thống khổ nắm chặt quyền, khom người: "Thực xin lỗi..."

Dứt lời, xoay người, rồi đi...

Nguyên thị hoàn toàn đè nén không được, khóc ròng lên.

Tương Tư lập tức đi lên phía trước an ủi Nguyên thị, Tô Văn đuổi kịp bước đến bên cạnh Nguyên Cẩm Tố, bắt lấy tay của nàng ta, khẽ lau nước mắt của nàng ta, nói:

"Yêu là chuyện hai người, không có liên quan gì đến người khác. Ngươi là vì chính mình, vì nàng mà sống, không phải vì thể diện của ai mà sống. Trong cả đời chúng ta gặp được rất nhiều người khiến chúng ta động tâm, nhưng chưa chắc sẽ gặp được một người bất chấp tất cả vì ngươi. Ngươi thật xác định, Thất Tướng quân không phải là người khiến ngươi bất chấp tất cả."

Nguyên Cẩm Tố nghe lời nói của Tô Văn liền run rẩy một chút, nghiêng người, lông mi run rẩy, hơi ngửa đầu nhìn bầu trời bao la xanh thẳm, có chút nước nở nói:

"Hắn là người để cho ta bất chấp tất cả, nhưng thì ra là vì bất chấp tất cả như vậy, cho nên ta phải bận tâm đến tiền đồ của hắn, ta không thể để cho hắn trở thành trò cười khắp thiên hạ."

"Cẩm Tố ngươi chỉ là một nữ nhân! Ngươi chỉ cần một tình yêu đơn giản, mà không phải một trái tim rộng lớn Ngươi tuyệt đối là người để cho ta bất chấp tất cả. Một gánh vác sứ mạng quốc gia, thiếu niên tràn đầy nhiệt huyết, bất chấp tất cả chạy trở về, muốn phải lấy được kết quả không phải như thế."

Tô Văn có thể hiểu ra suy nghĩ của Cẩm Tố, bây giờ những cô gái có cách nghĩ như thế này rất ít.

Cái nào không phải là ích kỷ đến tận xương tủy, khắp nơi vì chính mình lo liệu.

Có thể đem ngăn chặn tình yêu mãnh liệt, lựa chọn biến thành cô gái vì đại cuộc, thật là khờ dại.

Cẩm Tố chuyển con mắt, nhìn Tô Văn, trong mắt có chút bị ảnh hưởng.

"Ta chỉ là một cô gái đơn giản, chỉ cần tình yêu đơn giản? Không là một trái tim rộng lớn, đúng nha? Chúng ta cùng đi biên ải, không có đấu tranh quyền lực như kinh đô, cũng không có dân chúng huyền thoại yêu thương, chúng ta chỉ là một vợ chồng đơn giản..." Suy nghĩ đến đây, hai mắt bỗng dưng tròn to, nhìn Tô Văn khẩn trương nói: "Vương phi cảm ơn ngươi..."

Tô Văn khẽ mỉm cười, vỗ bàn tay nàng, "Đi thôi..."

Nguyên Cẩm Tố gật đầu, bất chấp tất cả kéo làn váy lên, chạy đi, bất chấp gông xiềng thế sự, sẽ không suy nghĩ, ai hèn mọn, ai bỏ ra, chỉ là tình yêu đơn giản....

Chạy đi vương phủ.

Nhìn thấy bóng lưng cô đơn Thất Tướng quân, khoe miệng của nàng nhẹ nhàng gương lên, trong mắt một mảnh trong suốt, là nước mắt thanh phúc!

"Tướng quân..." Nàng dùng hết sức lực toàn thân hô to lên.

Thất Tướng quân nghe thấy, thân thể bỗng dưng cứng đờ, chuyển con mắt, Nguyên Cẩm Tố như một đóa hoa nở rộ nhào vào trong ngực của hắn, trong mũi, trong đại não, tất cả mùi hương xung quanh toàn bộ là của nàng

"Cầm Tố..."

"Tướng quân, Cầm Tố nguyện ý đi theo ngươi, mặc kệ người khác nói thế nào, mặc kệ người ta nhìn ra sao. Ta chỉ là Nguyên Cầm Tố, Cầm Tố yêu Tướng quân, ta chỉ muốn một tình yêu đơn giản..." Nguyên Cầm Tố mang theo niềm vui bất ngờ, lại thẹn thùng nói những lời kia.

Thất Tướng quân nghe thấy, trong hốc mắt lại một mảnh trong suốt, gất gao ôm lấy thân thể của nàng, rất dùng sức, thậm chí hoan hô: "Thật tốt ta muốn lấy Nguyên Cầm Tố làm vợ! Cả đời này không bao giờ rời ra!"

Dân chúng xung quanh dừng bước nhìn cặp đôi trên đường này!

Có bao nhiêu nỗi khiếp sợ, có bao nhiêu lời chúc phúc?

Tô Văn lại lặng lẽ đứng ở trước cửa chính Vương phủ, chậm rãi nhếch môi, có thể nói là từ trước đến nay Nguyên Cầm Tố là may mắn đi! Bởi vì chuyện này, nàng nhìn thấy chân tâm của Thất Tướng quân, đồng thời cũng xuyên qua đáy lòng của bản thân.

Rất may mắn, đây là bi kịch biến thành hài kịch.

Nguyên thị nhìn thấy hình ảnh như vậy, cảm kích hai đầu gối quỳ xuống đất,

"Vương phi giúp đỡ Cầm Tố cùng bà già này, cả đời này bà già ta không quên, xin vương phi nương nương tiếp nhận một lại của bà già này!"

Tô Văn lập tức ngăn cản:

"Nguyên phu nhân, ngươi là di nương Vương Gia, thì cũng là di nương của ta, ngươi muốn làm ta ngại chết sao? Hay là muốn giống như Trương Tư ức hiếp bà bầu như ta!"

"Đúng đấy, Nguyên phu nhân đứng lên đi!"

Trương Tư che mặt cười duyên, đồng thời kéo tay Nguyên phu nhân qua, tự mình giúp đỡ bà, lải nhải:

"Không phải người một nhà, không vào một cửa. Đây là di nương rồi, còn khách khí như vậy."

Nguyên phu nhân đông cứng nhếch miệng, nhìn Cầm Tố, trong đáy mắt lại tràn đầy hạnh phúc vui vẻ.

Chuyện Nguyên Cầm Tố trôi qua, Việt Băng Ly trở lại vừa nghe, thích thú uống không ít rượu, ban đêm còn để cho Tả Diễm đi trở về tắm điện. Tô Văn vắt khăn lông lau gương mặt của hắn, cô nghĩ thầm,

"Thực là một đứa bé không hiểu chuyện, rõ ràng uống nhiều như vậy."

Thật ra Tô Văn biết, hắn vốn dĩ chẳng phải vì chuyện của Cầm Tố mà cao hứng, mà là vì một việc không vui. Biết rõ là do Huyền Tấn gây nên, lại không làm được gì, đó chính là xót xa cho hoàng tộc!

Nửa đêm khi tỉnh lại, Tô Văn còn đang thêu cái yếm đáng yêu cho đứa nhỏ.

Việt Băng Ly đề lên huyết Thái Dương, nhìn Tô Văn khổ cực như vậy, tự trách mắng: "Làm gì thế? Ta không ở nhà một chút, nàng cũng không biết tự mình chiều cổ bản thân rồi phải không?"

Tô Văn nghiêng đầu, khẽ vuốt tóc hắn, dựa vào bờ vai của hắn: "Chàng vốn không biết cảm giác của ta bây giờ, cực cực ở trong bụng, ta thay nó thêu cái yếm, dường như nó biết như vậy, đặc biệt an phận, cũng không đá ta."

Việt Băng Ly nghe, không tin nhìn nàng, nhưng ngồi xuống trên ghế, bình tĩnh nhìn nàng một cây kim một sợi chỉ thêu cái yếm thay đứa nhỏ. Tô Văn ngược mắt, nhìn hắn, bỗng nhiên đặt đồ trong tay xuống, hỏi:

"Tôi nay có phải có chuyện không vui không, chàng không thể gạt được ta đâu, nói cho ta biết, được không?"

Ngón tay Việt Băng Ly nhẹ xuyên qua tóc nàng, ôm chầm thân thể của nàng vào trong ngực mình, thì thầm:

"Thích cuộc sống như vậy sao? Văn Văn. Nếu như không thích, bốn vương sẽ cho ngươi thêm một cuộc sống khác, được không?"

Tô Văn nghe, trái tim lập bộp rơi xuống, ngược mắt hỏi: "Chuẩn bị xong chưa?"

"Mặc dù không có nắm chắc, nhưng bốn vương muốn buông tay đánh cược. Hôm nay là Cầm Tố, ngày khác có phải là ngươi hay không, bốn vương cũng không biết!" Lòng này Việt Băng Ly vận thật chặt, đó là nhìn thấy sự đau buồn thật nhỏ của Tô Văn.

Hôm nay là Cầm Tố!

Ngày khác có phải là nàng hay không!

Nhưng mà phu quân của nàng cũng không biết, tất cả mọi chuyện đều vì nàng mà xảy ra.

Việt Bạng Ly thấy Tô Văn không nói gì, có chút rầu rĩ vỗ đầu mình, "Xin lỗi, bôn vương không lo lắng chu đáo. Hiện tại ra tay, nếu là thất bại, sẽ làm hại tính mạng hai người."

Tô Văn chăm chú nắm bàn tay Việt Bạng Ly, ánh mắt kiên định nói:

"Phu quân, tin tưởng Văn Văn sao? Nếu như tin tưởng, chúng ta cứ bình tĩnh như vậy, được không? Một ngày nào đó, tất cả mong muốn của chàng, đều sẽ thành công."

Sắc mặt Việt Bạng Ly trầm xuống, lời của Tô Văn khiến cho hắn lâm vào trầm tư, loại cảm giác bị nàng bảo vệ, cực kỳ không thoải mái. Giữ chặt bờ vai của nàng, nhìn nàng nói:

"Văn Văn... Nàng cuối cùng đang làm cái gì, tại sao người luôn có nhiều chuyện như vậy, ta không biết."

"Ta không nói mọi chuyện cho chàng, có lẽ có nhiều chuyện chàng thật sự không nên biết. Nhưng đến thời điểm nhất định, ta nhất định sẽ nói cho chàng biết toàn bộ." Tô Văn thừa nhận, nàng là không muốn để cho Việt Bạng Ly biết toàn bộ mọi chuyện.

Việt Bạng Ly không hề hỏi tới, mặc dù có chút không vui, lại đang cố gắng che giấu. Thở dài một hơi, "Nghỉ ngơi đi!"

Tô Văn rõ ràng thấy hắn không vui, lại cũng không thể làm gì. Giải thích, nói được nhiều hơn nữa, đều vô ích, chỉ biết nói việc này ra càng thêm phức tạp. Để cho hắn càng thêm khó hiểu đi...

... Phân cách tuyến...

Bích Lâm cung.

Lâm Phi nửa nằm trên sập, tỳ nữ đang cẩn thận sơn móng tay cho nàng, thái giám lặng lẽ đứng ở một chỗ, nói: "Trong vương phủ, trừ sau chuyện tình của Cẩm Tổ cô nương thì không có chuyện gì khác. Vương phi nương nương thì thích ở quý phủ quận của Quận Chúa Uyển Bình tâm sự. Bình thường ba người đều nói cho tới khi trời tối muộn mới rời đi."

Lâm Phi khẽ ừ, lại hỏi: "Nghiên phi đâu?"

"An phận ở trong vườn hoa của mình, làm nữ công, có đôi khi còn đích thân đến Ngự Thư Phòng làm một chút điểm tâm cho hoàng thượng. Thỉnh thoảng luyện kiếm ở trong vườn, nghe nói, hoàng thượng đặc biệt thích bộ dáng của nàng lúc luyện kiếm cười rất quyến rũ, như tiên nữ..." thái giám cẩn thận quan sát biểu tình của Lâm Phi, chậm rãi nói xong.

Lâm Phi nghe xong, bỗng đứng ngồi dậy, bàn tay trắng nõn hất tất cả các đồ trên bàn rơi xuống đất, sơn móng tay màu đỏ vương đầy mặt đất, chảy xuống thảm hoa văn, nhìn thấy mà giật mình. Tỳ nữ kinh hoàng lo ngại trên mặt đất, thân thể không ngừng run rẩy.

Cái nữ nhân Lâu Văn đáng ghét kia rốt cuộc là chắn chừ chuyện gì? Tại sao còn không ra tay với Lâu Nghiên, nữ tử này lại được sủng ái như vậy, tuyệt đối sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của nàng. Hiện tại Phụng Vân không còn uy hiếp, lại tới một Lâu Nghiên!

Xem ra nàng thật sự muốn động thủ...

Không thể lại ngồi chờ chết!

Thái giám không yên đi lên trước, phát nhẹ phía sau lưng của nàng ta, an ủi: "Nương nương, đừng tức. Nếu chọc tức thân thể, cái đó không đáng. Việt Vương phi không phải đèn đã cạn dầu, tin lời của Vương phi, nàng ta không có khả năng sẽ không làm gì."

Lâm Phi dứt bỏ cánh tay của Thái giám ra, "Cút... Đừng đụng bôn cung, toàn bộ cút ra ngoài! Còn người nữa, đi nói cho hoàng thượng. Bôn cung thân thể không khỏe! Muốn gặp hoàng thượng! Mau đi..."

"Nương nương... Đây..."

"Mau đi..."

Tỳ nữ bị nàng rống như vậy, đành phải lập tức chạy rời khỏi Bích Lâm cung đến Càn Thanh điện.

Việt Huyền Tẫn đang dùng cơm trưa, cơm này vừa vào trong miệng, thì tỳ nữ của Lâm Phi thì tới quấy rầy hắn. Vốn gần đây chính là một bụng lửa, nữ nhân này lần nào cũng tìm đến như vậy, trực tiếp nói: "Mang theo thái y cút..."

Lâu Nghiên ngồi ở một bên, nhìn Việt Huyền Tẫn tức giận như vậy, lập tức ra hiệu bằng mắt với Lý Đức, hắn lập tức hiểu rõ đứng dậy, an ủi. Lâu Nghiên nói: "Hoàng thượng, thần thiếp đi qua kia xem. Ngài vất vả quốc sự, dùng cơm trưa thật ngon."

"Ừ..."

Lâu Nghiên mang theo tỷ nữ đi Bích Lâm cung, nhìn thái y bắt mạch xong, đơn giản hỏi vài câu, lúc này mới đi vào đằng sau tấm điện, vừa qua bức màn, cũng cảm giác được toàn thân Lâm Phi tức giận, nằng lại giả bộ giống như không thấy, vui vẻ nói: "Tỷ tỷ, người đây là muốn gì chứ? Gần đây hoàng thượng bị quốc sự làm phiền lòng, người dùng thủ đoạn như vậy, chỉ làm hấn chán ghét!" Lâm Phi lấy thân mình hù dọa, trừng lớn hai mắt nhìn thấy Lâu phi, thật sự xúc động muốn tát nàng ta một bạt tay. Nhưng mà, nàng không thể xúc động như vậy. Lâu Văn lại đối phó nàng, nàng phải tỉnh táo lại. Lạnh lùng cười: "Ha ha... Thật sự là tiểu nhân đắc chí..."

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Văn Văn thay đổi

Lâm Phi lấy thân mình hù dọa, trừng lớn hai mắt nhìn thấy Nghiên phi, thật sự xúc động muốn tát nàng ta một bạt tai. Nhưng mà, nàng không thể xúc động như vậy. Nhờ đâu, Lâu Văn lại đối phó nàng, nàng phải tỉnh táo lại. Lạnh lùng cười:

"Ha ha... Thật sự là tiểu nhân một khi đắc chí..."

Sau khi Lâu Nghiên nghe thấy, không giận ngược lại còn mỉm cười, "Nếu là so với tác phong của tỷ tỷ, muội muội còn phải học hỏi thêm, không phải sao?"

Lâm Phi cảm giác được hôm nay Lâu Nghiên cố ý nhằm vào nàng, cố gắng tự nói với mình không nên so đi với nàng ta, lại không thể ngăn chặn tính tình của mình như trước, không cảm được muốn tức giận:

"Bỏ cung biết rồi, dù sao ta và người cũng phải người của hai thế giới. Nghiên phi, nhớ rõ địa vị của mình."

"Tỷ tỷ nói rất đúng. Người đã không có chuyện gì, như vậy muội muội không quấy rầy, trở về bẩm rõ mọi chuyện với hoàng thượng." Dứt lời, liền xoay người rời đi, Lâm Phi lại gào lên lớn tiếng phất sau bóng lưng của nàng ta: "Nghiên phi, ta cho người biết! Người nếu dám có nửa điểm giả tạo, ở trước mặt hoàng thượng đem đặt thị phi, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người."

Lâu Nghiên chuyển con mắt, cố ý nhếch miệng cười, nụ cười kia đặc biệt lạ thường, khiến Lâm Phi xúc động muốn đem nàng ta ra xé tan nát như miếng vải rách, cái nữ nhân đáng chết kia! Thật là cánh đã mọc cứng cáp rồi, được một chút ân sủng muốn leo đến trên đầu của nàng làm chuyện phách lối!

Lâu Văn đáng chết này, tại sao còn không ra tay giết chết nữ nhân kia!

Đi ra khỏi Bích Lâm cung, Yên La bên cạnh Lâu Nghiên, ngạc nhiên nhủ thầm hỏi: "Nương nương, người không sợ Lâm Phi ở phía sau giết người một cước, hiện tại người được sủng ái, chộc không ít người ghen ghét. Cần thận mọi chuyện..."

Lâu Nghiên quay đầu nhìn Yên La, tự tin nhếch miệng, nghĩ đến ngày đó nghe được những lời kia, nụ cười càng thêm đắc ý, Lâm Phi kia nghĩ rằng có thể sai khiến được ba tên kia, cuối cùng nhưng không biết, rốt cuộc ai mới chính là người sai khiến.

Lâu Văn à Lâu Văn... Dựa vào đầu óc thông minh của người, người muốn dùng thủ đoạn đối phó với Lâm Phi phải lợi hại như thế nào. Nếu không đến lúc này, sao người còn yên tĩnh như thế. Trừ phi đây là sự yên tĩnh trước khi đón chờ một trận bão táp...

... Phân cách tuyến...

Càng vào thu, bụng Tô Văn càng lúc càng lớn, hoạt động càng thêm khó khăn. Việt Băng Ly gần như bận rộn, không phải chuyện trong triều cũng là chuyện bên ngoài.

Tô Văn cảm thấy trong lòng Việt Băng Ly dường như không an phận, dù sao Việt Huyền Tẫn quá đáng đến mức này, hấn ta sẽ không có khả năng bình tĩnh đến mức như vậy. Nếu biết chuyện của nàng, sợ là sẽ phải thay đổi thái độ bình thường, đứng nên nổi dậy dử dội.

Sau khi cáo biệt với Ôn Bội, Tô Văn đề nghị đưa Lâu Triệt về Vương phủ ở mấy ngày, thật không ngờ bà lại không do dự chút nào, liền đáp ứng. Có Lâu Triệt, mỗi ngày trò chuyện, nhìn hấn múa võ đùa giỡn, giảm không ít buồn bực.

Nguyên Cẩm Tô đi biên quan, Nguyên thị ở lại phủ tướng quân với Đại Phu Nhân, vương phủ đột nhiên thanh tĩnh không ít. Múa võ ở hậu viên, mỗi ngày cũng trải qua cuộc sống gia đình ổn định của mình, thỉnh thoảng hát lâm nhảm, đánh đàn. Rất hợp với cảnh...

Ngay tại lúc Tô Văn hơi bồn thần nghe hát, Trương Tư từ bên ngoài đẩy cửa vào đi, ra về thần bí đi đến trước mặt Tô Văn, "Tỷ tỷ..."

Nàng bỗng dừng lấy lại tinh thần, nhìn Trương Tư, có chút mệt mỏi nói: "Đến đây, ngồi xuống đi."

Trương Tư nhìn thấy bộ dáng mệt mỏi của Tô Văn, có chút lo lắng hỏi: "Mấy ngày gần đây có phải quá mệt mỏi không? Sao sắc mặt khó coi như vậy. Vương Gia đã lâu chưa trở về Vương phủ sau?"

Khỏe miệng Tô Văn mang theo nụ cười trào phúng, "Hắn có việc bận rộn, tự nhiên không về được. Dù sao ta cũng không muốn làm phiền đến chàng, cứ trải qua cuộc sống gia đình bình yên của mình, im lặng, như thế rất tốt."

Tương Tư thở dài một hơi, tính tình Tô Văn chính là cao ngạo, mặc kệ nhưng nhớ cớ nào, cũng sẽ không chủ động đi tìm Vương Gia, hai người cũng ngắc đến cùng, như vậy giống như Thiên Lô Địa Hóa. Gần đây mấy lão già trong cung nhìn thấy Việt Băng Ly, biết ngay hai người này có chuyện gì đó rồi.

Sau khi ngồi xuống, cũng không nói thêm chuyện khác, nói thẳng: "Mấy ngày gần đây tất cả quan viên lớn nhỏ trong triều đều phát sinh chút chuyện, xem ra Thái hậu nương nương và hoàng thượng đấu tranh càng ngày càng lớn. Ta đã điều tra mối quan hệ của gia tộc Lâm Phi rồi, đường ca của nàng ta là người lần trước áp tải ngân khố đến giúp nạn thiên tai, cho nên khả năng hắn ta tham lam và rất lớn."

Tô Văn nghe xong, "Ba đại nhân? Lâm Phi kia thật là có bản lĩnh, một đường ca cũng sẽ tận tâm tận lực trợ giúp như vậy. Như vậy gia tộc của nàng ta có chức gì quan trọng trong triều hay không?"

"Nương nương, Lâm Phi là con gái dòng chính trong nhà, cũng không có huynh muội, hoặc là đệ đệ. Cho nên lúc này mới mang theo đường đệ của mình vào trong triều, nhưng này quan hệ của hai người từ nhỏ rất tốt. Âm thầm trợ giúp nàng ta, cũng không phải là không có thể."

"Ừ... Khó trách lúc nàng ta tiến cung chức vị lại thấp như vậy, hóa ra là không có bối cảnh như các Tiểu Phi Tần khác. Nhưng nàng ta rất biết nuôi thể lực nhà mẹ đẻ của mình, hiện tại chúng ta sẽ chuyển chỗ dựa của nàng ta! Người biết ta xưa nay không thích để tâm tình của mình khó chịu." Tô Văn nghiêng đầu, miễn cưỡng nhìn Tương Tư, nói.

Tương Tư gật đầu, lại nghi ngờ hỏi: "Nương nương, hành động lần này, quyết định thế nào?"

"Muội đi vạch trần vấn đề, không khỏi tránh dư thừa, như vậy sẽ khiến cho triều đình chú ý đến mình đi! Điều động người của Âm Dạ, chuyện lần này, nhất định phải làm cho tốt. Ta thấy những ngân khố của Lâm tổng cũng chưa có đốt, bây giờ tin tức quá chặt. Nói muốn tìm người, cũng rất khó." Tô Văn cẩn thận đánh giá, tỉnh táo nói,

Tương Tư ôi chao một tiếng, khẽ mỉm cười: "Tỷ tỷ nhà chúng ta chính là một nữ Gia Cát, không chỉ liệu chuyện như thế, hơn nữa vạch ra chiến lược, vẽ sách lược, cũng diễn ra sinh động."

"Đây là lớp chuyên môn khi trở thành quận chúa là phải huấn luyện qua, ta lại phát hiện miệng lưỡi của quận chúa Uyển Bình của chúng ta ngày càng trơn tru, liền đòi niềm vui từ bà bầu ta đây." Tô Văn rõ ràng nhạo báng, trên mặt lại đau thương.

Tương Tư không biết nàng nghĩ tới điều gì, hoặc là chạm vào cái gì, vỗ vai của nàng an ủi: "Nương nương, tính cách của người xưa nay vui vẻ, hiện tại có đứa nhỏ cùng thiếu gia Tô Triệt, tốt biết bao. Chỉ là thiếu Nguyên phu nhân và tiểu thư Cẩm Tô, thật sự vắng lặng không ít."

"Ai nha, rất vắng vẻ. Sớm biết thế, lưu lại cái mạng của Hứa Tư kia, nay Vương Phủ cũng sẽ thêm náo nhiệt rồi." Tô Văn cười cười, gật đầu.

Tương Tư nghĩ, bất ngờ vui vẻ nói: "Hay là thế này đi! Ta dọn qua đây ở, sau đó thỉnh thoảng Đức Lâm cũng lại đây, như vậy mấy người chúng ta chẳng phải có bạn, cũng vui vẻ không ít!"

"Hả, Uyển Bình tỷ tỷ, chúng ta thật sự là tâm ý tương thông, ta vừa muốn tới đây tìm chị dâu nói chuyện này, người lại vừa nói xong, sao cũng không để cho ta một chút cơ hội." âm thanh non nớt của Đức Lâm vang lên, như là ánh mặt trời sáng lạng.

"Ha ha..." Tương tư cùng Tô Văn che mặt cười, nha đầu Đức Lâm kia càng ngày cái gì cũng có thể nói, chọc cho người khác cười to khanh khách.

Sau khi Tương Tư thật sự ở lại tại vương phủ, đại khái là chuyện trong triều rất nhiều, Hoàng thượng cũng lười trông nom một số người làm chuyện hồ đồ, Thái Hậu tự nhiên cũng bận rộn làm chuyện của bà ta, đương nhiên cũng không rảnh bận tâm các nàng.

Đức Lâm ở lại chưa tới mấy ngày, cũng cảm giác được Việt Băng Ly và Tô Văn có chuyện lớn, nghĩ đến nát óc cũng muốn giúp đỡ hai người, nhưng mà nàng lại không gặp được Việt Băng Ly. Việc này vẫn chưa thờ bình thường lại...

Trong triều phát sinh chuyện lớn.

Quốc khố mất bạc! Có quan viên kiện lên cấp trên nói, Việt Băng Ly không phải là huyết thống hoàng tộc. Hai tin tức lớn vừa truyền ra, cả triều đình chấn động. Tay chân Thái Hậu càng luống cuống, ngàn muốn vạn muốn, thật không ngờ ở phía sau, lại xảy ra một việc như vậy.

Xem ra lần này Việt Huyền Tẩn nghiêm túc, hắn muốn làm, chính là hoàn toàn cắt đứt mạch máu Thái hậu, làm tất cả hoạt động của bà đều vô ích!

Lúc Tô Văn nhận được tin tức, ý cười trên khóe môi lạnh lẽo dường như có thể giết chết người, suốt đêm vào cung, thấy Thái hậu. Nàng vừa bước vào Thái Hậu đã hoảng hốt kéo cánh tay của nàng, "Văn Văn, người đã tới."

"Mẫu hậu, sao vậy? Tại sao hoàng loạn như vậy, chuyện phu quân đại nhân có phải là huyết thống hoàng tộc, chân tướng nhất định sẽ rõ, có người tuyệt đối không có khả năng một tay che trời!"

Tô Văn nói mỗi chữ mỗi câu rõ ràng, che giấu suy nghĩ tức giận trong đáy lòng. Thực là thật không ngờ, Việt Huyền Tẩn này lại biến thái như vậy, rõ ràng dùng chiêu hèn hạ như vậy.

Thái hậu đau đầu nâng trán, "Phải hay không phải, ai gia không sợ. Sợ chính là chỗ Ly nhi, nó xưa nay bất hòa với ai gia, thậm chí đối với triều đình kia còn chán ghét đến cực điểm. Cơ hội như vậy, ai gia sợ nó sẽ vứt bỏ áo choàng Vương Gia, trở về làm người người dân bình thường."

Tô Văn lại tự tin nhếch miệng, nhìn Thái hậu, "Mẫu hậu, người quá lo lắng. Lúc trước chuyện của Cẩm Tổ cô nương, chắc người cũng phải biết rõ ràng. Cẩm Tổ chỉ là cháu gái ruột của Nguyên phu nhân. Phu quân đối với Nguyên phu nhân chỉ là tình cảm con người, còn và người đều biết rõ, chỉ có chuyện này, ngoài ra không có gì khác, nhưng mà chúng ta đều hiểu. Phu quân sao có thể dễ dàng buông tay, đây không phải là tính cách của hần ta."

Thái hậu nghe Tô Văn nói xong dường như cảm thấy có đạo lý. Cuối cùng vẫn không chịu nổi thờ dài một hồi,

"Ai gia thiếu nợ Ly nhi, Nguyên thị, đời này cũng còn không rõ, nỗi khổ trong lòng cũng không có người để kể ra. Văn Văn, người sẽ giúp ai gia sao? Không phải người là một người bình thường, ai gia vì thành kiến trước kia nhận lỗi với người, hiện tại ta chỉ muốn bảo toàn con của ta, bảo toàn cháu trai của ta."

Trái tim Tô Văn hơi hồi hộp, nàng nhìn thấy chỉ là một lão nhân gia cố gắng bảo vệ người thân? Còn là một mưu tính, thái hậu nương nương thận trọng! Bản thân nàng cũng không biết, nhưng mà nàng hiểu rõ, lúc này, các nàng là người một nhà, muốn toàn lực ủng hộ đối kháng kẻ thù bên ngoài.

"Chuyện mất bạc, không phải trùng hợp. Chuyện này sau khi xử lý, lại xử lý chuyện của phu quân lớn hơn! Hơn nữa ta tin tưởng, tất cả mọi chuyện đều sẽ đi qua. Mẫu hậu, chớ suy nghĩ quá nhiều." Tô Văn cực lực an ủi.

Thái hậu nghe xong, nặng nề gật đầu, bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, nhìn nàng nói: "Còn nhớ ngọc bội ai gia đưa người không? Đó là ai gia ở nước Nam Chiếu, được phụ hoàng ban cho, nếu như ta có chuyện gì, không giúp được Ly nhi, người cầm ngọc bội đi nước Nam Chiếu. Còn có một món đồ ai gia đưa cho người..."

Lúc đang nói chuyện đã đứng dậy, đi về hướng tủ lớn. Tô Văn sững sờ nhìn nét mặt của nàng, lại thật không ngờ, nàng cầm một cái hộp ngọc lại đây, mở ra, lấy một cây sáo ngọc ra

Con mắt Tô Văn lạnh xuống, đó chính là sáo ngọc sát thủ có thể khống chế người chết. Ngày đó chủ nhân thời sáo ngọc chính là Thái Hậu! Quả nhiên nàng đoán không sai. ...

"Sáo ngọc là một loại vũ khí ám sát độc truyền của nước Nam Chiếu, nó có rất nhiều chức năng, có thể khống chế người chết giết người, cũng được dùng âm công công kích người. Ly nhi thông hiểu cũng là loại này."

Thái hậu đem sáo ngọc đặt vào trong tay Tô Văn, bàn tay mềm mại, giọng điệu nặng nề nói:

"Nếu ai gia có chuyện gì hay tổ chức Băng Tuyết xảy ra chuyện, thì giao cái này vào tay con!"

Tô Văn vừa nghe, không thể tưởng tượng nổi mở to hai mắt, nhìn sáo ngọc kia, không thể tưởng tượng nổi hỏi: "Mẫu hậu, người lại tự mình đem tổ chức Âm Vệ của mình giao cho Văn Văn sao? Người không sợ..."

"Sợ cái gì? Ai gia đời này không phải là vì địa vị. Vì vật kia, ta thiếu Ly nhi rất nhiều. Trước còn có thành kiến đối với con, suýt chút nữa khiến con... Ha ha... Nhưng rất may mắn, Ly nhi của ta chọn một thể tử hoàn mỹ như con. Ta nghĩ thông suốt, tay không mà đến, làm sao muốn tay không mà đi. Có thể vì con của mình làm những thứ gì, thì làm những thứ đó..." Giọng nói Thái hậu lộ ra vẻ đau thương khôn nguôi, như một người già cô độc, làm cho người ta cảm thấy thê lương như vậy.

Tô Văn nắm chặt ngón tay, chăm chú cầm sáo ngọc, cuối cùng kiên định gật đầu: "Kỳ vọng của Mẫu hậu, Văn Văn tuyệt đối sẽ không phụ."

"Văn Văn, ai gia còn có một việc cầu người... Người có thể giúp Ly nhi một đời một kiếp, kẻ cả trợ hần trèo lên ngôi vị Hoàng đế!" Ai gia hiền lành nhìn chăm chú vào gương mặt của nàng, nghiêm túc nói xong.

Tô Văn vừa nghe, có chút kinh ngạc, ngay sau đó nhếch miệng, "Đối với Việt Huyền Tấn hần, ta sớm đã nhìn không được. Nếu mẫu hậu cùng phu quân đều có cách nghĩ này, như vậy sẽ lật đổ thiên hạ, là chuyện sớm hay muộn!"

"Ừ... Người là cô gái đầu tiên quyết đoán như vậy." Thái hậu thường thức gật đầu, đối với Tô Văn trù ẻo, lại thêm vài phần.

Tô Văn xuất cung, đã là giờ Tý, nàng cũng không gấp về phủ, ngược lại đi Âm Dạ liên lạc địa điểm của tổ chức Âm Dạ, đem một phong thư dùng bồ câu đưa tin truyền đi, lúc này mới một hồi trở lại vương phủ.

Tô Văn vừa đẩy cửa chính nặng nề xong, liền thấy Việt Băng Ly đứng chấp tay chỗ tường xây làm bình phong trước cổng.

Nàng bình tĩnh đi vào trong vườn, vượt qua tường xây cổng đi vào hậu viên, Việt Băng Ly bám theo một đoạn, mãi cho đến tầm điện, lúc nàng muốn đóng cửa, Việt Băng Ly vươn tay che chắn, "Nhất định phải đối với ta như vậy sao?"

"Vâng! Trước không phải Việt Băng Ly người tức giận trước, không phải Lâu Văn ta! Hiện tại ta phải như chó mừng vẫy đuôi với người sau? Việt Băng Ly!" Thái ghen tức giận nóng bạo phát, tự nhiên nói chuyện lớn tiếng hần lên

Mấy ngày nay, hần chẳng quan tâm, nàng đã cảm thấy đủ nén giận rồi, lúc này đến đây không quan tâm vài câu, mở miệng chính là lời nói như vậy.

Việt Băng Ly xin lỗi đẩy cửa ra, ôm thân thể, Tô Văn dùng sức, dường như muốn đem cả người nàng khảm lên trên người của hần, ở bên tai nói:

"Lâu Văn, tại sao phải ngốc như vậy, chuyện xảy ra ở thành Thất Nguyệt, tại sao không nói cho ta! Chỉ một mình âm thầm thừa nhận nhiều như vậy, ta từng nói gì, ta là phu quân của nàng! Ta muốn bảo vệ nàng một đời một kiếp, mà không phải nàng tới bảo vệ ta, giấu ta một mình đi làm nhiều chuyện như vậy."

"Chàng biết không? Người thật sự biết ta mất đi gì sao? Thật sự hiểu được, hiểu rõ không? Chuyện như vậy, nói ra, sẽ có mấy người tin?" Tô Văn ở trong ngực của hắn, nhỏ giọng nói.

"Ta tin! Thật ra xưa nay, ta đều không có nói cho nàng biết, ta nghe được lời nó nói, các người mỗi câu đối thoại ta cũng biết. Người mất đi nó giờ đau đớn, ta cũng hiểu rõ... Nhưng mà ta không biết nói sao với người." Đầu Việt Băng Ly chống ở trán nàng, thường tình nói.

Tô Văn nghe xong, bàng hoàng nhìn hắn, nhớ về chuyện xưa, cảnh tượng chân A Chích hướng về phía hắn không ăn không uống, hình ảnh nàng khổ sở khi không có A Chích hẳn cũng ở bên cạnh. Bỗng dưng hiểu được...

Tay ôm lấy gương mặt của hắn, nhìn đắm đắm gương mặt của hắn, nhẹ nhàng mút qua môi của hắn, nói:

"Ta trải qua nỗi đau mất đi hai lần, ta cùng nó chung đụng không dài, thậm chí một khắc trước lúc nó chết, còn đang nói muốn rời xa ta, khiến một mình ta cô độc đi đến Hoàng Tuyền. Nhưng mà sau một khắc, nó lại thay thế ta đi Hoàng Tuyền. Đây là lần đầu tiên, lần thứ hai? Cao ngạo của ta, sợ sẩy của ta, khiến hy vọng còn sót lại của nó cũng không có rồi..."

Việt Băng Ly vuốt ve gương mặt của nàng, hôn qua cái trán, vuốt qua sợi tóc, nghiêm túc nói:

"Không sao, có ta ở đây... Thiếu nợ A Chích là người khác, chúng ta cùng dùng hai tay làm cho bọn họ hoàn trả lại gấp bội. Ngày mai, ta sẽ đích thân thẩm tra xử lý quốc vụ án mất trộm quốc khố. Bá quan không có chứng cứ chứng minh ta không phải con trai của phụ hoàng, cho nên ta vẫn là Vương Gia, ta có thể thay A Chích lấy lại công đạo."

"Mẫu hậu sẽ làm chủ, chuyện kia, ta đã cùng bà nói qua. Tên Ba đại nhân này không chỉ liên quan đến A Chích, còn liên quan một người. Người hẳn là hiểu được... Chúng ta cùng vượt qua cửa ải khó khăn, không tốt sao? Tại sao phải nói gì, người bảo vệ ta, ta bảo vệ người... Mười ngón đan xen, trái tim cùng đập... Hiểu chưa?" Tô Văn ngẩng đầu nhìn bầu trời bao la xanh thẳm, lại quay đầu nhìn hắn, mỉm cười nói.

Việt Băng Ly bình tĩnh ừ một tiếng, đối với lời Thái hậu của vô cùng ít ỏi.

Tô Văn kéo tay của hắn ngồi vào tấm điện, trên giường, miễn cưỡng lột trái vải, ẩn ý nói: "Mẫu hậu đem sáo ngọc cùng tổ chức Băng Tuyết giao cho ta, bà nói nói bà đời này bởi vì địa vị, mất đi rất nhiều thứ. Hiện tại lại nhìn thấu rất nhiều thứ, bà nghĩ muốn trợ giúp con trai của mình, đi hoàn lại tội nghiệt cả đời này bà đã tạo. Đã từng, ta cũng không thích bà, cảm hận bà! Bởi vì ta không thích người từng làm thương tổn ta, thương tổn người bên cạnh ta, nhưng bà lại dụng tâm che chở phu quân của ta, thậm chí đem tâm huyết cuộc đời của mình cho ta..."

Việt Băng Ly nhìn Tô Văn, bình tĩnh nhìn đắm đắm, thật lâu mới mở miệng hỏi:

"Nàng muốn bỏ qua cho bà ta sao?"

"Ta dao động..."

"Văn Văn thay đổi..."

"Bắt đầu từ chuyện Nhị nương với chuyện Cẩm Tố ... Tất cả đều do ta gây nên, ta gián tiếp làm thương tổn Cẩm Tố."

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Quan Ngân phong ba

Edit: Bất Niệm

Beta: Diễm

Việt Băng Ly nhìn Tô Văn, bình tĩnh nhìn chăm chú, một lúc lâu sau mới mở miệng hỏi: "Nàng tha thứ cho nàng ta sao?"

"Ta không chắc..."

"Văn Văn, nàng thật sự thay đổi rồi..."

"Chuyện bắt đầu từ Nhị nương và Cẩm Tố cô nương... Toàn bộ đều do ta mà ra, là ta gián tiếp thương tổn Cẩm Tố." Tô Văn giọng nói có chút áy náy.

Nàng từ thế kỷ 21 tới, không thể thông cảm việc thất tình tại xã hội phong kiến, tự đặt mình vào vị trí là cái đích cho người đời chỉ trích, nhưng chứng kiến nàng ta là một nữ tử chấp nhất như thế, dù buông tha tình yêu, cũng không muốn đi đổi mặt với người đời.

Nàng cũng hiểu rõ, xưa nay đối với Cẩm Tô, nàng cũng gây ra ít nhiều tổn thương.

Việt Băng Ly nghe Tô Văn nói như vậy, đau lòng cảm bàn tay mềm của nàng, phải gánh vác nhiều thứ như vậy, muốn đổi mặt với con sói đói Việt Huyền Tẩn kia, chắc chắn là gian nan lắm!

"Cẩm Tô đã được hạnh phúc, chuyện này không cần để ở trong lòng, mà nàng còn đang mang thai, xúc động quá không tốt đâu. Về sau sinh hạ đứa nhỏ sẽ bị bệnh đấy. Ngoan... Đừng nghĩ nữa." Việt Băng Ly ôm lấy thân thể của nàng, vỗ nhẹ vai, thương tiếc an ủi.

Tô Văn nghe, lông mi run rẩy một cái, trong lòng một mảnh ấm áp, có một loại hạnh phúc kỳ diệu. Giống như rơi vào trong hũ mật của trẻ nhỏ, tham lam hưởng thụ giờ khắc ngọt ngào này.

"Phu quân, chàng nói với Văn Văn như vậy, chàng tỏ thái độ với mẫu hậu à?" Tô Văn ngẩng đầu, giống một đứa bé chờ được thưởng kẹo, trong mắt tràn ngập chờ mong.

Việt Băng Ly ừ một tiếng, suy nghĩ trong khoảng khắc mới nói: "Văn Văn, chuyện cũng không phải đơn giản giống như tưởng tượng của chúng ta. Việc khúc mắc này đã từ lâu lắm rồi, cả đời bị vứt bỏ, nói thừa thừa là có thể thừa thừa ngay được sao?"

"Ta hiểu... Ta biết, sớm muộn gì có một ngày, phụ thân đại nhân nghĩ thông suốt, bởi vì Văn Văn có cảm giác ông ta sẽ nhanh thôi." Tô Văn tự tin nhếch miệng, nàng biết thái hậu muốn làm cái gì rồi!

Nàng không đồng tình, chỉ là hơi hơi xúc động, nhưng như vậy mới tốt. Không những được trợ giúp con trai của mình, còn có thể chuộc tội, trong trận đấu tranh quyền lực tại đây, nhất định phải chơi kiểu được ăn cả ngã về không, mới có thể có nắm chắc chiến thắng.

Việt Băng Ly cười nhạt một tiếng, không nói nữa, bồng Tô Văn vào buồng, "Nương tử, trời đã tối, nghỉ ngơi đi! Suốt đêm tiến cung, mệt như vậy, sao còn thức đêm như thế, nếu không ngoan, phu quân sẽ trừng phạt của nàng đó."

Tô Văn lông mi khẽ run, ôm lấy cổ Việt Băng Ly, "Ta còn nhiều tinh lực lắm, không biết là ai trừng phạt ai đâu."

"Muốn thử không?"

"Tối luôn bác tài!"

Tô Văn hoàn toàn phải nữ nhân then thừng, tay thành thạo cởi bỏ trường bào của Việt Băng Ly, ngón tay xẹt qua khuôn ngực hoàn mỹ, nhẹ nhàng dán lên, cảm thụ được tiếng tim đập của hắn. Mọi người nói, lòng người khó dò. Làm sao có thể đoán được người khác suy nghĩ cái gì, bởi vì trái tim ở sâu tít bên trong, nhìn không tới. Hành động và ngôn ngữ thì thật bình thường, không cần để ý những chi tiết nhỏ, cái cần phải biết chính là, trái tim kia vì ai mà lỡ nhịp.

"Phu quân, tại sao lúc trước chàng lại muốn thú một phế vật như ta, chẳng lẽ chàng biết trước ta sẽ trở thành thiên tài?" Tô Văn kiễ chân cười hỏi.

Việt Băng Ly nhẹ nhàng dương lên khóe miệng, điểm nhẹ lên mi tâm Tô Văn, "Đây là bí mật của phu quân đại nhân, thiên cơ bất khả lộ. Nương tử này, nàng không động, có phải là muốn vi phu động không? Trong một số thời điểm, nữ nhân rất thích nam nhân nắm vai trò chủ đạo, phải không?"

Tô Văn khinh thường nghiêng đầu sang chỗ khác, tay phấn đảm lên ngực hắn, "Không thèm nói nữa, không động thì thôi, tự mình tắm rửa đi!"

Việt Băng Ly không lên tiếng, lập tức bá đạo nhào lên, nhanh nhẹn đem xiêm y Tô Văn lột sạch, ngón tay như một dạng ma lực, Tô Văn muốn cự tuyệt, nhưng nàng lại phát hiện phu quân của nàng kỹ xảo quá tốt!

Nàng thế mà lại có chút cấp bách, hy vọng...

Thân thể như một cái hồ muốn nổ tung, vội vàng muốn được lấp đầy.

Việt Băng Ly ở bên tai nàng thổi nhẹ, thổ lộ nhiệt khí, thấp cười ra tiếng: "Nương tử càng ngày càng mẫn cảm, càng ngày càng làm cho vi phu yêu thích."

Tô Văn cảm thấy then, nhắm hai mắt, xoay người đẩy ngã Việt Băng Ly, chậm rãi nhìn chăm chú ngũ quan của hắn, cười thấp ra tiếng: "Vậy thì hôm nay tới lượt nương tử sủng phu quân, được không?"

"Cái này thì..."

"Suy nghĩ làm gì a? Lão nương tự mình hầu hạ mà người lại do dự sao! Do dự cái beep, lăn đi... Xuống giường tắm rửa! Ta muốn đi ngủ, mệt quá rồi! Tái không ngủ, bảo bối của chúng ta sẽ đập đấy."

Việt Băng Ly tội nghiệp chép miệng, ôm trường bào của mình, "Nương tử, không cho ta một cơ hội sống sót sao?"

"Không có... Ta thật sự rất mệt, nghỉ ngơi đi..."

"Hào. Chú ý nghỉ ngơi, ta tắm xong rồi vào với nàng..."

"Cút..."

Nhìn đến Việt Bạng Ly đi thật, trong lòng không hiểu tại sao lại thấy mất mát. ĐM! Vậy mới nói loài người quả là loài động vật không biết tự trọng, quả nhiên, cho dù nàng là sát thủ thì cũng không có ngoại lệ.

... Phân cách tuyến...

Sáng sớm

Tất cả quan lại vào triều.

Việt Bạng Ly mặc trường bào màu tím quý xuống bẩm báo, "Muôn tâu thánh thượng, thần đệ có việc muốn tấu!"

Lúc Việt Huyền Tẩn muốn mở miệng, Phụng Dục đột nhiên tiến lên nói: "Hoàng thượng, huyết thống của vương gia thật giả còn chưa xác định, sợ là không tiện nhúng tay vào chuyện triều đình. Lễ ra nên hỏi vương phủ, chờ Tông Nhân phủ điều tra rõ, lúc đó sẽ an bài lại sau!"

Lễ Bộ Thượng Thư lập tức phản bác Phụng Dục, "Hoàng thượng, tuy vương gia có liên quan trong việc này, nhưng tốt xấu gì hiện tại cũng không có chứng cứ chứng minh ngài ấy không phải là hoàng tử của tiên hoàng, vì vậy ngài ấy vẫn có quyền lực trên triều đình, vì quốc gia, vì dân chúng mà góp sức! Vương gia thương dân như con, chuyện này quá rõ ràng, trong suốt bảy tháng kinh thành bị nạn ôn dịch, nếu không có vương gia, chỉ sợ đã trở thành cái thành hoang từ lâu."

"Đúng vậy! Hoàng thượng..."

Việt Bạng Ly cười nhẹ, "Đa tạ các vị đại thần đã nói giúp, bần vương chỉ là muốn thượng tấu một việc, quyền phán định vẫn là do hoàng thượng."

Việt Huyền Tẩn vuốt cằm, "Chuẩn tấu!"

"Những ngày gần đây sau khi quốc khố bị trộm, trong quá trình thần đệ phái người truy tra, phát hiện đất Giang Nam thế mà lại có rất nhiều bạc thất lạc, nước sông có vàng. Trải qua điều tra, vàng bạc đó không phải của kho bạc bị mất, mà là Giang Nam ban tặng cho chúng ta!"

Quan lại trong triều xôn xao, thật không ngờ này Việt vương tới Giang Nam vài ngày mà lại có thể tra ra sự tình lớn như vậy! Quốc khố bị trộm, thế nhưng lại có người nấu chảy vàng giúp triều đình vượt qua kiếp nạn.

Sắc mặt Việt Huyền Tẩn trầm xuống...

"Việt Vương còn tra được gì nữa không?"

"Qua mấy ngày lần theo dấu vết, vàng bạc này chính là của riêng của Lâm đại nhân, hơn nữa giấy niêm phong do chính ông ấy viết, nếu không phải biển thủ, vậy thì chắc phải có nguyên nhân khác."

Việt Huyền Tẩn giáng tay vào án kỷ, quát: "Chuyện này giao cho Phụng Dục điều tra, cho thẩm đáp án rõ ràng! Nếu Lâm đại nhân tham ô của dân, hành hình tại chỗ!"

Lại là hành hình tại chỗ...

Việt Bạng Ly ánh mắt khẽ biến, rốt cuộc là hắn giờ trò gì đây.

"Hoàng thượng, nếu như Lâm đại nhân thật sự tham ô, lẽ ra nên giao do Tông Nhân phủ xử lý, hành quyết tại chỗ, sợ là trái với quy tắc. Không bằng giao do thần đệ xử lý đi." Việt Bạng Ly biết chỉ có thể đánh cuộc một lần, ở trước mặt bá quan văn võ, hắn nhất định phải thử xem.

Lễ Bộ Thượng Thư và phe cánh của Thái Hậu dĩ nhiên là đồng ý với Việt Bạng Ly, hiển nhiên Phụng Dục sẽ chọn theo Việt Huyền Tẩn.

Sau cùng, Việt Huyền Tẩn mở miệng, sự tình cuối cùng giao cho Phụng Dục xử lý, nhưng ngay lúc này, tiếng nói lạnh lạnh của thái giám vang lên: "Thái hậu giả lâm!"

Bức rèm che vang lên tiếng kêu thanh thúy.

Cung nhân vây quanh thái hậu, đi đến phía sau bức rèm che, bà ngồi xuống, trầm giọng nói: "Chuyện các ngươi bàn bạc này giờ, ai gia nghe được. Về sự việc quốc khố, không lớn không nhỏ. Ai gia thấy nên để vương gia và Phụng Dục thừa tướng cùng xử lý thì thỏa đáng hơn, hoàng thượng, người thấy thế nào?"

Việt Huyền Tẩn nắm chặt nắm đấm dưới long bào, xem ra không thể giải quyết đơn giản như ý Thái Hậu, hắn đi xuống long ý, đến trước rèm, nói: "Mẫu hậu, hiện tại Ly đệ đang dính líu tới vụ án huyết mạch hoàng gia, tham gia vào việc này sợ là có chút khó khăn."

Thái hậu ý cười khoe miệng thêm sâu sắc, nói: "Hoàng thượng nếu không tin ai gia, vậy thì quần thần cũng không tin ai gia, như vậy ai gia đành dùng thân phận thái hậu này để đảm bảo! Nếu vương gia không tra được gì, không thể cho đại thần một câu trả lời thỏa đáng, ai gia thoái vị ngay lập tức!"

Việt Huyền Tần chuyển động con người, thần sắc Phụng Dục khẽ biến, thật sự là không ngờ thái hậu có thể nói ra những lời như vậy, xem ra đúng là theo phò Việt Bổng Ly tới cùng. Việt Huyền Tần tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội đánh đổ thái hậu, ý cười nhẹ nhàng nói: "Nếu thái hậu đã lên tiếng, việc này cứ quyết định vậy định đi! Ly đệ cùng Phụng thừa tướng cùng nhau tới Giang Nam điều tra rõ việc này!"

"Chúng thần nhất định tận tâm tận lực, vì nước cống hiến sức lực!"

Sau khi rời triều, Việt Bổng Ly vừa mới ra khỏi Kim Loan điện, liền thấy Tô Văn ngồi ở kiệu đợi hắn. Hắn trách mắng nhẹ nhàng: "Nàng đang bầu bì, tại sao cứ thích ra ngoài như thế, tại sao không biết chiều cố thân thể mình."

Tô Văn theo tiến đến, đỡ lấy tay Việt Bổng Ly, "Ngồi lâu quá, chân tê rần rồi, ta và chàng đi đến Dục Khôn cung của mẫu hậu đi!" "Nàng giống y như con nít vậy, hại ta lúc nào cũng phải đặt nàng vào trong tầm mắt."

Việt Bổng Ly nắm tay mềm của Tô Văn, nhìn về phía Thủy Nguyệt, "Đờ vương phi nương nương qua đó đi! Bỏ vương cò có một chuyện muốn xử lý."

Tô Văn biết hắn đang trốn tránh, bắt được bàn tay to của hắn, "Sao vậy? Không có gan gặp mặt mẫu hậu nhà mình sao! Chuyện trọng yếu gì chứ, đợi lát nữa rồi làm!"

"Văn Văn..."

Tô Văn nghiêng đầu, căn bản không thèm để ý hắn.

Sau cùng Việt Bổng Ly chỉ có thể thỏa hiệp, phụ nữ có thai là số một! Hắn không dám cãi a.

Đến Dục Khôn cung, nhìn Việt Bổng Ly vài lần, thái hậu vui sướng lấy ra quần áo em bé và chiếc mũ quả dưa tự tay may, nói: "Ai gia không có mắt thẩm mỹ, thấy hơi khó coi, nếu có xấu thì các con hạ mệnh lưu tình nhé."

Tô Văn tiếp nhận những món đồ em bé đỏ rực, nhìn nhìn nói: "Tay nghề của mẫu hậu tốt hơn Văn Văn nhiều, thế mà vẫn khiêm tốn như vậy."

Thái hậu che mặt cười nhẹ, "Văn Văn này, miệng ngọt như mật a."

Tô Văn cúi đầu nhẹ, mang theo một chút khó xử của nữ nhân, nàng đem quần áo nhét vào tay Việt Bổng Ly trong, "Nhìn xem mẫu hậu thủ chữ phúc này rất thật, hẳn là làm suốt đêm, khó trách gần đây người tiêu tụy đi không ít! Chi bằng để Văn Văn đi Ngự Thiện Phòng chuẩn bị vài món, mẫu hậu cùng phu quân ở lại tâm sự nhé."

Dứt lời, liền đứng dậy.

Việt Bổng Ly bắt được tay mềm của nàng: "Bỏ vương đi cùng với nàng!"

Tô Văn quả thật hết nói nổi, đã trợ giúp đến thế này, nam nhân thái độ này vẫn như vậy! Xem ra này chuyện mẫu tử, thực không phải một ngày hai ngày có thể giải quyết. Trùng trùng nhìn hắn, nói: "Ta không phải phế nhân, ai cần người đi cùng! Ở lại, phụng bồi mẫu hậu!"

Việt Bổng Ly luôn luôn cơ trí, nhưng trước mặt Tô Văn luôn không có cách, sau cùng vẫn nghe lời ngồi xuống trước mặt thái hậu.

Tô Văn ra hiệu bằng mắt với Thủy Nguyệt, để nàng chờ lại không gian riêng tư cho mẹ con họ.

Sau khi hai người rời khỏi.

Đại điện một mảnh yên tĩnh...

Thái hậu nhìn con trai của mình, một chữ nhỏ cũng phun không ra được, tay cầm khăn run rẩy một chút, trải qua đấu tranh tâm lý, thật lâu sau mới nói ra một câu: "Gần đây khỏe không?"

Việt Bổng Ly vuốt cằm, một bộ dáng công tử lễ phép khiêm tốn: "Mẫu hậu đã có tuổi rồi, cần nghỉ ngơi cho tốt. Ma ma trong cung rất rảnh mấy thứ này, người cứ để họ làm đi, đừng quan tâm tổn hao nguyên khí."

"Ai gia già rồi... Chỉ là thật không ngờ vẫn còn cơ hội ôm cháu. Năm đó ai gia không chăm sóc con tốt, con muốn gì ta sẽ cố gắng bù đắp cho con. Ly nhi, con vẫn còn hận ai gia sao?" Thái hậu bắt lấy tay Việt Bổng Ly, hạ giọng nói khẽ.

Việt Bổng Ly bỗng dừng nâng mắt, nhìn thái hậu, lúc này mới phát hiện, vị thái hậu nương nương địa vị cao cao tại thượng này thế mà cũng đã già rồi! Tóc mai đã bạc trắng, khóe mắt không biết từ lúc nào đã xuất hiện thật nhiều dấu chân chim...

Có lẽ hắn thật sự đã quá cố chấp...

Chuyện năm đó, đã qua rồi.

Tương lai sau này, hắn chỉ có này người mẹ này để nương tựa vào.

Văn Văn là nữ tử cao ngạo như thế mà còn có thể bỏ qua thù hận với mẫu hậu, vì sao hấn văn cứ chấp nhất như vậy, thế chẳng phải mất đi tính phóng khoáng của nam nhân sao.

Cuối cùng, trở tay cầm tay thái hậu, trách mắng nhẹ: "Cái gì mà già hay không già, người vẫn cực kỳ xinh đẹp. Chúng ta là người một nhà, phải tiếp tục hạnh phúc, người đừng lo chuyện gì sẽ xảy ra trong tương lai! Thân là nam nhi, ta sẽ bảo vệ mẫu thân, bảo vệ thế tử!"

Thái hậu nhìn Việt Băng Ly, kích động khi nghe hấn nói, cảm động mon tron ngũ quan của hấn, lệ tràn đầy hốc mắt, nghẹn ngào nói: "Chỉ cần có những lời này, ai gia dù còn một hơi thở cuối cùng cũng sẽ cố gắng sống tốt. Nhất định phải đợi đến khi cháu ta lập gia đình..."

Việt Băng Ly buồn cười, "Đứa nhỏ vẫn còn ở trong bụng, sinh con để cái là chuyện quá sớm rồi. Nếu chờ không được chi bằng tìm con dâu nuôi từ bé đi nha."

"Ha ha... Đúng đúng! Con dâu nuôi từ bé, như vậy ai gia có thể nhìn thấy cháu dâu của ta rồi. Lát nữa Văn Văn về, chúng ta cùng thương lượng việc này đi! Mà khoan, không được... nếu lỡ sinh con gái thì làm sao? Nếu cũng nuôi con rể từ bé, như vậy trưởng thành làm sao xứng với cháu gái ai gia được..." Thái hậu mặt vui sướng, nói năng lộn xộn.

Việt Băng Ly cười nhẹ...

Đây là lần đầu tiên nhìn thấy thái hậu nương nương không mang theo uy nghiêm nói chuyện với hấn, trong mắt có vô hạn tiếu nuối.

Tô Văn từ Ngự Thiện Phòng trở về, nhìn thấy mẫu tử đã hòa hảo như lúc ban đầu, cười tít mắt nói, "Cái gì mà con rể nuôi từ bé, là cho hài tử của con sao?"

"Ha ha... Con linh quá đi, ở xa như vậy mà cũng nghe thấy được. Ai gia đang cùng Ly nhi thương lượng, nếu sinh con trai thì tìm con dâu nuôi từ bé, nếu sinh nữ nhi thì tìm con rể nuôi từ bé, nhưng nam tử như vậy lớn lên sẽ không còn cốt cách đàn ông nữa. Đúng không?" Thái hậu đứng dậy, kéo tay Tô Văn qua, vô cùng thân thiết ngồi xuống.

Tô Văn vừa nghe đoạn đối thoại buồn cười, phì một tiếng bật cười, đặt điểm tâm tinh xảo xuống "Ngài ném thử điểm tâm đi! Ngon lắm đó..."

"Ừm... Quả thật rất ngon..."

Tô Văn nhìn hai người hòa thuận, khoe miệng tự nhiên cong cong.

... Phân cách tuyến...

Bích Lâm cung.

Lâm phi nương nương nghe tiểu thái giám khai xong liền quỳ rạp trên mặt đất, sắc mặt bỗng trắng bệch, không tin hỏi: "Người chắc chắn là Việt Băng Ly tra được nơi có vàng bạc trong dân gian? Hơn nữa còn nghi ngờ biểu ca của ta?"

Tiểu thái giám nặng nề mà gật đầu, ôi một tiếng nói: "Lâm phi nương nương, người xem nô tài có giống lừa gạt người hay sao? Nô tài vừa nghe được tin tức, liền tới đây thông báo cho ngài."

Lâm phi trầm ngâm phút chốc, sai ma ma tổng quản cho tiểu thái giám ít bạc rồi đuổi đi. U sầu ngồi trước bàn trang điểm, day day huyết Thái Dương. "Tại sao có thể như vậy? Chuyện này được làm cực kỳ hoàn mỹ, làm sao có thể có người phát hiện?"

Ma ma tổng quản từ bên ngoài đi vào, nhỏ giọng nói: "Nương nương, hiện giờ chỉ có thể phòng thân! Việt vương cùng Phụng thừa tướng khẳng định sẽ làm tới cùng chuyện này, dù sao thái hậu đã lấy địa vị của mình làm bảo chứng. Hơn nữa hoàng thượng còn hạ lệnh, nếu tra ra Lâm đại nhân thật sự có biển thủ tiền dân, hành hình tại chỗ."

Lâm phi này vừa nghe, kinh ngạc nói, "Làm sao bây giờ? Hành hình tại chỗ, nhất định sẽ liên lụy đến một nhà nhĩ lão gia, ta không thể để bị liên lụy, nếu ta sắp sinh hạ hoàng tử, vô cùng có khả năng sẽ trở thành hoàng hậu! Tại sao sự việc lại xảy ra gay lúc này chứ!"

Ma ma tổng quản đột nhiên nhanh trí, "Nương nương, hay là ngài trình diễn tiết mục vì nước vì dân phục vụ quên mình đi! Chỉ có như vậy, mới có thể bảo trụ được địa vị, long thai của ngài. Nếu không ngài vĩnh viễn không có được hậu vị!"

Lâm phi nghe thấy, nhìn qua ma ma, "Ý của người là, ta và đường ca chẳng những sẽ đoạn tuyệt quan hệ, mà lại còn bắt giam hấn vào ngục sao? Chuyện như vậy, làm sao ta làm được! Đó là huyết mạch duy nhất của nhà họ Lâm chúng ta!"

"Nếu không, nương nương, ngài muốn cam tâm bị liên lụy, mất hết địa vị, bị tống vào lãnh cung sao? Nương nương..."

Lâm phi phản ứng thật nhanh: "Không có khả năng! Tuyệt đối không thể nào! Hoàng thượng yêu ta như thế, làm sao có thể tống ta vào lãnh cung, huống hồ, ta còn mang thai hoàng tử! Ta muốn làm hoàng hậu! Phải làm hoàng hậu!"

"Như thế chỉ có Đại Nghĩa Diệt Thân*!"

*,Hi sinh vì việc lớn

Lâm phi cả người bắt lực ngồi xuống giường, trầm tư trong phút chốc, sau cùng bình tĩnh ngẩng đầu, "Ma ma, chuẩn bị hoa phục, ngọc trâm, cùng bản cung đi tới Càn Thanh điện thỉnh tội!"

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Gieo gió gặt bão

Lâm Phi vô lực phản ứng quyết liệt "Không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng! Hoàng thượng yêu ta như thế, làm sao có thể đành lòng để ta tiến vào lãnh cung, hưởng hồ, ta còn mang thai hoàng tử! Ta muốn vị trí Hoàng Hậu! Ta phải làm Hoàng Hậu!"

"Như thế ta chỉ có Đại Nghĩa Diệt Thân * !" (* Hi sinh vì việc lớn)

Lâm phi cả người bắt lực ngồi trên nhuyễn tháp, đỡ trán trầm tư chốc lát, sau cùng bình tĩnh ngẩng đầu: "Cô cô, thay hoa phục của bản cung, ngọc trâm ra, dẫn bản cung đi Càn Thanh điện thỉnh tội đi!"

Quản sự cô cô nghe được Lâm phi nói, hơi run sợ một phen, lúc này mới phản ứng kịp, lập tức tiến lên cõi hoa phục cùng đầu trâm của nàng, bỏ xuống một đầu tóc đen, theo nàng cùng đi Càn Thanh điện.

Hai người trên đường đi qua Ngự Hoa Viên, trên đường, dẫn tới từng trận quấy rầy. Tô Văn cùng Việt Băng Ly từ Dục Khôn cung đi ra, liền nhìn thấy hình ảnh như vậy, khóe miệng Tô Văn tươi cười mang theo chút lạnh lùng: "Xem ra tin tức đã lộ ra, có người đã bắt đầu hành động rồi. Phu quân, muốn qua đi nhìn một cái không?"

Ý cười nơi khóe miệng Việt Băng Ly sâu hơn: "Người làm thương tổn thể tử Bôn vương, không thể tha thứ."

Tô Văn trước mắt có một tia mê muội, đây là cảm giác hạnh phúc đi. Được một người nam nhân nâng niu trong lòng bàn tay, thật cẩn thận bảo vệ. Là một loại cảm giác vui sướng không thể tả. Hai người mười ngón đan xen, bước ở trên đường vào cung.

Cùng lúc đó.

Càn Thanh điện.

Lâu Nghiên đứng ở một bên mài mực, Việt Huyền Tẫn khó có được yên tĩnh về xuống một bức họa sơn thủy, không ngờ mới vừa vẽ xong núi, còn chưa có kịp vẽ cây Tùng cây Bách, Lý Đức Từ liền tiến vào báo: "Hoàng thượng, lâm phi nương nương cõi bỏ hoa phục, nói là tiến đến gánh tội thay."

Việt Huyền Tẫn vừa nghe, hứng thú hoàn toàn không có, nặng nề mà đặt bút vẽ xuống, trầm thấp: "Nàng lại giờ trò gì đây, mang hài tử thì ở tẩm cung ngày ngọc tốt cho trẫm, ra ngoài làm cái gì? Để cho nàng chạy trốn về đi..."

Lý Đức Từ ách một tiếng, khó xử nói: "Lâm phi nương nương lúc này quỳ gối dưới bậc thềm đá, nay mang thai bảy tháng, hoàng thượng nếu là quỳ đi xuống, sợ là sẽ làm bị thương Long tử. Hoàng thượng, nô tài cả gan thỉnh người gấp mặt đi."

Lâu Nghiên cũng gật đầu, nói: "Hoàng thượng, Lâm tỷ tỷ đại khái là có chuyện gì, người liền tuyên nàng tiến vào xem một chút. Đứa nhỏ là trọng yếu."

Việt Huyền Tẫn nhìn Lý Đức Từ cùng Lâu Nghiên đều đã nói như vậy, thờ dãi một hơi, xua tay: "Tuyên!"

"Vâng! Hoàng thượng." Lý Đức Từ thờ một cái, đứng dậy, hô to: "Tuyên Lâm phi nương nương tiến vào điện."

Cửa vừa dày vừa nặng kết một tiếng bị đẩy ra, Lâm phi kéo áo dài trắng trên đất đi vào Càn Thanh điện, đồng thời hai đầu gối rơi xuống đất, phủ phục tại đất hô to: "Tội thiếp gặp qua hoàng thượng, hoàng thượng vạn phúc kim an."

"Đứng lên! Ngày rất lạnh, cõi y phục làm cái gì? Hoài hài tử, thì không có thể an phận một ngày sao? Lâm Vi Nhục!" Việt Huyền Tẫn cực không kiên nhẫn nhìn chăm chăm nàng, lạnh nhạt không vui.

Nam nhân phiền nhất chính là, nữ nhân ba ngày hai bữa gây phiền phức cho mình. Nữ nhân là nước, nếu như nước thủy mị, chậm rãi đi vuốt lên khe hở trong lòng nam nhân, để cho hắn không thể rời khỏi mình.

Cung nhân nghĩ muốn tiến lên đi đỡ Lâm phi, nàng lại dứt bỏ tay cung nhân, ngẩng đầu nhìn Việt Huyền Tẫn, "Hoàng thượng, thỉnh người trị tội! Tội thiếp biết rõ đường huynh nuốt riêng quan ngân, nhưng vẫn giấu diếm, bây giờ sự việc lộ ra ngoài, tội thiếp không thể không Đại Nghĩa Diệt Thân! Thỉnh hoàng thượng tiến hành xử phạt đối với đường huynh tội thiếp cùng tội thiếp!"

Việt Huyền Tẫn nghe nói vậy, sắc mặt một trận trắng bệch, lập tức hướng về phía Lý Đức Từ cho một ánh mắt, hắn mình bạch tiến lên muốn đóng đại môn, nhưng mà lúc này Tô Văn cùng Việt Băng Ly đã lạc bước: "Hoàng huynh, thần đệ xa xa nhìn thấy Lâm phi nương nương cõi bỏ hoa phục đến Càn Thanh điện, không biết phát sinh chuyện gì?"

Việt Huyền Tẩn tức giận tay dưới ống tay áo vàng niết thành quả đấm, như muốn đem nghiền mực trên ngự án hất xuống đất. Lâm Vi Nhược, cái nữ nhân này thật quá ngu xuẩn, vốn hấn ước lượng nàng hoài long tự có công, tính toán buông tha nàng, hiện tại lại chủ động dưng vào vết thương!

"Ly đệ, Văn muội ngồi xuống đi! Các người tới đúng lúc, hảo hảo thay trăm thăm tra xử lý chuyện đường huynh Lâm phi tham ô quan Ngân." Việt Huyền Tẩn linh cơ vừa động, thuận thế liền đổ cái đại phiền toái này lên người Việt Băng Ly.

Xử lý tốt hay không tốt, cũng từ Việt Huyền Tẩn hấn tới phán định.

Việt Băng Ly cùng Tô Văn làm sao có thể không phát hiện điểm ấy, nhưng mà Tô Văn không sợ trời không sợ đất, lại mừng rỡ tiếp nhận: "Rất tốt... Bỏn vương phi cũng thật muốn biết hai thối quan Ngân này có phải hay không cũng đến giúp nạn thiên tai."

Bốp...

Hai thối quan Ngân lẩn đến trước mặt Lâm phi.

Nàng hoảng sợ nhìn quan Ngân, đầy người trên dưới toát ra mồ hôi lạnh, kia không phải quan ngân nàng cho sát thủ, vì cái gì lại ở trên người Tô Văn, chẳng lẽ nàng ta dùng hai thối bạc này phán định ra là nàng gây nên?

Hon nữa trên triều đình đã phát sinh chuyện...

Nhất thời nàng hoàn toàn hiểu được.

Sắc mặt một trận trắng xanh, trong lòng bàn tay đều đã xuất mồ hôi, lại cố gắng áp trụ sợ hãi trong lòng, quay đầu mờ mịt nhìn Tô Văn hỏi: "Việt vương phi, tội thiếp không rõ lời này của ngài là có ý tứ gì? Chẳng lẽ người cũng có tham dự tham ô số tiền giúp nạn thiên tai?"

Bốp!

Bàn tay to của Việt Băng Ly nặng nề đánh ờ trên bàn dài, bỗng nhiên đứng dậy, sắc mặt lạnh lùng, ngôn từ sắc bén nói: "Thê tử Bỏn vương, sao lại ham hai thối thối bạc, quan Ngân này tới cùng như thế nào đến trong tay Việt vương phi, nói vậy Lâm phi rõ ràng hơn."

Lâm phi âm thầm cắn môi, quay đầu nhìn Việt Huyền Tẩn nói: "Hoàng thượng, thỉnh minh xét!"

Lâu Nghiên nhìn đến đây, lại đột nhiên đi ra, đi đến bên cạnh quan ngân, cầm lấy đánh giá cẩn thận một phen, kinh ngạc nói: "Nguyên lai đây là quan Ngân sao? Nó thì thật sự là kiến thức hạn hẹp, vào lúc Việt vương phi đi sứ Tây quốc, nó thì tại Bích Lâm cung nhìn thấy, còn đang suy nghĩ Lâm phi nương nương sao sơ suất như vậy, cư nhiên ném bạc lung tung."

Lâu nghiên một phen không ý mà nói, hoàn toàn đem chuyện Lâm phi sớm có tâm âm hại Tô Văn tố giác ra ngoài. Sắc mặt Việt Huyền Tẩn bỗng nhiên lạnh lẽo, cầm lấy nghiền mực trên bàn đập xuống: "Tiện nhân! Cư nhiên trắng trợn như vậy ám sát Việt vương phi! Quân chúa Tây quốc! Đừng nghĩ rằng hoài long chúng, trầm sẽ thủ hạ lưu tình, mang xuống nhốt vào lĩnh cung, đợi đến sau khi sinh hoàng tử, lập tức xử trảm!"

"Không được... Hoàng thượng... Nghiên phi nói xấu nô tì... Nô tì căn bản không có tìm người hãm hại ám sát vương phi... Hoàng thượng, người dựa vào lời nói của một mình Nghiên phi liền phán định nô tì có tội!" Lâm phi cảm xúc kích động trừng mắt nhìn Việt Huyền Tẩn, cái loại khủng hoảng đối mặt với cái chết này, đã hoàn toàn để cho nàng quên lễ tiết.

Tô Văn đứng ra, đối với thái giám đánh một cái thế tay: "Hoàng thượng, Lâm phi nói đúng, không có chứng cứ, quả thật không thể chứng thực chứng cứ phạm tội của nàng, như thế để cho bốn vương phi tới nói cho nàng ta, cái gì gọi là chứng cứ!"

Tìm Việt Huyền Tẩn đập mạnh và loạn nhịp một phen, Lâu Nghiên bình tĩnh chờ đợi trò hay ở phía sau. Sau cùng Việt Huyền Tẩn phát tay, bày tỏ đáp ứng.

Tô Văn đứng ở trước mặt Lâm phi: "Tại Thất Nguyệt thành, người phái sát thủ toi đây ám sát bốn vương phi, sau thấy bốn vương phi an toàn trở về, người sợ hãi, cho nên nói đích tỳ của bốn vương phi, cũng là Nghiên phi nương nương hung ác ám sát bốn vương phi. Ha ha... Ý đồ lợi dụng vấn đề giữa chúng ta tới chia rẽ, để cho Nghiên phi trở thành kẻ chết thay người! Người thật sự rất thông minh, Lâm phi nương nương... Đúng là người thiên tính vạn tính, tính sai một việc, đó chính là bốn vương phi là người Lâu gia! Lâu gia trên dưới có hay không người khả dĩ đụng tới quan Ngân, bốn vương phi lại không rõ ràng... Điểm này liền đủ để cho bốn vương phi hoài nghi người... Rồi sau đó chúng ta không có bức người, người tự lòi đuôi, diễn cái tiết mục gì mà Đại Nghĩa Diệt Thân, không phải không đánh đã khai sao? Lâm Vi Nhược..."

Lâm phi nghe xong, sắc mặt một mảnh trắng xanh, bất khả tư nghị nhìn Tô Văn, đáy mắt hoảng sợ không biện pháp che dấu, nàng căn bản không thể tin được, tâm Tô Văn rốt cuộc sâu bao nhiêu, cư nhiên nàng đi mỗi một bước cờ đều bị nàng ta tính toán...

Hon nữa tất cả đều trùng hợp đến quá kinh ngạc.

"Lâu Văn... Người tới cùng là người? Hay là yêu tinh! Vì cái gì vì cái gì... Người trước kia đã biết không phải Lâu Nghiên, vẫn có thể giả bộ được hoàn mỹ như thế... Tại sao?" Lâm phi lẩn lộn ở hậu cung lâu như vậy, tự nhận là mình tính toán sâu, nhưng không có nghĩ đến một cái Lâu Văn, lại có thể đánh mình vào địa ngục.

Tô Văn bước đến trước mặt Lâm phi, nụ cười đẹp giống như đoá anh túc vậy, nhưng là mang độc, hơi dính chút sẽ độc phát bỏ mình, "Không phải ta

thông minh, mà là người ngu xuẩn! Nếu người đối lại là ta, thật sự lại tin tưởng đích tỹ đối phó chính mình như vậy sao?"

Lâm phi nghe xong, tùy tiện nhếch miệng...

"Ha ha..."

Mang theo thật lớn trào phúng.

Lâu Nghiên lẳng lặng nhìn Tô Văn như vậy, cảm giác sợ hãi nơi đáy lòng thẳng lên, cái loại sợ hãi vô hình không nói gì mà rõ ràng. Nàng cũng là may mắn, hay là cảm thấy được bị ai? Nàng đều không hiểu...

Hai mắt Việt Huyền Tần nheo lại, nhìn Tô Văn đang cuồng vọng, ha ha...

Sớm muộn gì nên dự đoán được, nàng hẳn là không bình tĩnh an phận như vậy nữa. Có nàng bên người Việt Băng Ly một ngày, cuộc sống hàng ngày của hắn sẽ khó khăn một ngày đi.

Chuyện ở Càn Thanh điện truyền đi tất cả hậu cung ồn ào huyền náo, đại đa số bởi vì thân phục, một cái Lâu Văn, lại có thể nhắc lên mưa gió ở hậu cung, thật sự làm cho người ta không thể không thân phục.

Một cô gái phong nhã tài hoa như vậy, bình thường xem ra dịu dàng xinh đẹp, nhưng không có nghĩ đến thủ đoạn lại sắc bén như vậy.

Lâm phi trình diễn tiết mục này, khiến cho phong ba tiền trong quốc khổ chấm dứt, Lâm gia trên dưới cả nhà tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội, đồng thời lực soát được không ít quan Ngân bị tham ô mất trộm giúp nạn thiên tai, tại dân gian phân tán, bao gồm đã nóng chảy ra cũng tận số thú hồi.

Dính lú dưới...

Không ít quan viên gặp nạn.

Thế lực của Việt Huyền Tần lập tức bị suy yếu không ít.

Càn Thanh điện.

Việt Huyền Tần nhìn tấu chương trên mặt bàn, nhìn các quan viên chính mình một tay nhắc lên, cư nhiên tất cả đều là tham quan, tức giận đến sắc mặt biến đen, một trận Bạch. Chẳng lẽ hắn nhất định không thể làm Đế vương, không thích hợp làm Đế vương?

Một cái tính toán nho nhỏ của Lâu Văn, liền đem căn cơ hắn vắt và kinh doanh loại bỏ.

Lâu Nghiên thật cẩn thận đẩy cửa ra đi tới, nhìn đến trên đất bừa bãi, hoảng sợ lui ra phía sau một bước. Việt Huyền Tần nâng mắt nhìn Lâu Nghiên, lúc nhìn đến gương mặt quen thuộc thì, một cổ tức giận lần nữa tăng lên...

Bước nhanh chạy lên trước, bàn tay to thô lỗ đem quần áo của Lâu Nghiên xé tan thành từng mảnh, thô lỗ đẩy ở trên ngực án, giống một đầu dã thú tàn nhẫn, thấp giọng gầm thét: "Lâu Văn, người kẻ tiện nhân này! Cư nhiên dám xuống tay đối với trẫm, đem căn cơ của trẫm từng cái loại bỏ! Tiện nhân..."

Đó không phải là hôn...

Đó là cắn...

Da thịt trắng nõn dưới sự giày vò của hắn, trở nên đỏ sẫm.

Lâu Nghiên hoảng sợ nhìn Việt Huyền Tần, đó là Việt Huyền Tần cho tới bây giờ nàng vẫn chưa thấy qua, vừa mới một câu kia nói, gần như đem cả người nàng đánh nhập địa ngục.

Lâu Văn?

Trong lòng hắn đều là Lâu Văn!

Đối nàng hận...

Rồi lại yêu...

Dùng loại phương thức này tới phát tiết!

Chẳng lẽ nàng có thể được sung, cũng bởi vì bày ra vẻ mặt giống kia?

Cho nên nàng là vật thay thế, cũng là vật phẩm phát tiết?

Nước mắt lại không có cảm giác từ trong vành mắt chảy xuống, đau quá, tay đột nhiên hoảng sợ phủ ở bụng dưới, sợ hãi lớn tiếng hô: "Hoàng thượng, không cần... Đau quá... Hoàng thượng, ta là Lâu Văn... Hoàng thượng..."

Cả người Việt Huyền Tần như đã Tẩu Hỏa Nhập Ma, công kích mãnh liệt thân thể Lâu Nghiên, mãi cho đến chất lỏng đỏ sẫm chảy xuống.

Cả người hấn lui ra phía sau một bước, sợ hãi nhìn thân thể của nàng: "Sao lại thế này?"

Cả người Lâu Nghiên vô lực theo ngực án trượt xuống, nặng nề mà ngã ở trên mặt đất, chất lỏng ẩm ướt không ngừng chảy xuống, nàng che bụng, một tiếng một tiếng khóc cầu xin: "Hoàng thượng... Hải tử... Con của chúng ta... Hoàng thượng..."

Việt Huyền Tần lui ra phía sau mấy bước, đựng ngã bình hoa sứ men xanh đặt ở một bên.

Roi vỡ tan tành...

"Thái y, hoàng thượng... Thái y..." Kia một khắc Lâu Nghiên giống như là rơi vào địa ngục, vô tận thống khổ, vô tận hận? Nguyên lai Lâu Văn nơi ấy vô cùng tàn nhẫn, không phải đối phó Lâm phi. Mà là đối phó Lâu Nghiên nàng!

Để cho nàng đi vào cái nơi ăn tươi nuốt sống này, trải qua thống khổ vạn lần.

Bao gồm cả tên hoàng thượng giống như cầm thú này giày xéo, cuối cùng ngay cả hải tử cũng chết ở trên tay hắn.

"Không không... Không thể gọi thái y, nếu tuyên tới thái y, tất cả mọi người trong hậu cung liền biết trầm hại chết hải tử của chính mình, không thể... Nghiên Nhi, ngươi yêu lắm, phải hay không? Nhịn một chút, không có việc gì... Hắn không..." Việt Huyền Tần lấy trường bào lau chùi thân thể của nàng, nhanh nhẹn phong hạ các huyết đạo chính.

Không biết chảy bao nhiêu máu.

Ít nhất cái áo bào trắng nhiễm đỏ rất nhiều.

Đặc biệt nhìn thấy ghê người.

Khi Lâu Nghiên tỉnh lại, giống như đã đi một lượt qua quỷ môn quan.

Hai mắt trống rỗng nhìn xà nhà điêu khắc tinh xảo, tay vỗ về bụng dưới bằng phẳng, thanh âm khàn khàn hỏi: "Hải tử đã không còn sao?"

Yên La đỡ nàng ngồi dậy, đau lòng hít hít cái mũi: "Nương nương, nên bị thương đi! Người không có việc gì, là trong cái rủi có cái may, nếu không phải Việt vương phi phát hiện, khả năng người đã..."

"Việt vương phi? Người tốt là nàng, người xấu cũng là nàng! Nàng rút cuộc muốn muốn thế nào! Vì cái gì khi ta thống khổ nhất, nàng luôn luôn xuất hiện! Nữ nhân này vì cái gì lại đối với ta như vậy, ta tới cùng thiếu nàng cái gì..." Lâu Nghiên nghe được tên Lâu Văn, cả người cảm xúc dao động đặc biệt lớn.

Tô Văn vừa mới tiến bước bên trong phòng liền nghe thấy lời này của Lâu Nghiên, vẻ mặt bình tĩnh, cũng không có gì cảm xúc kích động, đi đến bên cạnh Lâu Nghiên, đối với Yên La nói: "Nghiên phi nương nương thân thể vừa mới bình phục, đi nấu chút cháo ngân nhĩ tới."

"Vâng, Việt vương phi."

Sau khi Yên La đi, Lâu Nghiên quay đầu, lạnh giọng nói: "Thấy ta rơi vào tình trạng ngày hôm nay, ngươi nhất định rất hài lòng đi? Phải không? Ngươi muốn thấy không phải là kết quả như thế này sao? Lâu Văn, ngươi thật là kẻ gây tai họa..."

"Mặc kệ ngươi nói như thế nào, hoặc nhận định là ta làm hại ngươi như vậy, nhưng ta muốn nói rõ ràng cho ngươi. Hậu cung vốn là một cái ăn tươi nuốt sống, ta không thuộc về chỗ này, lại bị liên lụy vào. Ta muốn làm là bảo hộ chính mình, bảo hộ người bên cạnh ta. Người không phạm ta, ta nhất định sẽ không phạm người!" Âm thanh của Tô Văn cực bình tĩnh, như không mang theo bất luận cái cảm tình gì.

Lâu Nghiên lẳng lặng nhìn Tô Văn, bỗng nhiên gượng gạo nhếch miệng, khóe mắt ẩm ướt, tay xoa nhẹ bụng dưới: "Ta mang thai đã bao lâu?"

"Thái y nói, chỉ có một tháng. Vì nguyệt sự không chính xác, liền muốn tra lại rõ ràng, đừng lại phát sinh chuyện như vậy, nếu không sẽ mất đi tư cách làm mẹ." Tô Văn nhìn quá nhiều thăng trầm, đối với việc này, phần lớn không có cảm giác rồi. Huống chi là một kẻ địch.

Lâu Nghiên ừ một tiếng, nghiêng đầu, không nói gì.

Tô Văn cũng chỉ là ngồi một hồi, liền rời đi. Bước thật dài trên đường trong cung, Thủy Nguyệt không hiểu hỏi: "Nương nương, Nghiên phi nương nương căn bản không biết tốt xấu, căn bản không đáng giá người đồng tình."

"Tin tưởng sao? Người là biết thay đổi, có người ở chỗ này nhìn thấy rất nhiều gì đó, có người lại ở đây dần dần bị lạc bản thân. Mà bây giờ ta tận mắt thấy một người nhìn thấu rất nhiều, có một người dần dần bị lạc bản thân." Tô Văn ngừng đầu, tư thái hiện rõ vô cùng thanh cao.

Giống như chuyện trên đời này không cùng Tô Văn nàng có chút quan hệ nào, người nào lại nhìn thấy được nội tâm của nàng, biết đến suy nghĩ của nàng.

Đi ở trên đường, lúc chuẩn bị xuất cung, lại nhìn đến Lý Đức Tử hốt ha hốt hoảng chạy băng băng ở trên đường vào cung, Tô Văn kỳ quái vươn tay cản đường đi của hắn, nghi hoặc hỏi: "Có phải hoàng thượng đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại lật đật như vậy..."

"Việt vương phi, người có điều không biết, hoàng thượng giận dữ, bởi vì người thỉnh Thái hậu nhìn việc này của Nghiên phi, hiện tại khiến cho Càn Thanh điện như một cái rãnh." Lý Đức Từ âm thầm lau xuống một vốc mồ hôi. Vị Thiếu chủ từ này thật sự là càng ngày càng không thoải mái.

"Hắn để cho người đi làm cái gì?" Tô Văn ngưng liếc mắt Càn Thanh điện một cái, lạnh giọng hỏi.

Lý Đức Từ ách một tiếng, có chút khó xử nhìn Tô Văn: "Vương phi, đây là chuyện riêng của hoàng thượng, nô tài không nói vẫn là tốt nhất, hoàng thượng đang chờ nô tài, nô tài làm việc trước."

Nói xong, Lý Đức Từ liền lập tức vòng qua Tô Văn chạy về cuối con đường. Tô Văn lẳng lặng ân cần nhìn phương hướng Lý Đức Từ đi, gần như đoán được cái gì, trầm giọng nói: "Đi Càn Thanh điện!"

Thủy Nguyệt kỳ quái vâng một tiếng, giữ chặt tay Tô Văn: "Nương nương, ngài vẫn là trở về vương phủ đi! Chuyện của Hoàng thượng, ngài nhúng tay quá nhiều, nếu lại tiếp tục nhúng tay vào, sợ đối với ngài có ảnh hưởng."

Tô Văn nghe, quay đầu nhìn Thủy Nguyệt, tại sao trong nháy mắt nàng cảm thấy được chính mình có chút thích lo chuyện bao đồng. Đúng là nàng lúc này nghĩ muốn nhìn bộ dáng chật vật của Việt Huyền Tần, liền muốn bỏ đá xuống giếng một lần.

Thủy Nguyệt nhìn nàng nghi hoặc, cẩn thận giải thích: "Nương nương, Thủy Nguyệt không phải muốn quản chuyện của ngài, mà là thật sự không nghĩ muốn ngài trở thành trọng tâm đề tài người trong cung nghị luận."

Tô Văn bình tĩnh ừ một tiếng, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, xoay người đi vào một bên gian nhà, đẩy cửa ra, mượn Văn Phòng Tứ Bảo, viết xuống bốn chữ to, quay lại đưa cho Thủy Nguyệt: "Đưa đến Càn Thanh điện đi! Bốn vương phi ở trên xe ngựa chờ người..."

Thủy Nguyệt khó hiểu a một tiếng, lập tức đi Càn Thanh điện. Nhìn bóng lưng Thủy Nguyệt, khóe miệng Tô Văn nhếch lên, nàng đồng tình Lâu Nghiên, lại không đồng tình Việt Huyền Tần, lần này thật là hả lòng hả dạ, đem cái gì đó cũng đòi lại rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Thế tử chào đời

Càn Thanh cung.

Việt Huyền Tần suy sút ngồi sau rèm trướng, hai mắt nhắm nghiền, Thủy Nguyệt từ bên ngoài tiến vào, cung kính cúi người: "Nô tỳ Thủy Nguyệt bái kiến Hoàng Thượng, Vương phi nhà ta có một bức thư muốn nô tỳ tự mình giao cho Hoàng Thượng."

Việt Huyền Tần nghe được giọng Thủy Nguyệt, hồ hữngvươn tay, cũng không mở mắt, không thèm liếc nhìn một cái. Thủy Nguyệt hai tay bức thư, rồi lui ra phía sau ba bước. Việt Huyền Tần nhận thư, lúc mở ra nhìn thấy bốn chữ kia, cười tự giễu.

Giao gió gặt bão!

Hay cho một câu giao gió gặt bão!

Đây có lẽ là kết cục vì đắc tội Lâu Văn rồi! Nhưng hắn cũng từng là thiên chi kiêu tử, làm sao có thể khuất phục nhanh như vậy, màn hay còn chờ ở phía sau, cứ từ từ mà đến đi!

Thủy Nguyệt nhìn Việt Huyền Tần không lên tiếng, bình tĩnh rời khỏi đại điện, tới xe ngựa ngoài cửa cung, Tô Văn đã ngủ tự bao giờ. Đầu mùa đông, có chút lạnh, Thủy Nguyệt cầm áo choàng khoác lên người nàng, để Hồ Nhất đánh xe ngựa về Vương phủ.

Nhưng...

Vào một đêm tuyết rơi đầu đông, Việt vương phủ xảy ra một trận náo loạn, một đêm bất an, Vương phi nương nương lâm bồn, hơn nữa lại khó sinh, toàn bộ đại viện Vương phủ loạn thành một đoàn.

Ôn Bội ở tướng quân phủ và Nguyên thị ở Thất tướng quân phủ đều suốt đêm ngồi xe ngựa chạy tới. Đến chính đường, chỉ thấy Việt Băng Ly đang sót ruột, đi qua đi lại, nhìn thấy hai vị phu nhân đến đây, sót ruột nói: "Di nương, nhị phu nhân, phiền toái các người vào xem Văn Văn, bà mụ nói là khó sinh, Văn Văn không có việc gì đi!"

Ôn Bội vỗ vỗ tay Việt Băng Ly: "Đừng lo lắng, chúng ta vào xem. Văn Văn phúc lớn mạng lớn, đứa bé của nàng cũng là người có phúc, không có việc gì đâu."

"Đúng vậy! Vương gia đừng lo lắng..."

Hai vị phu nhân đi vào, đã nghe mùi màu nồng đậm. Tô Văn thống khổ nằm trên giường, sợi tóc hỗn độn dán trên gương mặt, nàng nhìn thấy hai người lại đây, giống một đứa nhỏ khóc lóc những nhẽo: "Nhị nương, di nương... Ta không muốn sinh con đâu, đau quá..."

Tô Văn ở thế kỷ 21 đó là trời không sợ, đất không sợ. Căn bản chưa từng trải qua nỗi khổ sinh con, từng nghĩ vô cùng đơn giản, đâu biết thực sự so với giết người còn khó hơn vài phần. Trong bụng là bảo bối, thế này không được, thế kia không được...

Căn bản không biết làm thế nào cho phải!

Ôn thị đi lên, lấy vải ngâm trong miệng Tô Văn ra: "Cố gắng hít thở sâu vào, biết không? Lúc sinh nở, ta và Nguyên phu nhân sẽ ở đây với con..."

"Được!"

"Hít vào..."

"A..."

"Thở ra..."

"A... Đau... Di nương, ta không muốn sinh ..."

"Không được nói như vậy, cố gắng!"

Tô Văn nhìn lên đỉnh màn, đau đớn giống như phải xé rách nàng vậy. A Chích, nếu như thật là người, nhanh chút đi ra, được không? Không cần tra tấn như vậy!

Việt Băng Ly ở chính đường nghe được tiếng kêu của Tô Văn, có mấy lần xúc động muốn xông vào, Trương Tư lập tức ngăn cản: "Không thể! Vương gia, phòng sinh nam tử không thể bước vào, có kiêng kị!"

"Nhưng tình trạng của Vương phi rất cuộc thế nào, bôn vương cũng không biết, người đi vào xem giúp ta, nhanh chút! Ta phải biết tình huống của Vương phi thế nào?" Việt Băng Ly hoàn toàn mất đi lý trí, một khắc kia, hần mới hiểu được, thì ra lần đầu làm cha dày vò như thế.

Thái Hậu trong cung nghe được tin tức Tô Văn lâm bồn, cũng không màng tới Lâm phi sắp lâm bồn, suốt đêm xuất cung chạy tới. Tiến vào đã bắt lấy tay Việt Băng Ly hỏi: "Rất cuộc thế nào? Vì sao đã vài canh giờ rồi, còn không sinh ra."

"Mẫu hậu, người ngồi một lát, di nương và nhị phu nhân ở bên trong, một chút nữa là tốt rồi. Đợi chút..." Việt Băng Ly ấn Thái Hậu ngồi ở tiểu tháp, một mặt nhìn tình hình trong nội đường.

Đức Lâm tới chậm hơn, trực tiếp gấp gấp xông vào nội đường, lúc nhìn thấy Tô Văn, đau lòng ghé vào đầu giường, nói: "Hoàng tẩu, người phải cố lên! Ta ở đây cổ vũ cho người! Đừng sợ, mọi người đều ở đây!"

Tô Văn khẽ mở mắt, nhìn thấy Đức Lâm, cố gắng mỉm cười. Một khắc kia, nàng mới cảm giác được con người thật nhỏ bé, mặc kệ nàng thông minh cỡ nào, lúc này cũng vô dụng như vậy.

Lòng bàn tay tụ lực, như muốn dùng nội lực thúc sinh, Ôn thị lập tức đề lại tay nàng: "Không thể! Văn Văn, nội lực thúc sinh, người sẽ có chuyện! Nếu như lớn nhỏ đều có chuyện, chúng ta làm sao ăn nói với Vương gia!"

"Nương, đứa nhỏ không thể có chuyện... Ta sẽ bảo vệ chính mình, người để ta..." Tô Văn cố chấp nhìn Ôn thị, muốn rút tay ra.

Đức Lâm nghe Tô Văn nói, kích động gào một trận với nàng: "Lâu Văn, người điên rồi sao? Người thật sự nghĩ rằng người không đáng một đồng sao? Người ở trong lòng chúng ta quan trọng cỡ nào, vậy mà giả bộ vĩ đại làm chi, cứu đứa nhỏ, không cần chính mình! Người nếu dám làm như vậy, ta lập tức báo ca ca hưu người!"

Tô Văn nghe Đức Lâm nói, tay dừng lại giữa chừng, chậm rãi thả xuống đệm giường, nước mắt theo khóe mắt tuông trào, không phải vì đau đớn mà khóc, đó là bởi vì cảm động. Nàng không nên mạo hiểm như vậy, bây giờ nàng không phải chỉ có một mình, nàng có người thân, có trượng phu, không phải là Tô Văn vô tình tham tiền nữa.

Đêm đó trần trọc đến bình minh!

Tiếng trẻ con khóc phá vỡ ánh bình minh.

Vương phi sinh một tiểu thế tử, truyền khắp đại viện, toàn bộ Vương phủ trên dưới một mảnh vui sướng.

Việt Băng Ly ôm đứa nhỏ, lúc nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu kia, vui sướng cong khóe miệng, nhìn Tô Văn, đau lòng nói: "Nàng vất vả rồi."

Tô Văn cố hết sức cử động, nhìn bé con mũm mĩm kia, khóe miệng khẽ cong, mang theo hương vị hạnh phúc, nàng hoàn toàn không ngờ, một ngày nàng sẽ sinh ra đứa trẻ đáng yêu như vậy.

Về mặt kia có vài phần tương tự với mình, cũng rất giống Việt Băng Ly.

Thái Hậu ôm Hoàng Tôn, vui vẻ vài ngày, mấy ngày đầu ở Vương phủ không trở về cung. Hơn nửa nghe nói, Lâm phi trong cung cũng sinh, có điều là một công chúa, Vương phủ lại sinh một tiểu thế tử.

Việt Huyền Tần ngàn tính vạn suy, hải tử mong mỏi lại là một công chúa. Càng cảm thấy thất vọng, ba ngày chưa lâm triều.

Tông Nhân phủ bên này lại tìm nhân chứng, nói có chứng cứ chứng minh năm đó Tang Chi cô nương cùng ai có gian tình, sau đó còn lớn bụng, đương triều Vương gia chính là con của vị Tang Chi cô nương kia.

Việt Băng Ly bị mời đến Tông Nhân phủ, Tô Văn liễu lĩnh muốn theo sau, Thái Hậu ngăn nài lại: "Người vừa mới sinh đứa nhỏ, chuyện vất vả, để ai gia đi làm. Hiểu chưa?"

Tô Văn nhìn Thái Hậu, kích động nói: "Những người này khinh người quá đáng, mẫu hậu, người cho ta đi đi!"

Thái Hậu nhìn Đức Lâm và Trương Tư: "Xem chừng Vương phi, không cho phép nàng xuống giường nửa bước, nữ tử vừa mới sinh con, theo lý phải ở cữ, nếu không sẽ bị bệnh về sau. Biết không? Người cứ chăm sóc chính mình cho tốt, chính là giúp đỡ Ly nhi rồi."

Tô Văn kinh ngạc nhìn Thái Hậu, cuối cùng bình tĩnh nhắm hai mắt, "Dạ! Mẫu hậu."

Thái Hậu lập tức ngồi xe ngựa đi Tông Nhân phủ, bà chân trước mới vừa đi, Lâu Nghiên lại đột nhiên ngồi xe ngựa lại đây, là nghe được nàng sinh một tiểu thế tử, muốn lại đây chúc mừng. Lần trước sinh non, Lâu Nghiên gây một gây vòng lớn, cả người thu liễm không ít.

Nàng ngo ngắc ngồi trước mặt Tô Văn, nhìn đứa nhỏ trong nôi, cười hỏi: "Tiểu thế tử, tên gì vậy?"

"Thái Hậu lấy một cái nữ danh, Gia Bảo. Tiểu bảo bồi nhà chúng ta, hôm nay sao lại có thời gian xuất cung. Hoàng Thượng đồng ý sao?" Tô Văn dựa vào đầu giường, cầm khung thêu trong tay. Thán nhiên hỏi..

Lâu Nghiên đã không phải là Lâu Nghiên lúc trước, sao có thể nghe không ra ý tứ trong lời Tô Văn nói, khẽ cúi đầu, lẩm bẩm nói: "Tông Nhân phủ tìm được chứng cứ mới, tự nhiên có người vui mừng, có người phiền não. Ta cùng lăm chỉ là một quân cờ nhỏ nhỏ mà thôi, hần muốn ta truyền lời vài câu."

Tô Văn nghe, nụ cười bên khóe miệng mang chút vị trào phúng, đột nhiên bắt lấy tay Lâu Nghiên: "Dích tỹ, lần này là thật tâm gọi người, người và ta vẫn đầu đến bây giờ, người có mệt không? Trong hậu cung trải qua nhiều chuyện như vậy, người có hiểu được không?"

Lâu Nghiên kinh ngạc rút tay về, nhìn ra cửa sổ, bên ngoài đã bắt đầu có tuyết rơi, khẽ nhíu mi nói: "Lúc ở cữ, không thể nhiễm gió lạnh, ta giúp người đóng cửa sổ, đừng xuống giường. Bây giờ người chính là Vương phi, chăm sóc tốt đứa nhỏ, tự lo cho mình. Những chuyện khác, đều có các nam nhân xử lý."

Tô Văn nghe bình tĩnh ừ một tiếng.

Lâu Nghiên đem một cái vòng tay vàng tới trước mặt nàng: "Đây cũng là chút tâm ý của người làm di như ta, người có biết bây giờ hậu cung một mảnh hỗn loạn. Ta được thế này, đã tốt lắm rồi. Có câu lấy chồng theo chồng, gả phu tùy phu. Đến nước này, ta chỉ muốn được yên bình."

Tìm Tô Văn lộp bộp rơi, nhìn Lâu Nghiên không biết nói gì hỏi: "Người yêu hần ư?"

Lâu Nghiên bình tĩnh gạt đầu, tươi cười nơi khóe miệng có chút cứng nhắc: "Đúng vậy! Rất buồn cười đi! Lâu Nghiên ta lại đi yêu một nam nhân biết rõ không nên yêu, ha ha... Đây có lẽ chính là nhân quả tuần hoàn."

Tô Văn không có nói gì nữa, đeo vòng vàng vào tay bé con, cười tủm tỉm nói: "Gia Bảo, nhìn nè. Đây là vòng vàng di con cho con, thích thì cười một cái với đi đi."

Gia Bảo trong tã lót, cư nhiên hươu hươu bàn tay nhỏ bé, khuôn mặt hồng lên, thoát nhìn lớn hơn những trẻ sơ sinh bình thường. Tô Văn hoàn toàn không phát giác được... Lâu Nghiên nghi hoặc hỏi: "Vương phi, bảo bồi nhà này sinh ra đã lớn như vậy sao?"

Tô Văn nghe, nhìn kỹ đứa nhỏ trong nôi, nhíu mày: "Hình như hôm qua không có lớn như vậy, hơn nữa cũng không có hoạt bát, đứa nhỏ này thật lạnh lợi."

"Trên người Vương phi, có rất nhiều kỳ tích xuất hiện. Canh giờ không còn sớm, thăm Gia Bảo rồi, ta cũng có thể hồi cung." Lâu Nghiên cười nhẹ, cũng không nói thêm gì.

Tô Văn ừ một tiếng, còn nói thêm: "Thủy Nguyệt, khoác áo lông cừu cho Nghiên phi nương nương. Còn có lấy thêm lò sưởi tay, mùa đông này đặc biệt lạnh, đừng để đông lạnh."

Lâu Nghiên quay đầu cho Tô Văn một nụ cười ôn nhu, thế này mới bình tĩnh rời đi.

Lúc Trương Tư tiến vào cho nàng ăn cháo, buồn bực nói: "Nghiên phi nương nương này thật sự là tính tình chuyển biến lớn, cư nhiên lại nghèo túng đến trình độ này."

"Hả? Là sao?"

"Sau chuyện sinh non lần trước, Việt Huyền Tẫn không còn sủng hạnh một phi tử nào trong cung nữa. Người có biết hậu cung nào loạn, ngưng cấp tiền tiêu vật hàng tháng thiếu không ít. Văn phi nương nương thật ra có ca ca nhà mình giúp đỡ, các phi tần khác cũng như thế. Nghiên phi và người quan hệ không tốt, Lâu gia cũng không có người làm chủ, tự nhiên bị không coi thường không ít." Tương Tư vừa khuấy cháo cho nàng vừa nói.

Bạn đang đọc truyện *Chủ Mẫu Mạnh Nhất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.